

Em Dám Nói Em Không Tính Phức

Contents

Em Dám Nói Em Không Tính Phức	2
1. Chương 1: Chồng Cô Không Có Vấn Đề, Chỉ Cần Tiết Chế Một Chút	2
2. Chương 2: Vợ À, Chúng Ta Phải Cố Gắng Nhiều Hơn	6
3. Chương 3: Hiểu Vụ, Chồng Cô Thật Yêu Cô	9
4. Chương 4: Hần Muốn Cô, Muốn Ngay Bây Giờ!	12
5. Chương 5: Đại Sói Xám Nuốt Sống Tiểu Bạch Thỏ	14
6. Chương 6: Muốn Đấu Với Đại Sói Xám – Thất Bại Đi	17
7. Chương 7: Canh Ba Ba Uống Bỏ	22
8. Chương 8: Có Người Về Đến Như Vậy Sao?	26
9. Chương 9: Muốn Ly Hôn? Quên Đi!	28
10. Chương 10: “mãnh Nam”	30
11. Chương 11: Hoán Đổi	34
12. Chương 12: Mặt Khác Của Sự Đẹp Trai	36
13. Chương 13: Người Đàn Ông Hải Hước Ở Cầu Thang Bộ	40
14. Chương 14: Tiểu Bạch Thỏ Bị Vấy Bẩn	43
15. Chương 15: Đại Sói Xám Giận Dữ	46
16. Chương 16: Lửa Giận Mạnh Dịch Nam	49
17. Chương 17: Lửa Càng Cháy Càng Mạnh	52
18. Chương 18: Thì Ra “mãnh Nam” Mới Là Người Lãnh Cảm	54
19. Chương 19: Hần Là... Con Bọ Cạp	59
20. Chương 20: Lộ Hiểu Vụ, Đáp Án Là Gì Đây?	61
21. Chương 21: Cảnh Quản Lý, Làm Phiên Anh!	64
22. Chương 22: Cô Lăn Đầu Cự Tuyệt Anh	67
23. Chương 23: Bắt Đầu Chiến Tranh Lạnh	70
24. Chương 24: Mạnh Dịch Nam, Chồng Tôi!	72
25. Chương 25: Mạnh Nam Sao Lại Ôn Nhu Như Thế	77
26. Chương 26: Người Đàn Ông Ôm Chồng Mình Đây Là Ai	83
27. Chương 27: Ba Người Bắt Đầu Ở Chung	87
28. Chương 28: Hai Mặt Thù Dịch	92
29. Chương 29: Nhẫn Của Anh Ta Ai Cần, Muốn Chết!	96
30. Chương 30: Chúng Ta Về Nhà	101
31. Chương 31: Diệt Tỳ Không Có Nhà	104
32. Chương 32: Quan Hệ Của Hai Người Là Gì?	108
33. Chương 33: Gian Tình Là Gì?	113
34. Chương 34: Em So Với Cậu Ta Càng Để Ý Anh!	120
35. Chương 35: Tổn Hại Cũng Có Chút Tác Dụng	126
36. Chương 36: Sắc, Có Đủ Sắc!!!	130
37. Chương 37: Thiên Chức Của Người Phụ Nữ	136
38. Chương 38: Đừng Làm Cô Đoán Mò	139
39. Chương 39: Niềm Vui Đây Bất Ngờ!	142
40. Chương 40: Lướt Qua Rồi Dừng!	146
41. Chương 41: Bị Ăn Sạch!	150

42. Chương 42: Có Thể Vì Anh Làm Gì?	155
43. Chương 43: Đột Nhiên Đến Thăm	160
44. Chương 44: Bóng Đèn Siêu Nhỏ!	163
45. Chương 45: Giáo Dục Sớm	169
46. Chương 46: Tiểu Quý Khó Chơi	172
47. Chương 47: Tắm Cho Trẻ Con Cũng Là Một Công Trình Lớn	175
48. Chương 48: Nữ Trợ Lý Xinh Đẹp!	177
49. Chương 49: Bực Chết Anh	182
50. Chương 50: Ba Từ Hữu Hiệu	187
51. Chương 51: Tâm Nguyên Nhỏ Bé	192
52. Chương 52	197
53. Chương 53: Toàn Bộ Bùng Nổ Đi	199
54. Chương 54: Yêu Anh Sẽ Tin Tưởng Anh	204
55. Chương 55: Hạnh Phúc Như Một Bông Hoa Nhỏ	208
56. Chương 56: Vũ Thiên Tình	214
57. Chương 57: Sự Trả Thù Đáng Yêu	217
58. Chương 58: Vắt Vả Nữa Cũng Chịu Được	223
59. Chương 59: Lý Do Đàn Ông Đối Tốt Với Bạn	226
60. Chương 60: Mang Thai Cũng Có Thể	229
61. Chương 61: Duy Nhất	233
62. Chương 62: Tin Tưởng	237
63. Chương 63: Ngoại Truyện 1: Nhật Kí Trưởng Thành Của Tiểu Bạch Thỏ	241
64. Chương 64: Ngoại Truyện 2.1 Đêm Tân Hôn – Lần Đầu Tiên Động Tình	244
65. Chương 65: Ngoại Truyện 2.2: Đêm Tân Hôn – Tình Nồng	247
66. Chương 66: Ngoại Truyện 3: Chung Bình Cũng Có Ngày Gặp Hạn	250
67. Chương 67: Đứa Trẻ Ra Đời	253

Em Dám Nói Em Không Tính Phúc

Giới thiệu

Tình yêu đối với họ có lẽ cần nhiều hơn sự thấu hiểu một chút, cần có sự quan tâm nhưng không quá

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-dam-noi-em-khong-tinh-phuc>

1. Chương 1: Chồng Cô Không Có Vấn Đề, Chỉ Cần Tiết Chế Một Chút

Edit: hana

Lộ Hiểu Vụ cầm tờ kết quả đi ra khỏi trung tâm tư vấn tâm lý, trong lòng ôm một bụng oán khí chưa tan, cái gì mà chuyên gia tư vấn tâm lý chứ, hỏi một đồng vấn đề, cuối cùng lại đưa cho cô cái đáp án hiển nhiên

là: chồng cô không có vấn đề, chỉ cần tiết chế một chút, chú ý ăn chay, có thể giảm kích thích dục vọng!

Ăn chay? Có ai biết được chỉ cần cho hắn ăn rau thôi hắn đã nhúu mày, nếu muốn hắn ăn ít thịt đi chỉ còn cách là giết hắn đi. Không đúng, không phải giết hắn, chính là hắn sẽ giết cô, ở trên giường giết cô.

Lộ hiểu vụ buồn bực ngồi ở ghế dài trong công viên, nhìn theo từng đôi hạnh phúc đi qua trước mặt, trong lòng rầu rĩ, vì cái gì cô không có được cảm giác hạnh phúc này, bất luận là ông già bà lão nắm tay nhau hay những đôi thanh niên ôm nhau, trong mắt họ chính là hiện lên niềm hạnh phúc, tất cả đều khiến cô hâm mộ không thôi. Quả thật, cô chỉ muốn có một cuộc sống hạnh phúc đơn giản, vì sao lại khó như vậy! {hana: ta đã hồi ký và được bạn phát âm hai từ tính phúc và hạnh phúc thì thấy đúng là giống nhau thật, chẹp, số chị thật khổ, chỉ có thể tính phúc...}

A..... A..... Lộ hiểu vụ dưới đáy lòng gào thét nhưng một từ cũng không thoát ra khỏi miệng được. Ai... ai kêu cô chính là mẫu phụ nữ điển hình trong ngoài không thống nhất, dù trong lòng sóng gió cuộn cuộn nhưng bên ngoài vẫn là bộ dạng sóng yên biển lặng, một thực nữ rụt rè chính là hình ảnh của cô suốt hai mươi lăm năm qua cô được dạy.

Cô cũng cho rằng người con gái đài hoàng thì phải biết an phận như lời cha mẹ đã dạy, đúng, mẹ cô mỗi ngày đều nói những lời này, đến thời điểm tốt chọn người đàn ông tốt gả cho, sau đó giúp chồng nuôi dạy con, đây chính là cuộc sống hạnh phúc a.

Nhưng mà... tâm nguyện của cô cho đến khi gả cho Mạnh Dịch Nam đều tan biến như bong bóng xà phòng!

Mạnh Dịch Nam, Lộ Hiểu Vụ nghiêng răng nghiêng lợi nói ra ba chữ này, người đàn ông đáng giận này đúng là cái loại quỷ quân tử!

.....

Lúc trước, người giới thiệu Mạnh Dịch Nam khen hắn đủ lời, cô đến giờ vẫn còn thuộc lòng, cái gì mà ánh tuấn tiêu sái, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, con người khiêm tốn, chân thành, tương lai nhất định sẽ là một người chồng tốt, vừa thấy ánh mắt ôn nhu của hắn liền biết ngay hắn nhất định sẽ rất yêu thương vợ mình.

Yêu thương vợ? Đúng vậy, Lộ Hiểu Vụ chính là bị một câu nói này lừa bán đi.

Trước khi gặp Mạnh Dịch Nam cô đã được người trong nhà giới thiệu không ít người. Bởi cha mẹ cô nghiêm mật quản giáo nên cơ hội tiếp xúc với đàn ông thật rất hiếm, người nhà chính là sau khi thấy Hiểu Vụ hai mươi lăm tuổi mà không có người bạn khác phải nào mới bắt đầu nhận ra, nếu không hành động ngay cô hắn sẽ thành một gái già mất, cho nên cả nhà thật tích cực bắt cô đi xem mắt.

Nhưng mà, những lần xem mắt trước đều thất bại rất nhanh. Nguyên nhân ở đâu, đều tại Hiểu Vụ gặp người ta vài lần đều cảm thấy người này có tật xấu thích động chân động tay, người nhà nghe thấy lập tức hủy bỏ, người đàn ông như vậy thật không đáng tin. Đúng vậy, Lộ Hiểu Vụ cũng nghĩ như vậy, nhìn thấy kinh nghiệm đáng thương về vấn đề kết giao với đàn ông của cô mà nói, cô nếu bị người ta động chạm sẽ không thoải mái. Cô muốn tìm một người khiêm tốn. {hana: chọn tới chọn lui chọn ngay mãnh nam, số đen, *khóc ing* ta cũng đen nữa, nguyên chương 1 đã dài 11page, những chương sau của mọi người ít hơn a.. oa oa}

Kết quả khi gặp Mạnh Dịch Nam, cô còn đã nghĩ cuối cùng mình cũng tìm được. Cũng bởi nhiều lần gặp mặt hắn vẫn thể hiện là một người quân tử! Không hề động chân động tay với cô, chỉ dùng lễ để đối đáp. Cho nên cô gật đầu, trong nhà cũng vui mừng. Quen biết được nửa năm, cô chính thức gả cho hắn.

Kết quả, đến lúc này cô mới thật hiểu được thế nào là chui vào hang hùm miệng hổ a!

.....

Quân tử, thì ra đều là giả vờ, sau khi kết hôn nửa năm Lộ Hiểu Vụ cuối cùng cũng ngộ ra, Mạnh Dịch Nam chính là cái loại sói đội lốt cừu, thật sự là “so với lưu manh còn lưu manh hơn!”

Trong khi Lộ Hiểu Vụ còn đang ôn sầu kể khổ xem đêm này có thể về nhà mẹ đẻ hay không thì di động đổ chuông, cô ngăn người ta, nhạc chuông này chính là bài được đặt riêng cho Mạnh Dịch Nam.

Lộ Hiếu Vụ ngàn vạn lần không tình nguyện tiếp điện thoại, có điều mới mở miệng thanh âm lại trở nên rất nhỏ, cô chính là không đủ can đảm lớn tiếng với hắn “Này?”

“Em mệt sao?” Mạnh Dịch Nam thanh âm nam tính mang theo nghi vấn hỏi.

Lộ Hiếu Vụ trong đầu nhanh chóng quay quay ba vòng, nhưng mà có lẽ xoay chuyển vẫn không đủ nhanh, hắn.. hắn như thế nào lại biết cô không ở công ty? “Àch, không có, chắc tại bữa sáng nay có vấn đề.” Cô cẩn thận trả lời, trăm ngàn lần đừng lộ ra sơ hở gì, cô chính là đã nói với công ty mình muốn nghỉ ốm và chuồn đi.

“Có cần phải đến để Chung Bình khám qua không?” Chung Bình chính là bạn thân của Mạnh Dịch Nam, một bác sĩ anh tuấn. Mạnh Dịch Nam thanh âm vẫn không đổi, ngược lại, người khẩn trương lại là Hiếu Vụ, hắn không truy hỏi sao? Đây không giống với cá tính của hắn a. Hắn mỗi ngày đều đã quen hỏi qua hỏi lại, dù cô thành thật khai báo.

“Giờ em tốt lắm, chuẩn bị về công ty.” Lộ Hiếu Vụ còn đang không biết nói với hắn thế nào chuyện hôm nay cô muốn về nhà mẹ đẻ.

“Được, nếu không khỏe nhớ gọi điện cho anh.” Mạnh Dịch Nam nói xong muốn tắt điện thoại.

“Dịch nam” Lộ Hiếu Vụ vội vàng gọi giật lại, đây là hắn yêu cầu cô gọi như vậy, cô cũng không quen lắm. Có điều, mỗi lần muốn xin hắn điều gì, chỉ cần gọi như vậy đảm bảo xác suất thành công rất cao. “Em... đêm nay em muốn về nhà mẹ.”

“Vì sao?” cô có thể nghe được tiếng nhướn mi của hắn ở bên kia điện thoại, người đàn ông này có thói quen rất xấu, đối với yêu cầu của cô luôn đặc biệt có nghi vấn.

“Mẹ em nói, em họ em về chơi, muốn gặp em.” Lộ Hiếu Vụ tận lực bảo trì giọng điệu bình tĩnh, không muốn để hắn nghe ra điểm khác thường.

“A? Vậy buổi tối anh đưa em đi.” Mạnh Dịch Nam không chút suy nghĩ trả lời.

“Không cần, không cần anh đưa đi đâu, em đêm nay muốn ở nhà một hôm, mai em sẽ về, chỉ là chuyện con gái với nhau, anh đi theo cũng không nói được gì.” Lộ Hiếu Vụ vừa nghe liền nhảy dựng lên, nếu có hắn đi theo cô nhất định bị hắn đưa về nhà, cô... chính là không muốn về nhà đối mặt với hắn.

“Em họ em khó khăn lắm mới về chơi, anh là anh rể sao có thể vắng mặt, như vậy thật không tốt, cứ thể đi, tan làm anh đi đón em.” Mạnh Dịch Nam còn không đợi cô đồng ý, mạnh mẽ cúp máy.

Lộ Hiếu Vụ trừng mắt nhìn di động, khóc không ra nước mắt a! Ai quan tâm hắn là ai a, em họ về là muốn gặp cô, cũng không phải muốn gặp anh rể! Người đàn ông xấu xa, luôn gia trưởng như vậy. Nhưng mà, cô cũng chỉ có thể mắng thầm trong lòng vài tiếng, cô không dám phản kháng a. Mẹ cô có nói, Chồng nói thì phải nghe! Còn có cái gì mà tam tòng tứ đức xuất giá tòng phu* nữa. {hana: (*) đây là một trong 3 đức tính quan trọng của người phụ nữ theo quan niệm ngày xưa, “Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử – ở nhà nghe theo cha, đi lấy chồng nghe theo chồng – chồng chết phải nghe theo con”.}

.....

Lộ Hiếu Vụ đứng ở trước cửa công ty, nhìn bóng dáng màu đen quen thuộc đang dần tiến về phía cô, trong lòng trầm xuống, hắn không thể không đến.

Lộ Hiếu Vụ mở cửa ngồi vào trong xe. Mạnh Dịch Nam ngồi ở ghế lái nhìn cô, nghiêng người giúp cô cài dây an toàn, vừa nhắc đầu lên liền hôn thật sâu lên môi cô, một chút giật mình hoảng sợ khiến Lộ Hiếu Vụ dán chặt lưng xuống ghế, chỉ có thể thừa nhận lửa tình của hắn.

Đầu Lộ Hiếu Vụ gần như muốn dán lên ghế ngồi, hắn chính là như thế, chỉ cần không có người ngoài, hắn sẵn sàng đánh úp bất cứ lúc nào. Cô thật đã muốn khóc đến chết, không biết có phải kiếp trước hắn có thâm thù đại hận gì với cô hay không mà kiếp này hắn biến thành sói hành hạ cô, một con sói vĩnh viễn không bao giờ thỏa mãn. Thật may, trong xe rất kín đáo, người bên ngoài không thể nhìn thấy động tĩnh bên trong xe. Bằng không, nơi đây chính là cửa công ty cô, bị đồng nghiệp nhìn thấy, hình tượng của cô chắc chắn bị hủy a.

Qua một hồi lâu, Mạnh Dịch Nam mới buông cô ra, kéo lại cổ áo cho cô, sau đó ngồi lại vị trí của mình, bình tĩnh lái xe.

Lộ Hiểu Vụ đành phải tự mình ngồi yên để tâm thần bình ổn lại, một lát nữa để người trong nhà nhìn thấy cô thể này nhất định sẽ nói cô không biết tiết chế. Cô đúng là số khổ, rõ ràng không phải cô không biết xấu hổ, mà chính là cái người ngồi bên cạnh cô chính là cái loại nguy quân tử.

.....

Sau một bữa cơm gia đình ấm áp, Lộ Hiểu Vụ nhìn em họ vẻ mặt sùng bái Mạnh Dịch Nam hỏi đông hỏi tây.

Hừ, nguy quân tử lại bắt đầu đóng kịch. Trước mặt người ngoài hẳn luôn khiêm tốn tao nhã, một chút cười thần nhiên luôn ẩn hiện trên mặt, không biết diễn đảo bao nhiêu người, cha mẹ cô, đồng nghiệp cô, giờ đây ngay cả cô em họ lần đầu gặp mặt cũng đều nhanh bị biến thành sắc nữ.

Lộ Hiểu Vụ ngồi trên sofa ăn hoa quả, một bên nhìn tivi.

Mẹ cô ở cửa phòng bỗng gọi cô “Hiểu Vụ.”

Lộ Hiểu Vụ đứng dậy đi qua, không thấy được ánh mắt Mạnh Dịch Nam đi theo cô cho đến khi cô biến mất nơi cửa phòng.

“Mẹ, có chuyện gì ạ?” Lộ Hiểu Vụ mới vào phòng, mẹ cô đã nhanh chóng đóng cửa.

“Hiểu Vụ, con gần đây có động tĩnh gì không?” mẹ cô vẻ mặt tha thiết. A, lại hỏi vấn đề này, mỗi lần về nhà mẹ cô đều hỏi cô có mang thai hay không?

“Không có!” Lộ Hiểu Vụ lắc đầu, chuyện ấy của cô mới hết, khẳng định không thể có thai.

“Con... con rể có phải không cố gắng?” mẹ cô có chút ngượng ngùng mở miệng, có điều chuyện này liên quan đến chuyện được bế cháu của bà, bà nhất định phải hỏi cho ra.

Lộ Hiểu Vụ chớp mắt, còn muốn cố gắng như thế nào nữa, bọn họ ngày đêm cố gắng, cố gắng đến mức cô đã muốn ly hôn!

“Có.” Lộ Hiểu Vụ đáng thương lại chỉ có thể trả lời như thế.

“Con uống thuốc tránh thai sao?” Mẹ cô hoài nghi.

“Không có.” Mẹ cô đã nói, hi vọng cô sớm mang thai và sinh con, cô cũng đã hai mươi lăm tuổi, phụ nữ sinh con đầu lòng muộn sẽ không tốt.

“Vậy sao vẫn không có động tĩnh gì?” Mẹ cô buồn bực thấp giọng, theo thông tin của con gái bà biết, hai vợ chồng bình thường, sao có thể kết hôn hơn nửa năm mà bụng con gái bà vẫn không phồng lên.

Lộ Hiểu Vụ cũng muốn a, nếu mang thai thì tốt rồi, cô có thể không cần mỗi ngày chịu đựng hấn tác yêu tác quái vô độ, cô còn đang ước mình có thai quá đi chứ, cho hẳn một năm không thể động vào cô. {hana: *bật ngón cái* ta giờ mới biết Chung Bình ca thật là gia cát lượng. có điều chắc mọi người hông hiểu ta nói gì nhỉ. Ha ha}

“Có phải hay không do con suốt ngày chạy về nhà nên mới ảnh hưởng? Về sau nếu không có gì quan trọng không được chạy loại về nhà.” Mẹ cô ngẫm nghĩ một lát cảm thấy không thích hợp, ai đời con gái đi lấy chồng mà cứ ba ngày hai buổi lại về nhà mẹ để chơi, hơn nữa còn ngần ngại không muốn về nhà.

Lộ Hiểu Vụ vừa định mở miệng phản bác, đột nhiên nghe bên ngoài có tiếng em họ gọi cô, Lộ Hiểu Vụ vội kéo mẹ ra khỏi phòng.

.....

“Chị họ, anh rể nói em tốt nghiệp có thể đến công ty của anh làm.” Em họ cô vẻ mặt hưng phấn mà nghiêm túc nhìn cô “Chỉ cần chị đồng ý thôi.”

Lộ Hiểu Vụ ngược mắt nhìn Mạnh Dịch Nam, hỏi cô làm gì? Cô mặc kệ chuyện của hẳn, công việc của hẳn ở công ty cô chưa bao giờ quan tâm tìm hiểu, cô cũng không có quyền can thiệp.

“Anh rể nói, bà chủ phải đồng ý thì mới dám tuyển nhân viên nữ a.” Em họ cô nheo nheo đôi mắt chế nhạo cô, không thể tưởng tượng được anh rể lại sợ vợ a?

Lộ Hiểu Vụ mặt cứng đờ, cười gượng một tiếng “Chị đương nhiên không phản đối.” Hừ, nghe hần làm gì chứ. Công ty hần tuyển nhân viên nữ có bao giờ hỏi qua cô, nói dối không chớp mắt chính là đặc tính cơ bản của ngụy quân tử.

“Tốt, anh rể, đợi em học xong sẽ quay về tìm anh.” Em họ bắt đầu hứa hẹn, nhìn xem, người anh rể chưa từng gặp mặt đã khiến em họ cô mê đảo.

“Không còn sớm nữa, Dịch Nam, anh về trước đi, em đêm này muốn ngủ lại với em họ em.” Lộ Hiểu Vụ trước mặt người nhà nên dễ dàng mở miệng hơn.

Nhưng là cô không nghĩ đến, lời vừa ra khỏi miệng liền có đến một đồng người phản đối.

“Không được.”

“Không được.”

Hai người đồng thời mở miệng phản đối, Mạnh Dịch Nam thì không phải nói rồi, Lộ Hiểu Vụ cũng không ngạc nhiên. Nhưng mà, mẹ cô sao lại cũng hòa theo hần phản đối cô a, thật kỳ quái.

Mẹ ở bên cạnh nheo nheo thất lưng cô, nháy nháy mắt, nghiêng mặt đối với cô ám chỉ “Trở về cố gắng!”. Té xiu, Lộ Hiểu Vụ hiểu được, mẹ là muốn đuổi cô về nhà.

“Em hôm nay không khỏe, về nhà nghỉ ngơi tốt hơn.” Mạnh Dịch Nam mở miệng “Cùng Tiểu Thanh tâm sự em lại thức đêm, như thế không tốt cho sức khỏe.” Quả nhiên là thâm tình chân thành chí lý, Mạnh Dịch Nam, hần có đủ cả. Trách nhiệm của người chồng thật tốt a. Nhìn thấy em họ Tiểu Thanh cùng cha mẹ bày ra ánh mắt tán dương, Lộ Hiểu Vụ biết bản thân lại thua rồi.

Lộ Hiểu Vụ đành phải ngoan ngoãn cũng Mạnh Dịch Nam về nhà.

Ai tới cứu cô a, Lộ Hiểu Vụ trong lòng điên cuồng gào thét, cô đêm này nhất định không yên ổn! Bởi vì cô thấy lửa đang bốc lên trong mắt Mạnh Dịch Nam, người đàn ông này nhất định không bỏ qua cho cô! Cô không cần a!

2. Chương 2: Vợ À, Chúng Ta Phải Cố Gắng Nhiều Hơn

Edit: mèo đầu heo.

Vừa bước qua cửa nhà, Lộ Hiểu Vụ đã chuồn vào phòng khách, ngồi bám dính bất động trên ghế sofa, cô không nên trở về phòng.

Mạnh Dịch Nam cũng không quản cô, chỉ cầm túi xách bỏ xuống, đi vào phòng đọc sách, tính tiếp tục làm nốt công việc hôm nay chưa làm xong.

Để đưa Lộ Hiểu Vụ về nhà mẹ đẻ, anh đã kết thúc hội nghị sớm

.

Lộ Hiểu Vụ ngóng nhìn Mạnh Dịch Nam không có chút động tĩnh gì, ngực nặng nề thở phào nhẹ nhõm, thật tốt quá, xem ra anh hôm nay có giấy tờ cần gấp phải làm.

Lộ Hiểu Vụ lén lút trở về phòng ngủ, rút cái tờ kết quả ra, do dự nghĩ xem nên cất nó ở chỗ nào? Cô nhìn xung quanh phòng ngủ một vòng, thật đau đầu, bình thường Mạnh Dịch Nam sẽ không đụng chạm tới vật gì đây? Nhất định phải đặt ở một vị trí an toàn, bằng không nếu bị anh phát hiện, anh không những sẽ giết cô, mà có thể trước khi giết cô sẽ lăng trì cả trăm lần, cô nghĩ đến liền cả người nổi da gà.

Lộ Hiểu Vụ đi vòng quanh phòng vài vòng, cuối cùng vẫn là quyết định đem tờ kết quả giấu ở trong ngăn kéo tủ phía dưới đầu giường của cô, ở chỗ này đều là để băng vệ sinh của cô, Mạnh Dịch Nam tuyệt đối không nhầm chán đi lục loại ngăn kéo này. Hơn nữa nơi càng nguy hiểm thì càng an toàn, mọi người ai cũng đều nói như vậy cả, cho nên nơi này tuyệt đối là vị trí an toàn nhất.

Cô đem tờ kết quả đem giấu xuống dưới cùng, sau đó, dùng băng vệ sinh phủ lên, còn cho rằng vẫn còn khá nguy hiểm, lại tìm thêm tạp chí phủ lên trên, sau đó lại đem băng vệ sinh đặt lên trên cùng.

“Kẹt.....” Tiếng kéo kẹt mở cửa phòng vang lên, Mạnh Dịch Nam đã đi vào. Lộ Hiểu Vụ lưng căng thẳng, cả người khấn trương vội vàng đem băng vệ sinh bỏ vào trong ngăn kéo, còn mạnh mẽ giả bộ bình thường quay đầu lại cười, trong tay còn quơ quơ một gói băng vệ sinh chưa bóc ra, “Thật phiền toái, phức tạp chết đi được.”

Mạnh Dịch Nam lạnh nhạt đảo mắt qua cũng không lên tiếng, lạnh mặt mở miệng. “Anh muốn đi tắm.”

À, Lộ Hiểu Vụ vội vàng đi thu dọn đồ đạc thật tốt, chạy vào trong phòng tắm, vì anh điều chỉnh độ nước ấm. Anh chưa bao giờ tự mình động vào, lý do là cô khi điều chỉnh độ ấm của nước, anh tắm rửa quả thực thấy rất thoải mái.

Mạnh Dịch Nam liếc mắt nhìn Lộ Hiểu Vụ vọt vào phòng tắm, ánh mắt chậm rãi rời xuống phía ngăn kéo của cùng của cái tủ đầu giường, nơi cô vừa giấu đồ. Mạnh Dịch Nam mặt không biến sắc, người vợ này của anh, không có năng lực gì cả, chính là trong bụng có chuyện gì buồn bực đều giấu ở trong lòng không nói, cho nên một ngày nào đó cô chủ động mở miệng, nhất định là trong lòng có quỷ. Ngay lúc vừa rồi cô vừa chột dạ.

Lộ Hiểu Vụ đi ra khỏi phòng tắm, “Tốt lắm” Trên tóc có hơi ẩm ướt, phỏng đoán chắc lúc vừa rồi bị bắn nhiều nước lên.

Mạnh Dịch Nam đi qua, quay đầu một cái, “Quần áo.” Nói xong liền đi vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Lộ Hiểu Vụ thở phào, anh đã đi đến bên cạnh tủ quần áo, mà cũng lười động tay cầm quần áo của mình, ôi, cô đúng là một nàng dâu bé nhỏ, phải hầu hạ cho chồng thỏa mãn.

Thật ra, Mạnh Dịch Nam muốn cô làm cái gì, cô đều nguyện ý đi làm, cô cho rằng đây là trách nhiệm mà mỗi người vợ phải làm. Nhưng là, chỉ có một sự việc, cô thật sự không thể chấp nhận, cái gọi là nhu cầu bình thường của người chồng! Mỗi ngày một lần, thậm chí một ngày n lần, cái này nói như thế nào cũng không thể gọi là khả năng bình thường được a, rõ ràng là vượt xa người thường mà. Mà cô đúng là một người phụ nữ nhu nhược, như thế nào có thể chấp nhận được chuyện ấy!

Thừa lúc Mạnh Dịch Nam tắm rửa, Lộ Hiểu Vụ lại trang bị thêm rất nhiều nguy trang cho cái tờ báo cáo kia, nhét vào trong một cái phong bì, làm bộ như là thư từ bưu điện gửi đến.

Đổi phỏ xong hết mọi thứ, Lộ Hiểu Vụ mới đi ra khỏi phòng. Khi đi ngang qua phòng đọc sách, Lộ Hiểu Vụ dò xét thò đầu vào liếc mắt nhìn một cái, thấy bản báo cáo của anh, thật tốt quá, Lộ Hiểu Vụ sung sướng trong lòng hét to, tốt nhất là đêm nay thức cả đêm, cô có thể ngủ ngon một giấc.

Mạnh Dịch Nam tắm rửa xong đi ra, để trần nửa người trên, trên cổ vắt mọi cái khăn mặt, tóc ẩm ướt tách tách nhỏ xuống từng giọt, nhìn Lộ Hiểu Vụ trên ghế sofa. “Em đi ngủ trước đi, anh hôm nay có báo cáo cần phải giải quyết.”

Lộ Hiểu Vụ rầu rĩ thấp giọng đáp ứng, thật ra trong bụng đã gào thét điên cuồng, ya! Làm đi, làm đi, em tuyệt đối sẽ không làm chậm trễ công việc của anh.

Mạnh Dịch Nam nhìn cô có vẻ không để ý lắm, nhíu nhíu mi, “Em đi tắm đi. Nước vẫn còn nóng.”

Lộ Hiểu Vụ vừa nghe xong chạy nhanh xuống ghế sofa, ngoan ngoãn trở về phòng tìm quần áo đi tắm rửa, tiếp theo nhất định phải nghe lời, cho anh yên tâm mà đi làm việc, haha, chờ anh rơi vào trạng thái tập trung tinh thần, cô có thể ngủ yên không phải lo.

Mạnh Dịch Nam nhìn chằm chằm cô như thế nào nhanh chóng nghe lời như vậy vọt vào phòng tắm, trong lòng sự nghi hoặc quá nhiều. Mỗi lần làm cho cô ở trên giường, cô đều một mực từ chối, thói phồng lên như cái giường sắp ăn cô đến nơi, hôm nay làm sao cô lại vui vẻ như vậy?

Lộ Hiểu Vụ rõ ràng không sợ giường lớn, người ta rõ ràng là sợ hấn!

Mạnh Dịch Nam nghe được tiếng nước trong phòng tắm, chậm rãi đi đến bên giường, liếc mắt đến cánh cửa phòng tắm đang đóng kín, đem mở ngăn kéo cuối cùng ở tủ đầu giường ra, ở trong quan niệm của anh,

người nhà không có bí mật, chuyện của vợ cũng là chuyện của anh, cho nên anh không chần chừ mở ngăn kéo ra.

Anh đẩy ra một đồng băng vệ sinh, ở phía dưới có liền mấy quyển sách, không có gì khác thường. Nhưng Mạnh Dịch Nam vẫn nhớ đến biểu tình vừa rồi của Lộ Hiểu Vụ, vẫn là cảm thấy kì quái, bàn tay kia làm bộ tìm tòi, hình như có cái thư dưới mấy quyển sách kia, dường như bên trong có vật gì vậy.

Anh rút ra, chậm rãi mở.

.....

Từ lúc Mạnh Dịch Nam nghiêm mặt nhìn tờ kết quả đến khi ngẩng đầu lên, ánh mắt như muốn tóe ra lửa.

Lộ Hiểu Vụ! Em mới là người có vấn đề!

Người ta đều bởi vì chồng vô năng nên mới đi tìm bác sĩ cố vấn hoặc tìm bác sĩ để trị liệu, cô cư nhiên lại vì anh quá mạnh mẽ, mà cho rằng anh có bệnh!

Mạnh Dịch Nam trừng mắt nhìn từng câu một trong tờ kết quả, trong lòng lửa lại thiêu đốt hừng hực lên, báo cáo đề nghị: Sinh hoạt vợ chồng hạn chế một chút, còn chưa nghiêm trọng đến mức ly hôn.

Cô sao lại muốn ly hôn! Anh thật sự là rất cưng chiều cô, cư nhiên làm cho cô nghĩ ra loại suy nghĩ này!

Mạnh Dịch Nam thở sâu, đem tờ báo cáo bỏ trở về nguyên dạng chỗ cũ, chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Lộ Hiểu Vụ cùng với tiếng nước, ở trong phòng tắm khe khẽ ngâm nga bài hát, giờ phút này cô thật cao hứng, thật cao hứng, ít nhất đêm nay cô sẽ không phải khẩn trương. Đáng tiếc cô không thấy được, ánh mắt như băng lạnh thấu xương của Mạnh Dịch Nam khi ra khỏi phòng, aiz, Lộ Hiểu Vụ đêm nay như thế nào lại có thể không khẩn trương, cô đã làm cho Mạnh Dịch Nam bắt đầu suy nghĩ, cô nghĩ còn có thể thoát được sao?

Lộ Hiểu Vụ tắm rửa xong đi ra phòng tắm, cô mặc đồ ngủ bảo thủ đi đến phòng bếp uống cốc nước, mượn cơ đi qua phòng sách, quả nhiên Mạnh Dịch Nam vẫn còn đang làm việc.

Trong lòng cô vui vẻ, chạy nhanh về phòng, đóng cửa lại, nhảy trên chiếc giường lớn. Oa, giường lớn, cô kỳ thật rất yêu giường lớn, nếu có thể làm cho cô một người ngủ thì tốt rồi, có thể ở trên lăn qua lăn lại. Cô thật sự yêu ngủ giường lớn, chỉ cần không có Mạnh Dịch Nam.

Rất nhanh, Lộ Hiểu Vụ ngọt ngào say giấc đi gặp Chu Công.

Rạng sáng lúc hai giờ, Mạnh Dịch Nam mới khép lại bản ghi chép trên máy tính, trở về phòng đi ngủ.

Nhìn thấy Lộ Hiểu Vụ đang ngủ yên trên giường, Mạnh Dịch Nam bắt động đứng bên giường.

Anh suy nghĩ cả đêm, từ đầu đến cuối không hiểu vì sao Lộ Hiểu Vụ lại có ý niệm kỳ quái như vậy trong đầu. Bình thường cuộc sống vợ chồng vì cái gì làm cô thấp thỏm lo âu, anh phát hiện rất sớm, cô không có thói quen hôn anh, ôm anh, thậm chí khi anh yêu cô, cô đều có chút né tránh. Nhưng mỗi lần cô đều phối hợp cùng anh làm xong, chính là cũng không giống như hưởng thụ.

Cô chán ghét làm chuyện đó. Cái đó là do qua một sự việc mà anh biết được. Có lần anh tính đúng chuyện tốt của cô xong rồi, tính muốn cùng cô thân thiết, cô lại đẩy anh ra, cô nói còn chưa có hết, anh thử tìm, phát hiện phía dưới đúng là có dán một cái băng vệ sinh. Anh đem đó từ bỏ, chỉ ôm hôn cô một hồi lâu.

Nhưng sáng sớm hôm sau, anh đi vào phòng tắm, lại phát hiện cô lừa anh, buổi sáng cô thay băng vệ sinh thật sạch sẽ, cái gì cũng không có. Rồi sau đó vài ngày cô vẫn nói là chưa hết, không muốn cùng anh thân thiết.

Từ đó về sau, Mạnh Dịch Nam đã biết, Lộ Hiểu Vụ là một người phụ nữ bảo thủ, hẳn là một người phụ nữ bảo thủ lại có chút lạnh cảm.

Mạnh Dịch Nam nhú mi, chậm rãi lên giường, nằm ở bên cạnh cô. Đưa tay phủ lên, nhẹ nhàng đem cô ôm vào trong ngực, thân thể chậm rãi đè lên.

Anh là một người đàn ông bình thường, người đàn ông bình thường vô cùng, yêu thương vợ của mình không phải là sai! Anh chính là rất thích cảm giác ôm cô.

Lộ Hiểu Vụ một hồi nóng người lên dần dần tỉnh táo thức dậy, áo ngủ trên người đã sớm bị người nào đó bỏ đi, cả người nóng lên đều là do da thịt trắng kiện của Mạnh Dịch Nam, anh đang ở trên giường.

Lộ Hiểu Vụ bắt lấy tay anh đang ở trên thắt lưng, dùng chút lí trí còn lưu lại ní non, “Em mệt lắm, đi ngủ sớm một chút đi.” Cô thật sự muốn ngủ ngon một giấc.

Mạnh Dịch Nam ừ nhẹ một tiếng, tay không có dấu hiệu dừng lại.

“Lộ Lộ, hôm nay cha giao cho anh một cái nhiệm vụ.” Mạnh Dịch Nam một bên cắn ở da thịt trước ngực cô, một bên hướng vào bên trong đùi, ánh mắt hướng về phía trước nhìn khuôn mặt đang mê đắm của cô.

“Uhm?” Lộ Hiểu Vụ cả người lửa nóng khó chịu, trong đầu nghe không rõ ràng, anh ép cô đến hít thở không thông, có thể hay không đừng đè nặng cô quá.

“Ông muốn chúng ta cố gắng nhiều hơn.” Mạnh Dịch Nam cuốn đầu lưỡi, ngậm vào quả anh đào quả trắng mịn, mùi vị của cô lúc nào cũng ngọt như thế.

Ách..... Trước ngực mãi mãi bị kích thích làm Lộ Hiểu Vụ cong người lên, có phần không chịu được đầu lay động, cố gắng cái gì, cô muốn ngủ một giấc thật ngon.

“Chúng ta phải hiểu thuận, nên cần phải cố gắng thật tốt.” Lời nói của Mạnh Dịch Nam thành từng mảnh nhỏ thổi vào trong đầu Lộ Hiểu Vụ, cô đã không thể còn tự hỏi được, bởi vì anh đã dốc sức làm, bắt đầu cố gắng!

Em xin anh, đừng dùng sức như vậy! Đây là sự tỉnh táo duy nhất của Lộ Hiểu Vụ trước khi sa vào trầm luân!

3. Chương 3: Hiểu Vụ, Chồng Cô Thật Yêu Cô

Edit: Lâm Lâm – Âu Dương Lâm Thần

Sáng sớm, Lộ Hiểu Vụ bị Mạnh Dịch Nam hôn nồng nhiệt tỉnh lại, cô biết chính mình lại bị “ăn”, toàn thân cao thấp đều một mối.

Lộ Hiểu Vụ xoa toàn thân đau nhức, ôm chặt bắt đầu tìm áo ngủ, hắn đem quần áo của cô vứt đâu vậy?

Mạnh Dịch Nam đã muốn xoay người xuống giường, lỏa thể vào phòng tắm, hắn có thói quen không mặc quần áo khi đi ngủ. Không đúng, hắn chính là có thói quen không mặc quần áo đi.

Mạnh Dịch Nam ra khỏi phòng tắm, Lộ Hiểu Vụ còn đang cùng quần áo ngủ đấu tranh, hắn trong lòng cười nhẹ, cô chính là mỗi lần mặc quần áo tuyệt đối sẽ không ra ngoài chăn. Đã kết hôn nửa năm, cô vẫn không có thói quen mặc lại quần áo ở trước mặt hắn.

Mạnh Dịch Nam đi qua, đem áo ngủ choàng qua đầu cô, Lộ Hiểu Vụ ngoan ngoãn đem hai tay duỗi ra, rất cục mặc xong quần áo.

Lộ Hiểu Vụ xốc chăn lên, xuống giường đứng dậy, giữa hai chân một chút đau nhức khiến cô nhướng mày, cô cũng không thể đi lại bình thường.

Mạnh Dịch Nam cúi xuống, đem cô ôm vào phòng tắm, Lộ Hiểu Vụ choáng váng hừ hừ vài tiếng. Cô không thoải mái nhưng cũng không nói gì, chồng cô chính là nguyện ý cố gắng sức lực vì cô.

Mạnh Dịch Nam đem cô đặt ở trước bồn rửa mặt, xoay người ra khỏi phòng tắm.

Lộ Hiểu Vụ nhìn cửa phòng tắm khép lại, trong lòng thở mạnh một cái, hiện tại ngay cả nhà mẹ đẻ cũng không thể trở về, cô nên trốn đi chỗ nào! Chẳng nhẽ cô thực sự phải ly hôn mới thoát khỏi cảnh này?

Mạnh Dịch Nam mỗi ngày sẽ lái xe đưa cô đi làm, cô có thể không cần đi làm, chỉ cần ở nhà cho hắn nuôi là tốt rồi. Có điều cô thật kiên trì, muốn ra ngoài làm việc, nếu ở nhà ăn bám chồng thì sẽ mất đi chính mình mất.

Mạnh Dịch Nam cũng chiều ý cô, cho cô ra ngoài làm ở một công ty hành chính nhỏ, dù sao cũng không phiền hà gì, coi như cho cô tiếp xúc với xã hội cũng tốt.

Đến công ty, Lộ Hiểu Vụ mới định mở cửa xe, Mạnh Dịch Nam đã kéo lấy tay cô nói “Lộ Lộ”, mặt đã muốn tiến lại gần.

Lộ Hiểu Vụ bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại, hắn kêu cô là Lộ Lộ, này đại biểu hắn đang nhắc nhở cô. Cô quay sang, hôn một cái lên mặt hắn, dấu son đỏ in lên má hắn, Lộ Hiểu Vụ vừa nhìn đã thấy quá chói mắt, nghĩ muốn lau cho hắn.

Mạnh Dịch Nam nhân cơ hội này không cho cô lui về, miệng chậm rãi hàm trụ miệng của cô, tinh tế nhâm nhi thưởng thức vị hương ngọt ngào mà cô mang lại, làm cho tâm tình hắn vui sướng không thôi.

Hiểu vụ còn đang cố lấy lại hô hấp thì xe của hắn đã ngênh ngang đi qua.

Thượng đế, cứu con đi! Có thể hay không mời người đem người đàn ông này biến thành vô năng đi? (LL: ặc, sao mà chị nè ác độc thía) Con không muốn sẽ chết dưới thân hắn đâu.

Chờ Hiểu Vụ toàn thân mệt mỏi tiến vào công ty, mọi người đều nhìn nàng tươi cười “Hiểu Vụ, lại được chồng đưa đi làm sao?” Trong mắt nữ đồng nghiệp tràn ngập sự hâm mộ, lại giống như dao như kiếm đâm vào trên người cô, hâm mộ cái gì a, nếu các người thích thì lấy đi, ai có bản lĩnh cướp được, cô liền tặng họ cả ngàn kim.

Kỳ thật, mỗi ngày Hiểu Vụ cũng không có việc gì làm. Chỉ là đem cho chủ nhiệm tư liệu đơn gửi, quản lý ký duyệt thư tín, lấy thư báo bưu kiện phát đến các trưởng bộ phận. Sau đó đem số liệu ngày hôm qua tập hợp lại, rồi đưa xuống các phòng nghiệp vụ, thực sự việc làm không có nhiều, cái chính là ngồi tán gẫu trong văn phòng mà thôi.

Trong văn phòng, hầu như cũng toàn là phụ nữ chưa kết hôn, cũng chỉ có vài người là đã kết hôn. Ai, nữ nhân ở cùng một chỗ thì nội dung tán gẫu chính là gì? Ngoài chuyện làm đẹp thì chính là về đàn ông.

Huống chi phụ nữ ở đây đều là một đám sắc nữ.

“Cô xem trên người hắn có mấy múi cơ, thật sự là quá tuyệt vời, sờ lên nhất định sẽ thích lắm.”

“Tôi lại thích chân hắn, oa, thật rắn chắc, nếu được ôm lưng hắn nhất định thích chết đi.”

“Tôi tối hôm qua đưa bạn trai đến phòng tập thể thao, hắn mới chống đẩy ba mươi cái đã không thể tiếp tục, ai, mệnh khổ a...” Lộ hiểu Vụ ngồi ở bàn máy tính phía sau, nhóm sắc nữ này thực...

“Đúng vậy, đàn ông hiện đại sao lại vô dụng như thế, để hắn ôm đi một vòng mà đã thở không ra hơi.”

“Thượng đế a, ban cho con mãnh nam đi.”

Phốc...Lộ Hiểu Vụ rất cực không chịu được đem trà trong miệng phun ra, vội vàng lấy khăn tay lau bàn, may quá, tư liệu không bị ướt.

“Hiểu Vụ, vừa nhìn thấy cô biết ngay cô chính là người phụ nữ hạnh phúc a.” Vừa rồi người được phong là đại sắc nữ số 1 Dương Mị Nhi nhảy đến bên người cô, vẻ mặt hoa đào nhìn cô.

Lộ Hiểu Vụ vẻ mặt mê man nhìn phía cô, cái này nên hiểu thế nào a.

“Chồng cô bình thường chắc có tập thể hình đi?” Dương Mị Nhi mắt chớp chớp nhìn cô, cho xin, cô là phụ nữ a, không cần dùng ánh mắt câu dẫn đàn ông kia dùng trên người cô, thật là buồn nôn a.

Lộ Hiểu Vụ là mẫu phụ nữ điển hình cho việc trong ngoài không đồng nhất, trong lòng dù chán ghét vẫn lộ ra khuôn mặt ngọt ngào mỉm cười “Coi như là có đi?” cô chính là đang trả lời cho qua chuyện.

“Vừa thấy cô đã biết là có cuộc sống hạnh phúc a!” Dương Mị Nhi mắt nhìn thoáng qua cô, làm mọi người đều tự động nhìn về phía cô nghe ngóng.

Lộ Hiểu Vụ tươi cười, trong lòng lại trộm nghĩ, cô hạnh phúc, sao bản thân cô còn không biết a!

“Cô nhìn xem, Hiểu Vụ mỗi ngày đều là bộ dạng này, vừa nhìn đã biết ngay là được chồng yêu thương rồi.” Dương Mị Nhi lời này vừa nói ra, những người còn lại liền nở nụ cười. Ánh mắt hâm mộ liên tục bắn về phía Hiểu Vụ.

Lộ Hiểu Vụ mặt đỏ lên, té xỉu, này cũng bị bọn họ nhìn ra. Nhưng là, trong lòng cô không phải ngọt ngào, mà là bị kích, máu chảy đầm đìa a. Các cô hẳn cũng biết hậu quả của việc yêu đương hàng đêm? Chính là thân thể run rẩy, tinh thần muốn điên. Vừa thấy Mạnh Dịch Nam ám chỉ động tác, cô liền biết bước tiếp theo hẳn muốn làm cái gì, mỗi lần cô vắt óc tìm lý do trốn tránh đều chạy không thoát. Cô thế này mới kêu là mệnh khổ a!

“Hắn công tác bề bộn nhiều việc.” Lộ Hiểu Vụ không biết cái gì là giấu đầu hở đuôi, chỉ là đang muốn biện minh một chút.

“Chồng cô bình thường xã giao rất nhiều sao?” Sắc nữ số 2 xuất hiện, Giản Ngọc Đình.

Lộ Hiểu Vụ nghĩ nghĩ, lắc đầu, giống như không nhiều lắm. Hắn mỗi lần tan tầm đều về nhà, trừ phi thỉnh thoảng phải đi công tác mới không ở nhà.

“Cô xem đi, chồng cô đối với cô thật tốt, làm gì có chuyện làm kinh doanh mà không tham gia xã giao đâu, hẳn lại nguyện ý mỗi ngày ở nhà cùng cô.” Giản Ngọc Đình này cái miệng đúng là không tốt, vừa nói vừa nhìn đánh giá Lộ Hiểu Vụ.

Nói cũng kỳ quái, Lộ Hiểu Vụ không có thân hình bốc lửa, cũng không phải người mảnh mai quyến rũ, dựa vào gì có thể khiến cho chồng cô ôm mãi không buông? Đây là vấn đề khó hiểu khiến mọi người không thể không thắc mắc...

“Ách, hẳn không thích ăn đồ ăn ở bên ngoài” Lộ Hiểu Vụ ngẹn nửa ngày, rốt cục cũng tìm ra được một lý do hợp lý. Chính là do hắn cũng đã từng nói như vậy, tuy đồ ăn cô làm không phải là ngon nhất nhưng lại có hương vị gia đình, hắn thích.

Hắc hắc, Giản Ngọc Đình cùng Dương Mị Nhi cười gian hai tiếng “Hiểu Vụ, cô tay nghề tốt như vậy, như thế nào không mời chúng tôi nếm thử a?”

Lộ Hiểu Vụ nhìn hai sắc nữ trong mắt lóe lên ánh sáng, trong lòng hiểu rõ, các cô không phải là muốn ăn đồ ăn tôi làm mà là muốn ăn người đàn ông của tôi đi.

Được thôi, được thôi, thử xem khẩu vị của Mạnh Dịch Nam là như thế nào, tương lai mới có thể hốt thuốc đúng bệnh a!

Lộ Hiểu Vụ mỉm cười “Hoan nghênh a, không bằng định ngày đi, ngày nào các cô không bận việc gì thì liền đến nhà tôi đi, tay nghề của tôi có không tốt, đến lúc đó các cô cũng đừng có oán trách tôi ha.”

Hai cô nàng nao nao, không thể tưởng tượng được Lộ Hiểu Vụ lại sẵn khoái, hướng mọi người mời, làm mọi người hưng phấn đáp ứng lời mời. Chồng của Lộ Hiểu Vụ thực sự là người đàn ông cực phẩm, cho dù chỉ là nhìn qua cũng tốt a.

Đến giờ tan tầm, Mạnh Dịch Nam gọi điện cho Lộ Hiểu Vụ.

“Tối nay anh có hẹn với Chung Bình. Anh không về nhà ăn cơm.”

Lộ Hiểu Vụ mỉm cười nói đã biết. Quá tuyệt vời, hẳn cùng Chung Bình có hẹn, bình thường đều hơn mười giờ mới về nhà.

Gác điện thoại, trong lòng cô không khỏi nhớ tới chuyện đồng nghiệp đã nói đến hôm nay, Mạnh Dịch Nam bình thường rất ít xã giao, cho dù ngẫu nhiên có cũng nhất định báo cho cô biết. Kỳ thật cô căn bản không cần, hẳn không ở nhà, cô càng tự do. Lộ Hiểu Vụ trong lòng có khi còn cầu nguyện Mạnh Dịch Nam có công việc quan trọng phải đi công tác, như vậy cô có thể độc chiếm giường lớn.

Lộ Hiểu Vụ đáng thương, nếu cô biết được chồng mình vì sao lại đi gặp Chung Bình, cô nhất định sẽ hối hận.

4. Chương 4: Hấn Muốn Cô, Muốn Ngay Bây Giờ!

Edit: Linh Tinh Lung Tung.

Tám giờ tối, quán bar tình nhân màu hồng.

Chung Bình nghe Mạnh Dịch Nam nói xong, rốt cục nhịn không được cười phá lên.

Mạnh Dịch Nam trừng mắt nhìn Chung Bình cười đến tiền phủ hậu ngưỡng, trong lòng cực độ buồn bực, hung hăng uống mấy ngụm rượu.

“Tớ nói A Nam, cậu nói cậu có phải hay không tự chịu khổ?” Chung Bình rốt cục ngừng cười, ho nhẹ nói, hé ra khuôn mặt anh tuấn cười đến đỏ bừng.

“Nói vô nghĩa.” Mạnh Dịch Nam buồn bực liếc hần một cái, nói trọng điểm bản chất biết không?

“Lộ Hiểu Vụ tuyệt đối là cực phẩm nữ nhân, không ngờ cô ấy lại đi tìm bác sĩ tâm lý cố vấn?” Chung Bình nghĩ vậy liền không nhịn được muốn cười, A Nam à A Nam, đã nói cậu sẽ phải hối hận mà .

“Đúng vậy, thật không biết trong đầu cô ấy nghĩ gì nữa?” Mạnh Dịch Nam muốn nôn đến hộc máu, nhưng nếu không giải quyết vấn đề này, thì cả ngày hôm nay hần sẽ không có tâm tư nào mà làm việc.

“Ha ha ha, nhất định là cậu rất mãnh liệt, dọa sợ con cừu nhỏ.” Chung Bình trêu tức chớp chớp mắt, A Nam thể lực vốn rất tốt, năm đó khi đá bóng, hần là kiên trì chạy hết trận.

“Cậu cầm miệng lại cho tớ, tớ là muốn cậu đến để phân tích xem trong lòng cô ấy nghĩ cái gì? Chứ không phải là nghiên cứu tớ.” Mạnh Dịch Nam cầm bóng trong tay bắn về phía Chung Bình, bắt hần vào vấn đề chính.

“Tớ là đang phân tích a. Theo tớ thấy, cả hai người các cậu đều có vấn đề.” Chung Bình thôi cười, bưng ly rượu tây uống một ngụm.

Mạnh Dịch Nam nhú mày, chờ hần nói tiếp.

Chung Bình buông chén, tiếp tục nói “Trước tiên nói về Lộ Hiểu Vụ, cô ấy là con gái ngoan ngoãn trong nhà, hơn nữa trước khi biết cậu cũng không có kinh nghiệm yêu đương đúng không?” Mạnh Dịch Nam không có nói gì, chính là nháy mắt, ý bảo hần tiếp tục.

“Còn nữa các cậu là xem mắt kết hôn, hiểu biết về nhau trước đó cũng chỉ là tiếp xúc qua loa. Cho nên, cô ấy trước khi kết hôn khả năng đối với cậu có chút ít tưởng tượng, cho rằng cậu là người chồng truyền thống lý tưởng, cũng không nghĩ đến, sau khi kết hôn, của cậu..... sự dũng mãnh vượt qua giới hạn bảo thủ, vậy nên cô ấy liền sợ hãi.”

Mạnh Dịch Nam nghe nghe, mắt híp lại, ra vẻ có chút đạo lý.

“Lại nói đến vấn đề của cậu.” Chung Bình dừng một chút, ý cười khóe miệng chậm rãi hiện lên, “Trước khi kết hôn tiểu tử cậu rất liều mạng, toàn đặt sự nghiệp học tập lên đầu, ít giao du cùng nữ sinh, đương nhiên, tớ là biết cậu đã sớm chiêm nghiệm.” Nhìn Mạnh Dịch Nam trên mặt khê biến, Chung Bình vội vàng nghiêm túc, “Nhưng cậu lúc đó giữ mình trong sạch, thực sự đã làm chúng tớ hồi đó lo lắng một phen.”

“Lo lắng cái gì?” Hần là một đại nam nhân có gì phải lo lắng?

“Lo lắng cậu sẽ thực sự trở thành con thỏ.” Chung Bình thấp giọng cười, ai bảo hần theo bọn họ ra ngoài nhưng chưa đụng vào nữ nhân bao giờ.

“Thúi lắm.” Mạnh Dịch Nam hần nếu là con thỏ, thì vợ hần còn có thể có loại phiền não này hay sao?

“Vấn đề ở chỗ này, nửa đời trước của cậu rất áp lực, kết quả cưới vợ về nhà, liền cảm thấy yên tâm thoải mái có thể dùng, thế nào lại nghĩ tới cậu núi lửa nhất thời bùng nổ đem con cừu nhỏ nướng thành khét.” Chung Bình nghĩ đến tên người đàn ông băng khúc năm đó giờ trở thành mãnh nam, trong lòng liền mừng rỡ không thôi.

“Vậy làm sao bây giờ?” Mạnh Dịch Nam châm điếu thuốc, hung hăng hít vào, hắn không nghĩ đến chuyện ly hôn.

“A Nam, cậu bây giờ vẫn còn tránh thai sao?” Chung Bình cũng châm một điếu thuốc, lúc trước khi Mạnh Dịch Nam kết hôn đã nói với hắn không muốn có con quá sớm, cho nên nhờ hắn tìm người tiêm Enanthate Testosterone [thuốc tránh thai cho nam giới].

Mạnh Dịch Nam lắc đầu, lần trước sau khi tiêm, bởi vì nghe cha mẹ muốn ôm cháu trai, cho nên hắn liền ngừng. Hắn tiêm thuốc, vì không muốn Hiểu Vụ uống thuốc tránh thai, thuốc tránh thai của phụ nữ vẫn có nhiều tác dụng phụ, của nam giới ít hơn, cho nên hắn liền lựa chọn phương thức này.

“Ngừng bao lâu rồi?” Chung Bình bình tĩnh hỏi.

“Mới ba tháng.” Mạnh Dịch Nam lo nghĩ.

“Khó trách các cậu hiện tại vẫn chưa có con, bình thường khi ngừng thuốc phải sau 16 tuần mới phục hồi.” Chung Bình đối với việc này vẫn là có một biết hai.

“Nếu hiện tại cố ấy mà có con, không chừng ngay cả ông cũng không cho tới ông.” Mạnh Dịch Nam đau đầu nhíu mày, vì cái gì vợ của hắn lại tránh hắn như tránh ma.

Chung Bình hút thuốc, chậm rãi suy nghĩ.

Một lúc sau mở miệng, “A Nam, cậu hiện tại muốn có con sao?” Theo hắn thấy, A Nam cũng không vội muốn có con.

“Tớ thì không sao, chủ yếu là nhà họ Lộ sốt ruột, anh trai tớ đã có hai đứa con, mẹ tớ giờ mang không nổi, cần bản không thúc giục tớ.” Mạnh Dịch Nam lắc đầu, chủ yếu là vì Hiểu Vụ đừng bị trong nhà nhắc tới.

“Tớ đây thấy, các cậu trước hết đừng nên có con.” Chung Bình đề nghị.

“Vì cái gì?” Mạnh Dịch Nam nhìn chằm chằm Chung Bình, quân sư của nhóm bọn họ, trước kia anh em có chuyện gì đều là Chung Bình đưa ra chủ ý, đầu óc tên này rất nhanh nhẹn.

“Cậu đầu tiên phải làm Hiểu Vụ tiếp nhận mình, bằng không khi cô ấy mang thai, đến lúc đó lại kháng cự, cậu không phải sẽ không còn cơ hội khai thông cùng cô ấy?” Tên tiểu tử Chung Bình quả gian xảo, nghĩ trước được thế này.

Mạnh Dịch Nam cúi đầu suy nghĩ, cũng đúng a, vợ hắn một khi mang thai sẽ không cho hắn chạm đến, đến lúc sinh ra đứa nhỏ, phỏng chừng ngay cả cửa phòng ngủ cũng không cho hắn vào.

“A Nam, cậu thành thật cho tớ biết, đối với nữ nhân khác cậu có phản ứng hay không?” Chung Bình cần phân tích cho Mạnh Dịch Nam một chút, đừng vì vợ không cho hắn lên giường, hắn liền có mưu đồ bên ngoài a, nếu vậy trái lại hắn phải giúp Lộ Hiểu Vụ.

“Phản ứng?” Mạnh Dịch Nam có chút khó hiểu.

Chung Bình mắt thoáng nhìn, ở trong quán bar quét một vòng, hướng Mạnh Dịch Nam vẫy vẫy tay, A Nam nhìn theo hướng hắn chỉ, một cô gái đáng người nóng bỏng tựa bên quầy bar đang nhìn về hướng bàn bọn họ, đôi môi đỏ tươi khê mở, có ý muốn câu dẫn bọn họ.

“Nhìn cô ta có ý nghĩ gì không?” Theo như dục vọng dừng mảnh của A Nam mà nói, thông thường đối với phụ nữ đều có vẻ trực tiếp.

“Có” Mạnh Dịch Nam thu hồi tầm mắt, thẳng thắn trả lời, Chung Bình vừa định nói hắn là tên tiểu tử hồ đồ, hắn lại tiếp một câu, “Tớ nghĩ tới Hiểu Vụ.”

Chung Bình sững sốt một hồi, rồi nở nụ cười, tên tiểu tử này là nhận định Lộ Hiểu Vụ!

“Người anh em, yên tâm tớ sẽ cho cậu vừa lòng đẹp ý, vĩnh viễn hưởng thụ vợ yêu.” Chung Bình bảo đảm, “Đối phó với cô gái ngoan ngoãn bảo thủ như Lộ Hiểu Vụ, cậu cần phải đánh vào tâm lý!”

Mạnh Dịch Nam lái xe về đến nhà, ngược mắt nhìn ban công tầng 25, đèn tối, Hiểu Vụ đã ngủ? Lạt mềm buộc chặt, Mạnh Dịch Nam luôn nghĩ đến bốn chữ này, chậm rãi vào thang máy lên tầng.

Mở cửa vào nhà, đại sảnh chỉ mở cái đèn tường nhỏ, mơ màng âm thầm. Hiểu Vụ ở trong phòng? Hắn tay chân nhẹ nhàng đem cặp đặt trước cửa, cởi giày đi vào phòng.

Không có người? Đèn phòng tắm cũng tối om, Hiểu Vụ ở đâu?

Mạnh Dịch Nam theo phòng ngủ đi ra, nghe thấy ban công ở thư phòng có tiếng động, chậm rãi đi vào thư phòng. Xuyên qua cửa sổ sát đất, hắn nhìn thấy Hiểu Vụ đang ở ngoài ban công phơi quần áo, bàn tay nâng cao, eo nhỏ thon dài, trong váy ngủ lộ ra một đoạn chân nhỏ trắng trẻo, thực gọi cảm! Trong lòng bất giác nhớ tới chuyện vừa rồi trong quán bar, cái nữ nhân kia kiều mị cùng đáng người gọi cảm, khi nào thì Hiểu Vụ cũng có thể như vậy hiện ra trước mặt hắn, trong lòng nghĩ nghĩ, bất giác một cỗ nhiệt huyết bốc lên, hắn muốn dùng lực ôm lấy cô thật chặt!

Tâm động không bằng hành động. Mạnh Dịch Nam xuyên qua cửa ban công, nhìn Hiểu Vụ chuyên tâm phơi quần áo, chậm rãi đi qua, tay thu lại ôm trọn thắt lưng Hiểu Vụ, đầu dán tại gáy cô.

“A” Hiểu Vụ sợ tới mức hét lên, khi phát hiện ra Mạnh Dịch Nam, thì buồn bực giãy dụa đứng lên, làm chi vô duyên vô cớ dọa người, không biết cô nhát gan hay sao?

A..... Khiến trách của Hiểu Vụ còn chưa nói ra, thân thể run lên, khẽ thở gấp. Hắn.....tay hắn cách áo ngủ cầm lấy ngực của cô mà xoa nắn bóp miết, Hiểu Vụ e lệ cả người nóng lên, “Anh..... làm gì?”

Mạnh Dịch Nam không cho cô cơ hội mở miệng, quay người ôm chặt, miệng vội vàng hôn sâu cô, hắn muốn cô, muốn ngay bây giờ!

Hiểu Vụ ở trong lòng mãnh liệt giãy dụa, nhưng là, thân thể lại bị hắn gắt gao ôm trụ. Tay hắn, trời ạ, đã theo cổ áo vào trong váy cô, trực tiếp dán trước ngực cô mà di động.

Không cần, không cần ở trong này! Tuy rằng cô không bật đèn, trên ban công một mảnh tối đen, nhưng là, nhưng là cô cảm thấy thực sự xấu hổ, cô kéo nhẹ hắn, ánh mắt cầu xin, trở về trong phòng.

Mạnh Dịch Nam mắt tối sầm lại, dùng sức ôm ngang eo cô, đem cô chặt chẽ ôm vào trong ngực hướng phòng ngủ đi đến.

5. Chương 5: Đại Sói Xám Nuốt Sống Tiểu Bạch Thỏ

Edit: ongpeo

Hiểu Vụ bị quăng mạnh lên giường, cơ thể cô run lên. Đêm nay hắn có chút khác lạ, mãnh liệt hôn, phóng dăng ôm, hết thấy đều làm lòng cô chệch đường ray chạy như điên... hắn như muốn tra tấn cô.

Mạnh Dịch Nam chậm rãi đứng thẳng dậy, ánh mắt gắt gao nhìn đáng người mê hồn trên giường, cô là vợ hắn, là vợ hợp pháp của hắn, tính sở hữu của hắn đối với cô là đúng.

Mạnh Dịch Nam cởi bỏ từng hàng cúc một, đem áo sơ mi trên người ném xuống sàn, cởi quần, lên giường.

Hắn đến gần là có thể cảm thấy được cả người Hiểu Vụ đang run lên. Hắn còn chưa đụng đến cô mà toàn thân cô đã đỏ hồng như con tôm luộc. Cô nhắm chặt hai mắt, bộ dạng này làm hắn hoàn toàn thỏa mãn, lửa tình trong người hắn đã không thể ngừng lại.

Mạnh Dịch Nam chậm rãi xoay người áp Lộ Hiểu Vụ dưới thân, thân thể mềm mại say lòng người, trên người tỏa ra làn hương độc mê muội hắn, hỏi hắn làm sao không nghĩ muốn ôm cô vào lòng đây.

Lộ Hiểu Vụ chán nản để hắn ôm trong ngực, nhiệt độ cơ thể nóng bỏng làm cô không thể bỏ qua sự tồn tại của hắn, mỗi tác da thịt đều bị sự ma sát của hắn mà nóng bừng lên, cô cố gắng giãy dụa lần cuối “Nước...đang còn nóng, anh có muốn tắm trước không?”

Mạnh Dịch Nam nhìn gương mặt đã hồng lên của cô, ánh mắt từ đầu tới cuối vẫn gắt gao nhắm chặt, cái miệng nhỏ giãy dụa, bất giác trong lòng cười, cô vợ bảo thủ của hắn thật có ý tứ.

“Dù sao một lát cũng phải tắm, không cần vội.” Mạnh Dịch Nam biết lòng cô đang nghĩ gì, Tiểu mỹ nhân này đang muốn giả ngủ đây mà, làm hắn đêm nay suy nghĩ thật lâu.

Môi tự giác hưởng hết ngọt ngào trên môi cô, tay chậm rãi chạm đến bên sườn, đem váy ngủ kéo lên từng chút một. Thân thể cô nóng lên, cơ thể cô đúng là thành thật hơn cái đầu của cô nhiều. Mạnh Dịch Nam trong lòng cười nhẹ, thân thể của cô còn hiểu rõ hắn hơn cả lòng cô nữa.

Lộ Hiểu Vụ mơ hồ nâng người lên, mặc cho hắn đem váy ngủ kéo qua đầu, da thịt vừa tiếp xúc với không khí lạnh làm cho lý trí quay về, cô cố gắng đánh gãy dục vọng mãnh liệt của hắn.

“Dịch Nam.” Hiểu Vụ nhẹ giọng gọi.

“Àn.” Mạnh Dịch Nam nằm bên cạnh cô, nhìn dáng vẻ nhu mì xinh đẹp của cô, nhìn lại thân hình như ẩn như hiện thật sự mê người, thân hình của cô không khác gì nữ thần gọi cảm.

“Bạn cùng làm của em muốn chủ nhật này đến nhà mình liên hoan, có được không anh?” Cô đã muốn dùng sự kiện này dời đi sự chú ý của hắn lần cuối.

“Àn,... chúng ta có nên chuẩn bị... gì không?” tay hắn chậm rãi xẹt qua tấm lưng láng bóng như tra tấn làm hơi thở cô hỗn loạn, nói cũng không thành lời.

“Đến lúc đó nói sau.” Mạnh Dịch Nam đã có chút hờn giận, tay sờ bên hông cô “Tập trung một chút.”

Lộ Hiểu Vụ vặn vẹo thân mình, cô sao có thể tập trung đây, lý trí đều đã bị nộ hỏa nồng nhiệt của hắn thiêu đốt, cảm giác nóng cháy như đang bị hàng ngàn bóng đèn hàng ngàn kilowat chiếu thẳng vào, như đang thiêu đốt cơ thể cô. Hắn không ngừng châm hỏa lên cơ thể cô khiến cô sợ hãi, toàn bộ các tế bào như muốn sôi lên.

Tay Mạnh Dịch Nam bao phủ một bên đùi của cô, cách một lớp áo nhẹ nhàng ve vuốt, nhìn nhũ hoa đỏ hồng trước mắt, trong lòng càng thêm khát vọng sâu sắc, hắn cúi xuống dùng đầu lưỡi liếm quanh. {Hana: ta đi chết đây, MDN tởm quá....ongpeo lần sau đừng để ta type lại từ đầu thế này nhé, không ta mất máu mà chết mất}

A... trước ngực Lộ Hiểu Vụ căng thẳng, không cần... không cần chạm vào cô như vậy, chiếc lưỡi ướt át lướt qua xương sườn cô, chạm chạm khiến trái tim cô đập loạn nhịp.

Mạnh Dịch Nam vừa lòng với phản ứng này của cô, tay hướng tới thắt lưng cô, chậm rãi chạm vào, từ thắt lưng đến cánh tay, cảm nhận được mọi một tác trên da thịt cô đang run rẩy.

Mạnh Dịch Nam đột nhiên dùng sức lật, a... Lộ Hiểu Vụ hét lên chói tai, chờ cô định thần lại thì cả người đã nằm bên trên người Mạnh Dịch Nam.

Cô ở trên, hắn ở dưới, gắt gao dây dưa.

Mạnh Dịch Nam khước miệng nhếch lên, một bên chân thoải mái đem hai chân cô tách ra, nhìn tư thế cười ngửa trên người Mạnh Dịch Nam của cô có bao nhiêu ái muội.

“Dịch Nam.” Lộ Hiểu Vụ hốt hoảng mở mắt ra, trừng mắt nhìn Mạnh Dịch Nam đang ở bên dưới, hắn muốn làm gì?

“Lộ Lộ, Thích anh không?” Mạnh Dịch Nam trong bóng tối cười cười.

Suy nghĩ suốt một đêm cuối cùng hắn cũng biết phải đối phó thế nào với ý muốn ly hôn của cô vợ bé nhỏ. Cô không phải sợ chuyện phòng the sao? Đó là bởi hai mươi năm qua cô đã được giáo dục như thế. Cho nên hắn vì muốn cứu vãn cuộc hôn nhân đang lâm vào nguy kịch này chỉ còn một cách đó là khiến cô vợ bé nhỏ này mở lòng ra, hắn chỉ có thể chậm rãi khiến cô từ từ yêu thích chuyện quan hệ vợ chồng.

Hắc hắc, hắn sẽ từ từ làm cho cô yêu thích trò chơi này.

.....

Lộ Hiếu Vụ nằm trên người hắn, chân kẹp chặt lấy thắt lưng hắn, tư thế xấu hổ này khiến cô đỏ mặt. Cho tới giờ cô chưa từng thử qua tình trạng này, trong đầu bế tắc, đối với vấn đề của hắn chỉ có thể qua loa tác trách “Àn, hừ!”

Mạnh Dịch Nam rõ ràng không vừa lòng với đáp án của cô, thắt lưng khẽ động đậy, hắn hướng dẫn thân thể hắn gần cô, a... Lộ Hiếu Vụ có chút giật mình, vật cứng rắn của hắn rõ ràng đã chạm vài chỗ mềm cảm giữa hai chân cô. Cô không thích tư thế này, rất xấu hổ, rất vô sỉ, không thể, bàn tay bé nhỏ của cô nắm lấy tay hắn, xấu hổ không chịu nổi nhẹ giọng cầu xin hắn “Thả.... Em ... xuống dưới.”

Mạnh Dịch Nam lại giả vờ như không nghe thấy gì, duỗi tay ra sau lưng cô cởi bỏ áo lót của cô, tiếng quần áo rơi thay cho câu trả lời Không... Lộ Hiếu Vụ nóng vội ép sát vào người hắn, tay nắm lấy dây áo không cho hắn cởi xuống.

Mạnh Dịch Nam khóa chặt tay cô, lừu nóng từ đầu lưỡi giống như đang điên cuồng cướp đoạt hết hơi thở của cô, ân.. ân.... Lộ Hiếu Vụ ứng phó không nổi vội buông tay, vòng qua đầu hắn, nụ hôn của hắn làm cô không thở nổi, ân...

Mạnh Dịch Nam hôn môi, nhẹ nhàng cởi bỏ hết chướng ngại trên người cô, tay tìm tòi, gắt gao sờ nắn lấy cái mềm mại. Ngực đột nhiên căng thẳng, làm cho thân thể Lộ Hiếu Vụ cứng đờ, vừa định nâng người lên tránh ra hắn lại ôm chặt gáy cô, sự ôn nhu của tay trước ngực được tăng thêm lực khiến cho toàn thân Lộ Hiếu Vụ nóng lên, vụng vụng thân dưới muốn thoát khỏi bàn tay hắn. Môi và tay hắn tùy ý sờ loạn trên cơ thể cô, toàn thân giống như bị điện giật, trái tim đập điên cuồng, thân thể nóng đến cực điểm, cô cảm thấy bản thân như đang bị thiêu đốt.

Mạnh Dịch Nam cố nén dục vọng trong người, gian nan nói ra hai chữ “Đừng động”, Tiểu yêu tinh này thật biết cách tra tấn hắn, một lát nữa hắn sẽ từ từ trừng phạt cô sau, ác....thân cô dùng sức uốn éo chạm lên tiểu đê của hắn, một trận kích thích mãnh liệt nổi lên, làm cho hắn thiếu chút nữa không nhịn được.

Không được, hắn muốn cô phải điên cuồng vì hắn.

Mạnh Dịch Nam buông tay ở sau gáy cô ra, nhẹ nhàng nắm lấy thắt lưng cô, hạ thân chậm rãi động đậy đứng lên. Bàn tay của hắn như chưa thỏa mãn, tiếp tục xoa nắn hai bên ngực cô, trêu chọc làm nụ anh đào đứng thẳng lên, đau nhức. Hơi thở của cô hỗn loạn, chỉ có thể ghé sát vào người hắn, theo hạ thân hắn pháp phòng mà lắc lư, giữa hai chân cách một lớp quần lót, hạ thân cứng rắn của hắn chậm rãi ma sát, trong cơ thể như có một làn sóng nóng bỏng chiếm lĩnh, chậm rãi càn quét toàn thân, nóng bỏng, khổng chế toàn bộ thần kinh. {hanaa: ta đi chết đây, ta chỉ beta thôi nhưng vì lý do đặc biệt, mỗi chữ ở đây đều là ta type ra, mất máu quá...muốn set pass quá}

Lộ Hiếu Vụ lý trí mê loạn cố ngăn không cho tiếng kêu bật ra, không được, tuyệt đối không được kêu ra tiếng, chỉ có người phụ nữ hư hỏng mới như thế, Lộ Hiếu Vụ ngoan cố chống lại.

Mạnh Dịch Nam nhìn người phụ nữ trên người mình đang bị trêu chọc đến cực điểm trong lòng căng thẳng, bàn tay chậm xuống dưới, nhẹ nhàng nắm lấy nụ hoa của cô, ân, hừ.... Lộ Hiếu Vụ rất cuộc không nhịn được đành phải khẽ hừ một tiếng, tiếng hừ này chính là điểm kích thích khát vọng của Mạnh Dịch Nam, bàn tay dùng sức nâng mông cô lên.

“Lộ Lộ, sao em lại có thể chán ghét loại cảm giác này?” Em không biết nghe tiếng kêu của em làm cho anh cảm thấy mọi tế bào trong người như được tái sinh, cái loại cảm giác sung sướng làm người ta hưng phấn này, chỉ có em mới có thể làm được, anh thế nào cũng sẽ không buông tha cho em.

Tay Mạnh Dịch Nam nhấc lên, kéo đi mảnh quần áo che đầy duy nhất, hắn thoải mái nâng thân thể Hiếu Vụ lên, đem quần lót của cô kéo xuống, cô suy yếu để mặc hắn bàn bỗ, một chân rút ra, tay hạ xuống ngực hắn.

Mạnh Dịch Nam ôm chặt thân thể của cô lật lại, đem cô một lần nữa đặt dưới thân hắn, toàn thân gắt gao dính lên thân thể loã lồ của cô, tay cởi bỏ chướng ngại duy nhất của mình.

Lộ Hiếu Vụ vùi mặt trong lòng hắn, thấp giọng nói gì đó.

Mạnh Dịch Nam cúi xuống nhìn, khẽ hôn lên đôi môi cô “Lộ Lộ.”

“Cái chần.....” Lộ Hiểu Vụ cúi đầu nói.

Mạnh Dịch Nam giật mình, nhẹ nhàng nở nụ cười, tiểu mỹ nhân bảo thủ này thật đáng yêu, vào thời khắc nóng bỏng này mà cô cũng không quên nhắc đến tấm chần.

Mạnh Dịch Nam một tay ôm lấy thân cô, một tay dùng sức kéo tấm chần phủ lên hai người. Hắn có thể cảm nhận được hơi thở gấp gáp của cô.

Bị ôm chặt càng khiến cho hai người càng thêm tiếp xúc thân mật hơn. Mạnh Dịch Nam găt gao ôm lấy cô, thân thể lén vào giữa hai chân cô, chậm rãi tìm kiếm nơi mẫn cảm ấm áp của cô.

Lộ Hiểu Vụ run rẩy, cảm giác được cái nóng cháy của hắn đang tới gần nơi u tối của mình làm cho hô hấp càng dồn dập. A... thân thể đụng chạm khiến cô khấn trương hơn, trái tim cũng đập loạn hơn, bất luận là đã trải qua bao nhiêu lần nhưng cô vẫn cảm thấy xấu hổ, muốn thật nhanh kết thúc sự tra tấn này, cô cảm thấy cứ thế này cô sẽ bị cảm giác nóng cháy này thiêu cháy mất.

“Lộ Lộ, em đã sớm chuẩn bị tốt.” Mạnh Dịch Nam chạm vào nơi đã sớm ẩm ướt, trong lòng kích động một chút.

Lộ Hiểu Vụ nghe được hắn nói xấu hổ muốn ngất đi, không cần đồng thời tra tấn cả thể xác lẫn tinh thần của cô.

Mạnh Dịch Nam dưới thân cử động, chậm rãi đi vào, môi hôn lên hương vị ngọt ngào của cô, ôm lấy cô cùng nhau đong đưa. Hắn có thể cảm nhận rõ sự rên rỉ của cô, hơi thở ấm áp truyền vào miệng hắn, thanh âm mê người từ bên môi chậm rãi tràn ra như một điệu nhạc mê hồn bay vào trong tai,

Mạnh Dịch Nam ở trong cô vận động, hai tay dùng sức ôm cô, hôn thật sâu lên môi cô.

Anh yêu em, Lộ Lộ. Anh chỉ có thể dùng phương pháp này để yêu em, cho đến khi em thật lòng yêu anh.

6. Chương 6: Muốn Đấu Với Đại Sói Xám – Thất Bại Đi

Edit: hana

Sáng sớm chủ nhật, Mạnh Dịch Nam bị đánh thức bởi một âm thanh rầm rầm, ai mà sớm như vậy đã gây ra tiếng ồn thế? Tay vắt sang ngang, giường trống không, Mạnh Dịch Nam mở mắt, Hiểu Vụ đã không còn ở trên giường.

Mạnh Dịch Nam thức dậy xuống giường, cầm lấy khăn tắm trên ghế, quần quanh eo, bước ra khỏi phòng ngủ.

Đi tới phòng bếp, không biết Hiểu Vụ đang làm gì, tủ lạnh mở rộng, cô ấy không phải mới sáng sớm đã trèo lên dọn sạch tủ lạnh đấy chứ? Mạnh Dịch Nam nhìn chiếc eo mảnh khảnh của cô hơi khom khom, trong lòng không khỏi trầm nghĩ, đêm qua lại là một đêm yêu cô ấy điên cuồng, vậy mà cô vẫn còn có thể dậy sớm, xem ra thể lực của cô cũng không dễ khinh thường.

“Có cần giúp không?” Mạnh Dịch Nam không muốn cô biến phòng bếp thành siêu thị, thức ăn chất đầy trên tủ bếp.

Lộ Hiểu Vụ vừa nghe thấy tiếng hắn, đột nhiên quay người, kết quả là đầu không cẩn thận, va vào cánh cửa tủ lạnh đang mở ra. Đùng... Lồng ngực Mạnh Dịch Nam nhói lên, cô ấy... không cần khấn trương như vậy chứ.

“A...” Lộ Hiểu Vụ đau khổ thét lên, hắn không có chuyện gì để làm hay sao mà rất thích dọa cô!

Mạnh Dịch Nam bước đến, khẽ đưa tay kéo cô vào trong lòng, tay nhẹ nhàng xoa lên trán cô vừa bị va vào đồ hồng. Anh thật sự nghi ngờ rốt cuộc cô sống đến hai mươi lăm tuổi như thế nào?

“Anh dậy rồi.” Lộ Hiểu Vụ giọng ủ rũ. Thật ra trong lòng sớm đang mắng chửi điên cuồng, hắn không đến quấy rối, cô còn cảm ơn trời đất. Chỉ cần hắn xuất hiện trong phạm vi ba mét của cô, tần sóng của cô sẽ bị nhiễu, mới có thể hay mắc mấy lỗi ngốc nghếch này.

“Mới sáng sớm đã làm gì vậy?” Mạnh Dịch Nam nhìn lướt qua rau củ trên tủ bếp, còn có máy xay sinh tố ở bên cạnh, bữa sáng của anh cũng không có thói quen ăn đồ rau củ xay, nghĩ vậy lòng mày anh nhàu lại.

“Không phải đã nói với anh rồi sao? Hôm nay em mời đồng nghiệp đến nhà mình chơi.” Lộ Hiểu Vụ len lén liếc hắn một cái, đừng bao giờ nói chuyện với người đàn ông này ở trên giường, vì chắc chắn khi ngủ dậy hắn sẽ quên ngay. Ở trên giường, những thứ chứa trong đầu hắn vĩnh viễn là làm thế nào để ăn sạch cô!

A ~ Ánh mắt Mạnh Dịch Nam sáng lên, nhưng ngấm lại thì, đó chẳng phải là muốn hắn hy sinh thời gian ở riêng với vợ yêu sao, hắn không thích!

Lộ Hiểu Vụ đẩy hắn ra, “Nhanh đi tắm đi, thay quần áo, các cô ấy chừng hơn mười giờ sẽ đến đó.” Thấy bộ ngực trần của hắn, đôi mắt cô không dám tùy tiện nhìn chăm chú, người đàn ông này có bệnh thích khoe hàng à? Ngủ dậy đều không thích mặc quần áo. {hana: ngủ không mặc rùi dậy cũng không mặc, biến thái}

Mạnh Dịch Nam nhìn chằm chằm mặt Lộ hiểu Vụ, ánh mắt từ từ sâu dần, cô đã ăn vụng cái gì, khoe miệng hơi hồng hồng, có chút mê người. Hắn quyết định tự mình nếm thử, cúi đầu xuống, đầu lưỡi khẽ liếm lên khoe miệng cô, ừm, có vị chua, là tương cà, mùi vị không tệ.

Lộ Hiểu Vụ bị hắn hù dọa, mở miệng định cắn, nhưng môi vừa hé ra, lưỡi của hắn liền nhảy vào, chua chua, chát chát, hắn chưa đánh răng, trong đầu Lộ Hiểu Vụ chỉ nhớ được điểm này. Đùng ~ Lộ Hiểu Vụ lắc đầu muốn né tránh.

Nhưng Mạnh Dịch Nam đã muốn ăn, có lúc nào không ăn được? Khi Mạnh Dịch Nam vẫn còn chưa hết hứng thú ngẩng đầu lên, môi Lộ Hiểu Vụ đã sưng phù như trái cà chua nhỏ, hắc hắc, cô gái nhỏ đáng yêu này từ lúc nào đã mê người đến thế?

Lộ Hiểu Vụ vẻ mặt đỏ bừng đẩy hắn ra, hắn sáng sớm có thể đừng có bộ dạng ham muốn không đủ được không! Cô đã liêu mình cầu lòng nhân từ, thành toàn cho tất cả dự vọng mạnh mẽ của hắn, dù thế nào hắn cũng nên bớt phóng túng chút chứ! Nếu như đồng nghiệp của cô nhìn thấy bộ dạng này của hắn, nhất định mắt sẽ lóe lên lục quang, trực tiếp diệt luôn cô, đánh gục hắn ngay tại chỗ! {hana: lóe lục quang là kiểu tự nhiên mắt sáng lên khi nhìn thấy một thứ gì đó mình cực kỳ ham muốn ấy, hớ hớ}

Mạnh Dịch Nam chính là mãnh nam mà đám phụ nữ háo sắc ấy khát khao mơ ước!

Mạnh Dịch Nam cúi đầu khẽ cười, thả cô ra, bước ra khỏi phòng bếp. Lộ Hiểu Vụ trừng mắt nhìn theo bóng lưng hắn biến dần, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhăn lại, cô sẽ đợi xem hôm nay đám sắc nữ ấy sẽ ăn sống hắn như thế nào!

.....

Khi Lộ Hiểu Vụ nghe thấy tiếng chuông cửa, mở cửa chính ra, cô tròn tròn mắt!

Đây... đây đều là đồng nghiệp của cô? Trời ơi, cô xác định chính mình không phải là đã đề nghị bọn họ mở tiệc nữ thần gọi cảm đấy chứ? Bọn họ ăn mặc... thật sự là thời thượng!

Lộ Hiểu Vụ trong nháy mắt mỉm cười, dịu dàng chào đón, “Mời vào, mời vào.” Vừa đưa họ vào nhà, vừa ngấm nhìn Mạnh Dịch Nam đang ngồi trong đại sảnh, ha ha, để xem lần này hắn còn không bị đám sói hung ác này ăn sống nha!

“Woa, Hiểu Vụ, nhà của cô thật đẹp nha!” Dương Mi Nhi là người biết nói những lời ngọt ngào nhất.

“Trời ơi, tôi rất thích phòng khách này, phong cách châu Âu, thật có khí thế.” Giản Ngọc Tình càng tiếp lời. Có phải cô muốn nói chính là muốn ở trong căn nhà như vậy, tốt nhất là chủ nhân của nó cùng tặng kèm luôn cho cô. Còn phong cách châu Âu hả? Kiến trúc sư rõ ràng đã nói với cô là phong cách Bohemian, tiểu bạch, cậu lại nhầm rồi đấy.

Nhưng Lộ Hiểu Vụ vẫn cười xán lạn như hoa, phía sau còn có hai người đồng nghiệp, đều lộ ra ánh mắt hâm mộ, chậm rãi cởi giày bước vào nhà.

“Dịch Nam, đây là đồng nghiệp của em, người này là Dương Mi Nhi.” Giới thiệu đương nhiên là phải bắt đầu từ sắc nữ số một trước, cách ăn mặc của Dương Mi Nhi hôm nay đúng là bày ra hết vốn liếng, cổ áo trễ khiến ngực như muốn rơi ra ngoài, hai bầu ngực tròn đầy hiện ra sinh động, Hiểu Vụ nhìn chăm chăm vào hai bán cầu trắng sáng kia, thật lo lắng không biết tấm vải mong manh kia có bao chặt được không!

Dương Mi Nhi sóng mắt đong đưa, đôi mắt quyến rũ sở trường nhất không cần châm lửa cũng phát hỏa, thông dong bước về phía người duy nhất còn lại trong mắt cô, không ai khác chính là chồng yêu của Lộ Hiểu Vụ – Mạnh Dịch Nam. Âm thanh nhỏ nhẹ có thể làm tê dại cả đàn voi tràn ra khỏi miệng, “Này...” wow, cô tưởng đang ở trên giường sao, ngập mùi dục vọng a, thật không ngờ a!

Lộ Hiểu Vụ cười chuyển sang Giản Ngọc Đình, sắc nữ số hai lên sàn, “Đây là Giản Ngọc Đình, một cô gái trẻ và rất tài giỏi.” Phù, Lộ Hiểu Vụ vừa nói ra ba chữ cô gái trẻ mà chính cô còn cảm thấy buồn nôn sắc máu. Được rồi, để thể hiện mấy người đang thời kỳ xuân sắc thanh xuân sung sức, đương nhiên tôi phải tận lực nói tốt ấy người rồi, đàn ông mà, bình thường có mới nới cũ, nhiệm vụ của hôm nay chính là muốn dựa vào hai cô để hoàn thành a.

“Soái ca, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Giản Ngọc Đình mỉm cười một cái, ánh mắt bắn thẳng về phía Mạnh Dịch Nam.

Mạnh đại soái ca từ đầu đến cuối duy trì nụ cười. Đương nhiên, Lộ Hiểu Vụ biết hấn đang giả vờ. Trước mặt người khác không giả vờ chẳng phải đã phụ cái danh hiệu thiên hạ đệ nhất nguy quân tử của hấn sao, được, cho hấn giả vờ. Dù thế nào tôi cũng phải để cho đám sắc nữ này mê hoặc hấn.

Giới thiệu tất cả đồng nghiệp xong, Lộ Hiểu Vụ cuối cùng liếc Mạnh Dịch Nam một cái, trịnh trọng giới thiệu với mọi người, “Mọi người hấn sớm đã gặp rồi, chồng của mình, Mạnh Dịch Nam.” Trong lòng không khỏi bồi thêm một câu, sắc nữ cộng mãnh nam, đây mới gọi là xứng đôi tuyệt đối.

Mạnh Dịch Nam khẽ ôm vai Lộ Hiểu Vụ, tao nhã nở nụ cười, “Hoan nghênh, cảm ơn các cô ngày thường đã chiếu cố Hiểu Vụ.” Nói xong còn mỉm cười nòng nân nhìn Hiểu Vụ, Lộ Hiểu Vụ ngây người, hấn... làm gì mà cười kinh dị như vậy?

Nhưng mà, các sắc nữ tại đó không ngoại lệ đều bị điện giật choáng váng, woa, chồng Lộ Hiểu Vụ thật đẹp trai, thật dịu dàng nha! Thật sự là thêm chết đi được. {hana: *mơ màng ing*}

“Lộ Hiểu Vụ bình thường rất khéo léo, khiến người ta yêu quý.” Dương Mi Nhi vừa cảm thấy ghen tỵ, vừa cười khanh khách khen ngợi Lộ Hiểu Vụ.

Lộ Hiểu Vụ thoát ra khỏi ánh mắt xẹt điện của Mạnh Dịch Nam, quay mặt nhìn sang Dương Mi Nhi, làm ơn đi, ngày thường cô chính là một cô gái vô hình, bọn họ tám nhắm viễn vọng, một câu cô cũng không chen vào được. “Cũng đừng đứng đó nữa, mau ngồi đi.” Lộ Hiểu Vụ không chút dấu vết tách khỏi cái ôm của Mạnh Dịch nam, gọi mọi người vào phòng khách.

Lộ Hiểu Vụ mỉm cười ngẩng đầu lên, ngọt ngào cười với Mạnh Dịch nam, “Dịch Nam, anh nói chuyện cùng các cô ấy, em đi chuẩn bị chút.” Lộ Hiểu Vụ nói xong liền muốn trốn vào phòng bếp, cô sẽ xem đám sắc nữ này ra chiêu như thế nào?

“Anh giúp em.” Mạnh Dịch Nam không vội vàng cùng cô đi về phòng bếp.

“Không cần, không cần, anh giúp em chào hỏi khách một chút đi mà.” Lộ Hiểu Vụ đẩy đẩy hấn, vừa mỉm cười với đám sói hung dữ ngoài đại sảnh, khát vọng trong mắt họ cô sớm đã biết rõ, lúc này không thả Mạnh Dịch Nam đi động viên một chút, tâm tư bọn họ sao có thể thỏa mãn đây.

Mạnh Dịch Nam khoát tay, kéo cô vào phòng bếp, “Anh giúp em ngâm rau.”

Lộ Hiểu Vụ trừng mắt nhìn Mạnh Dịch Nam đang bận rộn ở đó, nghiêng răng nghiêng lợi thắm mắt chửi, anh cứ giả vờ đi, hai mươi bốn đạo làm người chồng tốt của anh cứ mang ra hết đi, đáng tiếc người ta không phải đến ngắm người chồng tốt, mà là đến để ngắm mãnh nam đấy, mãnh nam.....{hana: cái này chắc là đại loại như mấy cái kiểu lời vợ nói là thần là thành, vợ gọi thì dạ bẩm bà có con ấy...ha ha}

Lộ Hiểu Vụ và Mạnh Dịch Nam cùng nhau bưng trà đi ra, mời mọi người dùng trà, ăn điểm tâm.

Đột nhiên, chuông cửa lại vang lên.

Lộ Hiểu Vụ nghi ngờ ngẩng đầu lên, còn có người đến sao? Mọi người cũng không biết lác lác đầu, họ hẹn nhau cùng tới mà, không có ai nói còn muốn tới nha.

Lộ Hiểu Vụ buồn bực đi ra, nhìn xuyên qua thấu kính một cái, trong lòng bỗng giật mình, Chung Bình? Anh ta sao lại đến đây? {hana: ở cửa hay có cái thấu kính nhìn ra ngoài coi ai đang tới ấy}

Mở cửa ra, Chung Bình liếc nhìn cô, rồi niêm nở tiến lên ôm lấy, “Hiểu Vụ, anh tới rồi.” Lộ Hiểu Vụ toàn thân cứng đờ, hần...hần sao lại ôm cô chặt như thế, muốn chết à! Lộ Hiểu Vụ nhắc cánh tay, chọi thẳng vào phổi hần, Chung Bình oái một tiếng, thả cô ra.

“Lâu không gặp em như vậy, ôm một cái thì chết à.” Chung Bình than khóc liếc nhìn về phía Mạnh Dịch Nam đã đứng ở trước cửa, ha, mặt A Nam đã đen thành than rồi.

Mạnh Dịch Nam chìa tay bắt lấy, nắm tay Chung Bình thật chặt, “Cậu đến rồi.” Woa, Chung Bình cảm thấy bàn tay đau nhức một trận, A Nam chết tiệt, muốn bóp đứt tay hần à!

Chung Bình thật không dễ dàng vùng khỏi tay của Mạnh Dịch Nam, mỉm cười với Lộ Hiểu Vụ, “Hiểu Vụ, nghe nói hôm nay em muốn thể hiện tài nghệ nấu ăn, cho nên anh qua đây để kiểm chút lộc ăn.” Đôi vợ chồng này thật đúng là chí thú hợp nhau, không lẽ đã tham gia vào con đường của những người trẻ tuổi bạo lực

Lộ Hiểu Vụ ngẩn ra, nhìn sang Mạnh Dịch Nam, là anh ta gọi Chung Bình tới? Mạnh Dịch Nam nhú mày, tỏ ý ngầm thừa nhận.

Lộ Hiểu Vụ mạnh mẽ đè chặt cơn thịnh nộ trong lòng, “Mang thuốc dạ dày đến không?” Nói xong không hề để ý đến hần, chậm rãi đi về phía phòng khách.

Chung Bình ôm lấy vai Mạnh Dịch Nam, ánh mắt đảo qua các mỹ nữ trong phòng khách, khê huyết sáo, woa, A Nam sao lại không nói với hần, ngoài có lộc ăn còn có lộc ngắm! Không tồi không tồi, vóc dáng cũng khá tốt nha, vẫn là người anh em tốt, biết hần thích hương vị mặn mà.

Kết quả, phiên muộn của Lộ Hiểu Vụ đã bắt đầu.

Mạnh Dịch Nam dán chặt bên người cô, cùng vào cùng ra, dễ nghe thì gọi là, không thể để vợ yêu một mình vất vả.

Mà trọng trách bắt chuyện với đám sắc nữ kia lại rơi xuống trên vai Chung Bình, Chung Bình rất sảng khoái, mỹ nữ vây quanh, hần không chỉ bày ra hết mức sự hài hước hóm hỉnh của mình, còn lợi dụng mọi sở trường bác sĩ của hần lừa gạt những sắc nữ này, từng người như ngậy ngậy, si mê. Trái tim các sắc nữ một lần nữa xôn xao, lại để cho họ phát hiện ra một người đàn ông hảo hạng, lại còn là bác sĩ anh tuấn.

Một bữa cơm ăn mà tình cảm thật sự dạt dào mãnh liệt, còn nghe cái tên Chung Bình ở đó ba hoa khoe lác, những tâm đắc về thẩm mỹ giảm béo đối với phụ nữ, chiếm được một lòng ái mộ của đám sắc nữ ấy, người đàn ông này thật sự là quá đẹp trai, hơn nữa vẫn còn độc thân, ồ ồ, trong mắt các sắc nữ phát ra tia lục quang trần trụi viết rõ – tôi muốn làm vợ bác sĩ!

Mà Mạnh Dịch Nam chỉ thỉnh thoảng tiếp lời, thời gian còn lại đều chuyên tâm chăm sóc Lộ Hiểu Vụ. Lộ Hiểu Vụ thấy sự chú ý của các sắc nữ hoàn toàn chạy sang người Chung Bình, phiên muộn trong lòng không cần nói cũng hiểu!

Ăn cơm xong, Lộ Hiểu Vụ thu dọn bát đĩa vào phòng bếp, định chuẩn bị chút hoa quả sau bữa ăn cho các đồng nghiệp.

Mạnh Dịch Nam lại xông vào.

Lộ Hiểu Vụ liếc nhìn hần, trong lòng lại buồn bực, hần không có chuyện gì gọi Chung Bình đến để làm gì, hại kế hoạch chu đáo của cô đều bị phá hỏng rồi.

Mạnh Dịch Nam đi tới, đón lấy dao gọt trái cây trong tay cô, rất tự nhiên bắt đầu thế chân gọt hoa quả.

Lộ Hiểu Vụ nghe thấy tiếng cười hoan hô của đám phụ nữ bên ngoài, bất đắc dĩ khẽ thở dài, các sắc nữ thật đúng là thực tế, nhanh như vậy đã chuyển mục tiêu rồi.

Mạnh Dịch Nam bỏ dao gọt trái cây xuống, xoa nhẹ khuôn mặt Hiểu Vụ, ân cần hỏi, “Làm sao vậy? Có gì mà không vui thế.”

Lộ Hiểu Vụ bĩu môi lắc đầu, nói thầm trong miệng, “Buồn phiền.”

Mạnh Dịch Nam khước miệng lộ ra tia cười quỷ dị, “Đúng thế, cuối tuần tốt thế lại bị làm phiền như vậy.” Hắn coi phiền muộn của cô hiểu thành bị người ngoài quấy rầy thế giới của hai người.

Lộ Hiểu Vụ trừng mắt nhìn hắn, cầm lấy một miếng cam nhét vào trong miệng, ể... chua quá, khuôn mặt nhỏ nhắn ngay lập tức nhăn lại thành bông súp lơ.

Mạnh Dịch Nam nhìn vẻ mặt sinh động của cô, trái tim khẽ lay động, “Anh cũng muốn.”

Lộ Hiểu Vụ phồng miệng, cầm một miếng cam nhét vào miệng hắn, nhưng Mạnh Dịch Nam quay đầu đi, nhào thẳng về phía cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Đừng... hắn ngang ngược xâm nhập trong miệng cô, đầu lưỡi khẽ cuộn, cuốn toàn bộ mẩu cam còn sót lại trong miệng cô vào miệng, Lộ Hiểu Vụ ngượng ngùng khẽ đấm ngực hắn, hắn lại không hề có chút phản ứng, bàn tay to lớn ôm vào, đè cô lên tủ bếp, đòi thêm nhiều nụ hôn lưỡi nóng bỏng.

Đừng, đừng... Lộ Hiểu Vụ ngửa cổ, bị động tiếp nhận nụ hôn mãnh liệt của hắn, hơi thở hắn hít vào thở ra chiếm lấy hô hấp của cô, quấy nhiễu khiến cho trái tim cô đập nhanh hơn, máu huyết sôi sục, anh không phải là muốn ăn cam, rõ ràng chính là muốn ăn cô!

Cơ thể cô bị đè lên càng ngày càng thấp, cả người cũng sắp đứng không vững rồi, tay chỉ có thể ôm chặt lấy cổ anh, rất sợ trượt ngã lên tủ bếp.

“Cạch,” một tiếng, dường như là tiếng một đồ kim loại nào đó, tay Lộ Hiểu Vụ siết chặt, muốn đẩy Mạnh Dịch Nam ra, nhưng mà, hắn đang nếm hương vị, đương nhiên không nỡ buông tha cô.

Lộ Hiểu Vụ đành phải để hắn hôn thật sâu. Cả ngày hôm nay hắn nói không nhiều, có lẽ là trong nhà có quá nhiều người, hắn không vui lắm! Còn các đồng nghiệp đều bị Chung Bình mê hoặc, bộ dạng của cô bây giờ, nhất định đừng bị đồng nghiệp nhìn thấy là tốt rồi, nếu không, cô thật sự hàng đêm hầu hạ quân vương, trở thành người phụ nữ hạnh phúc tiêu chuẩn trong mắt đám sắc nữ kia mất.

...

Hai người đang lúc hùng hực khí thế hôn nhau nồng nhiệt, đầu thế ngửa phía sau có một đám khán giả sớm đã xem đến ngây người.

Khụ khụ, cuối cùng Chung Bình vô duyên lên tiếng cắt ngang bọn họ.

Lộ Hiểu Vụ trong lòng kinh sợ, a, bọn họ nhìn thấy rồi, giãy giụa muốn đẩy Mạnh Dịch Nam ra.

Mạnh Dịch Nam nghe thấy âm thanh, hơi giật mình, lại chưa buông Hiểu Vụ ngay, mà chậm rãi nói lỏng gân gù, trong tay còn ôm chặt lấy cô vợ nhỏ phía trước, quay đầu lườm một cái, tên tiểu tử dám quấy rầy hắn, đợi đấy!

Lộ Hiểu Vụ mặt đỏ bừng tới tận mang tai gương mặt nhìn phía cạnh cửa, ... khuôn mặt từ từ căng lên đỏ ửng, giống như lò nung đột ngột nổ bùng, 88 độ C còn dư sức, tất cả bọn họ đứng bên cửa nhìn họ!

A, cô không muốn sống nữa, sao cô lại đi diễn nụ hôn nồng nhiệt tình cảm mãnh liệt ngay trước mặt nhiều người như vậy!

Chung Bình khẽ mỉm cười, nháy mắt với Mạnh Dịch Nam, “Bạn thấy, lúc này không còn sớm nữa, bạn về trước đây.” Hắn đã thấy trong mắt A Nam đang tóe lửa rồi, tốt nhất là nhanh chóng chuẩn bị, để tắt cả ngọn lửa của hắn bắn lên người Lộ Hiểu Vụ, như thế mọi người đều an toàn. Chỉ có Lộ Hiểu Vụ mới làm tiêu tan dục vọng hùng hực của hắn ta thôi.

Các vị sắc nữ đã nhìn thấy ngay lập tức cũng đi tới, luôn miệng nói, “Chúng tôi cũng cáo từ đây.” Quả nhiên, quả nhiên, Lộ Hiểu Vụ là người phụ nữ hạnh phúc nhất nhất, chồng cô ấy thật sự siêu mạnh!

Chung Bình vội vàng nói, “Xe của anh ở dưới lầu, anh tiễn các em.” Vừa dứt lời, một đám người đã xông ra khỏi cửa chính.

Ba phút nhau, trong nhà khôi phục lại sự tĩnh lặng.

Lộ Hiểu Vụ trừng mắt nhìn trong nhà đột nhiên yên tĩnh, buồn bực đẩy Mạnh Dịch Nam ra, đi về phòng, chôn mặt ở trên giường, mắt mắt chết đi được! Bọn họ lại nhìn thấy hết, hu hu, hình tượng con gái nhà lành của cô bị hủy hết rồi...!

Mạnh Dịch Nam dựa bên cạnh tủ bếp, cầm lấy một miếng táo, nhét vào miệng, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, em muốn tính toán với anh ư, vẫn còn sớm lắm!

Sự thực chứng minh lần nữa, tiểu bạch thỏ đúng là đầu không lại đại sói xám!

7. Chương 7: Canh Ba Ba Uống Bỏ

Edit: mèo đầu heo bị mướp móp

Lộ Hiểu Vụ cúi đầu đi vào phòng làm việc, rất yên tĩnh. Lộ Hiểu Vụ lại nghe được một loại hương vị kỳ lạ, đàn sắc nữ này cư nhiên lại không bỏ nhào sang cắn cô? Thật sự không nên nha!

Lộ Hiểu Vụ thấp thỏm ngồi về chỗ của mình, cầm ở trong túi, rút ra một cái khăn tay, chậm rãi lau cái bàn, một bên vừa lau một bên vừa giương mắt ngắm nhìn biểu cảm của mọi người.

Đúng thật sự không phản ứng, thật tốt quá, đám phụ nữ này đổi tính!

Đến đầu ngón chân của cô cũng thắc mắc, đó chính là hội sắc nữ sao? Đương nhiên là không, ngay cả đầu ngón chân của cô cũng chưa động dậy, cho nên cô đã đoán sai.

Khi quản lý đến thông báo nội dung công việc ngày hôm nay, mọi người đều vội vàng đứng lên tiến hành công việc của mình.

Lộ Hiểu Vụ vừa ngồi xuống, tính uống ngụm nước cho thông cổ họng. Đột nhiên, một lọ dưỡng mắt La e được đưa đến trước mặt, Lộ Hiểu Vụ mở to mắt, có ý gì đây?

“Hiểu Vụ, ở chỗ tôi vừa được bạn tặng ột lọ dưỡng mắt. Mấy ngày trước nghe nói cô dùng hết rồi? Cô cầm lấy lọ này mà dùng.” Dương Mị Nhi nhẹ nhàng giơ lên.

Lộ Hiểu Vụ trong lòng kinh ngạc, cầm dùng? Lời này nghe thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên? Nhưng trên mặt cô lại biểu lộ ra vẻ vô cùng cảm động, “Thật sao?” Lộ Hiểu Vụ trong lòng cười khê, bao bì còn mới như vậy, chắc không phải mới mua hôm qua đi? Nhanh như vậy đã tính dùng chiến thuật mua chuộc? Yên tâm, nếu các cô ấy muốn câu Mạnh Dịch Nam, cô sẽ đưa cả bộ cho! Chỉ cần các cô ấy có bản lĩnh.

Dương Mị Nhi nhíu nhíu mắt, dán vào sau lưng cô, bộ ngực lớn gắt gao dính chặt vào sau lưng Lộ Hiểu Vụ. Lưng Lộ Hiểu Vụ căng thẳng, như thế nào mà phụ nữ chạm vào mà cũng thấy không thoải mái. Cô ngồi thẳng lưng, rời khỏi bộ ngực vĩ đại của Dương Mị Nhi.

“Hiểu Vụ à, cô có số điện thoại của Chung Bình không?” Dương Mị Nhi hỏi khê Lộ Hiểu Vụ.

Lộ Hiểu Vụ trong lòng ngẩn ra, cô mua chuộc thì ra mục tiêu là Chung Bình? Trên mặt nhanh chóng phản ứng lại, “Có”, nhưng cái này có chút khó khăn, nếu cho cô ấy vậy Mạnh Dịch Nam làm sao bây giờ? Các cô ấy cứ thế mà rút lui sao? Thật không kiên trì a, cái gì mà kiên trì thêm sức mạnh? Sắc nữ không phải đến Hoàng Hà cũng không bỏ cuộc sao?

Dương Mị Nhi nhìn Giản Ngọc Đình đang đi về phía bên này, chạy ra nói nhỏ với cô, “lưu vào di động cho tôi với” Nói xong đem lọ dưỡng mắt đút vào ngăn kéo của Lộ Hiểu Vụ, nhẹ nhàng rời đi.

Giản Ngọc Đình bay đến, “Hiểu Vụ, hôm qua cô có khỏe không?” Người phụ nữ này đúng là hỏi thẳng thắn bình thường.

Lộ Hiểu Vụ nghe xong mặt đỏ bừng, “Rất tốt, đồ ăn thừa không nhiều lắm, chứng tỏ mọi người cũng vừa lòng với tay nghề của tôi.” Cái gì cùng với cái gì hử, hỏi đồng đáp tây đúng là sở trường của Lộ Hiểu Vụ, nếu như đụng phải vấn đề xấu hổ của cô, trong nháy mắt sẽ nói sang chuyện khác, làm cho người khác không hiểu ra sao.

Giản Ngọc Đình nhẹ giọng cười, “Hiểu Vụ à, cô thật không biết suy nghĩ.”

Lộ Hiểu Vụ cảm thấy mệnh mông không hiểu, xin chỉ giáo cho?

“Bình thường các chị em tốt hỗ trợ giới thiệu cho cô người đàn ông tốt như vậy cho cô thoát khỏi kiếp độc thân, cô ngược lại rất xấu nha, có người đàn ông độc thân đắt giá như thế lại giấu đi không nói một tiếng, rõ ràng là không coi chị em này ra gì.” Ý tứ của Giản Ngọc Đình rõ ràng là nói Chung Bình là người độc thân đắt giá.

Lộ Hiểu Vụ khô khốc nở nụ cười, “Chung Bình người này, đúng là thanh niên trẻ đầy hứa hẹn, chính là.....”

Giản Ngọc Đình nheo mắt, chính là gì?

“Chính là có phần đào hoa.” Lộ Hiểu Vụ trong lòng cười trộm, cô hoàn toàn là không có ý chửi Chung Bình, đây là Mạnh Dịch Nam nói, mà Chung Bình cũng tự xưng là người ưu tú nhất nơi đây, trải qua hàng ngàn bông hoa, mà không bị dính một phiến lá nào.

Giản Ngọc Đình khoé miệng khẽ nhếch, vẽ mặt kinh ngạc.

Khuôn mặt Lộ Hiểu Vụ tươi cười càng sâu, vô cùng thành khẩn nói, “Cô nói xem, tôi biết rõ tính cách của hần như thế, sao có thể để cô rơi vào ma chướng của hần đây?” Tôi đây mới xứng đáng được gọi là chị em tốt, đàn ông mà, phải tìm một người tin cậy yên tâm.

Giản Ngọc Đình nhếch miệng, nhẹ nhàng cười, “Anh ấy tuổi còn trẻ như vậy, nếu chỉ ràng buộc ở một cây, như vậy thì thật là đáng tiếc.”

Lần này đến phiên cái miệng nhỏ nhắn của Lộ Hiểu Vụ khẽ nhếch lên.

Này, đây là kiểu lý luận gì vậy? Người phụ nữ này cũng quá dũng cảm đi, tự nhiên lại còn bảo vệ đàn ông đào hoa.

“Vậy như thế nào mới không phải là đáng tiếc?” Lộ Hiểu Vụ thật muốn thỉnh giáo một chút, cao kiến của Giản đại tiểu thư.

“Chờ đến khi anh ấy gặp được một cái cây thích hợp, rồi chặt hết rừng cây um tùm kia cũng không muộn.” Giản Ngọc Đình dịu dàng cười, sóng mắt lưu chuyển.

Lộ Hiểu Vụ há hốc miệng, trừng mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, cái cây kia sẽ không phải là chỉ cô ấy đi? Nhìn Giản Ngọc Đình cười khẽ gật đầu, Lộ Hiểu Vụ rớt cuộc ngậm cái miệng nhỏ nhắn lại, nuốt nước bọt ừng ực. Bội phục, bội phục, quả nhiên là cô không có cách nào luyện được đến tầng công lực thứ chín của sắc nữ mà!

“Anh ấy dùng nhạc chuông gì? Để tôi thử nghe xem có giống với tôi không?” Giản Ngọc Đình lấy luôn di động ra, hướng về phía Lộ Hiểu Vụ cười quynh rũ.

Lộ Hiểu Vụ đành phải ngây ngốc cầm điện thoại ra, lấy rãi lấy ra dây số điện thoại của Chung Bình, nhìn ngón tay của sắc nữ bay trên bàn phím di động, rất nhanh ấn một dãy số, một tiếng nhạc du dương truyền ra ngoài: “Sợ nhất là biết em ngủ với người khác, cuối cùng không thể tự kiểm chế được tự đi không trở về.....”

Hai người trực tiếp nghe cảm thấy choáng váng, bài “Sợ nhất em cùng người khác ngủ” của Lưu Đức Hoa.

Phốc, Lộ Hiểu Vụ rớt cuộc không nhịn được cười,..... Chung Bình, anh sợ ai cùng người khác ngủ à?

“Vâng.....” Thanh âm của Chung Bình vọng ra từ điện thoại của Giản Ngọc Đình.

Giản Ngọc Đình nhường mày, hưng phấn xoay người đi, một mặt mềm nhũn nói, “Bác sĩ Chung, tôi có chút việc cần anh tư vấn.....”

Lộ Hiểu Vụ tát vào má mình một cái, nhìn bóng dáng Giản Ngọc Đình rời đi, thật là phục sát đất! Sắc nữ quả nhiên là sắc nữ, nhanh như vậy đã đi trước một bước! Dương Mị Nhi à người còn chưa có phát tín hiệu sao? Giản Ngọc Đình người ta đã đi trước một bước rồi kìa.

Lộ Hiểu Vụ qua n ngày sau đó, mới giật mình thấy đám sắc nữ trong văn phòng mình đúng là không có ý với chồng cô! Mạnh Dịch Nam, là cố ý tìm Chung Bình để rời đi tiêu điểm!

Mạnh Dịch Nam ngồi trong văn phòng, đột nhiên cảm thấy bên tai nóng lên, ai đang nhắc đến tên anh, sẽ không phải là cô vợ bảo bối của anh chứ!

Tối thứ sáu, Lộ Hiểu Vụ nhận được điện thoại của mẹ cô, gọi cô cùng với Mạnh Dịch Nam về nhà ăn cơm, nói đã hầm canh cho bọn họ ăn.

Lộ Hiểu Vụ đành phải gọi điện thoại cho Mạnh Dịch Nam, Mạnh Dịch Nam vừa nghe đã nói được, buổi tối sẽ đón cô cùng về nhà ăn cơm.

Hai người vừa bước vào cửa nhà, mẹ Lộ đã kêu bọn họ đi rửa tay, chuẩn bị ăn cơm.

Ngồi vào bên bàn ăn, Lộ Hiểu Vụ mắt đều trừng lớn, hôm nay làm đồ ăn phong phú như vậy làm gì? Tuy rằng tay nghề của cô không cao lắm, nhưng vẫn có bản lĩnh làm cơm cho chồng ăn có thể nuốt được, cô vẫn là có thể đi! Chung quy sẽ không để Mạnh Dịch Nam chết đói, làm sao mỗi lần cùng hắn trở về đều làm phong phú như vậy?

Lộ hiểu Vụ ở trong lòng sôi sùng sục, ngoài mặt lại ngoan ngoãn đến ngồi bên cạnh Mạnh Dịch Nam.

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội, trước hết uống canh đã, rồi hãy ăn cơm.” Mẹ cô bưng bát canh lớn nhất đi ra, Lộ Hiểu Vụ dài cổ ra, nhìn xem đó là canh gì?

Canh mới nấu rất tốt, Lộ Hiểu Vụ liền bưng lên một bát mời cha cô, định múc cho cha một bát trước. Mẹ cô nhanh chóng đoạt lấy cái bát, trừng mắt, “Cha con không thể uống cái này, canh này là hầm để cho hai người các con.”

Lộ Hiểu Vụ sững sốt, lại còn cố ý hầm canh cho bọn họ ăn, quả là rất lo lắng.

Mạnh Dịch Nam ngồi ở bên cạnh, liếc mắt nhìn bát canh, đại khái trong lòng có thể hiểu được một chút. Mẹ vợ quả nhiên là suy nghĩ chu đáo!

Lộ Hiểu Vụ kỳ quái bưng bát của Mạnh Dịch Nam lên, tính múc cho hắn một bát, mở miệng hỏi, “Canh gì đây vậy?” Lộ Hiểu Vụ múc một bát lớn, liếc mắt nhìn Mạnh Dịch Nam, xem mẹ cô thương con rể như vậy, mỗi lần đến đều ưu ái anh, cha cô còn chưa được hưởng thụ phúc lợi đó nha!

Mẹ Lộ khê ho một cái, mặt đỏ ửng, “Đây là canh ba ba.”

Lộ Hiểu Vụ tay run lên, đánh rơi cái thìa vào trong bát.

Mạnh Dịch Nam nhanh tay nhanh mắt đem vớt cái thìa lên, đây chính là tâm ý của mẹ vợ, đủ thấy bọn họ có bao nhiêu khát vọng muốn ôm cháu. Đáng tiếc..... Hai người già còn phải đợi một chút. Bất quá, thuận tiện bồi bổ cũng không quan hệ, Mạnh Dịch Nam bưng bát định uống.

Lộ Hiểu Vụ đột nhiên giật mình, vươn tay giật cái bát trong tay anh.

Mạnh Dịch Nam liếc mắt, chậm rãi nhìn về phía Lộ Hiểu Vụ, cha mẹ cũng nhìn chằm chằm Hiểu Vụ, con gái hôm nay bị làm sao vậy? Cư nhiên lại thất lễ ở trên bàn cơm, bọn họ đâu có dạy cô như thế này.

Lộ Hiểu Vụ quét mắt nhìn mọi người trên bàn ăn, chậm rãi nuốt nước bọt, sau đó bưng bát canh đặc lên, vô cùng khó khăn nói ra được mấy chữ, “Anh ấy không thể uống, để con uống hộ.”

Cha Lộ mẹ Lộ tròn mắt, cùng kêu lên quát cô, “Hiểu Vụ!”

Muốn uống thì tự mình múc, sao lại đoạt của Dịch Nam làm cái gì?

Mạnh Dịch Nam mắt tối sầm lại, chậm rãi bình tĩnh nhìn mặt Lộ Hiểu Vụ, cô lại muốn giở trò gì vậy?

Lộ Hiểu Vụ bưng bát canh đầy, cảm giác hơi sai trái, nhanh chóng đưa tới bên miệng, uống một ngụm to, có hơi khát, liếm liếm khóe miệng, Lộ Hiểu Vụ mới mở miệng, “Dịch Nam gần đây thường hay bị nóng, không thể ăn đồ bổ như vậy, con sợ anh ấy bị chảy máu mũi.” Nói xong lại uống một hớp lớn, trong chốc lát đã hết nửa bát.

Cha Lộ mẹ Lộ trợn mắt há hốc mồm, ngơ ngác nhìn nhau, Hiểu Vụ hôm nay bị làm sao vậy?

Mạnh Dịch Nam rút ra một tờ khăn giấy trong hộp, đưa tới bên miệng Lộ Hiểu Vụ, Lộ Hiểu Vụ tự nhiên nhận lấy, lau lau miệng, cô là vì muốn tốt cho hắn, mà cũng vì muốn tốt cho chính mình. Hắn không uống đã như sói như hổ, nếu uống canh đại bổ này vào, cha mẹ, con gái các người đêm này xem chừng sẽ phơi thây trên giường lớn, trăm ngàn lần không thể!

Lộ Hiểu Vụ một bên trong lòng rơi lệ, một bên mở to mồm nuốt bát canh ba ba.

Mạnh Dịch Nam nhẹ nhàng cười, “Con gần đây đang bị nóng người, xem ra là không thể tiếp tục ăn.” Mạnh Dịch Nam biết thời biết thế, hắn làm sao mà cần phải uống canh này, nhưng thật ra gần đây Hiểu Vụ làm việc rất vất vả, cần tẩm bổ. (mèo đầu heo: anh này giỏi nguy biện gồm >___<.....hana: *bật=“ngón=“ cái*=“ chuẩn!!)=“ mạnh=“ dịch=“ nam=“ nhìn=“ mặt=“ lộ=“ hiểu=“ vụ=“ đã=“ đỏ=“ ứng=“ trong=“ lòng=“ cười=“ trộm=“ vợ=“ à=“ em=“ cần=“ phải=“ tẩm=“ bổ=“ nhiều=“ vào=“ chịu=“ không=“ nổi=“ chồng=“ em=“ đêm=“ nay=“ sẽ=“ giúp=“ em=“ giảm=“ nhiệt=“ anh=“ vô=“ cùng=“ cam=“ tâm=“ tình=“ nguyện=“ mà=“ công=“ hiến=“ sức=“ lực=“ (hana:=“ gian=“ như=“>

Cha Lộ mẹ Lộ kỳ quái nhìn con gái, cũng chỉ biết lắc đầu, hai ông bà già nghĩ cả nửa ngày tìm tra cách này để tẩm bổ cho con rể, lại bị con gái ngăn cản mất, cô còn không muốn cho bọn họ ôm cháu à.

Mẹ Lộ mang theo xác con ba ba thả vào trong bát Mạnh Dịch Nam, “Đến đây, nếu không uống canh, thì ăn cái này vào.” Nơi này có tinh hoa, tuyệt đối là thiết yếu đối với nam giới.

Lộ Hiểu Vụ vừa thấy, vội vàng, chạy nhanh lấy đĩa đuổi ra, kẹp lấy xác con ba ba, “Cái này con chưa từng ăn.” Nói xong, cái xác kia đã chạy đến trong bát cô, cha Lộ bắt đầu nổi giận, “Hiểu Vụ, không lễ phép.”

Lộ Hiểu Vụ kinh ngạc nhìn cha cô, ba ba bên miệng cũng không dám cho vào, phụ thân đại nhân nổi giận, cô có hơi sợ.

Mạnh Dịch Nam, cười khê nói, “Không sao, Hiểu Vụ muốn ăn cứ cho cô ấy ăn, cô ấy gần đây làm việc rất vất vả, thường xuyên kêu xương sống ở thắt lưng bị đau.” Nói xong còn nhìn Lộ Hiểu Vụ cười ái muội.

Lộ Hiểu Vụ trừng mắt nhìn hắn một cái, cô vì sao bị đau xương sống thắt lưng, còn không phải do hắn ban tặng! Thế mà còn ở chỗ nào giả người tốt, giả bộ!

Lộ Hiểu Vụ hung hăng cắn con ba ba, nhưng cắn cả nửa ngày, phát hiện không có gì ăn được, cái này có gì tốt, ngay cả thịt cũng không có.

Mẹ Lộ nhìn thấy Lộ Hiểu Vụ mới cắn vài miếng đã vớt ở trên bàn, không ngớt quát, “Con gái dốt, tinh hoa như vậy mà ném ra bàn hả.”

Mạnh Dịch Nam nhanh tay, đem vỏ con ba ba ra, ở phía dưới đuôi lộ ra phần nhỏ nhỏ, hắn đưa tới trước mặt Lộ Hiểu Vụ, “Hút.”

Lộ Hiểu Vụ đành phải ngoan ngoãn chấp nhận chiếu chỉ, dùng sức hút vào, cô ú ớ trong miệng, “Đây là cái gì?” Nuốt vào liền một lúc, không có cảm giác gì cả.

“Tình trùng ba ba.” (MĐH: Đừng ném đá bạn BT, bạn học chuyên Sinh mà hắc hắc.....hana và toàn đội tính phúc *quăng đá* mèo đầu heo) Mạnh Dịch Nam nhìn cô nuốt xuống, lại dịu dàng cho cô một đao. Hả, vậy nên cổ họng Lộ Hiểu Vụ nóng rực, hắn cứ nhiên lại cho cô ăn..... Nay!

Mặt Lộ Hiểu Vụ đỏ như lửa đốt, đã bắt đầu cảm thấy được cả người nóng lên, canh ba ba này tác dụng quả nhiên rất mạnh mà, mới như vậy một hồi, mà cô đã bắt đầu miệng khô lưỡi khô, cô quạt quạt miệng, thật khát a!

Mạnh Dịch Nam đứng dậy đi vào phòng bếp lấy cho cô cốc nước, Lộ Hiểu Vụ nhanh chóng uống hết, nhưng sau một hồi lại cảm thấy khô miệng, thật khó chịu!

Bữa cơm của Lộ Hiểu Vụ khổ không nói nổi, ai phát minh ra ăn tinh trùng ba ba, nhất định là một tên đại biến thái, ăn xong cả người buồn bực, như thế nào mà sống được!

“Hiểu Vụ, cuối tuần này Minh Hạo kết hôn, đến lúc đó cả con và Dịch Nam đều phải đi nhé.” Mẹ Lộ cũng cảm giác con gái không thể chịu nổi nữa, xem mặt cô hồng hồng giống như cây táo chín, cô vẫn còn đoạt ăn.

Quý Minh Hạo là em họ của Lộ Hiểu Vụ, kém Lộ Hiểu Vụ 5 tuổi, mới 25 tuổi thế mà đã muốn kết hôn.

“Minh Hạo mới nói chuyện bao nhiêu lâu, mà đã muốn kết hôn?” Lộ Hiểu Vụ giật mình nói nhỏ, lần trước mới thấy nó nói là có người yêu.

“Mới ba tháng, nhưng đối phương chưa muốn công khai, Minh Hạo làm ầm lên muốn kết hôn, dì Hai con không xoay chuyển được nó, đành phải đồng ý.” Mẹ cô thở dài lắc đầu.

“Minh Hạo khá là nổi loạn.” Lộ Hiểu Vụ nhất thời nhớ đến cá tính quật cường của em họ mình, cũng chỉ nhẹ lắc đầu.

Cơm nước xong, vợ chồng Mạnh Dịch Nam lái xe về nhà.

Cho đến khi ngồi vào trên xe, cả người Lộ Hiểu Vụ nóng lên, lần sau sẽ không bao giờ cho phép mình ăn linh tinh nữa, sẽ chết sớm mất!

Mạnh Dịch Nam đưa tay lên, sờ trán Hiểu Vụ thật sự rất nóng, xem ra cô có chút không chịu được rồi.

“Về nhà uống cốc trà xanh lạnh, có thể sẽ khá lên được một tí.” Mạnh Dịch Nam nhìn mặt Lộ Hiểu Vụ đỏ lên, trong lòng cũng mừng thầm, không cho anh ăn, em ăn xong rồi chịu không nổi, xem ra đêm nay vợ anh sẽ không kháng cự anh ôm rồi.

8. Chương 8: Có Người Về Đến Như Vậy Sao?

Edit: Âu Dương Lâm Thần

Lộ Hiểu Vụ vừa đến nhà, liền chạy vào phòng bếp, lấy chai nước trong tủ lạnh trực tiếp uống, thật là khát quá a.

Mạnh Dịch Nam theo vào phòng bếp, nhìn Hiểu Vụ bộ dáng như sắp chết khát, chậm rãi đi qua, thân thiết hỏi, “Có muốn ăn gì nữa không, hay anh làm đá bào cho em ăn?”

Lộ Hiểu Vụ bỏ chai nước xuống, nặng nề thở một hơi, rốt cục người bớt nóng. Vừa rồi có lẽ là 40 độ, hiện tại nhiệt độ phòng có lẽ là 30 độ. Lộ Hiểu Vụ gật đầu, vừa muốn ăn lại có chút lo lắng: “Ăn lạnh nhiều như vậy có thể bị tiêu chảy không?”

Mạnh Dịch Nam chuyển qua ánh mắt, trả lời: “Anh cứ làm trước, tí nếu em muốn ăn thì có thể lấy ăn.”

Lộ hiểu Vụ nhìn thấy Mạnh Dịch Nam làm đá bào, trong lòng bất giác có chút cảm động, lúc trước ngay cả quả táo cũng là do cô gọt vỏ, hôm nay lại biết chiều cô như vậy, biểu hiện thật tốt, cô xoay người đi khỏi phòng bếp, tiến về phía phòng khách.

Mạnh Dịch Nam liếc về phía bóng dáng cô, mắt sáng ngời, hẳn trước hết làm cho cô ăn, sau đó là đến lượt hắn ăn.

Lộ hiểu Vụ cuộn mình trên sofa, cầm lấy điều khiển từ xa không ngừng đổi kênh, hôm nay chả có kênh gì hay, trong lòng lại khó chịu, nằm kiểu gì cũng không thấy thoải mái.

Mạnh Dịch Nam thay đổi quần áo vào thư phòng, hẳn có thói quen hàng tối đều lên mạng xem tin tức.

Lộ Hiểu Vụ nhìn bóng dáng Mạnh dịch Nam biến mất trong thư phòng, cảnh giới trong lòng liền thả lỏng, làm cho Mạnh Dịch Nam uống canh bổ kia là trăm phần trăm chính xác.

Lộ Hiểu Vụ càng không ngừng uống nước, mong cho cơ thể bớt nóng bức.

Một lát sau, Mạnh Dịch Nam từ trong thư phòng đi ra, nói muốn tắm rửa, cô liền chạy vào phòng tắm chuẩn bị nước và quần áo cho hắn.

Mạnh Dịch Nam tắm sạch đi ra kêu cô đi tắm, Lộ Hiểu Vụ nằm trên sô pha lắc đầu: “Em còn chưa muốn tắm.” Không thể lên trên giường nằm, ngàn lần không thể lên giường đưa mình vào trong miệng sói.

Mạnh Dịch Nam cũng không quản cô, chỉ nói cô nên đi ngủ sớm rồi liền lên giường ngủ.

Lộ Hiểu Vụ kinh ngạc trừng mắt nhìn Mạnh Dịch Nam, này hắn như vậy buông tha cô, trong lòng liền mừng như điên (LL: đúng là điên...), quả nhiên đêm nay tránh được một kiếp.

Lộ Hiểu Vụ ngồi trên sô pha đến nửa ngày mới đứng dậy trở về phòng.

Nhìn Mạnh Dịch Nam đã buồn ngủ, Lộ hiểu Vụ trong lòng cười trộm, mau mau ngủ đi, một ngày thống khổ của cô cuối cùng cũng có thể vượt qua.

Lộ Hiểu Vụ tắm giặt sạch sẽ rồi mới thật cẩn thận lên giường nằm, cẩn thận không đánh thức Mạnh Dịch Nam, quay lưng về phía hắn nằm xuống.

98,99... này cô đã đếm tới 100 sao vẫn không buồn ngủ, mọi khi cô ngủ rất tốt, chỉ cần nằm xuống đã ngủ, như thế nào hôm nay đã nửa ngày vẫn không ngủ được.

Lộ Hiểu Vụ ngày nào đó không bị Mạnh Dịch Nam gây sức ép, sau một quá ngủ đi, đều là ngủ rất ngon.

Hôm nay Mạnh Dịch Nam không những không “đòi” cô, lại đi ngủ sớm. Hơn nữa, cô hôm nay lại uống canh bổ, như thế nào không thể ngủ được.

Lộ Hiểu Vụ gian nan ở trên giường lăn qua lộn lại, muốn đổi tư thế thoải mái để có thể ngủ tốt.

Trong lúc đó, Mạnh dịch Nam đã tỉnh.

Hắn từ từ quay qua cô “Làm sao vậy, em không ngủ được?”

Lộ Hiểu Vụ buồn bực ân một tiếng, đều là do canh bổ, làm cho người phát hỏa.

Mạnh Dịch Nam duỗi tay, đem cô ôm vào lòng “Không ngủ được, chi bằng vận động một chút.” Trong bóng đêm, trên mặt hắn lộ ra nụ cười, hắn đã chờ hơn nửa ngày.

Lộ Hiểu Vụ trong lòng khó chịu, vừa muốn mở miệng cự tuyệt lại bị hắn hôn trụ.

Ân..... Này nhiệt trong cơ thể bỗng dưng phát lên, nhưng là không giống với loại nhiệt nóng bức vừa nãy, ngược lại, sự ướt át mà nụ hôn đem lại lại giống như dòng nước mát, chậm rãi tiến vào làm cho cô khoan khoái. {hana: bị hạ được mà không biết, ôi canh bổ}

Mạnh Dịch Nam hai tay khẽ vuốt, chậm rãi lướt qua ngực cô, ân ~ hừ ~ Cơ thể cô bỗng nhiên thấy khó chịu, hắn.... Không cần như vậy ve vuốt như không, cô thật muốn tay hắn mạnh một chút.

Mạnh Dịch Nam theo ánh sáng mờ nhạt nhìn khuôn mặt khó chịu của Hiểu Vụ, chậm rãi đưa nụ hôn xuống cằm, cổ rồi lướt xuống ngực trắng nõn, da thịt cô nóng bỏng như ngọn lửa, hắn chậm rãi cuốn lấy nụ hoa trước ngực, Lộ Lộ, anh sẽ từ từ giúp em hạ hỏa.

Hai tay Lộ Hiểu Vụ khoát lên đầu hắn, mắt nhắm lại, cảm nhận sự kích thích lên cơ thể. Tay Mạnh Dịch Nam lướt qua đến đầu lại mãnh liệt kích thích nhiệt hỏa trong lòng cô đến đáy, Lộ Hiểu Vụ nhịn xuống sự khó chịu trong lòng, này hôm nay nhiệt rất không bình thường, làm cô dễ dàng đạt tới điểm tới hạn.

Lộ Hiểu Vụ khó chịu vận vẹo thân mình, lại không phát hiện ra rằng cô vận vẹo không phải là có ý muốn tránh né sự động chạm của hắn mà là có ý hòa theo, muốn có sự động chạm này, chỉ có được bàn tay hắn mơn trớn thì hỏa nhiệt trong người cô mới từ từ hạ xuống, được bàn tay hắn ve vuốt lại đẩy lên cảm giác yêu thích trong lòng cô.

Cô muốn hân ôm cô, dùng sức ôm, trong lòng khát vọng càng lớn, nhưng là trong đầu ngoan cố không chịu mở miệng, cô chỉ có thể để khát vọng trong lòng, hai tay nắm chặt gối đầu, cưỡng chế khát vọng trong lòng.

Mạnh Dịch Nam có thể cảm giác được cơ thể Lộ Lộ mãnh liệt run rẩy, người phụ nữ bảo thủ này, rõ ràng giờ phút này dục hỏa đốt người, lại còn cố chịu đựng, để xem em có thể chịu đựng bao lâu.

Mạnh Dịch Nam tiếp tục trượt xuống dưới, chậm rãi cắn khê vào bên sườn cô, ân ~ tiểu nữ nhân rất cực chịu không nổi, buông ra áo gối, bắt nhanh lấy hân, không cho hân di chuyển xuống dưới.

Mạnh Dịch Nam đem tay cô dán tại trên môi, một chút, một chút khê cắn tay cô.

Lộ Hiểu vụ khó chịu lên tiếng: “Dịch Nam...” Hân là cố ý tra tấn cô.

Mạnh dịch Nam buông tha cho cô, lúc này chuyển từ cắn sang liếm ở trên ngón tay cô, Lộ hiểu vụ nhìn không được khê gọi: “Dịch.... Nam...” Cô là không cần như vậy, không cần như vậy, cô tình nguyện như mọi đêm hân vờn cô, như bây giờ chậm rãi tra tấn thực muốn đem cô chọc đến chết.

Mạnh Dịch Nam chậm rãi buông tay cô ra, mặt dán tại bên hông cô chậm rãi ma sát, âm thanh thuần hậu vang lên trong đêm: “Xem em lần sau còn muốn loạn uống? Hôm nay anh liền chịu vất vả, cho em sớm một chút giải thoát.”

Thúi lắm, Lộ Hiểu Vụ trong lòng giận dữ, vừa định mở miệng mắng cái người vô sỉ.

A... Mạnh Dịch Nam còn muốn trượt xuống dưới, không cần, cô vội vàng ôm lấy đầu hân, “Dịch Nam” đánh chết cũng không thể làm cho hân.... làm cho hân như vậy giờ trò hạ lưu!

Lộ Hiểu Vụ đành phải hy sinh chính mình, chủ động ôm lấy hân.

Mạnh Dịch Nam trong lòng căng thẳng, rốt cục biết chủ động, bàn tay to giờ ra, gắt gao ôm lấy cô điên cuồng trên giường.

Có biết hay không anh thực vất vả. Em không nên uống, uống xong rồi lại khó chịu, khó chịu nhưng là lại không cho anh chạm vào, này không phải là tra tấn người khác sao?

Lộ Lộ , em liền ngoan ngoãn cho anh “nuốt” có phải nhanh không, rốt cục cũng là kết quả này, vậy mà tra tấn nhau đến mệt.

Lộ hiểu vụ đương nhiên không có khả năng biết Mạnh Dịch Nam trong lòng nghĩ cái gì, cô chỉ biết là, hân đêm nay so với phản ứng bình thường càng dừng mãnh. Cô trong mắt rơi lệ, trong lòng đổ máu, vì sao a, rõ ràng người uống canh bổ là cô, như thế nào cuối cùng bị ăn cũng là cô a...

Cuối cùng Hiểu Vụ cũng bị Mạnh Dịch Nam ăn hết, thể xác và tinh thần mệt mỏi, tưởng có thể hảo hảo nghỉ ngơi. Nhưng là chưa đầy năm phút đồng hồ, Mạnh Dịch Nam lại đưa tay vuốt ve thắt lưng cô, khêu gợi thanh âm sau đầu vang lên, “Lộ Lộ, hôm nay em uống canh bổ nhiều lắm, có khi anh lại phải tiếp tục cố gắng!”

Lộ Hiểu vụ đầu bốc hỏa, giận dữ xoay người.

Mạnh Dịch nam lại xoay người cô áp xuống thân, miệng ôn nhu giải thích “Hỏa rất vượng thực thương thân”

Ôi trời đất, cô lần sau không bao giờ nữa uống canh bổ, khiến cho hân bạo huyết mà chết thì tốt rồi. dù sao thì cuối cùng, người bị ăn vẫn là cô.

9. Chương 9: Muốn Ly Hôn? Quên Đi!

Edit: Linh Tinh Lung Tung.

Lộ Hiếu Vụ chống đầu gối trước máy tính tiền, buồn bực dùng bút hung hăng vẽ lên giấy. Vẽ một cái trước mắt hiện hai chữ, ly hôn.

Ly hôn, nhất định phải ly hôn. Lộ Hiếu Vụ chịu không nổi, chồng cô hoàn toàn không để ý đến cảm giác của cô, chỉ là một yêu cầu, hôn nhân như vậy làm gì có hạnh phúc? Cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, chẳng qua cũng chỉ muốn có một hạnh phúc đơn giản bình thường, cực phẩm như Mạnh Dịch Nam cũng phải giống như Dương Mị Nhi trong nhóm sắc nữ mới có thể chịu được, cô, coi như xong đi. Cô cũng là vì muốn tốt cho hắn, một cái nam tử như Mạnh Dịch Nam đang lúc tráng kiện lại gặp gỡ một người phụ nữ có điểm lãnh cảm như cô, đối với hắn cũng không công bằng, ai, không có biện pháp, đây là di chứng của việc xem mắt kết hôn. Cô không biết hắn là mãnh nam, hắn cũng không biết cô có điểm lãnh cảm, kết quả sau khi ngủ cùng giường, rốt cục mới phát hiện chỗ sai, mà cái sai này, sai quá trầm trọng! Hắn chưa thỏa mãn dục vọng, cô đã đau muốn chết.

Lộ Hiếu Vụ bắt đầu vụng trộm lên mạng tìm hiểu, hai mươi tư khả năng dẫn đến ly hôn. Kết quả, phát hiện tình cảm tan vỡ, khả năng người thứ ba chen chân vào là cao nhất.

Lộ Hiếu Vụ trong lòng bắt đầu suy nghĩ, nên thực hiện hai mươi tư khả năng dẫn đến ly hôn này thế nào!

Chu Lục, em họ của Minh Hạo kết hôn. Vợ chồng Mạnh Dịch Nam cùng Lộ cha Lộ mẹ đều đến tham dự.

Minh Hạo là con trai dì Hai, còn có một chị gái là Minh Quyên, là chị họ Lộ Hiếu Vụ.

Hôn lễ được tổ chức rất long trọng, tiến hành trong khách sạn lớn, khi Mạnh Dịch Nam chở Lộ Hiếu Vụ cùng ba mẹ vợ đến, đã là năm giờ chiều.

Một hàng bốn người nhìn thấy ở cửa tiếp khách đôi vợ chồng mới cưới, vui vẻ tiến đến chúc mừng, Mạnh Dịch Nam đại diện đưa quà cưới. Minh Hạo thấy dì một nhà đều đến, vui vẻ dẫn đường vào trong.

Một nhà Lộ Hiếu Vụ cùng nhà dì nhỏ ngồi chung một bàn, thông gia gặp mặt, mọi người nói chuyện xong, lại bắt đầu quan tâm đến Lộ Hiếu Vụ, mang thai chung quy là vấn đề mà phụ nữ kết hôn không tránh khỏi, ai bảo cô còn chưa thăng cấp lên làm mẹ a.

Lộ Hiếu Vụ liếc mắt nhìn Mạnh Dịch Nam thủy chung ngồi bên cạnh mỉm cười, uyển chuyển trả lời, thuận theo tự nhiên. Lộ Hiếu Vụ khéo mắt nhường lên, nhìn Mạnh Dịch Nam khéo miệng co quắp một chút, cô chăm chăm nhìn lên, biểu tình của hắn thường đọng lại trên mặt. Lộ Hiếu Vụ trong lòng hừ nhẹ, cô dám thề, vừa rồi thật sự nhìn thấy Mạnh Dịch Nam khéo miệng cười lạnh, trong lòng hắn có ý nghĩ xấu.

Lộ mẹ đột nhiên kéo dì nhỏ qua hỏi nhỏ, “Minh Quyên đã về chưa?” Dì nhỏ mắt nhìn xung quanh, “Hình như không thấy.”

Lộ mẹ thở dài, “Cô nói xem Minh Quyên mưu đồ gì? Rõ ràng gả ột người đàn ông tốt, kết hôn mới một năm, liền ly hôn.” Dì nhỏ cũng nhíu mặt lại, “Chị hai chính là không quản được hai đứa nhỏ, chị thấy vợ của Minh Hạo chưa? Vừa nhìn liền thấy lớn hơn so với Minh Hạo.”

Lộ Hiếu Vụ cúi đầu, nghe mẹ cùng dì nhỏ bàn luận chuyện chị họ Minh Quyên, trong lòng có chút bi thương. Kỳ thật, cô cùng Minh Quyên cảm tình rất tốt, Minh Quyên là người phụ nữ dũng cảm của thời đại mới, khi các cô ở cùng một chỗ, Minh Quyên thường khuyên Hiếu Vụ phải dũng cảm, buông thả một chút.

Không thể tưởng được, Minh Quyên lại ly hôn, lúc trước chính là cô ấy theo đuổi chồng a. Năm đó khi yêu đương, người nhà còn vì thế mà tranh cãi nhiều lần, cuối cùng vẫn là không ngăn được sự cố chấp của cô ấy.

“Cô hai này, hai đứa nhỏ chính là rất phản nghịch. Ba nghe nói Minh Quyên ly hôn, giận dữ, thiếu chút nữa tức điên.” Lộ mẹ nặng nề mà lắc đầu.

“Phụ nữ đã ly hôn chỉ là một bông cải cúc, dù có xinh đẹp mấy cũng vô dụng, cũng không có cơ hội tìm người đàn ông tốt, thật sự là gia môn bất hạnh a!” Dì nhỏ phụ họa gật gật đầu.

“Con bé lúc trước không nên ở cùng người đàn ông kia, sống cho sướng rồi, làm sao còn náo loạn đòi ly hôn. Vẫn là Hiếu Vụ nhà chúng ta ngoan, an an phận phận, làm cho chị an tâm không ít.” Lộ mẹ nhìn về phía

Lộ Hiếu Vụ, con gái nhu thuận ngồi cạnh chồng, vừa nhìn đã thấy là một đôi hạnh phúc mỹ mãn. (LTLT: hê :B)

“Đúng vậy, Tiểu Mạnh đối với Hiếu Vụ cũng tốt, ánh mắt Hiếu Vụ quả chuẩn xác.” Dì nhỏ hướng Hiếu Vụ cười, Hiếu Vụ sau lưng phát lạnh, nụ cười này cũng quá quỷ dị đi.

“Con bé Minh Quyên này tám phần xong rồi, phụ nữ a đã ly hôn thì còn trông cậy gì nữa.” Lộ mẹ nghĩ sẽ không tiết.

Lộ Hiếu Vụ cả người phát lạnh, thanh âm run run mở miệng, “Chị họ chắc là có nguyên nhân mới ly hôn a.” Minh Quyên ly hôn đã làm họ bất mãn, nếu cô nói muốn ly hôn, kia..... có phải hay không sẽ trực tiếp bị đuổi khỏi cửa?

“Dù có lý do gì cũng không nên ly hôn, chính là lúc trước nên chọn kỹ, trọn đúng thì nên an phận đi, sao có thể đem hôn nhân ra làm trò đùa được.” Lộ mẹ từ chối cho ý kiến, ly hôn, tuyệt đối là điều tối kỵ của phụ nữ.

Lộ Hiếu Vụ sợ tới mức đầu lưỡi co rút lại, không dám lên tiếng.

“Dịch Nam, các con vợ chồng mới cưới, bình thường có chuyện gì nên cùng nhau giải quyết. Nhà họ Lộ chúng ta tuyệt đối không thể để thiên hạ gièm pha chuyện ly hôn náo loạn được.” Lộ mẹ lời nói thâm thía thông báo cho Mạnh Dịch Nam.

Mạnh Dịch Nam mỉm cười cầm tay Hiếu Vụ, hướng về phía mẹ vợ cam đoan, “Mẹ, mẹ yên tâm, con cùng Hiếu Vụ tình cảm tốt như vậy, tuyệt đối sẽ không ly hôn!” Nói xong, ánh mắt hắn vô cùng thâm tình nhìn Hiếu Vụ vẫn đang còn ngẩn mặt, tay còn dùng sức nắm chặt, khóe miệng cười như có thâm ý khác.

Lộ Hiếu Vụ nhìn ánh mắt tràn đầy ý cười của hắn, tâm như có vết nứt, ánh mắt kia..... Mười phần mười như xem thấu tâm tư cô, hắn biết cô muốn ly hôn?

“Đúng không, Hiếu Vụ?” Mạnh Dịch Nam tay nắm chặt, khuôn mặt đột nhiên phóng đại trước Hiếu Vụ, Hiếu Vụ sợ tới mức nhanh chóng lấy lại tinh thần, nhìn đến ánh mắt chờ mong của cha mẹ, tâm rơi lộp bộp, nội thương!

Lộ Hiếu Vụ đành phải chậm rãi mở miệng cười, trình trọng chứng nhận, “Chúng con thế nào lại ly hôn? Sẽ không có chuyện đó.” Trong mắt ý cười còn chưa hết, trong lòng nước mắt đã muốn tằm tã mà trào ra, cô....quả bất hạnh, không có cách nào sao? Đây là cái đạo lý gì, ai nói chính mình chọn liền nhất định thích hợp, giãy đi không hợp chân còn có thể bỏ ra mà? Dựa vào cái gì chọn phải chồng không vừa lòng mà phải chịu cả đời?

Tay Mạnh Dịch Nam lật xuống, kéo theo tay Hiếu Vụ, ở dưới bàn nhẹ nhàng vuốt ve, thực hài lòng với câu trả lời của cô, khóe miệng cười như tỏa nắng.

Lộ Hiếu Vụ nghiêng mặt, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, nam nhân này.....khẳng định là cố ý, làm cô trước mặt cha mẹ hạ gậy cam đoan! Như vậy, hắn có thể không kiêng nể gì mà tiếp tục chà đạp cô.

Mạnh Dịch Nam mỉm cười nhìn Lộ Hiếu Vụ, trong lòng một mảnh nhộn nhạo. Lộ Lộ, muốn ly hôn? Tốt nhất em nên quên đi!

10. Chương 10: “mãnh Nam”

Edit: ong pео

Hôn lễ bắt đầu, Lộ Hiếu Vụ rầu rĩ nhìn Minh Hạo đang mong chờ cô dâu, trong lòng vô cùng thâm lương, nếu có thể cả đời giống bọn họ thì thật tốt, “lương tình tương duyên, tình định cả đời”*, thế mới gọi là hạnh phúc. {hana: (*) có thể hiểu là hai người đều có tình cảm với nhau sẽ có duyên với nhau, có thể cả đời giữ trọn tình yêu này – chẳng biết đúng không nữa}

Ánh mắt Lộ Hiểu Vụ cũng thoáng nhìn Mạnh Dịch Nam cũng đang chuyên chú nhìn lên lễ đài. Lúc trước tại sao không suy nghĩ kỹ càng liền gả cho hắn, thật sự giờ hối hận rất nhiều. Được rồi, hiện tại ngay cả li hôn cũng khó khăn, cô dù bất mãn cũng không dám làm cha mẹ tức giận, cô.....là con gái ngoan mà.

Nhìn MC phát biểu một màn lãng mạn làm cho Lộ Hiểu Vụ thật sự ngưỡng mộ, bọn họ kết hôn thật ngọt ngào, mà cô hình như đã tiến vào điểm cuối của hầm mộ, không thể thoát ra ngoài, là vì Mạnh Dịch Nam còn chưa có yêu đủ.

Nghi thức hôn lễ chấm dứt, đôi vợ chồng mới cưới thay đổi quần áo rồi đi ra mời rượu quan khách từng bàn.

Người thân cũng thay nhau mời rượu, từ xa xa Hiểu Vụ thấy Minh Quyên đang đi đến gần, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Minh Quyên cầm ly rượu hồng đi tới, tựa lưng vào ghế của Hiểu Vụ vui vẻ chào hỏi mọi người.

Ánh mắt mọi người sững sốt nhưng cũng nhanh chóng lấp lại bằng sự vui vẻ, giống như sự đánh giá vừa rồi đối với Minh Quyên là chưa từng xảy ra, cười đến sáng lạn.

Lộ Hiểu Vụ nhìn biểu hiện của mọi người, trong lòng có chút khổ sở, thì ra bọn họ đối với Minh Quyên không tốt đẹp gì.

Minh Quyên kéo Hiểu Vụ “Em gầy quá? Chồng em không cho em ăn sao?” Minh Quyên ánh mắt nhìn chăm chú vào người Mạnh Dịch Nam.

Lộ Hiểu Vụ đỏ bừng mặt “Chị họ, em vẫn thế mà.” Minh Quyên và cô tình cảm rất tốt.

“Kết hôn rồi mà vẫn vậy, có thai chưa?” Minh Quyên mắt nhìn chăm chăm vào bụng Lộ Hiểu Vụ khiến mặt cô càng đỏ hơn, kéo tay Minh Quyên nói “Còn chưa có!”

“Em rể, em nên cố gắng lên nha!” Minh Quyên hướng Mạnh Dịch Nam cười đưa ly rượu lên mời hắn.

Mạnh Dịch Nam nhẹ nhàng cầm lên ly rượu, hai người uống một hơi cạn sạch.

Minh Quyên kéo tay Lộ Hiểu Vụ nhìn về phía Mạnh Dịch Nam “Cậu cho tôi mượn vợ cậu một lát được không?” Lộ Hiểu Vụ sững sốt một chút cũng nhìn về phía hắn.

Mạnh Dịch Nam cười nhẹ “Xin cứ tự nhiên.” Trong mắt hiện lên tia lo lắng nhợt nhạt.

“Đừng lo lắng, một lát sẽ trả lại cho cậu. Dì dưỡng và Tiểu Di, mọi người ăn từ từ nhé!” Minh Quyên nói xong liền lôi Hiểu Vụ rời đi.

.....

Minh Quyên kéo Hiểu Vụ vào một phòng nhỏ, nhìn thoáng qua hình như là phòng để rượu.

Minh Quyên đóng cửa, lôi Hiểu Vụ ngồi xuống sofa, giương mắt nhìn về phía cô “Có chuyện gì.”

Hiểu Vụ mỉm cười, vẫn là Minh Chuyên hiểu cô nhất. “Vừa hay” Hiểu Vụ đang muốn cùng ai đó chia sẻ vấn đề vợ chồng bọn họ, nhưng cô không thể nói với cha mẹ, trừ người chị họ này.

“Vụ, em dù buồn nhưng cũng sẽ không nói ra.” Minh Quyên liếc mắt một cái, cười trêu đùa.

“Đừng nói em.” Lộ Hiểu Vụ buồn bực lắc đầu, vấn đề của cô chỉ có một biện pháp, đem giải quyết Mạnh Dịch Nam mọi chuyện sẽ thuận lợi. “Chị sao lại li hôn?” Cô nhìn đã lâu, khẳng định Minh Quyên không giống lời mẹ đã nói.

“Li hôn, muốn làm thì làm thôi.” Minh Quyên lấy một chai vang, chậm rãi mở ra, lấy hai cái ly không, rót ỉnh một ly, nhướn mi hỏi Lộ Hiểu Vụ.

Lộ Hiểu Vụ lắc đầu, cô không muốn uống rượu.

“Hôm nay Minh Hạo kết hôn, uống cùng chị một ly.” Minh Quyên đưa cho cô nửa chén.

“Anh rể không tốt với chị sao?” Bình thường ly hôn đều là đàn ông xin lỗi phụ nữ a.

“Rất tốt.” Minh Quyên ngửa cổ uống rượu, lúc mới đến, họ hàng thân thích đều dùng ánh mắt sững sờ nhìn cô, có cái gì đẹp mắt đâu, không phải chỉ là một phụ nữ ly hôn thôi sao.

“VẬY... vậy vì sao lại ly hôn?” Hiểu Vụ lo lắng nhìn về phía Minh Quyên, vẻ mặt của cô thản nhiên đến không nói thành lời.

“Hắn muốn có con, chị lại không muốn sinh.” Minh Quyên nói rõ ràng lý do ly hôn.

Lộ Hiểu Vụ trừng mắt kinh ngạc nhìn Minh Quyên, đây là lý do bọn họ ly hôn sao? Đây... đúng là khiến người ta kinh ngạc đi.

“Trước khi kết hôn hắn cam đoan không ép chị sinh con chị mới đồng ý kết hôn. Lời hứa của đàn ông thật không thể tin.” Minh Quyên cười lạnh, nuốt xuống một ngụm rượu vang. “Mẹ hắn mỗi ngày bắt ép hắn, nên hắn ép chị. Em biết chị không phải là người thích bị trói buộc, không muốn sinh con, trách nhiệm quá lớn, chị không đủ sức.”

Lộ Hiểu Vụ nhẹ nhàng ôm Minh Quyên an ủi. “Thiên chức của phụ nữ chính là sinh con a.” Thiên chức của phụ nữ chính là sinh con, đây chính là những điều mẹ cô dạy cô.

“Ai nói thế, bản thân chị còn không biết mình sẽ thế nào, làm sao có thể có trách nhiệm với một người khác nữa đây.” Minh Quyên căm giận nhìn về phía cô, vì cái gì mà tất cả phụ nữ đều có cái lối suy nghĩ này, phụ nữ phải sinh con? Nghĩ phụ nữ là gì chứ? Là cái máy đẻ à? {hana: không phải là cái máy đẻ nhưng nếu đàn ông có thể tự đẻ được thì cần đến phụ nữ sao. Ghét bà này, ích kỷ quá}

“Vậy anh rể...?” Lộ Hiểu Vụ lo lắng hỏi, chẳng lẽ vì chuyện Minh Quyên không muốn sinh con mà ly hôn?

“Mẹ hắn thay hắn tìm người phụ nữ khác, nói nếu chị không muốn sinh thì cũng không được cản bước con bà ấy.” Minh Quyên thanh âm lạnh như băng làm Lộ Hiểu Vụ có chút lo lắng, sao lại có người như thế chứ “Hắn đồng ý rồi.” Minh Quyên lạnh lùng cười nhạt, đây là người đàn ông cô đã chọn, vì muốn có con sau lưng cô có thể lên giường với người đàn bà khác, trên giường của cô.

Lộ Hiểu Vụ thở dốc vì kinh ngạc, trời ơi! Mạnh mẽ ôm lấy Minh Quyên, cô ấy sao có thể chịu được? “Bác Hai có biết không?”

“Nói với bọn họ thì có ích gì? Em cũng không phải không biết, lúc trước mẹ chị không đồng ý đám cưới này, hiện tại lại diễn ra theo dự đoán của mẹ.” Minh Quyên nâng ly rượu lên uống.

Lộ Hiểu Vụ nhanh tay đoạt lấy ly rượu, “Đừng uống!” Minh Quyên trong lòng nhất định khổ sở, nhưng mà, quá nhiều đau khổ cũng không có chỗ để giải tỏa, chỉ có thể tạm nói cho người ngoài như cô nghe thôi.

Minh Quyên lại rót thêm một ly rượu “Vụ, nhất định không được để đàn ông bắt nạt, buồn vui là chuyện của mình, ly hôn cũng không có gì đáng xấu hổ.”

Lộ Hiểu Vụ kinh ngạc nhìn Minh Quyên, nếu cô có được nửa phần dũng cảm như thế thì tốt rồi.

“Lại đây, uống với chị một ly đi, em là cô gái ngoan, thỉnh thoảng phóng túng một chút mới gọi là con người a.” Minh Quyên nâng chén rượu của cô đưa lên môi cô, mỉm cười. Cô em họ bé nhỏ này vẫn là một người tuân thủ các quy tắc gia tộc, thậm chí hôn nhân cũng phải tuyển chọn, cô có từng ném qua mùi vị tình yêu?

Lộ Hiểu Vụ giật mình, cuộc sống trước nay của cô chưa từng đi chệch đường ray, tất cả mọi người đều nói cô hạnh phúc. Có ai biết được trong lòng cô luôn ẩn náu một bóng ma, cô cũng từng sợ hãi. Trong đầu mới có ý định ly hôn đã bị mẹ gạt bỏ, cô...rất buồn bực a.

Lộ Hiểu Vụ nâng ly rượu, hơi buồn, cô chính là một người hèn nhát, chậm rãi nuốt qua chất lỏng đỏ sẫm kia.

Minh Quyên nhìn động tác của cô, nghĩ đến chính mình, một ngụm một ngụm nuốt vào.

“Vụ, phụ nữ cả đời không cần gì cả, chỉ cần tìm được một người đàn ông duy nhất của riêng mình là được.” Minh Quyên lại rót thêm rượu cho hai người, ánh mắt sâu buồn nhìn cô.

Lộ Hiểu Vụ trong lòng căng thẳng, cô cũng có khát vọng như vậy, chỉ cần một người đàn ông chân chính yêu mình mà thôi. Nhưng Mạnh Dịch Nam không phải. Hắn chưa từng biết lòng cô suy nghĩ gì? Mỗi lần

chỉ biết thúc dục thúc giục. Trong lòng buồn bã nâng ly rượu lên. {hana: là HV không nhận ra tình yêu của Nam ca chứ có phải ca không yêu đâu}

Hai người phụ nữ trong lòng đều có nỗi khổ, bất giác đem chai rượu vang uống cạn, rượu vang cũng như lòng của bọn họ, đều mang theo vị chua chát, hai người đứng là một đôi chị em khát vọng tình yêu.

Đột nhiên một tiếng nhạc du dương đánh vỡ sự yên tĩnh của hai người. Di động của Minh Quyên vang lên.

“Alo... ăn, được.” Minh Quyên liếc mắt nhìn Lộ Hiểu Vụ, tắt điện thoại.

“Chồng em gọi tìm em.” Minh Quyên mỉm cười “Xem ra em rẻ rất quan tâm em.”

Lộ Hiểu Vụ nhú mày “Em không muốn để ý đến anh ấy.” Cô uống rượu, đột nhiên có thêm dũng khí, hẳn muốn gặp cô là cô phải xuất hiện ư? Không.

“Làm sao vậy, hẳn không tốt với em à?” Minh Quyên trong lòng cười khê, chưa từng nhìn thấy Hiểu Vụ cau kỉnh với người khác, nhưng người khác này lại là chồng cô.

“Không tốt, anh ấy bắt nạt em.” Lộ Hiểu Vụ uất ức nói.

“Chúng ta lặng lẽ bỏ trốn đi, làm cho bọn họ không tìm thấy a.” Đột nhiên trong đầu Minh Quyên nảy ra ý định muốn đùa dai, mang cô em họ bé nhỏ ra ngoài dạo chơi.

“Được.” Lộ Hiểu Vụ đỏ mặt gật đầu, tay dùng sức văng lên không trung, đứng, làm cho bọn họ không tìm thấy được. Không cho cô li hôn cô sẽ bỏ trốn.

Minh Quyên kéo Hiểu Vụ ra ngoài, Lộ Hiểu Vụ bước chân có chút loạng choạng, đầu nặng như đeo đá, rất đau a. Nhưng mà trước mắt vẫn thấy rõ, Minh Quyên đang lôi cô vào thang máy.

Đi thang máy xuống tầng một, Minh Quyên ôm Hiểu Vụ cười vui vẻ, đêm nay các cô phải chơi thật vui a.

.....

“Hiểu Vụ, đang định đi đâu vậy?” Một giọng nói từ trên trời rơi xuống.

Lộ Hiểu Vụ tựa vào người Minh Quyên, đầu bị một cơn gió lạnh thổi đến, hai mắt đang nhìn đèn điện có chút hoảng hốt, giọng nói này sao thấy quen quen?

Minh Quyên giúp cô xoay người, chậm rãi nở nụ cười “Em rẻ, xin chào!”

Lộ Hiểu Vụ ngây ngốc nhìn về phía Minh Quyên, chị gọi ai là em rẻ? Cô không phải chỉ có một người em gái họ là cô thôi sao? Sao lại có thêm một em rẻ nào nữa? “Em rẻ nào của chị?” Miệng cô mạo hiểm hỏi, đầu lơ đãng đã mất cảm giác.

“Còn có người nào nữa?” Em rẻ chậm rãi đi đến trừng mắt nhìn về phía hai người phụ nữ mặt mũi đỏ bừng, miệng phả đầy hơi rượu, cô thì ra dám uống rượu.

Lộ Hiểu Vụ vừa ngẩng mặt lên, trước mặt là một thân hình cao lớn, mơ hồ nửa ngày, rốt cuộc cũng nhận ra người đàn ông anh tuấn dễ nhìn này là ai, khoé miệng khê cười nói “Tốt... Mạnh... Nam.” Thật là khéo, Lộ Hiểu Vụ không biết nói thế nào đã bỏ mất chữ “Dịch” trong tên hẳn, thăng cấp cho Mạnh Dịch Nam thành Mạnh Nam.

Minh Quyên vẽ mặt kinh ngạc nhìn Hiểu Vụ, đây là cô em họ bé nhỏ của mình đây sao? Sao lại gọi chồng mình là “Mạnh nam”? Xem ra quan hệ vợ chồng của bọn họ rất hoà hợp đi.

Mạnh Dịch Nam sắc mặt không thay đổi, vẫn là nụ cười ôn nhu, tay duỗi ra “Xem ra Hiểu Vụ không khỏe, em sẽ đưa cô ấy về nhà.” Lời vừa nói Hiểu Vụ đã bị kéo sát vào lòng hắn, bị hắn ôm đi.

Minh Quyên trợn mắt há mồm đứng tại chỗ, người em rẻ này có điểm lợi hại nha.

11. Chương 11: Hoán Đổi

Edit: hana

{Hana: *bon chen* đoạn cuối điều lăm, hô hô hô, cái tên chương đã bị ta đổi rồi, vì sao ư, vì nếu để nguyên thì khó hiểu, mà chuyển qua tiếng thuần việt khiến mọi người dễ hiểu thì lại khiến ta đỏ mặt, vậy nên ta đổi tên... hó hó}

Khi Mạnh Dịch Nam đưa Lộ Hiểu Vụ vào nhà, dọc theo đường đi cô quần ma loạn vũ, cô gái này sao có thể phần khởi quát mắng như thế chứ?

Mạnh Dịch Nam xoay người đóng cửa, Lộ Hiểu Vụ đã cởi xong giày, đi hai chân trần vào phòng khách, Mạnh Dịch Nam lo lắng đi theo.

Lộ Hiểu Vụ bước đi siêu vẹo ngã vào sô pha, ngoài miệng phì phì kêu ca “Nước, em muốn uống nước.”

Mạnh Dịch Nam trừng mắt nhìn khuôn mặt hồng lên vì say rượu của cô, mắt trầm xuống, xoay người tiến vào bếp rót nước. Khi hắn trở lại, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt hắn khiến hắn không thể nhìn đi hướng khác. Lộ Hiểu Vụ tự nhiên tựa vào sô pha, từ từ cởi các nút thắt trên váy áo.

“Lộ Lộ” Mạnh Dịch Nam vội vàng đi qua, đem chén nước đặt xuống, bắt lấy cô sờ loạn. Đầu óc không tỉnh táo đi, xem từ này em còn dám uống loạn, ngón tay thành thạo vốn chỉ dùng để cởi quần áo thôi a “Muốn ngủ, đi vào phòng ngủ.”

“Không cần!” Lộ Hiểu Vụ vung tay lên, đưa mặt hắn đẩy ra, “Hôm nay đánh chết cũng không lên giường!” Cô hôm nay tuyệt đối sẽ không làm cho hắn thực hiện được ý muốn làm bậy, hôm nay cô muốn làm người cầm trịch.

“Vì sao?” Mạnh Dịch Nam đột nhiên có chút buồn cười, cô cuối cùng vẫn là say.

“Em không muốn ngủ cùng anh!” Lộ Hiểu Vụ mở trừng hai mắt, trong ánh mắt hình như đã tỉnh vài phần. Mạnh Dịch Nam nhìn cái miệng liên thoảng của cô, giật mình, có vẻ Lộ Lộ sau khi uống rượu sẽ nói nhiều a.

“Lộ lộ, em say rồi.” Mạnh Dịch Nam quyết định nói cho cô biết một sự thật.

Lộ Hiểu Vụ hai tay dùng sức đẩy, đem Mạnh Dịch Nam ấn ngã vào chỗ tựa lưng trên sô pha, “Anh lừa em, em hiện tại đầu óc so với bình thường còn rõ ràng hơn, đừng cho là em không biết trong lòng anh muốn làm cái gì!” Nói xong phả một hơi rượu vào mặt Mạnh Dịch Nam, hắn nhú mày.

“Anh nghĩ làm gì?” Mạnh Dịch Nam chớp chớp mắt nhìn cô, hai má hồng hồng ở trước mặt khê động, thì ra phụ nữ say rượu lại có một loại phong tình khác.

“Cấn em, áp em, bắt nạt em!” Lộ Hiểu Vụ mặt giận dữ, cả người đã muốn đề lên người hắn, tay bé nhỏ dùng sức nắm cổ áo hắn, khoé mắt vì giận dữ lại càng cong lên, càng lộ vẻ quyến rũ kinh người.

“Anh yêu em nên mới như thế.” Mạnh Dịch Nam mỉm cười nói, cô tự nhiên lại chủ động ngồi trên người hắn, thật sự làm cho hắn “Thụ sủng nhược kinh.”

“Hừ, Anh không yêu em, một chút cũng không yêu em, anh toàn bắt nạt em. Hôm nay em nhất định báo thù.” Lộ Hiểu Vụ dùng sức đâm vào ngực rắn chắc của hắn, cắn giận lên án từ đáy lòng.

“Báo thù?” Mạnh Dịch Nam trên mặt thoảng giật mình, sự báo thù của cô sẽ không như hắn tưởng tượng chứ? Vậy không phải hắn nên đưa tay chịu trời hay sao? {hana: nham hiểm, quá nham hiểm *nhìn khinh thường*}

“Đúng, hôm nay em muốn hung hăng cắn chết anh.” Nói chưa xong, Lộ Hiểu Vụ đã cắn luôn một cái xuống cổ hắn, Mạnh Dịch Nam cảm thấy một trận đau đớn, nhú mày, cô gái này đúng là đang “cấn” a.

Lộ Hiểu Vụ ngẩng đầu nhìn hắn cau mày, chậm rãi nở nụ cười, Mạnh Dịch Nam, anh chết chắc rồi! Đôi tay bé nhỏ bắt đầu lần mò cởi quần áo hắn, thân thể đặt trên người hắn, thế phải cắn chết Mạnh Dịch Nam mới hả giận.

Mạnh Dịch Nam đưa hai tay ôm thắt lưng của cô, rất sợ cô sẽ dùng sức chạy đi, vừa vặn có thể ngăn rãnh nanh của cô làm loạn, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, cô gái này thật đang cần sao? Sao lại có cảm giác như đang gãi ngứa không biết.

Lộ Hiểu Vụ cũng ảo não không thôi, ngực Mạnh Dịch Nam sao lại phát đạt như thế, trơn láng rộng lớn, rãnh nanh có hạ xuống cũng không cần vào được, chỉ có thể giống như cào cào qua trước ngực hắn, tạo nên mấy vết cào hồng hồng a.

Mạnh Dịch Nam thở phì phò, cổ nén khó chịu trong lòng, cái kiểu cần này giống như đang tra tấn làm cơ thể hắn rục rịch thức tỉnh, ánh mắt mờ ám, thân thể có chút căng thẳng, cô đang muốn chơi với lửa.

Lộ Hiểu Vụ đề lại bả vai Mạnh Dịch Nam, trách “Không được nhúc nhích.” Cô hôm nay nhất định phải làm cho hắn thống khổ.

“Lộ Lộ” Mạnh Dịch Nam khó khăn nuốt nước miếng, nhìn thẳng vào cô vợ bảo bối trước mặt, hôm nay cô vì mặc lễ phục màu đen nên nội y bên trong cũng màu đen, ôm lấy đùi là một đôi tất đen màu đen, giờ đây váy áo trên người bị xô lệch, làn váy như ẩn như hiện che khuất chỗ cô ngồi lên người hắn, cô có biết hay không, giờ phút này cô có bao nhiêu gợi cảm? Bảo hắn sao có thể nhẫn nhịn đứng động đây?

Lộ Hiểu Vụ đột nhiên đứng thẳng người, ngón tay dùng sức nhí nhí lên ngực hắn, cảm giận trong lòng nói ra quyết định “Em muốn cùng anh ly hôn.”

“Không thể.” Mạnh Dịch Nam không chút nghĩ ngợi từ chối ngay, bàn tay to đã bắt đầu xoa xoa chân cô,..... cảm giác mềm nhẵn thật có cảm giác a, lần sau nhớ kỹ để cô thường xuyên đi tất chân.

“Chúng ta tính cách không hợp nhau.” Lộ Hiểu Vụ hai tay túm lấy cổ hắn, dùng sức nói ra lý do.

“Không biết, anh chỉ biết chúng ta thực ăn ý.” Mạnh Dịch Nam mắt khẽ động, tay chậm rãi ma sát, bọn họ ở trên giường đúng là rất vừa vặn a.

“Anh căn bản không biết em muốn cái gì?” Lộ Hiểu Vụ dùng đôi tay nhỏ bé nặng nề đánh vào hắn ngực, hắn thét lớn một tiếng.

“Vậy em muốn gì?” Hắn đã cho cô tự do thoải mái làm công việc mà cô yêu thích.

“Em muốn có một người chồng yêu em.” Lộ Hiểu Vụ mặt mũi nhăn nhó, rầu rĩ nói.

“Anh còn chưa đủ yêu em?” Mạnh Dịch Nam tay căng thẳng, nhẹ nắm mắt cá chân bé nhỏ của cô, nhìn xuống xúc động trong lòng.

“Anh một chút cũng không yêu em, mỗi ngày anh chỉ đem em làm mấy chuyện đáng ghét.” Lộ Hiểu Vụ nhún mày, lớn tiếng lên án hắn.

“Lộ Lộ!” Mạnh Dịch Nam mặt khẽ biến, cô sao có thể như thế, cô là vợ hắn mà. Hắn nhiều khi cũng muốn nhìn xuống, nhưng mỗi ngày đều nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của cô trong lòng chỉ muốn ôm hôn cô, chỉ cần ôm cô, cơ thể lại phản ứng. Hắn chính là chỉ có phản ứng với riêng cô.

“Em không thích anh mỗi ngày hôn em, ôm em, không thích anh.... Cái kia em.” Lộ Hiểu Vụ thấy hắn đề cao âm lượng có phần sợ hãi nhưng vẫn tiếp tục nói.

“Vì sao?” Mạnh Dịch Nam ngừng tay, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó của cô lên, hắn cũng rất muốn biết cô vì sao lại kháng cự chuyện này?

“Cô gái đàn ông không thể mỗi ngày... cái kia.” Lộ Hiểu Vụ môi vừa động, chậm rãi nói ra quan niệm của mình.

Mạnh Dịch Nam mắt mở to, Lộ Hiểu Vụ, em nói thẳng ra là em lãnh cảm còn hơn. Em còn không phải con gái đàn ông sao? Mỗi ngày mặc như bà cô già ra ngoài, điểm ấy hắn không hề phản đối, nhưng về nhà còn câu nệ là không được rồi, vợ chồng những lúc ấy ngoài ngôn ngữ còn có sự động chạm về cơ thể. Hơn nữa cô trong lòng có gì cũng chưa bao giờ nói ra, luôn để trong lòng, nếu không phải hôm nay uống rượu, nhưng lời này có lẽ cả đời cô cũng không dám nói ra.

“Vậy chúng ta làm thế nào có em bé?” Mạnh Dịch Nam chậm rãi hướng dẫn cho cô nhận ra sai lầm trong lòng.

“Có thể thỉnh thoảng một lần.” Lộ Hiểu Vụ đầu khẽ ngẩng, thân thể đổ về phía sau, Mạnh Dịch Nam nhanh chóng ôm lấy thắt lưng của cô, thu hồi cô lại trong lòng hắn.

“Thỉnh thoảng là bao lâu?” Mạnh Dịch Nam theo lời của cô, chậm rãi tìm hiểu ý cô.

Lộ Hiểu Vụ nâng tay lên, đưa lên một đầu ngón tay, vô tội nhìn Mạnh Dịch Nam.

“Một tuần” Mạnh Dịch Nam hí mắt lại, một tuần một lần? Kia không bằng đem hắn quăng ra ngoài luôn đi.

Lộ Hiểu Vụ lắc đầu “Một tháng!”

Mạnh Dịch Nam run sợ ba giây, hắn hình như quá coi thường cô, cô không phải là lãnh cảm bình thường a.

“Không được, như vậy không dễ dàng thành công.” Mạnh Dịch Nam có chút đau đầu.

“Kia..... anh phải nghe lời em .” Lộ Hiểu Vụ ngấm lại ánh mắt chờ mong của cha mẹ thật đáng sợ, trong lòng lại mềm đi.

Mạnh Dịch Nam chớp mắt, anh sao có thể nghe lời em, “Ví dụ như.”

“Chỉ được để em chủ động ôm anh, thân anh, anh không được động đây, càng không thể đè nặng lên em.” Lộ Hiểu Vụ miệng phả hơi rượu, thanh âm mềm mại bay ra.

“Vậy em đè lên anh đi.” Mạnh Dịch Nam khoé miệng vừa động, nghĩ cô ngây ngô dán trên người hắn nhún nhảy, lửa tình trong lòng lại bùng cháy mạnh mẽ, thân thể gắt gao căng thẳng.

.....

“Tay anh đừng sờ loạn.”

“Anh sợ em lạnh.”

“Không được cản em, về sau đều chỉ cho phép em cản anh.”

“Nga..... anh quên mất.”

“Anh không cần lộn xộn, em không muốn ngã xuống .”

“..... Em ôm chặt anh, sẽ không ngã xuống.”

.....

“Anh cởi quần làm gì?”

“Tiện cho em cản anh.”

“..... Em không cản đùi anh.”

“Em sẽ.”

Cuối cùng, đêm đó Lộ Hiểu Vụ thành công không “lên giường”, trên sofa nhỏ hẹp, người nào đó đã ngoan ngoãn để cô đè ép.

12. Chương 12: Mặt Khác Của Sự Đẹp Trai

Edit: mèο đầu heo bị mướp móp.

Lộ Hiểu Vụ đầu đau nhức tỉnh lại, trong lòng tức giận thẳm mẳng, ai đã đánh cô? Làm sao mà đầu vừa khẽ động một cái đã như bị nổ tung ra, đau nhức muốn chết.

Lộ Hiểu Vụ giơ cánh tay lên mới phát giác, cả người thì đau nhức, vén một góc chăn lên, nhìn thân thể mình ở dưới, hồ đồ thể nào lại bị ăn rồi? Lộ Hiểu Vụ vô cùng ảo não quần chăn vào người, xuống giường đi vào phòng tắm.

Cô nhớ rõ mình ngày hôm qua là ngủ trên ghế sofa mà, làm sao mà lại chạy lên trên giường?

Khẳng định chuyện tốt này là do Mạnh Dịch Nam làm, nhất định thừa dịp cô say rượu đem cô....Aiz, cách ly hôn không được, kháng cự cũng không hiệu quả, cuộc đời của cô đã định trước như thế này sao?

Lộ Hiểu Vụ tắm rửa sạch sẽ, thay áo ngủ rồi mới đo ra phòng ngủ.

Cô vừa liếc mắt lên, Mạnh Dịch Nam cư nhiên đã ở trong phòng bếp.

Lộ Hiểu Vụ chậm rãi đi đến, tựa vào cánh cửa. Mạnh Dịch Nam cư nhiên lại mặc một cái tạp dề nấu cái gì ở đây vậy, hắc nấu cơm? Không phải là mỗi lần khi cô xuống bếp, hắc luôn ngồi ở ghế sofa không phải đọc báo thì cũng là xem TV, chưa bao giờ giúp cô?

Mạnh Dịch Nam hình như đang nấu cháo, trong nồi hơi đã bốc lên. Lộ Hiểu Vụ đi qua, nhìn hướng vào trong nồi, “Anh muốn ăn gì?” Quên đi, vẫn là cô phải đến, việc bếp núc tốt nhất nên để người vợ như cô làm.

Mạnh Dịch Nam nhìn thấy cô, nói một câu, cúi đầu hôn cô một cái, “Chào buổi sáng.”

“Em đến đây rồi, anh nên ra ngoài ngồi thì tốt hơn.” Lộ Hiểu Vụ với tay lấy tạp dề trên người hắc, bộ dáng hắc mặc cái này quả thật có chút buồn cười.

Mạnh Dịch Nam cúi đầu, mặc cho cô gỡ tạp dề xuống, đứng ở bên cạnh nhìn cô chậm rãi cầm môi quấy, trong lòng thâm vui sướng.

Hắc nấu cháo thịt với trứng muối, thể nào mà tự dưng lại muốn ăn cái này? Lộ Hiểu Vụ trong lòng thâm cười khê, khẩu vị hắc thể nào cô đều rõ, không thích quá mỡ, không thích ăn loãng, cháo như thế này, anh sẽ không muốn ăn. Mỗi lần cô đều phải phải cố gắng chuẩn bị tốt, anh mới miễn cưỡng ăn một bát.

Mạnh Dịch Nam nhìn Lộ Hiểu Vụ cúi đầu, vài sợi tóc còn ẩm ướt đang buông ở trên trán, không khỏi nhớ tới lời nói ngày hôm qua của cô, thì ra ở trong lòng của cô, anh còn chưa đủ yêu cô.

Lộ Hiểu Vụ vừa liếc mắt lên, nhìn Mạnh Dịch Nam đứng một bên ngơ ngẩn nhìn mình, chếp miệng một cái, “Anh đi ra ngoài đi, ra ngoài một lúc là được rồi.”

Mạnh Dịch Nam nhếch mép, đi ra khỏi phòng bếp.

Lộ Hiểu Vụ liếc nhìn bóng dáng anh một cái, có điều không hiểu, anh hôm nay làm sao mà có chút là lạ.

Lộ Hiểu Vụ bưng bát đến bàn ăn, đợi Mạnh Dịch Nam đi mua bánh quẩy cùng với bánh ngọt, dọn xong bát đũa, mới gọi Mạnh Dịch Nam ra.

Múc cho anh một bát cháo, rồi tự múc ình một chén, “Hơi nhạt.” Cô không cho nhiều muối lắm, anh ăn mặn, đối với cơ thể không tốt.

“Ăn nhạt rất tốt, sau khi say rượu phải ăn loãng một chút.” Mạnh Dịch Nam vẻ mặt yên ổn mà ăn cháo.

Lộ Hiểu Vụ dừng mắt, chậm rãi nhìn anh, anh là cố ý vì cô mà làm? Mạnh Dịch Nam vừa liếc mắt lên, nhìn lại ánh mắt của cô, cười nhẹ.

Lộ Hiểu Vụ nhanh chóng buông mắt, đem một muỗng cháo xúc vào trong miệng, tức thì bốn phía sinh ra năm vị, vị mặn, vị nhạt, theo cổ họng khô khốc xuống dưới thực quản, cháo nóng như sôi trong bụng.

“Buổi chiều em có rồi không?” Mạnh Dịch Nam từ từ mở miệng.

Lộ Hiểu Vụ ngẩng mặt lên, trả lời có.

“Đi xem anh đá bóng nhé, hôm nay anh hẹn bọn Chung Bình.” Mạnh Dịch Nam khước miệng mỉm cười, nhẹ nhàng yêu cầu.

Lộ Hiểu Vụ ngơ ngẩn mất mấy giây, hấn cho cô xem hấn đá bóng? Trước kia mỗi lần hấn đi đá bóng, nói cô đi sẽ rất nhàm chán, sắp xếp thời gian làm việc của cô thì hơn.

“Được.” Lộ Hiểu Vụ không biết tại sao hôm nay hấn lại mời cô.

Mạnh Dịch Nam trong lòng cười càng sâu, cúi đầu chuyên tâm ăn cháo.

Ba giờ chiều, Mạnh Dịch Nam lái xe chở Lộ Hiểu Vụ tới chỗ bọn họ đá cầu, sân bóng bên cạnh một bờ sông.

Chung Bình nhìn Lộ Hiểu Vụ, mắt sáng lên, Mạnh Dịch Nam cứ nhiên lại bằng lòng mang bà xã của hấn đi.

“Hiểu Vụ, tôi nhớ cô muốn chết.” Chung Bình tới gần, hai tay tự động hướng tới phía Lộ Hiểu Vụ định ôm.

Mạnh Dịch Nam đưa tay ra, đem Lộ Hiểu Vụ ôm vào trong ngực, nhìn ánh mắt rùng mình, như cảnh cáo muốn sống thì đừng đến gần.

Chung Bình cười gượng một tiếng, tay giang giữa không trung, khuôn mặt vẫn như trước tươi cười, “Hiểu Vụ, các đồng nghiệp của cô đều rất đúng giờ.”

Lộ Hiểu Vụ trong lòng nhỏ nước bọt, đúng giờ? Là anh đem đám sắc nữa kia ăn, hay là đám sắc nữ đem anh nuốt? Nhưng trên mặt vẫn cười rất dịu dàng “Các đồng nghiệp của tôi đều là mỹ nữ.” Mỹ nữ thêm sắc nữ, cho anh chịu đủ.

“Lần sau sẽ mời các cô ấy cùng ra đây chơi cùng.” Chung Bình một bên vừa chớp mắt với Lộ Hiểu Vụ, một bên liếc khuôn mặt tối sầm của Mạnh Dịch Nam, người đàn ông này như thế nào đưa vợ chỗ này chơi, lại bày ra bộ dáng phòng bị cấp 5 thế này?

“Được.” Lộ Hiểu Vụ ngọt ngào đáp lại, trên lưng bỗng đột nhiên căng thẳng, gương mặt nhìn Mạnh Dịch Nam bên cạnh, hấn hình như có điểm khó chịu.

“Bọn Đông Tử đâu?” Mạnh Dịch Nam gương mặt nhìn đảo qua, hình như người chưa đến đủ.

“Tắc đường, may quá, vừa kịp đến bờ sông.” Chung Bình nhìn về hướng xa xa, một chiếc xe Jeep đang chạy nhanh tới, “Được, đến đây.”

Lộ Hiểu Vụ chậm rãi nhìn chiếc xe đang chạy nhanh lại gần, có hai người từ trên xe xuống, cả hai người đều cao, thân hình trắng kiện, vừa nhìn đã biết là người thường xuyên vận động.

Hai người đến gần nhìn, lông mày khẽ nhướng lên, nhìn về phía Chung Bình, nghi hoặc giống nhau, Mạnh Dịch Nam cứ nhiên lại mang bà xã của hấn đi.

Mạnh Dịch Nam mặc kệ vẻ kinh ngạc trên mặt của bọn họ, tay nhắc lên chỉ, “Vệ Đông, Hàn Xa, khi chúng ta kết hôn có đến. Bà xã của tôi, Lộ Hiểu Vụ.” Lộ Hiểu Vụ mỉm cười nhìn về phía hai người gật đầu, “Chào mọi người.”

Lộ Hiểu Vụ có ấn tượng, hình như này đó náo động đêm động phòng chính là đám anh em này của Mạnh Dịch Nam. Hồi tưởng lại cảnh khùng bố ngày hôm đó, ký ức cô hãy còn mới mẻ như trước, vẻ cười trên mặt có vẻ hơi cứng ngắc.

Vệ Đông và Hàn Xa ngoại trừ hôn lễ một lần gặp Lộ Hiểu Vụ, bình thường hầu như là rất ít tiếp xúc. Trong nhóm người này của bọn họ chỉ có A Nam là sớm kết hôn, còn lại bọn họ vẫn là những người đàn ông hoàng kim độc thân, cho nên mỗi lần bọn họ tụ họp, A Nam đều không mang theo bà xã. Quả nhiên giống như theo lời Chung Bình, bà xã A Nam thanh thuần dịu dàng, giống như cô gái nhỏ.

Mạnh Dịch Nam kéo Lộ Hiểu Vụ đến bên ven sân bóng, mở ghế dựa ra, bắt cô ngồi xuống, lại còn cố ý tìm một cái ô che nắng, đưa cho cô một chai nước khoáng, “Thời tiết hơi nóng.”

(MĐH: soái ca a

~~)

Lộ Hiểu Vụ mỉm cười, không thôi.

Mạnh Dịch Nam liếc nhìn cô một cái thật sâu, “Có gì gọi anh.” Sau đó xoay người mang túi đi về hướng Chung Bình bên kia.

Lộ Hiểu Vụ nhìn ở bên dưới sân, nhìn bọn họ thay quần áo trên xe đi xuống, năm người thống nhất mặc quần áo đá bóng sọc màu xanh, nhìn rất đẹp trai bắt mắt, xa xa nhìn Mạnh Dịch Nam mặc quần áo đá bóng phải cho điểm mười. Anh chân dài lại rắn chắc, vừa nhìn đã thấy thể lực rất tốt rồi. Lộ Hiểu Vụ trong lòng trầm xuống, khó trách mỗi lần đều không đủ?

Bọn họ đá chính là năm người cùng tranh một quả bóng, bên cạnh còn có một người trọng tài, có vẻ là trọng tài chính.

Tiếng còi vang lên, trận đấu bắt đầu.

Hai bên mọi người liều mạng lại tranh bóng, chuyền bóng đều rất xuất sắc mãnh liệt. Ánh mắt Lộ Hiểu Vụ nhìn chăm chăm Mạnh Dịch Nam, anh tuy rằng cao lớn, nhưng chạy rất linh hoạt, dưới chân mang theo bóng ung dung vượt trội, cho dù Lộ Hiểu Vụ không hiểu bóng đá, cũng biết rằng kỹ thuật chơi bóng của Mạnh Dịch Nam là không tệ.

Mạnh Dịch Nam giống như không cho người khác cơ hội chuyền bóng, cơ hội chính mình sút gôn cũng không nhiều. Lộ Hiểu Vụ nhìn thân hình anh chạy băng băng, tìm mớ mồ hôi đập nảy lên, về mặt vận động này của anh, cô chưa được gặp qua bao giờ, tập trung tinh thần như vậy, liều mạng như vậy, anh chạy như vậy khiến cho thân thể anh phát ra một luồng nhiệt

Mạnh Dịch Nam chạy một mạch, thể nhưng người bên kia hợp lại cũng rất dữ dội, thậm chí có hai người đi lên chắn hấn, bóng của anh mấy lần bị văng ra ngoài.

Lộ Hiểu Vụ đi tới đi lui lòng cô phập phồng lo lắng, như thế nào lại không có người lên trợ giúp Mạnh Dịch Nam? Chung Bình đâu? Làm sao lại chạy ở phía sau?

Sau nửa trận đấu đội Mạnh Dịch Nam dẫn đầu 2-0 Chung Bình dừng lại, liền chạy qua ôm vai Mạnh Dịch Nam, “Người anh em à, có phải tối hôm qua lại .., hôm nay chân có phần bị mềm nha.”

Mạnh Dịch Nam liếc mắt, không thèm để ý đến hấn, hướng phía Hiểu Vụ đi đến.

“Nhàm chán sao?” Mạnh Dịch Nam tựa vào ghế Lộ Hiểu Vụ, tiếp nhận chai nước khoáng cô đưa đến.

“Không tồi, anh mệt à?” Lộ Hiểu Vụ lấy ra cái khăn mặt trong túi, đưa tới trước mặt hấn.

Mạnh Dịch Nam cúi đầu, cúi đầu đưa mặt đến trước mặt cô, ý bảo cô thay hấn lau.

Lộ Hiểu Vụ vẻ mặt xấu hổ, chậm rãi đưa tay lên lau mồ hôi trên trán hấn, ra thật nhiều mồ hôi, tóc đều ướt, đen bóng.

“Thật là hạnh phúc nha, tôi cũng muốn.” Bọn Chung Bình cũng đi đến, Chung Bình thấy một màn như vậy liền hâm mộ hết lớn, cũng vội vàng đem đầu đến.

Lộ Hiểu Vụ mặt càng đỏ hơn, nhanh chóng đem tay thu hồi lại, Mạnh Dịch Nam đẩy đầu Chung Bình ra, vất mạnh ra để trên ô che nắng, “Đi ra ngoài phơi nắng một hồi là tốt.”

Vệ Đông cùng Hàn Xa nhìn nhau cười, lấy khăn mặt tự lau xong đứng lên, Chung Bình buồn tủi trở về, “Cậu vừa có bà xã, liền giúp đỡ chăm sóc anh em một chút cũng không được?”

“Nếu hâm mộ thì tự mình cưới một cô về đi.” Mạnh Dịch Nam nghiêng mắt, nhìn về phía Lộ Hiểu Vụ ngay cả cổ cũng đỏ, vợ của hấn đương nhiên chỉ có thể chiếu cố mình hấn.

“Tôi đương nhiên là muốn, chẳng qua, tôi cũng muốn cưới về một người giống như Hiểu Vụ vậy, dịu dàng sẵn sàng.” Chung Bình nói một bên hướng Lộ Hiểu Vụ chớp chớp mắt, “Hiểu Vụ, nhà cô không có em gái à? Giới thiệu cho tôi một người đi?”

Lộ Hiểu Vụ trong lòng thầm chửi nhỏ, có cũng tuyệt đối không thể cho anh, người này là cây củ cải đào hoa ngay cả đám sắc nữ cũng câu thiếu bảy hồn ba phách, các cô gái thuần khiết nhà lành trong tay anh sẽ bị bẻ hoa tàn nhụy. Nhưng là, vẫn là lễ phép trả lời người ta, “Em gái thì không có, nhưng chưa kết hôn thì còn một người.”

“Ai?” Hai mắt Chung Bình tỏa sáng, đáng yêu giống như Hiểu Vụ vậy vừa nghĩ liền động tâm.

“Cô nhỏ của tôi.” Lộ Hiểu Vụ cười dịu dàng với Chung Bình, khẽ chớp mắt.

Phì, hai người còn lại đều cười văng lên, Mạnh Dịch Nam cũng nhin không được cười nhẹ, nhìn vẻ mặt thất bại của Chung Bình.

“Hiếu Vụ” Chung Bình nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô vô cùng thuần lương cười, “Nhiều tuổi?”

“Uh.....Đại khái khoảng 35 đi, so với tôi còn dịu dàng chăm sóc hơn.” Lộ Hiếu Vụ nghiêm túc gật đầu, chính là vì quá dịu dàng, nên đàn ông tiêu thụ không được, gặp qua vài lần đã bị cô nhỏ hít thở không ra, bị cái miệng nhỏ nhắn làm cho dọa lui.

Chung Bình mặt đen hoàn toàn, “Tôi là cái loại cỏ non ăn trâu già như thế này sao?” xem ra Lộ Hiếu Vụ bị Mạnh Dịch Nam lây nhiễm, giờ cũng phúc hắc (giảo hoạt) giống nhau.

“Không giống,” Mạnh Dịch Nam ở một bên nói chen vào, “Chẳng qua, trâu già đều yêu thích những loại cỏ non như cậu.”

Ha ha, hai người bên cạnh đều hoàn toàn nằm úp sấp ra cười. Mạnh Dịch Nam hướng Lộ Hiếu Vụ nháy mắt mấy cái, hợp tác ăn ý.

Lộ Hiếu Vụ nhìn khuôn mặt anh tuấn của Mạnh Dịch Nam, trong nháy mắt tiến vào lòng cô, tim đột nhiên đập bùm bùm, hần mím cười..... quả thật đẹp trai.

Dưới ánh nắng tươi sáng của buổi chiều, Lộ Hiếu Vụ tìm ra được mặt khác sự đẹp trai của Mạnh Dịch Nam, thì ra ngoại trừ là ở trên giường, bình thường hần cũng rất dũng mãnh.

13. Chương 13: Người Đàn Ông Hải Hước Ở Cầu Thang Bộ

Edit: Nô Lê Lâm Lâm

Giữa trưa từ 12h đến 14h là thời điểm ăn trưa và nghỉ ngơi, công ty có căng tin nên nhiều người mang theo cơm trưa, bình thường buổi trưa vẫn là ở công ty nghỉ ngơi, thành phố lớn, đi lại xa xôi, cho nên đại đa số mọi người đều lựa chọn ở công ty nghỉ ngơi.

Bình thường Hiếu Vụ ăn cơm trưa xong sẽ ngồi ngủ bên bàn làm việc.

Ngủ một hồi lâu sau, đang mơ màng ngủ, Lộ Hiếu Vụ nghe được âm thanh thổn thức, cô có chút tức giận mở mắt ra, ai lại đáng ghét như vậy, giữa giờ nghỉ trưa như vậy ồn ào.

Cô vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Giản Ngọc Đình cùng Dương Mị Nhi đang ngồi sau máy tính của Dương Mị Nhi khe khẽ cười, thỉnh thoảng còn có thanh âm sợ hãi phát ra.

Dương Mị Nhi ngồi trong góc phòng, cực độ ẩn nấp.

Lộ hiếu Vụ vù vù đứng lên, đi qua xem, có cái gì hay ho mà họ xem như vậy nhập thần.

Lộ hiếu vụ dụi dụi mắt, chậm rãi đi qua, đứng sau các cô, vừa định mở miệng hỏi, mắt thoáng nhìn..... Lộ Hiếu Vụ ngây người.

A.....

Một tiếng thét chói tai xuyên qua cả nóc văn phòng, xuyên qua mọi góc ngách trong công ty, xuyên phá hai màng nhĩ của hai đại sắc nữ, càng xuyên phá chính là đạo đức của Hiếu Vụ!

Các cô..... Thì ra đang xem..... Xem phim xxx!

Giản Ngọc Đình cùng Dương Mị Nhi bị tiếng thét chói tai làm cho kinh hồn, sợ tới mức suýt nữa thì ngã xuống sàn nhà, quay ra nhìn, thì ra bị Lộ hiếu Vụ thấy được.

Hai người, một trái một phải che miệng Lộ hiểu Vụ, hung hăng ấn cô ngồi xuống bàn vi tính, ba người nằm rạp xuống bàn, văn phòng nhất thời yên tĩnh. Giản Ngọc Đình cùng Dương Mị Nhi liếc nhau, may quá, những người khác đều không có trong phòng.

Ngô..... Lộ hiểu Vụ bị che miệng, thân mình bị hai người ấn xuống, khó chịu dựa đứng lên. (LL: ta thề là khi ta ed cái đoạn nè ko hiểu sao ta ko nhịn cười được..... hahahaha....hana: nàng cười nhạt hoét...*cười đều lâm lâm*..... LL: * liếc*)

Giản Ngọc Đình cùng Dương Mị Nhi nhìn nhau cười, Dương Mị Nhi tiến đến gần Lộ Hiểu Vụ, cúi đầu cười gian: “Hiểu Vụ, cô muốn xem thì cứ nói với chúng tôi, sao phải ở phía sau rình trộm.” Lộ hiểu Vụ trừng mắt nhìn cô, khóe mắt hiện lên hình ảnh đang chiếu trên màn hình, sợ tới mức mắt nhanh chóng nhắm lại.

Giản Ngọc Đình cũng cúi đầu “Hiểu Vụ, cô không nói, chúng tôi làm cho cô phải xem.”

Lộ Hiểu Vụ ở trong lòng cuồng mắng, ai muốn xem, tôi hiện tại muốn rời đi, mau thả tôi đi. Đầu vẫn là bị hai người kẹp lấy.

Giản Ngọc Đình cùng Dương Mị Nhi mỉm cười, buông tay đang kẹp đầu cô, sau đó bắt Hiểu Vụ ngồi ở giữa trên ghế, hai người hai bên chặn lối thoát của cô.

“Tôi muốn đi ngủ.” Lộ Hiểu Vụ cúi đầu nói.

“Ngủ có cái gì ngon chứ, xem người khác ngủ là đủ rồi.” Giản Ngọc Đình đem khuôn mặt nhỏ nhắn đang không ngừng uốn éo, ấn vào màn hình vi tính.

A..... Lộ Hiểu Vụ lại muốn thét chói tai, nhưng là Ngọc Đình đã sớm phòng bị, che miệng nhỏ của cô lại Lộ hiểu Vụ bị hai người này ép buộc và thực khủng bố đi! Ánh mắt ngậy ngốc quên nhắm lại.

...Hình ảnh trên có hai người.... đang ở trên giường vận động.....

“Ô gái kia nhất định đã làm ngực”. Dương Mị Nhi ở một bên bình phẩm.

“Tất nhiên, người bình thường có thể có ngực khủng như vậy sao?” Giản Ngọc Đình không ngừng phụ họa.

“Kia bảo bối của nam nhân thực to nha.... Nhìn thực đã.” Dương Mị Nhi thanh âm như muốn chảy nước miếng.

“Chân hần mới thực rắn chắc, quý lâu như vậy...” Giản Ngọc Đình đầu đã muốn dán vào màn hình....

Lộ Hiểu vụ nhắm chặt hai mắt, mặt ửng đỏ, xèo xèo ngô ngô phát ra âm thanh nho nhỏ: “Tôi.... Tôi muốn đi ngủ.” Trời ạ, các cô ấy giữa trưa đều xem cái này sao? Không ngủ được lại còn xem cái Xxxnày, quả thật là điên rồi.

“Lộ hiểu Vụ, cô cũng đã kết hôn, làm gì mà như con gái a.” Giản Ngọc Đình cứng rắn kéo cô, ấn ngồi ở ghế trên. Nếu đã bị cô phát hiện, kiểu gì cũng phải kéo cô xuống nước, muốn ướt thì mọi người cùng nhau ướt thôi.

Lộ Hiểu Vụ nghe, đầu lưỡi đều thẳng, mặt nhất thời càng đỏ. Cô..... cùng Mạnh Dịch Nam tuyệt đối không như vậy ... BT.

Dương Mị Nhi thấy cô nhắm hai mắt, liền kéo ống nghe sát vào tai cô, không dám nhìn vậy cho cô nghe một chút.

“An....a.... Ân a...” Lộ hiểu Vụ sợ tới mức đầu trào máu, tiếng kêu này, trời ạ, giết cô đi.

Lộ Hiểu Vụ nhanh chóng cố sức đẩy hai người bên cạnh ra. Kết quả đem tai nghe rút ra, âm thanh từ máy vi tính bỗng nhiên được phóng to lên cực đại, ở trong văn phòng khuếch tán.... A Ân.....

Lộ Hiểu Vụ đầu óc nhất thời mông, một mạch mở cửa, xông ra ngoài.

Giản Ngọc Đình cùng Dương Mị Nhi cũng bị dọa đến luống cuống tay chân vội tắt loa máy tính. Hai người hai mặt nhìn nhau, Lộ hiểu Vụ, có phải hay không rất kích động.

Lộ hiểu Vụ chạy một hơi từ tầng mười tám xuống tầng mười. Ở cầu thang thoát hiểm chỉ còn nghe thấy tiếng bước chạy như diên của.

Cô đang chạy đến tầng mười thì vô tình vấp phải chướng ngại vật, A.... Lộ Hiểu Vụ trượt chân, cả người ngã xuống.

Lộ Hiểu Vụ sợ tới mức hai mắt nhắm chặt lại, nhưng cô lại không thấy cảm giác cả người chạm xuống sàn.

“Cô không sao chứ?” Một âm thanh thuần hậu vang lên bên tai.

Lộ hiểu Vụ phút chốc mở mắt ra, khuôn mặt anh tuần kia, ánh mắt sáng ngời dưới ánh nắng kia chiếu vào làm cho cô có chút chói mắt.

“Tôi..... Không có việc gì.” Mặt của cô lại ửng hồng, cô sao lại bị người đàn ông này ôm cả vào trong ngực. Lộ Hiểu Vụ giãy giụa đứng dậy, nhưng lại bị trượt chân, làm cho người đàn ông bên cạnh căng thẳng, lại đem cô ôm trong ngực. {hana: nam phụ xuất hiện, sao nó lại không thông báo cho thiên hạ biết a}

Lộ Hiểu Vụ lần này ngoan, không dám động, này.... này hẳn cũng không thể buông cô ra sao, bị hắn dùng sức ôm như thế, cô có chút không thoải mái, tim đập quá nhanh.

Người đàn ông xác định cô đứng vững mới chậm rãi buông cô ra, đứng trước mặt cô, nhìn cô hỏi: “Thực sự không có việc gì?”

Lộ Hiểu Vụ vẻ mặt đỏ bừng, sợ hãi gập đầu, cô .. thực sự là sợ muốn chết.

Hắn nhìn bộ dáng e lệ của cô, cười khê: “Chuyện gì mà chạy gấp như vậy? Tôi không thấy là sau cô có chó a.”

Lộ Hiểu Vụ nhắc đầu, cố chống lại ánh mắt tươi cười của hắn, chó? Xì một tiếng, Lộ Hiểu Vụ nhin không được nở nụ cười, này.... Hẳn thật hài hước.

Hắn nhìn chăm chăm nét mặt tươi cười của cô, chớp mắt làm hắn thất thần, trong mắt hàm ý cười nói: “Thang máy hỏng rồi, cô nếu muốn xuống nhanh, chỉ bằng dùng gió đi.”

Lộ hiểu Vụ rốt cục cười ra tiếng: “Tôi không có ý định nhảy lầu.”

Hắn nhìn cô, nhẹ nhàng cười “Rất tốt, như thế cũng không cần làm phiền đến 110, nghe nói dạo này họ rất bận, đường dây thường xuyên bị nghẽn.” Hắn nhìn Lộ Hiểu Vụ cố nén cười, mặt hơi hồng lên, cô gái này thật ý tứ, muốn cười còn cố nhịn đi.

Lộ Hiểu Vụ đỏ mặt, rất nhanh chuyển tầm mắt, không dám làm cho hắn nhìn chăm chăm vào mình, chậm rãi xoay người lên lầu, lại do dự giống như chưa có làm việc gì đó. A . Lộ hiểu Vụ bỗng nhiên nhớ ra, đột nhiên trở lại: “Cảm ơn anh.”

Hắn liền như vậy đứng ở phía dưới vài bậc cầu thang ngửa đầu nhìn cô, ánh mắt vẫn như trước nhìn cô chăm chăm. Thì ra cô không quên, hắn trong lòng cười nhẹ, mỉm cười nói, “Không cần khách khí. Có phải lên tầng không? Chúng ta cùng nhau lên.” Ánh mắt hướng cô cười.

Lộ Hiểu Vụ nghe hắn nói tự nhiên như vậy, lòng có một giây tạm dừng, kia cô không biết nên cự tuyệt như thế nào. Đang lúc còn đang chần chừ, di động trong túi lại vang lên, Lộ Hiểu Vụ sợ tới tới mức lấy nhanh điện thoại ra liền thấy số của văn phòng làm việc. Lại nghĩ đến chuyện vừa rồi, mặt cô lại hồng lên.

Té xỉu, hôm nay Lộ Hiểu Vụ không có chảy máu não, thật sự là bình thường là do Mạnh Dịch Nam rèn luyện cô ở nhà, nếu không hôm nay khẳng định cô muốn uống hạc đỉnh hồng chết luôn.

Lộ Hiểu Vụ rất nhanh bắt điện thoại: “Này?”

Giản Ngọc Đình bên kia đầu dây gầm nhẹ: “Lộ Hiểu Vụ, cô không đến mức như vậy đi, phấn khích như vậy cô trốn cái gì a?” Lộ hiểu Vụ chu cái miệng nhỏ, đã nghĩ phản bác lại, nhưng là cái gì cũng không nói lên lời, cảm điếc.

“Tôi nói cô a, đừng có tùy tiện đi nói lung tung, lần sau chúng tôi có tốt, còn có thể mang theo cô. Ân, nói không chừng các cô dâu mới ở nhà thường xem đi, có rảnh đề cử tôi mấy phim hay.” Giản Ngọc Đình lái

nhải quanh tai, Lộ Hiểu Vụ trên mặt tức đỏ, cô.... Hoàn toàn bại dưới tay sắc nữ này, cô ở nhà chưa bao giờ xem loại phim này.

“Tốt lắm, mau trở lại, quản lý vừa rồi tìm cô.” Giản Ngọc Đình nói nửa ngày, rốt cục nói đến chuyện chính.

Lộ Hiểu Vụ khóc không ra nước mắt ừ một tiếng, rốt cục đóng điện thoại lại.

“Đi thôi”. Hắn ta đột nhiên lên tiếng, Lộ Hiểu Vụ mới nhớ bên cạnh mình có một người. Bỗng dưng trong đầu hiện lên hình ảnh vừa rồi, nàng đột nhiên không dám nhìn thẳng vào hắn. Trời ạ, cô đã bị sắc nữ đồng hóa, đã bắt đầu có liên tưởng.

“Ách, tôi..... Tôi còn có việc xuống dưới, cần phải xuống dưới ngay bây giờ.” Lộ Hiểu Vụ nói lắp bắp, hiện tại, đánh chết cô cũng không dám đi cùng đàn ông..... Cần thanh lọc một chút.

Hắn dừng lại một chút, vẫn là mỉm cười gật đầu với cô: “Được, cô từ từ đi xuống, chỗ ở trên tầng tôi giúp cô chặn lại.”

Lộ Hiểu Vụ trong lòng khẩn trương có chút thả lỏng, đỏ mặt cười “Cảm ơn, tạm biệt.”

Hắn thu ánh mắt lại, sải chân hướng phía trước đi đến.

Lộ Hiểu Vụ xoay người, chậm rãi hướng dưới tầng đi tới, trong lòng cười khẽ, người đàn ông này thật có ý tứ.

Lộ Hiểu Vụ đi xuống mười tầng nữa, kết quả khi cô xuống đến nơi thang máy đã sửa xong... Lộ Hiểu Vụ từ từ đáp thang máy đi lên.

14. Chương 14: Tiểu Bạch Thỏ Bị Vấy Bẩn

Edit: Linh tinh lung tung

Lộ Hiểu Vụ vừa đến văn phòng, liền thấy Giản Ngọc Đình cùng Dương Mị Nhi dùng ánh mắt cực kì ái muội nhìn mình, hoàn toàn trắng trợn lả lợ mà muốn cô nhớ lại một hồi kinh tâm động phách.

Lộ Hiểu Vụ cố nén tức giận trong lòng, đem huyết áp không chế không được tăng, không thể lại chịu ảnh hưởng của bọn họ được.

Quản lý chốc lát đi vào, thẳng tắp hướng đến vị trí của nàng, “Lộ Hiểu Vụ, ngày mai bộ phận tiêu thụ có hoạt động, muốn mượn cô đi qua vài ngày.”

Lộ Hiểu Vụ giật mình, nâng mắt nhìn quản lý, thật là nghi hoặc, sao lại là cô?

“Quản lý, Lộ Hiểu Vụ đối với nghiệp vụ không quen, tôi sợ cô ấy làm không được, không bằng tôi đi cho.” Dương Mị Nhi vừa nghe, chủ động xin đi giết giặc.

“Quản lý, tôi cũng có thể a.” Giản Ngọc Đình cũng đứng lên .

Lộ Hiểu Vụ nhìn hai người, trong lòng sáng tỏ, bọn họ sẽ không bỏ qua cơ hội để được tiếp xúc thân mật với những người đàn ông độc thân trong công ty. Ngành nghiệp vụ đều là những người trẻ tuổi, hơn nữa nghe nói gần đây cấp trên trực tiếp phái người mới xuống, làm nơi trọng điểm bồi dưỡng nghiệp vụ công ty.

Chỗ làm của Lộ Hiểu Vụ là một công ty trực thuộc trung ương thuộc sở hữu nhà nước sau cải chế lại thành công ty cổ phần. Rất nhiều quản lý cấp cao phụ thuộc mong đợi vào cấp cán bộ, bình thường không trực tiếp nhận người, đều là được bên trên trực tiếp điều người xuống.

Lộ Hiểu Vụ cũng là dựa vào mối quan hệ Mạnh Dịch Nam mới được an bài vào đây, chủ yếu vì phúc lời cao, công việc lại thoải mái.

Lộ Hiểu Vụ chậm rãi đứng lên, “Quản lý, tôi cũng nghĩ mình không thích hợp.”

Quản lí nhìn lướt qua Giản Ngọc Đình cùng Dương Mị Nhi, rồi chuyển hướng sang Lộ Hiểu Vụ, “Cô có vẻ thích hợp hơn, trong ngành chúng ta chỉ có cô cùng tiểu Vương đã kết hôn, tiểu Vương đang phải làm báo cáo, chỉ có cô đi được. Buổi chiều sắp xếp một chút, ngày mai đến bộ nghiệp vụ đưa tin.” Nói xong, quản lí bước đi ra khỏi văn phòng.

Lộ Hiểu Vụ trong lòng thoải mái nhìn Giản Ngọc Đình cùng Dương Mị Nhi phấn khích vạn phần, quản lí thật sự là anh minh thần võ a! Ngay cả việc này hẳn đều biết hết.

Trong những sắc nữ chưa kết hôn Giản Ngọc Đình cùng Dương Mị Nhi là cực phẩm nhất, các cô đi ra ngoài cùng với các ngành khác kết hợp hoạt động, đều quấy nam nhân đến thần hồn điên đảo. Mỗi lần kết thúc hoạt động, quản lí ngành khác đều hướng quản lí các cô oán giận, rõ ràng nam nữ phối hợp, làm việc không biết mệt, nhưng động đến bọn họ ở cùng một chỗ, liền sai hết!

Giản Ngọc Đình cùng Dương Mị Nhi lắc lắc tròng hướng Lộ Hiểu Vụ, mỗi người một bên ôm cổ cô, “Lộ Hiểu Vụ, cô làm chi đoạt cơ hội của chúng tôi.”

Lộ Hiểu Vụ khẽ nuốt, thông lại giọng nói mới từ từ mở miệng, “Không chừng lần này đều là thứ phẩm, quản lí không đành lòng nhìn các cô chịu đả kích, cho nên để cây bấp cái là tôi đi thay a.” Tôi là đã kết hôn, biết không? Đã kết hôn liền đại biểu cho sự vô hại!

Hai sắc nữ buồn bực trở về vị trí, Lộ Hiểu Vụ ngồi lại, trong lòng cười nhẹ. Cho xin đi, các người muốn nam nhân cũng không thể mỗi ngày viết lên mặt thế, ngay cả quản lí cũng đã nhìn ra, không cần nói thanh niên trẻ tuổi, không chừng ngay cả phụ nam đảng hoàng cũng sẽ thành quỷ kiến sầu .

Mạnh Dịch Nam về đến nhà, liền nhìn thấy Lộ Hiểu Vụ đang trong bếp bận việc.

Hắn đem cặp đến thư phòng, vào phòng vệ sinh rửa mặt, đổi một bộ quần áo rồi thoải mái đi ra, ngồi trên sofa đọc báo.

“Anh đã về.” Lộ Hiểu Vụ hướng hắn cười.

Mạnh Dịch Nam buông tờ báo, đi vào phòng bếp. Lộ Hiểu Vụ thấy hắn định vào, vội gọi lại, “Một lúc nữa có thể ăn, nơi này nhiều dầu khói, đừng đứng ở đây.”

Mạnh Dịch Nam tựa vào cửa nhìn bóng dáng bận rộn của Lộ Hiểu Vụ, trong lòng đột nhiên cảm động, kỳ thật hắn thực hạnh phúc, tuy rằng Lộ Lộ ở phương diện khác thật bảo thủ ngoan cố, nhưng là làm vợ, cô chiếu cố hắn rất tốt.

“Hôm nay có món gì ngon?” Mạnh Dịch Nam tiến lên, từ phía sau ôm Lộ Hiểu Vụ, tựa vào đầu vai cô hỏi.

Lộ Hiểu Vụ thân thể cứng đờ, không thể động đậy, hắn..... làm chi đột nhiên ôm lấy cô? Chẳng lẽ.....hắn đói bụng? Là cái loại đói kia.....

“Cá..... Em làm cá rán.” Lộ Hiểu Vụ khó khăn dời đầu đi, môi hắn lại đụng vành tai cô .

“Được.” Mạnh Dịch Nam thanh âm chậm rãi, ở sau tai cô khẽ hôn, “Hôm nay việc không vội?”

Lộ Hiểu Vụ cứng ngắc, thanh âm run run bay ra, “Việc.....” Làm ơn, trăm ngàn lần hôm nay đừng hỏi cô làm cái gì, cô đến quá trưa mà chẳng làm được việc gì, chỉ cần Giản Ngọc Đình cùng Dương Mị Nhi nhất thời bay qua bên cô, trong đầu sẽ toát ra hình ảnh này, đáng chết, vì cái gì không có loại thuốc có thể giải độc đầu óc, đầu của cô không cần thận bị ô nhiễm rồi!

Mạnh Dịch Nam nhìn biểu tình cứng ngắc của cô, cảm thấy kỳ quái, Lộ Lộ có chút không bình thường a. Mặt của cô, cùng bên tai toàn màu đỏ, tựa như vừa ở trên giường bị hắn hoan ái, thật mê người.

“Lộ Lộ ~” Mạnh Dịch Nam nâng cằm cô lên, cô có việc gạt hắn.

“Ách..... Dịch Nam, anh có thích thêm mặn không? Dầm đường thêm hai thìa hẳn là đủ, ần, hương vị nhất định rất ngon.....” Lộ Hiểu Vụ kích động như gà mắc tóc, tay chân luống cuống cho thêm vào nồi.

Mạnh Dịch Nam thấy cô khản trương như vậy, trong lòng càng chắc chắn, cô trong lòng có chuyện, hơn nữa chuyện này cô xấu hổ không mở miệng. Mạnh Dịch Nam quyết định trước sẽ buông tha cho cô, sẽ bức cô nói sau, để cô tiếp tục như thế này đến lúc đó cơn chiều có khi bị nhớ.

“Tùy em, ăn ngon là được.” Nói xong, Mạnh Dịch Nam đã đi ra khỏi phòng bếp.

Lộ Hiểu Vụ nhìn hần rời đi, trong lòng khản trương nhất thời buông lỏng, cô..... thiếu chút nữa khản trương đến phát điên. Lộ Hiểu Vụ dùng sức lắc đầu, cố gắng đem hình ảnh đáng sợ trong đầu ném đi, nếu làm cho Mạnh Dịch Nam biết, chẳng phải là xong rồi sao, cô.....cô bị đồng hóa .

Cơm nước xong, Mạnh Dịch Nam đến thư phòng, mang công việc của hần theo.

Lộ Hiểu Vụ cầm chén trà ngồi trên sofa xem TV. Kênh giải trí mới là một chương trình chỉ chuyên về âm nhạc, bình thường Lộ Hiểu Vụ thích nghe nhạc nên rất hay xem chương trình này.

Hôm nay phát hành album của một ca sĩ người Anh, trong MTV đều là vị soái ca này, vừa mới bắt đầu thì tốt, sau đó Lộ Hiểu Vụ có chút.....rối loạn.

Trong MTV nhân vật nam chính “Trên cơ thể, cơ bắp rắn chắc mạnh mẽ, thân dưới mặc quần bò, lái một chiếc xe Mercedes-Benz trên cánh đồng bát ngát, chỉ chốc lát, trên hình ảnh xuất hiện một mỹ nữ nóng bỏng gợi cảm, vây quanh cơ thể nam chính chơi đùa. Ánh mắt ái muội, môi khẽ mở, nhẹ nhàng xoa tay”, tất cả đều khiêu chiến suy nghĩ của Lộ Hiểu Vụ. Người đàn ông kia rất hưởng thụ.....

Lộ Hiểu Vụ trong lòng tê rần, hình ảnh giữa trưa lại nhảy vào đầu, vô vô luận cô lảng tránh thế nào, vẫn là nhớ rõ hình ảnh tư thế của hai nam một nữ, nha, cô.....hết thuốc chữa, hoàn toàn bị thất bại. Cô ngay cả biểu tình trên mặt nữ nhân kia đều nhớ rõ ràng. (LTLT: thế mới thấy câu gần mực thì đen chuẩn thế nào =))))

Ô ô ô, cô muốn giải độc, giải độc! Lộ Hiểu Vụ vung tay lên, đụng đến chén trà trên bàn, rơi xuống đất, vỡ nát.

Lộ Hiểu Vụ hốt hoảng nhanh chóng ngồi xuống thu dọn, trong lúc cả kinh, tay bị vụn chén cửa vào, a, Lộ Hiểu Vụ đau đến rứt tay lại.

Mạnh Dịch Nam nghe thấy tiếng vang, vội vàng đi ra, thấy Lộ Hiểu Vụ ngồi xồm giữa một đồng mảnh nhỏ, lo lắng đi đến, một tay ôm cô đến sofa ngồi, nhũn mày nhìn chăm chăm tay bị chảy máu của cô, cúi đầu mút đầu ngón tay của cô.

Lộ Hiểu Vụ ngây dại, mắt thẳng tắp nhìn Mạnh Dịch Nam đang cúi đầu mút, hần.....hần mút ngón tay cô.

“Sao lại không cẩn thận như vậy, còn có chỗ nào bị thương không?” Mạnh Dịch Nam buông miệng, nâng mắt nhìn, tay nhẹ vuốt mặt cô.

Lộ Hiểu Vụ ngơ ngác lắc đầu, Mạnh Dịch Nam rất nhanh buông cô ra, “Ngồi im đừng nhúc nhích.” Đứng dậy vào phòng ngủ.

Chỉ chốc lát, Mạnh Dịch Nam cầm một miếng băng cá nhân đi ra, ngồi vào bên người cô, nhẹ nhàng dán vào vết thương của cô.

Lộ Hiểu Vụ liền như vậy ngẩn ngơ nhìn Mạnh Dịch Nam, quên phản ứng, hần như vậy..... thật ôn nhu.

Mạnh Dịch Nam vừa ngẩng lên nhìn thấy mặt Lộ Hiểu Vụ ngẩn ngơ như vậy, khóe miệng nói một câu, “Còn nhìn như vậy, anh liền ăn em luôn.”

Lộ Hiểu Vụ sợ tới mức vội vàng nhắm mắt lại, không dám thở mạnh, Mạnh Dịch Nam nhìn biểu tình khản trương của cô, không khỏi cười thoải mái, ngưỡng chừng khiến hần liên tưởng đến một câu quảng cáo.

“Vượng vượng có vẻ uống được.” Mạnh Dịch Nam vừa nói, một bên đứng dậy rời đi.

Lộ Hiểu Vụ chậm rãi mở mắt ra, đầu óc lòng vòng, rốt cục hiểu được hần đang nói cái gì, mặt chậm rãi đỏ lên, cô còn tưởng hần muốn nhào lên.

Ai tới cứu cô a, trong đầu cô chỉ cần hiện lên hình ảnh thân mật sẽ cảm thấy không hay, thậm chí mắt Mạnh Dịch Nam chỉ cần nhìn một cái, cô cảm thấy như là đang ám chỉ.

Kỳ thật, Mạnh Dịch Nam cũng hiểu được hôm nay Lộ Hiểu Vụ có điểm lạ, chỉ cần ánh mắt giao nhau, cô liền nhanh chóng chuyển khai, thậm chí tới gần một chút, cô khẩn trương rút cổ. Vật nhỏ này hôm nay ăn nhầm cái gì sao ?

Trên giường, Mạnh Dịch Nam rốt cục hiểu được. Lộ Hiểu Vụ chịu kích thích.

Hắn mới nhẹ nhàng ôm, mà cô đã bắt đầu phản ứng, cư nhiên so với lần say rượu ngày đó còn mãnh cảm hơn, xem ra kích thích này cũng là một con đường?

Khi Lộ Hiểu Vụ bị Mạnh Dịch Nam gắt gao đặt dưới thân, ký ức thống khổ trong đầu đều tự động thay đổi, tư thế ái muội, tiếng người rên rỉ, tất cả đều biến hóa thành Mạnh Dịch Nam.

Cô thật sự sa đoạ, cư nhiên thích Mạnh Dịch Nam đem hôn đến nóng lên, không còn nghĩ đến những hình ảnh đáng sợ kia nữa.

15. Chương 15: Đại Sói Xám Giận Dữ

Edit: 0ngpe0

Giữa đường Hiểu Vụ trên cổ đeo tai nghe điện thoại đi vào văn phòng, Giản Ngọc Đình kì quái hỏi: “Hiểu vụ, cô nghe cái gì thế?”

Hiểu Vụ nghiêm trang trả lời: “Kinh phật”

Giản Ngọc Đình ánh mắt trừng lớn, chạy thật nhanh cầm lấy tai nghe, để vào trong tai mình: “Nếu chúng sinh sở hữu khổ sinh, bị hết thấy giai lấy ái dục vì bản, dục tập , dục quân, dục duyên mà sinh khổ...” (Ong: =))=)) đau bụng về bà cô này mất, kinh phật...lạy chúa tôi)

Giản Ngọc Đình kinh ngạc bỏ dây tai nghe ra, “Đây là có ý gì?”

“Tĩnh tâm” Hiểu vụ cầm lấy tai nghe điện thoại nhét vào tai.

Lông mày nhíu chặt lại, Giản Ngọc Đình nhíu mi nói: “Cô sẽ không có việc gì đi?”

“Phòng chừng ngày hôm qua bị chồng đem cô sửa chữa cho ngoan.” Giản Ngọc Đình khoé miệng nhếch lên, suy nghĩ của Hiểu Vụ các cô không thể nào lí giải.

Lộ Hiểu Vụ đem tài liệu ngày hôm qua rút ra sửa chữa một chút, tính một lát nữa đi bộ tiêu thụ. Cô ngày hôm qua thừa dịp Mạnh Dịch Nam đi tắm, vụng trộm lên mạng tìm kiếm về cách hạn chế dục vọng chép vào mp3, cô cần tĩnh lạc một chút.

Quản lý một lát nữa sẽ thúc giục Hiểu Vụ đi đến bộ tiêu thụ, Lộ Hiểu Vụ cầm lấy túi xách cùng tư liệu đi lên tầng hai mươi.

“Xin chào, tôi là Lộ Hiểu Vụ làm công việc trong bộ.” Lộ Hiểu Vụ ôm một đồng tư liệu đứng ở cửa.

“Mời vào” bên trong một giọng nói âm trầm vang lên.

Lộ Hiểu Vụ chậm rãi đi vào, xuyên qua đám người, nhìn không chớp mắt.

Một nam nhân khoảng chừng năm mươi tuổi. “Lộ Hiểu Vụ?”

“Vâng” Lộ Hiểu Vụ nhìn trên bàn hắc có bảng chức vị, chủ quản tiêu thụ Nhiệm Hưng Minh. “ Chào, Nhiệm chủ nhiệm”.

“Hai ngày nữa công ty có sự kiện sôi động, người phụ trách đã đến, cô liền phụ trách chỉ tiêu thống kê công tác hậu cần.” Nhiệm vụ đánh giá, cô gái này thoát nhìn có thể làm nên việc.

“Vâng”. Lộ Hiểu Vụ gật đầu tiếp nhận, Nhiệm vụ gọi một người thanh niên trẻ tuổi ở ngoài đưa Hiểu Vụ đi ra ngoài.

Lộ Hiểu Vụ vừa ra văn phòng, bên cạnh liền có tiếng nói: “Lộ Hiểu Vụ, như thế nào mà Dương Mị Nhi không có tới?” Lộ hiểu vụ vừa nghe nhắc tới Dương Mị Nhi, mặt liền nở nụ cười: “Cô ấy đang có sự việc quan trọng hơn phải làm?” Người đàn ông này cô không nhớ ra tên.

Đang nói chuyện sắc mặt của người đàn ông tối sầm lại, cảm giác thất vọng sâu sắc.

Nhiệm vụ đi ra “Xe tới rồi sao?”

“Tới rồi” Có người đáp lại.

“Đem đồ đạc mang đi, Cảnh quản lí đã đi qua, mọi người động tác nhanh lên.” Nhiệm vụ nói chưa xong, mọi người muốn hò hét lan ra văn phòng.

Lộ Hiểu Vụ cùng đi theo xuống lầu, đi bên cạnh cô là người cùng nói chuyện vừa rồi.

Người đàn ông kia tên là Thái Ngọc Thuần, là một chủ quản, lần này công ty có hoạt động, toàn nhân viên của bộ tiêu thụ cùng xuất phát.

Thái Ngọc Thuần một bên hướng cô giới thiệu nội dung hoạt động, một bên vỗ ngực nói sẽ chiều cô.

Những người khác ngồi trong xe đều cười vang đứng lên: “Bông cải, anh như thế nào gặp một người thích một người, là mỹ nhân anh đều quan tâm.” (Ông: Bông cải àh ùh tên hay)

Thái Ngọc Thuần nói một tiếng “Đừng nói lung tung, Hiểu Vụ đã kết hôn.”

Lời vừa nói ra, nhóm đàn ông đều kinh ngạc nhìn về phía Lộ Hiểu Vụ, như thế nào có khả năng? Cô gái khả ái thanh thuần thì ra là gái đã kết hôn.

Lộ Hiểu Vụ bị bọn họ nhìn có chút ngượng ngùng, đành phải đem tay phải chậm rãi giơ lên, trên tay là chiếc nhẫn kim cương, trong xe có vài tiếng âm thầm thở dài, đã kết hôn, hàng thật giá thật.

Một đám khóc thét lên, cô ấy chỉ nhìn như mới hai mươi tuổi đầu, vậy mà đã có người nhanh chân đến trước. Hàng tốt đều bán nhanh a. vì cái gì hai tay trống trơn luôn là bọn họ.

Thái Ngọc Thuần cười hướng cô nói nhỏ “Những người này đều là người mới a.”

Lộ Hiểu Vụ mỉm cười gật đầu, công ty gần đây mới tuyển rất nhiều người mới. Cô vốn chỉ hoạt động ở trong ngành của mình, rất ít giao tiếp với các ngành khác, tự nhiên nhận thức người cũng không nhiều lắm.

Đến trung tâm hội trường ở khu phố, mọi người xuống xe, đem đồ đạc đi xuống.

Lộ Hiểu Vụ cũng muốn giúp đỡ, nhưng một đám đàn ông dùng ánh mắt đem cô hướng bên cạnh, mỹ nữ có đặc quyền khoan tay đứng nhìn.

Lộ Hiểu Vụ đành phải đứng ở bên cạnh, nhìn mọi người bận bịu. Hôm nay gió lớn nổi lên, thổi một loạt tư liệu thoải toán loạn, Lộ Hiểu Vụ chạy nhanh tới nhất.

“ Một lát bảo bọn họ nhặt?” Phía sau một thanh âm đột nhiên vang lên.

Lộ Hiểu Vụ hai tay cầm một đồng tư liệu, chậm rãi quay đầu nhìn lại, người đàn ông hài hước? Anh ta như thế nào ở đây?

“Cô” Nam hài hước cũng run sợ một chút.

Lộ Hiểu Vụ nhìn hẩn cười, “Chờ bọn họ nhặt, chắc sẽ bay mất”. Không biết như thế nào, vừa nhìn thấy anh ta cô đã muốn cười.

Người đàn ông hài hước ánh mắt chợt loé, chậm rãi nở nụ cười, cầm lấy tư liệu trên tay cô “Cô thuộc ngành nào?”

“Bộ hậu cần” Lộ Hiểu Vụ trong lòng nghĩ, khó trách ngày đó ở cầu thang thoát hiểm nhìn thấy anh ta, hoá ra là người của công ty.

Phía sau một thanh âm truyền đến “Cảnh quản lý.” Người đàn ông hài hước xoay người nhìn lại.

Lộ Hiểu Vụ trong lòng đánh động, anh ta chính là lính không quân, tân quản lý bộ tiêu thụ, Cảnh Hạo. Lộ Hiểu Vụ trong lòng chợt cắn đầu lưỡi, lúc trước nhìn thấy tên anh ta trên phong thư, cô còn trêu ghẹo nói nhất định cha người này viết theo lối tiểu đối “Cảnh” tức là cầm thù đến tận xương tuỷ, vậy mà lại đặt cho con tên này. Làm cho anh ta lúc viết “Cảnh” một đám người cười ồ lên. {hana: giả thích cho từ lính phòng không, từ này ý chỉ nhưng người đàn ông độc thân, lính phòng không ý nói là phòng đang bỏ không ý, hí hí}

Thừa dịp Cảnh Hạo cùng người nọ nói chuyện, Lộ Hiểu Vụ vụng trộm cầm tư liệu đi mất. Cô là người nhất gan, bình thường mọi người làm cùng đều không dám nói, cho nên đối với anh ta có chút đề phòng.

Cảnh Hạo vừa quay đầu lại, thế nào không nhìn thấy bóng dáng Lộ Hiểu Vụ, mặt híp lại, cô gái này nhất định cố ý.

Hoạt động buổi sáng bắt đầu từ 9h, tiếng nhạc ồn ào, vừa múa vừa hát, nhất thời hấp dẫn ánh mắt người đi đường.

Lộ Hiểu Vụ đeo tai nghe điện thoại ngồi cạnh nhân viên, phụ trách đăng kí hộ khách cách thức liên hệ cùng đánh số thương phẩm, đồng thời phát tặng phẩm và cùng trao đổi tặng phẩm, bận rộn không ngẩng đầu lên được.

Rất nhanh đến bữa trưa, Nhiệm chủ nhiệm quay lại nói ọi người đi ăn cơm.

Lộ Hiểu Vụ lúc này cuối cùng mới ngẩng được đầu lên, đuổi thẳng người, mệt mỏi quá a. Không thể tưởng tượng được, ở ngoài biểu diễn so với ở trong văn phòng mệt hơn nhiều.

Thái Ngọc Thuần nhảy đến bên cạnh cô, “Lộ Hiểu Vụ, tôi đưa cô đi ăn cơm.”

Lộ Hiểu Vụ ngẩng ra, lễ phép nhẹ lắc đầu “Không cần, anh đi trước đi, tôi cần nghỉ một lúc.”

Thái Ngọc Thuần chưa từ bỏ ý định “Tôi chờ cô”

“Thật sự không cần, tôi còn muốn đến một chỗ, anh đi trước đi.” Lộ Hiểu Vụ trong lòng nghĩ, nếu anh ta không đi, liền nói thẳng, nàng ăn rất ít, nhìn anh ta ăn không thể nào ăn nổi.

Thái Ngọc Thuần nhìn vẻ mặt mỉm cười của cô, cũng không muốn kiên trì nữa, đành phải xoay người rời đi.

Lộ Hiểu Vụ ngồi lại một chút, nói với thanh niên bên cạnh một tiếng, cầm túi xách hướng đường lớn đi đến.

Hôm nay bầu trời trong xanh, không có gợn mây che nắng, Lộ Hiểu Vụ bình thường rất ít khi ra ngoài, gặp phải thời tiết nắng nóng thế này, cô có chút hoa mắt chóng mặt.

Đèn đỏ sáng, Lộ Hiểu Vụ miễn cưỡng đứng ở bên đường chờ đèn xanh.

“Đi ăn cơm” sau đầu vang lên một thanh âm, Lộ Hiểu Vụ giật mình, nhanh chóng quay đầu, Cảnh Hạo.

Lộ Hiểu Vụ gật gật đầu, vừa rồi anh ta luôn luôn đứng cạnh, bọn họ cũng không trao đổi quá nhiều.

“Muốn hay không đi ăn thịt chó?” Cảnh hạo nghiêng đầu thấp hỏi.

Lộ Hiểu Vụ sợ run trong 3s, nhớ tới lần trước anh ta nói đến chó, trong lòng giật mình, nhin không được nở nụ cười “Nào có ai ăn thịt chó vào giữa trưa?”

“Không ăn cũng vẫn nóng mà.” Cảnh Hạo mỉm cười nháy mắt với cô.

Lần đầu Lộ Hiểu Vụ gặp qua chuyện này. Lộ Hiểu Vụ gục đầu xuống cười anh ta, thực không giống quản lý, nói chuyện thật hài hước.

Cảnh Hạo tay duỗi ra, lấy ô che trước đầu, vỗ nhẹ vai cô “Đèn xanh rồi, đi thôi.”

Lộ Hiểu Vụ còn chưa lấy lại tinh thần, người đã bị anh ta kéo đi về phía trước.

Lộ Hiểu Vụ đầu óc có chút ngây dại, chỉ có thể cùng anh ta song song đi về phía trước, ô che đỉnh đầu hai người, anh ta....cũng sợ phơi nắng? Cho nên mới đi ô cùng nàng? Lộ Hiểu Vụ đầu óc có chút hỗn độn đi về phía trước, trong lòng giãy dụa, không thể cùng ai thân cận quá, cũng không thể đi quá xa, bằng không làm cho Cảnh Hạo nhìn ra cô đang xấu hổ. (Ong: Aizz thỉnh thoảng mình thấy chị này ngốc kinh, lơ ngơ :-s)

Đột nhiên bên cạnh có âm thanh vang lên, Lộ Hiểu Vụ sợ tới mức chân loạn choạng, Cảnh Hạo tay rất nhanh, vững vàng đỡ lấy thân thể của cô: “Không có việc gì chứ?”

Lộ hiểu vụ đỏ mặt lắc đầu, hấn đỡ cô đứng thẳng lên, hai người vừa thấy đèn xanh đèn, rất nhanh đi qua đường cái.

Lộ hiểu vụ xấu hổ cả mặt đỏ bừng lên, như thế nào mỗi lần gặp anh ta, chân đều nhũn ra không đi được, làm cho anh ta bế lên lần thứ hai, thực dọa người. (Ong: Chồng k thấy đỏ mặt mà cứ đỏ mặt vs người đứng chị này thiệt là....ta chả thích chị này cho lắm... hana: ta cũng thế em, không biết trân trọng cái mình đang có, đáng ghét)

Cảnh Hạo lại coi như không biết chuyện gì, miễn cưỡng cùng cô đi song song về phía trước.

Điện thoại Lộ Hiểu Vụ đột nhiên vang, Mạnh Dịch Nam. Lộ Hiểu Vụ trong lòng run lên. (Ong: Cứ như ai giết đến nơi ấy nhĩ hơi tí là run vs chả sợ ta ed mà tức cả mình x-(....hana: ta lại thấy trong lòng có quỷ nên mới sợ)

“Alo” Thanh âm có điểm run, cô có làm gì mà chột dạ? Thật là không hiểu

“Đang ở đâu?” Giọng nói của Mạnh Dịch Nam có chút không tốt.

“Đi làm” Lộ Hiểu Vụ thành thật trả lời.

Đối phương có chút trầm mặc “Hôm nay thời tiết nắng nóng, đừng có chạy đi linh tinh.” (Ong: có ông ck sương thế còn lạnh đậm ghét)

“Em có mang ô.” Lộ Hiểu Vụ liếc chiếc ô trong tay Cảnh Hạo, hấn mở ô đứng bên cạnh cô.

“Buổi tối anh đến đón em.” Mạnh Dịch Nam tâm tình thật không tốt, cư nhiên bắt đầu dùng giọng nói ra lệnh.

“Không cần, em hôm nay làm việc đến khuya.” Cô đâu biết hội diễn bao giờ sẽ kết thúc. Anh ta thể nào cũng đến đây chờ, thật phiền toái. (Ong: Bà chị này phúc còn không muốn hưởng pó tay)

“....Về nhà sớm một chút.” Mạnh dịch nam không đợi cô đáp lại liền tắt máy.

Điện thoại tắt Lộ Hiểu Vụ có chút ngây ngốc, Mạnh Dịch Nam hôm nay có chút lạ? Như thế nào có vẻ giận như vậy?

Cảnh Hạo liếc mắt nhìn đến tay phải đang cầm điện thoại của cô, chú ý đến chiếc nhẫn kim cương dưới ánh mắt trời lấp lánh, mắt chậm rãi híp lại.

“Đi thôi” Lộ Hiểu Vụ nhét chiếc điện thoại vào túi, nhìn Cảnh Hạo cười, không thể vì giận mà sẽ không ăn cơm đi.

Đèn xanh sáng ngời, Mạnh Dịch Nam nhấn mạnh ga, xe như tên phóng về phía trước.

Lộ Hiểu Vụ dám để người đàn ông khác ôm ngay trên đường.

16. Chương 16: Lửa Giận Mạnh Dịch Nam

Edit: hana

Beta: hana

Cháy , mau dập tắt lửa

Lộ Hiểu Vụ cùng đồng nghiệp công ty ăn xong cơm chiều, mới kéo thân thể mỏi mệt về nhà.

Vừa vào cửa, cô liền nhìn thấy giày da của Mạnh Dịch Nam, anh ở nhà.

Lộ Hiểu Vụ ở phòng khách gọi lớn một tiếng “Em đã về!” Không thấy ai trả lời, Lộ Hiểu Vụ đi về phía trong, khi đi ngang qua thư phòng liếc mắt một cái thấy Mạnh Dịch Nam ở bên trong. Cô cũng không quá để ý đến cơn tức của anh buổi trưa, tiếng chuông cảnh báo trong lòng khẽ rung, nhất định sẽ có phiền toái.

Lộ Hiểu Vụ cảm thấy cơ thể toàn mùi mồ hôi, chun chun mũi, đi vào phòng ngủ, muốn tắm rửa một cái rồi mới quan tâm đến Mạnh Dịch Nam.

Lộ Hiểu Vụ sau khi tắm rửa thoải mái đi ra, ngồi trước bàn trang điểm bôi một chút kem dưỡng da, chậm rãi sấy tóc xong mới đi khỏi phòng ngủ.

Mạnh Dịch Nam còn ở thư phòng? Lộ Hiểu Vụ tiến vào phòng bếp rót một ly nước, chậm rãi đi hướng thư phòng, tựa vào cạnh cửa nhìn Mạnh Dịch Nam, nhẹ nhàng hỏi “Anh có uống nước không?” Không có đáp lại.

Mạnh Dịch Nam ngồi ở da ghế, cả người vùi ở trong đó, nhìn không tới mặt anh, chỉ mơ hồ nhìn thấy đỉnh đầu anh và đôi chân dài lộ ra bên ngoài bàn, còn có chút khói bốc lên, anh thì ra ở nhà hút thuốc? Lộ Hiểu Vụ trừng mắt buồn bực, anh nhất định có chuyện bực mình, bằng không anh sẽ không hút thuốc ở nhà.

Lộ Hiểu Vụ do dự một chút nhưng vẫn là đi qua, làm vợ, hẳn là muốn thay chồng phân ưu giải nạn, phải làm đối tượng cho anh tâm sự.

Lộ Hiểu Vụ chậm rãi đi đến trước mặt anh, nhìn anh chôn mình trong ghế da, hé ra khuôn mặt đầy hắc tuyến. Lộ Hiểu Vụ trong lòng kêu to không ổn, anh buồn bực không chỉ một chút, lần này phiền toái nhất định thực nghiêm trọng.

“Làm sao vậy? Giận dữ vì chuyện gì?” Lộ Hiểu Vụ chậm rãi cúi đầu, mặt tiến sát lại hỏi hẩn. Rất ít nhìn thấy Mạnh Dịch Nam có biểu hiện như vậy, cô vẫn nghĩ đến anh là người không bao giờ lộ rõ vui buồn trên mặt, dù có chuyện gì anh đều yên lặng giải quyết.

Mạnh Dịch Nam mắt vừa nhắm, chậm rãi nhìn thẳng vào khuôn mặt lo lắng của Lộ Hiểu Vụ, trong lòng buồn phiền thoáng có chút giảm bớt, anh không phải là buồn bực chuyện công việc, mà là vì cô!

“Sao em về muộn thế?” Mạnh Dịch Nam quyết định lại cho cô cơ hội, có lẽ chính là chính mình nghĩ nhiều.

“Cùng đồng nghiệp ăn bữa cơm a.” Lộ Hiểu Vụ nghĩ đến anh đang trách cô không sớm một chút trở về, trong lòng có chút áy náy.

“Nữ?” Mạnh Dịch Nam vẫn là không chế không được, đem trong lòng nghi hoặc hỏi ra miệng.

Lộ Hiểu Vụ sững sốt một giây, thì thào nói, “Àn.” Nhưng chỉ có một giây chần chờ này của cô đủ khiến Mạnh Dịch Nam không tin! Anh cho dù không hiểu cô nghĩ gì nhưng nếu cô nói dối, chỉ cần anh liếc mắt cũng có thể nhìn ra. Cô trong lòng có quỷ.

Lộ Hiểu Vụ bị Mạnh Dịch Nam nhìn thẳng đến khó chịu. Cô thật lòng muốn nói có nam có nữ, nhưng là nghĩ hôm nay tâm tình anh không tốt, nếu biết cô cùng đồng nghiệp nam ăn cơm muộn như vậy, hại anh cả cơm chiều cũng không có người lo, trong lòng lại có chút không thoải đáng, đỡ phải khiến anh lại càng thêm buồn bực.

“Em... hôm nay hơi mệt, em đi ngủ trước.” Lộ Hiểu Vụ cúi đầu nói, nhìn lửa giận bùng bùng của anh tốt nhất là nên để ngày mai đến an ủi anh.

Mạnh Dịch Nam đưa tay, chỉ một động tác đã đưa cô nằm gọn trong lòng hẩn, Lộ Hiểu Vụ đứng không vững ngã ngồi trên người anh. A..... tay một giây thả lỏng khiến chén nước trong tay rơi xuống thảm, phát ra một âm thanh đổ vỡ, nước đổ tán loạn lên người Lộ Hiểu Vụ, có chút bỏng.

“Anh làm gì thế?” Lộ Hiểu Vụ vừa định trách Mạnh Dịch Nam, vừa ngược mặt lên đã thật mặt anh tối xầm, mặt anh từ từ cúi xuống, ngơ.... Lộ Hiểu Vụ còn đang chưa có phản ứng đã bị Mạnh Dịch Nam hôn sâu.

Mạnh Dịch Nam chỉ nghĩ đến chuyện Lộ Hiểu Vụ nói dối mình trong lòng tựa như có cả trăm kg đá, càng trăm càng buồn, cô nhất định là vì người đàn ông đó nên mới nói dối!

Môi vội vàng, tay cuồn cuộn như điên cuồng muốn cắn nuốt cô, cô dám ở dau lưng anh thân mật cùng người đàn ông khác! Cô không phải là người phụ nữ hay thẹn thùng, người phụ nữ thuần khiết nhất sao? Sao có thể ở cùng người đàn ông khác, lại có thể tự nhiên, nhẹ nhàng như vậy.

Mạnh Dịch Nam chỉ cần nhớ đến màn anh nhìn thấy lúc trưa thì trong lòng núi lửa lại bắt đầu phun trào.

Mạnh Dịch Nam chậm rãi lái xe qua một ngã tư, nhìn đèn vàng sáng anh chậm rãi dừng xe. Tự nhiên mắt lại thoáng nhìn thấy Lộ Hiểu Vụ đang đứng một mình bên đường cái. Anh còn đang nghĩ mừng thầm vì ngẫu nhiên gặp mặt, lẳng lặng nhìn Lộ Hiểu Vụ, bộ dạng chuyên chú của cô thật đáng yêu.

Nhưng chỉ một giây sau Mạnh Dịch Nam liền nhìn thấy bên cạnh Lộ Hiểu Vụ có một người đàn ông đang cười thẹn thùng, tim anh đột nhiên có một vết nứt, người đàn ông kia là ai? Ánh mắt tức giận lập tức lạnh như băng ngàn năm, chặt chẽ theo dõi nhất cử nhất động của Lộ Hiểu Vụ.

Người đàn ông kia còn vì cô mở ô, mà cô không có chút nào cự tuyệt, chắc chắn không thể như thế, Lộ Hiểu Vụ rõ ràng là người chỉ cần tiếp xúc với đàn ông mặt đã đỏ bừng, cô sao có thể cùng người đàn ông lạ kia đi gần như vậy!

Mạnh Dịch Nam nhìn Lộ Hiểu Vụ cùng kia người đàn ông kia bước đi song song qua xe mình, Lộ Hiểu Vụ sao có thể chăm chú như thế, sao không nhìn thấy xe của anh, điều này lại càng khiến anh nổi trận lôi đình, cô hoàn toàn chỉ tập trung vào người đàn ông kia.

Mạnh Dịch Nam tức giận ấn còi xe, cũng không nghĩ người đàn ông kia thừa dịp Lộ Hiểu Vụ giật mình hoảng sợ mà đem cô ôm vào trong lòng! Oanh, lửa giận trong lòng Mạnh Dịch Nam phun cao ngút trời. Lộ Hiểu Vụ còn thẹn thùng dựa vào tay người đàn ông kia, cùng nhau bước nhanh qua đường. Chết tiệt, Lộ Hiểu Vụ, em dám để cho hắn ôm em, còn ôm trước mặt anh. {lời tác giả: Lộ Hiểu Vụ sao biết được người ở đây, người lại không tự động hiện thân a..... hana: tác giả, người muốn bị thối à... híc}

Mạnh Dịch Nam nhanh chóng gọi điện cho Lộ Hiểu Vụ, kết quả cô nói cô đang đi làm, đi làm mà lại chạy ra giữa đường à, lại còn cùng người đàn ông khác ôm ấp! Ánh mắt Mạnh Dịch Nam đã muốn chuyển xuống âm độ.

Mạnh Dịch Nam vừa tắt điện thoại, nặng nề đưa điện thoại quảng sang bên cạnh, giẫm mạnh chân ga, lao đi! Lộ Hiểu Vụ dám vì người đàn ông khác mà nói dối anh!

Lộ Hiểu Vụ cảm giác có chút đau đớn, anh dùng sức đè cả cơ thể lên cô, rằng nanh cắn cô muốn tê dại, thậm chí có chút đau “Dịch Nam.” Lộ Hiểu Vụ có chút hoảng hốt, anh cắn cô đau quá.

Mạnh Dịch Nam cảm giác được kháng cự của cô, trong lòng lửa giận lại nổi lên, nghĩ đến chuyện cô hôm trước kỳ quái, anh mới ôm cô cô đã nhanh chóng có cảm giác như vậy. Mạnh Dịch Nam càng nghĩ càng thấy khả nghi, cô không phải đối với anh có cảm giác, mà là do trong đầu đang nghĩ đến người đàn ông khác mới khiến cô khác thường như vậy! Chỉ nghĩ đến chuyện cô cùng người đàn ông khác có thể tiếp xúc thân mật, trong lòng lửa giận không ngừng tăng lên, giận dữ!

Miệng, tay không ngừng tăng thêm lực, Lộ Lộ, em như thế nào có thể cười như thế với người đàn ông khác, cười vui vẻ như thế, tuyệt đối không thể! Em chỉ có thể cười tươi như thế với mình anh!

Lộ Hiểu Vụ khó lay lay vai anh, anh điên rồi? Anh không phải đang hôn mà là đang không ngừng cắn cô bằng răng nanh, khiến môi cô đau đớn, thậm chí còn bắt đầu xấp nhập đến lưỡi cô.

“Đau quá, buông em ra.” Lộ Hiểu Vụ rốt cục không chịu nổi thấp giọng kêu lên, anh tâm trạng không tốt cũng không nên lấy cô ra để xả chứ!

Mạnh Dịch Nam cười cười, dán mặt vào cô, chậm rãi ma sát “Một lát sẽ không đau.”

17. Chương 17: Lửa Càng Cháy Càng Mạnh

Bàn tay to của Mạnh Dịch Nam chậm rãi thâm nhập vào váy ngủ rộng thùng thình của cô, Lộ Hiểu Vụ cả người căng thẳng, cơ thể cuộn tròn chặt lại, muốn tách rời ra khỏi tay anh. Kết quả lại càng đem lưng đổ về phía sau dán trước ngực Mạnh Dịch Nam.

Mạnh Dịch Nam ánh mắt tối lại, nhìn chăm chăm cổ áo rộng mở kia của cô, đôi gò bồng đảo gợi cảm vểnh lên, da thịt trắng ngần bao vây lấy nụ hoa cao ngất, cả những đường tơ máu rất nhỏ cũng như ẩn như hiện, Lộ Lộ, em chỉ có thể là của anh!

Một tay vừa cầm nụ hoa cao ngất, nhẹ nhàng mà vuốt ve, sự no đủ kia gợi lên dục vọng trong lòng, hẳn sẽ chứng minh hẳn mới là duy nhất của cô.

Lộ Hiểu Vụ ngực căng thẳng, ngực tức thì cảm thấy hơi đau, mũi nhọn bị đôi tay to lớn của anh dùng sức ấn, kích thích mãnh liệt thần kinh của nó, thuần thực mà dựng đứng lên. Lộ Hiểu Vụ khó chịu không biết nên lui về phía sau né tránh tay của anh, hay là nghiêng về phía trước tránh né lưng đang kề sát vào anh, tay hẳn, môi hẳn, thậm chí thân thể hẳn đều vây quanh cô.

Mạnh Dịch Nam vừa lòng nhìn đôi mi thanh tú của cô nhú lại, môi chậm rãi dán lên, dùng đầu lưỡi tinh tế liếm nụ hoa của cô. Cảm giác khi chạm vào đầu nhũ da thịt cô khẽ nảy lên, cô đang run rẩy. Lộ Lộ, nhớ kỹ, gợi cảm của em chỉ có thể để mình anh xem.

Tay anh chậm rãi xâm nhập vào bên trong áo lót, tức thì vuốt ve cho quả anh đào dựng đứng lên, ách, Lộ Hiểu Vụ bị anh buộc chặt trên đùi, ngực kịch liệt phập phồng, bảo bối ngoan, có cảm giác thì kêu ra đi.

Mạnh Dịch Nam khẽ cắn môi của cô, cạy miệng cô mở ra, phóng thích cô đang thổ hổn hổn.

Lộ Hiểu Vụ ngoại trừ thở gấp, vẫn là thở gấp, cô biết hiện giờ bất kì âm thanh gì từ trong miệng cô toát ra, đều làm cho cô ngượng ngùng không chịu nổi, trong đầu lại hiện ra âm thanh ngày hôm đó nhìn, cũng không chịu được nhớ lại trong đầu nổi lên những âm thanh ư a, không nên không nên. Lộ Hiểu Vụ liếc mắt ngăn lại nội tâm ái muội rõ ràng của mình, cô không cần sa đọa giống bọn họ!

Mạnh Dịch Nam một bên khẽ cắn môi của cô, một bên nhìn chăm chăm biểu tình chịu đựng của cô, chỉ có lúc này Lộ Lộ, mới có thể đem hết sự sở hữu thể xác và tinh thần đặt trên người anh, anh thích Lộ Lộ say đắm ở trong lòng anh, thích muốn ngừng mà không được.

Tay tăng sức lên vờn về quả anh đào của cô, Lộ Hiểu Vụ vận vẹo thân thể, ngực thít chặt, muốn chạy trốn sự tra tấn giày vò của anh, cơ thể vừa vận vẫn là có phản ứng, bụng dưới hơi phình ra, nơi địa phương tư mật bắt đầu cảm thấy đau, thật là khó chịu, rất thoải mái.

Mạnh Dịch Nam không hề thỏa mãn chơi tiếp tục đùa trong tay, tay luồn vào lớp áo ngủ cởi áo lót của cô ra, Lộ Hiểu Vụ thân thể run lên, hai tay che trước ngực, Mạnh Dịch Nam đẩy tay ra, đem cô quay lại đối diện anh, hai tay đè bên hông.

“Dịch Nam.... Trở về phòng.” Lộ Hiểu cuối cùng vẫn muốn giãy dụa. Cô muốn trở về phòng, ở thư phòng, hoặc là ở ghế da, cô cảm thấy rất rụt rè.

“Anh hiện tại chờ không được nữa rồi.” Mạnh Dịch Nam nhếch miệng nói một câu, tay dùng sức lên, đầu chôn về phía ngực cô.

Ách, Lộ Hiểu Vụ nhin không được rên rỉ một tiếng, anh... lại có thể dùng răng cắn cô..... Ngực của cô, toàn thân yếu ớt ở trong tay anh.

Mạnh Dịch Nam cách lớp vải mỏng của áo ngủ, đầu lưỡi tách áo ngủ ra chậm rãi liếm quả anh đào bên trong, răng nanh nhẹ nhàng cắn khẽ, a..... Lộ Hiểu Vụ đau đớn đung đưa đầu, không cần..... Thật là khó chịu, nửa người đau nhức, hơi va chạm một tý liền ngứa, đau đau, thật là khó chịu.

Nhưng Mạnh Dịch Nam lại cực kỳ yêu thích cái loại tra tấn người khiêu khích này, nhìn trên mặt cô từ từ hiện lên vẻ vui sướng mang theo kích động, thỏa mãn buông thả vô cùng.

Một bàn tay to từ từ xâm nhập vào bên trong váy, đem váy ngủ cuốn lên trên đùi cô, tay tiện thể xoa xoa bóp đùi, vừa chạm được vào da thịt mẫn cảm của cô, lập tức cảm giác được bụng dưới của anh thắt chặt lại. Anh dùng tay xoa da thịt trên đùi của cô, cứ một vòng lại một vòng làm da thịt cô nóng lên.

Lộ Hiểu Vụ giữa đầu, gắt gao từ từ nhắm chặt hai mắt, răng khê cắn môi dưới, cố gắng kiềm chế tiếng rên rỉ đang cuộn cuộn trong lòng, anh mỗi lần đụng vào đều làm cho cô run rẩy, trái tim như thắt lại, luồng nhiệt từ bụng dưới như sóng kéo lên phía trên, đem toàn thân cô nhuộm đỏ.

Tay anh không hề thỏa mãn âu yếm, từ từ hướng về phía trong đùi của cô, Lộ Hiểu Vụ trực giác kẹp hai chân lại, hoảng hốt thở phì phò, anh không thể, cô còn ngồi trong lòng anh, anh.... tay như thế thì làm sao mà còn đi xuống dò xét được.

Nhưng Mạnh Dịch Nam cũng không dễ dàng vì vậy mà bị ngăn cản anh muốn đánh vỡ quan niệm ngoan cố của cô, vì sao hoan ái nhất định phải ở trên giường, vào buổi tối? Anh yêu cô, không có lúc nào là không thể!

Tay anh cứng rắn xâm nhập vào hai chân trong lúc đó, Lộ Lộ sợ hãi đến mức trợn mắt hét rầm lên, “Mạnh Dịch Nam.”

“Gọi Dịch Nam.” Mạnh Dịch Nam vừa nghe cô gọi cả họ tên hẳn, trong lòng khó chịu, một bên dùng tay khê chạm vào cô, một bên dùng ánh mắt nhìn thẳng vào cô.

“Không cần.....Em..... không thoải mái!” Lộ Hiểu Vụ bị dục hỏa trong mắt anh làm cho giật mình, anh hiện tại nghĩ sẽ ăn cô.

“Thật sự?” Mạnh Dịch Nam từ từ trượt tay từ lưng cô xuống dưới, dọc theo đường đi khiến cho Lộ Hiểu Vụ cảm giác tê dại, cả người như là bị trúng nhuyễn cốt tán, trống rỗng thâm nghĩ thôi ngả xuống đi.

Tay anh trượt xuống dưới trong đùi của cô, ngón tay vẽ vòng tròn ở đó, quần lót nhỏ yếu ớt nhanh chóng bị ngón tay anh truyền lửa nóng. Lộ Hiểu Vụ khó chịu vặn vẹo, ý đồ muốn tránh né ma sát của ngón tay anh.

Đang lúc Lộ Hiểu Vụ chuyên tâm tránh né ngón tay anh trong đùi, tay khác của anh đã thành công tiến vào hai chân đang buông lỏng của cô lúc đó, xoa nơi bí mật của cô,a..... Lộ Hiểu Vụ run rẩy mạnh mẽ, ngón tay anh giống như khê dán vào bên ngoài của cô, Lộ Hiểu Vụ vội vã cầm lấy tay anh, muốn ngăn cản anh tiến thêm khiêu khích bước nữa.

Đùi lại di chuyển, quần lót của cô bị kéo ra, bàn tay rắn chắc vuốt ve đùi của cô, ách, Lộ Hiểu Vụ trước sau bị quá nhiều kích thích tâm trí mãnh liệt, thân thể của cô chỉ có thể điên cuồng lắc lư, tránh né sự đụng chạm của anh, nhưng càng đụng đưa lại càng kích thích sự ham muốn kia.

Mạnh Dịch Nam hôn lên môi cô, quyết định dẫn dắt người phụ nữ nhỏ gỏi cảm này đến cảm giác kích thích nguyên thủy. Ngón tay duỗi ra, từ từ ở viền quần lót tiến vào nơi bí mật của cô. Lộ Hiểu Vụ thở dốc vì kinh ngạc, sự run rẩy và tiếng thở dốc đều bị nuốt vào trong miệng, đầu lưỡi của anh không ngừng quần lấy mùi thơm của cô, làm cho cô mất đi suy nghĩ, chỉ có thể theo cảm giác của thân thể tự do phóng thích.

Cô thật sự là chặt! Ấm áp mà bao vây lấy ngón tay anh, làm cho anh không thể nhúc nhích, anh đành phải tạm dừng, tăng thêm mê hoặc đầu lưỡi, làm cho cô từ từ thả lỏng thân thể buộc chặt. Cảm giác được cô trong ngực mềm mại, anh từ từ co rút ngón tay, ư a....ư a Lộ Hiểu Vụ theo mỗi lần anh ra vào không nhận được thở dốc, ở trong miệng anh hưởng thụ, Mạnh Dịch Nam cực kỳ yêu phản ứng trực tiếp mẫn cảm như vậy của cô.

Anh từ từ buông môi của cô ra, cô thở dốc một chút rồi rời xa ra, nhất thời trong thư phòng cảnh xuân vô hạn tăng thêm phần ái muội. Anh ngậm đỉnh đoá hoa của cô, nó đã rất cứng, anh nhẹ nhàng dùng răng cắn quả anh đào thuần thực kia, mùi vị ngọt ngào lan ra bốn phía trong miệng, nơi mẫn cảm Lộ Hiểu Vụ bị kích thích, trong cơ thể dâng lên càng nhiều sóng nhiệt, bụng dưới cũng càng đau, mà ngón tay xấu hổ kia còn đang ở bên trong từ từ co rút, đem khát vọng trong cơ thể cô không ngừng trêu chọc đến cực điểm.

Mạnh Dịch Nam cảm giác được ngón tay ướt át, trong lòng cười, cô đã chuẩn bị rất tốt.

Anh chỉ vừa rút ngón tay ra, thân thể Lộ Hiểu Vụ run lên, trong cơ thể cảm thấy trống rỗng, bụng dưới càng khó chịu, Lộ Hiểu Vụ khê cắn môi hơi vặn vẹo.

Mạnh Dịch Nam dìu thắt lưng của cô, dùng sức nhấc, đem cô thả ở trên bàn. A.... Lộ Hiểu Vụ sau lưng chợt lạnh, đột nhiên mở mắt ra, chính mình nửa người đang nằm ở trên bàn học, chân để ở bên cạnh bàn.... Tư thế này thật xấu hổ muốn chết, hơn nữa váy ngủ của cô còn bị cuốn lên đến đùi, Lộ Hiểu Vụ xấu hổ không chịu nổi nghĩ muốn đứng lên.

“Lộ Lộ.” Mạnh Dịch Nam nhẹ nhàng đề lên, đem cô đề lên cùng trên bàn.

“Dịch Nam, em không cần.” Lộ Hiểu Vụ mơ hồ biết trong lòng anh muốn làm cái gì, kinh hoàng lắc lắc đầu, anh không phải sẽ muốn ăn cô ở trên bàn đi? Cô không cần!

“Cơ thể của em rõ ràng nói cần.” Mạnh Dịch Nam đưa tay ra, vòng hai chân của cô vào thắt lưng, á, Lộ Hiểu Vụ nghĩ đến hai người một nam một nữ kia, bọn họ trong một cái tư thế chính là như vậy, cô.....lại có thể cũng sa đọa thành như bọn họ.

“Dịch Nam, em sẽ sợ.” Lộ Hiểu Vụ bắt đầu cầu xin tha thứ, thanh âm đều run run, không biết hành vi đáng sợ này khiến cho cô gánh nặng gấp đôi? Ví dụ như ở trên giường, đóng cửa, đắp chăn lên, từ từ đề?

Mạnh Dịch Nam từ từ nhìn về phía hai chân cô, ma sát vị trí mẫn cảm. “Một lúc sau em sẽ không sợ nữa.”

Cả người Lộ Hiểu Vụ đổ lên tựa đầu sang một bên, trong lòng rụt rè ngày càng nhiều. Cô rõ ràng trên người còn bộ váy ngủ, anh cũng quần áo đầy đủ, ngoại trừ quần áo của hai người nếp uốn quá nhiều ở ngoài, thật khó có thể tưởng tượng hai người vừa hoàn thành giai đoạn tiếp xúc thân mật thứ nhất.

Mạnh Dịch Nam lùi lại hai bước, đem quần áo trên người từ từ cởi xuống, một bên đảo mắt qua nhìn người phụ nữ nhỏ khiêu gợi kia, quả anh đào kia của cô vểnh lên như ẩn như hiện, hai chân trắng như ngọc buông xuống trên bàn, váy vén lên, chỉ che được đến bắp đùi, nơi thâm sâu kia được bao vây bởi quần trắng nhỏ hơi hơi run rẩy. Nhìn cô như vậy, nhiệt huyết của anh liền sôi trào, dục vọng bùng bùng phần chấn. Anh vĩnh viễn muốn cô cũng không đủ.

Anh cởi ra các thứ trói buộc, từ từ dán lên cô, gọi lên chân cô, luồng nhiệt khê tiếp xúc nơi mẫn cảm, cô trong người thở dốc liên tục, từ từ bao lấy.

Mạnh Dịch Nam mười đầu ngón tay nắm lấy hai tay cô, mang theo cô chậm rãi chuyển động, từ từ vào sâu, cho đến khi cô hoàn toàn nhập vào. Lộ Hiểu Vụ bị hấn nắm chặt tay, phập phồng hạ xuống, kịch liệt va chạm đưa cô lên mây, rồi lại từ từ rơi xuống.

Lộ Hiểu Vụ chỉ có thể lừa mình mà quên đi đã bị anh khơi mào dục hỏa đốt người như thế nào, trong lòng thâm niệm kinh, nếu chúng sinh sở hữu khổ sinh, tất cả đều lấy ái dục làm vốn, dục sinh, dục tập, dục nhân..... Nhớ kỹ lặp đi lặp lại, mãi cho đến khi anh ở trong cơ thể cô nổ mạnh phóng thích, dây dưa ôm nhau! Cô mới từ từ ngủ mê mệt.

Mạnh Dịch Nam cả người nhẹ nhàng khoan khoái đi từ phòng tắm ra, nhìn chằm chằm Lộ Hiểu Vụ trên giường đầy dấu vết, trong đầu bất giác nhảy ra câu hỏi của Chung Bình:“Người cậu thấy có đúng là Lộ Hiểu Vụ?”

18. Chương 18: Thì Ra “mãnh Nam” Mới Là Người Lãnh Cảm

Edit: Âu Dương Lâm Thần

Beta: Hana

Mạnh Dịch Nam dựa vào ghế ngồi cạnh cửa sổ trong văn phòng, tầm mắt hướng ra nơi rất xa, rất xa, xa tận chân trời.

“Mày lúc trước thấy Hiểu Vụ thế nào?” Lời nói của Chung Bình cứ quanh quẩn bên tai.

Thấy thế nào ư? Mạnh Dịch Nam chậm rãi nhắm mắt lại, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh lần đầu tiên gặp Hiểu Vụ, cô ấy then thùng, cô ấy nhàn nhã, là tiêu chuẩn cô gái truyền thống Trung Quốc.

Mạnh Dịch Nam cùng Hiểu Vụ là được giới thiệu quen nhau.

Ngày đó, Mạnh Dịch Nam vội vàng đến nơi hẹn, Lộ hiểu Vụ cùng dì của cô đã ở chỗ hẹn đến nửa giờ.

“Thật xin lỗi” Mạnh Dịch Nam hạ thấp người, ý muốn giải thích.

Dì của Hiểu Vụ vừa thấy nam nhân vật chính rốt cục đến đây, sự khẩn trương lúc đầu mới buông lỏng.

Mạnh Dịch Nam ngồi ở phía đối diện, mới nhìn nữ nhân vật chính ngày hôm nay, người con gái được giới thiệu. Tiểu Kiều đáng yêu, đây là ấn tượng đầu tiên của Mạnh Dịch Nam đối với Lộ Hiểu Vụ, anh lẳng lặng ngồi một chỗ mỉm cười.

“Đây là người dì đã nói với con, Mạnh Dịch Nam, còn đây là cháu ngoại của ta, Lộ Hiểu Vụ.” Dì Hiểu Vụ bắt đầu giới thiệu hai người cho nhau.

“Xin chào.” Mạnh Dịch Nam một bên gật đầu, một bên nhìn về phía Lộ Hiểu Vụ, cô hơi cúi đầu, ánh mắt buông xuống, cô giống như càng muốn cảm lỵ cà phê trên tay vậy.

“Hiểu Vụ, con cũng nên chào lại đi chứ.” Dì đẩy tay Hiểu Vụ, xấu hổ nhìn về phía Mạnh Dịch Nam “Này , Hiểu Vụ cháu ta rất hay xấu hổ.”

Mạnh Dịch Nam mỉm cười từ chối cho ý kiến, bưng cà phê chậm rãi uống, hiện tại, gặp được người con gái ngây thơ rất hiếm. (LL: em cũng rất ngây thơ nè.... * đỏ mặt* * đi đi chân*)

Dì của Hiểu Vụ ngồi một lúc, rồi lấy cớ đi về. Lúc sắp đi, còn đưa cho anh hai vé xem phim, Mạnh Dịch Nam trong lòng cười khê, lại mỉm cười nhận lấy, đây là cái gọi là trình tự làm quen đi.

Dì vừa đi, Lộ Hiểu Vụ lại trầm mặc.

Mạnh Dịch Nam ngồi phía đối diện, trong lòng bất giác buồn bực, cô không phải vì không nói lưu loát được mới là đi xem mặt đi.

Mạnh Dịch Nam ho nhẹ một tiếng: “Lộ tiểu thư, cô đã xem qua ảnh chụp của tôi sao?”

Mạnh Dịch Nam nhìn rõ trong mắt cô hiện lên nét sợ hãi, vẫn là đối với chén cà phê kia có để ý, trán nhẹ lay động, hai tai và má có chút hồng lên, cô đỏ mặt?

Mạnh Dịch Nam trong lòng cười khê “Đầu cũng không nâng, sao biết được bộ dáng của tôi chứ?” Tuy rằng anh là lần đầu tiên đi xem mặt, nhưng là đối tượng như Lộ Hiểu Vụ như vậy , khẳng định cũng không thể có kết quả được.

Lộ Hiểu Vụ toàn mặt đều nhiễm đỏ, xấu hổ ngước mắt nhìn anh, chỉ nhìn một cái, cặp mắt kia liền thẹn thùng hạ xuống.

Thế là xem xong rồi? Mạnh Dịch Nam trong lòng lại muốn cười, này cô gái có ý tứ! Hiện tại đã là thế kỷ 21 còn có thanh thuần nữ nhân như vậy? Vì sao xung quanh Chung Bình đều là những cô nàng phóng khoáng, nhìn đến chán, thật sự là không tiêu nổi.

“Chúng ta đi xem phim đi?” Mạnh Dịch Nam đột nhiên thấy mắt húng, này đưa cô đi xem phim, coi như là xong nhiệm vụ, bằng không cô trở về nhà, đối với các câu hỏi của người nhà sẽ cảm thấy xấu hổ.

Lộ Hiểu Vụ gật gật đầu, ngoan ngoãn chờ hần tính tiền, đi theo ra khỏi quán cà phê.

Đọc đường đi, Lộ Hiểu Vụ không nói câu nào, chỉ nhìn ra phía bên ngoài cửa xe.

Lúc này, Mạnh Dịch Nam mới nhìn qua gương hậu, nhìn lên cô. Mi dài, mắt to, mũi cao tương xứng, miệng anh đào nhỏ nhỏ, thực mềm mại, vừa nhìn đã thấy chính là một người con gái dịu hiền.

Mạnh Dịch Nam trong lòng than nhẹ, anh đây là có tội gì đâu? Giống Chung Bình nói, anh nếu muốn kết hôn, nữ nhân sẽ đứng ở cổng nhà anh bạo động, đáng tiếc anh bình thường không cho các nàng cơ hội.

Chung Bình nói anh không bình thường, trừ bỏ làm việc vẫn là làm việc, nếu đi ra ngoài giao tiếp, uống rượu cũng là chưa từng chạm vào nữ nhân. Mạnh Dịch Nam biết ánh mắt người ngoài nhìn anh, thậm chí nghĩ anh là có vấn đề giới tính, bởi vì có lúc Chung Bình cố ý dẫn anh đi quán bar gay. (LL : * phụt*.... HA HA HA.....hana: lâm lâm, nàng có cần lẳng xê cảm xúc thế không???)

Mạnh Dịch Nam nghĩ là cuộc sống tốt rồi mới cưới, anh chính là không cần đàn ông, cũng không cần đàn bà.

Thẳng đến khi ngồi vào rạp chiếu phim, Lộ hiểu Vụ cùng anh nói không quá mười từ. “Cảm ơn, vâng, không sao ạ”. Chẳng nhẽ trong nhà, cô gái này chỉ được dạy những lời khách sáo, còn lại đều không được dạy giao tiếp với bên ngoài à?

Mạnh Dịch Nam lay động đầu, có lẽ là do cô ấy được người nhà bảo hộ kỹ quá, đáng tiếc cô ấy chưa gặp được người đàn ông tốt, anh cũng không phải.

Hai người cứ như vậy trầm mặc xem xong phim, liền ngay cả cảnh nam nữ nhân vật chính hôn nhau cháy bỏng, bọn họ vẫn như cũ trầm mặc. Mạnh Dịch Nam nhìn chăm chăm màn hình không có phản ứng. Lộ Hiểu Vụ thì nhìn chăm chăm sàn nhà không dám có phản ứng gì, cô căn bản là không dám nhìn! Mạnh Dịch Nam đối cô càng bội phục, xem ra không phải là cô giả vờ đoan trang, mà là cô thực thanh thuần quá độ.

Từ rạp chiếu phim đi ra, đã là chín giờ tối, đêm lạnh như nước, nhìn Lộ Hiểu Vụ có chút tê lạnh, Mạnh Dịch Nam cởi áo khoác lên người cô, tuy rằng bọn họ có lẽ không có khả năng tiến xa, thân là đàn ông, anh không thể để cho cô bị cảm.

Lộ Hiểu Vụ có chút kích động, nhanh chóng nhìn mặt anh, mặt lại đỏ, “Không cần, không cần.”

Mạnh Dịch Nam đề chặt vai cô, không cho cô cởi ra “Nơi này cách bãi đỗ xe khá xa.”

Lộ Hiểu Vụ cả mặt đỏ lên, không hề kháng cự.

Từ rạp chiếu phim đi ra bãi đỗ xe phải đi qua một đường hầm, có lẽ không phải cuối tuần nên người đi qua đây cũng không nhiều. Đi đến giữa đường hầm, đột nhiên có thanh âm ái muội lại có chút như cái nhau truyền đến.

Mạnh Dịch Nam vừa nhìn thấy, một đôi nam nữ đang ôm nhau lại còn đấu võ mồm, này không chỉ nói mà còn làm.

Người con trai có vẻ cường hãn, ấn cô gái kia lên tường, có vẻ như muốn cưỡng hôn. Cô gái kia liên tục né tránh, tay đánh vào người con trai kia, miệng không ngừng la hét: “Cút ngay, cút ngay, tiện nhân.” Mạnh Dịch Nam vừa thấy liền biết là đôi vợ chồng son đang cãi nhau, cô gái tưởng như đang kháng cự, nhưng kỳ thật là đang có ý vờn chàng trai kia.

Nhưng là người đơn thuần như Lộ Hiểu Vụ sẽ không nghĩ như vậy, vừa nghe đến thanh âm kia, ánh mắt không cẩn thận đảo qua, mặt tức khắc..... như muốn chết. Mạnh Dịch Nam lo lắng, cô có phải hay không sẽ bị đứt mạch máu mà chết.

“Cô ấy...” Lộ Hiểu Vụ mặt đỏ đến không thể đỏ hơn, lại cảm thấy chính mình nên bênh cô gái kia, trông mong nhìn về phía Mạnh Dịch Nam.

Mạnh Dịch Nam trong lòng cười khế, vừa định kéo cô đi, kia cô gái bị cưỡng hôn đã muốn hung hăng trừng mắt nhìn Lộ Hiểu Vụ: “Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa thấy bao giờ sao?”

Lộ Hiểu Vụ nghẹn giọng, choáng váng! Mạnh Dịch Nam lạnh lùng trừng mắt hướng tới cô gái kia: “Không biết.”

Mạnh Dịch Nam kéo Lộ Hiểu Vụ đi xuống bậc thang, Lộ hiểu Vụ bị hoàn cảnh này dọa, nhất thời hồn xiêu phách lạc, chân bước đi mơ hồ.

Đi đến hai bậc thang cuối, Lộ Hiểu Vụ bị trượt chân, còn hai bậc thang nữa là tiếp đất, nhất thời không có gì giữ, cả người như một khúc gỗ, hướng tới nền đường mà ngã, Lộ hiểu Vụ sợ tới mức hoa dung thất sắc, kêu lên sợ hãi: “Mẹ ơi.”

Mạnh Dịch Nam theo phản xạ đưa tay nắm thắt lưng Hiểu Vụ, cứ ngỡ giữ được cô, lại bị sức nặng của cô kéo xuống, không còn cách nào khác Mạnh Dịch Nam liền dùng sức ôm cô vào ngực, chính mình cả người ngã xuống làm điểm tựa cho Hiểu Vụ.

Ác....

Ác.....

Hai người đồng thời lộ vẻ thống khổ, xấu hổ nằm trên mặt đất.

Phía sau truyền đến tiếng cười ta, kia hai tiểu quỷ đang cười bọn họ.

Lộ Hiểu Vụ bị dọa đến choáng váng, ngực mềm mại nặng nề mà dựa vào lồng ngực hắn, kia cơ thể rắn chắc của hắn bị cô đè lên có chút đau. Tay cô còn lung tung đặt trên người anh, giãy giụa muốn đứng lên.

Ác....

Mạnh Dịch Nam nhú chặt mi, cố nén đau trên người, cô có thể hay không đừng động.

Lộ Hiểu Vụ cả người ghé trên người anh, âu phục còn khoát trên lưng cô, tay nhỏ bé của cô loạn ấn, lại ấn ngay vào nơi mẫn cảm của anh Mạnh Dịch Nam trong lòng thấp thui, hung hăng thở dốc vì kinh ngạc, anh cư nhiên có phản ứng! Thật sự là gặp quỷ!

“Đừng nhúc nhích.” Mạnh Dịch Nam gian nan nói ra.

Lộ Hiểu Vụ nhìn hắn nhắm chặt mắt, không biết làm sao, anh bị thương?

Mạnh Dịch Nam hít vào một hơi thật sâu, cố nén phản ứng dưới thân Cô “Em... chậm rãi đứng lên.” Lộ Hiểu Vụ gật đầu, chậm rãi đứng dậy, chân vô ý đụng phải nơi đang thức tỉnh dục vọng của anh.

Mạnh Dịch Nam hung hăng nhắm mắt, ác.... Hiểu vụ rốt cục từ trên người anh đứng lên.

Mạnh Dịch Nam chậm rãi nghiêng người, sau từ từ đứng dậy, anh liếc qua dưới hạ thân đang nhô lên một cái bọc nhỏ, trong lòng giận “Thằng nhỏ”! Nó như thế nào lại thức tỉnh?

Bên cạnh, Lộ Hiểu Vụ lo lắng nhìn biểu tình khó chịu của Mạnh Dịch Nam, anh chắc là bị thương không nhẹ đi? Sợ hãi hỏi anh: “Anh... không có việc gì chứ?”

Mạnh Dịch Nam dùng sức lắc đầu, liều mạng ngăn chặn phía dưới kích động nên cả người không động đậy, thực tmd! (LL: tmd là nguyên văn, có ý là câu chữ ý mà....ta nghĩ thía... hớ hớ)

Mạnh Dịch Nam kẹp chặt hai chân, tận lực đi bước nhỏ, chậm rãi cùng Hiểu Vụ đi! Mđ, lúc này anh lại phải đi cầu thang, cường chế dục vọng ma sát với quần tây, thực là khổ sở.

Sau khi lên xe, Mạnh Dịch Nam lấy một cái bao sau xe, khoát lên hai chân trong lúc đó, che đi cái cột đang cao cao nhô lên kia. Hoàn hảo, Lộ Hiểu Vụ vẫn lo lắng nhìn mặt anh, không có nhìn xuống, trong mắt sự sợ hãi hiện lên. Thẳng đến lúc này, Mạnh Dịch Nam mới nói chuyện bình thường: “Yên tâm, tôi không sao.”

Lộ Hiểu Vụ nghe anh nói như vậy, khấn trong lòng rốt cục thả lỏng, trực giác nở nụ cười, là nụ cười chân thành nhất, Mạnh Dịch Nam trừng mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, dưới thân căng thẳng, trong lòng rung động, “nó” càng xúc động! tmd, tmd, Mạnh Dịch Nam vội vàng bật đèn xe, thẳng tắp nhìn đường đi, thật sự là gặp quỷ! Anh cả đêm rốt cục nói ra bao nhiêu cái tmd? Anh không thể biết được, chỉ biết hiện tại thực xấu hổ!

Mạnh Dịch Nam đưa cô về đến nhà cũng là vẫn không dám nhìn thẳng cô, bởi vì dục vọng của anh như vậy ngẩng lên cao ngất!

Lộ Hiểu Vụ xuống xe, vừa mới đi vào cửa nhà, Mạnh Dịch Nam đã cho xe lao đi rồi.

Mạnh Dịch Nam trải qua một đêm giãy dụa, quyết định muốn Lộ Hiểu Vụ!

Nhìn Lộ Hiểu Vụ kinh ngạc ngồi trước mặt anh, Mạnh Dịch Nam nở nụ cười!

Chung Bình biết anh muốn kết hôn với Lộ Hiểu Vụ, sợ tới mức té ghế “Mày không phải không thích nữ nhân sao?”

Mạnh Dịch Nam trong lòng hừ lạnh, anh biết cái p! Anh không phải không thích nữ nhân, chính là đối với nữ nhân có một thời gian không phản ứng, này còn không phải do Chung Bình tặng anh hay sao?

Này. Anh thực sự không thể mở miệng... Đau!

Lúc học đại học, Chung bình, Vệ Nhạc, Hàn Xa cùng Mạnh Dịch Nam ở chung phòng. Năm nhất là hôn thực, năm hai là điên cuồng.

Trừ bỏ Mạnh Dịch Nam, còn lại ba người đều là bằng hữu. Chung Bình là nam sinh nổi bật nhất, anh ở đâu cũng có bạn gái, có nữ sinh còn chủ động tìm anh ở cửa. Chung Bình cũng là ai đến cũng không cự tuyệt, lại là nữ sinh phóng khoáng, chủ động đến tìm anh.

Mười tám, thanh niên có người nào không sôi trào nhiệt huyết, thanh xuân xúc động?

Cái gọi là giáo dục giới tính ở đại học lại càng tự do, tập thể xem a phiến, thảo luận AV con hát, từ trên lầu nhìn xuống còn bình luận chân nữ sinh nào dài, gợi cảm.

Chung Bình còn quá mức, mang cả nữ sinh vào ký túc.

Cả đời này Mạnh Dịch Nam đều nhớ cái đêm kia.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, cư nhiên cảm giác giường động, Mạnh Dịch Nam biết, nếu là giường động khẳng định là Chung bình đang làm việc.

Mạnh Dịch Nam miệng khô lưỡi khô liếm liếm môi, gắp quỳ, anh phát hiện hạ thân đứng lên!

Kia thanh âm rên rỉ bay vào tai Mạnh Dịch Nam, tiểu tử Chung Bình, đây là đang muốn kích thích anh, chọn ngay đêm nay làm, Vệ Đông cùng Hàn Xa đi ra ngoài suốt đêm, không ở trong ký túc.

Thanh âm càng lúc càng lớn, Mạnh Dịch Nam cảm thấy hạ thân cũng trướng đau, tay không tự chủ cầm lấy thứ đang chậm rãi đứng lên, md. Lão tử cư nhiên muốn giết người!

Mạnh Dịch Nam trong lòng mắng chửi Chung Bình vô số lần, nhưng là cũng không thể quấy rầy anh làm việc được! Được, anh nhìn, md, tay không ngừng chà sát nhanh hơn, thân thể mãnh liệt run run.

Trên giường Chung Bình kịch chiến chính hằm, không để ý là đã gần tới mép giường.

Đang đứng lúc mọi người đều bị kích thích, bị kích đã xảy ra. Hai người vận động quá mức kịch liệt, quay cuồng lại quay cuồng, một cái không cẩn thận liền ngã xuống giường!

A...A..... * · %! - *[] · %%! [-]*+~*#*] · #- ·]

Một trận thống khổ thê thảm kêu liên tiếp.

Chung bình cùng nữ sinh kia cả người cùng nhau lăn xuống giường.... Cái kia cảnh tượng xem thế là đủ rồi, hai người hạ thân vẫn còn dây dưa một chỗ, nữ sinh kia như bạch tuộc gắt gao ôm lấy Chung bình ở dưới, toàn bộ lưng đều lộ ra, Chung Bình nặng nề nằm phía dưới, may là dưới thân có chăn bông.

Mạnh Dịch Nam bị bọn họ dọa, thứ trong tay co rút lại, nhuễn!

Từ đó về sau, Mạnh Dịch Nam đi vào giai đoạn lãnh cảm! Nguyên lại, mãnh nam mới là người chân chính bị lãnh cảm thừa nào! Mạnh Dịch Nam sau lại thấy trong ánh mắt Chung Bình hỏi anh có phải gay hay không, trong lòng liền cuống mắng, không phải do người ta sẽ không như thế.

Mà Lộ Hiểu Vụ lại dễ dàng làm cho phần nam tính trong anh trỗi dậy, anh lại có cảm giác!

Sau khi tiếp xúc Hiểu Vụ, Mạnh Dịch Nam với Hiểu Vụ hứng thú ngày càng tăng, thậm chí sự ngại ngùng cùng quan niệm bảo thủ của cô rất hợp ý anh, một người khinh bỉ nữ nhân phóng khoáng. Trải qua lần khủng bố đó, trong lòng anh bỗng nhiên có bóng ma, cứ nhìn thấy nữ nhân chủ động phóng khoáng trong lòng liền lạnh, anh nhất định phải tìm cho ra nữ nhân truyền thống bảo thủ cưới về làm vợ! Lộ Hiểu Vụ phù hợp với yêu cầu của anh, mỗi lần nhìn thấy cô ở trước mặt anh e lệ cúi đầu, ác ma trong người anh lại trỗi dậy gào thét điên cuồng, muốn nhìn thấy bộ dáng cô ở dưới thân. {hana: nam ca, ca thật biến thái}

Ẩn tàng rồi mười năm dục vọng, một phút liền phát ra, cái loại ý nghĩ đáng sợ, anh vừa nhìn thấy Lộ Hiểu Vụ, trong lòng liền rục rịch.

Mạnh Dịch Nam rốt cục nhìn đến nửa năm sau, đem Lộ Hiểu Vụ lấy về nhà!

19. Chương 19: Hẳn Là... Con Bọ Cạp

Edit: Aoi – Sát thủ dẹt tem

Beta: hana

Trong lúc Mạnh Dịch Nam đang nhớ lại những hồi ức tình yêu trải qua cùng tiểu bạch thỏ, tiểu bạch thỏ của anh đang ở trong văn phòng thành trung tâm tra tấn của hai sắc nữ.

Di, không phải Lộ Hiểu Vụ nên xuất hiện ở bộ phận tiêu thụ sao? Như thế nào hôm nay lại trở về ngành làm? Lộ Hiểu Vụ đã xin phép rồi, sáng nay vừa đến công ty cô liền lao thẳng tới phòng quản lý, chủ động báo cáo rằng tối hôm qua cả người không được thoải mái, cô nói cô bị tiêu chảy, nói hai chân cô đang nhũn ra, cho nên khẳng định không thể đến nơi làm việc vừa bộ tiêu thụ, quản lý đành phải sai tiểu Phương đi công tác thay cô, đổi lại cô phải xử lý chuyện của Tiểu Phương.

Lộ Hiểu Vụ gật đầu nhận làm, cô nói dối có một nửa, bệnh tiêu chảy là giả, hai chân như nhũn ra tuyệt đối là thật. Hôm nay nếu phải ra ngoài đứng một ngày, cô nhất định phải đi theo từng tí, mà hiện tại cô đang cực kì thèm ngủ.

“Lộ Hiểu Vụ, cô sinh tháng mấy?” Dương Mị Nhi ngồi sau máy tính kêu Lộ Hiểu Vụ.

Lộ Hiểu Vụ ghé vào bàn tiếp tục giả chết, buồn ngủ, buồn ngủ quá, cô hiện tại còn có nửa cái mạng, chân đến giờ vẫn còn đau. Hôm nay nếu không phải Mạnh Dịch Nam buổi sáng kêu cô rời giường ánh mắt quá mức.....mạnh tình, thì cô thật sự muốn tiếp tục ở lại giường, nhưng là vừa nhìn thấy anh như vậy, tinh thần của cô liền ập tới, trong vòng 10 giây lăn xuống giường!

Nhưng là hiện tại cô liền ỉ ừ , cả người cứ như máy móc, từng cái linh kiện cứ rụng rời, cô thật sự có thể đoán được nơi cô sẽ trút hơi thở cuối cùng, nhất định là ở trên giường cùng Mạnh Dịch Nam! (LTLT:=.=|||) Cô..... muốn ly hôn, thật sự muốn, người đàn ông như Mạnh Dịch Nam vậy để cho người khác hưởng dụng đi, cô sợ hấn!

“Lộ Hiểu Vụ, đừng ngủ, đứng lên.” Dương Mị Nhi không buông tha cho cô, dám đi tới, lay cô dậy.

Lộ Hiểu Vụ thống khổ mở mắt ra, nhóm mý nữ, cầu các người tha cho tôi đi, nếu các người ngày hôm qua tám giờ không được ngủ, hiện tại có phải hay không nên thừa dịp nghỉ trưa bồi bổ một chút?

“Chồng cô hôm qua lại không cho cô ngủ?” Giản Ngọc Đình cũng tiến lại đây, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ai ai, đôi mắt có quầng thâm. Thật là, hạnh phúc như vậy không cần kích thích người quá đi! Hoàn toàn khiến cho bọn họ tìm đồ mất a!

Lộ Hiểu Vụ vừa nghe, nhất thời giật mình, mắt mở lớn, “Làm sao có thể? Tôi tối qua giặt quần áo, giặt đến tận hai giờ, hấn ngủ sớm.”

Giản Ngọc Đình nghe cô vội vàng biện bạch, thần bí cười, trong mắt tất cả đều là không tin.

“Hiểu Vụ, cô sinh tháng mấy?” Dương Mị Nhi không bỏ qua câu hỏi.

Lộ Hiểu Vụ kinh ngạc trả lời, “Tháng 1.” Hỏi cái này làm cái gì? Cách sinh nhật nàng còn xa mà.

“Ngày mấy?” Dương Mị Nhi vẫn không tính buông tha nàng.

“Mùng 3.” OK sao, bọn họ cảm thấy hứng thú, còn cô thì không, hỏi xong rồi thì làm ơn đi đi.

“Nga, Hiểu Vụ là cung ma yết*.” Dương Mị Nhi đã có đáp án cùng Giản Ngọc Đình trở về chỗ. {LTLT: (*) Sơn Dương (Capricornu), tương ứng với chòm sao Ma Yết (từ ngày 22 tháng 12 đến ngày 19 tháng 1)}

Lộ Hiểu Vụ nhưc đầu nghe họ nói nhỏ, “Cung ma yết, quả nhiên siêu cấp rối loạn, mặt ngoài tuy không có phản ứng, nhưng kỳ thật trong lòng tình cảm đã sớm mãnh liệt ào ào. Cô ta có phải hay không ở nhà bên ngoài là hai kiểu?”

Lộ Hiểu Vụ buồn ngủ chậm rãi bị cưỡng chế rời đi, hai người này, hôm nay lại nghiên cứu cái gì?

“Oa..... thật là mạnh mẽ!” Dương Mị Nhi che miệng cười nhẹ.

Một bên Giản Ngọc Đình thì lại cười gian, “Đáng tiếc lão nương hiện tại vẫn đụng phải dưa mềm!”

Hai người ôm nhau cười chói tai, Lộ Hiểu Vụ hoàn toàn bị các cô làm tỉnh.

“Hiểu Vụ, lại đây.” Giản Ngọc Đình vừa thấy cô ngẩng đầu, tay duỗi ra hướng cô ngoắc ngoắc. (LTLT: làm như ng‘ ta là chó kh bằng “=”)

Lộ Hiểu Vụ lắc đầu, không thể đi qua, hai người nhất định đang xem cái gì đó không lành mạnh.

“Lại đây a, không có cô lại tưởng cái gì, hôm nay cô muốn nhìn cũng không có.” Giản Ngọc Đình ở bên kia . (LTLT: cái ô trống kia ta chịu, nguyên bản nó thể nhưng chắc kh phải cái j hay ho)

Lộ Hiểu Vụ vẫn là lắc đầu, đứng dậy tính ra ngoài đi bộ một chút, dù sao cũng ngủ không được .

Nhưng hai người kia thể nào lại bỏ qua cho cô đâu, chủ động tiến đến lôi kéo cô, ngồi lên vị trí của Dương Mị Nhi.

Lộ Hiểu Vụ giương mắt nhìn lên, hoàn hảo, đang xem trang web, không có cái gì cái kia khủng bố. (LTLT: khổ thân chị làm vc cùng 2 yêu nữ thềm zai...)

“Đến, Hiểu Vụ, chọn một cái.” Giản Ngọc Đình đẩy đẩy đầu cô, ánh mắt chỉ chỉ màn hình.

Chọn cái gì a? Lộ Hiểu Vụ nhìn chăm chăm lên màn hình, té xỉu, quả nhiên hai sắc nữ này sẽ không làm chuyện bình thường! Các cô làm trắc nghiệm, tiêu đề đúng là: Đo xem dự vọng của bạn lũy thừa bao nhiêu?

Lộ Hiểu Vụ đầu óc bối rối !

“Mau, chúng tôi vừa rồi mới chọn, Hiểu Vụ cô chọn đi.” Giản Ngọc Đình nhường cô, Lộ Hiểu Vụ trừng nghiêm mặt, nhìn hướng bọn họ, cô không cần trắc nghiệm cũng biết lũy thừa dự vọng là âm 100.

Lộ Hiểu Vụ cực kì bất đắc dĩ bị hai người đè nặng bắt làm cái thí nghiệm BT này.

Kết quả Lộ Hiểu Vụ đạt vẹn vẹn 18 điểm. Dương Mị Nhi cùng Giản Ngọc Đình nhìn thấy điểm này mà bắt đầu cười mờ ám, chậm rãi mở trang đáp án, lớn tiếng niệm lên:

[-]: Thánh

nữ! Trình

nam! Bản tính cao thượng, trái tim thuần khiết, nhưng lại có bản lĩnh làm tan nát cõi lòng đàn ông! Rất đáng ngưỡng mộ, có điều lại là người tương đối lãnh đạm! {hana: cái này ta cũng chém thôi em ạ}

Lộ Hiểu Vụ vừa thấy đáp án mặt đỏ bừng .

“Không đúng không đúng, Hiểu Vụ không hay xem mấy cái này đương nhiên không quen, đổi đi cái này không chuẩn.” Giản Ngọc Đình trừng mắt nhìn Dương Mị Nhi, Lộ Hiểu Vụ về mặt vô tội, tôi vốn chính là thuần khiết như thế.

“Được, đổi sang bài Tarot, cái này siêu chuẩn.” Dương Mị Nhi lại chọn một mục.

Tình nhân thích hợp của bạn là ai?

Nếu bạn là đạo diễn, muốn quay một bộ phim nhựa, xin hỏi bạn cảm thấy năm cái bảng dưới đây, cái nào mang tính chất chuyện xưa nhất?

1, Mộ Quý.

2, Người mẹ.

3, Nhan sắc.

4, Linh Miêu

5, Cô gái bên cánh cửa

Đã chọn ba cái, mở đáp án, xem “linh miêu” của Giản Ngọc Đình trước.

Linh miêu: Bạn trần ngập dã tính, người đàn ông thích hợp là người có ngoại hình tuần tú, chúc mừng bạn, bạn là hội viên của hiệp hội “vẻ ngoài.”

Dương Mị Nhi lựa chọn: “Nhan sắc”

Nhan sắc: Chi phối dự vọng cao, đồng thời cần rất nhiều người yêu. Đây là người đại diện ầu người hoa tâm, lãng nhãng.

Mà Lộ Hiểu Vụ lựa chọn “Cô gái bên cánh cửa.”

Oa, hai người vừa thấy đến đáp án của Lộ Hiểu Vụ, toàn bộ kinh ngạc trừng nhìn cô, “Xem đi, tôi đã sớm nói cô ấy rối loạn rất lớn mà!”

Lộ Hiểu Vụ mặt đỏ đến muốn bốc hơi, trời ạ, không đúng tuyệt đối không có khả năng, đây là cái đáp án quỷ gì? Cô bất quá chỉ là nhìn hình ảnh có cô gái, nghĩ tới rất nhiều chuyện xưa mới chọn, như thế nào, tại sao có thể như vậy?

20. Chương 20: Lộ Hiểu Vụ, Đáp Án Là Gì Đây?

Edit: Người nhà soái ca X – Karacami

Beta: hana

Người phụ nữ bên cánh cửa, đang mê muội với “tính phúc” nên không dừng được, thích hợp với người đàn ông có tính cách “văn nghệ sĩ”. {hana: như đã giải thích từ đầu, tính phúc là xxoo nhé, nhắc lại không có người quên, hớ hớ}

“Dừng có ngừng, dừng có ngừng, baby, dừng có ngừng, xin anh.” Hai người bắt đầu cười lớn bắt chước âm thanh mờ ám, nghe như vậy quả thật Lộ Hiểu Vụ muốn tìm lỗ hổng mà chui xuống!

“Câm miệng, câm miệng.” Lộ Hiểu Vụ bịt miệng các nàng, hai sắc nữ này muốn chết.

“Thì ra vốn cô cũng là dạng nhục dục thế này, ngày thường còn muốn làm ra vẻ thuần khiết như vậy.” Điều bộ Giản Ngọc Đình như mới hiểu ra lặng lẽ nhìn chăm chăm Lộ Hiểu Vụ, khó trách chồng của cô lại yêu cô như vậy, thật là nhìn không ra đây!

Ba người đang cười đùa lớn tiếng thì quản lý đẩy cửa bước vào. Ba người liền giật mình dừng những tràng cười ngay lập tức.

“Đang giữa trưa làm cái gì mà ồn vậy? Ở phòng bên cạnh cũng nghe được tiếng của các cô.” Quản lý đưa ra bộ mặt u ám mà nhắc nhở.

Lộ Hiểu Vụ vừa nghe thì xấu hổ đến không dám nhìn ai, vừa rồi các cô kêu lớn tiếng như vậy sao. Trời ạ, tại sao cô lại bất hạnh đến mức quen cả với hai người phụ nữ cực phẩm này như vậy?

Quản lý nói xong rồi đi. Dương Mị Nhi cùng Giản Ngọc Đình vừa thấy bóng quản lý đi khuất liền chạy nhanh đến bá vai bá cổ Lộ Hiểu Vụ “Hiểu Vụ, dạy chúng ta mấy chiêu đi? Như thế nào có thể ràng buộc đàn ông chặt chẽ bên người?”

Lộ Hiểu Vụ chớp mắt, bây giờ cô còn đang hận không thể đá văng người đàn ông bên người đi, lấy đâu ra mà ràng với chả buộc? Nhưng cô lại hé cái miệng nhỏ nhắn nói ra một câu rất dịu dàng “Xuống dưới lầu quẹo phải đến cửa hàng thứ ba, đi vào tới quầy hàng thứ ba mà chọn cái mình cần.”

“Chọn cái gì?” Ánh mắt chờ đợi của hai người nhìn thẳng vào Lộ Hiểu Vụ, quả nhiên có tuyệt chiêu!

“Đây ni lông, có chọn đúng loại cực kỳ chắc chắn, chịu được lực lớn, cam đoan buộc rồi thì chạy không thoát.” Lộ Hiểu Vụ hướng dẫn vô cùng nghiêm túc. Cô đã dùng loại này để buộc chân, đúng là rất chắc chắn.

Hai sắc nữ bị đánh gục tại chỗ!

Lộ Hiểu Vụ chậm rãi vừa muốn đứng dậy thì đã bị đám sắc nữ kéo lại.

“Lộ Hiểu Vụ, cô thực chẳng thơm thảo gì cả.” Giản Ngọc Đình bắt đầu xem thường cô, như thế nào có thể một người thì hạnh phúc, còn mọi người chịu bất hạnh đây?

“Tiếp tục cuộc vui nào.” Dương Mị Nhi cũng lườm Lộ Hiểu Vụ một cái rồi lại mở ra trang web khác.

“Tôi muốn xem cái kia, cái kia,” Giản Ngọc Đình hai mắt tỏa ánh sáng mà chỉ trỏ.

Lộ Hiểu Vụ lại toát mồ hôi, hai cô này như thế nào mà ngoài sắc đẹp thì chỉ còn lại có tính ... hoàn toàn là tính phúc!

12 chòm sao, Người đàn ông sinh ở chòm sao nào thì có phẩm chất tốt nhất đây?

Cung thứ nhất : Chòm sao Kim Ngưu.

Đàn ông thuộc cung Kim Ngưu chỉ cần nhìn thấy mỹ nữ nóng bỏng thì tuy rằng trên mặt tỏ ra hoàn toàn hồ hững, nhưng những tia nóng bỏng trong mắt hắt lại rõ ràng quét qua đối phương từ đầu đến chân. Hơn nữa chỉ cần nghe được điều gì đó thì hần cơ hồ đều có bản năng suy luận theo hướng tình dục. Nếu như là không nghe thấy đàn ông cung Kim Ngưu nói ra ý nghĩ của mình thì người bên cạnh hần căn bản không biết hần có ý tưởng gì trong lòng.

Cung thứ hai : chòm sao Thủy Bình.

Đàn ông sinh vào cung Thủy Bình bình thường đều duy trì hình tượng, tuyệt đối là đáng vẻ nghiêm trang quan cách. Nhưng mà khi hần bắt đầu đùa bỡn thì còn điên rồ phóng túng hơn so với bất kỳ ai khác. Những ý tưởng kỳ quặc trong đầu đều nhất loạt được sống chuồng, đúng là những chiêu thức kỳ quái cùng sự hào hứng thì không ai cự tuyệt nổi.

Cung thứ ba: Chòm sao Bò Cạp.

Chòm sao Bò Cạp cho rằng yêu và tính phúc là nhất thể, khi hần thích một người cũng đồng thời có nghĩa là hần có tình thú dào dạt đối với đối phương. Đối với hần mà nói thì đây là một điều rất trọng yếu. Nhưng mà bình thường đối với thiên hạ thì đều giữ bộ dáng trang nghiêm . Nhưng trong lòng hần biết rõ, chỉ cần không có ai quanh đó là tư tưởng của hần liền lớn vồn về khuynh hướng tính phúc kia.

“Khó trách, bạn trai trước của tôi chính là chòm Kim Ngưu , suốt ngày cứ nhòm ngó ngực cùng chân của những cô gái khác.” Dương Mị Nhi vẽ mặt khinh thường nói nhỏ.

“Của cô còn tốt chán, ngoại trừ việc ngắm nghía đến người khác, ít nhất cũng sẽ nhìn cô a. bạn trai lần trước của tôi là chòm Song Ngư, ngay cả liếc mắt nhìn tôi anh ta còn không buồn ngược lên” Giản Ngọc Đình thở dài thật mạnh “Năm nay sao lại khó tìm người đàn ông tốt đến như vậy?”

Lộ Hiểu Vụ nói thầm trong lòng, các cô cần người đàn ông tốt là muốn mạnh mẽ ở trên giường, những người như thế mới là được.

“Hiểu Vụ, chồng của cô là thuộc chòm sao nào?” Dương Mị Nhi liếc về phía nàng, Lộ Hiểu Vụ lắc đầu “Không biết.”

“Sao vậy, nói đi, còn định giấu diếm à?” Giản Ngọc Đình cũng không định buông tha nàng.

“Ta thật sự không biết mà.” Cô cũng không hề quan tâm đến chòm sao, chỉ biết là mình thuộc chòm Ma yết. Điều này là khi đến trường thì bạn ngồi cùng bàn nói cho cô nên cô liền nhớ kỹ. Ma yết có cá tính khó chịu, sau lại mâu thuẫn với chính mình. Dù rất cố gắng, trong lòng nghĩ đến hơi nhiều, nhưng ngoài miệng lại không thốt ra được một lời nào.

“Anh ấy sinh nhật tháng mấy?” Giản Ngọc Đình chịu không nổi, cô gái này phỏng chừng hai mươi lăm năm đầu chỉ nhìn sách giáo khoa, làm sao mà ngay cả chòm sao đều không rõ.

“Tháng mười một.” Lộ Hiểu Vụ nhớ rõ trên chứng minh thư của chồng viết như vậy. Sau khi gả cho anh không lâu, bởi vì anh không nói nên cô cũng không hỏi. Hôm đó cô không chú tâm lắm lục lọi thấy chứng minh thư của anh thì lại phát hiện sinh nhật Mạnh Dịch Nam vừa qua một tháng.

“Ngày nào, nói rõ một lần xem nào.” Dương Mị Nhi không kiên nhẫn nổi.

“Ngày hai mươi.” Liệu mấy cô có còn định hỏi dãy số chứng minh thư sao, Hiểu Vụ hiện tại liền phát đi tín hiệu thăm dò.

“Oa oa, chòm sao Bò Cạp! Lão công cô ấy không ngờ lại là chòm sao Bò Cạp khêu gợi nhất.” Dương Mị Nhi vừa nghe liền kích động.

Lộ Hiểu Vụ bị vẽ kích động của mấy cô nương này làm khiếp sợ, chòm sao Bò Cạp? Mạnh Dịch Nam là chòm sao Bò Cạp?

Mới vừa rồi cũng thấy trên màn hình chòm sao thứ ba, rõ ràng là chòm sao Bò Cạp. Bò Cạp cho rằng yêu và tính phúc là một, khi hấp thính một người thì cũng đồng thời nói rằng hắn có tính phúc dào dạt với đối phương Quả nhiên thực chuẩn! Mạnh Dịch Nam ngoài trừ dùng thân thể tương thông cùng cô thì cái gì cũng không có nữa!

“Hiểu Vụ ơi, sao có thể hạnh phúc như vậy? Tính phúc của cô tiến bộ lại còn có thể có một đức ông chồng chòm sao Bò Cạp để thỏa mãn mình. Cô thật sự rất làm cho người ta hâm mộ!” Đôi mắt hạnh đào của Dương Mị Nhi ở bên cạnh nhìn nàng như muốn thể hiện tâm tình, Lộ Hiểu Vụ, cô thật sự là nữ nhân hạnh phúc.

“Tôi cảm thấy anh ấy không giống chòm sao Bò Cạp.” Lộ Hiểu Vụ biết rõ Mạnh Dịch Nam đúng là y hệt như bọn họ nói, nhưng ngoài miệng vẫn là giả bộ nghiêm trang. Nếu để cho hai sắc nữ này lại tiếp tục kích động thì cô liền không thể giấu được chuyện thăm kín nữa. Không được, tuyệt đối phải tách ra mà về thôi.

“Không phải vậy chứ, ta cảm thấy chồng của cô thực gợi cảm nha.” Giản Ngọc Đình nói xoi mói.

Xin lỗi, như thế nào mà mắt cô chỉ thấy anh ấy gợi cảm vậy? Lộ Hiểu Vụ âm thầm mặc sức khinh rẻ.

Hai người còn muốn nói cái gì đó, nhưng thời gian làm việc đã đến, các đồng nghiệp của bọn họ đang lục tục quay lại.

Lộ Hiểu Vụ rốt cục có thể trốn vào chỗ ngồi của mình.

Nhưng trong lòng lại bị mấy câu nói vừa rồi của bọn họ gợi lên lòng hiếu kỳ, người đàn ông thuộc chòm sao Bò Cạp rốt cuộc sẽ là dạng gì đây?

Lộ Hiểu Vụ vụng trộm mở Baidu ra tìm tòi tính cách nam nhân chòm sao Bò Cạp. Tùy tay ấn vào một trang, thật dài nha. Cô bắt đầu thực sự nghiên cứu, điều tra. Hừ, so với Mạnh Dịch Nam thì thật đúng là giống y hệt. Trí tuệ, mạnh mẽ, nhẫn nại, đồ kỵ, thần bí, lương thiện anh ấy chính là như vậy. {hana: baidu là công nghệ tìm kiếm của TQ giống như goog ấy, ngoài ra baidu ở TQ còn được sử dụng nhiều hơn GG nhiều}

Đột nhiên, Lộ Hiểu Vụ trợn ngược hai mắt. Mạnh Dịch Nam trăm phần trăm là người đàn ông thuộc cung Bò Cạp rồi.

Người chòm sao Bò Cạp có sự kích tình quá mức. Nhưng mà nhiệt tình đó không nhất thiết chỉ dùng như một loại phương thức để diễn tả rõ ràng. Đối với người chòm sao Bò Cạp mà nói, tính phúc là một cách thể hiện, là lời chào thân thiết nhất và sùng kính nhất đối với người được yêu nhất. Đó không chỉ là do thân thể phát tiết sự kích tình. Chỉ có ở trước mặt người yêu quý nhất thì sự kích tình cường đại vượt quá mức người thường cùng tính lực mới có thể biểu hiện ra ngoài.

Khí thể bài sơn đảo hải (dời non lấp biển) đó hơn nữa lại kèm theo cách thể hiện dịu dàng triền miên thật sự làm cho người ta mất hồn. Cứ như vậy, người cung Bò Cạp làm hòa tan chính mình và cũng làm tan

chảy đối phương. Nói cách khác, trong các chòm sao thì yêu người cung Bò Cạp sẽ được sáng khoái, tràn trề niềm vui nhất khiến cho người ta khó quên .

Trên lưng Lộ Hiểu Vụ bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Xem ra, thật sự xong rồi, kích tình của người này tuyệt đối là rất cường đại. Cô Nếu không rời bỏ cuộc hôn nhân này thì đời mình xem ra là chết chắc rồi!

Lộ Hiểu Vụ cứ thấp thỏm bất an suốt như vậy cho đến lúc tan tầm thì đột nhiên nhận được một cuộc gọi từ Minh Quyên hẹn cô buổi tối đi ra ngoài ăn cơm.

Lộ Hiểu Vụ do dự nửa ngày rồi đồng ý, cô cần bình tĩnh một chút.

Tiện tay gọi lại cho Mạnh Dịch Nam. Mạnh Dịch Nam vừa nghe nhắc đến Minh Quyên thì yên lặng vài giây rồi cuối cùng vẫn đồng ý “Chú ý về sớm một chút.”

Lộ Hiểu Vụ trờm mắt tắt máy di động, trong lòng trăm ngàn sự hồi hận ủa đến. Trước khi kết hôn làm sao lại không xem trước chòm sao của nhau một chút, như thế nào liền vớ trúng phải người đàn ông tràn trề sắc dục cơ chứ. Cô thật sự là mệnh khổ hết mức rồi!

21. Chương 21: Cảnh Quản Lý, Làm Phiền Anh!

Edit: hana

Lộ Hiểu Vụ sau khi tan làm liền đến thẳng chỗ hẹn với Minh Quyên, cửa hàng thịt nướng Kim Hàn Cung.

Gọi một đồng đồ ăn, Minh Quyên làm cho nhân viên phục vụ phát hoảng, hai người chậm rãi uống trà nói chuyện phiếm.

“Dậy? Giống như chưa tỉnh ngủ, hai ngày nay mệt lắm à?” Minh Quyên nhìn sắc mặt không tốt của Hiểu Vụ hỏi.

“Công ty có nhiều việc quá.” Lộ Hiểu Vụ không chỉ mệt về thể xác mà mệt cả về tâm hồn a, đối mặt với Mạnh Dịch Nam kích tình chỉ làm không nói, lòng của cô đã chịu nhiều dả kích.

“Đừng liều mạng quá, em rể cũng không phải nuôi không nổi em.” Minh Quyên biết Mạnh Dịch Nam tự mình mở công ty, Lộ Hiểu Vụ không có áp lực gì về kinh tế gia đình.

“Ở nhà rất nhàm chán.” Lộ Hiểu Vụ lắc đầu, lúc trước cô kiên quyết muốn ra ngoài làm việc, sợ ở nhà người sẽ mọc lên mắt. Dù sao cô cũng không có vương bận gì, đi ra ngoài làm công việc này nọ cũng cảm thấy tốt hơn.

“Chị thì bây giờ cũng không tệ lắm, có thể thông thả dạo chơi.” Minh Quyên cười nhẹ, chuyện ly hôn cuối cùng cũng giải quyết thoả đáng, người nhà cũng không hỏi lại nhiều lần.

“Chị họ... Chị hạnh phúc không.” Lộ Hiểu Vụ đau lòng nắm tay Minh Quyên, chân thành hỏi.

Minh Quyên mỉm cười “Đương nhiên.” Cô chính là một người rất yêu bản thân, ly hôn là vì không muốn phí đời mình với người đàn ông không đáng được mình hi sinh, thật quyết đoán kết thúc, một lần nữa hi vọng tìm được hạnh phúc đích thực của bản thân.

Đội nhân viên phục vụ mang đồ ăn ra, tắt lửa, sau đó lễ phép mời hai người từ từ dùng, có gì cần thì gọi hần.

Minh Quyên gấp cho Hiểu Vụ một miếng thịt to “Tình cảm hai đứa vẫn tốt chứ?” Lần trước nhìn hình ảnh em rể ôm em họ đi, thất được loại tính bảo hộ mãnh liệt cùng độc chiếm làm cô ghen hòng nhìn trân trối, người em rể này có vẻ rất mạnh mẽ.

“Vẫn tốt.” Lộ Hiểu Vụ trong lòng rầu rĩ không vui, không tốt cô cũng không dám nói ra ngoài.

“Vậy nhanh sinh một đứa con đi, em không thể nào có tư tưởng giống chị đâu.” Minh Quyên cười nhẹ nhàng. Người em họ này từ nhỏ đến lớn đều rất biết nghe lời, người lớn nói gì cô vâng vãn làm theo, mà cô cũng chính là tấm gương để người lớn trong họ mang ra cho những người khác học tập, mẹ cô vẫn thường nói, nếu cô chỉ cần bằng một nửa Hiếu Vụ thôi thì bà đã không còn lo lắng gì nữa.

“Em cũng muốn.” Lộ Hiếu Vụ thở dài, bọn họ thường xuyên làm như vậy sao mãi không có thai? Có khi nào người có vấn đề lại là cô không?

“Nghĩ lại cũng thật buồn cười, trước khi chị còn lo lắng em không gả đi nổi cơ.” Minh Quyên nhìn khuôn mặt tú lệ của Lộ Hiếu Vụ, cười nhẹ.

“Vì sao?” Lộ Hiếu Vụ ánh mắt kinh ngạc, như thế nào lại như vậy a?

“Là do cá tính của em! Chẳng mấy khi đi khỏi cửa nhà, mỗi ngày bình thản ở trong nhà, hơn nữa chỉ cần thấy đàn ông mặt đã đỏ lên, thật không biết em rở sao lại thấy em tốt nhỉ?” Minh Quyên nghĩ lại chuyện trước đây, trong lòng không khỏi cảm khái.

“Em không tốt?” Lộ Hiếu Vụ chu miệng, cô nếu không tốt Mạnh Dịch Nam sẽ không mỗi ngày đem cô làm công cụ tra tấn a.

“Được, được, được, thật đúng là em rở rất yêu em.”

Lộ Hiếu Vụ nhìn Minh Quyên, trong lòng lại nhớ lại đoạn trắc nghiệm buổi chiều, còn có nhiều người không biết, anh yêu cô nói không nên lời.

Hai người ăn cơm xong, hàn huyên một lát thì Mạnh Dịch Nam gọi điện tới.

Lộ Hiếu Vụ bắt đầu dĩ nghe máy “Alo!”

“Em đang ở đâu?” Mạnh Dịch Nam thanh âm bình thản.

“Quán Kim Hàn Cung!” Lộ Hiếu Vụ nghĩ đến chuyện anh đến trong lòng bỗng trở nên khẩn trương.

“Em còn ăn sao?” Mạnh Dịch Nam chậm rãi hỏi.

“Mới ăn xong ạ!” Lộ Hiếu Vụ trợn mắt nhìn Minh Quyên đang cười đầy ẩn ý.

“Đợi một chút, anh đi đón em.” Mạnh Dịch Nam nói ra mục đích.

“Không cần, một lát em tự về cũng được.” Cô còn muốn cùng Minh Quyên nói chuyện lâu một chút a.

“...Được, vậy lên xe gọi điện cho anh.” Mạnh Dịch Nam dặn dò, buổi tối đi taxi chú ý an toàn.

“Được!” cô cúp máy.

Minh Quyên lắc đầu cười nhẹ “Chú ấy thật lo lắng cho em quá nhỉ?”

“Anh ấy sợ buổi tối em không bắt được taxi thôi.” Lộ Hiếu Vụ khẩu thị tâm phi trả lời, Mạnh Dịch Nam khẩn trương làm cô càng khẩn trương. {hana: Khẩu thị tâm phi: miệng nói nhưng lòng không nghĩ thế! Hình như là thế, lười tra nên đoán đoán thế}

Minh Quyên mỉm cười cười, không hề lên tiếng.

Hai người ngồi thêm một lát, thanh toán tiền, đi ra khỏi quán Kim Hàn Cung.

.....

Khu phố trung tâm vào buổi tối như bình thường có rất nhiều người.

Hai người chậm rãi tản bộ xuyên qua con phố, tính tự mình bắt xe về nhà.

“Hiếu Vụ, không cần tự tạo áp lực ình, trong lòng có chuyện gì thì cứ nói ra, như vậy sẽ nhẹ nhàng hơn.” Minh Quyên khoác tay Lộ Hiếu Vụ, lời nói thâm thía.

Hiếu Vụ có đôi mắt đẹp, sáng trong như nước, Minh Quyên thật rất hiểu cô, từ nhỏ đến lớn, có rất nhiều điều cô chưa từng nói nhưng Minh Quyên lại có thể nhìn thấy được, có thể nghe thấy nỗi buồn của cô mà chia sẻ cùng cô phần nào.

Lộ Hiếu Vụ nhẹ nhàng ôm lấy Minh Quyên “Em sẽ!” Cô nếu có thể tiêu sái giống Minh Quyên thì thật là tốt biết mấy.

Lộ Hiếu Vụ chậm rãi buông Minh Quyên ra, nở một nụ cười toả nắng, cô không thể làm cho người nhà lo lắng.

.....

Đột nhiên xuất hiện một chiếc ô tô màu đen chậm rãi dừng lại, hai người đang đứng đối diện đồng thời muốn lùi lại, nhường đường cho xe đi qua.

Cửa kính xe đột nhiên hạ xuống, bên trong có người thò đầu ra kêu “Lộ Hiếu Vụ!”

Lộ Hiếu Vụ sững sốt, định hình lại nhìn, là Cảnh Hạo?!

“Có cần tôi cho hai người đi nhờ không?” Cảnh Hạo nghiêng người cười với Lộ Hiếu Vụ!

Lộ Hiếu Vụ chậm rãi định thần lại, mỉm cười nói “Không cần, cảm ơn!”

“Đi lên đi, ở đây đón xe không tiện đâu.” Cảnh Hạo đã mở cửa xe, đi xuống đến bên cạnh hai người, đem cửa sau xe mở ra, ánh mắt ý nói “Mời hai người đẹp lên xe.”

Lộ Hiếu Vụ xấu hổ nhìn sang Minh Quyên, lại nhìn sang Cảnh Hạo, không biết nên cự tuyệt thế nào.

“Hai người quen nhau sao?” Minh Quyên hỏi Hiếu Vụ.

“Tôi là đồng nghiệp của Lộ Hiếu Vụ, gọi tôi là Cảnh Hạo.” Cảnh Hạo tao nhã mỉm cười, chủ động tự giới thiệu.

Hiếu Vụ nhanh chóng gạt đầu, đúng là đồng nghiệp.

“Vậy không cần khách khí.” Minh Quyên đi trước ngồi vào trong xe, Cảnh Hạo lại nhìn Lộ Hiếu Vụ, Hiếu Vụ đành phải tiến vào trong xe, Cảnh Hạo đóng cửa, đi lên ghế trước, ngồi vào trong xe.

“Đi đến đây a?” Cảnh Hạo khởi động xe, nhìn Lộ Hiếu Vụ qua gương chiếu hậu hỏi.

“Ta ở xa, sẽ xuống sau, trước đưa Hiếu Vụ về đi.” Minh Quyên khẽ chạm vai Hiếu Vụ, cô gạt gạt đầu. Cô nên sớm về một chút, Mạnh Dịch Nam vừa rồi đã gọi điện tìm rồi.

Minh Quyên nói địa chỉ hai người “Được!” Cảnh Hạo chậm rãi cho xe chạy nhập vào làn đường.

Cảnh Hạo im lặng, nhìn Hiếu Vụ qua kính chiếu hậu, “Hôm nay sao lại không thấy cô?”

Lộ Hiếu Vụ đỏ mặt trả lời “Hôm nay tôi không khỏe cho nên nhờ người khác đến thay, ngại quá.” Anh ta là quản lý bộ tiêu thụ, người của bộ hậu cần thay đổi anh ta cũng quan tâm sao?

Cảnh Hạo vuốt cằm thân thiết hỏi “Giờ đỡ hơn chưa?”

“Tốt hơn nhiều.” Lộ Hiếu Vụ nhìn thấy Minh Quyên đang nhìn mình với ánh mắt nghi hoặc, Hiếu Vụ không thoải mái, Lộ Hiếu Vụ xấu hổ cười cười với Minh Quyên, Minh Quyên liền hiểu, Lộ Hiếu Vụ giả vờ ồm.

Ánh mắt Cảnh Hạo đảo qua, trong lòng cũng có vẻ hiểu chuyện gì xảy ra, “Mới một ngày đã chịu không được, xem ra hôm nay hay ngày mai cũng muốn xin phép nghỉ.” Ánh mắt mỉm cười đảo qua, liếc về phía hai người.

“Tiểu Phương... sẽ không thể, cô ấy có tập qua quyền anh.” Lộ Hiếu Vụ trả lời.

Cảnh Hạo cười phì một tiếng, tập quyền anh cùng với công việc có quan hệ sao?

Lộ Hiếu Vụ nhìn Minh Quyên, không hiểu vì sao chị lại nhìn mình chằm chằm, nhanh chóng giải thích “Đây là quản lý bộ tiêu thụ ở chỗ em, hai ngày nay bọn họ có chương trình, em hôm qua có đi giúp đỡ, hôm nay đã đổi người khác.”

Minh Quyên chậm rãi cười khẽ, Hiểu Vụ bị dọa muốn phát điên.

“Người đẹp này là...” Cảnh Hạo lễ phép cười nói.

“Là chị họ của tôi, Quý Minh Quyên.” Lộ Hiểu Vụ nhanh chóng giới thiệu.

“Quý tiểu thư, xin chào, hai người có vẻ không giống nhau.” Cảnh Hạo nhìn Minh Quyên qua gương chiếu hậu, vừa nhìn thấy Minh Quyên đã biết Minh Quyên là người có vẻ giỏi giang, còn Hiểu Vụ lại có chút mơ hồ.

“Xin Chào, cô ấy là người đơn thuần.” Quý Minh Quyên hí mắt, cũng dựa vào kính chiếu hậu quan sát bộ dạng Cảnh Hạo, trong lòng nhủ thầm, người đàn ông này có ý với Hiểu Vụ? Không lẽ anh ta không biết Hiểu Vụ đã kết hôn?

“Hiểu Vụ, em còn chưa gọi điện cho chồng sao?” Minh Quyên nhắc nhở Hiểu Vụ chuyện chồng cô dặn dò, tiện thể nhắc nhở người nào đó một chút.

“A, em quên mất.” Lộ Hiểu Vụ nhanh lấy di động, “Em đã lên xe.” Cô chỉ đơn giản thông báo một câu, Mạnh Dịch Nam cũng không hỏi gì nên cô cúp máy.

Minh Quyên lặng lặng nhìn chằm chằm vào phản ứng của Cảnh Hạo, anh lặng lẽ lái xe, không có biểu hiện gì đặc biệt.

.....

Rất nhanh đã đến nhà Hiểu Vụ, Cảnh Hạo chậm rãi cho xe chạy vào tiểu khu, dừng ở dưới nhà Hiểu Vụ.

Lộ Hiểu Vụ nắm tay Minh Quyên, nhìn Cảnh Hạo. “Cảnh quản lý, làm phiền anh!”

Cảnh Hạo mỉm cười “Không cần khách khí, xuống xe cẩn thận một chút!” Lộ Hiểu Vụ gật đầu, mở cửa xe, đi xuống.

Cảnh Hạo chậm rãi cho xe quay đầu, chậm rãi chạy xe, tiếp tục đưa Quý Minh Quyên về nhà.

.....

Mạnh Dịch Nam đứng trên ban công tầng hai mươi lăm, nhìn xuống chiếc xe đen chậm rãi rời đi, ánh mắt lạnh dần.

Là ai đưa Lộ Hiểu Vụ trở về?

22. Chương 22: Cô Làn Đầu Cự Tuyệt Anh

Edit: Mèo đầu heo lười như quỳ

Beta: hana tội nghiệp

Mạnh Dịch Nam ngồi ở trên ghế sofa, nhìn Lộ Hiểu Vụ đi vào, hướng về phía hần mỉm cười chào hỏi.

Anh nhả khói thuốc, nhàn nhạt hỏi cô: “Em có mệt không?”

“Cũng tạm tạm.” Lộ Hiểu Vụ bỏ túi xách khoác trên vai ra, định tẩy sang khuôn mặt toàn phần trang điểm, thay quần áo. Trong lòng cô ngẩn ra, liếc anh một cái, anh lại hút thuốc sao?

Mạnh Dịch Nam nhìn chằm chằm khuôn mặt bình tĩnh của cô, cũng theo sau vào phòng.

Lộ Hiểu Vụ để túi xuống, xoay người vào phòng tắm, Mạnh Dịch Nam đứng tựa vào cửa phòng tắm nhìn cô, xem cô tẩy hết trang điểm trên mặt, đem mặt cẩn thận rửa sạch sẽ.

Mạnh Dịch Nam lẳng lẳng nhìn, trong lòng muôn vàn mối suy tư.

Lộ Hiếu Vụ lau mặt sạch sẽ xong, mắt vừa nhấc lên, đã nhìn thấy trong gương Mạnh Dịch Nam đang đứng lẳng lặng nhìn cô chăm chăm như vậy.

“Anh sao vậy?” Lộ Hiếu Vụ giật mình một giây, mỉm cười, vẻ mặt của anh khiến cho người khác thật khó đoán.

Mạnh Dịch Nam từ từ đi tới, vòng tay sau lưng cô, “Anh nhớ em.”

Lộ Hiếu Vụ trong lòng căng thẳng, thân thể bất giác cứng ngắc, hấn.... Lại nữa rồi. Trực giác trong đầu cho cô biết, tay đưa ra ngăn bàn tay anh đang ở thắt lưng, “Em muốn đi tắm rửa.”

Mạnh Dịch Nam thả tay, nhìn cô đi ra phòng tắm, đi đến bên tủ lấy quần áo. Mạnh Dịch Nam nhìn chăm chăm động tác của cô, một lúc lâu sau mới rời khỏi phòng.

Lộ Hiếu Vụ kéo một ngăn kéo ra, quay đầu nhìn về phía cửa, anh lại có thể cứ như vậy đi rồi? Không giống anh.

Lộ Hiếu Vụ cảm thấy thật bất lực, anh không nói, cô lại nói không nên lời, hai người cứ luôn bế tắc như vậy, mà anh chung quy lại còn làm một số chuyện khiến cho cô thấy khản trương, bọn họ phải làm như thế nào đây?

Lộ Hiếu Vụ đi vào phòng tắm, đem nước xả đầy bồn tắm, cô lấy ra vài giọt tinh dầu hoa hồng, bôi lên người, cởi quần áo đi vào bồn tắm.

Lời nói của Minh Quyên cứ trôi bồng bềnh trong đầu cô, phải dùng cảm nói ra những suy nghĩ trong lòng, thật sự có thể chứ? Cô có thể muốn cuộc sống cho chính mình sao? Cô muốn ly hôn.

Ly hôn, nếu đề tài này ở nhà họ Lộ xuất hiện, sẽ tạo ra dạng bão lốc gì. Lại nói đến Mạnh Dịch Nam, anh là người bá đạo mạnh mẽ như vậy, có cơ hội bình thản cùng anh nói chuyện với nhau sao? Cô đã tỏ vẻ kháng cự với nhu cầu vô độ của anh rõ ràng như thế, nhưng là, anh vẫn y như cũ, căn bản không để ý đến cảm thụ của cô.

E rằng đàn ông cung bọ cạp trời sinh cá tính là như thế, đây là cách biểu đạt phương thức yêu của anh. Nhưng là, cô không thể tiếp thu được, giáo dục hai mươi lăm năm nay đều nhắc nhở cho cô, phải làm một cô gái tốt như thế nào. Chính mình không thể làm cho Mạnh Dịch Nam hy vọng loại phụ nữ như vậy, tùy thời điểm tùy chỗ ôm hôn môi, khi kích tình lên thì có thể thiêu cháy tất cả. Cô không được, hết thấy những thứ này đều làm cho cô ngày càng bức rút cảm giác gánh nặng trong lòng ngày càng nặng. Nhất là nghĩ đến khi còn trẻ con chỉ vì những lỗi nhỏ nhỏ mà đã bị phạt, trong lòng cô liền nhút nhát. Nếu làm cho trong nhà cô biết được sau khi kết hôn đã bị mê muội trong ái dục, cô sẽ không dám trở về nhà mất.

Mạnh Dịch Nam yêu mãnh liệt như vậy, làm cho cô nghĩ đến đã khản trương, cô bắt đầu nhớ lại trước khi kết hôn gặp Mạnh Dịch Nam. Khi đó anh luôn là người khiêm tốn, luôn luôn thâm kín dùng ánh mắt đưa tình nhìn cô, tuy rằng cô cũng sẽ xấu hổ tim đập mạnh, nhưng cô cũng sẽ vẫn thích loại cảm giác được chú ý này hơn. Cô thích loại cảm giác thần nhiên này, mỗi khi ở chung có chút bất hòa lại có chút thân mật, sau khi mỗi lần tách nhau ra, cô đều vụng trộm nhớ anh.

Nhưng sau khi kết hôn, Mạnh Dịch Nam chân chính đã xuất hiện!

Lộ Hiếu Vụ đem thân thể trầm xuống dưới nước, làm cho nước ngập đến cằm, đem toàn bộ thân thể ngâm vào trong nước. Mỗi lần anh khiêu khích, đều làm cho cô trở nên không giống chính mình, cô rất sợ thứ cảm giác mất đi mình này. Toàn bộ kinh nghiệm tình ái cô sở hữu đều đến từ anh. Bởi vì trước khi kết hôn một đêm mẹ cô mới đặc biệt thân bí nói cho cô biết, kết hôn, hai người phải ngủ cùng nhau, con phải nghe lời ông xã. Ừm, vừa nói câu này, Lộ Hiếu Vụ phải để ý nghe. Kết quả, vừa nghe ông xã, mới phát hiện chính mình bị lừa, hành vi của anh đều vượt ngoài sức tưởng tượng của mình, anh mãnh liệt mà chiếm đoạt cô.

Lộ Hiếu Vụ dùng sức lắc đầu, có nên hay không dùng cảm bước đi bước đầu tiên? Cô lâm vào một mảng hỗn loạn.

.....

Mạnh Dịch Nam ngồi ở sofa, thật sâu hít một hơi, cô kháng cự anh, tuy rằng không thể hiện rõ, nhưng cô làm cho anh cảm giác được sự kháng cự của cô.

Là tại người đàn ông kia? Cô nói cùng Minh Quyên ăn cơm, sao lại có xe đưa về tận cửa. Cô lại nói dối, lại vì người đàn ông kia mà nói dối. Mạnh Dịch nam rầu rĩ không thở nổi, Hiểu Vụ, Em sẽ không phản bội anh, đúng không?

Có tiếng mở cửa phòng tắm, Lộ Hiểu Vụ đi ra.

Mạnh DịchNamdụi điều thuốc vào gạt tàn, đi vào phòng, nhìn đến cô mặc áo ngủ ngồi trang điểm trước bàn trang điểm.

Lộ Hiểu Vụ nhìn qua kính thấy anh tiến vào, rõ ràng sắc mặt có chút giật mình, rất nhanh hạ tầm mắt, còn thật sự tiếp tục lau mặt.

“Chị họ đưa em về sao?” Mạnh DịchNam ngồi bên giường nhìn cô.

Lộ Hiểu Vụ bôi xong kem dưỡng da, cầm lấy máy sấy tóc, tính sấy qua tóc một chút “Vâng!”

Mạnh DịchNammình khuôn mặt bình tĩnh của cô, trong lòng buồn bực bốc lên, cô không có chuyện gì nói với anh sao? Anh đi qua, thay cô lấy máy sấy tóc, đứng ở phía sau cô, muốn giúp cô sấy tóc.

Lộ Hiểu Vụ kinh ngạc, không dám nhúc nhích, anh sao lại muốn sấy tóc giúp cô? Đây là lần đầu tiên a.

Mạnh DịchNambật máy sấy, bàn tay to nhưng lại vô cùng tinh tế khi chạm vào cô.

Âm thanh vang vọng trong phòng, hai người cũng không nói chuyện, tay anh tự nhiên luồn vào tóc cô, cảm giác mềm mại lướt qua tay giống cảm giác mềm mại của da thịt cô, anh thích.

Mạnh Dịch Nam sấy được một lát, tắt máy sấy đặt lên trên bàn trang điểm, hai tay ấn ấn vai Lộ Hiểu Vụ, đứng ở phía sau cô, nhìn chăm chăm cô qua kính. Hai má cô đỏ nóng mà hơi phồng hồng giống bông hoa anh đào. Mạnh DịchNamđộng tay, chậm rãi xoa xoa cổ cô, anh lại muốn hôn cô.

Lộ Hiểu Vụ nhìn anh chậm rãi cúi đầu trong lòng co rút căng thẳng, anh... luôn như vậy!

Mạnh DịchNammệ nhàng hôn lên mặt cô, vì cái gì mà cô lại bình tĩnh như thế? Cô thật sự có thể tự nhiên như thế sao? Lộ Lộ, em lúc trước không hề như vậy, tuyệt đối không. Trong lòng anh căng thẳng, tay vẫn để trên vai cô, môi tăng thêm lực hôn lên môi cô.

Lộ Hiểu Vụ nhắm mắt lại, trong lòng giãy dụa, nên hay không nên đẩy anh ra, cô.... hiện tại không nghĩ, thật sự không nghĩ ra.

Tay Lộ Hiểu Vụ khẽ nhúc nhích từ từ đẩy mặt anh ra. “Dịch Nam, em mệt lắm.”

Mạnh DịchNammình chăm chăm vào cô lần đầu cự tuyệt mình, vẫn không nhúc nhích, chỉ nhìn cô chăm chăm.

Lộ Hiểu Vụ trong lòng khẩn trương lại lên tiếng “Em hôm nay không muốn...” nói xong, ánh mắt sợ hãi nhìn về phía anh.

Mạnh Dịch Namnhìn cô chăm chăm khoảng một phút, sau đó chậm rãi đứng dậy, khẽ vuốt mặt cô “Được, vậy em ngủ trước đi.” Nói xong, xoay người ra khỏi phòng ngủ.

Lộ Hiểu Vụ kinh ngạc nhìn bóng dáng anh rời đi, tâm trạng căng thẳng từng bước hạ xuống, có điều không biết lại có cảm giác lo lắng hiện lên, anh đồng ý? Mạnh DịchNahôm nay có vấn đề gì a?

.....

Lộ Hiểu Vụ nâng chân, chậm rãi nằm lên giường, tắt đèn, lặng lặng lắng nghe âm thanh bên ngoài.

Mạnh DịchNamở trong thư phòng? Chắc thế, cô nghe được âm thanh của máy tính chạy, Lộ Hiểu Vụ trong lòng nhẹ nhàng thở ra, anh đi làm việc.

Lộ Hiểu Vụ chậm rãi thả lỏng, rơi vào trạng thái ngủ mơ.

Không bao lâu cô bị một tiếng đóng cửa làm bừng tỉnh, là âm thanh của cửa lớn. Mạnh DịchNamđi ra ngoài? Cô bật đèn ở đầu giường, đồng hồ chỉ thời gian mười hai giờ ba mươi, cô tung chăn, rất nhanh đi khỏi phòng ngủ.

Mở đèn trong thư phòng, Lộ Hiểu Vụ giặt mình, phòng không có người, Mạnh Dịch Nam thật sự đi ra ngoài!

23. Chương 23: Bắt Đầu Chiến Tranh Lạnh

Edit: Nô lệ Lâm Lâm

Beta: Chủ Nhân Hana

Chung bình đi đến quán bar là lúc Mạnh Dịch Nam một mình đang ngồi uống rượu giả sầu, không nhanh không chậm, chính là vẫn uống.

“Lại làm sao vậy?” Chung Bình trong lòng than nhẹ, A Nam cái dạng này, khẳng định là trong nhà có vấn đề.

Mạnh Dịch Nam không lên tiếng, nâng ly rượu vừa được phục vụ rót thêm đưa tới trước mặt Chung Bình, đưa chén mời, Chung Bình đành phải nâng chén lên, uống một hơi cạn sạch.

“A Nam, Hiểu Vụ lại làm sao vậy?” Chung bình nói thẳng, A Nam không nói một lời, này bộ dáng khiến người ta không chịu nổi, làm cho người đối diện không đoán ra được trong lòng anh nghĩ gì? Xem ra, vấn đề lần này thực khó giải quyết.

“Anh bạn, thử nói xem dạng phụ nữ nào lại đi ngoại tình ở ngoài?” Mạnh Dịch Nam khước miệng khinh bỉ, cười nhẹ, biểu tình bí hiểm.

Chung Bình trong lòng cả kinh, A Nam hỏi như vậy, hay là? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, Chung bình tức giận với ý nghĩ của chính mình, thẳng thừng nói: “Bất mãn với chồng.”

Mạnh Dịch Nam giương mắt nhìn, chỉ hừ nhẹ một tiếng, lại đem ly rượu trên bàn uống.

“Đàn bà thực tham lam.” Mạnh Dịch Nam lời này không giống như là nói với Chung bình, mà tự như đang hỏi chính mình.

Chung bình nhìn anh uống rượu, gắt gao theo dõi anh, trong lòng phỏng đoán, xem ra, vợ chồng bọn họ là có vấn đề.

“A Nam, nếu là muốn tìm tớ cùng nói chuyện, tớ tất nhiên sẽ cùng uống. Nhưng nếu là muốn cùng tớ tâm sự, thì cứ nói thẳng đi.” Chung Bình biết cá tính Mạnh Dịch Nam, có một số việc không câu anh nói, anh sẽ để ở trong lòng.

“Chung bình, nói xem Lộ hiểu Vụ là người như thế nào?” Mạnh dịch Nam hướng ghế dựa vào, chậm rãi lên tiếng hỏi.

“Cô ấy là người như thế nào, cậu là người rõ hơn cả, không cần hỏi tôi. Bất quá, tôi có thể khẳng định, Lộ Hiểu Vụ tuyệt đối không phải là người có thể đi ngoại tình.” Chung Bình biết Mạnh Dịch Nam nghi ngờ Lộ Hiểu Vụ ngoại tình.

“Vì cái gì?” Mạnh Dịch Nam giương mi nhìn chăm chăm Chung Bình, anh ta còn chưa thể đưa ra đáp án, vì cái gì Chung Bình có thể khẳng định như vậy?

“Lộ Hiểu Vụ là người có quan niệm bảo thủ, bảo cô ấy ngoại tình, so với bảo cô ấy ly hôn còn khó khăn hơn.” Chung Bình uống một ngụm rượu, chậm rãi phân tích “Cô ấy ngoại tình, nhất định là không thể, tư tưởng cô ấy đơn thuần như vậy, trong lòng không có khả năng đồng thời chứa đựng hai hình bóng. Hơn nữa tư tưởng cô ấy lại ngoan cố, như thế nào có thể dễ dàng tha thứ cho chính mình sau lưng chồng đi ngoại tình, tuyệt đối sẽ không có chuyện đó đâu.”

Mạnh Dịch Nam nháy mắt, trong lòng có chút dao động, giống như có chút đạo lý. Lộ Hiểu Vụ biểu hiện gần đây, cùng với người đàn ông kia, vì cái gì lại giấu diếm?

“Có lẽ chúng ta là đều bị cô ấy lừa gạt.” Mạnh Dịch Nam nói ra lo lắng trong lòng.

“A Nam, cậu không tin cô ấy sao?” Chung Bình mỉm cười nhìn về phía Mạnh Dịch Nam.

Mạnh Dịch Nam trầm mặc một lát, cuối cùng gật đầu, anh vẫn là tin cô.

“Đúng thôi, cậu hiện tại chính là đang nổi nóng, như thế nào không nghĩ lại, cô ấy vì sao lại như vậy?” Chung Bình cười khế, A Nam là thật yêu thương Lộ hiểu Vụ “Cô ấy giờ còn muốn ly hôn sao?”

“Muốn, chính là trong mộng còn mơ đến việc này.” Mạnh Dịch Nam buồn bực nói. Anh cứ nghĩ đến chuyện Lộ hiểu Vụ nằm trong vòng tay anh nhưng trong lòng lại muốn ly hôn, bất đắc dĩ là cô mới nghĩ trong lòng cũng coi là tốt đi.

“A Nam, cậu như vậy không được, phụ nữ công tâm vi thượng” Chung bình nhìn Mạnh Dịch Nam cười nhẹ, anh cái gì cũng khôn khéo, chỉ có vấn đề về Hiểu Vụ là lại như anh chàng ngốc.

“Như thế nào?” Mạnh Dịch Nam mắt lé nhìn anh.

“Trước tiên phải làm cho Lộ Hiểu Vụ yêu cậu.” Chung Bình bưng ly rượu, thản nhiên cười, phụ nữ thôi mà, nếu càng sủng họ, họ sẽ dễ dàng mắc câu.

Mạnh Dịch Nam mân miêng, không nói lời nào, trong đầu nhớ tới ánh mắt Lộ Hiểu Vụ sợ hãi cự tuyệt anh, cô là đang sợ anh.

Mạnh Dịch Nam về nhà, nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ, Hiểu Vụ đã muốn ngủ. Mạnh Dịch Nam đi vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Cánh cửa phòng tắm vừa đóng, Lộ Hiểu Vụ mở mắt, Mạnh Dịch Nam đã trở về. Cô vẫn là không ngủ được, trong lòng lo lắng Mạnh Dịch Nam, trong đầu loạn loạn không thể ngủ.

Chỉ chốc lát, cửa phòng tắm mở ra. Lộ Hiểu Vụ nhắm mắt lại, hô hấp áp lực, nhẹ nhàng, không cho Mạnh Dịch Nam nhìn ra là cô đang giả vờ ngủ.

Cảm giác giường lún xuống bên cạnh, Lộ hiểu Vụ trong lòng căng thẳng, anh trên giường. Anh xốc chân lên, chậm rãi nằm xuống.

Lộ Hiểu Vụ khấn trương bình ổn hô hấp, chờ đợi tay anh bò lên người cô. Nhưng chính là không có, anh nằm quay lưng lại với cô.

Lộ Hiểu Vụ trong đêm mở mắt, nghe tiếng anh hít thở, một chút nhẹ lòng. Anh không có chạm vào cô liền ngủ! Anh.... giận!

Lộ Hiểu Vụ chậm rãi nhắm mắt lại, trong đầu tự nhiên hiện lên ánh mắt Mạnh Dịch Nam khi bị cô cự tuyệt, thật khiếp sợ, ngoài ý muốn, thậm chí mang chút uất hận.

Đêm đó. Lộ hiểu Vụ nằm đến hơn 2h sáng mới ngủ được, lần này không phải là do thân thể bị tra tấn, mà là trong lòng.

Sáng sớm hôm sau, Mạnh Dịch Nam lay Hiểu Vụ thức “Rời giường.”

Lộ Hiểu Vụ mở mắt, Mạnh Dịch Nam đã muốn xoay người xuống giường. Lộ hiểu Vụ trừng mắt nhìn anh, anh không hôn khiến cô tỉnh, đây là lần đầu tiên.

Hai người rất nhanh rửa mặt, ăn sáng rồi đi xuống lầu.

Ngồi ở trên xe, hai người như trước trầm mặc. Lộ Hiểu Vụ thẳng tắp nhìn về phía trước, Mạnh Dịch Nam chuyên tâm lái xe. Lộ Hiểu Vụ hai tay đan vào nhau, do dự không biết có nên mở miệng, coi như là quan tâm, cũng có thể hỏi một chút: “Anh... tối hôm qua đi đâu vậy?”

Mạnh Dịch Nam liếc nàng một cái, mặt không chút thay đổi: “Cùng Chung Bình đi uống rượu.”

“Vâng” Lộ Hiểu Vụ trong lòng căng thẳng, đã biết.

Hai người dọc đường đi không nói thêm câu nào, cứ như vậy đến công ty, Mạnh Dịch Nam xoay người, tay ấn một cái, thay cô bỏ dây đeo an toàn.

Lộ Hiểu Vụ dán lưng trên ghế, tận lực ngồi thẳng, trong lòng còn lo lắng anh hôn bất ngờ. Mạnh Dịch Nam đã muốn một thân, vì cô mở cửa xe.

Lộ Hiểu Vụ thân thể cứng đờ, nhẹ giọng lên tiếng “Chiều Gặp lại.” Đã đi xuống xe.

Đứng ở cửa xe, Mạnh Dịch Nam một chút đã phóng xe đi rồi.

Lộ Hiểu Vụ đứng tại chỗ kinh ngạc ngẩn người, bọn họ là đang giận nhau sao?

Giữa trưa, tại tầng thượng của tòa nhà, có một mái che nắng, Lộ Hiểu Vụ giữa trưa không nghỉ ngơi, sẽ lên đó ngồi vào một ghế, ghé qua ban công nhìn viễn cảnh xa xa, trong lòng cảm thấy thực trống trải, trong lòng buồn bực sẽ giảm bớt đi rất nhiều.

Mạnh Dịch Nam giận, cô nhiều lắm mới là lần đầu tiên cự tuyệt anh, anh liền giận. Quả nhiên, đàn ông cũng thật hay đổi! Lộ Hiểu Vụ trong lòng rầu rĩ, miệng thì thầm: “Em thật sự không nghĩ thế, không nghĩ thế.” Cuối cùng ngay cả thanh âm cũng không có, chỉ là trong lòng gặm nhấm, nếu anh không chịu được, thì mời đi tìm người khác đi.

“Đi lên phơi nắng?” Phía sau một thanh âm truyền đến, làm cho Lộ Hiểu Vụ đột nhiên xoay người, Cảnh Hạo? Lộ Hiểu Vụ trong lòng căng thẳng, như thế nào đến đây cũng gặp anh ta. {hana: có khi nào người ta cố tình tiếp cận}

“Chào Cảnh quản lý.” Lộ Hiểu Vụ biết anh là quản lý phòng Tiêu thụ, vẫn như vậy xưng hô anh ta.

“Tính muốn tự tử sao?” Cảnh Hạo đi đến ban công, cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

Lộ Hiểu Vụ sửng sốt một chút, không rõ anh ta có ý gì?

“Nếu không mặt cô như thế nào nhăn như vậy.” Cảnh Hạo nhẹ nhàng cười, tựa vào ban công bên cạnh xem sắc mặt cô.

Lộ Hiểu Vụ trong lòng buông lỏng, khóe miệng hơi nhếch lên, một tia cười khổ, cảm ơn anh ta, hiện tại cô cười không nổi.

Cảnh Hạo vừa thấy biểu tình của cô, biết cô trong lòng có chuyện.

“Nhẫn kim cương của cô rất đẹp.” Cảnh Hạo nhìn chằm chằm vào ngón tay đeo nhẫn cưới của cô, đột nhiên thốt ra một câu.

Lộ Hiểu Vụ sửng sốt một chút, mỉm cười, đây là Mạnh Dịch Nam mua cho, cô cũng thực thích. “Cảm ơn.” Nghĩ đến Mạnh Dịch Nam, trong lòng lại bắt đầu phiền muộn, bọn họ nếu không kết hôn thật tốt, vẫn nói chuyện yêu đương, vẫn thản nhiên tưởng niệm.

“Tan tầm xong có rảnh không?” Cảnh Hạo đứng thẳng, hướng cô cười sáng lạng.

Lộ Hiểu Vụ trong lòng căng thẳng, anh ta muốn làm cái gì? Trùng mắt nhìn anh ta.

“Có thể hay không mời cô đi giúp tôi không?” Cảnh Hạo cười ý càng đậm.

Lộ Hiểu Vụ nghe xong anh ta giải thích, thế nhưng không có cự tuyệt anh ta!

24. Chương 24: Mạnh Dịch Nam, Chồng Tôi!

Edit: Linh Tinh Lung Tung

Beta: hana

Sau khi tan tầm, Lộ Hiểu Vụ ngồi trên xe Cảnh Hạo, cùng nhau rời khỏi công ty.

Cô hôm nay chưa gọi cho Mạnh Dịch Nam, chính là chỉ nhấn tin đến tối mới về, nhưng chưa thấy hồi âm. Lộ Hiểu Vụ trong lòng thoáng lạnh, anh vẫn còn tức giận.

“Có muốn về nhà nói một tiếng không?” Cảnh Hạo liếc mắt nhìn bộ dáng không yên lòng của cô, nhợt nhạt cười.

“Nói.” Lộ Hiểu Vụ bảo trì mỉm cười, Cảnh quản lí là một người cẩn thận.

“Thật ngại, hôm nay làm phiền cô.” Cảnh Hạo muốn tìm chút đề tài, bộ dáng trầm mặc của cô làm người ta có chút lo lắng.

“Đừng lo, có người quen sẽ tiện hơn.” Lộ Hiểu Vụ khách khí nói. Tuy rằng bình thường ở công ty cô sẽ không đi cửa sau, nhưng lần này là lãnh đạo trực tiếp tìm cô, cô đương nhiên không thể cự tuyệt.

Hai người rất nhanh lái xe đi vào địa bàn náo nhiệt của bách hoá cao cấp, đem xe dừng lại ở bãi đỗ, hai người đập thang máy vào bách hóa, trực tiếp đến quầy chuyên kinh doanh trang sức châu báu.

“Hiểu Vụ.” Xa xa nhìn đến Minh Quyên đứng ở bên quầy gọi cô.

Lộ Hiểu Vụ hướng mắt nhìn Cảnh Hạo, hai người cùng nhau đi đến chỗ Minh Quyên.

“Quý tiểu thư, xin chào.” Cảnh Hạo vừa nhìn thấy Minh Quyên, liền lễ phép cười.

“Xin chào.” Minh Quyên liếc mắt nhìn một cái, liền dẫn hai người đến một loạt quầy chuyên doanh, giới thiệu nói, “Cảnh tiên sinh muốn kiểu dáng thế nào? Có thể chọn trước.”

Cảnh Hạo mỉm cười gật gật đầu, “Tôi xem trước một chút.” Nói xong bước tới gần quầy chuyên doanh, nghe quầy chuyên doanh tiểu thư giới thiệu.

Minh Quyên lời kéo Hiểu Vụ hướng bên cạnh, “Anh ta muốn tự mua?”

Hiểu Vụ gật gật đầu, “Àn, Cảnh quản lí nói nhấn kim cương của em không sai, cũng muốn chọn một cái tặng người.” Minh Quyên vừa nghe chau mày, “Tặng ai?” “Em đâu biết?” Lộ Hiểu Vụ không nghĩ bát quái, cái này là việc riêng tư của lãnh đạo, cô không tính hỏi thăm.

“Em rể không có nhà?” Minh Quyên buổi chiều vừa nghe nói Lộ Hiểu Vụ đưa Cảnh Hạo đến chọn trang sức, trong lòng nghĩ tới ánh mắt cùng biểu tình của Cảnh Hạo lần trước, người đàn ông này sẽ không phải muốn gây chú ý với Hiểu Vụ đi? Cũng không giống a, anh ta biết rõ Hiểu Vụ đã kết hôn, như thế nào có khả năng? Nhưng vì cái gì anh ta đi gần Hiểu Vụ như vậy? Cũng đáng lo lắng.

“Hắn là về rồi.” Hiểu Vụ nhớ tới cái tin nhắn gửi cho Mạnh Dịch Nam, anh vẫn chưa trả lời, trong lòng cười khê, người này không chấp nhận được người khác làm trái ý, cô chính là không cẩn thận nói ra kháng cự, anh liền tức giận! Đàn ông a!

Minh Quyên nhìn Hiểu Vụ mặt bình tĩnh, mơ hồ cảm thấy Hiểu Vụ có tâm sự, khi cô càng bình tĩnh, trong lòng thường lại càng sóng lớn cuộn trào!

“Lộ Hiểu Vụ, cô tới xem cái này thế nào?” Cảnh Hạo cầm một chiếc nhẫn, quay lại kêu Lộ Hiểu Vụ.

Lộ Hiểu Vụ lời kéo Minh Quyên cùng đi đến gần, chiếc nhẫn trong tay Cảnh Hạo vô cùng xinh đẹp, được chạm khắc gắn viên kim cương vô cùng lóa mắt, bốn phía nhất thời biến sắc. “Rất được,” Lộ Hiểu Vụ mỉm cười khen ngợi, mắt thoáng nhìn đến giá tiền, cái trán căng thẳng, 5 con số, 14220..... Cảnh quản lí thật có tiền! Lộ Hiểu Vụ trong lòng vụng trộm cứng lưỡi.

Minh Quyên cũng khê cười đứng lên, chuyên nghiệp giới thiệu, “Cái này là chiếc nhẫn kim cương 18k, được khảm một viên rubi mà F-G, độ sáng tiêu chuẩn, viên kim cương chính hình tròn nặng 0.3 carat, trọng lượng lên đến 1,88gram. Đây là sản phẩm mới nhất của cửa hàng, rất được giới trẻ hoan nghênh.”

Cảnh Hạo cầm nhẫn đo, trong ánh mắt hiện lên vẻ mềm nhẹ, “Hiếu Vụ, thử giúp xem, được không?” Lộ Hiếu Vụ sợ run một chút, đưa mắt nhìn chị họ, Minh Quyên vẻ mặt cũng khẽ biến, không phải nói mua để tặng người sao? Chẳng lẽ là đưa Hiếu Vụ?

Lộ Hiếu Vụ có chút xấu hổ vươn tay phải, nếu đã dẫn anh ta đến đây, đành phải kiên trì giúp việc này. (LTLT: chị thật là đưa đến thì liên quan gì đến vc giúp đeo thử ==)

“Ngón áp út.” Tay Cảnh Hạo áp đảo, ngăn cô đưa ngón giữa.

Lộ Hiếu Vụ mặt ửng đỏ, Minh Quyên cùng nhân viên mậu dịch nhìn cô chăm chăm, cô phát hiện chính mình giống như chọc vào một cái đại phiền toái, cô..... Chính là đáp ứng đưa Cảnh quản lí đến chọn trang sức, như thế nào lại đeo thay anh ta? Lộ Hiếu Vụ mặt trướng hồng, chậm rãi đem nhẫn đeo vào ngón tay, Cảnh Hạo thân thủ cứng rắn, rất nhanh đem tay trái đeo nhẫn của Lộ Hiếu Vụ nâng lên, cổ ý quơ quơ giữa ánh sáng, “Àn, thực thích hợp.” Cảnh Hạo vừa lòng gật đầu.

Nhân viên mậu dịch bên cạnh mặt lập tức nở nụ cười tươi như hoa, ân cần a dua, “Bạn gái của ngài đeo thực thích hợp.”

Lộ Hiếu Vụ vừa nghe càng quẫn, “Tôi..... Tôi không phải, anh ta là lãnh đạo của tôi.” Lộ Hiếu Vụ trong đầu một chút chỉ nhớ rõ, anh ta là Cảnh quản lí, không có chuyện có quan hệ khác, tóm lại anh ta là thượng cấp của cô! (LTLT: lãnh đạo thì sao? Bạn ghét rồi nhớ ==)

Minh Quyên cũng hung hăng liếc mắt trừng nhân viên mậu dịch một cái, “Đừng nói bừa, em họ tôi đã kết hôn.” Nhân viên mậu dịch nghe quản lí dạy bảo, mặt liền làm thành rau hoa khô, a, a, cười gượng hướng Lộ Hiếu Vụ chịu tội, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Lộ Hiếu Vụ mặt đỏ tới mang tai nhanh chóng đem nhẫn tháo xuống, đưa tới trước mặt Cảnh Hạo, “Cảnh quản lí.”

“Cám ơn cô.” Cảnh Hạo tiếp nhận chiếc nhẫn, ở trong tay khinh chui, tay nhấc lên đưa cho nhân viên mậu dịch. “Lấy nó.”

Lộ Hiếu Vụ cùng Minh Quyên 3 giây ngẩn ngơ, anh ta..... Thật sự có mị lực, nói thật chiếc nhẫn này không tiện nghi. Lộ Hiếu Vụ trong lòng lẩm bẩm nhẹ, tốt nha, cuối cùng cũng thay chị họ kiếm được một đơn.

Cảnh Hạo đi theo nhân viên mậu dịch trả tiền lấy hóa đơn.

Minh quyên liền lôi kéo hiếu vụ trạm một bên nói nhỏ, “Anh ta..... Thật sự chính là một nhân viên quản lý tiêu thụ?”

“Chắc thế, có điều nghe nói là có năng đỡ, không chừng là con của người nào trên tổng.” Lộ Hiếu Vụ cũng có chút buồn bực, bình thường Cảnh quản lý núi không hiện sương sớm, thì ra lại có của cải như thế.

“Kết hôn chưa?” Minh Quyên mắt híp lại, người đàn ông này không sai!

“Không biết, nghe đồng sự nói, có vẻ còn độc thân.” Lộ Hiếu Vụ nghĩ tới Dương Mị Nhi cùng Giản Ngọc Đình nói qua rất nhiều tin tức về anh ta, có điều duy nhất không thể xác định anh ta còn độc thân hay không.

“Hắn cùng em rất thân quen sao?” Minh Quyên nghĩ đến anh ta đã hai lần cùng Hiếu Vụ ở cùng một chỗ, quan hệ đến mức này cần phải cần thận suy nghĩ.

“Không tính, mới mấy hôm trước mới biết anh ta là cái dạng gì.” Lộ Hiếu Vụ thành thực trả lời, hiểu biết của cô đối với anh ta chỉ sớm hơn so với chị họ hai ngày thôi.

Minh Quyên rất có thâm ý liếc mắt nhìn Lộ Hiếu Vụ một cái, vuốt cằm, “Hiếu Vụ, di động em đâu? Di động chị hết pin, mượn gọi nhờ điện thoại.” Hiếu Vụ lấy cái điện thoại trong túi, đưa cho Minh Quyên.

Cảnh Hạo xem ra đã xong xuôi, cầm theo một cái túi giấy tinh xảo, hướng các cô đi tới. Lộ Hiếu Vụ chạy nhanh đi đón, thật tốt quá, mua xong có thể về a.

“Được chưa?” Lộ Hiểu Vụ mỉm cười hỏi.

“Ân, đi thôi.” Cảnh Hạo giơ túi giấy trong tay.

Minh Quyên lại cầm điện thoại của Hiểu Vụ, không biết nói cái gì, vừa đi vừa hướng bên ngoài bách hoá.

Hiểu Vụ chạy nhanh gọi chị họ lại, có lẽ Minh Quyên nghe không rõ lắm, một bên vừa nói, vừa khoa tay múa chân hướng bên ngoài nghe.

Lộ Hiểu Vụ đành phải cười có lỗi với Cảnh Hạo, “Thật ngại, tôi đưa chị họ mượn điện thoại, chúng ta chờ một lát.”

“Không có việc gì, hôm nay cảm ơn cô đã giúp tôi đi mua nhẫn.” Cảnh Hạo khiêm tốn cười. “Nếu không đi dạo một chút, cô có cái gì muốn mua không?”

“Không cần không cần, tôi không cần mua gì cả.” Lộ Hiểu Vụ vội vã lắc đầu cự tuyệt, cô không dám lần nữa cùng anh ta đi trong bách hoá, bằng không lại bị nhân viên hiểu nhầm là tình nhân. Lần sau tốt nhất mang theo công bài (LTLT: cái này là thẻ nhân viên a?), chỉ cần người khác hiểu lầm, liền xuất ra cái công bài, đồng nghiệp, đồng nghiệp, tuyệt đối không có quan hệ cùng anh ta.

Cảnh Hạo cũng không miễn cưỡng cô, đành phải cùng cô đứng ở quầy thu tiền, cùng nhau chờ Minh Quyên trở về.

Lộ Hiểu Vụ chờ có chút nóng vội, Minh Quyên như thế nào đi lâu như vậy? Di động còn ở chỗ chị ấy, nếu, lúc này Mạnh Dịch Nam gọi cho cô, chẳng phải sẽ không gọi được sao? Lộ Hiểu Vụ trừng mắt nhìn nhẫn kim cương trong quầy, một chút ánh sáng loé lên len vào trong lòng, đột nhiên nghĩ đến ánh mắt Mạnh Dịch Nam đêm đó, có điểm thất vọng, có điểm bất đắc dĩ. Anh sẽ không chủ động gọi điện thoại cho cô, ngay cả tin nhắn còn chưa nhắn lại, anh hiện tại còn tức giận!

Tầm bảy tám phút sau, Minh Quyên mới từ ngoài vội vàng chạy vào, vừa đi vừa giơ điện thoại của Hiểu Vụ, cười cười nói, “Thật ngại, điện thoại hơi dài.” Đi đến bên người Hiểu Vụ, dùng sức kéo vai trả lại điện thoại cho cô.

Lộ Hiểu Vụ nhẹ nhàng cười, “Em không sao, chính là làm cho Cảnh quản lí phải đợi lâu.”

“Thật ngại a, Cảnh quản lí.” Minh Quyên hướng Cảnh Hạo cười xin lỗi.

“Không có việc gì. Chúng tôi đi trước, cảm ơn cô.” Cảnh Hạo thủy chung mỉm cười, kêu Hiểu Vụ đi.

“Hiểu Vụ, chị đưa hai người đi xuống.” Minh Quyên giữ chặt tay Hiểu Vụ, hướng nhân viên mậu dịch dặn một tiếng, liền cùng bọn họ đi thang máy xuống dưới lầu.

Ba người xuống bãi đỗ xe, Hiểu Vụ bảo Minh Quyên không cần phải tiễn, Minh Quyên lại phi thường kiên trì đưa họ lên xe, bên tai Hiểu Vụ nói nhỏ, “Chị lần sau sẽ hậu tạ em.” Hiểu Vụ nghe biết cô chỉ món làm ăn với Cảnh Hạo, trong lòng cười khẽ không nói.

Ba người đi đến xe, Minh Quyên vừa đi vừa ngoái, Hiểu Vụ liếc nhìn cô một cái, Minh Quyên làm sao vậy? (LTLT: khừ khừ...hana: ta biết ngoái gì nha, ai biết giờ tay....)

Đi đến bên cạnh xe, Cảnh Hạo mở cửa xe, “Làm phiền cô rồi, tôi đưa Lộ Hiểu Vụ trở về.”

Minh Quyên cầm tay Lộ Hiểu Vụ mặt biểu tình không tha, Hiểu Vụ cười khẽ, vỗ nhẹ tay cô, “Bữa nay chị sẽ nhớ kỹ.”

Lộ Hiểu Vụ buông tay Minh Quyên, chậm rãi hướng đến cửa xe, chuẩn bị lên xe, tay còn chưa đụng đến cửa, một thanh âm từ trên trời rơi xuống làm cô giật mình ba giây nội chiến mười hồi!

“Hiểu Vụ.”

Lộ Hiểu Vụ bị dọa choáng váng, đột nhiên xoay người, Mạnh..... Dịch..... Nam! Hắn như thế nào lại ở chỗ này? Như thế nào khả năng?

Mạnh Dịch Nam mở cửa xe, xuống xe, chậm rãi hướng cô đi tới.

Biểu tình của mọi người ở đây rất phong phú, Lộ Hiểu Vụ là ngây người, Cảnh Hạo mắt híp lại nhìn, Minh Quyên thì ở đằng kia nhìn đôi vợ chồng nhỏ vụng trộm cười.

“Dịch Nam.” Lộ Hiểu vụ rốt cục cũng lấy lại được thanh âm, bởi vì Mạnh Dịch Nam chạy tới bên người cô, ôm nhẹ cô.

“Vị này là.....?” Mạnh Dịch Nam khoe miệng cong lên, nhẹ nhàng cười, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía Cảnh Hạo đang đứng bên cửa xe, hai người liền như vậy lướt qua đầu xe, yên lặng đối diện. (LTTL: có đầu mắt không? Ta bỏ phiếu cho Nam ca.....hana: me too...)

Lộ Hiểu Vụ nuốt nước miếng xuống, mở miệng, “Anh ta là Cảnh quản lí, Cảnh Hạo.” Mạnh Dịch Nam đột nhiên kinh hồn xuất hiện làm cô chưa kịp tỉnh táo lại, anh.....Ngay cả tin nhắn cũng không trả lời, như thế nào sẽ biết cô ở chỗ này, còn thần tốc đến ngay trước mặt mọi người?

“Cảnh quản lí, Hiểu Vụ bình thường có gì sai sót, thỉnh tha thứ.” Mạnh Dịch Nam cười sâu sắc, tay đang ôm lưng Lộ Hiểu Vụ có chút buộc chặt, anh cười.....làm cho cô trong lòng sợ hãi.

“Xin chào, Hiểu Vụ như thế nào không giới thiệu một chút.” Cảnh Hạo khoe miệng cười cũng chậm chậm sâu sắc, trong mắt người đàn ông kia hàm ý cảnh cáo rất mạnh, có ý tứ.

Lộ Hiểu Vụ vừa nghe nhắc tới tên mình, da đầu bỗng chốc tê rần, “Mạnh Dịch Nam, chồng tôi.” Cô vừa nói xong, liền cảm thấy ngón tay bên hông của Mạnh Dịch Nam vừa động, thân thể mềm mại khẽ run, anh.....anh lén bóp hông cô. Lộ Hiểu Vụ mặt chậm rãi từ trắng biến hồng, khẩn trương cũng bị một cổ quần bách trong lòng thay thế, Mạnh Dịch Nam ở bên người bắt đầu tổng hợp lại chứng cứ phạm tội.

“Xin chào, hôm nay đã phiền toái Hiểu Vụ, làm cô ấy chậm trễ còn chưa được ăn, nếu không cùng nhau ăn một bữa cơm?” Cảnh Hạo lễ phép cảm tạ Hiểu Vụ.

Mạnh Dịch Nam ý cười càng đậm, “Không khách khí, Hiểu Vụ chính là rất vui được giúp người, trong nhà còn có đồ ăn, lần khác đi, lần khác mời Cảnh quản lí đến nhà làm khách được không, Hiểu Vụ?” Mạnh Dịch Nam nói xong, cố ý thâm tình chân thành ngóng nhìn Lộ Hiểu Vụ, Hiểu Vụ mặt lại sôi trào, anh... anh diễn trò. Nhưng là, cô chỉ có thể kinh ngạc gật đầu, trong lòng chỉ cầu mau mau rời đi.

“Vậy được rồi, lần sau.” Cảnh Hạo nói xong, ngồi vào trong xe, hướng các vị nói lời từ biệt, lái xe rời đi.

Lộ Hiểu Vụ nhìn xe Cảnh Hạo rời đi, trong lòng có loại dự cảm không tốt, tay bên hông đột nhiên căng thẳng, Lộ Hiểu Vụ trừng nhìn Mạnh Dịch Nam, lại một chút rơi vào ánh mắt mỉm cười của anh, anh..... Không cần cười đến quỷ dị như vậy, làm cô choáng váng a!

“Em rể, động tác của cậu rất nhanh.” Minh Quyên đứng ở một bên nửa ngày nhìn trò hay, rốt cục mở miệng tiến lên.

Lộ Hiểu Vụ kinh ngạc nhìn Minh Quyên, “Chị họ.....”, hóa ra Minh Quyên gọi điện thoại cho Mạnh Dịch Nam?

“Em rể chờ em về ăn cơm, em lại không về nói cậu ấy một tiếng.” Minh Quyên trách Lộ Hiểu Vụ.

Lộ Hiểu Vụ nhất thời nghẹn lời, cô rõ ràng nhắn tin cho anh, là tự anh không nhắn lại.

“Cám ơn.” Mạnh Dịch Nam hướng Minh Quyên cười, ôm Hiểu Vụ đi hướng khác.

Minh Quyên nhìn Mạnh Dịch Nam bá đạo nhưng không mất ôn nhu ôm Hiểu Vụ đi, trong lòng cười khê, Hiểu Vụ không có tinh thần cảnh giác, cô muốn thay cô ấy chu toàn. Cảnh Hạo kia tuy là quản lí của Hiểu Vụ, có điều lại một mình hẹn Hiểu Vụ đi, thật sự không tốt! Cho nên cô liền mượn di động của Hiểu Vụ, gọi điện thoại cho Mạnh Dịch Nam, không nghĩ tới Mạnh Dịch Nam vừa nghe đã đáp ứng tới đây đón Hiểu Vụ.

Đôi vợ chồng nhỏ này xem ra có chút vấn đề, mới kết hôn nửa năm a, như thế nào có vấn đề đây? Minh Quyên trừng mắt nhìn xe bọn họ đi xa, trong mắt bất giác nghi vấn.

Lộ Hiểu Vụ ngồi ở trong xe, không hướng nhìn Mạnh Dịch Nam, mặt anh thật sự dọa người.

“Em cùng đồng sự quan hệ không tệ lắm.” Mạnh Dịch Nam thản nhiên khinh trào.

Lộ Hiểu Vụ da đầu run lên, anh muốn nói cái gì? “Cảnh quản lí hôm nay muốn mua nhẫn tặng người, hơn nữa anh ta cũng biết chị họ, em liền giới thiệu anh ta đến chỗ chị họ mua.”

Lộ Hiểu Vụ trong lòng tuy rằng rầu rĩ, nhưng cô vẫn là một năm một bảy giải thích.

Mạnh Dịch Nam khẽ cười một tiếng, “Lần trước anh ta thay em che ô, lần này em dẫn anh ta đi mua nhẫn, không sai.”

.....

Lộ Hiểu Vụ đột nhiên mặt biến đổi, anh..... Có ý tứ gì? Chẳng lẽ lần trước, anh ở trên đường nhìn thấy cô và Cảnh Hạo cùng che ô?

“Mạnh Dịch Nam.....” Lộ Hiểu Vụ khiếp sợ kêu ra ba chữ, liền nghẹn lời .

Àn? Mạnh Dịch Nam cái mũi hừ nhẹ, ngữ điệu giơ lên, đối với chuyện bị cô gọi danh cả họ lẫn tên thực bất mãn, “Dịch nam.” Có tật giật mình sao? Không cần phải gấp gáp, anh hiện tại không phải muốn cùng cô lời ra chuyện cũ.

Lộ Hiểu Vụ dựa lưng vào ghế, tiểu nhân này, thì ra đem chuyện này dấu trong bụng, không nói không rằng âm thầm tức giận, sau đó khi tâm tình tốt lên, đột nhiên đẩy qua cô. Cô không làm việc trái với lương tâm, việc gì phải tức giận, hừ, anh muốn tức cứ để anh tức, tốt nhất để anh tức chết, dù sao bọn họ hiện tại đang chiến tranh lạnh.

“Lần sau, đừng làm người tốt.” Mạnh Dịch Nam mắt nhìn phía trước, duỗi tay ra cầm chặt tay Lộ Hiểu Vụ đặt lên đùi, Lộ Hiểu Vụ một hồi muốn rút tay ra, lại bị cầm chặt chẽ không nhúc nhích được.

“Làm hại anh còn chưa ăn cơm.” thanh âm của anh đột nhiên trở nên trầm thấp, sâu kín bay vào trong tai Lộ Hiểu Vụ.

Lộ Hiểu Vụ trong lòng căng thẳng, mắt hơi hơi nhìn phía anh, anh cũng đang nhìn thẳng vào cô, ánh mắt ấm đậm, ủy khuất biểu tình liền như vậy thẳng tắp nhập vào trong lòng Hiểu Vụ, trái tim một khắc mềm mại như nước.

Lộ Hiểu Vụ chậm rãi không giãy dụa, mặc anh gắt gao nắm, “Về nhà, em làm.” Thanh âm mềm nhẹ, ở bên trong xe phiêu đảng, Mạnh Dịch Nam khéo miệng chậm rãi cười lên.

25. Chương 25: Mãnh Nam Sao Lại Ôn Nhu Như Thế

Edit: Karacami – Người nhà soái ca X

Cuộc sống của hai người lại khôi phục sự yên tĩnh, vẫn là ôm ôm ấp ấp, từ chối thoái thác. Nhưng sự cự tuyệt của Lộ Hiểu Vụ vẫn chẳng có tác dụng. Còn Mạnh Dịch Nam lại bắt đầu có chút thay đổi.

Hết giờ làm anh bắt đầu đi đón Lộ Hiểu Vụ. Khi Lộ Hiểu Vụ nhìn thấy anh xuất hiện ở tầng trệt của công ty thì cười thầm trong lòng, có được gì đâu? Thực sự chỉ để thấy cô đang được cưng chiều sao?

Cảnh Hạo ở công ty cũng không còn chủ động chào hỏi với cô, bởi vì cơ hồ không có cơ hội gặp mặt. Nhưng thật ra chị họ quan tâm gọi điện thoại không ít, báo cho cô đừng để Cảnh Hạo đến quá gần người vì kẻ này tâm tư bất chính.

Lộ Hiểu Vụ nghe mà có chút buồn cười, người ta còn có thể có tâm tư gì nữa. Rõ ràng cô đã giương cao bằng hiệu đã kết hôn trên đầu mình rồi, người ta coi như cấp dưới tốt bụng khách sáo quan tâm đến một chút, bọn họ cái gì cũng không có! Nhưng mà vẫn không có người tin, Mạnh Dịch Nam không tin, Minh Quyên cũng không tin.

Trước khi hết giờ làm việc hôm thứ sáu, Lộ Hiểu Vụ nhận được cuộc gọi của Mạnh Dịch Nam nói anh cần phải đi công tác đến Bắc Kinh , phỏng chừng sẽ mất hai ba ngày. Nếu cô cảm thấy hai ngày này không tiện lắm thì có thể về ở nhà cha mẹ .

Lộ Hiểu Vụ đáp lời rồi ngắt điện thoại. Anh ta phải đi công tác! Thật tốt quá! Rất cực cô đã có thể có chút không gian riêng tư.

Kết quả đến thứ sáu, lúc buổi sáng thì vẫn còn ánh nắng rực rỡ, buổi chiều bắt đầu mưa to tầm tã. Lộ Hiểu Vụ nhìn cơn mưa to ngoài cửa sổ mà không khỏi có chút lo lắng liệu máy bay của Mạnh Dịch Nam có cơ hội cất cánh không? Thời tiết phá đám như vậy thì có thể đến trễ hay không? Nhưng cuối cùng cô cũng không gửi tin nhắn mà chỉ để nỗi lo lắng vẫn vơ ở trong lòng mình làm cho nặng trĩu.

Lúc đi thang máy xuống đại sảnh tầng trệt, mưa có vẻ đã nhỏ đi chỉ còn nước nước chảy róc rách dưới cống ngầm. Ngoài trời phủ đầy những giọt nước mưa óng ánh trong suốt. Lộ Hiểu Vụ đột nhiên lại muốn có trận mưa to nữa, như thế sẽ làm mát mẻ ột ngày mùa hè.

Lộ Hiểu Vụ vừa định đi ra khỏi đại sảnh thì tình mắt nhìn thấy xe của Cảnh Hạo. Trong lòng hơi căng thẳng nên theo bản năng cô liền núp sau bức tường vì không muốn gặp anh ta.

Nhìn Cảnh Hạo lái xe chậm rãi tăng tốc đi xa, Lộ Hiểu Vụ mới từ từ bước ra từ sau bức tường mà trong lòng cười khê, trốn cái gì cơ chứ? Cô cũng không biết, nhưng thâm nghĩ không gặp mặt thì hẳn là ít phiền toái hơn.

Minh Quyên nhắc nhở, Mạnh Dịch Nam lo lắng thì cô hẳn là không thể bỏ qua. Vĩnh viễn cô đều là như vậy, thuận theo sự quan tâm của người khác cũng như yêu cầu đối nhân xử thế, dù trong lòng có gào thét đến đâu thì cũng chỉ có thể kêu ình nghe, chứ không hề để ai nghe được.

Cô không muốn làm ọi người không thoải mái, cho nên một mặt đành chịu tủi thân, cuối cùng nếu không thoải mái thì cũng chỉ có mình cô. Đó là cô mà, một nỗi khó chịu nhỏ nhoi kia không cách nào thay đổi được Lộ Hiểu Vụ!

Lộ Hiểu Vụ dấn thân vào trong cơn mưa phùn, những hạt mưa li ti bay vào trong tóc, sà xuống khuôn mặt, nhẹ nhàng chảy dọc theo thái dương xuống. Cuộc đời của cô liệu có phải cũng giống như bầu trời xám ngắt này, như màn nước mịt mờ này.

Luôn luôn xảy ra chuyện rất nhiều thứ thấy không rõ, hoặc nói là không biết phải làm thế nào. Cô chính là đứa bé vụng về quên không bật ô lên, cho nên không che được mưa mà cũng không đủ sức vén mây đen để nhìn thấy mặt trời.

Lộ Hiểu Vụ chậm rãi đi trong mưa về nhà. Khi về tới nơi thì trên người đã ướt một nửa, quần áo lạnh lẽo dán sát vào trên người làm cho cô run rẩy. Nhìn thấy phòng bỏ không thì Lộ Hiểu Vụ mỉm cười, Mạnh Dịch Nam không có nhà.

Lộ Hiểu Vụ vào phòng thay quần áo, lấy khăn mặt chậm rãi lau khô đầu tóc rồi sang ngồi ngáy người trên ghế sofa.

Lúc còn rất nhỏ, cô đã thích ngồi ngáy người một mình. Mỗi lần khi mẹ ra ngoài, cô liền đặc biệt vui vẻ, trong lòng hoan hỉ có thể làm rất nhiều rất nhiều chuyện ngày thường mẹ cấm.

Nhưng mà cuối cùng cô lại chỉ là ngồi ở trên ghế sofa sau bữa ăn nghĩ về thời gian tự do thoải mái sắp tới . Cô chỉ có thể ngẫm nghĩ để xác định tư tưởng, còn cho dù được phép làm thì cô cũng không làm.

Ly hôn, quyết định khó chịu sâu dưới đáy lòng cuối cùng vào những đêm dài tĩnh lặng quấy rầy cô. Mỗi lần nửa đêm cô tỉnh dậy, nhìn gương mặt anh tuần bên cạnh thì trong lòng đều thấy chua chát, chung quy là anh ấy không thương cô.

Nam nhân này chỉ cần một nữ nhân có thể cùng chung cảm giác kích thích, mà về mặt tinh thần quan tâm cùng trao đổi thì anh ấy rốt cực lại keo kiệt.

Cô thật sự không biết anh, người nhà của anh ấy cũng chỉ đến khi hôn lễ mới gặp qua. Cha mẹ anh ấy ở phía nam chứ không ở cùng thành phố với nhà cô.

Quá khứ của anh, sự trưởng thành của anh thì anh ấy cũng không từng nghĩ tới chia sẻ với cô. Nếu không phải ngẫu nhiên nghe Chung Bình nói về thời gian bọn họ đi học ngày xưa thì cô không thể ghép lại giai đoạn thanh xuân ấy của anh.

Anh ấy cũng không hỏi quá khứ của cô, đều là cha mẹ thay cô nói ra. Mỗi lần đến nhà cô chơi thì anh ấy đều cùng cha mẹ trò chuyện thật lâu.

Nói về lúc cô còn bé thì anh nghe thật nhiệt tình mà cô lại chỉ có thể ngại ngùng ngồi ở bên cạnh mỉm cười nhìn anh. Khi đó anh thật sự làm cho người ta thật thoải mái, khỏe miệng nhàn nhạt một nụ cười, cuối cùng về lơ đãng làm cho lòng của cô hơi hơi run rẩy, thật hy vọng có thể vĩnh viễn nhìn anh như vậy.

Ly hôn chính là lối thoát cho cuộc hôn nhân sai lầm.

Lộ Hiểu Vụ không chỉ một lần than vãn ở trong lòng. Nếu có thể nói chuyện yêu đương thẳng thắn tốt hơn thì cô sẽ không phải chịu cảnh sau hôn nhân mới phát hiện sự dửng dưng của anh, cũng sẽ không mỗi ngày mang trên lưng áp lực tâm lý tự thấy biến thái.

Kỳ thật cô không thích hợp kết hôn, ở trong lòng cô thì kết hôn cũng chỉ là tay trong tay, mặt kẻ mặt, sau đó nhẹ nhàng ôm nhau mà nằm, so với thương yêu thì từng bước thêm phần thắm thiết hơn chứ đào đâu ra cái loại chuyện kinh khủng này.

Lộ Hiểu Vụ liền chịu đói bụng như vậy, ngồi ở trên ghế sofa pha ngẩn người. Cứ ngẩn người cho đến khi mí mắt trĩu nặng thì cô mới đi tắm rửa một cái rồi lên giường ngủ.

Trong mơ mơ màng màng, điện thoại di động trên tủ đầu giường đổ chuông từng hồi, Lộ Hiểu Vụ mệt mỏi vươn tay ra khỏi chăn ấn lung tung vài nút. Điện thoại di động rốt cục lên tiếng, cô cầm lấy di động áp sát bên tai.

“Ai đấy?” Giọng nói nhỏ như tiếng mèo con kêu, mềm nhũn, nhẹ nhàng.

Đầu kia của điện thoại im lặng đến hơn mười giây, một hồi mới truyền ra âm thanh “Đang ngủ?” Lộ Hiểu Vụ đầu dù lộn xộn sắp chết thì vẫn còn phân biệt âm thanh này là của chồng mình, Mạnh Dịch Nam. “Vâng.” Hiểu Vụ chỉ dùng giọng mũi hừ hừ, càng giống con mèo nhỏ.

“Không thoải mái?” Dịch Nam nhận thấy sự khác thường, tiếng của cô rất khẽ.

“Đang mệt.” Hiểu Vụ mắt cũng không mở ra, giống như là anh đang nằm ở bên người, ghé sát bên tai cô mà nhẹ nhàng hỏi một chút. Tiếng của cô cũng nhẹ nhàng mềm mại, giống như lẩm bẩm.

“Nhớ anh không?” Giọng của Mạnh Dịch Nam có một chút khản trương, anh đột nhiên nhớ tới cô, âm thanh mệt mỏi khêu gợi như vậy thì trong đầu bất giác hiện lên hình dáng cô vào giờ phút này. Nghĩ đến cô mặc chiếc áo ngủ bảo thủ cuộn tròn dưới chăn thì anh liền càng muốn cô hơn.

“Hừ hừ.” Tiếng của Hiểu Vụ càng nhỏ, tay đã chậm rãi trượt xuống bên tai, điện thoại di động áp sát vào mặt rồi rơi xuống gối.

“Lộ Lộ, anh muốn em.” Tiếng của Mạnh Dịch Nam chậm rãi đi xa, anh biết cô đã ngủ.

Ngày hôm sau là thứ bảy, hơn mười giờ mà mà Lộ Hiểu Vụ còn nằm ở trên giường, đây là chuyện hiếm thấy.

Đồng hồ báo thức chỉ mười một giờ thì Lộ Hiểu Vụ rốt cục chậm rãi mở mắt ra, đầu vừa động là cô liền cảm thấy da đầu căng thẳng, đầu đau quá! Lộ Hiểu Vụ nhấc đầu lên lại phát hiện cả người mỏi nhừ, cơ thể đều như là bị bơm vào một loại thuốc gây đau nhức, toàn thân tràn ngập một loại cảm giác đau, vô cùng đau!

Nhưng mà dù đau thì cô vẫn cứ đứng dậy vì thấy đói bụng. Lộ Hiểu Vụ chống tay ngồi ở trên giường lắc lư, trước mắt một mảng tối sẫm, giống như sàn nhà đóng băng, liệu có phải cô đã ốm hay không? Không đúng, tối hôm qua cô chưa ăn, nhất định là do đói.

Lộ Hiếu Vụ chống tay đứng dậy đi vào phòng tắm, rửa mặt một hồi rồi mới đi vào phòng bếp. Nhìn rau dưa thịt đông trong tủ lạnh mà cau mày không có hứng. Suy nghĩ một hồi, cô quyết định nấu ỳnh một bát mì.

Ăn linh tinh một bát mì mà Lộ Hiếu Vụ vẫn cảm thấy cả người không thoải mái, toàn thân đều hâm hấp nóng như là đang ra mồ hôi. Nhưng mà làm sao cô vẫn cảm thấy lạnh. Cô ôm hai tay cuộn tròn trên ghế sofa xem TV mà vẫn thấy khó chịu. Cuối cùng đành tắt TV tiếp tục nằm trên giường. Cô thật sự bị bệnh, thật là khó chịu.

Đưa mắt nhìn điện thoại di động ở tủ đầu giường thấy có đèn chột lóe nhấp nháy, có tin nhắn? Cô cầm lấy điện thoại mở ra xem màn hình, một tin nhắn chưa xem. Mở ra là Mạnh Dịch Nam “trời mưa nên lạnh, nhớ kỹ đắp thêm một chăn.”

Lộ Hiếu Vụ hơi hơi nhếch miệng, chậm rãi nhắm mắt lại, trong mộng Mạnh Dịch Nam tươi cười luôn luôn chấp chờn trước mắt.

Lộ Hiếu Vụ sờ sờ cái trán nóng bỏng, phát sốt ư? Trong lòng cười khẽ, như thế nào mà yếu ớt như vậy, gặp trận mưa liền suy yếu thành như vậy.

Đúng lúc này Mạnh Dịch Nam gọi điện thoại về.

“Ăn chưa?” Vẫn là quan tâm tới cô.

“Buổi sáng em ăn một ít rồi.” Cô thành thật trả lời, nghe âm thanh trầm thấp của anh mà trái tim cũng lay bệnh giống như cơ thể. Ê ẩm, người khê run run, cô bị bệnh nên suy nghĩ mới có thể hư nhược như thế.

“Làm sao vậy?” Mạnh Dịch Nam rút cuộc nhận ra sự khác thường của cô, lần này không riêng gì mỗi một.

“Có khả năng bị sốt.” Lộ Hiếu Vụ cố gắng mỉm cười, cố gắng nói xong càng thoải mái.

“Uống thuốc chưa?” Tiếng của Mạnh Dịch Nam cao lên một chút.

“Chưa.” Hình như trong nhà không có thuốc “Đừng lo, ngủ một đêm thì tốt rồi.” Cô đã ngủ một ngày, nhưng càng ngủ càng lạnh, xem ra ngủ nhiều không giúp mang cơn sốt đi.

“Anh gọi mẹ tới chăm sóc em được không?” Mạnh Dịch Nam lo lắng hỏi, nàng sinh bệnh mà anh lại không có ở bên người.

“Không cần.” Lộ Hiếu Vụ khẳng khái không nghe. Mẹ mà đến đây thì chắc sẽ giáo huấn cô à xem. Khẳng định sẽ nói cô đã lớn như vậy mà còn giống đứa nhỏ không biết tự lo ỳnh. Cô không muốn nghe mẹ cảm râm , giờ phút này cô thậm nghĩ ngủ một giấc là tốt nhất.

“Lộ Lộ.” Ở đầu bên kia Dịch Nam lại bắt đầu dĩ gọi nhỏ.

“Sáng mai thì em khỏe rồi, thật đấy.” Tay Lộ Hiếu Vụ có chút mệt mỏi, đành phải đưa điện thoại di động đặt ở bên tai rồi nằm nghiêng, mắt chậm rãi nhắm lại.

“Lộ Lộ, mau ngủ đi.” Dịch Nam nghe ra sự mệt mỏi của cô nên lưu luyến không rời tai nghe.

Ừ, Lộ Hiếu Vụ khê há miệng, đầu óc cuối cùng cũng tỉnh táo, nếu Mạnh Dịch Nam ở nhà thì tốt rồi.

Rạng sáng một chút thì Mạnh Dịch Nam mang theo hành lý mở cửa nhà ra. Anh đã về.

Trong phòng tối đen một mảnh, Lộ Lộ còn đang ngủ? Trong lòng Mạnh Dịch Nam căng thẳng, cô vẫn chưa ăn gì sao?

Mạnh Dịch Nam vội vàng thay đổi dép lê, cẩn thận đi vào phòng ngủ. Trong bóng đêm, Lộ Hiếu Vụ nằm ngủ trên giường thật sự say sưa, hô hấp nhẹ nhàng mà bên trong có mùi thơm nhàn nhạt.

Anh vào phòng tắm rửa mặt mũi, lau tay rồi mới nhẹ nhàng quỳ gối bên giường cẩn thận nhìn cô điềm tĩnh ngủ say, nhẹ tay đặt lên trán cô, hừ, khá nóng. Mạnh Dịch Nam rút tay lại, trong lòng đột nhiên căng thẳng, cô bị sốt không nhẹ!

Mạnh Dịch Nam rời giường từ trong túi hành lý lấy ra vỉ thuốc hạ sốt mới mua, rót một chén nước sôi để nguội rồi khẽ khàng ôm lấy Hiếu Vụ để tựa vào trong lòng, nhẹ nhàng lay tỉnh cô.

“Lộ Lộ.” Lộ Hiếu Vụ đang ngủ quên cả trời đất thì đột nhiên nghe được tiếng gọi như thực như ảo. Tiếng của Dịch Nam nên cô lại coi như mộng. Anh ấy không ở nhà, không ở bên cạnh cô.

“Lộ Lộ,” Mạnh Dịch Nam vỗ nhẹ mặt của cô. Lộ Hiếu Vụ rốt cục bị một cơn đau đớn làm tỉnh chậm rãi mở mắt đối diện gương mặt của Mạnh Dịch Nam mà ngây người! Như thế nào mà anh lại ở nhà? Không có khả năng a, anh hẳn là đang ở Bắc Kinh a!

“Anh đã trở về.” Mạnh Dịch Nam điểm nhẹ vào cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch của cô, đem thuốc và nước trên bàn đến “Uống thuốc đi.”

Lộ Hiếu Vụ kinh ngạc lấy thuốc nuốt vào, uống sạch cốc nước. Cô đang khát đến chết, cả người không thoải mái nên cô cũng lười xuống giường rót nước uống.

“Ăn cơm tối chưa?” Mạnh Dịch Nam cầm khăn giấy nhẹ lau mấy giọt quanh miệng cô.

Lộ Hiếu Vụ khẽ lắc đầu, không muốn ăn.

Mạnh Dịch Nam cau mày, sinh bệnh còn không ăn cái gì thì không phải rất không tốt sao. Anh chậm rãi đặt cô nằm xuống “Ngủ một lúc, anh đi làm cho em ăn.” Nói xong liền bước ra khỏi phòng.

Lộ Hiếu Vụ mở to mắt nhìn trần nhà chằm chằm, cô đã ngủ hai ngày hai đêm sao? Mạnh Dịch Nam không phải tới tối chủ nhật mới trở về sao? Không có khả năng đi, cô ngủ lâu như vậy, không bị chết cháy cũng bị chết đói. {hana: ý nói là ngủ nướng sẽ bị chết vì cháy đói}

Sau một hồi lâu, Mạnh Dịch Nam bưng một chén lớn tiến vào. Ừm, mùi hương nhè nhẹ thật sự rất mê người. Lộ Hiếu Vụ ngửi thấy mùi kia cũng đã bắt đầu chảy nước miếng, cháo thịt với trứng muối.

Mỗi lần cô ốm là mẹ nhất định sẽ làm món cháo này cho cô ăn. Mỗi một lần ăn đều rất nhanh khỏi. Cô cảm thấy bệnh của mình không phải được thuốc chữa khỏi mà tuyệt đối là cháo thịt trứng muối đã tiêu diệt sạch vi trùng gây bệnh nên mình mới có thể tốt.

“Nào, còn hơi nóng.” Mạnh Dịch Nam giúp đỡ cô tựa vào đầu giường rồi bưng bát, cầm lấy thìa chậm rãi múc từng thìa đưa tới miệng cô.

Mặt Lộ Hiếu Vụ lại bắt đầu nóng. Nhưng mà lúc này ốm làm cả người cô nóng lên nên cũng không nhận ra. Cô hé cái miệng nhỏ nhắn chậm rãi nuốt cháo. Ừm, hương vị thật ngon, Lộ Hiếu Vụ ngược mắt lên, không thể nghĩ được tay nghề của anh không thể khinh thường.

Hôm nào hẳn là bắt anh phải hoàn toàn biểu diễn một chút. Mạnh Dịch Nam mở miệng nói một câu “Ăn từ từ.” Sự tự tin trong mắt nhất thời được cô tán thưởng hoàn toàn tiếp thu.

Một thìa lại một thìa, từng miếng rồi từng miếng, anh chậm rãi dứt cháo nóng vào miệng cô mang theo sự quan tâm đầy đủ làm nhiệt độ của cô tiếp tục tăng lên. Ngay cả trong lòng cũng bắt đầu phát sốt.

Ánh mắt và động tác dịu dàng của anh đều làm cho cô có chút chống đỡ không được. Liệu có thể là vì cô bị bệnh nên anh cũng đặc biệt nhẹ nhàng? Cô vừa nuốt cháo xuống vừa chậm rãi suy nghĩ, cứ yên lặng như vậy thì cô đã nuốt vào hơn phân nửa bát cháo.

Mạnh Dịch Nam nhìn thấy cô hơi nghiêng đầu thì biết đã ăn no. Anh rút khăn tay ra nhẹ nhàng lau qua khóe miệng của cô. Lộ Hiếu Vụ ngượng ngùng đưa tay định tự mình lau nhưng anh lại kiên trì không cho cô động đây.

“Tại sao lại không cẩn thận như vậy?” Anh vừa mới không có ở nhà thì cô liền lâm vào tình trạng này, vậy anh làm sao mà yên tâm về cô đây?

“Có thể là ngày hôm qua dính nước mưa.” Lộ Hiếu Vụ thành thật nói ra, đúng là cô có chút không nghe lời.

Mạnh Dịch Nam khẽ vuốt trán của cô, nhìn mái tóc hỗn độn và đáng vẻ tiều tụy rồi đau lòng xoa nhẹ lên mắt cô. Ngủ lâu như vậy, như thế nào càng ngủ mắt càng trũng sâu, nhất định là cô thực không thoải mái. “Hiện tại trên người còn đau không?”

“Vẫn ê ẩm.” Lộ Hiểu Vụ giống cô bé gật gật đầu, ngày trước càng nóng thì mẹ đã ôm cô khẽ vuốt lưng làm cho cảm giác của cô không đau như vậy.

“Em ngủ trước một chút, anh đi tắm rửa một cái, vừa xuống máy bay nên còn bẩn.” Mạnh Dịch Nam giúp đỡ cô từ từ nằm xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán cô rồi liền đứng dậy cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Lộ Hiểu Vụ nghiêng đầu nhìn cửa phòng tắm đóng chặt. Đột nhiên nhớ tới một việc nên cầm lấy điện thoại di động bật nắp ra. Uhm, vẫn là thứ bảy, vậy là Mạnh Dịch Nam buổi tối đã mua vé máy bay trở về gấp? Đàm phán làm ăn xong rồi? Chẳng lẽ, anh là vì cô mà trở về gấp gấp sao?

Lộ Hiểu Vụ nằm ở trên giường suy nghĩ ngàn vạn, anh ấy Thật sự vì cô mà suốt đêm vội trở về?

Mạnh Dịch Nam mặc áo khoác xanh, mái tóc ướt còn rối bời đi ra. Vạt áo trước khẽ phanh ra, có vài giọt bọt nước chảy xuống phía dưới. Hiểu Vụ không khỏi sững sốt, anh như vậy Có loại cảm giác nói không nên lời, uhm thực gọi cảm.

Mạnh Dịch Nam vừa ngược mắt nhìn Hiểu Vụ trên giường. Cô vội vàng hạ mắt, mặt đột nhiên đỏ lên, vội quay lưng mới không bị phát hiện.

Mạnh Dịch Nam nhìn bộ dạng lúng túng của cô nằm ở trên giường rồi đi tới đưa tay thăm dò trán, cổ trước của cô. Thấy tay bị ướt đầm đáp, trên người cô đều là mồ hôi. Suy nghĩ anh vừa chuyển, lại xoay người đi vào phòng tắm.

Lộ Hiểu Vụ mê hoặc nhìn theo bóng anh, anh muốn làm gì vậy?

Chỉ chốc lát, Mạnh Dịch Nam bưng một chậu nước ấm bốc hơi đi ra đến bên giường. Lộ Hiểu Vụ trừng mắt nhìn anh “Anh muốn làm gì?”

Mạnh Dịch Nam đem khăn mặt tắm ướt ngồi ở bên giường “Giúp em lau người một chút.”

Lộ Hiểu Vụ vừa nghe đến lời này của anh thì vội lắc đầu “Không cần, không cần, để em đi tắm rửa.”

Anh muốn giúp cô lau? Lau cái gì? Lau khắp người sao? Té xỉu, chỉ có bà lão bị liệt mới có đãi ngộ như vậy, cô còn không đến mức được hưởng chăm sóc cao như thế. Hơn nữa, để cho anh lau, cô..... cô sợ anh lại muốn..... Cái kia.

“Em đang ốm không thích hợp tắm rửa, tắm xong lại dễ dàng cảm lạnh. Dùng nước ấm lau qua mồ hôi thì mới tốt.” Mạnh Dịch Nam dè dặt của cô, ngăn cản cô xuống giường.

“Em” Lộ Hiểu Vụ bị anh ngăn lại cũng không biết nói như thế nào, nhưng cô thấy thẹn thùng.

“Ngoan nào, cởi váy ngủ.” Mạnh Dịch Nam vỗ nhẹ mặt cô, tay kia đã đưa về phía làn váy của cô chậm rãi cuộn về phía trước.

Trong lòng Lộ Hiểu Vụ điên cuồng gào thét, nhưng mà, nhưng không cách nào ngăn cản động tác của anh, chỉ có thể tùy ý để anh tháo xuống áo ngủ trên người cô, chỉ còn đồ lót. Cô thẹn thùng khép chặt lại làm cho nó áp sát vào người.

Mạnh Dịch Nam nhẹ nhàng cúi người xuống, vắt sạch nước cho khăn mặt. Bàn tay to lật lại cầm khăn mặt nắm trong tay, xốc chân lên nhẹ nhàng chà lau cổ, vai, đôi cánh tay dài nhỏ của cô.

Khăn mặt ẩm lướt trên làn da mang theo cảm giác âm ẩm, lỗ chân lông cũng như giãn ra, Lộ Hiểu Vụ cảm thấy thân thể thực là dễ chịu.

Mạnh Dịch Nam lại đắp nước vẫn nhẹ nhàng lau cần cổ mềm mại, gò ngực cao ngất, cái bụng phẳng phiu của cô. Sau đó nhẹ nhàng trở mình để cho cô tựa vào trên giường rồi lau cái lưng bóng loáng của cô.

Động tác mềm mại kia làm trong lòng Lộ Hiểu Vụ không ngừng run rẩy, rất dịu dàng, khe khẽ đến mức cô còn muốn ngủ, sự thẹn thùng và căng thẳng trong lòng cũng từ từ lắng xuống.

Mạnh Dịch Nam thay nước vài lần, rốt cục đã lau qua toàn thân cô một lần. Đương nhiên, do Lộ Hiểu Vụ kiên trì nên mấy vị trí mấu chốt đều chỉ phớt qua. Lộ Hiểu Vụ nếu mà hoàn toàn từ bỏ kháng cự, đêm nay nàng không phải bị sốt cao làm chết cháy, mà là rõ ràng bị thẹn thùng nóng bỏng làm chết tươi!

Mạnh Dịch Nam nhìn Lộ Hiểu Vụ thoải mái nằm ở dưới tấm chăn đơn, chính mình đã mệt lại ra mồ hôi khắp người nên anh lại xoay người đi vào phòng tắm .

Khi đi ra thì Lộ Hiểu Vụ đã lại đang ngủ.

Mạnh Dịch Nam tắt hết đèn trong phòng, chậm rãi nằm trên giường, nhẹ nhàng kéo Hiểu Vụ ôm vào trong lòng. Lộ Hiểu Vụ dán vào ngực anh thì tỉnh lại phát ra vài tiếng rên nho nhỏ.

Mạnh Dịch Nam đưa tay nhẹ nhàng vỗ về lưng cho cô. Cô nói toàn thân đều đau thì nhất định rất khó chịu. Lộ Hiểu Vụ cảm giác cơn đau trên lưng giống như bị anh xoa xoa mà chậm rãi tiêu tan, một lúc sau bỗng lên cảm giác ấm áp.

Tay Mạnh Dịch Nam chậm rãi mơn trớn lưng của cô, cánh tay rồi đến hông của cô. Hiểu Vụ run run một chút, tay căng thẳng nắm chặt ngực anh.

Môi anh chậm rãi dán vào thái dương của cô rồi nhẹ nhàng lướt đến khuôn mặt, vô cùng từ tốn hôn lên da thịt của cô. Lộ Hiểu Vụ bị nụ hôn của anh quấy nhiễu đành ngắc cổ, muốn tách xa sự đụng chạm của anh. Anh sẽ bây giờ cung không nên nghĩ nhiều nữa?

“Dịch..... Nam,” Hiểu Vụ lên tiếng yếu ớt ý đồ định ngăn cản, nhưng anh vẫn tinh tế hôn cổ của cô. Một đường xuống phía dưới, tay cũng xoa càng nhẹ như muốn làm cho cô cảm thấy càng thoải mái hơn.

“Vào thời điểm bị sốt nếu đem bệnh khuẩn truyền cho người khác thì sẽ tốt cho bản thân.” Mạnh Dịch Nam đang cúi đầu cất tiếng, ở trong bóng tối mơ hồ vọng vào màng nhĩ Lộ Hiểu Vụ, trêu chọc trái tim của cô. Anh Muốn nói cái gì?

Ngay sau đó, Lộ Hiểu Vụ đang run mới hiểu được ý tứ trong lời của Mạnh Dịch Nam.

Anh khẽ ôm cô, dùng đôi môi tinh tế ấm áp hôn khắp toàn thân cô, giống như muốn dùng làn môi vô cùng mềm mại kia quét đi nhiệt độ cao trên thân thể cực nóng của cô.

Lộ Hiểu Vụ chóng mặt mơ hồ, mỗi chỗ da thịt bị anh đụng vào, sau một lát mát rượi thì nhanh chóng nóng lên. Cô Cẩn thận không hạ nhiệt độ, ngược lại càng tăng lên cao, càng lúc càng bớt mệt mỏi.

Anh mạnh mẽ dốc sức ôm lấy tứ chi của cô, da thịt lạnh lẽo của anh rất nhanh bị sự nóng bỏng của cô bao trùm. Hai người cuối cùng lại cùng nhau quấn quýt vào một chỗ .

Lộ Hiểu Vụ trong lúc đắm đuối mê man chỉ nhớ rõ, suốt một đêm này anh chỉ có ôm cô, hôn khắp người cô nhưng không có đòi hỏi cô.

26. Chương 26: Người Đàn Ông Ôm Chồng Mình Đây Là Ai

Edit: Hana

Sáng sớm hôm sau Lộ Hiểu Vụ tỉnh lại, trên người vẫn cảm thấy còn chút đau nhức, nhưng so với tối qua thì giờ cảm thấy tốt hơn nhiều, đưa tay sờ lên trán, đã hết sốt.

Cô nhắm mắt, nhìn đến Mạnh Dịch Nam đang nằm bên cạnh, vẫn là khuôn mặt ngủ say yên tĩnh, anh thật sự mệt mỏi. Tối hôm qua nửa đêm anh trở về, cùng lắm anh cũng phải ba giờ mới ngủ, đôi chân mỏi của anh nhú lại, trên trán vẫn lưu lại một chút dấu vết nhợt nhạt. Lộ Hiểu Vụ lặng lẽ nhìn anh, giờ phút này,

anh im lặng thật giống một bức tượng một cậu bé, ngũ quan anh tuấn, đôi mắt sáng khê nhảm, khoé miệng ẩn chứa một tia cười, hơi hơi nhếch, chỉ nghĩ đến anh cứ thế ôm cô, tinh tế hôn lên toàn thân cô, trong lòng cô đột nhiên cảm thấy vô cùng ấm áp, tối hôm qua anh thật ôn nhu, không giống một Mạnh Dịch Nam mà cô biết.

Khoé miệng Lộ Hiểu Vụ khê cười, chậm rãi xoay người, xốc chân lên bước xuống giường. Quả nhiên, chuyện anh ôm hôn cô đúng là có năng lực phi thường, giờ đây cô đã hoàn toàn hạ sốt, toàn thân cảm thấy nhẹ nhõm, cuối cùng đã lấy lại khí lực. Lộ Hiểu Vụ mặc áo ngủ vào, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng ngủ.

Đây đúng là một cuối tuần tốt đẹp, ánh nắng tươi sáng, trong gió lại thoang thoảng một hương vị của thanh mát của thiên nhiên. Lộ Hiểu Vụ dùng sức vận thẳng lưng một cái, đi vào phòng tắm để tắm, sau đó vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Chỉ lát sau Mạnh Dịch Nam cũng tỉnh lại, vươn tay đã thấy giường trống không, Mạnh Dịch Nam nhanh chóng mở mắt gọi “Lộ Lộ?”

Lộ Hiểu Vụ nghe thấy trong phòng có tiếng anh kêu, cười cười đi qua, tựa người vào cánh cửa phòng ngủ thăm dò “Anh đã dậy?”

Mạnh Dịch Nam nghiêng người nhìn Lộ Hiểu Vụ đứng cạnh cửa, sắc mặt cô nhìn đã tốt hơn nhiều, không đỏ tươi giống hôm qua. “Sao em không nghỉ ngơi thêm đi?”

“Em không ngủ nổi, ngủ nữa thì xương cốt đều nhũn ra hết.” Lộ Hiểu Vụ cố ý khoa chân múa tay, ngủ một ngày một đêm nghĩ đến đã muốn khùng bố, cô chắc sắp nói nghiệp được thần ngủ rồi.

Mạnh Dịch Nam nhìn chằm chằm khuôn mặt đùa vui của cô, cũng chậm chậm lộ ra nụ cười, bắt đầu có tinh thần? Mạnh Dịch Nam kéo chăn qua một bên, cười đứng dậy bước xuống giường, Lộ Hiểu Vụ vừa nhìn thấy anh không mặc đồ lập tức nhắm chặt mắt lại... Người đàn ông này... đúng là thích chơi trò khoả thân, cô sao có thể quên chứ? Nghĩ đến vừa rồi vì không cẩn thận nhìn thấy hình ảnh kia, trong lòng không khỏi gọi lên trí nhớ về buổi tối hôm qua, tuy rằng anh chỉ ôm cô và không ngừng hôn lên môi cô, nhưng thân thể của anh biến hoá ra sao cô đều có thể cảm nhận được, anh tối hôm qua nhất định đã nhấn nhay rất vất vả.....

A... Lộ Hiểu Vụ lắc đầu thật mạnh như muốn xoa tan những suy nghĩ miên man trong đầu, lại không nghĩ đầu lại bị đập vào cửa kính! Rầm một tiếng, quạ bay đầy đầu, Lộ Hiểu Vụ tựa người vào cánh cửa khê kêu.

“Em sao thế?” Mạnh Dịch Nam cầm khăn mặt lao khỏi phòng, vừa nhìn thấy cô tựa cửa nhú mày, đoán chắc cô không cẩn thận mà đụng đầu, bắt đầu dĩ cười nhẹ, đi tới ôm lấy cô, xoa xoa chỗ đau cho cô “Được rồi, xem ra bệnh của em chưa hoàn toàn khỏi, tiếp tục đi nằm đi.”

“Em không sao.” Lộ Hiểu Vụ vội vàng ngẩng đầu, bĩu môi tỏ vẻ kháng nghị, cô không cần tiếp tục nằm xuống. Thoáng nhìn đến mặt anh đang mang ý cười, cô lập tức hiểu ra, mình bị lừa... anh cố ý cười cô.

Mạnh Dịch Nam không nhịn được cúi đầu hôn lên môi cô, miệng chu như vậy không ăn thì thật có lỗi với bản thân a!

Lộ Hiểu Vụ đỏ mặt ngơ một tiếng, đẩy nhẹ anh ra, e lệ cúi đầu “Em... em còn đang đun sữa.” Nói xong liền xoay người bay nhanh vào phòng bếp.

Mạnh Dịch Nam nhìn đáng vẻ thẹn thùng của cô trong lòng vui vẻ, Lộ Lộ đáng yêu thật, Anh xoay người trở lại trong phòng.

Hiểu Vụ vừa nghe đến tiếng bước chân anh rời đi mới vội vã xoay mặt nhìn ra ngoài, hít một hơi thật sâu, anh luôn có cách làm cô đỏ bừng mặt, vì sao anh lại có thể tự nhiên tùy lúc mà hôn môi như thế.

.....

Hai người ăn xong Lộ Hiểu Vụ thu dọn bát đĩa đi vào phòng bếp, Mạnh Dịch Nam cũng vào theo, “Để anh rửa, em ngồi đi, vừa đỡ bệnh không nên làm gì quá mệt mỏi.”

Lộ Hiểu Vụ trừng mắt nhìn anh đoạt bát trong tay cô, lôi kéo tay cô vào vòi nước rửa sạch, trong đầu phút chốc trống rỗng, cô lần này đúng là ốm thật rồi? Người đàn ông tuyệt đỉnh của gia đình hiện thân, anh chủ

động muốn rửa bát? Cô nhớ kỹ trước nhờ anh phơi quần áo hay rửa bát anh luôn nhăn mặt cau mày bước đi, thấy cô buồn bực anh thản nhiên buông một câu “Anh không thích làm việc này.” Mỗi lần như thế cô chỉ có thể cố nén giận, một mình yên lặng làm hết việc nhà, ai bảo đây là chức trách của phụ nữ đâu?

“Được rồi, ngồi nghỉ đi.” Mạnh Dịch Nam dùng khăn mặt lau hết nước trên hai tay cô, giúp cô đi khỏi bếp, cuối cùng còn nháy mắt cười với cô, Lộ Hiểu Vụ liền choáng váng đi ra khỏi bếp.

Lộ Hiểu Vụ ngồi khoanh chân trên sofa, nghe tiếng nước trong phòng bếp trong lòng lại thấy nhộn nhạo, anh... cũng bị bệnh? Đột nhiên lại ôn nhu chăm sóc cô, khiến cô thụ sủng nhược kinh, hơn nữa còn có chút cảm động, bộ dáng của anh thật giống với trước khi hai người kết hôn.

.....

Mạnh Dịch Nam rửa xong bát liền rót một chén nước, đi đến ngồi bên cạnh cô, nhẹ nhàng chạm tay vào trán cô, đã bình thường, chỉ hơi ẩm ẩm “Uống nước đi.” Anh đưa chén nước đến bên miệng cô, Lộ Hiểu Vụ nghe lời chậm rãi uống hết nửa chén nước, gương mặt mỉm cười cảm ơn, Mạnh Dịch Nam ôn nhu như má cô, đột nhiên cô có cảm giác mình giống một cô bé, trước mặt anh thật yêu đuối, được anh yêu thương chiều chuộng, loại cảm giác này.... Cô không hề cảm thấy chán ghét, còn có điểm mừng thầm.

Lộ Hiểu Vụ đỏ mặt cúi đầu, bệnh của cô nhất định là đã truyền cho anh, cho nên anh mới có biểu hiện không giống anh thế này.

Mạnh Dịch Nam nhìn được cô đang ngượng ngùng, tay thu lại, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, “Hôm nay thời tiết thật tốt, đáng tiếc em mới khỏi bệnh, không thể chạy loạn, nếu không anh cùng em đi dạo.”

“Ở nhà cũng rất tốt.” Lộ Hiểu Vụ ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng cười, có thể ở nhà hưởng thụ cảm giác ấm áp này cũng coi như là có được phần thưởng a.

“Em có mệt không?” Mạnh Dịch Nam quay mặt nhìn cô.

Lộ Hiểu Vụ lắc đầu, ngủ lâu như thế cũng thấy khá hơn.

“Chúng ta xem phim đi?” Mạnh Dịch Nam đột nhiên đưa ra đề nghị.

“Ra ngoài sao?” Lộ Hiểu Vụ sững sốt.

“Không, xem ở nhà, chúng ta lên mạng xem.” Mạnh Dịch Nam đỡ cô đứng dậy, cùng nhau tiến vào thư phòng.

.....

Vào thư phòng, Lộ Hiểu Vụ chỉ nhìn thấy bàn làm việc và ghế da mặt đã đỏ bừng, thân thể liền lui dần ra ngoài, ... cô... trong đầu không thể áp chế được cảm giác ngượng ngùng....về lần khủng bố đấy....

Mạnh Dịch Nam trong lòng cười nhẹ, cô chắc phải đổi lại toàn bộ nội thất ở đây mới có thể xóa được dấu vết a. Có điều, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt e lệ của cô, anh lại cảm thấy vui vẻ không thôi, anh chính là thích nhất bộ dạng thẹn thùng này của cô.

Mạnh Dịch Nam kéo cô ngồi cùng anh ở ghế da, Lộ Hiểu Vụ nhăn nhó muốn xuống khỏi đùi anh, Mạnh Dịch Nam nhẹ giọng quát bảo cô ngừng lại “Đừng nhúc nhích.”

Đầu Lộ Hiểu Vụ căng lên, lập tức không dám động đậy, anh đã cảnh cáo là có ý, cô vô cùng... vô cùng hiểu được.

“Chúng ta xem ở phòng khách không được sao?” Lộ Hiểu Vụ sợ hãi hỏi, ở trong này cô không thể tập trung.

Mạnh Dịch Nam nhìn chằm chằm cô ba giây, cuối cùng thoả hiệp đem máy tính đặt lên bàn trà ở phòng khách, hai người lúc này ngồi trên sofa.

Mạnh Dịch Nam mở máy tính, mở một trang mạng hỏi cô “Em muốn xem gì?”

Lộ Hiểu Vụ nhún vai “Tuỳ anh.” Cô bình thường cũng không biết mấy cái này.

Mạnh Dịch Nam cười nhẹ, kích vào một bộ phim hoạt hình [Wall - E] “Phim này em nhất định thích.”

Hai người liền ôm nhau ngồi xem bộ phim hoạt hình tình yêu cảm động. nhờ tình yêu của Wall – E và Eva mà giúp con người có thể một lần nữa quay lại địa cầu. {hana: Phim này hana có coi n lần rồi ấy... lúc đầu chả biết phim gì, đến đoạn này mới biết, thì ta là Wall – E ha ha}

Lộ Hiếu Vụ xem vô cùng chăm chú, nghe bài hát tiếng anh, lại thấy Wall – E thấy Eva không có năng lượng, vì “nàng” nạp năng lượng, lại thấy “nàng” bị mưa làm ướt giúp “nàng” che dù, kết quả chính mình bị sét đánh trúng. Nghe Wall – E gọi tên “Eva, Eva” nước mắt cô phút chốc rơi xuống, Mạnh Dịch Nam đau lòng ôm lấy cô, dùng khăn tay lau đi những giọt nước mắt trên má cô, ai, nhìn cô xem, chỉ là phim hoạt hình cũng khiến cô cảm động thế này a! {hana: đoạn này hana cũng khóc á}

Cuối cùng, nhìn thấy hai người máy cuối cùng cũng trở về trái đất cô mới ngừng khóc và mỉm cười, cảm động đến kích động ôm chặt Mạnh Dịch Nam.

“Đồ ngốc, đây là phim hai mà.” Mạnh Dịch Nam vỗ nhẹ vai cô, nhẹ giọng an ủi.

“Hay lắm, thật sự cảm động.” Lộ Hiếu Vụ một bên lau lau đôi mắt sưng đỏ, một bên vui vẻ nói. Phim hoạt hình của Mỹ đều có ngụ ý sâu sắc, không chỉ thổi hồn cho những người máy vô tri mà còn khiến họ có thể có được một tình yêu lãng mạn và cảm động, hơn nữa lại có thể truyền đạt được thông điệp bảo vệ môi trường, trân trọng trái đất đến người xem, thật sự là khiến người ta cảm động.

“Hôm nào chúng ta đi tới rạp chiếu phim xem.” Mạnh Dịch Nam nhìn thấy cô dễ dàng cảm động thì cũng bị ảnh hưởng, phút chốc lòng anh mềm ra.

Mạnh Dịch Nam bình thường chỉ lo cuộc sống, anh luôn cho rằng chỉ cần về nhà ăn cơm, ngủ chính là chung thủy với cô, lại không nghĩ trong lúc đó họ lại không giao tiếp nhiều, anh thậm chí còn không biết cô thích gì. Cô không nói. Anh cũng không có cơ hội hỏi. Lần trước sau khi nghe Chung Bình phân tích, anh bắt đầu hiểu ra, Lộ Lộ vì sao lại sợ anh, khả năng vì bọn họ không hiểu nhau, anh phải khiến cho cô từ từ dung nhập vào cuộc sống của anh.

.....

Cả ngày, hai người ngoài ăn cơm thì hoàn toàn ngồi ở sofa xem phim.

Mạnh Dịch Nam nhìn Lộ Hiếu Vụ một hồi khóc một hồi cười trong lòng cũng bị ảnh hưởng bởi hỉ nộ ái ố của cô, cô thật sự là một cô bé hay xúc động. Anh nhìn thấy hay, cô lại nhìn một lúc là bắt đầu khóc, anh có chút hối hận muốn tắt đi lại bị cô ngăn lại, càng cảm động càng phải xem, anh đành phải cùng cô tiếp tục xem.

Không biết qua bao lâu mà đã đến mười giờ tối, ở công ty có gọi vài cuộc điện thoại đến, Mạnh Dịch Nam đều đơn giản sắp xếp một chút, sau đó lại đem đi động để chế độ im lặng, lại tiếp tục cùng Hiếu Vụ xem phim. Bọn họ khó lắm mới có thời gian ngồi xem phim cùng nhau thế này, lại gần nữa, cùng nhau cảm động buồn vui, anh thích cảm giác được ôm cô ở trong lòng anh. Thế này mới giống một đôi vợ chồng, không phải sao?

Mạnh Dịch Nam ngược mắt nhìn đồng hồ, khẽ cúi xuống nói với người bên cạnh đang vô cùng chăm chú “Xem hết bộ này em đi tắm nhé, đi ngủ sớm một chút, không lại mệt.”

Lộ Hiếu Vụ mắt không rời màn hình gật gật đầu, Mạnh Dịch Nam cười nhẹ lại nhu nhu má cô, không biết có gì mà thích vậy, khiến cô chuyên chú như thế, cô khi nào có thể vì anh mà tập trung thế đây?

.....

Điện thoại Mạnh Dịch Nam rung, có cuộc gọi, anh sợ làm ồn đến cô nên đi vào thư phòng nghe máy.

Lúc này chuông cửa lại vang lên, Lộ Hiếu Vụ sững sốt, đã muốn thế này còn ai đến a?

Cô đi đến cạnh cửa, nhìn vào thấu kính, một người đàn ông xa lạ đang đứng nheo mắt cười cười. Lộ Hiếu Vụ lấy điện thoại kết nối ra bên ngoài hỏi “Anh tìm ai?”

“Mạnh Dịch Nam.” Giọng nói của người đàn ông bên ngoài rõ ràng trầm ổn.

Lộ Hiếu Vụ vừa nghe, a, là bạn của Mạnh Dịch Nam? Người này biết tên Mạnh Dịch Nam, cũng tìm được nhà họ, hẳn là anh có quen biết.

Lộ Hiểu Vụ gác máy, mở cửa, người đàn ông ngoài cửa ôn nhã cười với cô “Xin chào, là Lộ Hiểu Vụ à? Tôi là bạn của A Nam.” Lộ Hiểu Vụ nghe anh ta gọi tên mình, mỉm cười gật đầu, định để cho anh ta tiến vào, người đàn ông này phía sau còn kéo theo một va li hành lý to, có vẻ mới đi đâu về.

Mạnh Dịch Nam nghe điện thoại xong đi ra hỏi “Là ai?” Vừa rồi anh nghe tiếng chuông cửa, là hàng xóm sao?

Mạnh Dịch Nam vừa thấy người sắc mặt khấn trương khó chịu, giật mình đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Mà người đàn ông kia lại mỉm cười, vừa nhìn thấy Mạnh Dịch Nam liền phấn khích lao đến ôm chặt lấy cổ Mạnh Dịch Nam, gắt gao dán mặt vào người anh hưng phấn kêu to “A Nam, em đã về!”

.....

Lộ Hiểu Vụ hoàn toàn trợn tròn mắt, người có thể làm cho Mạnh Dịch Nam đứng ngốc ra, cô vẫn là lần đầu tiên gặp, trợn mắt nhìn người đàn ông đang ôm chặt chòng mình, trong lòng nghi hoặc không thôi, người đàn ông này... là ai????

27. Chương 27: Ba Người Bắt Đầu Ở Chung

Edit: Mèo đầu heo

Beta: Hana + SO2

Không khí bên trong xấu hổ, Mạnh Dịch Nam cả nửa ngày mới phun ra được hai chữ, “Diệp Tỳ!”

Mạnh Dịch Nam trong đầu lóe lên, chớp chớp mắt? Nhìn người đàn ông sau lưng hắn chớp chớp mắt kia! Lộ Hiểu Vụ khép cửa lại, xem ra, cái người trông anh tuấn này là bạn tốt của Mạnh Dịch Nam, trông rất thân mật khăng khít! Hai người đến bây giờ vẫn còn dính với nhau như vậy, không phải thân mật khăng khít thì là cái gì?

Vị đẹp trai kia rốt cuộc cũng chịu ở đằng sau cổ Mạnh Dịch Nam ngẩng đầu lên, mỉm cười nháy mắt vài cái, “Bà xã anh thật đáng yêu.”

Mạnh Dịch Nam cuối cùng không chịu được dùng sức đẩy Diệp Tỳ ra, “Cậu làm sao biết tôi ở chỗ này?” Tốt nhất câu trả lời của cậu ta không nên là người mà Mạnh Dịch Nam nghĩ, bằng không Chung Bình chuẩn bị tắm rửa sạch sẽ chờ chém.

“Chung Bình nói cho em biết.” Diệp Tỳ nhún vai, vẻ mặt kiêu căng sao cả trả lời, Chung Bình là anh em tốt của Mạnh Dịch Nam, không tìm anh ta thì tìm ai.

Mạnh Dịch Nam hít sâu một hơi, cố gắng ngăn chặn không phát hỏa, Chung Bình! Tên chết tiệt kia, còn muốn hại tôi đến thế nào?

Lộ Hiểu Vụ đi đến, xấu hổ cười cười, “Cậu ngồi xuống đây đi.” Hai người có muốn ôn lại chuyện cũ, cũng không nên đứng luyên chân như vậy, hai là bọn họ thích đứng ngang nhau nhìn thẳng, cô nhìn hai người đàn ông cao 1m8 như vậy đứng với nhau, rõ ràng không gian bị chật hẹp đi hẳn.

“Cám ơn, người đẹp.” Diệp Tỳ đẹp trai không chút khách khí kéo hành lý đi về phía phòng khách.

Mạnh Dịch Nam trừng mắt nhìn bóng dáng cậu ta, lại nhìn Lộ Hiểu Vụ đang bận rộn trong phòng bếp, mặt đành lại.

Lộ Hiểu Vụ bưng trà đi ra, Diệp Tỳ ngồi ở trên ghế sofa, Mạnh Dịch Nam lại ngồi trên ghế sofa con, hai người chẳng nói với nhau câu nào.

“Mời uống trà.” Lộ Hiểu Vụ dịu dàng cười, đã là khách thì phải tiếp đãi thật tốt, tuy rằng thân phận vị khách này còn chưa sáng tỏ, nhưng lấy lễ thường tình đối đãi với nhau chung quy là vẫn không sai.

“Cám ơn.” Diệp Tỳ mỉm cười nhận chén trà, nhìn thoáng qua thấy máy tính để trên bàn trà, hình ảnh đang được tạm dừng, “Chị đang xem gì vậy?” Hắn híp mắt lại, nhìn Lộ Hiểu Vụ cười.

Lộ Hiểu Vụ thành thật trả lời, “Kungfu Panda.”

“Ồ.” Hiệp Tỉ một bên mân mê chén trà một bên gật đầu, căn bản không thèm để ý đến Mạnh Dịch Nam ngồi bên cạnh, ánh mắt nhìn cậu đã muốn phát hỏa.

“Hiếu Vụ, em ở đây xem tiếp đi, anh và Diệp Tỳ đi vào thư phòng nói chuyện.” Mạnh Dịch Nam cố nén lửa trong lòng, quyết định nhanh chóng đem vị khách không mời này tống cổ ra chỗ khác.

“Nam, anh chưa giới thiệu em với chị Hiếu Vụ.” Diệp Tỳ mỉm cười, giương mắt nhìn Mạnh Dịch Nam.

Lộ Hiếu Vụ hơi thất thần, hần gọi tên của Mạnh Dịch Nam, giọng nói vòng vo, nghe ra được có ý tứ khác, người này... mỗi khi nói chuyện đều dùng giọng đó sao?

Mạnh Dịch Nam thở sâu, “Diệp Tỳ, học đệ đại học của anh, Lộ Hiếu Vụ bà xã thân ái của tôi.” Lộ Hiếu Vụ nghe được từ cuối lời giới thiệu của anh, khuôn mặt đỏ bừng, trong đầu lóe lên, bà xã thân ái, anh... anh bị bệnh à, sao lại giới thiệu như vậy với người khác? Cho dù anh với người này tình nghĩa sâu sắc, bất kể có thân mật khăng khít đến đâu, anh cũng không thể nói vậy được nha!

Diệp Tỳ không giới thiệu chút nào, đôi mắt to cười càng híp lại, “Bà xã thân ái của Nam, xin chào.” Diệp Tỳ duỗi tay ra, chủ động cầm tay của Lộ Hiếu Vụ, người này... Chính là cùng một loại người với Mạnh Dịch Nam, giả nhân giả nghĩa, tuyệt đối là giả nhân giả nghĩa. Tiếng cảnh cáo không ngừng vang lên trong lòng Lộ Hiếu Vụ.

Mạnh Dịch Nam vung bàn tay to lên, ngăn tay hai người lại, đem Diệp Tỳ xách vào trong thư phòng, ầm! Cánh cửa nặng nề đóng lại!

Lộ Hiếu Vụ trừng mắt nhìn cửa thư phòng đóng chặt, này... hai người này chắc chắn là có bí mật!

“Cậu muốn làm gì?” Mạnh Dịch Nam mở chốt cửa sổ, bực bội đi về phía cạnh bàn, đứng quay lưng lại với Diệp Tỳ. Chung Bình, cậu chờ đợi chịu chết đi, cứ nhiên cậu lại dám đem địa chỉ của tôi nói cho Diệp Tỳ biết.

“Em có khả năng làm chuyện gì?” Diệp Tỳ nhẹ nhàng cười, nhìn bóng dáng quen thuộc cao lớn kia, trong lòng mơ hồ co rút, thanh âm lạnh đi, “Anh lại có thể kết hôn! Anh gạt em!” {hana: gai ốc nổi đầy người...}

Mạnh Dịch Nam lông mày nhíu chặt, chậm rãi xoay người, thanh âm trầm ổn, “Gặp đúng người.” Anh nhìn trên mặt Diệp Tỳ hiện lên một tia đau lòng không hiểu, trong lòng than nhẹ, anh già như vậy thật vô dụng, những gì cần nói anh đã nói rồi.

Diệp Tỳ khước miệng khẽ nhếch lên, “Đúng vậy sao? Chúc mừng anh.” Trên mặt Diệp Tỳ lộ vẻ tươi cười, ánh mắt lại bị che kín một tầng không rõ, mờ mịt đoán không ra. Diệp Tỳ vừa rồi đã nhìn thấy biểu tình khiếp sợ ở trong mắt của Mạnh Dịch Nam, anh trốn đã lâu rồi, khẳng định không nghĩ tới cậu đột nhiên lại xuất hiện. Hiện tại, nhìn anh xem còn trốn thế nào được nữa?

Mạnh Dịch Nam trong lòng phiền muộn, nhìn biểu tình này của Diệp Tỳ, anh biết, cậu ta đang khẩu thị tâm phi, Mạnh Dịch Nam lấy ra điều thuốc, nói lảng sang chuyện khác, “Cậu về mấy ngày vậy?” Nghe Chung Bình nói, cậu ta tốt nghiệp xong sẽ đi Canada, rồi không trở về nữa. Lúc đầu còn tưởng rằng cậu ta.... Sẽ không xuất hiện trong sinh mệnh của anh nữa.

“Còn xem thế nào đã.” Diệp Tỳ đi lên phía trước, lấy điều thuốc trong tay anh, trực tiếp ngậm vào trong miệng, ánh mắt say mê nhìn chằm chằm Mạnh Dịch Nam. Nhìn biểu tình trong mắt Mạnh Dịch Nam là cậu biết, anh hiện tại sợ nhìn thấy mình nhất! {hana: kinh quá, dammie tra hình à}

Mạnh Dịch Nam bị nhìn chăm chú lại càng cảm thấy phiền muộn hơn, lấy ra một điều thuốc nữa “Cậu định ở khách sạn nào?” Hiện tại quan trọng nhất là làm thế nào mời cậu ta đi?

“Không tìm.” Diệp Tỳ nhả khói ra, ánh mắt một giây cũng không rời khỏi anh, giống như đem dung mạo của anh khắc vào trong lòng. Anh ngày càng trở nên chín chắn, da dẻ trở nên đen so với trước kia một chút, tóc cũng không còn trắng như thời trai trẻ mà hơi vểnh lên, nhưng ánh mắt kia thì vẫn y nguyên như cũ trầm lắng.

Mạnh Dịch Nam nhớ ra bản ghi chép, tính tìm giúp khách sạn giùm hần, lại bị Diệp Tỳ dùng tay đè lại, “Không cần.” Tay cậu ta lạnh như vậy bao phủ trên tay anh.

“Anh vẫn biết là em không quen ở khách sạn mà.” Diệp Tỳ khước miệng nhếch lên, anh chắc hẳn là biết, bọn họ đã từng quen thuộc với nhau như vậy!

“Diệp Tỳ.” Mạnh Dịch Nam hơi thiếu kiên nhẫn, ngụ ý của cậu chính là lười không muốn đi.

“Sao vậy, thu lưu (thu nhận + giúp đỡ) em vài ngày cũng không vui?” Diệp Tỳ cuộn người lại, nhả khói đi đến bên cửa sổ, “Cảnh vật chung quanh nhà anh nhìn không tệ.” Tôi nhất định cứ ý lại vào anh đấy thì sao? Mạnh Dịch Nam trong mắt phun lửa, Diệp Tỳ vừa nghĩ đến lập tức cảm thấy khoái trá, anh lại có thể dễ dàng bị mình khơi mào cảm xúc như thế.

“Cậu trở về làm gì?” Mạnh Dịch Nam nén lửa giận, quyết định giải quyết vấn đề từ gốc rễ, cá tính của Diệp Tỳ anh rất hiểu, một khi đã quyết định chuyện gì, là sẽ không dễ dàng bỏ qua. Làm sao mà trước khi mình lại cho rằng người này trước kia rất thiện lương chứ! Thật sự là tài giỏi mà.

“Em về tìm anh.” Diệp Tỳ đuổi người, đứng thẳng nhìn anh, ánh mắt kia vẫn không có gì che dấu nặng nề mà đâm vào tim anh.... Vẫn là như vậy!

“Diệp Tỳ, anh nói rồi, anh không phải như thế! Anh đã kết hôn!” Mạnh Dịch Nam nhin không được bùng phát, thấp giọng gào lên, MD! Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn lão tử nữa, lão tử thật sự bình thường, chẳng qua là lúc ấy không thể chứng minh cho cậu xem, hiện tại tôi đã kết hôn rồi, còn thể nào nữa? Bà xã tôi tuyệt đối là nhân chứng tốt nhất, tôi không phải gay, tuyệt đối không phải!

Diệp Tỳ liền trừng mắt nhìn anh, trừng mắt nhìn anh phát hỏa, trừng mắt nhìn khuôn mặt anh tái mét, một lúc sau khước miệng mới buông ra một câu, “Chưa hẳn.” Diệp Tỳ trong lòng cười, kết hôn? Ai biết được là anh kết hôn thật hay là kết hôn giả? Nhìn bộ dáng bà xã của anh, xem chừng cũng bị anh lừa! Anh rõ ràng là không có hứng thú đối với phụ nữ!

Mạnh Dịch Nam buồn bực xoa xoa trán, “Diệp Tỳ, cậu đến chỗ Chung Bình ở đi.” Không thể để người này tiếp tục quẩn lầy nữa, Hiểu Vụ không chừng cũng có thể bị cậu ta dọa đến. Anh đứng dậy cầm chìa khóa xe, chuẩn bị đi ra khỏi thư phòng.

“Anh thật muốn đuổi em đi sao?” Diệp Tỳ tựa vào cửa sổ, vẫn không nhúc nhích, khước miệng mân mê! Mạnh Dịch Nam, em cho anh một cơ hội nữa, những lời nói của anh trước kia, em đều nhớ rõ!

Mạnh Dịch Nam bị giọng nói lạnh lùng của cậu ta dọa, thân thể vẫn đứng yên, không nhúc nhích!

“Anh định đối xử như vậy với ân nhân cứu mạng của mình?” Thanh âm của Diệp Tỳ có chút lạnh lẽo. Đồ tiểu tử nhà anh chắc chắn không dám, người khác thì không nói làm gì, nhưng là hai chữ nghĩa khí trong lòng anh chắc vẫn có chút phân lượng.

Hai người cứ như vậy liền trầm mặc.

Mạnh Dịch Nam rất lâu sau mới từ từ xoay người, trừng mắt nhìn cậu ta.....Dùng cái này bức anh sao? Cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ mở miệng, “Hiểu Vụ rất đơn thuần, cậu không thể làm phiền cô ấy!”

Diệp Tỳ nháy mắt, hẳn đồng ý, “OK.” Từ từ bày ra khuôn mặt tươi cười. Em đối với cô ta không có hứng thú!

Mạnh Dịch Nam nhìn Diệp Tỳ đẹp trai tươi cười, trong lòng hơi rét lạnh, quyết định này của anh có phải là khiến chính mình càng bị lún sâu vào phiền toái không?

Ngày mai anh sẽ đi qua giết Chung Bình, rõ ràng đã giao cho anh tuyệt đối không được tiết lộ tin tức của anh cho Diệp Tỳ, hẳn lại có thể dám bán đứng anh!

Két, cửa phòng mở ra.

Lộ Hiểu Vụ gương mặt nhìn lên, Mạnh Dịch Nam cùng Diệp Tỳ một trước một sau đi ra.

Mạnh Dịch Nam vung tay về phía Lộ Hiểu Vụ, “Hiểu Vụ, Diệp Tỳ phải ở nhờ nhà chúng ta vài ngày.” Diệp Tỳ ở phía sau Mạnh Dịch Nam, bày ra bộ mặt tươi cười, Lộ Hiểu Vụ trong lòng ngẩn ra, người này đẹp trai cười lộ lên trông rất đẹp mắt!

“Phiền người đẹp.” Diệp Tỳ mang theo hành lý đứng ở phòng làm việc bên cạnh.

“Gọi chị dâu.” Mạnh Dịch Nam liếc mắt sang, quy củ vẫn là phải nghe theo. Nếu như để Hiểu Vụ nhìn ra được manh mối gì, anh sẽ lấy dao nhỏ trực tiếp kết liễu cậu ta!

“Chị dâu xinh đẹp.” Diệp Tỳ kia mở mồm ra đúng là không phải ngọt bình thường, cùng vẻ ngoài tuấn dật của cậu ta trông rất tương xứng, đàn ông đẹp trai mồm mép lại lém lỉnh, là lựa chọn thứ hai của đám sắc nữ. Lộ Hiểu Vụ nói thầm trong lòng, đi vào dọn dẹp phòng khách.

Mạnh Dịch Nam nhìn bóng dáng của Lộ Hiểu Vụ, quay đầu lại trừng mắt, “Ngồi xuống đi.” Diệp Tỳ khẽ nhìn vào phòng khách, Mạnh Dịch Nam đã đồng ý cho cậu ở lại, tốt nhất lúc này không nên vuốt râu anh, nếu đem anh chọc giận, anh nhất định sẽ giận dữ đá ra ngoài, như vậy cậu thật sự sẽ phải ngủ ngoài cửa!

Mạnh Dịch Nam đi vào phòng khách, “Hiểu Vụ, em thấy thế nào, nếu em không đồng ý giữ cậu ta lại, thì anh đưa cậu ta đi.” Mạnh Dịch Nam vừa nói vừa vụng trộm xem phản ứng của cô.

Lộ Hiểu Vụ khẽ khẽ cười, “Cậu ấy là bạn bè tốt của anh mà, không sao đâu.” Xem ra quan hệ bạn tốt này cũng không bình thường

Mạnh Dịch Nam tiến lên, nhẹ nhàng ôm eo Lộ Hiểu Vụ, “Lộ Lộ, em thật tốt.” Bà xã anh đúng người lương thiện am hiểu ý người khác.

Lộ Hiểu Vụ mặt đỏ lên, khẽ đẩy anh ra, ánh mắt thoáng nhìn, báo cho anh bên ngoài có người, đừng làm càn.

Mạnh Dịch Nam da đầu căng thẳng, bỗng nhiên bừng tỉnh, Diệp Tỳ ở trong nhà, không chỉ một đồng phiền toái, hẳn cùng với Lộ Lộ cũng không thể ngọt ngào với nhau. Mạnh Dịch Nam nghĩ xoay chuyển, đột nhiên lại nghĩ đến, cứ làm trước mặt Diệp Tỳ, hẳn mới có thể tin tưởng anh không phải là gay! Đúng vậy, chính là như thế.

Mạnh Dịch Nam dang tay ôm lấy cô, dán lên mặt cô, cúi đầu nói, “Em xem em bệnh xong càng ngày càng gầy.” Thanh âm càng lúc càng nhỏ, cuối cùng biến thành khẽ hôn lên mặt cô, Lộ Hiểu Vụ ngượng ngùng nghiêng đầu, anh làm sao mà càng lúc càng mạnh bạo hơn, đang có khách mà!

“Có muốn em giúp đỡ không?” Diệp Tỳ đứng ở cạnh cửa, nhìn hai người ôm chặt.

Lộ Hiểu Vụ đỏ mặt tránh ra khỏi Mạnh Dịch Nam, đi đến cạnh giường, vội vàng sửa sang lại ga giường, che xấu sự xấu hổ của mình, Mạnh Dịch Nam không chỉ lộ vẻ mãnh liệt ra bên ngoài, mà còn đúng là vui đùa giỡn mà, làm trò yêu đương thân mật trước mặt người khác, cô chịu không được.

Diệp Tỳ nhìn chằm chằm mắt Mạnh Dịch Nam, lộ nụ cười thần bí, biểu diễn thật sự là phấn khích a!

Mạnh Dịch Nam cũng nhìn lại cậu, cái này người ta gọi là biểu lộ chân tình! Thấy chưa!

“Được rồi đó.” Lộ Hiểu Vụ xoa xoa eo, đỏ mặt nhìn hai người, bọn họ vẫn nhìn nhau như vậy, này... Không khí có phần kì lạ, chẳng lẽ hai người có chuyện, ở trước mặt cô không tiện nói ra. “Ách, em đi chuẩn bị nước ấm.” Nói xong liền vội vàng trốn ra khỏi phòng.

Diệp Tỳ nghiêng người, nhường đường cho Lộ Hiểu Vụ đi ra ngoài, mới xoay mặt cười với Mạnh Dịch Nam, “Bà xã anh thật thức thời.”

Người đúng là tên đại đầu quỷ! Mạnh Dịch Nam thầm mắng ở trong lòng, nghiêng răng nghiêng lợi đi ra ngoài. Trước khi đi qua cửa, Diệp Tỳ đưa tay chặn lại, đưa mắt nhìn về phía giường, “Bà xã anh cho em hai cái gối đầu, có phải là để gọi anh ngủ cùng em?” Nói xong khóe miệng không ngừng cong lên cười.

Mạnh Dịch Nam cố gắng đẩy cánh tay cậu ta, đi ra khỏi phòng! Anh hiện tại đã bắt đầu hối hận, giữ lại người này trong nhà chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, hơn nữa chắc chắn là chuyện lớn!

.....

Lộ Hiểu Vụ chuẩn bị cho Diệp Tỳ một bộ quần áo và đồ dùng cá nhân mới, lại cầm thêm một bộ áo ngủ của Mạnh Dịch Nam cho cậu, cũng may dáng người của hai người cũng tương tự, quần áo có thể mặc được.

Diệp Tỳ nhận bộ quần áo ngủ của Mạnh Dịch Nam, trong mắt toàn ý cười, “Chị dâu, chị thật là tốt.”

Lộ Hiểu Vụ ngượng ngập, cô không có thói quen bị người ta khen ngợi trắng trợn như vậy, đành phải lung tung tìm một cái đề tài khác, “Em cùng với bọn Chung Bình quen rất thân đúng không?”

“Rất thân, giống như gà đẻ trứng vậy.” Diệp Tỳ nhìn chăm chăm Lộ Hiểu Vụ, người phụ nữ này động một chút là đỏ mặt, thật buồn cười. Nam nhất định là trong lúc bị cả nhà cường bức mới tùy tiện tìm một người nào đó để kết hôn.

“À.” Lộ Hiểu Vụ ngấm lại, người này nói chuyện ôn hòa cũng giống như Chung Bình, có vẻ như ra vẻ ôn hòa quen thuộc, “Có gì cần thì cứ nói lại cho chị.”

“Cám ơn.” Diệp Tỳ nhìn cô dịu dàng cười, trong lòng không có chút nào chán ghét cô, người phụ nữ này không có tính ục hiếp.

Mạnh Dịch Nam vừa nhìn thấy Lộ Hiểu Vụ vào phòng, đã đem khóa cửa lại.

Lộ Hiểu Vụ trừng mắt liếc hần một cái, “Cái này cần thiết sao?”

Mạnh Dịch Nam xoay xoay vài cái, tốt, an toàn. “Đương nhiên là cần rồi.” Người phụ nữ đơn thuần này dĩ nhiên không biết phòng bị người ngoài.

“Khách mời làm sao dám tùy tiện xông vào phòng của chủ nhà được?” Lộ Hiểu Vụ cười khúc khích, anh lại đem người nào cũng nghĩ xấu như anh rồi.

“Người bình thường thì sẽ không.” Mạnh Dịch Nam trong lòng cười khê, Diệp Tỳ không phải người bình thường.

Lộ Hiểu Vụ không đáp lại, cầm quần áo đi vào phòng tắm rửa.

Mạnh Dịch Nam nằm trên giường, khê đem Lộ Hiểu Vụ ôm vào trong ngực, “Đã khỏe hẳn chưa?”

Hiểu Vụ tựa ở trong ngực anh, khê gật đầu, thân thể đã hoàn toàn khôi phục, anh hôm qua dịu dàng, ôm cô vào lòng, cô thích cảm giác dịu dàng đấy.

Mạnh Dịch Nam trong lòng căng thẳng, được rồi tốt rồi, tay từ từ tham lam đi vào trong vạt áo của cô, vừa chạm được vào da thịt trơn nhẵn của cô, Hiểu Vụ ở bên hông căng thẳng, “Dịch Nam.” Anh... tay của anh nóng muốn dọa người.

Mạnh Dịch Nam khê lật người cô, đem thân thể cô dán vào trước ngực, hạ nửa người cô lên hông, “Em thật vừa vặn, không thể đề.”

Khuôn mặt Hiểu Vụ tức thì đỏ lên, anh nói ra như vậy chung quy vẫn làm cho người khác xấu hổ! Bàn tay nhỏ bé run run áp lên ngực anh.

Mạnh Dịch Nam mượn ánh trăng ngoài cửa sổ, nhìn mắt cô sáng lập lờ, tay duỗi ra, cố định đầu của cô, môi dịu dàng ngậm môi cô, Hiểu Vụ chỉ có thể bị động chấp nhận anh treu ghẹo, trên lưng tay cũng bắt đầu chạy dọc xuống.

Trong bóng tối, chỉ có hai người đang triền miên, bên trong khoảng không phòng ngủ, chỉ còn tiếng thở gấp.

Bộp bộp bộp.....

Hai người nhất thời dừng lại, hô hấp không có tiếng, tiếng đập cửa sao? Nghe lầm rồi! Bây giờ đã là hơn mười hai giờ!

Bộp bộp bộp.....

Tiếng đập cửa lại vang lên, hai người cuối cùng cũng tỉnh táo, thật sự có người gõ cửa!

“Diệp Tỳ!” Mạnh Dịch Nam phát hỏa, gào lên về phía cửa. Ngoại trừ cậu ta, tuyệt đối không có ai BT khuya khoắt đập cửa phòng ngủ nhà người ta, lại còn đập cửa phòng ngủ vợ chồng mới cưới!

“Nam, em đói bụng!” Người ngoài cửa bình tĩnh nói một câu làm hai người bên trong hộc máu!

Lộ Hiểu Vụ cùng Mạnh Dịch Nam nhìn nhau, bất đắc dĩ cười khê. Lộ Hiểu Vụ khê đẩy Mạnh Dịch Nam đang tức giận, “Là chúng ta không đúng, đã quên hỏi người khác có cần ăn không?” Mạnh Dịch Nam một bụng

hỏa, MD, mười giờ không ăn, cũng không hé răng, đợi cho người ta lên trên giường, cậu ta mới nhảy ra nói là đói bụng! Cậu ta tuyệt đối, 200% là cố ý!

Cuối cùng, Lộ Hiểu Vụ vẫn là đứng lên, làm cho Diệp Tỳ một bát mì.

Mạnh Dịch Nam thì lại ở trong phòng âm thầm đem tay Diệp Tỳ bóp chặt lại, Diệp Tỳ cam lòng mà chịu đựng nội thương ăn xong trước mặt Lộ Hiểu Vụ!

Đáng thương, từ đó cuộc sống của ba người bắt đầu!

28. Chương 28: Hai Mặt Thù Dịch

Edit: Lâm Lâm

Beta: hana

Sáng sớm hôm sau, Lộ Hiểu Vụ cùng Mạnh Dịch Nam bị đồng hồ báo thức náo loạn nửa ngày mới nhào tỉnh, tối hôm qua đón tiếp Diệp Tỳ hơn hai giờ mới đi ngủ, rời giường đương nhiên đã không có sức lực. Mạnh Dịch Nam đành phải buồn bực ôm Hiểu Vụ ngủ.

Hai người rửa mặt, ăn mặc chỉnh tề mới ra khỏi phòng ngủ.

Mạnh Dịch Nam cố ý dẫn dò Lộ Hiểu Vụ, trong nhà có người ngoài, ăn mặc cử chỉ đều phải chú ý, Lộ Hiểu Vụ cùng đồng ý, này không thể tùy tiện.

Ra khỏi phòng ngủ, Mạnh Dịch Nam đã thấy tờ giấy dán cửa: “Nam, ngày mai gọi em dậy”. Mạnh Dịch Nam vừa thấy, khẽ cau mày, nó buổi sáng đi ra ngoài sao?

Lộ Hiểu Vụ nhìn thoáng qua, chỉ nhẹ nhàng cười: “Chú ấy đúng là em của anh a.”

Mạnh Dịch Nam trong lòng cười khế, đúng vậy, nếu nó không phải là em của anh, anh đã đánh ột trận, cái gì không tốt thì không nên ở cùng một chỗ.

Lộ Hiểu Vụ tiến phòng bếp làm bữa sáng, Mạnh Dịch Nam đi vào phòng ngủ dành cho khách, kia nó như vậy không đóng cửa?

Mạnh Dịch Nam chậm rãi đi vào. Diệp Tỳ nằm ở trên giường dang rộng tay chân, Mạnh Dịch Nam nhu nhu cái trán, tướng ngủ xấu vẫn giống như trước đây.

Mạnh Dịch Nam đến gần giường, gọi “Diệp Tỳ” Không có động tĩnh, khẳng định là ngày hôm qua quá mệt mỏi nên ngủ thật sâu.

Mạnh Dịch Nam lại gọi một tiếng, con heo trên giường vẫn là không nhúc nhích, Mạnh Dịch Nam có điểm không kiên nhẫn, định lay vai trực tiếp gọi dậy.

Tay chưa động đến vai anh ta, đã bị tay của anh ta túm “Nam” Mạnh Dịch Nam giật mình, suýt chút nữa là cả người va vào mặt Diệp Tỳ.

“Còn giả chết” Mạnh Dịch Nam trừng mắt nhìn Diệp Tỳ đã muốn mở hai mắt, vung tay lên, hung hăng đánh lên đầu nó một cái.

“Này, đau.” Diệp Tỳ đau, thét đến chói tai.

Mạnh Dịch Nam thừa dịp cậu ôm đầu, xốc cậu đứng thẳng dậy: “Đứng lên” Nói xong, xoay người hướng cửa đi ra ngoài.

“Nam, em nhớ chúng ta lúc trước.” Diệp Tỳ thần nhiên nói, nhìn Mạnh Dịch Nam thân hình ở cạnh cửa, rất nhanh rời đi, Diệp Tỳ khóe miệng cười lên, chúng ta đã xa nhau lâu lắm.

Lộ Hiểu Vụ bê bữa sáng lên bàn, tiếp đón hai người.

Diệp Ty ngồi đối diện Mạnh Dịch Nam, một đôi mắt chích nhìn chăm chăm Mạnh Dịch Nam, mà Mạnh Dịch Nam nhìn như không thấy, chỉ lo cho Hiểu Vụ: “Ăn nhiều một chút, bệnh vừa mới khỏi, cần bổ sung dinh dưỡng.” Lộ Hiểu Vụ ở trước mặt Diệp Ty, cảm thấy hơi ngượng ngùng, chỉ có thể im lặng ăn bữa sáng.

“Nam, em hôm nay sẽ theo anh đến công ty.” Hiệp Tử chậm rãi mở miệng.

Mạnh Dịch Nam ngẩn ra, trừng mắt với cậu: “Đi làm gì?”

“Lâu lắm mới trở lại, sợ không dám đi đâu.” Diệp Ty nói xong mặt thực không đỏ tim không động, nhưng là Mạnh Dịch Nam trong lòng thầm mắng, tiểu quỷ, người không phải ở đây đã hơn hai mươi năm? Mới đi ra ngoài vài năm, liền không nhớ đường?

“Anh cũng bận, không rảnh mang cậu đi, anh gọi cho Chung bình, cậu ấy chắc đang nghỉ ngơi ở nhà.” Mạnh Dịch Nam tối hôm qua đã nghĩ phải đem phiền toái này giao cho Chung Bình.

“Không, em chỉ đi theo anh.” Diệp Ty mắt nhất hoành, lạnh lùng cự tuyệt.

Lộ Hiểu Vụ nhìn biểu tình của Diệp Ty, trong lòng thầm nghĩ, Diệp Ty thoát nhìn không kém tuổi Mạnh Dịch Nam bao nhiêu, sao cảm giác lại cứ như trẻ con. {hana: con rơi của Nam ca a}

“Diệp Ty” Mạnh Dịch Nam nghiêm mặt, nó dám nói lung tung, sẽ trực tiếp đá nó từ tầng 25 xuống.

“Em với Chung Bình không hợp nhau.” Diệp Ty kiên trì, Chung Bình cũng chỉ là đối nữ nhân hứng thú.

Mạnh Dịch Nam muốn nói, lại bị Lộ Hiểu Vụ khê chạm vào tay “Diệp Ty có lẽ không thích ứng kịp, anh mang theo Diệp Ty, dù sao ở nhà, em ấy cũng sẽ thấy chán.”

Diệp Ty vừa nghe, nhất thời mặt mày hớn hở “Vẫn là chị dâu xinh đẹp hiểu ý.”

Mạnh Dịch Nam hung hăng trừng mắt, nhìn về phía Hiểu Vụ mỉm cười, trong bụng thầm rên, Lộ Lộ a, em không cần đem anh cho vào bụng sói như thế chứ.

Lộ Hiểu Vụ hướng Diệp Ty nhẹ nhàng cười “Em là khách, chúng ta đương nhiên muốn tiếp đón chu đáo.”

Mạnh Dịch Nam bất đắc dĩ gật đầu, mang theo Diệp Ty đi cùng.

Ăn xong bữa sáng, Mạnh Dịch Nam lái xe đưa Hiểu Vụ đi làm trước, sau đó mới lái xe đưa Diệp Ty cùng đi đến công ty.

Diệp Ty vừa mới thấy Hiểu Vụ xuống xe, liền ghé vào lưng ghế của Mạnh Dịch Nam cười gian: “Vợ của anh quả không sai.”

Mạnh Dịch Nam hung hăng trừng mắt liếc một cái, mở di động ra gọi: “Buổi tối 7h, vẫn chỗ cũ, người mà không đến thì đừng trách, hừ.” Nói xong liền gấp điện thoại lại.

Diệp Ty lui cổ về sau “Chung Bình à?” Nam tức giận, bất quá, đối tượng không phải là hắn, haha, mà là Chung Bình.

“Không phải chuyện của cậu.” Mạnh Dịch Nam lạnh lùng nói, xong đạp chân ga, xe tăng tốc rời đi. Diệp Ty chỉ có thể ngồi kề sát ở ghế, khóe miệng cười khê, vô luận anh có tình nguyện hay không, em đều phải đi theo anh. {hana: đammie trá hình à}

Lộ Hiểu Vụ bị bệnh, mặt gầy xẹp. Giản Ngọc Đình mắt tinh, chỉ nhìn một chút liền nhận ra. “Hiểu Vụ, cô bị bệnh.” Lộ Hiểu Vụ nhẹ nhàng cười, “Hai ngày trước bị sốt.”

“Thật đáng thương a, không đi khám bác sĩ sao?” Giản Ngọc Đình một bên nói, một bên nhìn chăm chăm máy tính.

“Không, uống thuốc một chút thì tốt rồi,” Lộ Hiểu Vụ ghé vào trên bàn, bắt giắc nhớ tới Mạnh Dịch Nam ôn nhu chăm sóc, hắn lại bên tai nói lời nhỏ nhẹ, ôn nhu cử chỉ, Lộ Hiểu Vụ mặt không khỏi nóng lên, bình thường hắn cứ nhiên cũng sẽ như thế, nhưng cô lại cảm giác có chút không đúng.

“Sao, đang nghĩ cái gì a? Gọi người vài tiếng cũng không thừa.” Giản Ngọc Đình không biết từ khi nào đã đến bên cạnh cô, vỗ vai cô.

Lộ Hiểu Vụ đỏ mặt nói “À, không có gì.” Cô..... Mạnh Dịch Nam, bắt giắc thẹn thùng lắc đầu.

“Mị Nhi, người tới mà xem, Hiểu Vụ thì ra bắt đầu mê Cảnh Hạo quản lý.” Giản Ngọc Đình đột nhiên lớn tiếng kêu, Lộ hiểu Vụ sợ tới mức miệng hé ra, cái gì với cái gì a? Nàng nào có mê.... Cho dù có, cũng chỉ có thể là chống cô a, nào cùng Cảnh Hạo có quan hệ gì?

Dương Mị Nhi vừa nghe giống như phát hiện mãnh nam mới hướng lại đây, Giản Ngọc Đình hướng bàn làm việc của Lộ hiểu Vụ nói: “Này bà chị dâu, còn mê Cảnh quản lý.”

Lộ Hiểu Vụ theo tay nàng chỉ nhìn lên, hai mắt nhất sắc, té xỉu, sao mặt Cảnh Hạo lại ở dưới tay cô đâu? Cụ thể là bìa ảnh của hắn ở trên cuốn tạp chí bị cô lấy ra kê tay, mà cô này không phát hiện.

“Ta... không biết.” Cô là muốn biện giải không biết này tạp chí có ảnh Cảnh Hạo, cô chỉ là thuận tay lấy tờ tạp chí để kê, cô vừa rồi chỉ nghĩ về chồng, nào có để ý a. Khó trách vừa nãy liếc qua tạp chí lại thấy ảnh người trong đó có điểm quen mắt, nhưng là vẫn không nghĩ có khả năng là người quen. Ngượng ngùng, Cảnh quản lý, đem lãnh đạo không để vào mắt.

“Này, hiểu vụ, mặc dù Cảnh quản lý so với chồng cô vừa soái vừa có tiềm chất, nhưng cô cũng không thể như vậy đứng núi này, trông núi nọ a.” Dương Mị Nhi duỗi ngón tay ra, ấn ấn đầu cô, cái gì tốt đều chiếm hết, thế thì các cô còn biết sống sao a.

“Ta đã kết hôn, kính nhờ.” Lộ Hiểu Vụ đành phải nói ra lý do có sức thuyết phục nhất, chuyện này Cảnh Hạo cũng biết. Hơn nữa cô biết Cảnh Hạo chắc chắn có ý trung nhân, hắn mua nhẫn kim cương lớn như vậy.

“Làm gì thì tự mình hiểu lấy. Lộ Hiểu Vụ vẫn là không được làm sai.” Giản Ngọc Đình một bên tặc lưỡi, một bên lấy cuốn tạp chí dưới tay Hiểu Vụ “Khi kết hôn phải nhận mệnh, dù có gặp được người tốt hơn cũng không muốn được, loại này phải để các chị em chưa chồng đến đi.” Nói xong, hai người cầm lấy cuốn tạp chí đi rồi.

Lộ Hiểu Vụ nhu nhu trán, trong lòng thở dài, chồng ta cũng không kém ai. Cô không phát hiện, chính mình đã muốn bắt tri bắt giắc bắt đầu bảo vệ hình tượng chồng mình.

Sau khi tan tầm, Mạnh Dịch Nam gọi điện cho Hiểu Vụ, nói đêm nay cũng với Chung Bình, Diệp Ty tụ tập. Hiểu Vụ vui vẻ, Diệp Ty vừa trở về, bạn tốt tụ tập một chút là chuyện bình thường.

Đến giờ, mọi người đều tan tầm, Lộ Hiểu Vụ còn phải đưa cho tổng bộ bảng biểu báo cáo. Làm xong, cô ra khỏi văn phòng, ấn dấu vân tay để mở cửa ra công ty.

Lộ Hiểu vụ đi ra, chậm rãi hướng bến xe bus đi đến, trên đường người đi cũng nhiều, xe cộ đông đúc. Hôm nay gió hè mát mẻ, trên đường cũng có nhiều người đi hơn, chính là vì mọi người đều muốn hưởng thụ cuộc sống về đêm.

Lộ Hiểu Vụ đi theo một đám người qua đường cái, đang muốn hướng bến xe bên kia đi đến, đột nhiên đường bị vây quanh bởi một đám người, ngăn trở đường đi. Lộ Hiểu Vụ cẩn thận từ trong đám người cố thoát ra, này đám người tụ tập xem náo nhiệt, cô chính là không muốn xem náo nhiệt, mẹ đã nói, nếu như chẳng may trên đường gặp cảnh náo nhiệt thì không cần xem, nếu như là người ta đánh nhau, mình đứng xem cẩn thận còn bị tai vạ theo, cho nên, không cần xem náo nhiệt. (LL: giống mình, mấy chỗ đó, mình chạy nhanh a, có điên mới ở lại xem.....hana: me too...) Lộ Hiểu Vụ cố gắng từ trong đám người đi qua, những người này muốn xem thì đứng bên đường mà xem a, sao lại đứng giữa đường, làm người khác đi không được.

Đột nhiên một thanh âm vang đến khiến cô bước chậm lại, Lộ hiểu Vụ chậm rãi quay lại, này nghe như thanh âm của Cảnh quản lý.

Quả nhiên, này thanh âm lạnh lùng không phải từ miệng quản lý phát ra còn có thể là ai? Lộ hiểu Vụ đảo mắt qua, anh ta không giống như là người xem cảnh náo nhiệt, mà là nhân vật chính tạo nên cảnh náo nhiệt này đi. Cảnh Hạo bị một nam nhân găm rú, vẻ mặt rất khó chịu.

“Cái đồ xấu xa, còn dám gây sự? Tin hay không ta tìm người giết người.” Cảnh Hạo đối diện người nam nhân hung dữ trước mặt, tay đã muốn vung lên, ra vẻ sẽ đánh Cảnh Hạo.

Cảnh Hạo lạnh lùng chống đỡ, căn bản không thêm để ý hấn, lấy điện thoại cầm tay gọi 122.

“Mđ, không biết lái xe dừng đi ra đường, đi ra dọa người.” Người đàn ông càng nói càng hăng say, xem ra là xe của Cảnh Hạo đâm vào xe hấn, nếu không hấn sẽ không như vậy hung ác đi.

Lộ Hiểu Vụ do dự nửa ngày, dù gì thì Cảnh Hạo cũng là đồng sự đi, đồng sự thì nên giúp đỡ nhau, cô liền đi đến bên cạnh hấn: “Cảnh quản lý.”

Cảnh Hạo vừa nhìn thấy cô, sợ run ba giây, ánh mắt hiện lên một tia khó hiểu, nhìn cô mà không có lên tiếng. Lộ Hiểu Vụ sửng sốt, này chắc Cảnh quản lý không muốn đồng nghiệp nhìn thấy cảnh xấu hổ của mình. Té xui, kia cô thực nhanh nhẩu.. Ách... Ách... Lộ Hiểu Vụ thấp giọng nói “Cảnh quản lý, người ở lại, ta đi trước.” Nói xong tựa như xoay người trốn nhanh.

Cảnh Hạo rất nhanh gọi cô lại: “Chớ đi.”

Lộ Hiểu Vụ dừng một chút, chậm rãi xoay người, nhìn phía Cảnh Hạo. Anh ta không để ý đến cô, nhưng là lại không cho cô đi? Hay là anh ta không mang theo tiền, muốn cô cho vay, được rồi, dù gì cũng là đồng nghiệp nhìn thấy đồng nghiệp gặp nạn không thể không thấy chết mà không cứu.

Người đàn ông vừa thấy Cảnh Hạo không để ý đến chính mình, lại cùng người phụ nữ khác nói chuyện, càng phát hỏa: “Người có bồi thường không? Ông mày hôm qua vừa đi bảo dưỡng xe, như thế nào cũng phải bồi thường tám ngàn.”

Lộ Hiểu Vụ trong lòng nhất thời nín thở, người này.... Hắc, tuyệt đối là từ Tác Mã Lý đến! Không nghĩ chỉ cần xin lỗi rồi bồi thường, nhưng là người này lại đòi nhiều như vậy?

Cảnh Hạo không để ý đến anh ta, lại gọi điện cho công ty bảo hiểm của mình, sau đó lôi Lộ Hiểu Vụ lên xe ngồi, cửa xe nhất khóa, nhất thời, bên ngoài huyên náo trở nên thanh tĩnh hơn rất nhiều.

Lộ Hiểu Vụ ngồi ở trong xe, nhìn Cảnh Hạo, lại nhìn bên ngoài thấy người đàn ông muốn giơ chân đá, xe đột nhiên chấn động, Lộ Hiểu Vụ sợ tới mức trong lòng run lên. “Cảnh...” , anh ta như thế nào cũng không nói? Người khác đang đạp xe hấn.

Cảnh Hạo chính là lạnh lùng tựa vào trên ghế, Lộ Hiểu Vụ trừng mắt nhìn anh ta, mặt tối tăm cũng không dám lên tiếng.

Chỉ chốc lát sau, cảnh sát giao thông đã có mặt. Vừa thấy người đàn ông kia tay nắm chân đá vào xe, trực tiếp lôi anh ta đi lên xe cảnh sát. Lộ Hiểu Vụ trong lòng cười khế, trước mặt cảnh sát, dám phá xe người khác, đúng là ngốc.

Cảnh Hạo ngồi dậy, đối nàng nói: “Ồ yên trên xe.” Liền mở cửa xuống xe.

Lộ Hiểu Vụ ngồi trên xe nhìn anh ta phối hợp với cảnh sát giao thông xử lý vấn đề, giống như nhân viên bảo hiểm cũng tới, sau một hồi, cảnh sát quyết định trách nhiệm mỗi bên, Cảnh Hạo không có sai phạm gì, đi đến người đàn ông kia giáo dục một hồi rồi thả người. Công ty bảo hiểm cũng chụp ảnh xong, đã đi rồi.

Cảnh Hạo không để ý người đàn ông kia hùng hùng hổ hổ, mở cửa xe, lái xe đi rồi.

Lộ Hiểu Vụ ngồi ở trong xe, cảm nhận được trong xe áp suất thấp, đại khí cũng không dám thối một chút, Cảnh quản lý nhất định trong lòng đang bực, nếu là không cần vay tiền cô, cô chính là nên xuống xe chính mình trở về nhà.

“Ách... Cảnh quản lý, anh lái xe đến chỗ kia thì dừng lại một chút.” Lộ Hiểu Vụ lo sợ, bất an lên tiếng.

Cảnh Hạo liếc nhìn cô một cái, không có lên tiếng, tiếp tục lái xe.

Lộ Hiểu Vụ trong lòng thầm nghĩ, anh không cần đưa tôi đi, hôm nay chồng tôi không có nhà, cũng không có gì thiết đãi người, trong nhà cũng không có đồ ăn, anh..... ngay tại phía trước dừng xe cho tôi đi xuống là được rồi.

“Cảnh quản lý, tôi còn...” Lộ Hiểu Vụ vẫn là muốn xuống xe.

“Tôi nay có rảnh không?” Cảnh Hạo mắt thẳng tắp nhìn phía trước, giọng điệu lạnh như băng.

A..... Lộ Hiểu Vụ trong lòng khó nghĩ, anh ta.... muốn làm gì? Cô đang định mở miệng kêu không rảnh, Cảnh Hạo đã mở miệng : “Có thể hay không cho tôi mượn chút thời gian?”

Lộ Hiểu Vụ trừng mắt nhìn Cảnh Hạo liếc mắt một cái, kia trong ánh mắt có bị thương.... Anh ta..... đau lòng hôm nay bị người ta gây sự? Ách.... Hẳn là không phải anh ta bồi thường cho người ta tám ngàn đi? Lộ Hiểu Vụ cố gắng tìm lý do cự tuyệt, Mạnh Dịch Nam tuy không ở nhà, nhưng là, cô vẫn phải về nhà đúng giờ. “Tôi muốn về nhà nấu cơm.” Lời nói vừa thốt ra, cô đã chột dạ cúi đầu, cô không có thói quen nói dối.

Bên trong xe nhất thời một mảnh trầm mặc, Cảnh Hạo cắn môi không nói một lời, Lộ Hiểu Vụ chỉ có thể làm thế, lo lắng của Mạnh Dịch Nam ở trong lòng chậm rãi hiện lên, cô không muốn thân cận với Cảnh Hạo, như vậy là không đúng.

“Lộ Hiểu Vụ, coi như là xã giao đi, hôm nay cho tôi chút thời gian.” Cảnh Hạo nhìn cô một cái, đèn xanh sáng ngời, đầu xe quay về hướng ngược với hướng nhà cô mà chạy.

Lộ Hiểu Vụ khiếp sợ một chút, ngồi thẳng lên nói “Cảnh quản lý.”

Cảnh Hạo không để ý Lộ Hiểu Vụ phản đối, đem cô bắt cóc!

Mà Mạnh Dịch Nam lúc này, ngay cùng với hai người bạn đang đối nhau sứt đầu mẻ trán, không nghĩ tới vợ mình thế nhưng bị người khác theo dõi!

29. Chương 29: Nhẫn Của Anh Ta Ai Cần, Muốn Chết!

Edit: Linh Tinh Lung Tung

Beta: Hana

Mạnh Dịch Nam trừng mắt nhìn Chung Bình khoan thai đến chậm, nhìn thấy khóe miệng cậu ta mạt cười cảm thấy thật chói mắt. Cậu ta còn dám cười, đợi lát nữa khiến cho cậu ta biết chữ chết viết như thế nào!

“A, mọi người cứ hướng người này mà ngồi, toàn bộ phụ nữ sẽ tự động đến đây.” Chung Bình còn chưa ngồi đã bắt đầu trêu tức. Diệp Tỳ hướng bên cạnh đảo mắt, quả nhiên, bàn bên cạnh vốn trống không, mà bây giờ, mấy cô gái vốn dĩ ngồi cạnh tường đã tự động đi đến vây quanh bọn họ. Thấy Diệp Tỳ nhìn về phía các cô, một đám đều dấu diếm then thùng mà nhìn một chút, Diệp Tỳ trong lòng cười khê, đáng tiếc không phải dạng đồ ăn của hắn.

Mạnh Dịch Nam đem tóm Chung Bình, hung hăng ném anh tới ngồi ghé đối diện, lửa giận trực tiếp phun vào mặt anh, “Muốn chết như thế nào?”

Lông mày Chung Bình nhướng lên, vẻ mặt cợt nhả như trước, “Cái gì cũng không muốn.” Nói xong chính mình rót ly rượu, nhấp một ngụm mới ngẩng hai người đối diện, khóe miệng cười như ẩn như hiện, Mạnh Dịch Nam vẻ mặt lửa giận trừng hướng chính mình, Diệp Tỳ nghiêng người dựa vào tay vịn ghế của A Nam, mắt lé cười nhìn anh, khóe miệng xả một câu, “Quả nhiên cảnh đẹp ý vui.”

Mạnh Dịch Nam vừa nghe, khăn tay trên bàn liền hướng về phía Chung Bình, Chung Bình linh hoạt chột lóe, “A Nam, cậu tức cái gì a? Anh em tốt trở về, cậu mất hứng?” Mắt nhướn lên, hướng Diệp Tỳ gật đầu một cái, trước kia mấy người không cùng khối mà mỗi ngày đều dính lấy nhau còn gì.

Mạnh Dịch Nam lần này không cần ngoại vật, tay trực tiếp cùng thân đi qua, lách nhanh cổ Chung Bình, “Cậu đi ra cho tôi.” Nói xong liền kéo Chung Bình hướng phía toilet đi đến.

“Này, Em cũng đi.” Diệp Tỳ vừa thấy, mừng rỡ nhảy dựng lên, cậu ta muốn cùng đi với A Nam a.

“Ngồi xuống.” Mạnh Dịch Nam quay đầu trừng cậu ta một cái, cậu ta dám lại đây, kế tiếp anh sẽ bị gãy xương.

Mạnh Dịch Nam yên ổn kéo Chung Bình đến toilet, đẩy anh đến bên tường, người trong toilet thấy bộ dáng của họ, tốc độ ánh sáng chạy ra ngoài, hai người này..... thực quỷ dị.

“Cậu làm gì mà nói cho cậu ta?” Mạnh Dịch Nam muốn giận dữ không được, cũng không phải không biết Diệp Tỳ điên (?!), mọi người ai cũng chịu không nổi. Cậu ta không nên gây ra phiền toái cho chính mình như thế.

“Cậu ta hỏi, tôi liền nói .” Chung Bình vất vả đứng thẳng dậy, vuốt lại đầu, tóc hồng mất rồi.

“Cậu!” Mạnh Dịch Nam tay căng thẳng, giữ chặt cổ hần, “Biết rõ cậu ta..... Có vấn đề.”

“Có vấn đề gì?” Chung Bình cười nhẹ, “Tôi xem cậu ta rất tốt, so với trước kia tốt hơn nhiều. Cậu ta trước kia nhìn thấy cậu, không thèm để ý người khác, bây giờ còn nở nụ cười, có tiến bộ.”

Mạnh Dịch Nam nghiêng răng nghiêng lợi hung hăng cho anh một quyền vào bụng, không muốn cùng anh ba hoa, “Đem hần mang đi.” Diệp Tỳ ở lại một ngày, bọn họ liền nguy hiểm một ngày, nếu ngày nào đó làm cho Hiểu Vụ biết Diệp Tỳ là Gay, thật muốn cùng chính mình nháo ly hôn .

“Hần không thích theo tôi.” Chung Bình nhăn mặt, dùng sức xoa bụng, không thể làm gì.

Diệp Tỳ nhận thức có mình Mạnh Dịch Nam, không phải anh thì không cần a! Nghĩ tốt rồi cười, Mạnh Dịch Nam học đại học Na Hội , tâm các nữ sinh bị đả thương không ít, mỗi ngày đều chờ muốn làm anh liếc nhìn một cái, ánh mắt lại dài dĩnh dẫu. Kết quả, một ngày nào đó đột nhiên phát hiện Mạnh Dịch Nam bên người còn thêm một cái người hầu nhỏ, chính là Diệp Tỳ, mỗi ngày dám theo vào cùng ra.

“Chung Bình, cậu không phải thật muốn xem tôi cùng Hiểu Vụ ly hôn?” Mạnh Dịch Nam lửa đã muốn phun lên đỉnh đầu, được việc thì chưa thấy mà thất bại đã thấy dư.

“Hiểu Vụ đã biết?” Chung Bình kinh ngạc chấn động, trừng hướng Mạnh Dịch Nam.

“Không có, bắt quá, sớm hay muộn sẽ biết.” Mạnh Dịch Nam da đầu tê dại, chỉ cần nghĩ đến việc Hiểu Vụ biết Diệp Tỳ là gay, hay đối với chính anh nghĩ là gay, Hiểu Vụ kia tư tưởng đơn thuần nhất định cho rằng anh thực xấu xa, đến lúc đó liền nhảy đến xuống sông Hoàng Hà cũng nói không rõ.

“Cậu ngốc nha, nếu Hiểu Vụ biết cậu có một đoạn tình trải đáng thương, nhất định sẽ càng thương cậu.” Chung Bình dùng sức đánh một quyền vào vai anh, cười nhẹ đứng lên, thừa cơ trả thù một chút.

“Nói nhảm, vợ cậu nếu biết cậu bị gay coi trọng, còn có thể thương?” MD, này quân sư quạt mo có phải hay không bị chó cắn, đầu óc đều tú đầu .

“Tôi không có vợ, bắt quá, tôi tin tưởng tương lai cô ấy nhất định sẽ thế, bởi vì tôi yêu cô ấy như vậy.” Chung Bình nói lời thâm thía khuyên Mạnh Dịch Nam một chút. “Diệp Tỳ chính là năm đó dư tình chưa dứt, muốn cùng cậu nối lại duyên xưa, cậu nếu cùng vợ quan hệ tốt làm cho cậu ta không chịu nổi, còn không ngoan ngoãn tự động biến mất?”

Mạnh Dịch Nam hai mắt nhú lại, nghi hoặc mắt trừng bạn, thật sự?

“Bắt quá, Diệp Tỳ si tình như vậy, thật đúng là làm cho tôi bội phục.” Chung Bình hấp khí thật sâu, mày cao gầy, lời nói lộ ra sợ hãi.

“Cậu tự yêu bản thân là tốt nhất .” Mạnh Dịch Nam mặt tối sầm, lại đâm vào vai Chung Bình một quyền, anh chịu không nổi, Diệp Tỳ là cái loại người gấp gáp, anh thật đúng là đã lĩnh giáo rồi, hơn nữa nói như thế nào chỉ nhận thức một cái liền để ý, năm đó nếu không phải lừa anh còn đá không xong

“Ngại quá, đời này phụ nữ còn không có yêu đủ, không có ý định yêu đàn ông, giữ cuộc đời là tốt rồi.” Chung Bình cười ôm lấy cổ anh đi ra khỏi toilet.

Diệp Tỳ vừa thấy Chung Bình ôm cổ Mạnh Dịch Nam, người đã muốn nhảy dựng lên, vọt tới bên hai người, dùng sức kéo Chung Bình ra, chính mình nhào đến Mạnh Dịch Nam, khuỷu tay Mạnh Dịch Nam dính sau đầu, đem hai người toàn bộ đẩy ra sau.

Một đám phụ nữ nhìn ba người này, đều cười trộm, những soái ca này thật sự đẹp mắt, muốn cao có cao, muốn diện mạo có diện mạo, muốn bối cảnh có bối cảnh, có người thấy bọn họ đều là lái xe đến, quả nhiên là con mồi ngon.

Khi Mạnh Dịch Nam bị hai người kia dây dưa, Lộ Hiểu Vụ cũng đứng ngồi không yên với Cảnh Hạo, ngồi trong khách sạn Hồ Cẩm.

“Cảnh quản lí.” Lộ Hiểu Vụ trừng mắt nhìn Cảnh Hạo, cô tuy rằng chỉ là nhân viên cấp dưới bình thường, nhưng như vậy bị lãnh đạo lôi kéo đến khách sạn, cũng là làm cho người ta thực phần nộ.

“Ăn cái gì?” Cảnh Hạo hạ quyết tâm không để ý đến ý nguyện của cô, mặt đã muốn đen đến có thể chảy ra mỡ rồi, vẫn là cái loại có thể chậm lửa rất nhanh, dầu hỏa!

Lộ Hiểu Vụ rầu rĩ ngồi ở đối diện, trong lòng rõ ràng muốn đứng lên chạy lấy người, nhưng là mông lại giống như bị dính lên ghế, không thể động đậy, cô không có kiểu vỗ bàn giáp mặt chạy lấy người.

Cảnh Hạo cũng không để ý tới cô, kêu nhân viên phục vụ mang bốn món ăn cùng một bát canh, nhân viên phục vụ nhớ kĩ thực đơn, đưa hai người nước trà rồi đi xuống.

Cảnh Hạo lấy ra thuốc lá, lấy gạt tàn, lại bắt đầu hút!

Lộ Hiểu Vụ trừng anh ta, trong lòng trăm ngàn chuyển hồi, Minh Quyên quả nhiên nói đúng, tên Cảnh Hạo này tâm tư bất chính, mới vài lần trước còn thực lễ phép, lần này rõ ràng lộ diện. Vốn đang nghĩ anh ta là một lãnh đạo tốt, không thể tưởng được, đều là giống nhau.

Lộ Hiểu Vụ bàn tay đến cái túi, lặng lẽ lấy di động ra, ngồi thẳng người, hai tay dưới bàn nhấn cái tin, lúc này chỉ có thể tìm Minh Quyên!

Cảnh Hạo hung hăng hút mấy điếu thuốc, mới giương mắt nhìn hướng Lộ Hiểu Vụ, yên lặng nhìn cô mặt buồn xuống.

Lộ Hiểu Vụ nhấn xong cái tin, chuyển điện thoại về chế độ đổ chuông, mới ngẩng lên mặt, đột nhiên chống lại mắt Cảnh Hạo, cặp mắt kia chăm chăm nhìn chính mình, trong lòng căng thẳng, cầm chặt di động.

“Lộ Hiểu Vụ, cô cùng chồng biết nhau như thế nào?” Cảnh Hạo đột nhiên mở miệng.

Lộ Hiểu Vụ ngăn ra, người đàn ông này..... Có chuyện, kéo cô ra ngoài chính là để hỏi thăm chuyện yêu đương của cô? Cô vẫn là thành thật trả lời, “Xem mắt.” Tuy rằng ấn tượng về Cảnh Hạo trong lòng đã muốn suy giảm rất lớn, nhưng dù sao vẫn là lãnh đạo, có sao nói vậy.

“Không có yêu đương?” Cảnh Hạo vừa nghe, lông mi một điều, ra vẻ ngoài ý muốn.

“Năm.” Lộ Hiểu Vụ có chút mất hứng, chuyện cô cùng chồng có liên quan đến công sự.

“Thật tốt.” Cảnh Hạo nhẹ nhàng cười, cười kia so với khóc không hơn là bao.

Anh ta hôm nay thật sự thật kì quái, Lộ Hiểu Vụ trừng mắt Cảnh Hạo, vốn nghĩ anh ta buồn bực chuyện tai nạn đụng xe, hiện tại nhìn đến còn giống như thật có chuyện buồn bực, cho nên cả người là lạ.

“Yêu đương cũng không cần nói chuyện lâu, sớm kết sớm tốt.” Cảnh Hạo hung hăng hút một hơi, dùng sức tắt thuốc ở gạt tàn, kia lực tay như muốn đem khối còn lại bóp nát.

Lộ Hiểu Vụ trừng mắt trên mặt anh ta rõ ràng là thống khổ, trong lòng ngăn ra, anh ta..... Có tâm sự. Lộ Hiểu Vụ thật cẩn thận mở miệng, “Anh có khỏe không?”

“Không tốt, hôm nay ngay cả một câu chê cười cũng nhớ không nổi.” Cảnh Hạo kéo khóe miệng, mắt thần nhiên khê nhắm, biểu tình thực cô đơn, hình như cái gì đó mệt mỏi từ đáy mắt chảy ra.

“Cảnh quản lí.....” Lộ Hiểu Vụ ngồi thật sự bất an, là chuyện gì có thể làm ột người bình thường thoải mái như anh ta lại trầm trọng như thế? “Tôi sẽ không nói lời an ủi, nhưng anh nói ra có khả năng sẽ tốt hơn một chút, anh coi như tôi là máy ghi âm, xoá đi là hết.”

Cảnh Hạo vừa nghe cô nói, trong lòng cười khế, biểu tình bất giác có chút âm áp. Lộ Hiểu Vụ cũng không phải hoàn toàn mơ hồ.

“Tôi có một bạn gái, nói chuyện tám năm.” Cảnh Hạo chậm rãi mở miệng, ánh mắt phiêu xa, Lộ Hiểu Vụ im lặng nghe, “Ba năm trước đây, chúng tôi muốn kết hôn, cô ấy lại muốn đi nước ngoài, nói trước khi kết hôn muốn đi nhìn ngắm thế giới. Ba năm, hàng năm tôi đều mua nhẫn chờ cô ấy trở lại, năm nay rốt cục đã trở lại!” Cảnh Hạo yết hầu một chút, thanh âm rõ ràng có nghẹn ngào, Lộ Hiểu Vụ tâm đi theo đột nhiên căng thẳng, kế tiếp ra sao?

“Cô ấy kéo theo một người đàn ông trở về!” Cảnh Hạo nghẹn ngào bất tri bất giác tăng thêm, Lộ Hiểu Vụ trong lòng nhanh rút sâu, Cảnh Hạo..... Anh ta bị đá.

Lộ Hiểu Vụ môi run rẩy, lại nói không ra lời an ủi.

“Là một người nước ngoài, lớn hơn cô ấy mười lăm tuổi.” Cảnh Hạo khoe miệng cười so với cà phê còn đắng, còn chất hơn, độ cong buồng xuống phía dưới.

Lộ Hiểu Vụ hai tay đặt trên đùi bất giác nắm chặt, “Cảnh quản lí.”

Cảnh Hạo thở sâu, đem ly nước một hơi uống cạn, “Phụ nữ vĩnh viễn đều không biết thế nào đủ.”

Lộ Hiểu Vụ khế cắn môi dưới, vậy ra anh ta thất tình, một mối tình lâu như thế lại thất bại bởi sự lựa chọn của bạn gái.

“Không phải mỗi người phụ nữ đều như vậy.” Cô chính là nói ra sự thật, đàn ông cũng có rất nhiều lý do, chính là anh bất hạnh gặp bạn gái như vậy.

“Đúng, cô sẽ không giống.” Cảnh Hạo mắt thản nhiên nở nụ cười, Lộ Hiểu Vụ nhìn nụ cười đó, tâm không hiểu co rút đau đớn, anh ta nhất định còn ảo não vì cái gì mà thất bại?

Thì ra đàn ông vô luận bề ngoài ngăn nắp, sự nghiệp nhiều thành công, trong lòng đều hoặc nhiều hoặc ít cất giấu chuyện chua xót, Mạnh Dịch Nam có phải hay không cũng như thế? Có phải hay không cũng có rất nhiều đau đớn chôn giấu trong lòng cô không thể biết.

Cảnh Hạo nhìn cô sợ run không nói gì, lấy ra cái ví, chậm rãi mở ra đưa tới trước mặt cô, “Cô rất giống cô ấy.”

Lộ Hiểu Vụ thu lại tinh thần nhìn tấm ảnh hé ra trong cái ví, hai người trẻ tuổi thanh tú đang hoàng, nữ sinh kia bộ dáng cùng mình nhưng thật rất giống, thì ra là thế, Cảnh Hạo không phải đối với cô đặc biệt tốt, chính là cô giống bạn gái anh ta, anh ta thì ra là có chút tình cảm tự tình với mình.

“Khi đó hai người bao nhiêu?” Tấm ảnh này chụp đã nhiều năm rồi, cạnh góc đều đã có chút nếp cuốn. Tám năm a, Cảnh Hạo cũng coi như chung tình. Ảnh chụp chung hai người cười đến ngọt ngào, giống như toàn bộ thế giới đều là ngọt ngào tạo thành, mà tấm hình này chắc là rất hay được xem, nhìn đã cũ và ố vàng.

“Đại học năm thứ hai.” Cảnh Hạo nghĩ tới từng tốt đẹp, trong lòng không thoát khỏi thổn thức cảm thán, vậy ra không gì có thể chạy thắng thời gian! Tình yêu dù có mạnh mấy cũng sẽ bị thời gian cùng không gian làm biến mất không còn.

“Cô ấy không nói gì sao?” Lộ Hiểu Vụ nhẹ nhàng thở dài, không thể tưởng tượng tám năm cảm tình như thế nào có khả năng nói đi là đi đâu?

“Nhẫn kim cương trên tay cô ấy so với cái này còn lớn hơn.” Cảnh Hạo cười đau khổ, từ trong túi lấy ra cái nhẫn mới mua lần trước.

Lộ Hiểu Vụ trong lòng kéo nhẹ, còn nói cái gì a? Khi nhìn ngày đêm chờ bạn gái trở về, bên người cũng không còn cần dựa vào anh ta, loại đả kích này làm thế nào mà thừa nhận? Hai ngày này còn mạnh mẽ giả bộ cười, thật khó cho anh ta.

Di động trong tay rung một chút, Lộ Hiểu Vụ ngẩn ra, khẩn trương cúi mắt nhìn, [Chị đến rồi.] Lộ Hiểu Vụ trong lòng căng thẳng, oa, Minh Quyên đến, trời ạ, chị, chị ấy đến đây thì nói với Cảnh Hạo thế nào a! Lộ Hiểu Vụ khẩn trương giương mắt loạn ngăm, quả nhiên, thấy bóng dáng Minh Quyên đã xuất hiện tại cửa.

Lộ Hiểu Vụ da đầu run lên, trong đầu nhanh chóng vận chuyển, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Minh Quyên đến khẳng định phải tìm Cảnh Hạo ầm ỹ một trận, xong đời, lần này hiểu lầm lớn.

Lộ Hiểu Vụ nhìn đến cái hộp gấm trong tay Cảnh Hạo, trong lòng giật mình chợt lóe, một tay đoạt lấy nhẫn, khước miệng giương lên, “Àn, Cảnh quản lí, nhẫn đắt tiền như vậy, không dùng có điểm đáng tiếc, tôi giúp anh nghĩ biện pháp.”

Cảnh Hạo bị cô đột nhiên nói thế, sửng sốt, nói cái gì a?

Lộ Hiểu Vụ nâng tay hướng Minh Quyên vẫy vẫy, “Chị họ.” Minh Quyên vừa thấy bọn họ, nổi giận dưng dưng liền hướng lại đây.

Lộ Hiểu Vụ chạy ra trước khi Minh Quyên mở miệng, dùng sức đem cô ôm vào trong ngực, “Chị họ, chị thật tốt.” Thừa dịp Minh Quyên ngẩn ngơ, Lộ Hiểu Vụ quay mặt hướng Cảnh Hạo cười, “Tôi vừa nghĩ đến chị họ, cô ấy liền xuất hiện, thật sự rất là thú vị.”

Minh Quyên trừng mắt cô, Hiểu Vụ đang làm gì a? Không phải nói Cảnh Hạo cứng rắn bắt cô đi sao? Hiện tại như thế nào lại đối với Cảnh Hạo cười hì hì? Làm cái gì a?

Cảnh Hạo nhìn hai người ngây ngốc, trong lòng liền hiểu được, nhẹ nhàng cười không có vạch trần, “Quý tiểu thư, mời ngồi.”

“Hiểu Vụ, em.....” Minh Quyên bị Lộ Hiểu Vụ ấn ngồi xuống ghế.

“Chị họ, thật ngại, Cảnh quản lí có một số việc, ngại mở miệng với chị, cho nên mới bảo em đi ra.” Lộ Hiểu Vụ một bên vừa nói một bên hướng Minh Quyên nháy mắt, Minh Quyên lập tức hiểu ý, con bé này phỏng chừng lại hiểu nhầm cái gì, đã sớm bảo cô không nên gần Cảnh Hạo như vậy, người đàn ông này vừa thấy chính là đại phiền toái.

“Chị họ, Cảnh quản lí muốn trả lại cái nhẫn này, có biện pháp nào không?” Lộ Hiểu Vụ bị hai người nhìn chằm chằm da đầu run lên, đầu óc đã muốn hôn mê, lời nói nói ra càng kì quái.

“Chất lượng không có vấn đề sao lại phải trả?” Minh Quyên lạnh lùng trừng Hiểu Vụ một cái, đầu óc cháy hồng?

“Không cần.” Cảnh Hạo cười khế, đem nhẫn thu hồi vào túi, Lộ Hiểu Vụ ngay cả nói dối cũng dễ bị phát hiện như vậy, thật sự là đủ đơn thuần.

“Cảnh quản lí, để chị họ giúp anh nghĩ biện pháp, nói không chừng có thể qua tay bán đi.” Lộ Hiểu Vụ vừa thấy Cảnh Hạo biểu tình cười khế, trong lòng vừa vội, nhẫn đắt tiền như vậy không đưa, anh ta lại không có năng lực mang được, kia không phải mỗi ngày đều phải nhìn vết sẹo trong lòng?

“Nếu không? Tặng cô.” Cảnh Hạo nhìn Lộ Hiểu Vụ dáng vẻ khẩn trương, đột nhiên cảm thấy trong lòng chợt nhẹ, vì cái gì mà một người giống nhau lại có sự khác biệt lớn thế, Lộ Hiểu Vụ như thế nào có thể vẫn đơn thuần không có phức tạp?

Ách..... Lộ Hiểu Vụ ngây người, Minh Quyên lại nổi giận, quả nhiên Cảnh Hạo mưu đồ gây rối. “Cảnh Hạo anh có ý tứ gì?”

Lộ Hiểu Vụ bị tiếng rống của Minh Quyên làm tỉnh lại, vội vàng khoát tay, “Cảnh quản lí hay thích nói đùa, chị họ đừng kích động, đừng kích động.” Kỳ thật mới hù chết cô, bùng lên cốc nước uống ực một ngụm to, khụ khụ khụ, bị sặc.

“Cẩn thận một chút.” Minh Quyên vỗ lưng cô, trừng hướng Cảnh Hạo, người đàn ông này thấy thế nào cũng là giáo hoạt, chỉ có Hiểu Vụ mới cho anh ta là lương dân.

Nhân viên phục vụ lúc này mang đồ ăn đến, Lộ Hiểu Vụ vỗ vỗ vạt áo trước bị ướt, đối với hai người ngượng ngùng, “Tôi đi toilet.” Nói xong hoảng sợ chạy.

“Cảnh Hạo, tôi cảnh cáo anh, dám gây chú ý tới Hiểu Vụ, tôi tuyệt đối không buông tha anh.” Minh Quyên mặt tối sầm, trợn mắt bắn thẳng tới Cảnh Hạo ngồi đối diện cười mờ ám!

30. Chương 30: Chúng Ta Về Nhà

Edit: Soái ca X

Beta: Hana

Cảnh Hạo không bị Minh Quyên uy hiếp, nhìn phía bóng dáng Hiểu Vụ biến mất mà cười khê không nói gì.

Minh Quyên nhẹ giọng trách cứ “Anh rốt cuộc muốn làm gì? Tình cảm bọn họ tốt lắm.”

Mắt Cảnh Hạo khựng lại một chút, khóe miệng cười chậm rãi toe toét “Tôi biết, cũng thực hâm mộ.”

“Hâm mộ cũng không thể phá đám giống như anh.” Minh Quyên liền nhận định anh ta chính là con hồ ly muốn chen chân vào, nay nhìn thấy Hiểu Vụ đơn thuần dễ lừa nên luôn cố ý tìm lý do tiếp cận cô. Hiểu Vụ không có bụng dạ để phòng, nhưng cô là người sáng suốt vừa nhìn đã biết, anh ta dây dưa với phụ nữ đã kết hôn, chẳng lẽ là kiểu làm của người đàn ông bình thường. Hừ, tuyệt đối là sắc tâm không dứt.

“Tôi phá hư được sao?” Cảnh Hạo nhìn gương mặt nguy hiểm của Minh Quyên, bất giác có tâm tình trêu tức. Bà chị họ này của Lộ Hiểu Vụ rõ ràng khác cô, ánh mắt ngôn ngữ đều vô cùng sắc bén, vừa thấy đã biết là người phụ được rèn luyện đầy đủ.

“Đương nhiên không được. Hiểu Vụ thực truyền thống, tuyệt đối là một người phụ nữ chung thủy.” Minh Quyên nói trầm đĩnh tiết thiết (chém đĩnh chặt sắt). Còn trong lòng nói thầm, Hiểu Vụ rất hiểu biết, anh có cho cô ấy núi vàng núi bạc, dùng lời ngon tiếng ngọt với cô cũng chưa ăn thua, cô nên dám ra bên ngoài thì nhất định sẽ tự vấn trước. Chờ khi trọng sinh có đi ra ngoài lẩn lộn một chút thì phỏng chừng ngay cả khi còn chưa vi phạm quy định thì cũng đã tự biết e ngại rồi, anh cũng đừng suy nghĩ.

Minh Quyên hung tợn trừng mắt anh ta, biết rõ là có vợ có chồng còn muốn quyến rũ. Thế này không riêng nói là phạm tội, mà là muốn húc vào đầu ô tô tìm cái chết, khiến cho em rể nếu biết còn không ồ ào gây tai nạn chết người. Hiểu Vụ cũng thật là, đã nhắc nhở cô nhiều như vậy, biết là luôn luôn sẽ như vậy mà không để tâm. Nếu thực sự làm cho em rể biết thì Hiểu Vụ chỉ còn cách chịu đựng. Tuy rằng, cô có thể cam đoan Hiểu Vụ trong sạch, nhưng người đàn ông này có sắc tâm, em rể nghĩ đến còn không nổi điên.

“Cho nên, tôi đang đợi cô ấy ly hôn.” Cảnh Hạo nhìn Minh Quyên kích động mà gánh nặng trong lòng không khỏi nhẹ đi, không chủ định buột miệng dễ dàng nói ra. Thất tình thế nào cũng phải tìm người chia sẻ. Cảm giác giống như là bị ngạt hơi trong vại nước lớn, đột nhiên có người thổi vào miệng một dòng khí, tâm tình đương nhiên cứ thế mà trào ra. Anh chính là muốn tìm Lộ Hiểu Vụ nói cho dễ chịu một chút, nhìn cô cười chất phác mà trong lòng có cảm giác thế giới này vẫn thực sự có hồn nhiên.

“Anh.....” Minh Quyên tức giận đến đứng lên, tay run run chỉ thẳng vào Cảnh Hạo, thực chưa từng thấy người vô sỉ như thế!

Lộ Hiểu Vụ từ hành lang đi ra, ở xa đã thấy cảnh như vậy liền chạy nhanh lại giữ chặt Minh Quyên “Làm sao vậy? Làm sao vậy?” Hai người như thế nào lại dễ dàng đối đầu nhau như vậy, Minh Quyên bình thường tính cách rất tốt nha.

“Hiểu Vụ, chúng ta đi.” Minh Quyên mặt đen sì, tức giận đến ăn không vô. Nhìn người đàn ông này là trong lòng cô liền tức tối.

Lộ Hiểu Vụ xấu hổ ôm chị họ trấn an cô ngồi xuống “Cảnh quản lý, ngượng ngùng, chị họ tôi đói bụng dễ dàng khí huyết không thông, người gọi thêm cà chua trứng gà là món chị ấy yêu nhất, chị ấy ăn một lần là tốt rồi.”

“Hiểu Vụ.” Minh Quyên tức giận đến kêu to, Hiểu Vụ sẽ không thực sự bị người đàn ông xấu này mau chóng thu hút chứ! Người đàn ông này như thế đều dám nói, cô sao còn không đi!

Cảnh Hạo cúi đầu cười, gọi người phục vụ vẫy tay một cái “Thêm đồ ăn.” Người phục vụ ghi lại rồi lui ra.

Hiếu Vụ kéo kéo tay Minh Quyên, ghé vào bên tai cô nói nhỏ “Tức cái gì a? Tức thì ra sức mà ăn! Dù sao anh ta cũng có tiền.” Nói xong ngược mắt nhìn Cảnh Hạo cười rạng rỡ, có hai mỹ nữ cùng người ăn cơm, thất tình hẳn là sẽ mau qua thôi! Còn may, cô cũng đang đói bụng, nghe anh ta tuôn ra nỗi khổ tâm thì dù gì cũng có thể tiên tay có bữa cơm. Bằng không, bụng rỗng về nhà cũng hơi mệt. Dịch Nam cũng không ở nhà nên cô không vội mà về.

Cảnh Hạo nhìn khuôn mặt tươi cười của Hiếu Vụ mà bất tri bất giác nở nụ cười, cô thật sự rất có ý tứ, đáng tiếc, đã lập gia đình! Trong lòng không khỏi nghĩ đến bạn gái, kỳ thật cô ấy thay lòng đổi dạ thì anh sớm có cảm giác. Anh chính là luôn luôn làm ra vẻ, cứ như tám năm yêu thương sẽ chống đỡ hết thảy. Những lời thề tuổi thanh xuân, cùng nhau ở căn phòng lớn, cùng nhau xem cảnh mặt trời lặn, kết quả đều chỉ có thể trở thành ký ức trong đầu, phai nhạt, tàn nát. Tình yêu thật là thứ giả tạo nhất.

Minh Quyên nghe được lời khuyên của Hiếu Vụ, quả nhiên đem tức giận chuyển hóa thành thèm ăn, lại gọi vài món đắt tiền, quyết định hung hăng ăn thử ví Cảnh Hạo. “Có thể gọi chút rượu không, khi không thuận, uống mới hết giận.” Cô thật sự là được một tác lại muốn tiến một thước, Hiếu Vụ khẽ giạt tay Minh Quyên, Minh Quyên đã ngẩng lên phất tay kêu người phục vụ.

Lộ Hiếu Vụ đành phải xấu hổ cười với Cảnh Hạo “Tửu lượng của chị họ không tệ.” Cảnh Hạo thì chỉ cười khẽ không nói, hai chị em này khác biệt quá lớn.

Suốt cả bữa ăn là châm chọc nhau, mỗi lần Cảnh Hạo nói điều gì, Minh Quyên lại chẹn họng. Mà Minh Quyên vừa mở miệng, Cảnh Hạo lại ở một bên châm chọc khiêu khích, cũng chỉ có Lộ Hiếu Vụ vừa xem diễn vừa cao hứng phán đoán.

Lộ Hiếu Vụ nhìn hai người cãi lộn sôi nổi, trong lòng cười khẽ. Như thế nào mà không biết Minh Quyên hài hước như vậy? Cư nhiên cùng Cảnh Hạo liều mạng, làm hại cô mấy lần suýt bị sặc. Những người này ăn cơm nói cũng nhiều như vậy, được rồi, ta đến giúp các người giải quyết mấy món. Dù sao nơi này đồ ăn hương vị không tệ, hôm nào rủ Dịch Nam đến ném thử.

Khi ba người cơm no rượu say đi ra khỏi khách sạn, Cảnh Hạo đi lấy xe. Minh Quyên cùng Hiếu Vụ đứng ở cửa, điệu bộ nghiêm túc lại cảnh cáo cô “Rời xa tai họa này ra, nghe rõ chưa?”

Lộ Hiếu Vụ mỉm cười gật gật đầu. Được, tai họa thì phải tránh xa, nếu như không tránh nổi tai họa này vậy còn có thể giữ một khoảng cách thích hợp.

“Người đàn ông này mồm miệng độc như vậy, khó trách đến bây giờ còn không có người nào thèm.” Minh Quyên nghĩ đến cả tối bị anh ta làm ghen bao nhiêu lần, trong lòng đến bây giờ đều muốn ới để tiêu hóa rối loạn.

Lộ Hiếu Vụ cầm nhẹ tay Minh Quyên nhìn về phía Cảnh Hạo đang chậm rãi lái xe tới thản nhiên nói “Anh ta vừa bị bạn gái đá nên kể lại chuyện tám năm ấy.”

Cả người Minh Quyên cứng lại, phút chốc xoay mặt nhìn sang Hiếu Vụ. Khóe miệng nàng lẩn trong mắt cười có loại coi thường nói không nên lời. Trong bụng Minh Quyên nhộn nhạo một chút, có điểm hít thở không thông, ánh mắt vụt sáng “Cho nên, anh ta mới gọi em tới?”

Lộ Hiếu Vụ nhìn thấy cô ánh mắt nghi vấn bèn chậm rãi gật gật đầu “Anh ta chính là muốn tìm người tâm sự.” Nói xong bèn vẫy tay gọi Cảnh Hạo, xe của Cảnh Hạo liền đứng ở trước mặt hai chị em.

Minh Quyên chậm rãi quay sang nhìn phía Cảnh Hạo. Khóe miệng anh vừa rồi mơ hồ còn lộ nụ cười khiến cô phát ghét, giờ phút này xem ở trong mắt lại cảm thấy ý nghĩa hoàn toàn không đúng vậy nữa, anh ta như thế nào Còn cười được?

“Lên đi, tôi đưa các cô về.” Cảnh Hạo khẽ hất hàm ý bảo các cô lên xe.

Lộ Hiếu Vụ mở cửa xe trước ra giục Minh Quyên lên xe, mỉm cười khẽ nói với Cảnh Hạo “Cảnh quản lí, làm phiền anh đưa chị họ tôi về.”

“Còn cô?” Hai người đồng thời nghi hoặc nhìn cô, sao cô không đồng thời đi cùng?

“Dịch Nam trong chốc lát sẽ đến đón tôi.” Lộ Hiểu Vụ đóng cửa xe, vỗ nhẹ tay Minh Quyên rồi gật đầu với Cảnh Hạo.

Cảnh Hạo hơi run một chút, nhưng cũng không miễn cưỡng, “Cẩn thận một chút.”

Minh Quyên ngồi ở bên trong cửa kính xe nhìn khuôn mặt Hiểu Vụ tươi cười rồi cũng chậm rãi mỉm cười. Cô em họ này nhìn như hồ đồ kỳ thật cũng không hồ đồ. Cô ấy vẫn duy trì khoảng cách cùng Cảnh Hạo, cũng chưa cho anh ta cơ hội gì hết.

Nhìn Cảnh Hạo từ từ lái xe đi xa. Lộ Hiểu Vụ đứng ở bên đường mà đột nhiên có chút phiền muộn. Tám năm dài và nửa năm ở chung, ai dài ai ngắn có phân biệt sao? Nếu như chân chính yêu nhau cho dù có đến tám năm thì hẳn là cũng có thể kiên trì được không? Cô cùng Mạnh Dịch Nam mến nhau, không, phải nói là quen biết mới chỉ nửa năm, ngay cả gọi là tình yêu khát khao còn không thích hợp đã liền chẳng biết tại sao cùng xây lâu dài. Bọn họ yêu nhau sao? Lộ Hiểu Vụ ngẩng đầu nhìn lên mặt trăng trên không trung, thậm chí mở miệng hỏi nhau một tiếng còn chưa có dũng khí, anh xem thường không thèm hỏi, còn cô thì không dám! Ngoài việc quen thuộc về thân thể ra thì anh vẫn là người chưa hiểu rõ, làm sao có thể nói tới tình yêu đích thực?

Anh rốt cuộc là người như thế nào? Trong lòng Lộ Hiểu Vụ lặp lại câu hỏi thì càng không ngừng suy nghĩ, vẫn còn đang do dự dự suy đoán nhưng cuối cùng vẫn không ngăn nổi khát vọng trong lòng. Cô lấy điện thoại cầm tay ra rồi bấm xem cuộc gọi đi sau cùng, Dịch Nam.

“Ách..... đã rảnh chưa?” Anh ấy tối nay hẹn mấy người Chung Bình, hẳn là không kết thúc nhanh như vậy nên Lộ Hiểu Vụ cẩn thận hỏi.

“Có thể tới đón em không? Em đang ở Hồ Cẩm.” Cô nghe được âm thanh vội vàng của anh ấy mà hơi hơi kích động, trong lòng bất giác vụng trộm vui sướng.

Lộ Hiểu Vụ chậm rãi cất điện thoại, Mạnh Dịch Nam nói sẽ đến trong vòng mười lăm phút. Cô gắng sức so so hai vai, nhìn không được nở nụ cười. Cô nghe được ở đầu bên kia trong điện thoại có người đàn ông khác ranh mãnh nói.

Mạnh Dịch Nam đang tức tối Chung Bình lại nhắc tới chuyện ở đại học, Diệp Tỳ thì vẫn mỉm cười không nói theo dõi anh, nhìn xem anh cả người không thoải mái. Đột nhiên điện thoại đã gọi tới, là của Hiểu Vụ.

Mạnh Dịch Nam nhanh chóng nhận cuộc gọi đến “Đây” Như thế nào mà cô ấy còn chưa về nhà?

“Được rồi, anh lập tức tới, mười lăm phút nữa” Hiểu Vụ không ngờ lại chủ động gọi điện thoại bảo anh đến đón, phá lệ lần đầu nha! Trước kia đều là anh gọi điện thoại hỏi cô có muốn đến đón hay không. Còn nếu như cô ấy có ngẫu nhiên gọi điện thoại tới thì cũng đều là nói cho anh biết là đang có việc nên sẽ về chậm. Nhưng chưa bao giờ lại chủ động yêu cầu anh đi đón. Hôm nay cô ấy lại mở miệng gọi cho anh đi đón. Mạnh Dịch Nam hưng phấn, tim có chút loạn nhịp vội ngắt điện thoại đứng lên đi ra phía ngoài.

“Nam, anh đi đâu vậy?” Diệp Tỳ vừa thấy điệu bộ khẩn trương của anh thì chạy nhanh dùng sức lôi kéo ngăn cản không cho anh rời đi.

“Đi đón bà xã của tôi.” Mạnh Dịch Nam thuận miệng nói ra, ánh mắt còn ngăm có vẻ khoe khoang. Anh đây có vợ để đón rồi, hâm mộ đi!

“Thế còn em?” Diệp Tỳ vừa nghe liền nóng nảy, anh nói đi là đi sao?

“Chung Bình, cậu xem rồi xử lý. Trước mười hai giờ cậu ta không thể xuất hiện ở nhà của tôi!” Mạnh Dịch Nam vung tay, bỏ lại câu nói đầu tiên rồi lao đi.

Diệp Tỳ còn muốn theo sau, đã bị Chung Bình vội vàng tóm trở về, “Tuy rằng tôi cũng phiền muộn vì cậu gây trở ngại tôi tán gái. Nhưng mà đây là việc a Nam giao cho, cậu liền ngoan ngoãn ở lại cho tôi đi!”

Diệp Tỳ tức giận đành kêu to ngồi trở lại trên ghế , A Nam trước kia sẽ không bỏ rơi cậu lại một mình!

Mạnh Dịch Nam gài số xe tốc độ cao chạy tới quán rượu Hồ Cẩm. Một cú phanh gấp, xe đột nhiên dừng ngay bên cạnh của Hồ Cẩm. Xe vừa đứng lại là anh liền nhảy xuống xe, tìm đập thành thịch mà đi về phía Lộ Hiểu Vụ vẫn mỉm cười chờ đợi. Không biết là vì dồn sức lái xe hay do phóng quá mau, nhưng anh lại cảm thấy chân có chút rung rung, mềm nhũn vô lực mà thở hổn hển nhìn phía cô “Lộ Lộ.”

Lộ Hiểu Vụ cúi đầu, mặt ửng đỏ được bóng đêm che dấu không dễ bị phát hiện “Anh ở ngay gần đây à? Như thế nào nhanh vậy?”

Mạnh Dịch Nam hít sâu để ghìm nén nhịp đập điên cuồng trong ngực thản nhiên cười nói “Dọc đường toàn đèn xanh.”

Lộ Hiểu Vụ ngược mắt nhìn anh. Trên trán bằng phẳng có loáng thoáng mồ hôi, ở dưới đèn đường không hiện ra rõ lắm. Nhưng anh đang đứng gần như vậy nên ngay cả hơi thở của anh thì cô đều có thể cảm giác được là đang dồn dập như vậy, nóng bỏng như vậy khiến cho trong lòng nhẹ nhàng run lên. Là anh chạy vội tới .

“Về nhà đi.” Lộ Hiểu Vụ ngưỡng ngáp đi đến chỗ xe đậu, Mạnh Dịch Nam bước vội đến trước mở cửa xe ra giúp cô lên xe. Sau đó tự mình vòng qua đầu xe lên ghế người điều khiển.

Đầu tiên giúp Hiểu Vụ quàng dây an toàn rồi Mạnh Dịch Nam mới ngồi thẳng, bắt đầu điều chỉnh hô hấp. Đến lúc này mà tim vẫn còn có chút đập nhanh. Hiểu vụ đêm nay có chút khác, nụ cười đều cực kỳ xinh đẹp, cô như vậy làm cho anh có chút ngỡ ngàng.

Lộ Hiểu Vụ lấy từ cốp xe phía trước một cái khăn giấy, xoay mặt nhìn sang anh “Thời tiết mát mẻ như vậy mà còn ra mồ hôi.” Âm thanh nhẹ nhàng mang theo sự mềm mại nào đó, nụ cười thì nhợt nhạt. Mạnh Dịch Nam nghe được lại có chút sững sốt, quay sang nhìn cô.

Lộ Hiểu Vụ nhìn điệu bộ anh hơi giật mình thì khe khẽ cười một tiếng rồi nhấc tay nhẹ nhàng lau trán anh. Ngay cả chân tóc cũng hơi ươn ướt.

“Lộ Lộ.” Mạnh Dịch Nam thất thần trong khoảnh khắc, cô đêm nay thật sự đặc biệt, đặc biệt dịu dàng, đối với anh chỉ có sự dịu dàng.

“Lại uống rượu.” Lộ Hiểu Vụ ngửi được mùi rượu thoang thoảng, phảng phất những giọt mồ hôi li ti kia cũng toát ra mùi vị này.

Mạnh Dịch Nam nhìn đôi môi phơn phớt hồng của cô mấp máy ở trước mắt khiến trong lòng căng thẳng. Đôi tay đột nhiên kéo cô lại, còn môi thì hoàn toàn chính xác áp lên môi cô. Thực ngọt ngào, lẫn trong miệng ram ráp của anh đúng là ngọt ngào như thế. Anh hơi dùng sức trêu chọc đôi môi của cô, lần lượt lướt qua làn môi, đầu lưỡi, hàm răng trên. Hương thơm của cô cũng hòa vào mùi rượu của anh, đôi môi bị anh ghì tới sưng đỏ, hô hấp bị anh quấy nhiễu hoàn toàn rối loạn. Đến khi đó anh mới chậm rãi buông cô ra “Chúng ta về nhà thôi.”

Gương mặt đỏ hồng của Lộ Hiểu Vụ trong bóng tối vẫn đầy vẻ lộng lẫy! Về nhà, tựa như một mệnh lệnh, trong lòng có điều nào đó ám chỉ xu thế đương nhiên, tìm thành thịch đập vội vàng tới điên cuồng, về nhà nào.

31. Chương 31: Diệp Tỳ Không Có Nhà

Edit: hana

Mạnh Dịch Nam ôm Lộ Hiểu Vụ tiến vào cửa, phanh, cánh cửa nặng nề khép lại phía sau.

Lộ Hiểu Vụ bị tiếng đập cửa làm đinh tai nhức óc, cả người run rẩy, Mạnh Dịch Nam dùng thân mình ép cô dán lên cửa, những nụ hôn nồng nhiệt bắt đầu di chuyển dần xuống dưới. Trên đường về anh đều cố kìm

chế khát vọng trong lòng mà không dám nhìn cô, chỉ sợ chính mình không chống đỡ được về đến nhà mà ngay tại xe trực tiếp yêu cô. {hana: làm đi, các ca khác vẫn làm mà, cho ta đỡ phải làm cảnh này, o oa oa}

Mạnh Dịch Nam mở mắt, làm càn liến cấn đôi môi non mềm của cô, chiếc trán kiều diễm, thậm chí ngay cả lông mi cũng không buông tha, trời ạ, đêm nay cô thật quyến rũ, nụ cười thần nhiên, đôi tay nhẹ nhàng đều khiến tim anh đập thình thịch, cô đột nhiên trở nên kiều mị, so với bề ngoài thì cái loại thẹn thùng này càng gợi cảm xúc gấp trăm gấp ngàn lần. Anh... chịu không nổi.

Lộ Hiểu Vụ bị lửa nóng của anh đốt cháy mãnh liệt, miệng yếu ớt gọi “Dịch ... Nam.... Có... người...” Cô khi lấy lại ý thức liền biết mình đang trong phòng khác, còn có khách, không biết có bất chợt trở về hay không, không thể như vậy....

Mạnh Dịch Nam khẽ cắn vành tai của cô, cảm nhận được sự run rẩy của cô, trông lòng kinh hoàng không thôi, chậm rãi lùi dần mấy bước, ánh mắt nóng rực như muốn thiêu đốt cô, gợi cảm cười nói “Diệp Tỳ không có nhà!”

Hiểu Vụ trong lòng run rẩy, trong nhà chỉ có hai người bọn họ, nhận thức này mới rót vào trái tim mặt cô đã bị thiêu đốt.

A... Hiểu Vụ khẽ gọi ra tiếng, anh đã muốn dùng sức bế bổng cô lên.

Cô nhanh chóng túm lấy tay anh, trong lòng sợ hãi hỗn loạn nhưng cũng chậm rãi bốc lên vài phần hưng phấn, đỏ mặt nháy mắt đã lan xuống khắp người, dục hoả trong mắt anh đã muốn nhảy khỏi đôi mắt kia.

.....

Mạnh Dịch Nam nhẹ nhàng đặt cô lên giường, xoay người đóng cửa phòng rồi rất nhanh lại đè ép lên người cô.

“Còn... còn chưa tắm rửa.” Trong đầu cô vẫn vương vấn những chuyện râu ria, trước khi lên giường nhất định phải tắm rửa.

Mạnh Dịch Nam hôn chặt lên môi cô, nhẹ nhẹ cắn, giống như muốn nuốt hết những lời của cô “Đợi lát nữa mình cùng nhau tắm.”

Lộ Hiểu Vụ vừa nghe toàn thân hồng rực, sao có thể cùng tắm.... cùng tắm... không được. Kháng cự trong lòng rất nhanh bị sự âu yếm của anh làm cho rối loạn. Lộ Hiểu Vụ khẽ cắn môi dưới, tay anh vì sao lại luôn giỏi như vậy, làm cho cô dễ dàng bị kích thích, mọi tế bào trong cơ thể đều như theo tay anh mà chậm rãi du động.

Mạnh Dịch Nam chậm rãi ôm hôn cô, tay anh cũng chậm rãi cởi bỏ quần áo của cô, Lộ Hiểu Vụ nâng tay lên che mắt, nhiệt độ trên người cũng đã nóng đến đỉnh, ngay cả đầu cũng không nhấc lên được, không dám tưởng tượng đến những sóng tình tiếp theo, cô từ từ nhắm hai mắt, sự mất cảm của da thịt lại chui vào trong đầu, tay anh di chuyển đến đâu cô đều nhớ rõ, bởi vì cơ thể chính là thành thật nhất.

Mạnh Dịch Nam cuối cùng cởi bỏ nút thắt, vỗ về eo nhỏ cô, độ nhiên chậm rãi dừng lại, thanh âm khàn khàn chậm rãi vang lên “Lộ Lộ...”

Lộ Hiểu Vụ nghe được lời gọi ái muội của anh, trong lòng ngứa ngáy, cái mũi hừ một cái, ừ?

“Áo ngủ.... anh mua cho em, em chưa từng mặc qua.” Tay anh dán lên hai mảng tuyết trắng mềm mại của cô, nhẹ nhàng hoạt động.

“...Em cũng không nhớ là để ở đâu.” Lộ Hiểu Vụ trợn mắt, nhìn ánh mắt của anh trong lòng không khỏi có chút e lệ, áo ngủ anh mua hầu hết đều là hai dây, thậm chí có cái còn trong suốt, cô.... Cô không dám mặc.

“Anh nhớ.” Khóe miệng Mạnh Dịch Nam cong lên, ngón tay di chuyển, buông cô ra, xoay người, bật đèn xuống giường.

Lộ Hiểu Vụ nghiêng người nhìn anh ngồi xổm trước tủ quần áo tìm kiếm, không ngừng khấn trương nuốt nước miếng, anh sẽ không cho cô biến thành trong suốt đi? Mặc cái kia.... Còn không bằng cởi hết, vừa thấy mặt cô đã hồng rực, tim run rẩy.

Quả nhiên, tay Mạnh Dịch Nam đưa lên chiếc áo màu đen hai dây trong suốt, Lộ Hiểu Vụ điên cuồng lắc đầu, anh hơi thất vọng, lại đưa lên một bộ siêu ngắn, có lẽ mặc lên chỉ che đến thắt lưng, Lộ Hiểu Vụ vẫn đỏ mặt lắc đầu, Mạnh Dịch Nam bắt đầu cởi cúc lên một bộ nữa, áo ngủ tơ tằm màu xanh lam, cái này đủ bảo thủ rồi đi, Hiểu Vụ nhìn mặt anh buồn bực cuối cùng đành gật đầu.

Mạnh Dịch Nam trong lòng vui vẻ, đóng ngăn kéo tủ lại cầm váy ngủ lên giường. {hana: sao ta thấy đoạn này Nam ca yy quá}

.....

Lộ Hiểu Vụ cầm váy ngủ trong lòng bồn chồn, tơ tằm màu xanh lam, bề mặt còn điểm một chút kim tuyến, trong ánh sáng nhàn nhạt lại ẩn hiện lấp lánh, Lộ Hiểu Vụ ngược mắt ý bảo anh quay đi, Mạnh Dịch Nam cười ngạo miệng, lắc đầu, anh muốn nhìn cô thay. {hana: đằng nào cũng cởi thì mặc làm quái gì, Nam ca có vấn đề}

Lộ Hiểu Vụ đỏ mặt gục đầu xuống, thấp giọng nói “Tắt đèn.” Dịch Nam đưa tay tắt đèn trên đầu giường, trong bóng đêm Lộ Hiểu Vụ chậm rãi hoạt động, cô thật không quen bị anh nhìn khi thay quần áo.

Cô chậm rãi đem áo khoác cởi bỏ, rất nhanh đem váy ngủ trùm qua đầu, kéo nhanh xuống, chiếc váy ngắn đến nỗi gần như không che được gì, trong lòng không khỏi xấu hổ.

Đột nhiên bên hông có một bàn tay to ôm lấy, Mạnh Dịch Nam đã tiến đến bên cạnh.

“Thật đẹp.” Mạnh Dịch Nam hôn lên gáy cô từ phía sau, bàn tay chậm rãi ma sát lưng cô bên ngoài áo ngủ. Ách, cảm xúc này đúng là mới mẻ, giống như được phủ trong làn nước mềm nhẹ, Lộ Hiểu Vụ cũng cảm nhận được cảm giác tơ tằm dán lên người, tay anh như xuyên thấu qua áo ngủ tơ tằm mềm mại truyền đến da thịt cô.

Tay Mạnh Dịch Nam chậm rãi lúi xuống dưới, tiến vào trong váy, bắt đầu giúp cô cởi váy, kéo khoá, cảm giác trói buộc bên hông liền thả lỏng, Lộ Hiểu Vụ thân thể mềm nhũn, tay anh chỉ một lần đã đem chân váy cởi khỏi chân cô.

Anh là cho cô tựa vào lòng anh, tay chậm rãi chậm rãi vỗ về áo ngủ, một chút lại hôn cô, cũng không quên cẩn thận lên vành tai, hai cô toàn thân run rẩy, thật nhanh nắm chặt tay anh. Mạnh Dịch Nam thật hài lòng với phản ứng của cô, đầu anh hạ thấp, dùng miệng cắn mở nút thắt nội y của cô, a... trong lòng Hiểu Vụ mềm nhũn, hai dây áo cũng bị anh từ từ cởi bỏ, anh khẽ kéo tay cô, một động tác nhẹ nhàng đã lôi nội y ra khỏi người cô, chậm chậm, theo cổ áo váy ngủ, nội y màu da đã bị tay anh dễ dàng lấy đi.

Lộ Hiểu Vụ cảm giác được sự lạnh lẽo khi áo ngủ trực tiếp dán lên ngực, cơ thể thật mất cảm, ngực cũng hình như có chút run rẩy khó hiểu.

Mạnh Dịch Nam vỗ về thắt lưng sau đó chậm rãi tiến về phía trước, qua lớp vải tơ tằm nhẹ nhàng nắm lấy ngực cô, a.... Lộ Hiểu Vụ căng thẳng, khẽ cắn cắn môi, a... tay anh..... a.....một bước một bước vuốt ve, khiến cô càng thêm khó chịu, sự cách trở của tơ tằm không những không ngăn được anh xâm nhập mà ngược lại càng tăng sự kích thích khi anh chạm vào cô, sự dịu dàng ôn nhu từ tay anh chậm rãi tăng lên.

Lộ Hiểu Vụ suy yếu nằm trong ngực anh, muốn tách khỏi sự đụng chạm của anh nhưng lại từng chút từng chút tiến sâu vào trong ngực anh, đầu anh dán lên vai cô, chậm rãi hôn ngược trở ra, khi chiếc lưới ướt át của anh qua lớp áo ngủ ngấm chặt lấy nụ hoa của cô, toàn thân cô run lên mãnh liệt, tay nhanh chóng túm lấy tay anh, a... không cần.... cô thân thể sợ hãi, muốn thật nhanh trốn thoát khỏi hàm răng anh đang khẽ cắn lên ngực cô, có điều sự mất cảm từ nụ hoa đã nhanh chóng truyền đến toàn thân cô, sự kích thích thật mãnh liệt, cô cảm giác được cả cơ thể như đang bị thứ gì đó khống chế, có một loại cảm giác đáng sợ nào đó đang len lỏi khắp người cô.

Tay của Mạnh Dịch Nam không thể thỏa mãn qua lớp áo ngủ liền nhảy vào trong, nhẹ nhàng mơn trớn ngực cô, vuốt ve bụng phẳng, chậm rãi di chuyển xuống dưới.

Lộ Hiểu Vụ cả người nóng rực dán trước ngực anh, nụ hoa cao ngất mất cảm bị anh trêu chọc phát đau, cơ thể cũng vì đó mà đau nhức, mà tay anh vẫn không ngừng xâm chiếm cơ thể cô. “Dịch... Nam...” Hơi thở của Lộ Hiểu Vụ gấp gáp, khát vọng trong lòng cũng trở nên yếu ớt.

Mạnh Dịch Nam nhìn ra sự run rẩy của cô, biết quan niệm ngoan cố bảo thủ của cô lại muốn nhảy ra ngoài, anh cố cưỡng chế dục vọng, chậm rãi xoay người lại, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng mà tinh tế hôn cô, tay chậm rãi xoa xoa chân cô. Anh đã bắt đầu từ từ khống chế bản thân, trong lòng càng khát vọng thì càng phải kiềm chế tiết tấu. Muốn cho cô mau chóng có cảm giác, anh tin anh có thể khiến cô và anh đồng thời đạt đến cực hạn.

Lộ Hiểu Vụ bị nụ hôn chậm rãi của anh làm cho hôn mê, cơ thể dần dần thả lỏng, từng chút thích ứng với sự trơn trượt của đôi tay nóng bỏng của anh. Anh một bên ve vuốt, một bên bắt đầu cởi bỏ quần áo mình. Những nụ hôn triền miên chậm rãi âu yếm, cô đã dần tiến vào trạng thái, cơ thể mềm mại tựa như kẹo đường, nhẹ nhàng co giãn.

Sau khi Mạnh Dịch Nam đã cởi bỏ toàn bộ trói buộc cơ thể, chậm rãi đem cô ôm lại trong lòng, từ phía sau gắt gao ôm lấy cô, tựa vào đầu giường làm cho cô ngồi lên chân mình, bàn tay to tiếp tục ôn nhu âu yếm bộ ngực tuyệt mỹ của cô.

Cơ thể Lộ Hiểu Vụ càng lúc càng nhuyễn, ngực càng lúc thở càng gấp, tay anh dùng sức kéo cô ngồi lên đùi anh, làm cho cô ngồi ở giữa hai chân. Cô kinh ngạc thở gấp vội dán vào lòng anh, tay anh lúc này chậm rãi đụng chạm hai chân cô.

A... cô đột nhiên thức tỉnh, hai chân kẹp chặt, đầu điên cuồng lắc, anh.... Anh muốn làm a??

“Lộ Lộ, thả lỏng một chút.” Một tay Mạnh Dịch Nam xoa ngực cô, một tay tiếp tục tiến dần vào giữa hai chân.

Lộ Hiểu Vụ xoay xoay thất lực làm mông cô trên đùi anh động đậy, tay Mạnh Dịch Nam căng thẳng tiến nhanh vào giữa hai chân cô, a... Lộ Hiểu Vụ nhận không được cuối cùng khẽ a lên một tiếng.

Mạnh Dịch Nam cảm nhận được đầu ngón tay ướt át, lửa nóng trong lòng càng bốc lên, chậm rãi di động dục vọng của mình, một chút một chút, từ phía sau xâm nhập. Lộ Hiểu Vụ ngồi không thể né tránh, chỉ có thể uốn éo eo nhỏ, tay anh ôn nhu khống chế thất lực cô, chậm rãi trầm xuống, rốt cuộc cũng nhập vào!

Ách! Thật ấm áp, chết tiệt. Mạnh Dịch Nam nhấc tay, gắt gao ôm lấy eo nhỏ của cô, chậm rãi hướng về phía trước.

Lộ Hiểu Vụ đỏ hồng như tôm luộc yếu ớt dựa sát vào ngực anh, cùng anh lắc lư, cô..... không thích như vậy, không cần....cô muốn nằm... chần.... Lý trí của cô không ngừng dấy dấy nhưng miệng ngoài tiếng hừ hừ thì không kêu lên được gì, cô..... cô thật muốn ngất a.

Ý thức gần như nổi dậy, đột nhiên cảm thấy bên tai một chút ấm nóng, lưỡi anh... anh chậm rãi liếm vành tai cô, chậm rãi lùa vào trong, độ ẩm như xuyên qua cơ thể chậm chậm kích thích thần kinh mẫn cảm của cô. “Em như thế này cực kỳ xinh đẹp.” Ân, đột nhiên anh cắn nhẹ lên tai, nhất thời toàn thân cô nhũn ra run rẩy.

Mạnh Dịch Nam khẽ cắn chân cô, tay vẫn không quên ôn nhu vuốt ve ngực cô, nhẹ nhàng từng chút từng chút đưa cô lên đỉnh điểm, cô chỉ có thể bị động dựa vào người anh, hơi thở yếu ớt, mặc anh liên tục làm vậy.

Dần dần anh không thể thỏa mãn sự kích thích của cô, càng cắn càng thân, càng đè càng nặng, thất lực càng lúc càng uốn éo nhanh, cô ở trên đùi anh mềm mại như cô bé, run rẩy đáng yêu, như bị anh ném lên không khung sau đó lại như đang rơi tự do, hơi thở càng lúc càng gấp gấp, cho đến khi cô bị một cảm giác mãnh liệt cuốn đi, cuối cùng nhận không được, hai chân duỗi thẳng, mũi chân kịch liệt mở rộng ra, cuối cùng là mất đi tri giác, chậm rãi ngã vào lòng anh.

Mạnh Dịch Nam yêu thương hôn nhẹ lên má cô, đêm nay cả người cô mềm mại xinh đẹp, từng phần trong anh chậm rãi rời khỏi cơ thể cô, đem cô đặt lên giường, ngón tay không nhận được vẫn lướt qua váy ngủ tơ tằm mềm mại, trên nền xanh lam làn da của cô thật nổi bật, thật vô cùng xinh đẹp.

.....

Mạnh Dịch Nam kéo chăn che lên người cô, chậm rãi xuống khỏi giường, lại nhìn trong túi quần loé sáng, đi qua, lấy điện thoại mở ra, vừa mở ra đã thấy mười mấy cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là của Diệp Tỳ. Mạnh Dịch

Nam nhẹ nhàng cười, anh để im lặng, tên nhóc Chung Bình này cũng vẫn còn đến một trình độ nào đấy.

Đang nghĩ thì chuông cửa vang lên. Mạnh Dịch Nam khoác lên người một tấm áo choàng lớn, dùng sức nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài.

Mở cửa lớn, ngoài cửa Diệp Tỳ đứng không vững liền muốn đổ lên người anh, Mạnh Dịch Nam tránh qua bên cạnh, “Khoá cửa, tôi đi ngủ.” Nói xong xoay người trở về phòng, cửa lớn nặng nề đóng lại.

Chỉ nghe tiếng Diệp Tỳ ở bên ngoài ma khóc quỳ kêu Nam Nam, Anh sao lại có thể như thế!

Mạnh Dịch Nam cười khê không để ý đến cậu ta, đi vào phòng tắm mở nước nóng đầy bồn tắm lớn. Sau đó quay lại giường, ôn nhu ôm Hiểu Vụ, tính giúp vợ yêu tắm một chút, trước khi vào phòng tắm còn nhìn quanh phòng một lượt, tốt, chốt cửa cũng đã chốt, không sợ tên nhóc kia.

Cuối cùng cửa phòng tắm nặng nề đóng lại.

32. Chương 32: Quan Hệ Của Hai Người Là Gì?

Edit: Tiểu Mót

Beta: hana

Diệp Tỳ mấy ngày hôm nay đều bực bội cái kính, ngay cả đến Lộ Hiểu Vụ cũng nhận ra. Hỏi cậu ta muốn ăn gì, cậu ta trả lời Nam ăn cái gì cậu ta ăn cái đó. Hỏi cậu ta có muốn ra ngoài đi dạo không, cậu ta trả lời, Nam sẽ đưa em đi.

Lộ Hiểu Vụ đành phải tránh sang một bên, lẳng lặng mỉm cười, Diệp Tỳ là bạn tốt của Mạnh Dịch Nam, không phải của cô.

Mạnh Dịch Nam thì lại hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến sự cáu kỉnh của Diệp Tỳ, trong mắt chỉ có một mình Hiểu Vụ.

Không biết vì sao, đêm hôm đó, Hiểu Vụ lơ mơ có chút thay đổi, nhưng sự thay đổi mơ hồ này không thể nói rõ ra được, đây chính là cảm giác mà thôi. Mạnh Dịch Nam thỉnh thoảng nhấc mắt lên, thấy Lộ Hiểu Vụ nhanh chóng sụp mắt xuống, cô đang nhìn lên anh; Mỗi khi anh đến gần bên người cô, có thể cảm giác hô hấp của cô nhanh hơn, cô đang khấn nguyện. Mạnh Dịch Nam mừng thầm trong lòng, người phụ nữ bảo thủ này sao vậy? Mặc kệ như thế nào, nhưng cô càng ngày càng trở nên đáng yêu, còn mang theo chút gợi cảm, chút e thẹn dễ thương, như mọc rễ trong lòng anh, vừa đẩy lại vừa ôm, làm cho anh không kim lòng nổi mà quên hô hấp.

Diệp Tỳ nhìn thấy hai người liếc mắt đưa tình với nhau, trong lòng tức đến hộc máu, Nam ngay cả liếc cũng không liếc mình một cái.

“Thật buồn chán a

.” Diệp Tỳ ngồi trên ghế sofa kêu to.

Lộ Hiểu Vụ đang ở trong phòng bếp chuẩn bị cơm chiều, quay đầu nhìn Diệp Tỳ vẻ mặt buồn bực ngồi trên ghế sofa, nhẹ nhàng cười, cậu ta mấy hôm nay vẫn cùng với Mạnh Dịch Nam ra vào vào có nhau, quả nhiên là anh em tốt.

“Kêu la cái gì, buồn chán thì đi ra ngoài chơi đi, tôi không có cần cậu đâu.” Mạnh Dịch Nam vừa từ phòng tắm rửa tay đi ra.

“Nam, em muốn đi ra ngoài ăn.” Diệp Tỳ mặt xịu xuống, tủi thân nói.

“Hiểu Vụ đang làm cơm rồi, giờ ăn ở nhà.” Mạnh Dịch Nam vừa nói, vừa đi vào trong bếp, dựa bên cạnh người Hiểu Vụ, xem cô hôm nay muốn làm món gì.

“Đi ra ngoài ăn đi mà

.” Diệp Tỳ không thuận theo, cũng đi vào, dựa ở cánh cửa kêu gào. ()

Lộ Hiếu Vụ đang cầm một túi bắp cải, nhìn Diệp Tỳ, lại nhìn Mạnh Dịch Nam, mỉm cười, “Đi ra ngoài ăn cũng được, tối nay em lại càng không cần phải rửa bát.” Anh sẽ không phải là ngại tay nghề cô kém đúng không? Không sao cả, khách là to nhất, hơn nữa cậu ta mới về nước, chắc chắn là muốn ăn nhiều đồ ăn quê nhà.

“Em cũng muốn đi ra ngoài ăn?” Mạnh Dịch Nam nhìn Lộ Hiếu Vụ, mỉm cười không miễn cưỡng.

Ừm, Lộ Hiếu Vụ gật gật đầu, thỉnh thoảng lại có cơ hội lười biếng.

Mạnh Dịch Nam đành phải gật đầu, đen mặt trừng mắt nhìn Diệp Tỳ, “VẬY ĐI RA NGOÀI ĂN.”

Diệp Tỳ vừa nghe đến liền mừng rỡ kêu to, Nam vẫn là để ý mình. =____=

Mạnh Dịch Nam không thêm để ý đến tên diên kia, nâng tay gỡ tạ đề trên gáy Hiếu Vụ xuống, “Em thật sự muốn đi ra ngoài?”

Lộ Hiếu Vụ mỉm cười dùng sức gật đầu, “Cậu ta nhất định là ở nhà buồn chán quá rồi.” Mạnh Dịch Nam khoé miệng nhếch lên, cô chính là như vậy luôn sẵn sàng, trước tiên luôn lo đến cảm thụ của người khác.

Ba người lái xe đi đến Thái Tử Hiên.

Vừa ổn định chỗ ngồi, Diệp Tỳ giống như là muốn cướp giật đồ ăn vậy, Mạnh Dịch Nam không thêm đếm xỉa đến cậu ta, hỏi người phục vụ lấy một cái menu, gọi những món mình và Hiếu Vụ thích ăn.

Ba người ngồi một bàn, Diệp Tỳ đúng là mười năm chưa được ăn những món ăn quê hương, cái gì cũng muốn ăn.

Mạnh Dịch Nam mặt tối sầm, “Không được đóng gói, ăn không xong thì cậu cũng đừng hòng trở về.”

Diệp Tỳ vừa nghe vậy, mặt xịu xuống, “Những thứ này đều là anh thích ăn mà.”

Mạnh Dịch Nam mặt cứng lại, trừng mắt liếc cậu ta một cái, nói chuyện phải chú ý một chút chứ, Hiếu Vụ đang ở đây.

Diệp Tỳ tiếp nhận ánh mắt cảnh cáo của anh, cười dịu dàng, bà xã anh cái gì cũng không biết. ()

Lộ Hiếu Vụ nhìn hai người ánh mắt đung đưa mờ ám, trong lòng cười trộm, lại bí hiểm rồi, đàn ông mà cũng muốn làm ra vẻ thần bí như vậy, cô nâng chén trà lên khẽ uống một ngụm, đảo mắt nhìn chung quanh đánh giá nơi này buồn bán khá tốt, rất nhiều gia đình đến đây ăn, có cả con cháu của họ.

Mạnh Dịch Nam cũng bừng chán trà lên nhấp một ngụm, mắt nhìn về phía Hiếu Vụ, trong mắt nhìn cô mỉm cười là anh biết, nhìn ánh mắt cô ấm áp, tìm anh cũng như ấm áp theo, cô đúng là người dễ thỏa mãn.

Mạnh Dịch Nam nhìn vài sợi tóc của cô bung ra lòa xòa trước trán, tay bắt giắc đưa lên vén vào đằng sau tai cô, cứ như vậy mềm nhẹ tự nhiên, như chính là tóc mình. Hiếu Vụ mặt đỏ đến tận mang tai, anh....Làm chi đột nhiên lại như vậy, nâng mắt lên, lại nhìn thấy khuôn mặt Diệp Tỳ xanh đen lại. Diệp Tỳ trừng mắt nhìn Mạnh Dịch Nam, hừ mũi, anh là cố ý biểu hiện trước mặt mình bọn họ có bao nhiêu ân ái à?

Hừ, Diệp Tỳ hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn Lộ Hiếu Vụ.

Hiếu Vụ bị hấn trừng, càng cảm thấy ngượng ngùng, Mạnh Dịch Nam thật là, trước mặt bạn bè cũng làm càn như vậy, không phải làm cô xấu hổ trước mặt bạn bè anh sao, thân thể bắt giắc ngồi thẳng lại, cách xa Mạnh Dịch Nam một chút.

Phục vụ rất nhanh mang đồ ăn lên, đủ các món ăn màu sắc hương vị, vừa nhìn đã muốn ăn, buồn bực của Diệp Tỳ được xoa dịu, cầm lấy bát ăn ngấu nghiến. Mạnh Dịch Nam đẩy đĩa rau trước mặt Lộ Hiếu Vụ ra, tại cô thích ăn cá hơn là rau, đặc biệt là trứng cá. Lộ Hiếu Vụ mỉm cười đẩy về phía trước, Diệp Tỳ không ngừng đưa đĩa rau cho Mạnh Dịch Nam, miệng không ngừng cắn nhai, “Anh ngày trước thích ăn nhất là món này.”

Mạnh Dịch Nam trừng cậu không có hiệu quả, đành phải lạnh mặt từ từ ăn, khi cậu ta ở bên cạnh lúc nào cũng giống như bảo mẫu vậy, cái gì cũng can thiệp vào.

Ăn được một lúc, tiệm cơm này bắt đầu kinh doanh điểm tâm tối, loại điểm tâm này có phần hơi giống điểm tâm Quảng Đông, phục vụ bê đủ loại món ăn đi ra, để khách hàng chọn lựa.

Khi Lộ Hiểu Vụ nhìn thấy phục vụ đi qua đột nhiên cảm thấy hứng thú, nhìn chằm chằm xe đẩy thức ăn không chớp mắt, Mạnh Dịch Nam nhanh chóng gọi phục vụ lại, nhẹ giọng hỏi Lộ Hiểu Vụ, “Em muốn ăn gì?” Lộ Hiểu Vụ hiểu kỳ nhìn lồng hấp hỏi thăm, “Đây là món gì vậy?” Giống như bánh sủi cảo hấp, nhưng cái này thì có vẻ ăn sáng hợp hơn.

Phục vụ lễ phép nói, “Đây là bánh sủi cảo tôm.”

Lộ Hiểu Vụ nhìn Mạnh Dịch Nam, hẩn nhìn về phía phục vụ gặt đầu, phục vụ bưng lên một cái lồng. Diệp Tỳ ở bên cạnh cười khê, ánh mắt tối lại.

Lộ Hiểu Vụ chọn vài món ăn bình dân, có bánh khoai môn, xú mại cua, lá sách bò. Những thứ đó bình thường cô đều rất ít ăn, nhìn thoáng qua xem ra đều là thức ăn điểm tâm Quảng Đông sau bữa tối

Lộ Hiểu Vụ nhìn mấy món ăn trên bàn, muốn ăn nhưng lại xấu hổ ngại động đũa, ngượng ngùng nói, “Mọi người cùng nhau ăn đi, nếm thử xem ăn có được không?”

Diệp Tỳ uống rượu không lên tiếng.

Mạnh Dịch Nam gắp một miếng lá sách bò, nếm nếm, ăn rất giòn, vào miệng cũng không tệ.

Lộ Hiểu Vụ cũng gắp một miếng sủi cảo tôm nếm thử, quả nhiên có hương vị của tôm, rất ngọt, ăn khá ngon. Lộ Hiểu Vụ rất thích, “Món sủi cảo tôm này không tệ.” Cô mỉm cười giới thiệu với hai người kia.

Nhưng nhìn hai người chẳng hề động đũa, cô đành ngượng ngùng ăn một mình, lại không thể chủ động gắp cho Diệp Tỳ, đành phải gắp cho Mạnh Dịch Nam một miếng sủi cảo tôm, “Anh muốn ăn không?”

Mạnh Dịch Nam hơi run người, nhưng lại lập tức mỉm cười gặt đầu, nhận miếng sủi cảo tôm của cô.

Diệp Tỳ bưng ly rượu lẳng lẳng nhìn hai người, khoe miệng mơ hồ nhếch lên, nhìn chằm chằm Mạnh Dịch Nam.

Lộ Hiểu Vụ sững sốt, giương mắt nhìn Diệp Tỳ, cậu ta có ý gì. Mạnh Dịch Nam dừng lại một chút, cuối cùng vẫn là cắn miếng sủi cảo tôm.

Diệp Tỳ vừa nhìn thấy, ánh mắt lạnh như băng, “Chị không biết Nam không ăn được hải sản sao?” Cậu ta lạnh lùng nhìn Lộ Hiểu Vụ.

“Diệp Tỳ.” Mạnh Dịch Nam lên tiếng quát Diệp Tỳ.

Lộ Hiểu Vụ bị hỏi như vậy, ngớ ra? Vội vàng nhìn về phía Mạnh Dịch Nam, anh không thể ăn hải sản sao? Sẽ không phải vậy chứ, tuy bình thường ăn ít, nhưng vẫn là có thi thoảng ăn tôm, cua cùng với cô mà.

Mạnh Dịch Nam nhìn sang cười khê với cô, “Đừng để ý đến cậu ta.”

Diệp Tỳ thanh âm càng lạnh hơn, “Nam nếu ăn phải hải sản sẽ rất mất cảm, chị ngay cả vậy cũng không biết? Như vậy thì làm vợ kiểu gì?”

Lời này vừa nói ra, giọng nói Mạnh Dịch Nam cũng lạnh đi, “Diệp Tỳ.” Ánh mắt lạnh lùng trừng cậu, ai muốn cậu ta nhiều chuyện, anh là tự nguyện ăn, ai cần cậu ta quản?

Lộ Hiểu Vụ kinh ngạc nhìn Mạnh Dịch Nam, lại nhìn anh đang cắn một miếng sủi cảo tôm, Mạnh Dịch Nam mất cảm đối với hải sản? “Em Em không biết.”

“Không có việc gì, không sao đâu.” Mạnh Dịch Nam cầm bàn tay nhỏ bé của cô, nhẹ nhàng an ủi.

“Ai nói không có việc gì, ngày trước anh ăn phải một lần thiếu chút nữa là phải truyền dịch.” Diệp Tỳ nhìn Mạnh Dịch Nam biểu tình bắt đầu nóng nảy.

Lộ Hiểu Vụ lo lắng nhìn Mạnh Dịch Nam, anh làm sao lại không nói cho cô biết? Cô hoàn toàn không biết.

“Diệp Tỳ, cậu ăn no rồi thì về trước đi.” Mạnh Dịch Nam lấy chìa khóa xe ra vút đến trước mặt Diệp Tỳ, rõ ràng bắt đầu có ý đuổi người.

Diệp Tỳ liếc mắt sang, “Em đi rồi, chị ta sẽ lại chuẩn bị cho anh ăn cái gì, anh đêm nay sẽ ra sao.” Miệng lộ vẻ bất mãn với Lộ Hiểu Vụ.

“Diệp Tỳ, nếu không đi, thì ăn tiếp phần của cậu đi, đừng nói những điều vô nghĩa như vậy.” Mạnh Dịch Nam vừa nhìn thấy vẻ áy náy trên mặt Lộ Hiểu Vụ, liền đau lòng, tên Diệp Tỳ chuyên môn phá hại, khó lắm mới được dịp Lộ Hiểu Vụ dịu dàng.

Hừ, Diệp Tỳ gấp một miếng thịt bò to, vùi đầu vào ăn.

“Anh không sao chứ? Nếu không thể ăn, thì đừng cố.” Hiểu Vụ run run nói, cô vậy mà ngay cả anh không ăn được hải sản cũng không biết, cô quả nhiên không đủ tư cách làm vợ, so ra cũng không bằng được một phần mười bạn cũ lâu năm của anh.

“Được rồi.” Mạnh Dịch nam cũng không biết nói thế nào an ủi cô, vừa rồi Diệp Tỳ nói ra như vậy, nhất định làm tổn thương đến Lộ Hiểu Vụ.

Ba người liền trầm mặc ăn, trên bàn kia hai vỉ sủi cảo tôm cùng xú mại cua không ai đụng tới nữa, đẩy ra chỗ khác

Mạnh Dịch Namngồi một lúc nữa, quay sang cười với Lộ Hiểu Vụ khẽ nói, “Anh tranh thủ đi toilet một chút.” Lộ Hiểu Vụ nhẹ nhàng gật đầu, Mạnh Dịch nam đứng dậy còn trừng mắt nhìn Diệp Tỳ, cảnh cáo cậu ta đừng ăn nói bậy bạ.

Diệp Tỳ nhìn bóng dáng Mạnh DịchNamrời đi, đảo mắt nhìn về phía đối diện Lộ Hiểu Vụ đang trầm mặc.

Diệp Tỳ từ từ mở miệng, “Nam ghét nhất ăn ngọt, ăn chua, chỉ thích ăn mặn. Thích ăn cá kho, thích ăn gà, thích ăn tỏi sống, thích ăn cà ri, không thể chạm vào hải sản. Chị biết được mấy thứ?”

Tay Lộ Hiểu Vụ đang cầm chiếc đũa, lững giữa không trung, ánh mắt từ từ nhìn Diệp Tỳ cười lạnh, tâm trạng xuống.

Diệp Tỳ nhìn ra vẻ buồn bực trên mặt cô, tiếp tục cười nói, “Thích uống trà búp Minh Tiên, trà Long Tĩnh, hoa quả thích ăn nhất là dưa hấu, ghét nhất là lê. Dao cạo thì chỉ thích dùng của Gillette, bởi vì anh ấy chỉ dùng được của hãng này. Ngủ chỉ thích ngủ bên trái, nếu không khi rời giường sẽ đen mặt. Thích nhất là ca sĩ nào chị có biết không?” Miệng cậu ta phát ra toàn bộ đều là ý cười, là kiểu cười khiêu khích châm chọc.

Lộ Hiểu Vụ bị hấn hỏi á khẩu không trả lời được, cô không biết, cái gì cũng không biết.

Cô biết Mạnh DịchNamthích uống trà, là trà xanh, nhưng cụ thể là trà gì, cô không biết. Anh chưa từng nói qua, bởi vì lá trà đều là do tự anh mua, có lần cô cao hứng đến cửa hàng mua hẳn một túi về, rồi cuộc bây giờ vẫn đang để ở phòng bếp hứng tro bụi. Về sau, cô không đi mua lá trà về nữa.

Anh chỉ thích ăn dưa hấu, khó trách mỗi lần cô mua một đồng lớn hoa quả trở về, anh đều không hứng thú nói là không thích uống nước hoa quả. Thì ra là cô mua không đúng khẩu vị của anh.

Dao cạo râu, cô mơ hồ nhớ hình như là hãng Gillette, bởi vì có lần tò mò cô liếc một cái, mới nhìn thấy dường như loại nhãn hiệu dao cạo kia thường xuyên được quảng cáo trên TV, mà anh thích nhất cái gì cô cũng không biết.

Anh thích ngủ bên trái, thích ôm chặt cô từ sau lưng, đến khi rời giường sắc mặt thường không tốt, cho đến khi rửa mặt xong mới khá lên được đôi chút.

Anh thích nhất ca sĩ gì, cô không biết, chỉ biết là trong xe của anh thường xuyên phát ra giọng một người đàn ông hát Tiếng Anh, có vẻ là nhạc đệm bằng ghi ta, cô chưa bao giờ lưu tâm quá, nên cũng không biết được.

Cô đối với anh thật sự không biết gì cả!

“Chị không biết.” Diệp Tỳ lạnh lùng nhếch khóe miệng, mang theo nét cười trào phúng, “Có lẽ là anh ấy không muốn cho chị biết,”

Lộ Hiểu Vụ ngẩng lên nhìn cậu ta, trong mắt hoàn toàn không có một tia độ ẩm nào, lạnh đến âm năm độ, cậu ta xem thường cô, trong lòng như bị đánh một chùy, Mạnh Dịch Nam không muốn cho cô biết, những lời này như một tắc một tắc đâm vào trái tim cô, cô cùng Mạnh Dịch Nam hiểu biết về nhau căn bản chỉ giống như người xa lạ! ()

Lộ Hiểu Vụ mặt trắng xanh, cô thật sự không biết anh bị mắc cảm với hải sản, nếu cô biết, nhất định sẽ không cho anh ăn, nhất định sẽ không. Tay từ từ vươn tới, gấp một miếng sủi cảo tôm, buồn bực một miếng một miếng nuốt xuống, anh không thể ăn, vậy cô sẽ ăn toàn bộ!

“Nếu thích ăn, anh gọi thêm mấy vỉ nữa, rồi đóng gói mang về.” Mạnh Dịch Nam nhìn thấy cô đang ăn sủi cảo tôm, cười khê muốn gọi phục vụ sinh lại.

Lộ Hiểu Vụ vội vàng ngừng đầu, kéo Mạnh Dịch Nam, “Bỏ đi, em ăn thử là đủ rồi.” Trên mặt cô nét cười không được tự nhiên, ánh mắt liếc sang thấy Diệp Tỳ đang mỉm cười nhìn chằm chằm mình, tâm không khỏi trùng xuống, nét cười trên mặt cứng lại.

“Cũng được, lần sau anh lại đưa em đến đây ăn.” Mạnh Dịch Nam muốn xua tan sự xấu hổ vừa rồi, cái miệng thối của Diệp Tỳ kia cuối cùng cũng khép lại, nếu không, Hiểu Vụ khẳng định ăn không trôi.

Nhưng Mạnh Dịch Nam không hề biết, giờ phút này trong lòng hai người đang nổi bão tố.

Diệp Tỳ vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng không nói, Lộ Hiểu Vụ chỉ liếc mẩu sủi cảo tôm và xú mại cua, trong lòng càng ăn lại càng khổ, hải sản hình như làm chưa kỹ vẫn còn mùi, mùi tanh trộn lẫn quay cuồng trong dạ dày, trong tâm cũng sinh ra hàng trăm vị, cuối cùng chua xót không khống chế, cô đối với Mạnh Dịch Nam, hiểu biết còn chưa bằng được một phần mười Diệp Tỳ,

.....

Cơm nước xong, đi ra khỏi khách sạn. Mạnh Dịch Nam đi lấy xe, Diệp Tỳ cùng Lộ Hiểu Vụ đứng ở bên đường đợi. Diệp Tỳ móc một điều thuốc ra, ngậm vào miệng, Lộ Hiểu Vụ đứng ở bên cạnh Diệp Tỳ, cảm thấy bất an, trong lòng thấp thỏm không yên nhờ cậu ta lại hỏi thói quen sở thích của Mạnh Dịch Nam, cô nhất định đáp không được,

“Nam cần một người chân chính hiểu biết rõ về anh ấy.” Diệp Tỳ nhả khói, từ từ xoay mặt nhìn cô.

Lộ Hiểu Vụ trong lòng căng thẳng, cậu ta..... Là chỉ cô không phải người kia.

Mạnh Dịch Nam đã lấy xe xong chạy đến, “Lên xe đi.”

Diệp Tỳ vòng ra phía ghế sau ngồi. Lộ Hiểu Vụ từ từ đi qua, ngồi lên ghế trước.

Mạnh Dịch Nam nhìn bộ dáng có chút đăm chiêu của cô, trong lòng buồn bực, quay đầu liếc nhìn Diệp Tỳ, vẻ mặt cậu ta lạnh nhạt, mỉm cười lại nhìn anh.

Mạnh Dịch Nam khom người đang muốn thắt dây an toàn giúp Hiểu Vụ, Lộ Hiểu Vụ đã tự thắt dây, nhẹ nhàng cài khóa lại. Mạnh Dịch Nam hơi run, thu tay lại, trở về chỗ ngồi của mình, Hiểu Vụ làm sao vậy? Chẳng lẽ vẫn để ý chuyện cho anh ăn hải sản? Trong lòng nghi hoặc liếc mắt một cái nhìn Diệp Tỳ qua kính, cậu ta vẫn như trước, bày ra bộ mặt tươi cười.

Mạnh Dịch Nam khởi động xe, về nhà.

Trên dọc đường đi, ba người vẫn im lặng không nói chuyện.

Mạnh Dịch Nam cảm thấy không khí trên xe là lạ, thò tay ra mở đĩa CD trên xe, giọng ca tiếng Anh quen thuộc cất lên trong xe.

“there’s traffic in the sky

and it doesn’t seem to be getting much better.....”

Đây là ca khúc anh thích nhất sao? Ca khúc này tên là gì, ai hát? Lộ Hiểu Vụ bắt đầu suy nghĩ mơ màng, cô..... Chưa từng nghĩ tới. Có phải bản thân cô còn chưa bao giờ thử cố gắng hiểu người đàn ông mang danh là chồng cô này.

Tim Lộ Hiểu Vụ theo âm nhạc cũng trầm xuống, lần đầu tiên cảm thấy thật khổ sở, bởi vì Mạnh Dịch Nam yêu thích cái gì cô lại biết được từ miệng người khác

.....

Sau khi về nhà, cả đêm Mạnh Dịch Nam đều cảm thấy thật buồn bực, Hiểu Vụ rốt cuộc sao vậy? Không nói nhiều, mà cũng chẳng tỏ thái độ gì. Mà Diệp Tỳ vẫn xem ti vì không quấy rầy anh và Hiểu Vụ.

Mãi cho đến khi sắp đi ngủ, Hiểu Vụ mới lơ đãng mở miệng, Mạnh Dịch Nam mới giật mình nhận ra Hiểu Vụ có tâm sự, MD, Diệp Tỳ lại làm cái gì vậy?

Lộ Hiểu Vụ lại có thể hỏi anh, “Anh và Diệp Tỳ rốt cuộc là có quan hệ gì vậy?”

Đêm đó Mạnh Dịch Nam mất ngủ! TT_____TT

33. Chương 33: Gian Tình Là Gì?

Edit: ...

Beta: Hana.....

{Hana: *gào lên* Lâm Lâm, nàng đi chết đi... chương này dài 20pages, ta không làm đâu}

Mạnh Dịch Nam một đêm thức trắng, câu nói lơ đãng của Lộ Hiểu Vụ tối qua khiến anh sợ đến mức đổ mồ hôi lạnh, trong đầu tràn ngập đại hải đầy những suy nghĩ.

Sáng hôm sau anh làm bộ không có chuyện gì, vẫn đưa Hiểu Vụ đến công ty như thường, sau đó liền lôi Diệp Tỳ vào công ty.

Vừa tiến vào văn phòng, Mạnh Dịch Nam đem cửa khoá lại, mặt trầm xuống.

“Cậu tối qua đã nói gì với Hiểu Vụ?” Anh trừng mắt nhìn Diệp Tỳ đang cười như không cười, lửa giận trong lòng anh bùng phát. Người này nếu không gây chuyện chắc không thoải mái sao?

Diệp Tỳ khê cong miệng, nhẹ nhàng nở nụ cười “Em có nói gì đâu, em chỉ nói với anh.”

“Diệp Tỳ.” Lửa giận của Mạnh Dịch Nam cháy cuộn cuộn “Cậu không nói gì vì sao hôm qua cô ấy rầu rĩ không vui?”

Khoé miệng Diệp Tỳ cứng lại “Chị ấy mất hứng anh lại hỏi em, em mất hứng thì anh không một chút quan tâm.” Diệp Tỳ miễn cưỡng ngồi lên ghế, nhìn đáng vẻ Mạnh Dịch Nam đang trợn ngược mắt lên, trong lòng bất giác cũng tức giận.

Mạnh Dịch Nam bắt đầu dĩ vuốt trán, găng gượng khép hờ đôi mắt “Diệp Tỳ, tôi nói cậu biết, cậu không thể làm phiền đến cô ấy, cô ấy căn bản không biết cậu là...” Một chữ cuối cùng anh còn chưa dám nói ra.

“Là gì?” Diệp Tỳ nhẹ giọng hừ lạnh “Là tình địch của cô ấy sao?” {hana: kinh khủng quá... Lâm Lâm, nàng chết chắc rồi}

“Diệp Tỳ.” Mạnh Dịch Nam buồn bực trừng mắt nhìn cậu ta, đặc điểm lớn nhất của người này chính là ngoan cố, nói dễ nghe thì là chấp nhất, nhưng nói khó nghe thì chính là cố chấp. “Không được làm tổn thương cô ấy.”

“Cái gì cũng phải có thứ tự trước sau đi.” Diệp Tỳ chậm rãi đứng lên, đi về phía anh.

Mạnh Dịch Nam trừng mắt nhìn cậu ta “Tôi với cậu cái gì cũng không phải, TMD, làm gì có cái gì gọi là đến trước mới chẳng tới sau.” Nhóc con này thật khiến người khác bỏ đầu ra xem có gì bên trong, bị cự tuyệt như thế mà vẫn còn muốn rước lấy nhục nhã.

“Chúng ta qua đây nói chuyện đi?” Diệp Tỳ dựa vào bên cạnh bàn, yên lặng nhìn anh. Ánh mắt cậu ta vừa chạm đến là anh đã cảm thấy một luồng khí lạnh khắp người, nhóc con này... không nên dùng loại ánh mắt ấy, md, vừa nhìn thấy biểu tình này liền đã nghĩ muốn đánh người!

.....

Đời Mạnh Dịch Nam hối hận nhất chính là quen biết mấy người. Đầu tiên là Chung Bình, nếu không phải cậu ta lần đó mây mưa quá đà khiến anh lãnh cảm, anh sẽ không bị dính dáng đến Diệp Tỳ, mà người thứ hai khiến anh phiền não chính là Diệp Tỳ.

Năm đó, trải qua biến cố anh trở nên lãnh cảm, con người cũng cao ngạo lên nhiều, người ta nói trong lòng tự ti thì bề ngoài lạnh lùng, Mạnh Dịch Nam chính là người như thế.

Anh có bệnh không thể mở miệng nói ra, tựa như một cây kim đâm sâu vào tự tôn của anh. Mỗi lần nhìn thấy bạn cùng phòng phải ôm trái ảp, trong lòng anh chỉ biết hừ lạnh, vờ như không thấy. Dần dần người ta liền nghĩ Mạnh Dịch Nam có khuynh hướng nào đó.

Ban đầu bốn người bọn họ lúc ấy ở trường học cùng trong đội bóng đá, kết hợp với một bạn cùng khóa tên là Đinh Minh tạo thành đội bóng đá năm người thường đi ra ngoài tìm đối thủ. Đội bọn họ thường xuyên luyện tập cùng nhau, tổ chức phối hợp đều không chê vào đâu được. Cho đến một ngày, người nhà Đinh Minh có giấy chứng nhận xuất ngoại, đội bọn họ bắt đầu tìm người góp cho đủ số.

Diệp Tỳ đứng vào lúc này tham gia vào với bọn họ.

Mạnh Dịch Nam căn bản không nhớ rõ Diệp Tỳ xuất hiện như thế nào. Chỉ mơ hồ nhớ rõ có hôm đá bóng, Chung Bình đột nhiên mang cái tên nhãi ranh cao gầy lại đây. Vừa thấy bộ dáng gầy gò trẻ măng chưa từng trải, Mạnh Dịch Nam chỉ hơi liếc mắt một cái rồi cũng không quá để ý.

Chung Bình lại nói anh chàng này đến đảm đương phần của Đinh Minh, Mạnh Dịch Nam mới ngược mắt nhìn hắn. Dáng người cao gầy, mái tóc ngắn chính giữa dài ra dán vào trán, môi đỏ mọng răng trắng, thế nào lại thấy giống nữ sinh trung tính hóa, người này có thể đá bóng được sao?

“Diệp Tỳ, thái độ.” Chung Bình cầm cổ hắn nhắc lên, xách tới trước mặt mọi người. Thái độ chính là tên gọi chung của đám sinh viên mới, quả nhiên cái gì cũng không biết.

Hàn Xa cùng Vệ Đông vẻ mặt khinh thị, rõ ràng xem thường tiểu tử này. Mạnh Dịch Nam không hé răng, chỉ chăm chú đi giày chơi bóng chuẩn bị vào sân. Muốn biết cậu ta đá được hay không, đi ra ngoài chạy vài vòng sẽ rõ.

Quả nhiên, khi trận đấu bắt đầu, bị đối phương để ý nhiều nhất chính là Diệp Tỳ. Đối phương nhìn cậu ta vóc dáng nhỏ con lại gầy yếu nên chuyên tìm cậu phát động tấn công, ngăn chặn cướp bóng.

Chỉ cần bóng vừa đến chân Diệp Tỳ sẽ bị đối phương cho hai người vây bọc đánh giáp công, nhưng lại cố ý dùng thân thể huých cậu. Cậu ta tuy rằng còn có sức lực nào đó, nhưng mà người bị mất thăng bằng nên bóng liền chuyển không chính xác. Suốt cả trận bóng, cậu ta chạy mệt nhất mà gây hại cũng nhiều nhất.

Trận đấu đó, bọn họ bị đối phương gỡ hòa hai đều sau khi dẫn trước hai quả.

Trận đấu vừa chấm dứt, mọi người đều thở phò đi về phòng chứa đồ để thay quần áo. Vệ Đông cùng Hàn Xa bình luận trận đó mà ôm cục tức trong lòng. Nhìn thấy Diệp Tỳ liền dè bủ, còn trực tiếp yêu cầu Chung Bình thay đổi người, tiểu tử này là phế vật.

Chung Bình đành phải lựa lời an ủi, nói anh đã xem qua tiểu tử này đá bóng. Trình độ không kém, chính là người gây yếu. Nói xong liền lớn tiếng quát Diệp Tỳ, giục cậu ta trở về luyện tập nhiều, bằng không còn sẽ bị đối phương khoét vào.

Diệp Tỳ một mình ngồi dựa vào trên ghế cúi đầu xuống trầm mặc không nói, để lộ ra gương mặt trẻ măng tràn đầy ảo não.

Mạnh Dịch Nam không hé răng, một mình thu thập quần áo chuẩn bị về ký túc xá.

Chung Bình để an ủi Vệ Đông cùng Hàn Xa nên kéo bọn họ đi ra ngoài ăn cái gì đó. Mạnh Dịch Nam nói không có hứng thú liền từ chối. Diệp Tỳ, đương nhiên không có người chủ động gọi cậu ta.

Ba người đi rồi, Mạnh Dịch Nam thu thập thêm một ít rồi định trở về.

Khi đi qua bên cạnh Diệp Tỳ nhìn thấy cậu ta đang gục đầu nhẹ tay vuốt mũi, mặt hơi hơi nhăn. Mạnh Dịch Nam đi qua cũng không tính mở miệng, nhưng lúc đến cạnh cửa thì dừng lại quay đầu nhìn về phía Diệp Tỳ ngồi “Người không sao chứ?”

Diệp Tỳ vẫn cúi gằm chỉ khẽ lắc đầu, âm thanh khe khẽ giống như chú bé phạm sai lầm “Không có chuyện gì.”

Mạnh Dịch Nam nhướn mày, tiểu tử này quá non nớt. Mới nói hai câu liền ỉu rũ, thật ủy mị. Mạnh Dịch Nam lưng đeo túi đi ra khỏi phòng nghỉ.

Đi xuống lầu, anh đến bên cạnh quầy bán quà vặt mua chai nước uống rồi chuẩn bị về ký túc xá tắm rửa. Vừa quay người lại thì nhìn thấy Diệp Tỳ chậm chậm đi xuống, trên vai khoác túi, đầu vẫn cúi gục.

Mạnh Dịch Nam uống nước xong đi thẳng về phía ký túc xá, khi đi qua Diệp Tỳ không nói một tiếng nào. Nhưng anh đi không bao xa đã nghe thấy từ phía sau một âm thanh rụt rè “Này” Mạnh Dịch Nam nhướn mày, là Diệp Tỳ chăng? Trong lòng định thử xem một chút nên xoay người lại.

“Anh..... Biết đường đến phòng y tế không ?” Diệp Tỳ mặt hơi nhúu, vẻ mặt trắng bệch nhìn anh.

Mạnh Dịch Nam nhướn mày, cậu ta bị thương? Anh khẽ nhếch mép “Cậu làm sao vậy?”

“Cái mũi..... Giống như có hơi đau.” Diệp Tỳ đưa tay lên mà lại không dám đụng vào mũi.

Mạnh Dịch Nam nhìn phía giữa mũi cậu ta thấy có hơi hơi sưng đỏ thì trong lòng giật thột, chẳng lẽ là cậu ta Mạnh Dịch Nam bước đến rồi kéo Diệp Tỳ về hướng phòng y tế mà đi đến. Diệp Tỳ bị anh túm mà trong lòng bất ổn, người này làm sao vậy? Đi nhanh như vậy để làm gì?

Quả nhiên, Mạnh Dịch Nam đoán trúng, Diệp Tỳ bị thương, có vẻ là gãy xương mũi.

Bác sĩ sau khi nghe anh nói qua liền yêu cầu hai người đến bệnh viện thành phố đi chụp X-quang kiểm tra lại cẩn thận một chút, vấn đề có thể nghiêm trọng.

Mạnh Dịch Nam vừa nghe thế liền lôi Diệp Tỳ đi bệnh viện trung tâm.

Kết quả chụp X-quang xong thì quả nhiên xác định là Diệp Tỳ gãy xương mũi. Mạnh Dịch Nam nghe bác sĩ nói mà rửa thắm trong lòng, tiểu tử này thật đáng buồn, trận đấu tiên đã bị người khác làm gãy xương mũi, thực thê thảm.

Mạnh Dịch Nam để Diệp Tỳ nghe bác sĩ căn dặn, còn mình chạy lên chạy xuống phòng thu phí, trả tiền lấy thuốc mang lên. Nhìn thấy bác sĩ đang xử lý chống viêm cho Diệp Tỳ. Mạnh Dịch Nam cũng không rõ ràng lắm liền đem một đồng lớn thuốc uống cùng thuốc tiêm đưa cho bác sĩ. Bác sĩ cẩn thận giao cho Diệp Tỳ, tiêm cho Diệp Tỳ một mũi, cuối cùng lại làm cho cậu ta một cái bảo vệ mũi.

Khi hai người rời khỏi bệnh viện thì đã hơn chín giờ tối.

Mạnh Dịch Nam nhìn Diệp Tỳ quái dị, muốn cười mà không dám, cái mũi kia thật sự là xấu.

Diệp Tỳ đứng ở bên người anh, do dự nửa ngày rồi mới phát ra âm thanh rất nhỏ “Cám ơn.”

Mạnh Dịch Nam hừ nhẹ một tiếng, cũng không để ý tới mà đón xe taxi dẫn cậu ta đến tiệm ăn. Bận bịu hồi lâu mà hai người cũng chưa ăn xong.

Sau đó, đám Chung Bình biết Diệp Tỳ trận bóng đầu tiên liền bị gãy xương mũi thì trực tiếp lắc đầu muốn thay Diệp Tỳ đi. Đương nhiên không có ai đi quan tâm xem cậu ta thế nào. Mạnh Dịch Nam cũng không nói, đối người hay không đối với anh mà nói cũng không quan trọng.

Sau ngày vào bệnh viện, có người đưa cho Mạnh Dịch Nam phiếu thu tiền, con số đúng là ứng với tiền thuốc men anh bỏ ra. Cả tuần sau đó, Diệp Tỳ không thấy xuất hiện, Mạnh Dịch Nam cũng mau quên người này.

Diệp Tỳ sau một tuần đến bệnh viện chỉnh mũi trở lại vị trí cũ rồi mới tháo bảo vệ mũi.

Một tối tự học nào đó, Mạnh Dịch Nam đang muốn về ký túc xá, không ngờ ở dưới lầu của ký túc xá lại gặp Diệp Tỳ. Trên mặt cậu ta đã không có cái bảo vệ mũi nên thoạt nhìn thuận mắt hơn. Mạnh Dịch Nam hơi ngớ ra nhưng không tính chào hỏi, tiếp tục đi lên phòng.

Diệp Tỳ lại gọi anh “Mạnh Dịch Nam.”

Mạnh Dịch Nam lạnh lùng quay đầu cũng không lên tiếng.

“Đi ra ngoài uống một chén? Tôi mời.” Diệp Tỳ theo dõi anh, ánh mắt hơi chán nản.

Mạnh Dịch Nam chớp mắt cũng chẳng từ hừ, đang muốn mở miệng từ chối.

Diệp Tỳ đã mở miệng trước “Không nhận lời?” Khẩu khí rất là chướng.

Mạnh Dịch Nam trong lòng hừ lạnh, tiểu tử này khỏe chưa mà bắt đầu ngang ngược? Hôm đó như thế nào ủ rũ như con mèo ốm?

“Mạnh Dịch Nam, anh lè mề như đàn bà, rốt cuộc có đi hay không?” Diệp Tỳ vừa mở miệng ra lại bắt đầu châm chọc anh.

Mạnh Dịch Nam cứng đờ mặt, Diệp Tỳ nói lời này chính là đâm vào chỗ nhức nhối trong đáy lòng anh. MD, lão tử giống cái gì cũng không thể giống đàn bà! Đi thì đi, ai sợ ai.

Hai người đêm đó cùng nhau uống rượu đến hơn hai giờ sáng mới ngật ngưỡng dìu nhau trở lại trường học.

Từ ngày đó trở đi, Diệp Tỳ lại gia nhập đội bóng đá bọn họ. Hơn nữa cậu ta cũng chỉ nghe mỗi lời của Mạnh Dịch Nam nói.

Ngoài bóng đá, Diệp Tỳ cũng đi theo Mạnh Dịch Nam. Những lúc không lên lớp, Diệp Tỳ mỗi ngày đều đến quán quýt lấy Mạnh Dịch Nam, Mạnh Dịch Nam làm cái gì cậu ta thì làm cái đó. Lúc ban đầu Mạnh Dịch Nam cũng thực không quen, mạnh mẽ giáo huấn cậu ta vài lần.

Nhưng không quá vài ngày, Diệp Tỳ lại bám đuôi mò tới. Mạnh Dịch Nam cuối cùng cũng không biết làm thế nào cắt đuôi cậu ta. Dù sao cậu ta cứ như vậy cũng chưa gây phiền toái gì cho anh, muốn đi theo thì cứ đi theo.

Nhưng Diệp Tỳ nhanh chóng trong mắt đám người Chung Bình có điểm đáng sợ, nếu không phải Chung Bình bọn họ kiên quyết phản đối thì Diệp Tỳ đã dọn đến ký túc xá của bọn họ rồi.

Lâu ngày, đám người Chung Bình cũng không buồn để ý tới, chỉ thỉnh thoảng châm chọc khiêu khích một chút. Diệp Tỳ quả thực mau chóng như trở thành bạn gái Mạnh Dịch Nam, làm người giúp việc suốt hai mươi tư giờ.

Mạnh Dịch Nam mặc kệ hội bọn họ giễu cợt, dù sao bọn họ đi ra ngoài tán gái, anh cũng không cảm thấy hứng thú. Hiện tại có Diệp Tỳ bên cạnh cũng không tệ, ngẫu nhiên còn có thể cùng nhau uống chút rượu, chơi trò PS.

Nhưng Mạnh Dịch Nam không nghĩ tới, chính là bạn tốt ở chung như vậy lại cũng có một ngày biến chất.

Mạnh Dịch Nam sau này hồi tưởng lại thì thực hận cái ngày xuất hiện sự kiện không thể có kia.

Vào một ngày cuối tuần, Diệp Tỳ lại kéo Mạnh Dịch Nam ra bên ngoài uống rượu, hai người vào một phòng quán bar trung tâm thành phố. Bởi vì cuối tuần nên quán bar có rất nhiều người.

Diệp Tỳ cùng Mạnh Dịch Nam gọi mấy chai rượu ngồi đối ẩm với món xào.

Uống đến một nửa, Diệp Tỳ đi ra buồng vệ sinh. Hôm nay uống có hơi nhiều, Diệp Tỳ chóng mặt từ trong phòng vệ sinh đi ra, từ xa liền nhìn thấy một nữ sinh ăn mặc khiêu khích ngồi ở bên cạnh Mạnh Dịch Nam.

Tay còn không biết ngượng khoác lên vai Mạnh Dịch Nam, còn a Nam lộ vẻ khó chịu muốn tránh sự đụng chạm. Diệp Tỳ vừa thấy thế thì trong lòng liền tức giận tiến lên ngăn cản nữ sinh kia “Đã xấu như vậy còn đến đây dọ người ta.”

Nữ sinh kia bị Diệp Tỳ đột nhiên phá rối, tức giận đến xanh tím mặt mày “Tôi cũng không trêu ghẹo cậu, liên quan gì đến cậu.”

Diệp Tỳ xem cũng không nhìn cô, chỉ nâng ly rượu lên ý bảo Mạnh Dịch Nam tiếp tục.

Nữ sinh kia sĩ diện cũng không nên được giận bắt đầu làm ra vẻ đáng thương ôm tay Mạnh Dịch Nam “Soái ca, xem bạn anh làm sao lại như vậy?”

Mạnh Dịch Nam cười lạnh rút tay về không muốn để ý cô. Cô gái bức mình trợn mắt với Diệp Tỳ lại đoạt lấy ly rượu trong tay Mạnh Dịch Nam “Soái ca, làm sao không để ý người ta.”

Mạnh Dịch Nam cười khê vừa định mở miệng, Diệp Tỳ đã một tay giật lại ly rượu trong tay nữ sinh kia, không cần thận liền hất trên người cô gái kia. Cô gái thét chói tai không chịu buông tha. “Anh làm bẩn quần áo tôi.”

Diệp Tỳ không để ý tới cô đem ly rượu đổ đi hết xuống đất rồi lại rót cho A Nam một ly khác.

Cô gái kia tức giận quay đầu bước đi.

Chỉ chốc lát sau cô đã trở lại, phía sau còn có một đám đàn ông, cầm đầu là một người đàn ông mặt mũi phương phi xấu xí.

Mạnh Dịch Nam mắt lạnh thoáng nhìn qua, diễn trò sao?

Người đàn ông béo mập kéo cô gái vào trong lòng lớn tiếng mắng mỏ hai người bọn họ “Có phải các người chán sống rồi hay không, bạn của tôi mà cũng dám trêu vào.”

Mạnh Dịch Nam cùng Diệp Tỳ phía đối diện cười lạnh, ai muốn trêu ghẹo cô gái xấu như vậy, rõ ràng là cô ta muốn trêu hai người bọn họ đi.

Cô gái kia ở trong lòng người đàn ông béo tũ thân như chú cừu con luôn mềm nói Mạnh Dịch Nam đùa giỡn cô, còn bắt cô uống rượu. Cô không thuận theo nên mới hất lên người.

Người đàn ông kia vừa nghe liền đẩy cô gái ra xông lên muốn đánh Mạnh Dịch Nam.

Diệp Tỳ đứng chắn trước người A Nam trợn mắt với kẻ đó “Cô nàng xấu như vậy ai thèm, trừ phi mắt bị mù.”

Người đàn ông kia vừa nghe thế càng tức giận hơn, đây không phải rõ ràng đang mắng hấn mắt mù sao? Hấn quay phía sau vung tay lên, đám người đi theo liền đồng loạt tiến lên vây quanh Diệp Tỳ cùng Mạnh Dịch Nam rồi quyền đấm cước đá.

Mạnh Dịch Nam cùng Diệp Tỳ thường xuyên đá bóng, thân thể cũng không tệ lắm nên cùng người động chân động tay cũng không đến nỗi chịu thiệt. Nhưng mà đối phương dù sao người đồng thể mạnh, hai người có chút chống đỡ không được.

Hơn nữa tên đàn ông xấu kia lại cũng ti tiện, bất ngờ không biết lấy ở đâu ra một thanh đao định từ sau lưng ám toán Mạnh Dịch Nam. Diệp Tỳ vừa thấy trong lòng quỳnh lên, tiến lên lôi A Nam lại ôm anh vào trong ngực, dùng thân mình chắn trước người anh.

Khi dao kia chém mạnh vào sườn hấn lập tức máu tươi phun ra. Người bên cạnh lập tức thét chói tai tháo chạy, đã xảy ra chuyện, đã xảy ra chuyện!

Mạnh Dịch Nam vừa thấy Diệp Tỳ bị thương, đổ mắt sốt ruột nhằm ngực tên kia đá thật mạnh khiến hấn bay đi ra ngoài.

“Diệp Tỳ, Diệp Tỳ.” Mạnh Dịch Nam ôm Diệp Tỳ hô khẩn cấp, Diệp Tỳ gắng gượng cười khổ “MD, thật là có hơi đau.”

Đám người kia thấy lớn chuyện nên bỏ chạy hết. Bảo vệ quán bar lúc này mới lao tới, vây quanh Mạnh Dịch Nam hỏi muốn gọi 110 không, Mạnh Dịch Nam nổi giận kêu to “Gọi cái đầu mẹ, gọi 120.”

Đêm đó, hai người lại vào bệnh viện. Mạnh Dịch Nam sau này nhớ tới đều buồn cười, anh cùng Diệp Tỳ không có việc gì mà cứ vào bệnh viện, thật đúng là TMD quá xui xẻo.

Nhất đao này cũng không nhẹ, Diệp Tỳ nằm ở bệnh viện một tuần cũng đỡ không ít, Diệp Tỳ liền ra ngoài trường thuê phòng ở.

Mạnh Dịch Nam nghĩ Diệp Tỳ là vì mình mà bị thương, chiếu cố hấn cũng là chuyện phải làm. Cho nên, mỗi ngày Mạnh Dịch Nam chỉ cần không có giờ học liền chạy đến chỗ Diệp Tỳ, Diệp Tỳ vốn là dạng ba ngày trốn học đến hai, nay lại bị thương càng có lý do không đi học.

Mạnh Dịch Nam mỗi lần thay băng cho Diệp Tỳ đều nhịn không được thở dài, tiểu tử này sao ngu như vậy, nhất định phải giúp hấn chặn một đao kia.

Nào ngờ Diệp Tỳ nói một câu khiến anh bị dọa đến sợ “Chết vì anh em đều nguyện ý, vết thương ấy thấm vào đâu.” Nghe được thế làm Mạnh Dịch Nam cứng họng lại. Tiểu tử này có tật xấu, lại còn không phải là tật xấu bình thường.

Nhưng mà nhìn cậu ta có nghĩa khí như vậy nên Mạnh Dịch Nam cũng đương nhiên không bỏ mặc cậu. Mạnh Dịch Nam phụ trách mang đồ ăn cho Diệp Tỳ, khi Diệp Tỳ chán món ăn bên ngoài, Mạnh Dịch Nam liền tự mình xuống bếp nấu cho cậu ta ăn, hai người cũng là vui vẻ dễ chịu. {hana: người tốt khổ thế đấy....}

Một ngày mùa hè nắng chói chang nào đó, Diệp Tỳ la hét phải chúc mừng miệng vết thương rất cục đã khép lại. Cậu ta vốn hay uống rượu nhiều, hai tuần bị thương này Mạnh Dịch Nam cấm uống rượu, khiến cho trong bụng thèm thuồng. Nay rất cục có thể danh chính ngôn thuận uống rồi.

Hai người xách hai két rượu về để trong nhà, theo như lời Diệp Tỳ nói thì một két sợ không đủ uống, hai két mới là vừa.

Được thôi, hai người có rượu không sợ uống, cậu một chai tôi một chai nói chuyện huyền thuyên. Diệp Tỳ đêm đó đặc biệt cao hứng, từ việc mới bắt đầu mặc quần áo đến chuyện đổ vào đại học, mọi thứ mà cậu ta cho rằng là tự hào hay mất mặt đều moi gan moi ruột nói cho Mạnh Dịch Nam nghe.

Mà Mạnh Dịch Nam thì vẫn một mực cười nghe cậu ta nói, cuối cùng Diệp Tỳ thích thú bắt đầu buộc Mạnh Dịch Nam chơi trò trả lời ba trăm câu hỏi Mạnh gia. Cậu ta hỏi A Nam trả lời, đem chuyện cậu ta muốn biết đều hỏi tuốt tuốt.

Khi được hỏi A Nam vì sao còn chưa có bạn gái, Mạnh Dịch Nam mặt cứng một chút rồi chỉ nói ba chữ, không hứng thú.

Ai, vì ba chữ này thực sự khiến cho Mạnh Dịch Nam hối hận muốn chết. Lúc ấy không phải chỉ là thuận miệng mà nói, đâu có nghĩ đến người nói vô tình, người nghe có ý. Diệp Tỳ nghe xong liền không đơn giản như vậy nữa.

Hai người uống đến đầu óc quay cuồng liền nhất loạt lăn vào trên cái giường con con của Diệp Tỳ mà ngủ.

Đêm hôm đó, Mạnh Dịch Nam ngủ thật sự không yên giấc. Không biết là tại trời quá nóng hay là giường quá nhỏ, hai người chen chúc cùng một chỗ thực là TMD quá nóng.

Nửa đêm, Mạnh Dịch Nam bị một cơn khát làm tỉnh lại, ngực tức thở thật là khó chịu. Mạnh Dịch Nam mơ màng choáng váng đầu óc gặng gượng mở mắt, lại bị dọa cho hoảng sợ!

Diệp Tỳ toàn thân đè trên người anh, tay không ngừng sờ ngực anh, còn đầu cũng đang vùi vào ngực. Chết tiệt, cậu ta lại còn dùng miệng hôn anh! Mạnh Dịch Nam sợ tới mức liền tỉnh hẳn, ra sức đẩy Diệp Tỳ ra. Cả người Diệp Tỳ không vững liền ngã lộn xuống đất. {hana: đi chết đây, sặc mùi đammie}

A! Diệp Tỳ kêu thảm thiết một hồi. Mạnh Dịch Nam vừa tức vừa giận, trừng mắt với Diệp Tỳ ngồi dưới đất, nhìn điệu bộ khó chịu của cậu ta lại lo lắng anh nhờ đừng phải miệng vết thương. Do dự mà không biết nên mắng cậu ta hay là quan tâm tới cậu ta.

“TM! Cậu đang làm gì?” Mạnh Dịch Nam nghĩ tới Diệp Tỳ vừa rồi đè lên trên người mình thì trong lòng liền run lên, Cậu ta Hẳn là sẽ không giống như anh nghĩ chứ.

“Có được không?” Diệp Tỳ ôm thắt lưng chậm rãi bò lên giường trơ mắt nhìn anh. Cậu ta lướt qua mắt anh rồi từ từ nhìn xuống phía dưới định áp sát vào miệng Mạnh Dịch Nam.

Mạnh Dịch Nam trong lòng phát lạnh, thân hình nhanh chóng chột lách ra “MD, hai người chen chúc ngủ rất khó chịu, tôi đi về.” Diệp Tỳ sâu trong mắt nhìn thấy anh muốn chạy, giờ thì mắt cậu ta vẫn lên giống như mất sỏi.

Diệp Tỳ dùng sức đẩy mạnh ấn ngã anh vào trên giường, “Nam, anh muốn chạy đâu?” {hana: horrible...}

Mạnh Dịch Nam bị cậu ta giữ hai tay, trong lòng bắt đầu căng thẳng, cậu ta gọi mình là cái gì? MD, giọng điệu này nghe đều cảm thấy cậu ta đã không còn tỉnh táo nữa, lại coi mình là con gái! Chết tiệt, có đôi khát thì đi ra ngoài bỏ tiền tìm gái ỉnh đi, đừng TMD đè nặng anh. Mạnh Dịch Nam dùng sức tỳ lên trước ngực cậu ta “Đứng lên đi.”

Diệp Tỳ thực sự không còn tỉnh táo, chẳng những không buông anh ra mà người cậu ta còn đè xuống phía dưới. Toàn thân áp sát vào trên người anh, hai tay mau lẹ ôm chặt lấy anh.

Mạnh Dịch Nam cả người nhanh chóng nổi da gà, dùng sức muốn tránh hẳn ra. Đáng tiếc là Diệp Tỳ như mượn hơi rượu, sức lực so với bình thường cũng mạnh hơn rất nhiều mà ôm chặt lấy anh, miệng bắt đầu dán vào trước ngực anh liếm láp. {hana: em nổi da gà...}

“Nam, em thích anh.” Oanh, Mạnh Dịch Nam vì câu nói giống như say bết nhè này của Diệp Tỳ mà như bị thiên lôi đánh ngã xuống đất, cậu ta lại mượn rượu giả điên?

Mạnh Dịch Nam dùng sức toàn thân nhấc chân nhấc đầu hất Diệp Tỳ sang một bên rồi xoay người một cái nhanh chóng thoát ra khỏi giường!

MD, tiểu tử này bình thường tựa như đàn bà, TMD, hiện tại càng làm như đàn bà lên cơn nghiện, lại còn ôm anh nói thích anh.

“Diệp Tỳ, cậu mà còn nói lung tung một câu nữa với tôi, từ ngày mai với tôi cậu coi như không còn là đàn ông.” Muốn làm phụ nữ ư, anh tuyệt đối có thể tác thành cho cậu ta.

“Nam, em muốn là phụ nữ để sớm đem anh ăn sạch.” Diệp Tỳ nhẹ nhàng cười, hoàn toàn không sợ uy hiếp của anh.

“Cậu!” Mạnh Dịch Nam trợn mắt với cậu ta, tức giận đến gờ chân, đồ điên này.

“Anh giả vờ, anh không phải cũng không thích phụ nữ sao, chúng ta cùng lắm cũng là người cùng cảnh.” Diệp Tỳ chậm rãi nhảy xuống giường từ từ tới gần anh.

Mạnh Dịch Nam lùi lại dựa vào tường. Chết tiệt, ông đây không thích con gái không có nghĩa là sẽ thích đàn ông a! Ông đây còn không phải bị Chung Bình làm hại, bắt đắc dĩ mới phải kính nhi viễn chi với nữ nhân. “Diệp Tỳ, cậu hiểu lắm rồi, tôi không thích đàn ông.”

“Hừ, ai tin? Ngay cả Chung Bình đều nói anh là gay.” Diệp Tỳ đồng thời đi tới khống chế anh dựa vào tường .

MD, Chung Bình chết toi, thật sự là đời trước mắc nợ gì cậu ta, làm sao mà lúc nào mọi chuyện không biết xấu hổ đều là cậu ta gây ra !

“Cậu ta thì biết cái rắm gì!” Mạnh Dịch Nam tức giận đến nổi trợn lồi đình, đợi khi anh về sẽ thu thập đồ mắc dịch kia như thế nào.

Diệp Tỳ đưa tay lên kéo anh lại gần mình “Em cảm thấy cậu ấy nói hoàn toàn chính xác.” Lời nói chưa dứt thì môi Diệp Tỳ đã muốn áp sát vào.

Ầm..... Ầm.....

Mạnh Dịch Nam choáng váng, sau khi sợ run mười giây anh mới trực tiếp phản xạ có điều kiện đẩy ngã Diệp Tỳ xuống đất. Đạp mạnh một cái từ trong ngực cậu ta liền chạy vọt ra khỏi cửa!

Chung Bình chết dầm, đã làm hại ông đây không thể đụng vào phụ nữ, bây giờ còn hại ông bị đàn ông hôn hít! Ông sẽ đem cái của cậu chặt đi, để cho cậu ném mùi không thể leo lên người phụ nữ!

Mạnh Dịch Nam trở về đánh cho Chung Bình nằm ở trên giường ba ngày .

Từ đó về sau, sự ái mộ của Diệp Tỳ đối với anh hoàn toàn bộc lộ trần trụi không tan. Vô luận Mạnh Dịch Nam cự tuyệt như thế nào, Diệp Tỳ liền một mực tình nguyện yêu Mạnh Dịch Nam.

Đám người Chung Bình cũng biết đến sự điên rồ của Diệp Tỳ. Ngoại trừ không viết thông báo to dùng lên bảng tin của trường, cậu ta đối với Mạnh Dịch Nam hoàn toàn là giống kẹo cao su đánh vào người, bỏ cũng không xong!

Mạnh Dịch Nam sau hai năm đại học chính là hoàn toàn vượt qua được sự giám sát “Ngọt ngào” của Diệp Tỳ. Đến tận năm cuối cùng, người nhà Mạnh Dịch Nam tìm cho anh đơn vị thực tập, anh dấu mọi người lặng lẽ làm thủ tục tốt nghiệp, trước tiên rời trường đi về phía nam.

Tựa như đã bốc hơi trong không khí của thành phố này, tất cả mọi người đều không biết anh đi đâu. Diệp Tỳ thì càng điên rồ tìm anh.

Mạnh Dịch Nam ở phía nam né tránh hơn hai năm, mới lặng lẽ liên lạc với Chung Bình. Biết được Diệp Tỳ tìm không thấy anh đã đau lòng cùng người nhà đi nước ngoài. Anh mới dám yên tâm trở về thành phố này.

Mạnh Dịch Nam vốn tưởng rằng chuyện rối rắm bi thảm của mình với Diệp Tỳ rốt cục có thể kết thúc. Nào có nghĩ đến lần này Diệp Tỳ đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn khuấy rầy cuộc sống của anh.

Cho dù như thế nào, Mạnh Dịch Nam tuyệt đối sẽ không để cho tên điên này làm ảnh hưởng cuộc sống ngọt ngào của anh cùng Hiểu Vụ!

34. Chương 34: Em So Với Cậu Ta Còn Để Ý Anh!

Edit: Aoi – Linh Tinh Lung Tung

Bete: Hana

Mạnh Dịch Nam cả đêm suy nghĩ nên mở miệng với Lộ Hiểu Vụ như thế nào. Anh cùng Diệp Tỳ rốt cục có quan hệ như thế nào? Là nghiệp chướng vẫn là dây dưa không rõ, ai, dù sao chính là loạn thất bát tao!

Lộ Hiểu Vụ cả đêm cũng trầm mặc ít lời, Mạnh Dịch Nam trong lòng cấp bách, buồn bực trừng nhìn về mặt bình tĩnh của Diệp Tỳ, khẳng định là Diệp Tỳ ám chỉ cái gì, Hiểu Vụ mới có thể như vậy? Diệp Tỳ rốt cục cùng cô nói bao nhiêu, nói như thế nào? Mạnh Dịch Nam trong lòng vẫn đánh trống lớn, bất ổn.

Kỳ thật, Lộ Hiểu Vụ đang suy nghĩ gì đây? Cô suy nghĩ, như thế nào đi thăm dò bài hát trong xe Mạnh Dịch Nam gọi là gì? CD không có tên ca sĩ hay bài hát, trong đầu cô vẫn lặp đi lặp lại đoạn nhạc tiếng anh, muốn thử xem có thể lên mạng tra tên bài hát từ ca từ. Cô không dám hỏi Mạnh Dịch Nam, sợ anh cười mình; Lại càng không dám đi hỏi Diệp Tỳ, sợ cậu ta khinh bỉ mình, cho nên cô đành phải tự mình buồn khổ suy nghĩ trong lòng. Kết quả, cô cả ngày rối rắm trên chuyện bài hát, hoàn toàn nhớ không rõ hôm qua đã thuận miệng hỏi cái vấn đề kia.

Diệp Tỳ nhìn hai người đối diện, có chút đăm chiêu, trong lòng cười khế. Hai người này căn bản chính là có vấn đề, có chuyện cũng sẽ không nói thẳng, thế này cũng kêu cuộc sống vợ chồng?

.....

Cơm nước xong, Mạnh Dịch Nam nghiêng mặt nhìn Lộ Hiểu Vụ trong phòng bếp rửa chén, chạy nhanh đem Diệp Tỳ kéo đến thư phòng, đóng cửa lại.

“Cậu..... Có hay không nói với cô ấy quan hệ của chúng ta?” Mạnh Dịch Nam phải xác nhận, Hiểu Vụ rốt cuộc biết bao nhiêu, mới có thể trả lời tốt vấn đề của cô.

“Quan hệ của chúng ta, vừa thấy liền hiểu, còn cần nói sao?” Diệp Tỳ khoe miệng cười khế, nhìn thẳng vào anh.

“Diệp Tỳ, nói nghiêm chỉnh. Tôi không muốn Hiểu Vụ phải suy nghĩ miên man.” Mạnh Dịch Nam bắt đầu dĩ lắc nhẹ đầu, trong lúc hai người hỗn loạn anh không muốn cùng Diệp Tỳ dây dưa, thăm nghĩ trấn an tâm tình Hiểu Vụ. Cá tính Hiểu Vụ anh biết rất rõ, vô luận có chuyện lớn gì, cô đều buồn ở trong lòng, một khi đã buồn liền có những suy nghĩ khác thường kì quái. Giống như lúc cô vụng trộm đi gặp bác sĩ tâm lí cố vấn. Anh không thể làm cho cô chui ngổ cụt.

“Nam, cô ấy đối với anh, thật sự quan trọng như vậy?” Diệp Tỳ khoe miệng cười chậm rãi biến mất, trong mắt hiện lên rất nhiều sương mù, liền như vậy thật sâu nhìn Mạnh Dịch nam.

Mạnh Dịch Nam trong lòng ngẩn ra, nghiêm sắc mặt, chậm rãi khẳng định gật đầu, “Đúng, tôi yêu cô ấy.”

Diệp Tỳ nhìn anh, yên lặng nhìn, trong mắt sáng gọn nhanh chóng nhảy lên, lại chậm rãi bình tĩnh, bình tĩnh gần như tĩnh mịch, thật lâu, miệng chậm rãi khinh bạc, “Cô ấy không nhất định yêu anh.” Trong mắt cười khế miêu tả sinh động.

Mạnh Dịch Nam trong lòng căng thẳng, “Cô ấy..... Đương nhiên yêu tôi.” Lời này nói như thế nào không lo lắng, Mạnh Dịch Nam bắt giác trước mặt Diệp Tỳ hơi chột dạ.

“Vậy sao cô ấy muốn ly hôn?” Diệp Tỳ nhẹ nhàng cười, xoay người đi hướng bên cửa sổ sau lưng anh.

Mạnh Dịch Nam cả người chấn động, cậu ta làm sao mà biết được? MD, lại là Chung Bình!! Chung Bình có phải hay không muốn xem chính mình chết, cậu ta chắc chắn là ác thú không phải người. Anh sao lại cảm thấy những sóng gió anh gặp phải chính là thủ đoạn vô cùng cao tay của Chung Bình?

“Chung Bình nói ?” Mạnh dịch nam thanh âm chậm rãi phục hồi.

“Nếu cô ấy không thể cho anh hạnh phúc, cũng đừng cưỡng cầu.” Diệp Tỳ chậm rãi xoay người, thật sâu nhìn anh.

Mạnh Dịch Nam trong lòng cười khế, anh là đang cưỡng cầu sao? Nếu muốn giữ lại trái tim của vợ mình cũng gọi là cưỡng cầu, vậy Diệp Tỳ gọi là gì? Kêu mạnh mẽ chiếm đoạt, bức người lương thiện vì Gay? Xem ra cùng Diệp Tỳ có nói nhiều cũng vô dụng. Phải cứu vãn trái tim vợ anh thế nào chỉ có thể dựa vào chính mình thôi!

Mạnh Dịch Nam xoay người mở cửa thư phòng rồi đi ra ngoài. Diệp Tỳ dõi theo bóng dáng anh, tâm hơi hơi lạnh, xoay người nhìn về phía ngoài cửa sổ, sắc mặt chậm rãi ám trầm. Hạnh phúc là cái gì? Ai có thể hiểu hết đây?

.....

Hiếu Vụ đã rửa hết bát chén xong, ngồi ở sofa xem TV. Cô vừa thấy cửa thư phòng mở, Mạnh Dịch Nam đi ra, nhìn chăm chăm khuôn mặt anh tuần quen thuộc kia, trong lòng vẫn rối rắm không thôi, chậm rãi đem tầm mắt hướng lên màn hình.

Trong đầu như cũ nghĩ đến Mạnh Dịch Nam. Người đàn ông này tên là Mạnh Dịch Nam, nam, 29 tuổi, sinh nhật ngày 20 tháng 11, nhóm máu không biết, người Hán, tổ tiên ở một thành phố nhỏ vùng duyên hải. Đây đều là cô xem trên chứng minh của anh, trừ lần đó ra, công việc của anh, gia đình của anh, thậm chí anh đá bóng rất tốt, cô cũng không biết. Bởi vì, bọn họ trừ bỏ ở trên giường thân mật khăng khít, ở ngoài thật sự rất ít có cơ hội trao đổi khác.

Mạnh Dịch Nam nhìn Lộ Hiếu Vụ mắt không chuyển trừng TV, đúng, ánh mắt của cô không giống như đang nhìn, hoàn toàn là ở oán hận TV. Cô sẽ không biết Diệp Tỳ đối với chính mình có mục đích gì? Đây..... Rất cuộc nên làm cái gì bây giờ? Nên hay không thẳng thắn nói chuyện với cô?

.....

Mạnh Dịch Nam vào phòng bếp rót hai chén trà, chậm rãi mang đến trước mặt Hiếu Vụ.

Lộ Hiếu Vụ đột nhiên hoàn hồn, nhìn Mạnh Dịch Nam ngồi ở bên người, tâm nhảy vọt một chút, ảo não một chút gấp bội, cô vội vàng cúi đầu, cố gắng không dám đối mặt với anh. Cô và anh giống như bộ dáng lúc mới quen, cô muốn hỏi cũng không dám hỏi, luôn một mình tự đoán, anh tiếp theo sẽ làm cái gì? Trong lòng có suy nghĩ giống cô hay không?

Mạnh Dịch Nam bưng chén trà, uống một ngụm trà, trong lòng do dự nên mở miệng như thế nào. Nhưng là vừa định nói đến miệng, hoặc như là có một ý niệm cường đại nào đó kéo trở về, cái gì cũng nói không nên lời.

Hai người cứ như vậy không được tự nhiên ngồi, uống trà, nhìn điện TV, chính là không nói lời nào!

Đúng lúc này, Diệp Tỳ đi ra khỏi thư phòng, chậm rãi đi tới, ngồi ở trên cái ghế sofa ngắn, về mặt âm trầm nhìn phía TV, xem cũng chưa thêm liếc mắt nhìn bọn họ một cái.

Mạnh Dịch Nam trong lòng đập mạnh một cái, liếc mắt nhìn biểu tình của Hiếu Vụ, cô nhìn Diệp Tỳ, biểu tình rõ ràng cứng một chút, Dịch Nam trong lòng không khỏi rơi thẳng xuống một chút, Diệp Tỳ nhất định nói gì đó ảnh hưởng đến Hiếu Vụ. Không được, cứ tiếp như vậy, không phải Hiếu Vụ ghen ghét, cũng chính anh muốn ghen ghét!

Mạnh Dịch Nam đem chén trà đặt xuống, xoay mặt nhìn phía Lộ Hiếu Vụ, “Hiếu vụ, anh có lời muốn nói, đến thư phòng.” Không đợi Hiếu Vụ phản ứng, Dịch Nam đã lôi cô đứng dậy, bước nhanh đi hướng thư phòng.

Ánh mắt Diệp Tỳ rốt cục chậm rãi dời khỏi màn hình TV, nhìn chăm chăm cửa thư phòng khép lại, ánh mắt lóe lên, lại chậm rãi quay lại, hướng về màn hình TV, vẫn không nhúc nhích!

.....

“Chuyện gì?” Hiếu Vụ bị Dịch Nam mặc danh kỳ diệu kéo vào thư phòng, suy nghĩ trong lòng bị quấy rầy.

Mạnh Dịch Nam ấn cô ngồi xuống ghế da ở bàn đọc sách, chính mình ngồi dựa cạnh bàn, nặng nề nhìn chăm chăm cô, chậm rãi rút ra điều thuốc, chậm rãi đốt, ánh mắt hướng lên trên, nhìn phía ngoài cửa sổ.

“Lộ Lộ, anh có chút việc muốn nói với em.” Mạnh Dịch Nam thanh âm lạnh lạnh, Hiếu Vụ nghe vào trong lòng cũng lạnh lạnh, sắc mặt nàng không khỏi run lên.

“Em không phải hỏi anh cùng Diệp Tỳ có quan hệ gì sao?” Lộ Hiếu Vụ nhìn Mạnh Dịch Nam quay mặt, trong lòng có chút khẩn trương, lưng không khỏi dựa sát vào ghế, cô cần một chút chống đỡ.

Mạnh Dịch Nam chậm rãi thấp mắt, bình tĩnh nhìn vào mắt cô, “Quan hệ của bọn anh có chút phức tạp.”

Lộ Hiếu Vụ tâm bỗng chốc đứng lên, phức tạp? Có bao nhiêu phức tạp? Diệp Tỳ chẳng lẽ là em cùng cha khác mẹ của anh? Hoặc là em trai bạn gái trước của anh? Bằng không, như thế nào lại biết rõ về Mạnh

Dịch Nam như vậy, hơn nữa động tác hành vi đều thực vô cùng thân thiết. Lộ Hiểu Vụ tay nắm chặt tay vịn, tâm vẫn hướng lên trên, chờ anh tiếp tục nói.

Mạnh Dịch Nam nhìn trên mặt cô khẩn trương, tâm cũng không khỏi có chút khẩn trương, hung hăng hút thuốc, sau khi chậm rãi nhả khói vài vòng, anh mới tìm lại được thanh âm, “Cậu ta kỳ thật có điểm không bình thường.”

Àn, Lộ Hiểu Vụ trong lòng có điểm chứng thật, cùng quan hệ với anh có điểm phức tạp, cho nên hành vi của cậu ta mới dễ dàng không bình thường.

“Cậu ta..... Đến bây giờ còn không có bạn gái.” Mạnh Dịch Nam một bên vừa nói một bên nhìn chằm chằm biểu tình Lộ Hiểu Vụ, cố gắng muốn nói việc này nhẹ nhàng bằng quơ.

“Àn?” Lộ Hiểu Vụ giơ mi lên, không có nhiều bạn bè là vì trước đây thiếu hụt gia đình quan tâm? Quả nhiên, Diệp Tỳ rất có thể là anh em khác họ của Mạnh Dịch Nam.

“Cậu ta..... Thích.....” Mạnh Dịch Nam đột nhiên cà lăm nói, trong lòng anh khẽ rửa, như thế nào nói những lời này lại gian nan như vậy, Hiểu Vụ sẽ đối đãi Diệp Tỳ thế nào, sẽ phản ứng với anh thế nào? “Đàn ông.”

Vừa nói xong, Mạnh Dịch Nam liền nhìn chằm chằm Hiểu Vụ. Nhưng Lộ Hiểu Vụ vẫn giương mắt nhìn anh, không nói gì. Mạnh Dịch Nam có chút ngoài ý muốn, cô cư nhiên không có kinh ngạc cũng không có phát hỏa, chính là lẳng lặng nhìn chính mình.

Phản ứng này của cô, ngược lại làm cho Mạnh Dịch Nam có chút kinh ngạc, nhẹ nhàng mà gọi, “Lộ Lộ?”

“Àn, thích cái gì?” Cô đương nhiên biết Diệp Tỳ là đàn ông, sao anh đang nói đột nhiên lại dừng lại thế?

Mạnh Dịch Nam trán đổ mồ hôi lạnh, thất bại vỗ về cái trán, nói chuyện với Lộ Hiểu Vụ không thể mờ mịt do dự, cô sẽ không hiểu!

Mạnh Dịch Nam đem hít ngậm khí cuối cùng, nuốt nước miếng, chuyên chú nhìn phía Hiểu Vụ, hần quyết định hướng cô thẳng thắn, vô luận cô có cảm tưởng gì! “Lộ Lộ, Diệp Tỳ thích đàn ông.”

Lộ Hiểu Vụ mắt chớp chớp, con mắt chậm rãi thấp lại nâng lên nhìn hần, “Cậu ta là đồng tính luyến ái?”

Mạnh Dịch Nam thở sâu, “Đúng vậy.” Một lòng thu đứng lên, đợi phản ứng khiếp sợ kế tiếp của cô.

Nhưng Lộ Hiểu Vụ run sợ một hồi lâu, ánh mắt mê ly hồi lâu, rốt cục mới mở miệng. Nhưng khi cô vừa mở miệng, lại đem Mạnh Dịch Nam sập đổ thiếu chút nữa bất tỉnh!

“Cậu ta..... Thật đáng thương.” Lộ Hiểu Vụ than nhẹ gật đầu.

Mạnh Dịch Nam trợn mắt há hốc mồm trừng mắt nhìn Lộ Hiểu Vụ, cô đang nói ai đáng thương? Nói Diệp Tỳ hay là nói chính mình? “Em nói ai đáng thương?”

“Diệp Tỳ a,” Lộ Hiểu Vụ bĩu môi, nhìn phía Mạnh Dịch Nam, “Thì ra phụ nữ không yêu cậu ta.”

Phốc! Mạnh Dịch Nam lúc ấy thật sự phun ra! Không phải phun nước, là phun khí.

Lộ Hiểu Vụ suy nghĩ cái gì a??? Mạnh Dịch Nam cười khổ nâng mặt Lộ Hiểu Vụ lên, “Lộ Lộ, em có hiểu anh nói cái gì không? Diệp Tỳ thích đàn ông, cái đàn ông kia là anh!”

Oanh, tốt nha, nói một chút liền lao ra khỏi miệng! Mạnh Dịch Nam nói xong, liền hối hận, đầu lưỡi ở trong miệng rụt lại, nhưng đã nói thì không thể thu lại. Tay anh đang cầm mặt cô, do dự có nên hay không buông ra, bởi vì sắc mặt cô thay đổi từng phút, cô rốt cục nghe hiểu vấn đề mấu chốt. Mấu chốt không phải Diệp Tỳ là đồng tính luyến ái, không có phụ nữ yêu, mấu chốt là người cậu ta yêu là chồng cô a!

Lộ Hiểu Vụ mắt chuyển lòng vòng, rốt cục mở miệng, “Anh và cậu ta đều là đồng tính luyến ái?” Té xui, anh như vậy mà đồng tính luyến ái sao? Một chút cũng không giữ mình trong sạch. Nào có người đàn ông nào lại thích cùng phụ nữ mỗi ngày..... Cái kia!

Mạnh Dịch Nam chán nản tại chỗ! Anh rốt cục ý thức được anh cưới được vợ có tư duy khác người thường!

Mạnh Dịch Nam tức giận nâng mặt cô lên, hung hăng áp vào môi cô, dùng sức quấy môi cô, đem một lời tức giận cùng hơi thở phát tiết mà ra, cô..... Có thể hay không dùng não một chút! Nếu anh đồng tính luyến ái, còn cười cô làm cái gì!

Sau một trận dây dưa mãnh liệt, Lộ Hiểu Vụ bị Mạnh Dịch Nam nặng nề mà áp lưng tựa vào ghế, trong đầu kêu loạn, nhiệt độ cơ thể toàn thân cũng như đang muốn giúp vui, vui mừng nhảy một đường từ chân đến đỉnh. Anh..... tức giận!

“Lộ Lộ, anh tuyệt đối không phải! Em là rõ ràng nhất, không phải sao?” Mạnh Dịch Nam dùng sức ôm cô.

Lộ Hiểu Vụ dán tại trước ngực anh, chậm rãi tiêu hóa lời nói trong đó. Diệp Tỳ là đồng tính luyến ái, Mạnh Dịch Nam không phải, Diệp Tỳ thích Mạnh Dịch Nam, không thích phụ nữ. Kia bọn họ rốt cục là quan hệ gì? A.....A.....Thực hỗn loạn a! Lộ Hiểu Vụ cắn môi, nhẹ nhàng mở miệng, “Diệp Tỳ thích anh.” Thì ra là thế, thỏa nào cậu ta luôn dùng ánh mắt ai oán như vậy nhìn mình, luôn thân mật gọi anh là Nam, luôn soi mói mình đối với Mạnh Dịch Nam không tốt!

“Lộ Lộ, anh không thích cậu ta.” Mạnh Dịch Nam dính sát vào mặt cô, anh chỉ thích em.

“Vậy cậu ta là vì anh mà trở về?” Lộ Hiểu Vụ tư duy rất cục bình thường vận chuyển. Nghĩ đến bộ dáng Diệp Tỳ vừa vào cửa ôm chặt Mạnh Dịch Nam, cô liền kỳ quái, hai người này sao giống người yêu xa cách lâu năm, không giống anh em. Thì ra, thì ra trực giác phụ nữ thật là chuẩn, chính là cô đơn thuần cho là mình hiếm thấy vô cùng!

“Lộ Lộ, Diệp Tỳ người này có điểm chấp nhất quá mức.” Mạnh Dịch Nam không yên nhìn chằm chằm phản ứng của cô.

“Cậu ta giống như thật sự rất thích anh.” Ngay cả sở thích của anh tất cả cậu ta đều nắm rõ, cậu ta còn nói cô không phải người hợp với anh, ý của cậu ta chắc nói vị trí này phải của cậu ta đi.

“Lộ Lộ.” Mạnh Dịch Nam khấn dùng sức, “Diệp Tỳ người này..... Chịu quá nhiều suy sụp.” Mạnh Dịch Nam trong lòng vượt qua, MD, vì văn hồi vợ, như thế nào cũng phải đem chuyện này chu toàn đầy đủ.

“Ngay từ đầu cậu ta cũng là thích phụ nữ, nhưng có lần thất tình mà bị thương quá nặng, từ đó về sau đối phụ nữ mất đi tin tưởng, nhìn đến phụ nữ còn bị bóng ma ám ảnh.” Mạnh Dịch Nam trấn định tự nhiên bịa chuyện, rõ ràng đối phụ nữ có bóng ma là anh, mà từ miệng anh đi ra, lại thành Diệp Tỳ. “Kết quả, học Đại học Na Hôi, anh một lòng một dạ đặt sự nghiệp học hành lên đầu, đối với nữ sinh cũng ít chú ý, cùng cậu ta có chút gần, phỏng chừng cậu ta liền hiểu lầm, không biết như thế nào liền đối với anh..... có ý nghĩ không hề bình thường.” Mạnh Dịch Nam phía sau chỉ lo vợ, không hy sinh Diệp Tỳ chẳng lẽ hy sinh chính mình?

Lộ Hiểu Vụ nâng mặt nhìn hướng Mạnh Dịch Nam, anh cái dạng này làm sao có thể hấp dẫn cả đồng tính luyến ái?

“Diệp Tỳ có điểm thích để tâm vào chuyện vụn vặt, bọn anh đều xem cậu ta như anh em chiếu cố tốt, cậu ta lại cho rằng anh đối với cậu ta đặc biệt tốt, có lần còn chần cho anh một dao, anh mới biết ý nghĩ trong lòng cậu ta.” Mạnh Dịch Nam bị Lộ Hiểu Vụ nhìn, mặt ngượng ngập, MD, anh là một đêm kia mới biết Diệp Tỳ có ý nghĩ không an phận đối với anh, quá trình này đương nhiên không thể để Lộ Hiểu Vụ biết. Mà nguyên nhân anh chuyên cần cho bài vở bài tập càng không thể để Hiểu Vụ biết, nếu làm cho cô biết chính mình từng bắt lặc, anh này cả đời sẽ xong rồi!

“Cậu ta đã chần cho anh một dao?” Lộ Hiểu Vụ nghe được có chút choáng váng, Diệp Tỳ xem ra thực sự rất thích Mạnh Dịch Nam.

“Đúng vậy, khi đó cậu ta có điểm tẩu hỏa nhập ma. Sau lại, trong nhà anh biết được, bức anh trước tiên tốt nghiệp, rất sợ anh thật sự sẽ bị cậu ta ảnh hưởng.” Mạnh Dịch Nam ánh mắt nhảy dưng, quyết định đem vấn đề nói nghiêm trọng chút!

A? Anh nói trong nhà đều biết, kia sự việc này thực sự nghiêm trọng a. Sau này làm sao bây giờ?

“Sau đó, người trong nhà sợ ta có bóng ma trong lòng, giới thiệu cho anh rất nhiều đối tượng. Nhưng là, khi đó anh sự nghiệp mới khởi bước, hơn nữa hành vi của Diệp Tỳ xác thực có chút ảnh hưởng. Anh liền rất kháng cự bàn về chuyện yêu đương, thẳng đến khi gặp được em!” Mạnh Dịch Nam thật sự nói mà mặt không đỏ tim không nhảy, nhìn Hiểu Vụ mặt chậm rãi đỏ ửng, tâm anh liền định rồi, vẫn phải là dự dồ vợ.

Lộ Hiểu Vụ cúi đầu, anh thật sự giống như dì Hai nói, trước khi cùng cô thân cận là không có bàn chuyện yêu đương? Vậy cô có được tính là mối tình đầu của anh?

Mối tình đầu! Xoẹt, nụ hôn đầu tiên của Mạnh Dịch Nam, mối tình đầu, còn đêm đầu tiên ở trung học cũng sẽ không có! Chẳng qua, từng bị Chung Bình khiến cho đàn ông không phải phụ nữ cũng không phải. Thời gian như ngưng đọng lại mười năm, khi đối mặt với Lộ Hiểu Vụ, coi như trở về xử nam! Đàn ông thường tự nói, qua nửa năm không có trên giường vận động, thân xử nam sẽ trở lại!

“Diệp Tỳ lần này trở về, là ngoài ý muốn. Vẫn tưởng rằng lâu như vậy không liên hệ, cậu ta đã sớm đã quên anh, ai biết cậu ta cư nhiên còn đối với anh..... nhớ mãi không quên.” Mạnh Dịch Nam tinh tế nhìn biểu hiện của Lộ Hiểu Vụ, trong lòng cô thân thể quả nhiên cứng đờ, có chút mất tự nhiên, “Việc này nếu làm cho người nhà anh biết, khẳng định vừa muốn nháo đứng lên. Bọn họ không nên tìm Diệp Tỳ liều mạng.”

Lộ Hiểu Vụ vừa nghe, nhất thời khẩn trương, “Kia..... Làm sao bây giờ?” Thật sự là không nghĩ tới, Mạnh Dịch Nam không có trêu hoa ghẹo nguyệt cũng gặp phải một cái đồng tính luyến ái nam, thật là đáng thương.

“Anh cũng cùng cậu ta giải thích qua, nói chúng ta cảm tình tốt lắm. Hy vọng cậu ta có thể buông tha anh, coi như buông tha chính mình.” Mạnh Dịch Nam cup mắt xuống, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Nhưng cậu ta căn bản không nghe.”

Lộ Hiểu Vụ đau lòng nâng mặt vẻ bất đắc dĩ của anh lên, lo lắng hỏi, “Cậu ta rốt cuộc muốn như thế nào?” Diệp Tỳ âm độc cô biết rõ.

“Diệp Tỳ nói em căn bản không yêu anh, cậu mới là người chân chính yêu anh.” Mạnh Dịch Nam nghĩ đến lời nói của Chung Bình, sắc mặt lại biểu hiện cô đơn, ngay cả người ngoài cũng nói cô không yêu anh, anh sao có thể chứng minh bọn họ ân ái.

“Em.....” Hiểu Vụ vừa nghe, nhất thời nghẹn lời, nghĩ đến chính mình đối với Mạnh Dịch Nam không dụng tâm, lòng tự nhiên áy náy, cô xác thực không quá yêu anh, không biết nên yêu anh như thế nào!

“Lộ Lộ, em có yêu anh không?” Dịch Nam đột nhiên gương mặt còn thật sự ngóng nhìn cô.

“Em..... Đương nhiên yêu.” Lộ Hiểu Vụ đầu lưỡi khẽ run, lời này chính cô có điểm hoài nghi.

“Anh biết em khẳng định là yêu anh.” Mạnh Dịch Nam vui mừng lộ rõ trên nét mặt, dùng sức hôn trụ miệng của cô.

Thật lâu anh mới buông cô ra, còn thật sự nói, “Diệp Tỳ người này nhận thức từ đề ý, nói cũng vô dụng, nhưng nếu cậu ta nhìn đến chúng ta hai người là thật hạnh phúc, cậu ta nhất định sẽ biết khó mà lui.”

Lộ Hiểu Vụ nghe anh nói, cái hiểu cái không, “Em nên làm như thế nào?”

“Em muốn biểu hiện phải chủ động một chút.” Mạnh Dịch Nam nghiêm trang nói, “So với Diệp Tỳ thì em phải đề ý quan tâm đến anh hơn nữa.” Mạnh Dịch Nam vừa nói, một bên ở trong lòng cười trộm.

Lộ Hiểu Vụ nghĩ nghĩ, đúng vậy, nếu cô không phải đối với Mạnh Dịch Nam thật không thể giải thích, làm sao có thể bị Diệp Tỳ hỏi đến á khẩu không trả lời được? Diệp Tỳ kia bộ dáng bức người, cô nếu không cố gắng, thật sự cũng bị cậu ta chiếm trước ưu thế.

“Em cũng muốn đề ý anh hơn.” Lộ Hiểu Vụ rốt cục nói ra tâm sự rối rắm một ngày, cô không biết nên đề ý hần như thế nào!

“Lộ Lộ.” Mạnh Dịch Nam vừa thấy trong mắt cô còn thật sự cùng khát vọng, trong lòng kích động nhất thời tim nhảy lên, dùng sức gắt gao ôm lấy cô. Quá tuyệt vời, cô rốt cục bằng lòng động tâm với anh rồi!

Lộ Hiểu Vụ bị anh ôm đến độ không thở nổi, trong lòng lại giống bị hưng phấn của anh cuốn hút, nhồi vui sướng. Bất tri bất giác mở miệng nhẹ hỏi, “Bài hát trên xe anh là ai hát?”

Mạnh Dịch Nam vừa nghe, sợ run một hồi, chậm rãi buông cô ra, nhìn chăm chăm khát vọng trong mắt cô, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Jack Johnson- Traffic in the sky.” Cô cho tới bây giờ không chủ động hỏi anh bài hát này, anh kỳ thật luôn luôn chờ cô mở miệng hỏi, chờ cô đến gần tâm anh!

.....

Hai người ôm nhau đi ra thư phòng, vừa nhìn đến Diệp Tỳ trên sofa buồn bực nhìn bọn họ, Mạnh Dịch Nam tay ôm lưng Lộ Hiểu Vụ hơi căng thẳng, Hiểu Vụ trong lòng ngẩn ra, chậm rãi lộ ra tươi cười, “Dịch Nam, anh hôm nay mệt mỏi, tắm rửa xong, em giúp anh mát xa.” Mạnh Dịch Nam vừa nghe, lập tức phối hợp trên mặt cô in lại nụ hôn, “Cám ơn vợ yêu.”

Lộ Hiểu Vụ mặt ửng đỏ đi về phía phòng ngủ, Mạnh Dịch Nam nhìn bóng dáng rời đi của cô, trong lòng một chút ngọt ngào, cô gái nhỏ Lộ Lộ rất có vị.

Vừa chuyển mặt, nhìn đến Diệp Tỳ mặt trướng thối trừng chính mình, Mạnh Dịch Nam khoe miệng cong lên, cái mũi nhất hừ xoay người thư thả vào phòng! Hâm mộ đi, hâm mộ chạy nhanh đi cái! Tôi, cậu là tuyệt đối không nhúng chàm được!

.....

Bắt đầu từ ngày đó, Lộ Hiểu Vụ bị Mạnh Dịch Nam ảnh hưởng, bắt tri bắt giác trước mặt Diệp Tỳ sẽ biểu lộ ôn nhu với Mạnh Dịch Nam, thậm chí bắt đầu chủ động hỏi một ít những thứ Mạnh Dịch Nam yêu thích, cũng hợp ý làm chút chuyện anh thích, khiến cho Mạnh Dịch Nam hạnh phúc mỗi ngày trước Diệp Tỳ mặt sắt.

Chỉ thấy Diệp Tỳ ngày càng buồn bực, mà đôi vợ chồng nhỏ này còn ở trước mặt người ngoài ngày càng biểu hiện tự nhiên ân ái!

35. Chương 35: Tổn Hại Cũng Có Chút Tác Dụng

Edit: Su

Beta: hana

Mạnh Dịch Nam mỗi ngày như cũ đưa Lộ Hiểu Vụ đi làm, Diệp Tỳ vẫn là một đường đi theo.

Mạnh Dịch Nam nếu đã muốn quyết định kích thích Diệp Tỳ, nhất định sẽ làm được. Chính yếu là, sau một phen giáo dục, Lộ Hiểu Vụ sợ cậu ta nên cũng bắt đầu phối hợp.

Trước kia, Lộ Hiểu Vụ nhìn Diệp Tỳ ở trên xe, khi đến công ty đều là vội vã bước xuống. Mạnh Dịch Nam nếu muốn một cái hôn cũng không yêu cầu như lúc trước, hiện tại chỉ cần một ánh mắt của anh, Lộ Hiểu Vụ liền đỏ mặt dăng đôi môi đỏ mọng, tính hôn khuôn mặt của anh. Mỗi lần như vậy Mạnh Dịch Nam đều giả bộ như vô tình đổi mặt, vừa lúc gần với đôi môi, một cái hôn triền miên thật ngọt ngào như vậy trình diễn, hoàn toàn coi Diệp Tỳ không tồn tại. Mỗi lần như vậy Lộ Hiểu Vụ đều đỏ mặt đến mang tai mà xuống xe. Mạnh Dịch Nam về mặt cảm thấy mỹ mãn liếc về Diệp Tỳ ở phía sau, Diệp Tỳ về mặt buồn bực tựa lưng vào ghế, mắt lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Diệp Tỳ phỏng chừng là bị kích thích không chịu được. Đêm nay cứ nhiên không về nhà Mạnh Dịch Nam.

Mạnh Dịch Nam nhìn tin nhắn của Diệp Tỳ “Đêm nay không trở về nhà”, về mặt đắc ý nở nụ cười, tên điên này rốt cuộc chịu không nổi đi!

Lộ Hiểu Vụ đang chuẩn bị nấu cơm, nhìn Mạnh Dịch Nam một mình ngồi ở sofa cầm di động cười trộm, cảm thấy thật kì lạ. Từ khi Diệp Tỳ đến, anh không có vui như vậy, hôm nay làm sao vậy? “Diệp Tỳ đâu?”

“Đi ra ngoài chơi.” Mạnh Dịch Nam vừa thấy Hiểu Vụ vừa đi ra, thật nhanh cười trả lời, Diệp Tỳ không trở lại nhất định là đang tìm lý do.

“Cậu ấy không phải trừ bỏ đi theo anh thì chỗ nào cũng không nguyện đi sao?” Lộ Hiểu Vụ cứ nhớ đến ánh mắt ai oán của Diệp Tỳ, trong lòng liền khó chịu, chồng nhà nàng tự nhiên đem trở về một người đồng tính luyến ái.

Mạnh Dịch Nam cười bước qua, nhẹ ôm Hiểu Vụ, vẻ mặt đắc ý “Đã nói kế hoạch của anh không thành vấn đề”. Nhớ đến Diệp Tỳ biểu tình buồn bực khi nhìn anh và vợ yêu ngọt ngào thân mật, Mạnh Dịch Nam thầm cười trong lòng. Năm đó nếu anh chịu hy sinh một chút cùng với nữ sinh nào đó diễn một đoạn tình cảm, khẳng định cũng có thể khiến cho Diệp Tỳ nản lòng thoái chí, nhưng anh tưởng tượng cùng với một nữ sinh diễn trò thân thiết thì so với ở cùng Diệp Tỳ càng khiến anh thêm khó chịu, nên anh đã không làm như vậy. Nhưng anh cũng không ngờ Diệp Tỳ vẫn để ý anh nhiều năm như vậy, đến tận bây giờ cũng chưa hết hy vọng.

Ít nhiều khi có Hiểu Vụ, anh mới chính thức thoát khỏi đoạn bóng ma chưa xốt đó. Bằng không anh cũng lo lắng ình không cưới được vợ, rồi cuối cùng liền đi theo Diệp Tỳ luôn.

“Lộ Lộ cảm ơn em.” Mạnh Dịch Nam chân thành hôn lấy Hiểu Vụ, có vợ yêu cuộc sống thật hạnh phúc!!

Lộ Hiểu Vụ bị anh hôn nhiệt tình đến nỗi cảm thấy nóng lên như bị thiêu đốt.

Bỗng nhiên điện thoại của Mạnh Dịch Nam reo lên.

Mạnh Dịch Nam bực bội chậm rãi buông Hiểu Vụ ra, đi qua cầm lấy di động nghe điện thoại của Chung Bình : “Để làm chi?”

“Bây giờ?” Lộ Hiểu Vụ nhìn Mạnh Dịch Nam đang giương mắt nhìn về phía mình, trong lòng cũng buồn bực Chung Bình lại tìm Mạnh Dịch Nam để làm gì?

“Được, chúng ta lát nữa sẽ đến.” Nói xong Mạnh Dịch Nam tắt điện thoại. Đưa mắt nhìn về phía Hiểu Vụ nói: “Chung Bình bảo chúng ta ra ngoài ăn cơm”.

Vô duyên vô cớ tự nhiên mời khách làm Lộ Hiểu Vụ trong lòng nghĩ ngợi băn khoăn, chẳng lẽ cậu ta gian nan vất vả giờ cũng kiếm được mỹ nữ ư?

Vợ chồng Mạnh Dịch Nam lái xe một hồi cũng đi đến địa điểm hẹn với Chung Bình.

Sau khi báo tên, nữ lễ tân đưa bọn họ lên phòng tại lầu ba .

Nữ nhân viên đẩy cửa ra, Mạnh Dịch Nam ôm lấy Lộ Hiểu Vụ tiến vào, hai người có chút sửng sốt khi thấy Diệp Tỳ đã ở đó!!

“Hai người các người thật là chậm chạp, làm chúng tôi chờ đến nửa ngày.” Chung Bình vừa thấy bọn họ liền đứng dậy cười nói.

Tay Mạnh Dịch Nam ôm lấy hông Hiểu Vụ có chút căng thẳng, an ủi Hiểu Vụ, Dìu cô đi qua. Đưa cô tới chỗ ngồi xuống, sau đó ngồi xuống cạnh cô. Hai người cùng Chung Bình và Diệp Tỳ ngồi gần nhau. Diệp Tỳ vẫn thản nhiên cười không lên tiếng.

“Cậu không về nhà thì ra là hẹn với Chung Bình”. Mạnh Dịch Nam khéo miệng khẽ nhếch hướng Diệp Tỳ cười khê. Cậu ta lại muốn làm cái gì? Thấy anh và Hiểu Vụ rất ngọt ngào, hay là cậu ta muốn nhờ Chung Bình làm quân sư? Mạnh Dịch Nam nhìn Chung Bình chăm trà ình và Hiểu Vụ, trong lòng thầm nghĩ, Chung Bình trăm ngàn lần đừng gây chuyện gì cho anh nha! Diệp Tỳ đột nhiên xuất hiện đã làm cho anh trở tay không kịp, Chung Bình lại theo tới làm anh thêm loạn, mọi chuyện thật khiến anh và Hiểu Vụ phát điên nha.

“Như thế nào? Nhớ em à?” Diệp Tỳ vừa nói ra lời này, khiến ọi người ở đây có chút run sợ. Chung Bình bưng ấm trà ngồi lại chỗ cũ, trên mặt cười trộm. Lộ Hiểu Vụ sắc mặt bình tĩnh, tuy rằng Mạnh Dịch Nam đã nói cô biết Diệp Tỳ có ý đối địch với mình, cậu ta ở trước mặt cô sao có thể nói thẳng ra lời như thế, cô lúc ấy vẫn là lắp bắp mà kinh hãi. Mà nhất là làm cho Mạnh Dịch Nam thay đổi sắc mặt như người chết.Trong lòng cô ước gì cậu ta tránh thật xa ra, không bao giờ gặp lại cậu ta nữa!

“Được rồi, A Nam là quan tâm tới cậu, sợ cậu đi lại một mình sẽ lạc.” Chung Bình rốt cục nói vài câu làm dịu đi bầu không khí .

Lộ Hiếu Vụ cũng nhe nắm lấy tay Mạnh Dịch Nam, lo lắng nhìn gương mặt khó chịu của anh, nhẹ giọng mỉm cười nói: “Đúng vậy, Diệp Tỳ đều là bạn của mọi người mà.”

Diệp Tỳ chỉ nhẹ nhàng cười không nói.

Tay Mạnh Dịch Nam nắm chặt, gắt gao nắm lấy tay Lộ Hiếu Vụ, ánh mắt liếc về phía Diệp Tỳ khiêu khích. Xem vợ ta rộng lượng thế nào chưa, không chấp nhặt bất hòa với người.

Chung Bình cười cười hỏi Diệp Tỳ: “Có phải hay không nhanh đến đây?”

Diệp Tỳ mỉm cười gật đầu, nâng chung trà lên chậm rãi uống, ánh mắt như cũ nhìn hai người đối diện mà không nói gì.

“Còn ai nữa? Vệ Đông hay Hàn Xa?” Mạnh Dịch Nam vừa nghe, ki quái hỏi.

“Lát nữa cậu sẽ biết”. Chung Bình cười thần bí.

Mạnh Dịch Nam không ý kiến, chỉ hướng Hiếu Vụ hỏi: “Em có muốn một ly nước trái cây?” Hiếu Vụ không thích uống trà, mỗi lần ra ngoài ăn, đều dùng nước trái cây.

Lộ Hiếu Vụ cúi đầu ngượng ngùng, nhẹ giọng nói: “không cần đâu.” Không cần như vậy phiền toái, đối diện hai người nhìn cô có ý tứ không tốt.

“Phục vụ” Mạnh Dịch Nam cũng đã hướng phía cửa kêu. Phục vụ sinh lên tiếng trả lời tiến vào: “Tiên sinh, ngài cần gì?”

“Có hay không nước táo đỏ?” Mạnh Dịch Nam nghĩ đến Hiếu Vụ gần đây sắc mặt có chút tái nhợt, tính cho nàng uống chút để bổ khí huyết.

“Có ạ” Phục vụ sinh lễ phép trả lời.

“Được, vậy mang cho tôi một ly.” Nói xong mới hướng Chung Bình và Diệp Tỳ “Các cậu có uống hay không?”

Chung Bình khẽ cười lắc đầu. Ai cần cậu hỏi chứ, cậu quan tâm vợ cậu là được rồi.

Diệp Tỳ khẽ nói một câu: “Em hông thích ăn táo đỏ, anh biết rõ mà.”

Mạnh Dịch Nam trừng mắt liếc Diệp Tỳ một cái rồi không thèm để ý cậu ta. Cậu ta hôm nay thật quá mức, tự nhiên trước mặt Hiếu Vụ, cố ý nói những lời ái muội! Chẳng lẽ nhìn thấy anh và vợ yêu ngọt ngào cậu ta kích động nhất thời quyết định cạnh tranh ngay mặt? Mạnh Dịch Nam trong lòng bắt đầu có chút bồn chồn, đánh giá xem Diệp Tỳ muốn gì?

Phục vụ sinh một hồi bưng nước táo đỏ lên, Mạnh Dịch Nam ra hiệu hương về phía trước mặt Hiếu Vụ, phục vụ sinh rót Hiếu Vụ một chén đầy, sau đó đem bình đặt tại trên bàn, liền lui ra ngoài.

Phục vụ vừa khép lại cửa một hồi, cửa lại bị đẩy ra.

Chung Bình khoé miệng cười lớn hơn nữa, Diệp Tỳ mắt khẽ cười, vội vàng đứng dậy hướng cửa chạy đến.

Mạnh Dịch Nam cùng Lộ Hiếu Vụ ngồi ở đằng trước cửa lớn, vừa thấy Diệp Tỳ đứng dậy, liền xoay thân hướng cửa nhìn lại.

Một người ngoại quốc dễ nhìn, Lộ Hiếu Vụ nhìn người mới tới phản ứng Mạnh Dịch Nam thì nhìn ngây người!

Diệp Tỳ tiến lên một bước, hai người gắt gao ôm nhau cùng một chỗ, còn thân mật lẫn nhau.

Người này ...là ai? Mạnh Dịch Nam cùng Lộ Hiếu Vụ cận cảnh nhìn, đều tròn trợn mắt!

Diệp Tỳ nhẹ buông người đàn ông lạ trong lòng ra, xoay người hướng bọn họ giới thiệu “Michael. My lover.”

Mạnh Dịch Nam cùng Lộ Hiếu Vụ kinh ngạc nhìn nhau, lover? Người đàn ông này? Hai người đồng thời nhìn về người lạ, tóc vàng mắt xanh, anh khí bức người, thân hình so với Diệp Tỳ cao hơn nửa cái đầu, Diệp Tỳ yêu người nước ngoài?

“Hi, Chào mọi người.” Người nước ngoài kia kia mở miệng, vẫn là thứ tiếng Trung nửa nạc nửa mỡ?

Diệp Tỳ lôi kéo anh ta ngồi kế bên mình, mỉm cười về phía anh ta giới thiệu, “Mạnh Dịch Nam, vợ của anh ấy và Chung Bình.” Michael mỉm cười gật đầu với mọi người, ánh mắt cuối cùng dừng lại ở mặt Mạnh Dịch Nam, chậm rãi nhớ kỹ tên anh “Mạnh Dịch Nam.” Tiếng Trung của anh ta tuy rằng nói không sai, nhưng giọng nói ngữ điệu nghe thực mạnh mẽ.

Mạnh Dịch Nam trong lòng chấn động rất cực cũng quay trở lại, cười khanh khách hướng Michael gật đầu, “Xin chào xin chào.” Ánh mắt liếc về phía Diệp Tỳ, đồ đáng chết, rõ ràng có người yêu, còn chạy về đây quần quýt lấy anh làm gì?

Diệp Tỳ cười nhìn anh không nói mà tiếp đón Michael uống trà. Nhìn thì biết hai người rất thân thiết với nhau. Michael nhìn Diệp Tỳ ánh mắt nhu tình như nước, trên mặt thủy chung nét tươi cười.

Mạnh Dịch Nam ở trên bàn nhẹ nhàng cầm tay Hiểu Vụ, cô giờ đã muốn ngốc đến nỗi một câu cũng không nói ra được: “Muốn đi toilet hay không?”, nghe câu ấy Hiểu Vụ mới lấy lại tinh thần, gật đầu. Mạnh Dịch Nam lo lắng Hiểu Vụ bị kích thích quá độ nên hỏi: “Anh cùng em đi”.

Mạnh Dịch Nam đứng dậy thay cô kéo ghế, Hiểu Vụ đứng lên nhẹ lắc đầu: “Không cần, em tự đi.” Nói xong, bước ra cửa, phục vụ sinh liền theo dẫn cô đi.

“Chung Bình, cậu đi ra đây.” Mạnh Dịch Nam vừa thấy Hiểu Vụ đi rồi, mặt nghiêm lại, trừng hướng Chung Bình.

Chung Bình đưa mắt liếc Diệp Tỳ rồi mỉm cười đứng dậy rồi cùng Mạnh Dịch Nam đi ra khỏi phòng.

Mạnh Dịch Nam túm lấy Chung Bình đến một góc tối, “Cậu biết rõ Diệp Tỳ có người yêu đúng không?” Anh còn tưởng chính mình đã thành công trong việc giải quyết Diệp Tỳ, xem ra anh mới là người bị người ta xoay quanh đùa bỡn.

“Cũng mới đây thôi”, Chung Bình nhẹ nhếch môi cười nhẹ “Lúc cậu ta về tôi mới biết.”

“Cậu rốt cuộc muốn làm cái gì?” Mạnh Dịch Nam trong lòng như muốn phát điên. Xem ra Chung Bình cũng không phải thuận miệng nói ra địa chỉ nhà mình, cậu ta có mục đích!

“Không có! Diệp Tỳ muốn gặp lại tình nhân cũ nên ta thành toàn giúp cho cho cậu ta!”. Chung Bình miệng càng cười càng thêm xấu xa.

“Chung Bình” Mạnh Dịch Nam dùng sức đẩy anh sát vào bên tường, cậu ta có thể hay không đã nói hết sự thật? “Cậu dẫn Diệp Tỳ đến ở nhà tôi rốt cuộc có mục đích gì?” Anh muốn khẳng định rằng hết thảy mọi chuyện cũng là tên Chung Bình này có ý trợ giúp .

“Cậu cùng Hiểu Vụ hiện tại không phải tốt lắm sao?” Chung Bình nhẹ gỡ tay anh, bị anh đè ép có chút không thở nổi.

Mạnh Dịch Nam trừng mắt không lên tiếng, chờ anh nói tiếp.

Chung Bình cười đến sáng lạn, “Tôi không phải thấy hại vợ chồng son các cậu cứ như vậy thật không tốt nên muốn giúp đỡ thôi. Vừa vặn Diệp Tỳ trở về hỏi thăm cậu , tôi mới nhờ cậu ta giúp hai người một chút, nếu không tính tình của hai người như thế đến năm nào tháng nào mới tốt lên đây.”

“Cậu cố ý nói cho Diệp Tỳ biết chúng ta muốn ly hôn”. Mạnh Dịch Nam dùng sức đỉnh đầu đè nặng vai trái Chung Bình.

“Diệp Tỳ cũng không tệ lắm, tuy rằng năm đó cuốn lấy cậu không thôi, nhưng khi nghe cậu gặp vấn đề liền lập tức đồng ý. Thế nào, có hay không tìm về cảm giác năm đó, công phu bám người của cậu ta còn không có giảm chút nào đi?” Chung Bình nghĩ đến Diệp Tỳ khiến Mạnh Dịch Nam trốn tránh như gặp quỷ, trong lòng cuồng tiếu.

“Chung Bình, tôi thật muốn cho cậu biết tay một chút!” Mạnh Dịch Nam dùng sức đánh một cú vào bụng Chung Bình, thế này mà bảo là hỗ trợ, thiếu chút nữa hại anh tâm thần phân liệt, mỗi ngày lo lắng đề phòng Diệp Tỳ quấy rầy mình, lo lắng Hiểu Vụ sau khi phát hiện sẽ không tha thứ ỉn. Chung Bình thật là một người trơ trên, làm anh tức muốn chết.

“Này, uy là anh em nên tôi mới giúp đỡ nha!” Chung Bình ôm bụng kêu .

“Tên khốn cậu không hại chết tôi là tốt rồi!” Thế nào không phải cậu ta dở trò quỷ. Đời này chuyện xưa chưa xót nhất của anh đều do Chung Bình ban tặng! Mọi chuyện không hay anh gặp sao lại cứ do tên xấu xa này mang đến đây!

“Này, vợ yêu của cậu hiện giờ có thể chủ động như vậy, cậu còn không cười trộm? Không phải do Diệp Tỳ đến kích thích một chút sao, cô ấy xem chừng không còn buồn suy nghĩ ly hôn với cậu đâu.” Chung Bình nghĩ đến việc Mạnh Dịch Nam nửa đêm lại một mình ra ngoài uống rượu giải sầu liền cảm thấy buồn cười, cậu sẽ không đi tìm người phụ nữ khác, mà nếu chính mình cũng không xuất mã giúp anh tìm biện pháp, anh nhất định là bó tay!

“Đó là do ông đây có bản lĩnh.” Mạnh Dịch Nam khi nghĩ đến sự thay đổi của Hiểu Vụ, trong lòng có cảm động, cứ tưởng tượng nếu anh không lợi hại làm Hiểu Vụ đầu óc choáng váng, làm Hiểu Vụ bị kích thích mà thoát khỏi tình trạng khó khăn, kia không phải bị Chung bình hại thảm hơn.

Chung Bình không chịu nổi mắt trợn trắng lên, có bản lĩnh cái rắm, nếu có đã không bị vợ nửa đêm đuổi ra ngoài!

“Được, cậu lợi hại, khá vậy không quên công lao Diệp Tỳ đi, người ta dù sao đối với cậu vẫn là tình sâu nghĩa nặng, bằng không sao có thể diễn thật như thế?” Chung Bình quyết ăn miếng trả miếng.

“Cậu đi chết đi!” Mạnh Dịch Nam cho anh thêm một quyền vào bụng, xoay người bước về phòng. Chung Bình ôm bụng đi ra, sớm biết rằng sẽ làm cho Diệp Tỳ lại chơi vui vẻ! Xem không thể không đem tiểu quỷ người trêu đùa .

Nói đi nói lại thì bữa ăn cơm này thật có tư vị, muôn màu muôn sắc nha.

Diệp Tỳ cùng Michael ăn uống với nhau đầy ngọt ngào tình tứ, trái lại Chung Bình thì ăn với vẻ buồn bực. Dù sao thì cũng giải trừ được uy hiếp của Mạnh Dịch Nam, vì Diệp Tỳ nói muốn đi qua ở cùng Michael. Ha ha, Mạnh Dịch Nam trong lòng mừng rỡ như điên, nhẹ niết lấy tay Hiểu Vụ, Hiểu Vụ như thế cả buổi nhìn Diệp Tỳ cùng Michael thân mật biểu hiện chăm sóc nhau thật tự nhiên, cô hoàn toàn bị dọa choáng váng. Thì ra hai người đàn ông cũng có thể như vậy!

Tóm lại, tâm Mạnh Dịch Nam rốt cuộc có thể buông lỏng! Không còn lo lắng Diệp Tỳ đến quấy rầy, Hiểu Vụ cũng dần đối với anh ngày càng chủ động săn sóc!

Về phần cái tên đầu sỏ Chung Bình, kỳ thật từ tận đáy lòng Mạnh Dịch Nam vẫn là vùng trộm cảm kích anh, cậu ta đúng là hiểu anh nhất, tổn hại này cuối cùng như vậy vẫn có một chút tác dụng!

36. Chương 36: Sắc, Có Đủ Sắc!!!

Edit: hana

Beta: hana

Cuộc sống của Mạnh Dịch Nam và Lộ Hiểu Vụ cuối cùng cũng trở lại bình thường. Trong nhà không còn Diệp Tỳ quả nhiên cảm giác im lặng thoải mái hơn rất nhiều, dù sao có người ngoài cũng vẫn cảm thấy không tiện.

Tuy Mạnh Dịch Nam đã giải thích với Lộ Hiểu Vụ, Diệp Tỳ vì cãi nhau cùng “bạn gái” nên mới quay về tìm anh, không biết sau khi gặp anh cậu ta lại cố tình muốn thể hiện thái độ thân mật với anh, quả thật bọn họ không hề có chuyện gì.

Lộ Hiểu Vụ chống cằm ngắm người nhìn màn hình máy tính, thật sự là không có chuyện gì sao? Diệp Tỳ kia rõ ràng mỗi lần nhìn Mạnh Dịch Nam đều là cái nhìn đầy ẩn tình, đặc biệt ôn nhu, ánh mắt ấy giống

hết ánh mắt đầy ghen tuông của một cô tình nhân bé nhỏ. Cô tuy rằng không rõ quan hệ phức tạp của họ lúc trước nhưng với ánh mắt của Diệp Tỳ cô nhìn thôi cũng biết.

A, a, không nghĩ nữa, Lộ Hiểu Vụ dùng sức lắc đầu, cho dù Diệp Tỳ có tình cảm này nhưng Mạnh Dịch Nam sẽ không có. Biểu hiện của anh đối với Diệp Tỳ rõ ràng là phản kháng. Hơn nữa khi Diệp Tỳ nói về sở thích của Mạnh Dịch Nam cô mới giật mình phát hiện, thì ra bản thân mình hoàn toàn không biết gì về anh, nếu không phải Diệp Tỳ nhắc nhở cô cũng không thể biết những thói quen trước của anh. “Nam cần một người thật sự của anh.” Những lời này luôn hiển hiện trong đầu cô, cô thật muốn nói Mạnh Dịch Nam không nói cho cô, cô làm sao biết được về anh.

Kết hôn không phải là sẽ càng hiểu nhau sao, sao lại càng trở nên xa lạ thế này? Vài ngày này Lộ Hiểu Vụ thật sự bận tâm vấn đề này, ít nhất hiện tại cô vẫn chưa thể hiểu ra.

....

“Hiểu Vụ.” Dương Mị Nhi ghé vào phía sau cô “Buổi tối có muốn đi dạo phố không?”

Hiểu Vụ buồn bực ngẩng đầu nhìn về phía Dương Mị Nhi và Giản Ngọc Đình, các cô ấy thường xuyên dạo phố nhưng rất ít khi rủ cô, bởi họ biết cô bình thường hết giờ làm sẽ về nhà, rất ít tham gia những hoạt động bên ngoài.

“Có đi hay không a?” Giản Ngọc Đình nhướn mi hỏi lại.

“Tôi...” Lộ Hiểu Vụ trong lòng suy nghĩ, bọn họ đột nhiên rủ cô đi dạo phố, có ẩn ý gì không? Diệp Tỳ vừa mới đi khỏi, gần đây Mạnh Dịch Nam rất cao hứng, chiều nào cũng đến đón cô về nhà.

“Ôi, một ngày không ở bên chồng yêu là không chịu được sao?” Dương Mị Nhi nghĩ đến cô muốn về với chồng, bắt đầu giả vờ làm nũng.

“Không phải, không...phải.” Hiểu Vụ vội vàng phủ nhận, cô không biết mình cuống cái gì, bọn họ mỗi ngày đều thảo luận những vấn đề này, cô lại tránh xa.

“Vậy đi nha, nghe nói cô có thể Vip của bách hoá mua sắm, có đồ tốt nhất định phải chia sẻ a.” Giản Ngọc Đình dùng sức ôm lấy vai cô đáp.

Lộ Hiểu Vụ cuối cùng cũng hiểu được mục đích của bọn họ, thẻ Vip này là Mạnh Dịch Nam làm cho cô, cô bình thường rất ít mua quần áo, mỗi lần đi mua đều là đi cùng Minh Quyên hay Mạnh Dịch Nam.

“Nếu không, tôi đem thẻ cho hai người mượn.” Lộ Hiểu Vụ nghĩ bọn họ thật ra là muốn dùng thẻ Vip của cô, bản thân cô có đi hay không cũng không quan trọng.

“Hiểu Vụ, cô cũng đi đi, hiện tại ai cũng chạy theo mốt, khẳng định có rất nhiều mẫu mới.” Dương Mị Nhi và Giản Ngọc Đình cười, khẳng định muốn lôi kéo cô theo, bằng không hay người bọn họ không phải là đang chiếm tiện nghi của cô sao.

“Đúng vậy, Hiểu Vụ, cô cùng chúng tôi dạo phố thì cũng chỉ là vật hợp theo đàn thôi.” Giản Ngọc Đình châm ngòi thổi gió*. {hana: (*) câu này có thể hiểu gần nghĩa với đổ dầu vào lửa}

“Vậy.... được rồi.” Hiểu Vụ bị hai người quần lấy không buông đành phải đồng ý. Chờ hai người đi rồi, cô mới nhắn tin cho Mạnh Dịch Nam nói buổi tối cùng đồng nghiệp đi bách hoá mua sắm dạo phố.

Mạnh Dịch Nam rất nhanh nhắn lại, gần về thì gọi cho anh, anh đi đón em.

...

Tan sở, ba người cùng đi ăn cơm ở một nhà hàng cơm Tây, sau đó mới đi đến bách hoá trung tâm.

Lộ Hiểu Vụ cuối cùng cũng có kiến thức về cái gì gọi là dục vọng mua sắm của phụ nữ.

Phụ nữ khi đi mua sắm nhất định phải chuẩn bị kỹ, thứ nhất là chọn một đôi giày cao gót thoải mái, là thực nữ thì tuyệt đối tránh xa giày thể thao, sau đó cần xem hết tất cả các trang web cùng tạp trí thời trang để cập nhật toàn bộ những mẫu hàng hiệu mới nhất, tiếp theo là tìm hiểu về địa điểm phân phối hàng của những hãng đã chọn, lựa chọn con đường nhanh nhất và tiện nhận để đi đến đấy, tuyệt đối không thể bỏ qua bất cứ một cửa hàng nổi tiếng nào, cuối cùng, quan trọng nhất chính là trên người phải có sẵn tiền,

đương nhiên thẻ Vip của trung tâm thương mại là nhất định phải có, như vậy khi tiêu tiền không chỉ sang mà còn có thể được chiết khấu a.

Lộ Hiểu Vụ bị hai người bọn họ tha lên tha xuống, hai chân đã gần như bị chặt đứt thế mà hai người bọn họ vẫn hưng phấn tiếp tục đi tiếp.

Lộ Hiểu Vụ nâng tay nhìn đồng hồ, trời ạ, đã sắp chín giờ ba mươi, hai siêu nhân này còn không muốn dừng lại sao?

Rốt cuộc Lộ Hiểu Vụ mệt mỏi tựa vào ghế sofa của một cửa hàng thời trang không nhúc nhích, hai mắt nhắm nháy, cô thật rất ghét đi dạo phố, hơn nữa không thích bản thân tự làm người khuôn đồ, vẫn là đi cùng người đàn ông ôn hoà vẫn thích hơn, có bao nhiêu đồ anh đều xách giúp, cô chỉ cần quan tâm chuyện xem xét đồ, nhìn trúng là mua. Hơn nữa mỗi lần đi mua đều có mục đích trước, không giống hai người này, cửa hàng nào cũng ghé, chắc còn tiếc không thể mang tiền hiện vào từng cửa hàng a.

Lộ Hiểu Vụ ngồi dựa vào sofa, nhìn một loạt quần áo đàn ông, trong lòng đột nhiên ý thức được một vấn đề, cô chưa từng mua quần áo cho Mạnh Dịch Nam. Lộ Hiểu Vụ hơi ngồi thẳng dậy, đem túi đồ đã mua được đặt lên sofa, chậm rãi đi đến xem xét một bộ quần áo, quần áo anh mặc là số mấy, ách, cô đúng là không biết. {hana: vợ con thế đấy}

Lộ Hiểu Vụ cắn môi dưới, thật muốn mua nhưng trong lòng lại do dự, không biết có nên gọi điện hỏi Mạnh Dịch Nam hay không, có điều nếu hỏi thì thật có điểm quái lạ, có thể khiến anh tổn thương không? Cô làm vợ lâu như thế mà không biết được anh mặc quần áo số mấy, cô.... thật không xứng làm vợ.

Đang lúc Lộ Hiểu Vụ rối rắm suy nghĩ Dương Mị Nhi và Giản Ngọc Đình đã thay đồ và đi ra, hai người đứng trước gương, tự nhận xét về nhau, cuối cùng vẫn phải hỏi ý kiến Hiểu Vụ xem nhìn có được không?

Hiểu Vụ nhìn hai người một chút rồi mỉm cười, gật đầu, rất đẹp.

Quả thật, chỉ cần có tiền thì có cái gì là khó nhìn đâu? Phạt dựa vào Kim trang, người dựa vào ăn mặc, xem ra những lời này nên đổi lại, người dựa vào Kim trang, phạt dựa vào ăn mặc [chỉ cần cái áo cà sa là được mà]. Có tiền đúng là cái gì cũng tốt.

Quả nhiên, hai người đều kích động, nhanh chóng thanh toán tiền. Lộ Hiểu Vụ nhân cơ hội bọn họ trả tiền lại vội trộm khoa chân múa tay với đồng quần áo nam bên trong, trong đầu cố gắng tưởng tượng chiều cao và hình thể của Mạnh Dịch Nam, đánh giá nửa ngày cuối cùng cũng quyết định mua một bộ. Mặc kệ, cô trở về sẽ lên xem số đo của anh, nếu trùng thì có thể đưa ra, nếu không thì đem dấu đi!

Dương Mị Nhi vừa nhìn thấy cô cầm quần áo nam đi ra, hai người nhìn nhau cười “Hiểu Vụ, cô không cần như thế đi, đi dạo phố cũng không quên chồng yêu a.” Hiểu Vụ mặt sớm đỏ, nhanh chóng giải thích “Quần áo của anh ấy hai ngày trước bị tôi giặt bị phai màu vào.” Nói xong ánh mắt vội tránh ra không dám nhìn thẳng bọn họ.

Dương Mị Nhi không lên tiếng, chỉ cười nháy mắt với Giản Ngọc Đình, học đi, làm vợ phải như thế, giờ phút nào cũng phải nghĩ về người đàn ông trong nhà.

.....

Ba người sau khi thanh toán toàn bộ tiền thì rời khỏi cửa hàng, đi xuống lầu dưới, bước ra khỏi thang máy mắt hai người bọn họ sáng lên, hưng phấn lôi kéo tay Hiểu Vụ vào một cửa hàng. Lộ Hiểu Vụ đứng trong góc, ngẩng đầu nhìn biển hiệu, một màu hồng ngọt ngào, tên cửa hàng là “Yêu Mị”, người mẫu trong tủ kính tất cả đều mặc nội y gợi cảm. Là một cửa hàng chuyên bán nội y.

Lộ Hiểu Vụ mang theo túi đi vào, cô cũng nên đổi một bộ mới.

Tiến vào bên trong, hai nhân vật chính vây quanh bà chủ cửa hàng, hưng phấn hỏi thăm cái gì đó. Lộ Hiểu Vụ cũng bắt đầu xem xét xung quanh, nhìn những nội y được trưng bày Lộ Hiểu Vụ chỉ dám xem những bộ kiểu dáng bảo thủ, có chút gợi cảm cô cũng không dám xem.

“Bà chủ, trên mạng tôi thấy cái loại nhìn trong suốt, nơi này có không?” Dương Mị Nhi hạ giọng ghé vào bên tai bà chủ thăm thì.

“Có, có, cô đợi một chút.” Bà chủ vừa thấy hai người bọn họ đã biết là người sành sỏi, thật nhanh chạy đến sau quầy.

Lộ Hiểu Vụ giả như không nghe thấy gì, chậm rãi đi dần ra ngoài cửa, hai sắc nữ này đi mua đồ, còn là loại trong suốt, trong cái đầu trống rỗng của Hiểu Vụ đều cảm thấy khâm phục....

Chỉ chốc lát, bà chủ đi ra mang theo mấy mẫu, Dương Mị Nhi và Giản Ngọc Đình hưng phấn mở ra so lên người, sau đó phát ra tiếng cười cùng tiếng than sợ hãi.

Lộ Hiểu Vụ cảm thấy khó chịu, hai người này một chút cũng không kìm chế sao? Cũng chưa kết hôn, mua loại quần áo này làm gì? Trong đầu không cần thận lại nhớ đến lần trước Mạnh Dịch Nam nhìn cô thay áo ngủ, oanh, máu nóng nhanh chóng lưu chuyển, cô.... Sao đột nhiên lại cảm thấy đầu óc choáng váng, trong đầu vang vọng thanh âm trầm thấp của Mạnh Dịch Nam, vòng ôm mạnh mẽ, còn có... A! không thể suy nghĩ, Lộ Hiểu Vụ vừa ngẩng đầu liền đụng trúng một tủ trưng bày.

Cả ba người bên trong đều nhìn về phía cô “Hiểu Vụ, cô làm sao vậy?” Dương Mị Nhi buông quần áo, đi lại đỡ lấy cô.

Lộ Hiểu Vụ đỏ mặt lui dần ra ngoài cửa nhưng cuối cùng vẫn bị Dương Mị Nhi tóm được, Giản Ngọc Đình thấy cô luống cuống cười ha ha “Hiểu Vụ, cô thường mặc loại nội y nào?”

Lộ Hiểu Vụ lấp bắp nói “Bình.... thường...” Cô khẳng định là cô mặc loại bình thường nhất.

“Ách.... Cô cũng kết hôn rồi, khẳng định là có điểm khác biệt đi.” Dương Mị Nhi cầm lấy một bộ váy ngủ hoàn toàn trong suốt màu đen đưa đến trước mặt Lộ Hiểu Vụ, Lộ Hiểu Vụ cảm thấy huyết áp của mình tăng vọt lên trời, trời ạ, cái này.... quần áo gì mà nhìn xuyên, làm sao mặc? Cô..... bọn họ cũng thật can đảm.

“Váy ngủ của tôi là thế này.” Lộ Hiểu Vụ nhanh chóng biện minh, chỉ vào một bộ váy ngủ thật bảo thủ. Cô mới không cần mặc cái loại quần áo này, so với không mặc gì còn đáng sợ hơn.

“Không thể nào, vậy chồng cô làm sao thường thức? Hắc hắc, khẳng định là lén mặc mà không cho chúng tôi biết đi.” Giản Ngọc Đình khoé miệng cong lên, nhí nhí ngược Hiểu Vụ, tuy rằng không tính là vĩ đại nhưng nếu mặc váy ngủ khêu gợi thì chắc hẳn cũng rất mê người.

Lộ Hiểu Vụ bị cô động chạm càng thêm ngượng ngùng, xấu hổ lùi qua một bên “Hai người cứ từ từ chọn, tôi đi chọn cái khác.” Cô vẫn là nên nhanh chọn một bộ nội y bình thường, bằng không chắc sẽ bị bọn họ dọa chết.

Bà chủ thấy bọn họ bàn tán về nội y tình thú cảm thấy rất có hứng thú, lập tức đem toàn bộ cực phẩm ra, “đây là kiểu dây thừng, chỉ cần kéo ở đây liền mở hết ra, thật là tiện lợi, đây là kiểu nửa trong suốt, phía dưới đặc biệt nửa ẩn nửa hiện, đây là kiểu đồ y tá, rất nhiều cô gái thích, nói là bạn trai yêu sẽ...”

Lộ Hiểu Vụ nghe được đến cả cổ cũng đỏ hết lên, nghe đến đâu cũng cảm thấy thật đáng sợ, đáng sợ đáng sợ.

Lộ Hiểu Vụ chọn một bộ nội y kiểu dáng bảo thủ, chạy nhanh đến quầy thanh toán tiền, nhỏ giọng nói “Bà chủ, bộ này.” Bà chủ thấy hai người kia còn đang chọn liền giúp cô đóng gói trước.

“Bà chủ, nghe nói trên mạng dạo này có loại nội y kẹo, chỗ bà có không?” Giản Ngọc Đình hỏi.

“Cái cô nói là cái loại có thể ăn được này đi?” Bà chủ vừa nghe liền nở nụ cười “Có nhiều cô gái hỏi thăm, chúng tôi lại không có, chắc sắp tới sẽ có. Tôi may chỉ có mấy cái làm hàng mẫu, nếu mấy cô muốn, tôi có thể cùng nhau bàn bạc.”

Lộ Hiểu Vụ đem đồ bỏ nhanh vào trong túi, trán đã muốn đổ mồ hôi lạnh, có thể ăn? Nội y? Trời ạ, không cần dọa người thế đi, hai cô gái kia còn muốn mua nội y để ăn nữa sao?

“Được được, tôi cũng muốn.” Dương Mị Nhi hưng phấn nhảy dựng lên “Hôm nào tìm người đàn ông nào thử một chút mới được.”

.....

Lộ Hiểu Vụ hoàn toàn bị đánh gục, hai cô nàng này không phải là phụ nữ bình thường, tuyệt đối không phải, cô đã sắp chịu không nổi.

“Hiểu Vụ, cô cũng chọn một bộ đi, chồng cô khẳng định sẽ yêu cô đến chết.” Giản Ngọc Đình cười ngọt ngào với cô.

Lộ Hiểu Vụ từng bước từng bước lùi về sau, tay còn túm chặt cái túi giấy, cô... tuyệt đối không cần! Cô cố hít một hơi dài, cố gắng để bản thân không thét lên “Cảm ơn, không cần.”

“Được rồi, nói không chừng ở nhà cô đã có cả chục bộ cũng nên.” Dương Mị Nhi cười gian tà, “Được rồi, bà chủ, tính tiền ba bộ.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Hiểu Vụ co rút, hoàn toàn không thể phát biểu gì, ngây ngốc đứng tại chỗ, bọn họ.... sao lại có thể mạnh mẽ bức người như thế?

“Đúng, coi như thù lao hôm nay cô giúp bọn tôi dạo phố.” Giản Ngọc Đình cười tươi sáng lạn, bộ quần áo này cũng không quý, so với những gì hôm nay nhờ Hiểu Vụ mà bọn họ tiết kiệm được khẳng định là buôn bán có lời.

Lộ Hiểu Vụ chậm rãi đứng thẳng lên, ngẩng đầu nhìn hai người bọn họ, lại lần nữa cười cứng nhắc “Không cần khách khí như vậy.” Là không cần quá mức như thế, trăm ngàn lần không cần mua, mua cô cũng sẽ bỏ đi! Tuyệt đối, tuyệt đối sẽ bỏ đi! Nếu để cho Mạnh Dịch Nam biết, trời ơi, cô.... Không muốn, muốn điên rồi!

“Bà chủ, ba bộ thì được ưu đãi gì không, bà xem chúng tôi đã mua nhiều như vậy a.” Hai người đã không nhìn đến cô, bắt đầu cùng bà chủ trả giá.

Lộ Hiểu Vụ mắt thấy dù có phản kháng cũng không hiệu quả, quyết tâm phải mang bộ đồ kia tiêu diệt hoàn toàn. Nội y kẹo ư? Dùng đường làm chỉ? Làm sao có thể mặc, làm sao có thể để lên người a? Hoàn toàn không thể tưởng tượng, sao lại có kiểu quần áo BT như vậy. Còn có thể ăn? Có thể ăn sao còn mặc lên người, thật sự là không thể hiểu nổi. Lộ Hiểu Vụ dùng sức lắc đầu, quyết định đem tất cả mọi chuyện quên đi, dù sao cô cũng tuyệt đối không dùng cái loại quần áo khủng bố này.

Hai người kia cuối cùng cũng chọn xong váy ngủ, đi khỏi cửa hàng nội y, nhìn Lộ Hiểu Vụ đứng cạnh cửa vẻ mặt không hơn không giận thì nhanh chóng đi đến bên cạnh trái túm phải túm tay cô, “Hiểu Vụ, hôm nay thật sự là quá tuyệt đi, thật thích.”

Lộ Hiểu Vụ cố gắng mỉm cười, vui vẻ là tốt rồi. Quả thật hai chân bọn họ cũng sớm mỏi rã rời, hận không thể có người đưa bọn họ về a.

.....

Ba người đi vào thang máy, Dương Mị Nhi cùng Giản Ngọc Đình vẫn tiếp tục chủ đề về nội y, Lộ Hiểu Vụ cần túi đồ đựng bên cạnh làm bộ không nghe thấy.

“Hiểu Vụ, bộ đồ vừa rồi, vị kia nhà cô nhất định thích a.” Giản Ngọc Đình cười trộm nói với Hiểu Vụ.

Lộ Hiểu Vụ mỉm cười lắc đầu “Không thể nào.” Quần áo có thể ăn nhất định là không mặc lâu được, thể thì có lợi ích gì.

“Đợi anh ấy thưởng thức nhất định sẽ thích...” Giản Ngọc Đình cười như không cười nói, Dương Mị Nhi vẫn dựa vào thang máy cười trộm.

Lộ Hiểu Vụ bị hai người cười cho nổi hết cả gai ốc, anh thưởng thức cái gì? Nội y kẹo ư? “Anh ấy không thích đồ ngọt.” Cô nhớ kỹ sở thích của anh.

“Ăn bình thường đương nhiên là không thích, cô mặc cho anh ấy ăn, khẳng định là yêu đến chết!” Dương Mị Nhi cười tà mị.

Nói tới nói lui thang máy đã đến nơi, ding một tiếng, cửa thang máy mở ra, hai người ôm lấy tay cười lớn đi khỏi thang máy.

Lộ Hiểu Vụ mặt ngơ ngẩn chậm rãi đi khỏi thang máy, mặc cho anh ăn là có ý gì? Lộ Hiểu Vụ cố gắng suy nghĩ để hiểu những điều bọn họ nói, cô đem nội y mặc lên người, để cho anh ăn, vậy Mạnh Dịch Nam không phải....

Oanh, túi giấy trong tay Lộ Hiểu Vụ rơi xuống, trời ạ... bọn họ.... nói chuyện ma quỷ gì a! làm hại cô... nghĩ đến hình ảnh đáng sợ.

Hai người đi phía trước nghe tiếng động vội chạy ngược lại, nhìn Lộ Hiểu Vụ toàn thân đỏ bừng, đứng ngây như phỗng trước cửa thang máy, túi giấy rơi dưới đất. Hai người đồng thời chạy đến bên cạnh “Hiểu Vụ, cô làm sao vậy?”

Lộ Hiểu Vụ bị hai người láo nháo hỏi han mới lấy lại tinh thần, mặt vẫn tiếp tục đỏ. Bọn họ đúng là đại sắc nữ, sắc nữ siêu cấp BT, tự nhiên lại nói cho cô chuyện khủng bố như thế!

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều, chờ mua về cùng chồng yêu dùng thử đi.” Giản Ngọc Đình nghĩ đến cô bắt đầu tưởng tượng, tươi cười nhặt túi giấy lên, kéo tay cô ra khỏi trung tâm mua sắm.

....

Lộ Hiểu Vụ gọi điện cho Mạnh Dịch Nam, Dương Mị Nhi và Giản Ngọc Đình nghe nói Mạnh Dịch Nam muốn đến đón cũng không vội đi, nói không nữa đi, lúc này xe không dễ đón, ý đồ thật rõ ràng, muốn đi nhờ xe của cô.

Ba người đến một quán cà phê dưới tầng một trung tâm mua sắm uống cà phê đợi xe của Mạnh Dịch Nam.

Trong chốc lát, Dịch Nam điện thoại đến, ba người đi ra khỏi quán cà phê đã nhìn thấy xe của Mạnh Dịch Nam đậu sát bãi đậu xe.

Ba người lên xe, Dịch Nam lễ phép gật đầu chào hai vị đồng nghiệp của Hiểu Vụ.

Hiểu Vụ ngồi ở ghế phụ, Mạnh Dịch Nam muốn giúp cô cầm túi giấy, Hiểu Vụ mỉm cười nói muốn tự cầm. Mạnh Dịch Nam cũng không ép, giúp cô cài lại dây an toàn, khởi động cho xe rời đi.

Dọc đường đi, hai đại sắc nữ thi nhau hỏi han Mạnh Dịch Nam, đem Hiểu Vụ quăng qua một bên. Dịch Nam mỗi lần trả lời câu hỏi của bọn họ đều nhìn Hiểu Vụ dò hỏi ý cô. Hiểu Vụ luôn mỉm cười với anh tỏ vẻ đồng ý.

Nhìn sắc mặt kia hai đại sắc nữ hâm mộ không thôi, chồng của Hiểu Vụ thật sự rất yêu cô.

Cuối cùng cũng đưa hai người bọn họ về đến nhà, Giản Ngọc Đình trước khi xuống xe còn thần bí tựa vào cánh cửa, ghé vào gần Hiểu Vụ, thấp giọng nói “Tôi viết giấy bảo đảm, chồng cô nhất định thích bộ nội y kia.” Nói xong cười vang rời đi.

Lộ Hiểu Vụ thật vất vả mới khống chế được nhiệt độ, giờ đây toàn thân cô lại đỏ tươi như tôm. Có đánh chết cô cũng không để Mạnh Dịch Nam biết cô có bộ nội y này, tuyệt đối không.

“Hiểu Vụ?” Mạnh Dịch Nam quay qua thấy mặt Hiểu Vụ hồng rực, đồng nghiệp của cô nói gì mà khiến mặt cô đỏ bừng như vậy?

Lộ Hiểu Vụ vội vàng ngẩng mặt lên “Dịch Nam, về nhà đi.” Không nên hỏi, cô cái gì cũng không biết. Lộ Hiểu Vụ liều mạng nuốt nước miếng, rất... đáng sợ, cô sẽ không bao giờ đi ra ngoài cùng hai người kia nữa.

“Em không thoải mái?” tay Mạnh Dịch Nam vừa nhấc xem trán cô, thật nóng “Lộ Lộ?” Mạnh Dịch Nam lo lắng gọi.

Trán Hiểu Vụ vừa bị đôi tay ấm áp của anh chạm vào liền như bị điện giật, anh... không nên chạm vào cô, cô hiện tại không thoải mái. Đầu óc cô đều bị lời nói và hình ảnh của hai đại sắc nữ kia làm cho..... dâm uế không chịu nổi, mà cô cũng không biết vì sao mình bất giác lại nghĩ đến anh. A.... a..... cô điên rồi, toàn thân đều khô nóng không chịu được.

“Dịch Nam, em muốn về nhà.” Lộ Hiểu Vụ quay mặt đi, khó khăn mở miệng yêu cầu anh lái xe đi.

Tuy rằng Mạnh Dịch Nam buồn bực nhưng vẫn khởi động xe, trực tiếp lái về nhà.

Kết quả đêm đó Lộ Hiểu Vụ nhốt mình trong phòng tắm hơn một giờ, sau đó trên giường, khi Mạnh Dịch Nam mới nhẹ nhàng ôm cô cô đã giống một viên kẹo đường, một cái chạm nhẹ là đã hoà tan, khiến anh yêu muốn chết!

Mạnh Dịch Nam yêu đến chết tiếng hừ nhẹ nhỏ nhỏ của cô, giống như một con mèo nhỏ đang khe rên, Hiểu Vụ khẳng định là lại chịu kích thích.

37. Chương 37: Thiên Chức Của Người Phụ Nữ

Edit: ...

Beta: hana

Hai ngày nay Lộ Hiểu Vụ cứ nhìn thấy Dương Mị Nhi và Giản Ngọc Đình liền lảng tránh, còn ở trong văn phòng thì cô cũng cố gắng thu mình lại. Dương Mị Nhi cùng Giản Ngọc Đình có trêu chọc cô vài lần, nhưng cô cũng không lên tiếng nên bởi vậy họ cũng không để ý cô nữa.

Lộ Hiểu Vụ qua ba ngày mới trở lại bình thường, nghĩ tới hôm đó Mạnh Dịch Nam đột nhiên nói một câu, thực sự làm cho cô lúng túng muốn chết. Mạnh Dịch Nam nói “Lộ Lộ, cơ thể của em rất cực cũng đã thức tỉnh!”

Lộ Hiểu Vụ thật sự là khóc không ra nước mắt, căn bản không phải cơ thể của cô thức tỉnh mà chính là cô bị hai bà siêu cấp sắc nữ kia đầu độc. Đám sắc nữ thường thường ném cho cô mấy quả bom tình dục làm cô rơi vào đó như lọt vào trong sương mù. Nếu không phải trong lòng còn có chút đạo đức cơ bản thì cô hoài nghi có lẽ mình tùy thời sẽ đắm chìm trong đó!

—

Giữa trưa, mẹ gọi điện thoại tới trách mắng Hiểu Vụ đã lâu như vậy mà không về nhà, cũng không gọi cho cha mẹ. Hiểu Vụ mới giật mình thấy, từ sau khi Diệp Tỷ đến đây, cô cùng Mạnh Dịch Nam có đến hai tuần không về nhà ăn cơm nên trong lòng hổ thẹn, nhanh chóng đồng ý hết giờ sẽ tới.

Cô vội gọi điện thoại cho Mạnh Dịch Nam nói bữa tối sẽ về nhà cha mẹ ăn cơm, Dịch Nam liền đồng ý tấp lự.

Lúc hết giờ, Lộ Hiểu Vụ khoác ba lô đi thang máy xuống dưới lầu. Lúc bước vào đại sảnh lớn dưới tầng trệt, xuyên qua cửa kính vẫn không thấy xe của Mạnh Dịch Nam nên nghĩ anh phỏng chừng còn chưa tới.

Lộ Hiểu Vụ ngồi ở ghế sofa dưới đại sảnh chờ Mạnh Dịch Nam.

Ngồi chỉ chốc lát thì chợt nghe một tiếng gọi lớn “Lộ Hiểu Vụ.” Hiểu Vụ vội vàng ngẩng đầu, Cảnh Hạo? Cô vội vàng đứng dậy “Chào Cảnh quản lý.”

“Như thế nào còn chưa đi? Mọi người đâu?” Cảnh Hạo đi đến đứng bên người cô, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lên.

“Chồng tôi lát nữa sẽ tới đón.” Lộ Hiểu Vụ nhẹ nhàng cười, cảm thấy cứ nên cách xa Cảnh Hạo một chút.

“Thật là hạnh phúc.” Cảnh Hạo khẽ cười, mắt nhẹ nhàng nhìn thẳng vào mắt Lộ Hiểu Vụ.

Lộ Hiểu Vụ bị anh soi nên có chút ngượng ngùng, nhớ tới lúc anh thất tình gần đây. Vừa rồi cũng không gặp được anh nên không biết hiện tại tâm tình của anh đã tốt hơn chưa?

“Cảnh quản lý, gần đây anh có khỏe không?” Cô kỳ thật là muốn hỏi anh sau lúc thất tình đã khá hơn chưa, nhưng lại cảm thấy nói như vậy rất đường đột nên đành phải lễ phép hỏi một chút.

“Rất tốt, tôi còn muốn nói cảm ơn cô một câu.” Cảnh Hạo nhìn Lộ Hiểu Vụ trên mặt có chút do dự mà trong lòng hơi vui mừng, sự quan tâm của cô luôn phớt nhẹ làm cho người ta không dễ phát hiện.

“Không có gì.” Lộ Hiểu Vụ cho rằng anh nhắc tới việc lần trước cô nghe anh tâm sự.

“Về cái nhẫn cơ, chị họ của cô đã giúp tôi xử lý.” Cảnh Hạo mỉm cười.

A? Lộ Hiểu Vụ sững sốt một chút, việc mua nhẫn kim cương sao? Chuyện khi nào mà làm sao cô cũng không hề biết “Anh Cùng chị họ?”

“Quý tiểu thư nói chỉ cần có chiết khấu một chút thì sẽ có người cần. Hôm nay vừa gọi điện thoại cho tôi nói đã bán được nên bảo tôi đến đó.” Cảnh Hạo trong mắt thoáng cười.

“Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi, anh có thể để tiền lại rồi mua cái còn lớn hơn nữa.” Lộ Hiểu Vụ nhất thời nóng vội, nói ra thành lời rồi mới cảm thấy không ổn đành xấu hổ cười cười, cô không phải là có ý tứ kia.

Cảnh Hạo nhìn dáng điệu đáng yêu của cô mà không khỏi cười thầm “Đúng vậy, dù sao cô cũng không cần.” Cô quần bách mặt đỏ bộ dáng rất cuộc làm cho người ta nhìn không được phải muốn trêu chọc.

“Ách..... Ha ha, Cảnh quản lí, anh nói thật hay giỡn vậy.” Lộ Hiểu Vụ cười gượng hai tiếng, sau lưng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Lạ giời, không nên nói loạn hay nói đùa, nơi này là ở tầng trệt của công ty, nếu để đồng nghiệp nhìn thấy thì sẽ thật sự chết thảm. “Anh tôi còn có chuyện, anh cứ đi trước đi.” Không phải anh ấy nói muốn đi đến chỗ chị họ sao, vây thì mau đi đi đừng chậm trễ nữa. Kỳ thật là cô muốn Dịch Nam mau chóng đến. Cô lo lắng nếu hai người chạm mặt nhau thì Dịch Nam sẽ mất hứng, tốt hơn là không nên gặp nhau.

Cảnh Hạo nghe ra ý tứ của cô thì nụ cười trên mặt kém tươi rồi khẽ vuốt cằm “Tôi đi trước, có rảnh lại nói chuyện sau.” Nói xong xoay người tiêu sái bỏ đi.

Lộ Hiểu Vụ nhìn theo bóng lưng Cảnh Hạo, trong lòng suy nghĩ Minh Quyên như thế nào lại chủ động giúp Cảnh Hạo xử lý nhẫn kim cương. Lần trước không phải chị ấy còn cảm giận mắng mỏ Cảnh Hạo vô sỉ? Cũng chả biết được, có điều là Minh Quyên cùng Cảnh Hạo hai người đều vừa trải qua nỗi đau, nếu có thể lại gần nhau cũng không phải là một chuyện tốt sao?

Lộ Hiểu Vụ đang suy nghĩ thì di động vang lên. Lộ Hiểu Vụ nhanh chóng nghe, là cuộc gọi của Dịch Nam. Cô vừa nhận điện thoại vừa đi ra khỏi đại sảnh, nhìn thấy xe của Mạnh Dịch Nam đỗ ở trước cửa, cô mỉm cười tắt điện thoại đi tới.

Một chiếc xe chậm rãi từ bãi đỗ xe ra, Lộ Hiểu Vụ đứng ở tại chỗ để cho xe đó đi trước, ngược mắt nhìn thì ra là xe của Cảnh Hạo. Cảnh Hạo mỉm cười với cô, vẫy vẫy tay rồi đi qua trước mặt cô. Mạnh Dịch Nam cũng nhìn thấy Cảnh Hạo nên ánh mắt trầm xuống, rồi nụ cười chậm rãi hiện lên. Cảnh Hạo ra hiệu cho anh vượt lên nên anh cười trả lời. Xe hai người lần lượt đổi vị trí rồi Cảnh Hạo điều khiển xe đi lối khác.

Lộ Hiểu Vụ ngồi trên xe, Mạnh Dịch Nam mỉm cười nói “Kia không phải Cảnh quản lí chỗ em sao?”

“Đúng vậy, anh ấy muốn đi tìm chị họ.” Lộ Hiểu Vụ trong lòng còn muốn chuyện của Minh Quyên cùng Cảnh Hạo nên thành thật trả lời.

“Nga?” Mạnh Dịch Nam nhướn mày “Anh ta tìm Minh Quyên có chuyện gì?” đồng thời cúi người quàng dây an toàn cho Lộ Hiểu Vụ.

“Lần trước là mua cái nhẫn, sau đó anh ấy muốn xử lý, Minh Quyên giúp đỡ.” Lộ Hiểu Vụ chờ Mạnh Dịch Nam ngồi thẳng người mỉm cười nhìn anh. “Em đột nhiên phát hiện, Minh Quyên cùng Cảnh quản lí rất xứng đôi.”

Mạnh Dịch Nam vừa nghe vậy thì ánh mắt phút chốc sáng lên ra sức gật đầu “Thực sự cũng không tệ.” Thì ra là Lộ Hiểu Vụ muốn tác hợp cho Minh Quyên cùng Cảnh Hạo. Chuyện này đương nhiên thực không tệ, ít nhất anh cũng không cần lo lắng .

—

Hai người cùng nhau đến nhà họ Lộ. Cha mẹ nhà họ Lộ đã sớm chuẩn bị tốt đồ ăn, vừa vào tới cửa đã giục hai người đến bàn ăn ngay.

Một bữa cơm hoà thuận vui vẻ. Lộ ba Lộ mẹ quan tâm nhiều nhất đương nhiên là chuyện bọn họ gần đây có bận rộn không? Thân thể có được khỏe không? Trong ngôn ngữ vẫn để lộ ra hy vọng hai người nên làm chính sự nhiều hơn.

Cái gì là chính sự đây? Lộ Hiểu Vụ sau khi ăn xong bị mẹ lôi ngay vào trong phòng thì cô mới hiểu được. Chính sự chính là đại sự của hai vợ chồng, vấn đề bầu bí của mình.

“Hiểu Vụ, con và Dịch Nam kết hôn cũng đã hơn nửa năm rồi?” Lộ mẹ kéo tay con gái, cau mày hỏi.

“Vâng, cũng gần chín tháng.” Lộ Hiểu Vụ nghĩ như thế mà cũng thấy thời gian trôi rất nhanh .

“Vậy như thế nào mà một chút động tĩnh cũng không có? Không nên thế!” Lộ mẹ nhìn bụng con gái mà nghi hoặc hỏi “Tiểu Thanh ở tầng dưới cũng đã có mang, so với con còn kết hôn muộn hơn những bốn tháng đấy.”

Lộ Hiểu Vụ ngậm miệng không dám hé răng, cô cũng không biết nữa. Theo lý mà nói, cô cùng Mạnh Dịch Nam so với bình thường thì còn hơn bình thường, thậm chí là cố gắng vượt xa người thường, không đạo lý nào mà không có thai được?

“Có phải là con uống thuốc tránh thai? Hiểu Vụ, mẹ phải nói với con, trăm ngàn đừng vì bảo trì dáng người mà không cần đứa con nhé!” Lộ mẹ bắt đầu khẩn trương, liệu có thể là con gái không muốn có con sớm như vậy?

“Không có, con không hề uống.” Lộ Hiểu Vụ vô tội giải thích, cô vẫn nghe theo lời mẹ, thuận theo tự nhiên thì có thể sẽ có mang.

“Vậy Các con Có phải không cố gắng đủ mức?” Lộ mẹ suy nghĩ nửa ngày cuối cùng vẫn là úp úp mở mở nói ra nghi hoặc trong lòng.

“Mẹ..... Chúng con rất hòa thuận mà.” Lộ Hiểu Vụ bị mẹ hỏi khiến ặt đở tai hồng.

“Một tuần liệu có được Hai lần không?” Lộ mẹ hỏi câu này thậm chí cũng nhỏ giọng, cô cũng rất khó mở miệng.

Lộ Hiểu Vụ hai tai đều đỏ, e lệ gật đầu. Hai lần? Có khi một ngày đã thừa thì có

“Vậy kỳ quái, các con đều còn trẻ như vậy, hẳn là không thành vấn đề a.” Lộ mẹ càng nghĩ càng buồn bực “Hiểu Vụ.....” Lộ mẹ đột nhiên nắm tay Hiểu Vụ thủ, nhìn cô chăm chăm .

Lộ Hiểu Vụ nhìn điệu bộ của mẹ, không rõ mẹ muốn nói gì.

“Các con liệu có kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân không?” Lộ mẹ nhíu mày nhìn cô chăm chăm.

Lộ Hiểu Vụ sững sốt một chút “Có, đã đặc biệt đến khám ở bên bà mẹ và trẻ em mà.” Lúc ấy cô và Dịch Nam cùng đi .

“Nhưng đó chỉ là kiểm tra bình thường. Hay là con lại đến bệnh viện kiểm tra lại cận kề. Con đi trước đừng nói cho Dịch Nam, có kết quả gì trở về nói ẹ.” Lộ mẹ lo lắng đã như viết ở trên mặt khiến cho Lộ Hiểu Vụ cũng có chút khẩn trương.

“Mẹ?” Lộ Hiểu Vụ đi theo mẹ đứng lên.

“Hiểu Vụ, hy vọng là mẹ suy nghĩ nhiều. Con cũng đừng quá để ý trong lòng, đầu tiên cứ đi kiểm tra trước rồi nói sau.” Lộ mẹ khẽ ấn vai Hiểu Vụ, nét mặt cố gắng ra vẻ thoải mái.

Lộ Hiểu Vụ chỉ có thể ngẩn ngơ nhìn mẹ mà không biết nên nói điều gì. Ý tứ của mẹ thì cô đại khái hiểu được. Mẹ hoài nghi thân thể cô có tật xấu cho nên mới hơn nửa năm mà còn không có mang đứa bé.

Mẹ cúi đầu đi tới cửa, khi đi đến cạnh cửa thì dừng một hồi, do dự mà lại xoay người nhìn phía Hiểu Vụ “Hiểu Vụ a, phụ nữ là phải sinh con thì mới hoàn chỉnh.” Nói xong, nặng nề đẩy cửa đi ra ngoài.

Chỉ còn lại độc Lộ Hiểu Vụ giật mình ở trong phòng, trong đầu thật lâu vẫn vương vấn câu nói kia của mẹ!

—

Hai người lại ngồi chơi một hồi rồi trở về nhà .

Mạnh Dịch Nam phát hiện Lộ Hiểu Vụ dọc đường đều rầu rĩ không vui, anh khẽ vuốt má Hiểu Vụ “Làm sao vậy?” Cô lúc này có tâm sự liên ngắc không nói lời nào.

“Không có gì.” Lộ Hiểu Vụ lắc đầu, nhẹ nhàng cười.

Lời nói của mẹ giống như là một quả cân nặng nề đặt ở trái tim làm cho Hiểu Vụ cảm thấy áp lực. Cô vẫn biết cha mẹ rất muốn ôm cháu, nhà họ Lộ chỉ một mình cô, cha mẹ mỗi lần nhìn thấy trẻ con nhà khác đều thích vô cùng. Hai ông bà bình thường ở nhà cũng không có gì tiêu khiển, khó tránh khỏi sẽ có chút nhàm chán và lẻ loi, cho nên hy vọng cô cùng Dịch Nam sớm một chút sinh con để làm cho bọn họ được hưởng trọn vẹn niềm vui con cháu.

Lộ Hiểu Vụ từ nhỏ đã bị giáo dục, phụ nữ nên làm chuyện của phụ nữ, sinh đẻ con cái, giúp chồng dạy con. Mẹ thường nói, phụ nữ nên lấy gia đình làm trọng, lấy chồng làm trọng, lấy con làm trọng. Mẹ không quen nhìn nhất chính là các cô nàng tân tiến, kiên trì độc thân không kết hôn, thậm chí không muốn sinh con, ở trong mắt bà đều là đại nghịch bất đạo. Cho nên thường trước mặt Hiểu Vụ ân cần dạy bảo, phụ nữ nên hoàn thành thiên chức của phụ nữ. Sinh con là chức năng vĩ đại nhất của phụ nữ, làm sao có thể vì duy trì dáng người hoặc là ham muốn hưởng lạc mà vứt bỏ loại trách nhiệm này!

Bởi vậy, Lộ Hiểu Vụ cũng vẫn cho rằng phụ nữ nhất định phải sinh con mới đầy đủ. Cô chính là một cô gái truyền thống bảo thủ. Còn giống như Minh Quyên vì không muốn sinh con mà ly dị chồng thì cho dù cô không phê phán Minh Quyên là sai, nhưng cô tuyệt đối tuyệt đối không dám làm, cũng cho rằng không nên làm. Vì người thương mà sinh con đẻ cái ở trong lòng Lộ Hiểu Vụ là một chuyện thật vĩ đại.

Lộ Hiểu Vụ cùng Mạnh Dịch Nam kết hôn hơn nửa năm, cuộc sống hết thấy đều bình thường nhưng lại chậm mang thai. Cô cũng thường xuyên lo lắng, liệu có thể là do bản thân có vấn đề không? Nhưng nỗi lo này trước kia chỉ là ngẫu nhiên xuất hiện ở trong lòng, hôm nay mẹ nói như vậy làm cô lo lắng quá mức.

Mạnh Dịch Nam nhìn vẻ mặt đầy tâm sự của Lộ Hiểu Vụ, lại không biết nên khuyên cô như thế nào, nghi hoặc trong lòng cũng càng ngày càng nặng. Không khỏi suy nghĩ có phải mình sai chỗ nào khiến Hiểu Vụ tức giận hay không? Chẳng lẽ vẫn là chuyện Diệp Tỳ? Hiểu Vụ chẳng lẽ đối với việc này vẫn còn di chứng?

Hai người cứ như vậy đều tự buồn, dọc đường không nói gì mà về đến nhà.

38. Chương 38: Đừng Làm Cô Đoán Mò

Edit: Lâm Lâm

Beta: hana

Dùng cơm trưa xong, Mạnh Dịch Nam cùng Lộ Hiểu Vụ liền ra khỏi nhà. Hôm nay, Diệp Tỳ cùng Michael lên máy bay đi từ HongKong đến Canada{hana: Gia Nã Đại là canada bà ạ. LL: ai biết, mà có nàng chính cho òi còn gì???? * cười đều*}

Khi vợ chồng Mạnh Dịch Nam đến sân bay, Chung Bình cùng Vệ Đông, Hàn Xa sớm đã đến.

Diệp Tỳ vừa thấy Mạnh Dịch Nam nắm tay Hiểu Vụ tới, khóe miệng rớt cục nở nụ cười.

“Tha gia mang khẩu chính là phiền toái.” Chung bình ở một bên cười nhẹ.

Mạnh Dịch Nam tròng mắt liếc bạn một cái, không biết hôm nay là ngày nghỉ ngơi sao? Chung Bình không sợ sự uy hiếp của bạn, hướng Vệ Đông cùng Hàn Xa trao nhau ánh mắt, nhìn thấy hai mắt Lộ hiểu vụ đều đỏ, ba người cùng nhận định hôm qua hai vợ chồng chắc chắn đã vận động quá độ, cả ba đều không nói mà chỉ cười nhẹ.

Lộ hiểu Vụ thấy bị mọi người nhìn thấu, nhất thời ngượng ngùng, mặt lạng lẽ đỏ lên.

“Cầm lấy” Mạnh Dịch Nam một tay kéo Hiểu vụ đến sát bên người, một bên đem túi giấy đưa ra trước mặt Diệp tỳ.

Diệp Tỳ mắt liếc túi giấy, khóe miệng lộ ra chút cười nhợt nhạt “Cái gì?”

“Tôi cùng Hiểu Vụ đi chọn, lên máy bay hãy xem.” Mạnh Dịch Nam thanh âm trầm thấp không mang theo độ ấm nói.

Diệp Tỳ sắc mặt chậm rãi bình tĩnh, chậm rãi tiếp nhận túi quà, chậm rãi nâng lên tầm mắt, mang theo hình ảnh Mạnh Dịch Nam trong mắt, lảng lạng ngóng nhìn.

Lộ hiểu Vụ nhìn hai người trong lúc đó đều không nói, những người khác thì chỉ cười mà không nói nhìn, trong lòng cảm thấy lạ “Các anh cứ ở đây tán gẫu, em đi mua nước ọi người.” Nói xong, không đợi Mạnh Dịch Nam ra tiếng, liền thoát khỏi tay anh, hướng nơi bán nước đi đến.

Chung Bình nhìn theo bóng dáng Lộ hiểu Vụ, trầm thấp cười, hướng Mạnh Dịch Nam liếc mắt một cái “Hiệu vụ quả nhiên là người biết ý.”

Mạnh Dịch Nam hung hăng trừng mắt một cái, anh bạn này thật không thể im lặng, làm ọi người đều xấu hổ thì mới vui vẻ lên được sao.

Diệp Tỳ đem gói to đặt lên ghế, cùng Michael nói gì đó, Michael liền thối lui sang một bên ngồi.

Diệp tỳ giương mắt nhìn Mạnh Dịch Nam “Chúng ta tâm sự.”

Mạnh Dịch Nam vừa nhìn vẻ mặt của cậu ta, thật là nghiêm túc, trong lòng không khỏi nói thầm, cậu ta muốn tán gẫu cái gì?

Chung Bình nhìn biểu tình của hai người, chạy nhanh lùi kéo Vệ đông cùng Hàn Xa đi đến chỗ khác.

Mạnh Dịch Nam đi theo Diệp tỳ đến bức tường kính của sân bay, xa xa có thể nhìn thấy máy bay.

“Làm sao vậy?” Mạnh Dịch Nam có điểm lo lắng, Diệp tỳ trăm ngàn lần đừng nói cái gì khiến anh phải nói lời cay đắng.

“Nam!” Diệp Tỳ nhìn bên ngoài bức tường thủy tinh, thanh âm nhẹ nhàng.

“Sao?” Mạnh Dịch Nam cũng nhìn ra ngoài bức tường, ngữ điệu của cậu ta làm cho anh khẩn trương.

“Em từng nghĩ tới, anh một ngày nào đó sẽ kết hôn.” Diệp Tỳ khước miệng giương lên, thản nhiên nói.

Mạnh Dịch Nam cau mày, không hé răng

“Lần do bỏ đi, em chỉ biết...” Diệp Tỳ tiếp tục nhẹ nhàng mà nói “Em đi Ottawa, là thử quên anh, em cho là em làm được, cho nên mới tiếp nhận Michael.”

Tay của Mạnh Dịch Nam nắm vào lan can càng chặt hơn, vẫn là trầm mặc không nói.

“Mà khi anh kết hôn, em vẫn là..... vẫn có cảm giác như bị đao cắt!” Cuối cùng thanh âm đã muốn nghẹn lại.

Mạnh Dịch Nam trong lòng ngẩn ra! Phút chốc xoay sang nhìn Diệp Tỳ. Diệp Tỳ chậm rãi quay đầu lại, trong mắt tràn đầy đau thương. Diệp tỳ là đau thật, cái đau này ngay cả Mạnh Dịch Nam cũng cảm nhận được. Mạnh Dịch Nam muốn mở miệng, nhưng là lời nói cứ như vậy không thể thoát ra. Anh....rất choáng váng!

“Em nghe Chung Bình nói vợ anh muốn ly hôn.” Diệp tỳ nháy mắt tươi cười “Nói thật, lòng em rất vui mừng. Em ngỡ tưởng anh có phải hay không đã chờ em.” cậu ta mở mắt đặt hình ảnh anh thật sâu trong mắt, sâu xa nói “Kết quả lại vẫn như cũ, chỉ là có mình em tình nguyện.” cậu ta chậm rãi quay mặt ra ngoài, ánh mắt xa xăm.

“Diệp tỳ.” Mạnh Dịch Nam trong lòng kích động, nên nói cái gì đây? Nói chính mình chưa từng cho cậu ta cơ hội, nói kỳ thật chỉ có cậu ta tự nguyện, lúc này, quả thật anh không nói nên lời. Ngực giống nhau như bị đè một khối đá, nặng nề vô cùng, tâm cũng trĩu nặng. Diệp tỳ có bộ dáng như thế này, chính mình cũng có sai, lúc trước hẳn là sớm phát hiện ra cậu ta không thích hợp, sớm một chút nói rõ cho cậu ta, cậu ta cũng sẽ không chìm sâu như thế này.

“Nam, anh nói anh yêu cô ấy.” Diệp tỳ hai tay căng thẳng, dùng sức quay sang Mạnh Dịch Nam mỉm cười “Vậy là tốt rồi, trăm ngàn lần không cần lại cho em ảo tưởng cơ hội!”

Mạnh Dịch Nam nhìn khuôn mặt Diệp Tỳ tươi cười, trong lòng chấn động, cậu ta...

“Em vẫn sẽ chờ anh ly hôn, nếu như có một ngày như thế.” Diệp Tỳ giả hoạt mắt chớp chớp, cuối cùng xoay người, nhìn phía xa xa hình ảnh Lộ Hiểu Vụ đang đi tới, nhẹ nhàng cười.

Mạnh Dịch Nam dõi theo ánh mắt cậu ta, chậm rãi nhìn ra xa, Lộ Hiểu Vụ bưng hai chén nước đứng ở chỗ, thản nhiên cười, vẻ mặt ôn hòa. Mạnh Dịch Nam ngực căng thẳng, chậm rãi nhìn qua mặt Diệp Tỳ “Tôi sẽ không ly hôn.” Anh biết chính mình muốn cái gì.

Diệp Tỳ thẳng tắp nhìn hai mắt Mạnh dịch Nam, giống như muốn tìm ra một tia do dự trong ánh mắt đó, nhưng là..... một tia cũng không có. Diệp Tỳ rốt cục nhẹ nhàng cười “Vây , anh nên để ý cô ấy hơn, cô ấy kỳ thật là một cô gái mẫn cảm, chính mình sẽ không biểu đạt. Đừng làm cho cô ấy phán đoán trái tim của anh, có lẽ cô ấy đoán không được.”

Mạnh Dịch Nam trong lòng căng thẳng, kinh ngạc nhìn Diệp Tỳ kia khuôn mặt tươi cười, cậu ta là đang tác hợp cho anh sao? “Diệp Tỳ...”

“Cô ấy nếu có khuyết điểm, em sẽ không buông tay.” Diệp Tỳ mỉm cười ngóng nhìn anh, Lộ Hiểu vụ so với chính mình càng thương anh.

Từ đêm đó Diệp Tỳ nhìn đến Mạnh dịch Nam vội vã đến bên cạnh Lộ hiểu Vụ, nhìn đến Lộ hiểu Vụ ở trên bàn bị chính mình nói á khẩu không trả lời được, cậu ta chỉ biết chính mình không có cơ hội, này hai người trong lòng đều có đối phương, lại không tự nhiên biểu đạt được. Cậu tưởng rằng chính mình cùng mưu kế của Chung Bình có thể phá hư hai người bọn họ, bởi vì cậu vẫn nghĩ Lộ Hiểu Vụ không yêu Mạnh Dịch Nam. Mà khi cậu nhìn thấy bộ dáng mất hồn của Lộ hiểu Vụ, cậu thấy hình dáng mình trong đó, cái này buồn bực không vui lại không có chỗ phát tiết. Cô kỳ thật là yêu Mạnh Dịch Nam.

Mà Mạnh Dịch Nam để ý Lộ hiểu Vụ, cậu cũng rõ ràng thấy được. Cậu chưa từng thấy người nào có thể có sức ảnh hưởng đến tâm của Nam như thế, mọi tâm tư của Nam đều bị Lộ Hiểu Vụ tác động. Vô số lần ở ban đêm, hấn ghen tị vì Mạnh Dịch Nam để ý đến Hiểu Vụ, chẳng lẽ bởi vì cô ấy là phụ nữ, chính mình là đàn ông sao? Làm hai người ở trước mặt cậu cố tình biểu hiện ngọt ngào làm cho trái tim cậu đau đớn, lại rốt cục tỉnh ngộ, nếu Nam yêu mình thì chính là năm đó đã nhận lời mình. Cậu ở trong mắt Nam bé nhỏ như vậy, không đáng kể, thậm chí ngay cả yêu cũng không phải, cậu không buông tay thì còn có thể thế nào?

Diệp Tỳ cuối cùng cũng theo Michael. Nếu không thể thương anh thì cũng có người thay cậu thương anh.

“Diệp Tỳ, tôi xin lỗi”.... Mạnh Dịch Nam hạ ánh mắt, nặng nề nói ra lời nói tận đáy lòng mà anh vẫn chưa dám nói. Anh không nên làm cho Diệp Tỳ đình trệ như ngày hôm nay.

“Là em yêu anh, anh có gì sai lầm?” Diệp Tỳ nâng mặt lên cười thanh thoát “Lần này rời đi, không biết khi nào gặp lại. Em có thể hay không có một yêu cầu hơi quá?”

Mạnh Dịch Nam nhìn khuôn mặt anh tuấn tươi cười, giống như năm đó ngày hè nhìn thấy Diệp Tỳ, kỳ thật anh cũng không phải như vậy chán ghét. Mạnh Dịch Nam mỉm cười nhìn cậu ta.

“Anh chưa từng ôm em.” Diệp Tỳ nhìn anh.

Mạnh Dịch Nam trong lòng ngẩn ra, chần chờ nửa ngày, rốt cục bước từng bước lên phía trước, dùng sức ôm cậu ta vào trong ngực (LL: AAAAA.....* kêu gào khản tiếng*..... cảnh đẹp, cảnh đẹp mọi người ơi.....hana* đập lâm lâm, lấy roi đánh toé máu, lấy dao phập phập... máu me be bét* LL : *bò dậy *..... * gào*.... cảnh đẹp thế cơ mà, cảnh đẹp thì ta nói là cảnh đẹp, mắc mớ gì chém ta???/ oaoaoaoao.... Hana ác ma....., * quay sang nhìn nốt cảnh đẹp đang diễn ra .) Diệp Tỳ, cái ôm này là dành cho kỷ niệm thời thanh xuân, là bạn, rồi lại sai lầm, cái sai lầm gọi là “tình yêu!” xin tha thứ, anh chỉ có thể xem em là em trai, một người em trai đặc biệt!

Diệp Tỳ nhào vào lòng anh, hít một hơi thật sâu, nở nụ cười! Cái ôm mà cậu từng mong ước, nhưng là cái ôm này cậu sẽ không hoài niệm.

Từ sân bay trở về, Mạnh Dịch Nam cùng Lộ Hiểu Vụ không nói gì. Chung Bình ở phía trước lái xe.

Lộ Hiểu Vụ nhìn ra bên đường, trong đầu luôn hiện lên hình ảnh Mạnh Dịch Nam cùng Diệp Tỳ ôm nhau, hai người đàn ông gắt gao ôm nhau!

Tất cả mọi người không hèn mà cũng không mở miệng nói. Mạnh Dịch Nam cùng Diệp Tỳ đều mang theo biểu tình bình tĩnh, tuy rằng làm ọi người đều ngạc nhiên, nhưng là ai cũng trầm mặc không nói.

Diệp Tỳ rốt cục đi rồi, mang theo tiếng cười ra đi.

Lộ Hiểu Vụ từng nhớ tới cậu ta từng dùng đôi mắt ai oán nhìn mình, trong lòng bất giác có tia thần thờ, cậu ta cũng không giống như Mạnh Dịch Nam nói, Diệp Tỳ với Mạnh Dịch Nam vẫn là có cảm tình. Diệp tỳ nhìn Mạnh Dịch Nam cũng Michael, rõ ràng ánh mắt không giống! Lộ Hiểu Vụ trong lòng nhẹ nhàng cười, cuối cùng Diệp tỳ đã lựa chọn rời đi? Chẳng lẽ Mạnh Dịch Nam lại làm cậu ta tổn thương?

Mạnh Dịch Nam cũng trầm mặc lái xe, trong xe ra vẻ chăm chú nghe tiếng nhạc ghi ta phát ra từ đài radio, nhưng kỳ thật trong lòng anh rất không yên. Lời nói của Diệp Tỳ vẫn lẩn vẩn quanh tai “đừng làm cho cô ấy phán đoán trái tim của anh, có lẽ cô ấy đoán không được!” Hiểu Vụ không đoán ra tâm của anh, tựa như anh cũng không đoán ra được cô ấy nghĩ gì trong đầu? Bọn họ chả lẽ cứ như vậy đoán qua đoán lại sao? Ngay cả Diệp tỳ mới ở chung không bao lâu mà còn nhìn ra Hiểu vụ mãi cảm cùng ẩn nhẫn, chính mình vì sao không cố gắng thay đổi?

Xe chạy qua khu phố trung tâm, cuối đường là hướng về nhà, Mạnh Dịch Nam đột ngột đổi hướng xe, đem xe quay lại, hướng đường quốc lộ đi tới.

“Đi đâu vậy anh?” Lộ Hiểu Vụ kỳ quái hỏi anh, “không trở về nhà sao?”

“Hôm nay cuối tuần, chúng mình đi ra ngoài chơi đi.” Mạnh Dịch Nam nghiêng mặt qua, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Lộ hiểu Vụ sửng sốt, nhìn vẻ mặt tươi cười kỳ quái của anh, không phải vừa rồi khuôn mặt anh tối tăm sao, giờ phút này đột nhiên thay đổi như vậy? Tò mò quá. “Đi chỗ nào ạ?”

“Chúng ta đi du thuyền.” Mạnh Dịch Nam một bên lái xe, một bên hướng phía bên tàu đi đến, tâm vừa động, đột nhiên có chủ ý.

“Bây giờ sao?” Lộ Hiểu Vụ bị anh làm cho đầu óc choáng váng, anh hôm nay làm sao vậy? Sao đột nhiên tâm tình tốt như vậy, cứ nhiên đi du thuyền. Cô ở thành thị như vậy nhiều năm nhưng chính là cũng không đi du thuyền bao giờ, chủ yếu du thuyền là dành cho khách nước ngoài đến thăm quan, người địa phương hầu như không đi du thuyền đi.

“Đúng, lên thuyền ăn cơm chiều được không?” Mạnh Dịch Nam thoát nhìn đề nghị của chính mình thật vừa lòng, tâm tình cũng vì thế mà nhảy nhót đứng lên

“Vâng” Lộ hiểu Vụ tuy rằng không biết vì sao anh lại có hứng thú như vậy, chỉ thấy trên mặt biểu tình hưng phấn, cô cũng bị cuốn hút, coi như cuối tuần này có một niềm vui ngoài ý muốn đi.

Mạnh dịch Nam vui vẻ lái xe về phía trước. Nếu cô không đoán ra, vậy để anh đến nói cho cô biết. Trái tim của anh vô điều kiện vì cô rộng mở!

39. Chương 39: Niềm Vui Đầy Bất Ngờ!

Edit: Linh Tinh Lung Tung

Beta: Hana

Mạnh Dịch Nam cho xe dừng ở bến tàu, mua vé xong liền lôi kéo Lộ Hiểu Vụ lên thuyền.

Hôm nay cuối tuần, du khách đi du thuyền không ít. Mạnh Dịch Nam tìm cái ghế dài, kéo Hiểu Vụ ngồi xuống. Trên thuyền là tiệc đứng, Mạnh Dịch Nam sắp xếp cho Hiểu Vụ ngồi xong, chính mình đi bưng đĩa thức ăn đủ hai người ăn trở về.

Lộ Hiểu Vụ nhìn anh cứ nhiên còn bưng hải sản, trong lòng bất giác khản trương, “Anh không thể ăn, đừng lấy, em cũng không muốn ăn.”

“Em thích ăn thì ăn, anh có thể ăn được một chút.” Mạnh Dịch Nam buông đồ ăn, ngồi đối diện Lộ Hiểu Vụ.

“Anh.....không cần phải chiều ý em.” Lộ Hiểu Vụ cảm thấy ngượng ngùng, Diệp Tỳ nói đúng, cô không chỉ không biết anh thích gì, cũng không biết anh luôn luôn chiều ý chính mình.

“Anh nguyện ý.” Mạnh Dịch Nam lòng mày nhướng lên, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Lộ Hiểu Vụ bị anh nhìn ngượng ngùng, đành phải im lặng ăn cơm.

“Lộ Lộ, Diệp Tỳ có khả năng nhiều chỗ hơi quá mức, em không nên trách cậu ta, cậu ta chính là.....” Mạnh Dịch Nam hi vọng Hiểu Vụ không hiểu lầm Diệp Tỳ, có thể cậu ta nhiều lúc quá mức, nhưng cũng không có ác ý.

“Em biết, cậu ấy là bạn tốt của anh.” Lộ Hiểu Vụ mỉm cười nói, anh không cần giải thích, Diệp Tỳ đã đi rồi, vậy chứng minh hết thấy, cậu ta cùng Mạnh Dịch Nam đã nhất định đạt được ước định nào đó, mà cô là vợ anh đành làm một mắt nhắm một mắt mở.

“Lộ Lộ.” Mạnh Dịch Nam cảm kích nắm chặt tay cô, cảm ơn lý giải của cô.

Hai người sau khi ăn xong, đi ra trên boong tàu tản bộ, tựa vào lan can, Mạnh Dịch Nam từ phía sau ôm Lộ Hiểu Vụ, cô có chút ngượng ngùng, đây là ở bên ngoài, người khác nhìn có thể hay không ngứa mắt.

Mạnh Dịch Nam biết trong lòng cô nghĩ gì, nhưng lại căn bản không nghĩ muốn buông tay ra, như cũ gắt gao ôm cô. Buổi tối gió vẫn là có chút lạnh, Mạnh Dịch Nam đem cô ôm vào trong ngực, dán tại bên tai cô, “Lạnh không?”

Lộ Hiểu Vụ nhẹ lắc đầu, ở trong lòng anh không có chút nào lạnh.

“Hiểu Vụ, em sao lại không tò mò về quá khứ của anh?” Mạnh Dịch Nam kề sát mặt cô, cảm nhận được khuôn mặt cô hơi hơi lạnh, anh hy vọng cô muốn hiểu về anh.

Lộ Hiểu Vụ thấp mắt xuống, “Anh muốn nói tự nhiên sẽ nói.” Cô cảm thấy chủ động hỏi không tốt, đành phải bị động chờ đợi người khác tới báo cho biết. Rất sợ nếu không cẩn thận hỏi tới chuyện anh không muốn mở miệng, chẳng phải là càng xấu hổ. Hơn nữa, mỗi người đều có quá khứ, cô cũng không nguyện ý đi đào sâu.

“Nhưng em không hỏi, anh sẽ nghĩ em thờ ơ đối với anh.” Mạnh Dịch Nam trong lòng than nhẹ, quả nhiên như Diệp Tỳ nói, cô trong lòng nghĩ gì cũng sẽ không hỏi không nói, cô là một người nhất gan.

Lộ Hiểu Vụ thân thể cứng lại, anh là nghĩ như vậy sao? “Em không phải rất không đủ tư cách?” Diệp Tỳ nói không sai, cô không hiểu anh.

“Chúng ta cũng không đủ tư cách,” Mạnh Dịch Nam ôm lấy cô càng nhanh. “Lộ Lộ, anh hy vọng chúng ta có thể hiểu biết về nhau.”

Lộ Hiểu Vụ trong lòng căng thẳng, chậm rãi xoay mặt nhìn phía anh, trong mắt anh còn tràn ngập sự khẩn thiết.

Mạnh Dịch Nam ôm lấy Lộ Hiểu Vụ, lời nói êm tai thuật lại thời đại học điên cuồng của chính mình, những chuyện cùng đám người Chung Bình Vệ Đông tuổi trẻ làm càn, nay hồi tưởng lại đều là sự xấu hổ buồn cười.

Lộ Hiểu Vụ nhẹ nhàng tựa vào lòng anh, cùng anh nhớ lại những hoài niệm vui cười.

Đây là lần đầu tiên anh chủ động tán gẫu về quá khứ cùng cô, quá khứ này cô không quen thuộc lại khát vọng muốn biết đến. Nghe thanh âm của anh trầm thấp, cảm nhận được đập mãnh liệt của trái tim anh, lần đầu cô cảm thấy mình và anh đã gần đạt đến trình độ tâm ý tương thông.

Đêm hơi lạnh, sông chậm trôi, chiếu rọi hai bóng dáng trái tim đang tới gần nhau, Nguyệt Nhi cũng vùng trộm vui mừng.

Sớm ngày hôm sau, Lộ Hiểu Vụ đến công ty đã thấy Dương Mị Nhi cùng Giản Ngọc Đình ở trong góc nói nhỏ, cô cười khê đi đến vị trí của mình.

“Hiểu Vụ.” Dương Mị Nhi vừa thấy cô, chạy nhanh dán lại đây.

“Chào buổi sáng.” Hiểu Vụ bày ra miệng cười, xem ra cô hôm nay tâm tình rất tốt, mỉm cười ngọt ngào thủy chung bất tại trên mặt.

“Hiểu Vụ, xin lỗi, lần trước nói giúp cô đặt nội y kẹo, nhưng giờ không có hàng.” Dương Mị Nhi ánh mắt lóe ra, mặt lộ vẻ áy náy. Lộ Hiểu Vụ vừa nghe đến mấy chữ kia, vội vàng nâng tay che miệng Dương Mị Nhi, trời ạ, các cô cư nhiên còn dám ở văn phòng thảo luận. Cô khẩn trương nhìn xung quanh, hoàn hảo thanh âm Dương Mị Nhi vừa rồi không lớn, mọi người cũng đều vừa tới công ty, không có người chú ý tới các cô đang nói cái gì.

Dương Mị Nhi bỏ hai tay cô ra, xem cô khẩn trương, cũng hạ giọng dán bên tai cô nói, “Bà chủ kia chỉ có hai bộ, cho nên..... Chúng tôi tính lần sau sẽ giúp cô đặt mua.” Thì ra là thế, bà cô kia thật sự tốt quá! Lộ Hiểu Vụ trong lòng buông lỏng, vui vẻ gật đầu, dù sao cô chính là lo lắng bọn họ sẽ mang đến cho cô kinh hỉ ngoài ý muốn, nếu đem vật kia tự nhiên kia xuất hiện trên bàn cô, không chừng cô càng dễ dàng gặp trở ngại.

“Không quan hệ, không quan hệ, các cô có là được.” Lộ Hiểu Vụ nghĩ các cô khát vọng vật kia như thế, các cô đừng thất vọng là được.

Giản Ngọc Đình cũng đi tới, “Hiểu Vụ thật sự khéo hiểu lòng người.” Cô ta hướng Dương Mị Nhi cười, ôm lấy tay cô bước đi.

Lộ Hiểu Vụ vỗ về kinh hoàng cẩn thận ngồi, rốt cục cảnh báo giải trừ, xem ra gần đây vận may của cô không sai! Cảm tạ Chúa, cảm tạ lão Phật gia!

—

Giữa trưa, mẹ gọi điện thoại cho Lộ Hiểu Vụ, lại nhắc nhở cô đi kiểm tra. Lộ Hiểu Vụ buổi chiều liền hướng lãnh đạo xin nghỉ nửa ngày, đi một chuyến đến bệnh viện, là một bệnh viện lớn, cô vẫn là coi trọng những nơi có chuyên gia được đào tạo chuyên sâu a.

Kết quả, sắp xếp một chút buổi trưa, nửa giờ làm kiểm tra. Bác sĩ cũng hỏi cô một chút vấn đề, đặc biệt là chuyện phòng the vợ chồng, cô đều thẹn thùng thành thật trả lời, bác sĩ khiến cho cô kiểm tra toàn bộ, dù sao chính là có bao nhiêu kể lại bấy nhiêu. Kết quả kiểm tra trọn vẹn từ trên xuống dưới, mất hơn một ngàn tệ. Cuối cùng bị bác sĩ báo cho, thứ hai tuần sau đi lấy kết quả kiểm tra.

Lộ Hiểu Vụ vừa đi ra bệnh viện, một bên lảo bảo, bệnh viện quả nhiên là xấu xa, như thế nào cảm giác không có kiểm tra đo lường gì hết, tiền liền ào ào đi luôn! Ai, đúng là có bệnh thì đừng nghĩ sẽ có tiền, quả nhiên nói không sai!

Lộ Hiểu Vụ nhìn thời gian còn sớm, liền tính đi dạo siêu thị, đợi giờ tan tầm sẽ về nhà, bằng không, Mạnh Dịch Nam khẳng định sẽ nghi ngờ, việc kiểm tra này cô không tính cho anh biết.

—

Mạnh Dịch Nam mở cửa vào nhà, nhìn nhìn, Lộ Hiểu Vụ còn chưa trở về. Cô hôm nay giữa trưa có gọi điện thoại, nói tối nay gặp, bảo anh không cần đón cô, anh hết giờ liền trực tiếp về nhà.

Mạnh Dịch Nam buông cặp, vào phòng rửa mặt, thay quần áo đi ra. Thuận tay mở TV, chỉnh đến Phượng Hoàng Vệ Thị, xem thời sự báo tường.

Nhìn đồng hồ, Lộ Hiểu Vụ chắc cũng sắp về. Đang nghĩ tới, chuông cửa vang, Mạnh Dịch Nam trong lòng nói thầm, chẳng lẽ cô không mang chìa khóa? Anh nhìn xuyên qua mắt mèo, một nam nhân xa lạ đứng ngoài cửa. Chân mày anh căng thẳng, cầm lấy điện thoại cửa, “Này?”

Trong điện thoại truyền đến một giọng nam xa lạ, “Xin hỏi là nhà của Lộ Hiểu Vụ sao?”

“Đúng vậy, anh là?” Mạnh Dịch Nam bất giác chần chờ, ai vậy?

“Tôi từ chuyển phát Thuận Phong, có một kiện hàng cho Lộ Hiểu Vụ tiên sinh.” Ra là công ty chuyển phát.

Mạnh Dịch Nam trong lòng ngăn ra, Lộ Hiểu Vụ tiên sinh? Người này là đang nói về chồng của Lộ Hiểu Vụ hay là nghĩ Lộ Hiểu Vụ là đàn ông? Có điểm quỷ dị. Anh treo lên điện thoại, mở cửa, đứng ở trước cửa.

“Xin chào, kiện hàng của Lộ Hiểu Vụ tiên sinh.” Nhân viên chuyển phát lễ phép mỉm cười.

“Lộ Hiểu Vụ là bà xã của tôi.” Mạnh Dịch Nam gật đầu.

“Nga, trên đây lại viết như thế. Làm ơn ký nhận một chút, cảm ơn.” Công ty chuyển phát cũng không chán chữ thêm nữa, lấy ra cái bút đưa cho anh.

Mạnh Dịch Nam rất nhanh ký xuống đại danh, tiếp nhận kiện hàng. Nhân viên chuyển phát mỉm cười rời đi.

Mạnh Dịch Nam đóng cửa lại, cầm lấy kiện hàng nhìn kĩ mặt nhãn, người gửi văn kiện là một người Quảng Đông, người nhận văn kiện rõ ràng ghi là Lộ Hiểu Vụ tiên sinh. Di, thật là kỳ quái, nếu là kí kiện hàng cho anh, vì cái gì không viết đại danh của anh, lại viết là Lộ Hiểu Vụ tiên sinh? Thật là kỳ quái!

Mạnh Dịch Nam ngồi trên sofa, nghĩ nghĩ, vẫn là mở kiện hàng ra, quyết định nhìn xem rốt cuộc là cái gì.

Mạnh Dịch Nam vừa mở ra liền tròn mắt!

—

Lộ Hiểu Vụ đứng trước cửa hít một hơi thật sâu, cố gắng làm bộ như không có việc gì, trăm ngàn không thể làm Mạnh Dịch Nam phát hiện hôm nay cô đi bệnh viện.

Sau đó, lấy ra cái chìa khóa mở cửa vào nhà.

“Em đã trở về.” Cô đem túi đồ mới mua đặt trước cửa, sau đó cởi giày.

Mạnh Dịch Nam ngồi trên sofa, xem cô túi lớn này nọ, chậm rãi đi tới, mỉm cười khẽ giúp đỡ, cho cô tiện đổi giày, “Hôm nay đi mua đồ?”

“Àn, trong nhà có vài thứ bị hết.” Lộ Hiểu Vụ cởi giày, cầm túi xách đi vào phòng ngủ.

Mạnh Dịch Nam mang mấy túi lớn thức ăn để vào phòng bếp.

Lộ Hiểu Vụ thay quần áo đi ra, tóc đã cài lên. Cô đi vào phòng bếp, “Ngại quá, hôm nay em về trễ.”

Mạnh Dịch Nam đem các thứ trong túi lấy ra, mặt lộ vẻ mỉm cười, “Không sao, dù sao cũng chưa đói.”

Lộ Hiểu Vụ khẽ đẩy anh, “Tốt lắm, em đến rồi, anh ra ngoài xem TV đi.” Anh vẫn là đứng ngoài vẫn tiện hơn.

Mạnh Dịch Nam dừng tay, cho cô thu dọn, lẳng lặng đứng bên cạnh cô, nhìn tai cô đằng sau tinh tế, tay không khỏi nhẹ nhàng lướt qua sau cổ cô, “Hôm nay ăn cái gì?”

Lộ Hiểu Vụ sau cổ chợt lạnh, tâm hơi hơi kéo, thanh âm có chút nhẹ nhàng, “Thịt bò kho tàu.”

“Được, anh đang muốn uống chút rượu đỏ.” Mạnh Dịch Nam thanh âm bên tai cô phóng đại, không biết vì sao anh đột nhiên gần sát, trong lòng cô đột nhiên rung động run run, thanh âm của anh phút chốc thật dễ nghe, mang theo điểm ái muội, mang theo điểm khiêu khích, cảm giác nói không nên lời, dù sao chính là có loại ma lực từ tính, cô nhận không được bắt đầu khẩn trương. Anh như thế nào đột nhiên muốn uống rượu đỏ?

Lộ Hiểu Vụ rốt cục đem thứ cuối cùng lấy ra, cảm giác được hô hấp của anh bên tai cô đột nhiên phát qua, sau đó rời đi, anh đi ra ngoài.

Lộ Hiểu Vụ trong lòng xiết lại, chậm rãi quay sang nhìn anh biến mất ở cửa phòng bếp, trong lòng dẫu chấm hỏi không ngừng phóng lớn. Anh hôm nay lại làm sao vậy? Chẳng lẽ người đói bụng cũng sẽ ngẫu nhiên bị động kinh? Không thể hiểu nổi!

Mạnh Dịch Nam ngồi trên sofa, nhìn chằm chằm màn hình TV, khóe miệng hơi lộ ra một chút cười, trong đầu lại nghĩ rung động vừa rồi. Không thể tưởng được Lộ Hiểu Vụ buồn không hé răng, lại sớm vì anh chuẩn bị một niềm vui bất ngờ như vậy! Lộ Lộ, bảo anh như thế nào không thương em!

40. Chương 40: Lướt Qua Rồi Dừng!

Edit: ...

Beta: hana

Lộ Hiểu Vụ ở phòng bếp nấu vài món ăn ngon bưng đi ra. Cô cũng không biết làm sao vậy, có lẽ do cảm thấy trong lòng cất giấu bí mật thì xấu hổ đối với Mạnh Dịch Nam cho nên mới quyết định tối nay làm cơm thịnh soạn hơn.

Bất quá, Mạnh Dịch Nam hôm nay thoát nhìn cũng tâm tình không tồi, lại đúng lúc có rượu vang nhắm thịt bò. Lộ Hiểu Vụ nhìn anh lấy từ tủ rượu một chai rượu vang đỏ với hai cái ly thì trong lòng có điểm nghi hoặc, chẳng lẽ còn có người muốn tới? Vì sao anh lại lấy hai ly uống rượu?

Sau khi hai người ngồi xuống, Mạnh Dịch Nam chậm rãi lấy dụng cụ mở chai rượu vang rót đầy hai ly rượu. Lộ Hiểu Vụ liền theo dõi động tác nhẹ nhàng chậm chạp của anh. Tâm tình anh không tệ, ngay cả khi rót rượu thì khóe miệng đều thấp thoáng lộ nụ cười.

Mạnh Dịch Nam đặt chai rượu ngon xuống, cầm lấy một ly rượu đưa tới trước mặt cô. Mắt Lộ Hiểu Vụ đột nhiên hơi trợn tròn, không phải bảo cô uống rượu đó chứ!

“Uống một chút không quan hệ, ở nhà uống dù sao còn hơn uống ở bên ngoài.” Mạnh Dịch Nam nâng ly rượu nhìn cô mà nhẹ nhàng cười. Lộ Hiểu Vụ liền hiểu được lời anh ám chỉ điều gì. Anh muốn nói tới chuyện lần trước ở trong hôn lễ của Minh Hạo cô đã cùng Minh Quyên uống rượu. Mặt cô hơi hơi ngượng ngập. Thật là, lần trước cô cũng không biết mình uống bao nhiêu, dù sao chính là say, đến tận ngày hôm sau tỉnh lại cô cũng không biết làm thế nào mà về được nhà.

“Em Uống rượu rồi làm ờn thì sao?” Lộ Hiểu Vụ mặt đỏ hồng hỏi, cô nhớ tới ánh mắt Mạnh Dịch Nam ngày hôm sau nhìn mình, trong lòng liền nhút nhát. Chẳng lẽ cô không chỉ say rượu mà còn say khướt?

“Cũng được.” Khóe miệng Mạnh Dịch Nam nhếch lên, nụ cười càng mê người “So với bình thường thì nói nhiều hơn.” Nụ cười ẩn giấu trong mắt Mạnh Dịch Nam chậm rãi hiện lên, cô đâu chỉ nói nhiều, động tác cũng nhiều. Có điều là anh thích.

“Vậy em không uống.” Lộ Hiểu Vụ dùn đẩy ly rượu, chột dạ định cự tuyệt.

“Uống rượu vang đỏ đẹp da, uống một ít không có việc gì.” Mạnh Dịch Nam vẫn mỉm cười không cho cô cự tuyệt.

Lộ Hiểu Vụ chần chờ một hồi rồi đành phải nhận, cầm cái chén đặt xuống trước mặt.

Mạnh Dịch Nam nâng ly rượu lên, ý bảo cô cũng nâng chén “Uống rượu vang đỏ có ba bước : nghiêng để xem màu, ngửi mùi hương, thưởng thức vị.” Mạnh Dịch Nam vừa nói vừa nâng ly ngẩng mắt nhìn chăm chú rượu vang đỏ bên trong. Sau đó, đưa ly rượu để sát vào mũi hít thật sâu một chút, rồi lại ghé ly vào miệng, hơi ngửa đầu nhấp non nửa ngụm rượu, chậm rãi để hương vị đảo trong miệng lưỡi.

Lộ Hiểu Vụ nhìn động tác của anh thông thả mà tao nhã mà bất giác có chút ngây người, sao anh mê người như vậy. Khóe mắt khóe miệng đều mang theo nụ cười mỉm thu hồn phách, phẳng phất trong nháy mắt liền toát ra hương vị nào đó say lòng người, làm cho người ta không khỏi sa vào trong đó.

Mạnh Dịch Nam nuốt vào một ngụm, ngược mắt nhìn hướng Lộ Hiểu Vụ nhẹ nhàng cười “Thử xem đi.”

Lộ Hiểu Vụ hấp tấp thu hồi ánh mắt đăm đăm, cố gắng che dấu nhịp tim đập không ngừng nhanh hơn mà nâng ly rượu lên, học Mạnh Dịch Nam từng bước một thưởng thức rượu. Ừ, khi đưa ly rượu gần sát bên miệng, âm thanh chất phác của Mạnh Dịch Nam chậm rãi vang lên “Ngậm một ngụm nhỏ trong miệng, nhẹ nhàng đảo đầu lưỡi làm cho rượu phân bố đều ở bề mặt đầu lưỡi của em. Để cho rượu ngậm ở khoang miệng rồi sau đó mới chậm rãi nuốt xuống.” Lộ Hiểu Vụ giống một con búp bê gỗ, theo giọng nói của anh chậm rãi thực hiện các động tác. Mắt Mạnh Dịch Nam dịu dàng nhìn chăm chăm vào cô mà tiếp tục nói “Chậm rãi thưởng thức vị ngọt thuần khiết, cảm giác mùi thơm dễ chịu, đặc biệt sau khi nuốt xuống ở trong vòm

miệng hơi có cảm giác chan chất nên nhịn không được lại uống thêm một ngụm.” Lộ Hiểu Vụ trước ánh mắt của anh chậm rãi nhấp ly rượu, lời nói của anh giống như mang theo ma lực nào đó làm cô nhịn không được còn muốn tọt thêm một ngụm.

Mạnh Dịch Nam nhìn Lộ Hiểu Vụ cẩn thận nếm thử, cảm giác thỏa mãn trong lòng bành trướng hơn. Lộ Lộ là một đệ tử tốt, chính là cần nhiều kiên nhẫn hơn. Mạnh Dịch Nam hạ mắt xuống cũng nhấp ly một chút, trong miệng nhất thời hương thơm bốn phía, hôm nay anh có rất nhiều kiên nhẫn!

Mạnh Dịch Nam ngoại trừ phần hướng dẫn phẩm rượu thì khi ăn cơm cũng không nói nhiều. Nhưng mà Lộ Hiểu Vụ lại cảm thấy bữa cơm này thật sự căng thẳng. Cô cũng không biết làm sao vậy? Liên cảm thấy Mạnh Dịch Nam đêm nay để ý ánh mắt của cô với cái nhìn nóng bỏng cực kỳ có lực xuyên thấu. Mỗi lần anh uống rượu thì ánh mắt đều thẳng tắp xuyên qua ly rượu nhìn phía cô, vài lần tâm của cô đều bị ánh mắt nóng bỏng của anh gây tổn thương. Anh Có chuyện muốn nói với cô?

—
Lộ Hiểu Vụ càng căng thẳng càng không dám mở miệng, đành phải mượn rượu để trấn tĩnh. Cô uống hai ly, đầu đã muốn có chút ngứa ngáy.

Mặt đỏ cùng cảm giác hơi hơi say chậm rãi đến thăm Lộ Hiểu Vụ, hai mắt nheo lại, ánh mắt có chút ngẩn ngơ mà đối diện Mạnh Dịch Nam này giờ vẫn mỉm cười, cười đến mức làm cô trong lòng có chút choáng váng. Anh..... Cười rõ lên thực sự anh tuấn, Lộ Hiểu Vụ khẽ lắc đầu, đẹp tới mức cô muốn đánh anh một cái!

Mạnh Dịch Nam nhìn Lộ Hiểu Vụ hai tròng mắt mơ hồ, sắc mặt đã xinh đẹp như hoa đào, trong lòng cười khê. Lúc hơi say Lộ Lộ thật đáng yêu, sự thuần khiết trộn lẫn với quyến rũ dung hợp thành trái đào ngọt ngào mê người. Mạnh Dịch Nam chậm rãi nuốt ngụm rượu vang đỏ hơi chất, trong lòng nhưng không khỏi nghĩ đến rung động thu được hôm nay. Lộ Lộ ở trước mặt nếu có bộ nội y mạnh dạn, sự đáng yêu cùng khêu gợi tổng hợp lại khiến ở trong lòng anh đã có ảo tưởng về bộ dáng khi cô mặc vào.

Bộ quần áo kia khẳng định không phải tự Hiểu Vụ mua, cá tính của cô anh biết rõ. Loại này mà cô nhìn đến đều đã mặt đỏ, sao lại tự mình mua về làm khó inh. Khẳng định là có người cố ý đưa cho cô, lại cố ý để về nhà làm cho anh nhận được. Anh suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng khẳng định hẳn là đồng nghiệp của cô, lần trước đến đây mấy cô gái xinh đẹp. Không thể tưởng được Lộ Hiểu Vụ bên người còn có bạn gái phóng khoáng như vậy. Tuy rằng lần này anh cũng không ngại, nhưng về sau biết đâu các cô ấy lại làm gì đó có thể ảnh hưởng đến sự chất phác thuần khiết của Lộ Lộ. Mạnh Dịch Nam vẫn là nhịn không được có chút lo lắng. Xem ra, vợ yêu nếu không giáo dục cẩn thận thì sẽ bị người khác làm hư rồi! Quên đi, vợ yêu của mình dù như thế nào cũng phải do chính mình dạy dỗ đi! Mạnh Dịch Nam trong lòng cười khê, anh cũng không thích để sự gợi cảm của Hiểu Vụ bị người khác biết!

Mạnh Dịch Nam ánh mắt chậm rãi nhìn xuống cổ áo để ngỏ của Hiểu Vụ, đường cong duyên dáng lướt qua ở trong mắt. Trong lòng căng thẳng, thân thể cũng bất giác ngồi thẳng lên. Anh chậm rãi để tầm mắt cố định ở trên mặt của cô. Đôi môi nhuộm đỏ có vẻ lại kiều diễm, trơn bóng, anh không khỏi thầm đoán liệu có phải ở trong miệng cũng sẽ mang theo vị hơi ngòn ngọt.

“Em em đã ăn no.” Lộ Hiểu Vụ chợt chóng mặt rồi cực buông đũa, rượu này kỳ thật cũng không phải cực mạnh, hơn nữa ngọt ngào hơi chua cũng rất dễ uống. Cô nhịn không được đảo đầu lưỡi một vòng khê liếm rượu quanh mép.

Tay Mạnh Dịch Nam cầm ly rượu đột nhiên căng thẳng, thân thể đột nhiên cứng lại. Cô không ngờ lại làm động tác khêu gợi như vậy, hoàn toàn là đang khiêu khích anh!

Mạnh Dịch Nam khê nhếch miệng “Em đi xem TV đi, anh còn chưa ăn xong.” Lộ Hiểu Vụ gật gật đầu, đứng dậy đi đến phòng khách.

Ánh mắt Mạnh Dịch Nam không đổi cứ nhìn thẳng vào ly rượu, nhưng trong lòng lại nắm chắc từng động tác Lộ Hiểu Vụ lúc rời khỏi phòng ăn. Tâm tư của anh luôn bám theo cô.

Mạnh Dịch Nam từ tốn ăn cơm nước xong, đem ly rượu cùng chai rượu vừa thu lại mang đến trên bàn trà rồi ngồi ở trên ghế sofa.

Lộ Hiểu Vụ chậm rãi đi qua đem bát đĩa thu thập đi vào phòng bếp để rửa. Mạnh Dịch Nam vẫn ngồi ở phòng khách mà không có lên tiếng.

Lộ Hiểu Vụ rửa sạch bát, cảm thấy có chút nóng liền sớm đi tắm.

Mạnh Dịch Nam cũng không biết làm gì mà không thấy ở phòng khách, phỏng chừng là đi vào thư phòng.

Lộ Hiểu Vụ tắm rửa xong đi ra, ngồi ở phòng khách dùng khăn mặt xoa cho khô tóc. Cô rất ít khi sấy, sấy tóc rất dễ làm tổn thương tóc.

Mạnh Dịch Nam chỉ chốc lát liền từ thư phòng đi ra khẽ liếc mắt nhìn cô một cái “Tắm xong rồi à?”

Lộ Hiểu Vụ gật gật đầu “Vẫn còn nước nóng đó, anh có muốn tắm hay không?”

Mạnh Dịch Nam gật đầu bảo được rồi vào phòng ngủ. Lộ Hiểu Vụ đi theo vào phòng ngủ lấy cho anh quần áo.

Khi Mạnh Dịch Nam tắm, Lộ Hiểu Vụ đến phòng khách xem TV, nhìn thấy trên bàn trà có chai rượu cùng ly rượu, Lộ Hiểu Vụ suy nghĩ một chút liền cầm chúng đứng lên.

—

Mạnh Dịch Nam tắm rửa xong đi ra, trên người chỉ mặc áo tắm, mái tóc ướt nhỏ nước. Anh ngồi vào trên ghế sofa lấy tay phẩy phẩy, những giọt nước bắn tung tóe rơi xuống ở trên sàn gỗ. Lộ Hiểu Vụ khẽ gọi một tiếng, cầm khăn mặt trong tay ném lên trên đầu anh. Tóc còn giọt nước cũng không biết lau đi một chút.

“Giúp anh lau nào.” Mạnh Dịch Nam chuyển khăn mặt cho cô, vẻ mặt đúng là làm nũng.

Lộ Hiểu Vụ nhìn vẻ mặt của anh, trong lòng buồn cười nhưng vẫn đưa tay cầm lấy khăn mặt thấm nước ở tóc của anh.

Mạnh Dịch Nam ngồi lại gần một chút, đầu cọ cọ ở dưới cằm của cô. Cô đỡ đầu của anh, chậm rãi lau tóc cho anh. Lúc này thực sự anh là một đứa nhỏ to xác, bướng bỉnh lại mang chút yếu ớt.

Mạnh Dịch Nam cúi đầu, ngửi thấy từ trên người cô truyền đến từng trận hương thơm, có mùi sữa tắm, có mùi kem dưỡng da gợi lên khát vọng trong lòng anh. Tay không khỏi đặt vòng quanh eo nhỏ của cô rồi vươn đầu lên. Đầu của anh liền vùi vào ngực của cô.

A Lộ Hiểu Vụ kinh hãi cả người cứng đờ, khăn tắm trong tay rơi xuống ở trên ghế sofa. Đôi môi bốc lửa đang ở ngực cô, uh, anh Không nên như vậy.

Tay Mạnh Dịch Nam càng ôm càng chặt, làn môi chậm rãi lướt qua cổ của cô, giọng mũi phát ra âm thanh nặng nề “Thơm quá.”

“Dịch Nam” Lộ Hiểu Vụ có chút khẩn trương, muốn đẩy anh ra nhưng lại có chút không dám.

Lúc này Mạnh Dịch Nam lại buông lỏng tay, ngẩng lên híp mắt lại nhìn cô cười cười “Rượu đâu?”

Lộ Hiểu Vụ sửng sốt một chút rồi chỉ tay về phía tủ rượu “Cất vào đấy rồi.”

“Uống ngon không?” Mạnh Dịch Nam nháy nháy mắt, nhìn cô.

Lộ Hiểu Vụ thành thật gật đầu, có vẻ rượu cũng không khó uống.

“Vậy cùng anh uống một chút, anh còn chưa uống đủ.” Mạnh Dịch Nam mắt nhắm nhắm, đã đi đến tủ rượu lấy ra nửa chai rượu vang đỏ uống dở.

Lộ Hiểu Vụ kinh ngạc nhìn anh rót đầy ly rượu đưa tới trước mặt cô. Cô đành phải tiếp nhận, cùng anh khẽ chạm ly rồi chậm rãi nhắm nhấp.

Mạnh Dịch Nam một tay cầm ly rượu, một tay chậm rãi đặt lên trên lưng ghế sofa ngang với gáy cô. Lộ Hiểu Vụ cầm ly mà không dám nhìn anh, đêm nay Mạnh Dịch Nam thật là đặc biệt, đặc biệt gợi cảm khiến trong lòng cô nhin không được có chút say mê .

Mạnh Dịch Nam hé mắt nhìn cô, ngón tay chậm rãi đưa về phía gáy của cô, nhẹ nhàng thản nhiên lướt qua gáy của cô “Lộ..... Lộ.....”

Gáy của Lộ Hiểu Vụ căng thẳng, tim đột nhiên xiết chặt. Giọng điệu chậm chậm của anh lại làm tim cô đập nhanh hơn, ngữ điệu kia âm độ kia đều thực mờ ám muốn đoạt đi nhịp thở của cô, khiến cô thực căng thẳng! Cô nhin không được liền kề ly nuốt xuống một ngụm lớn.

“Lộ Lộ, anh có thể hôn em không?” Ngón tay Mạnh Dịch Nam tựa như di động theo âm thanh. Tiếng nói vừa dứt thì ngón tay cũng dừng lại.

Lộ Hiểu Vụ trong lòng giật thót lại còn trong đầu trống rỗng, anh không ngờ lại xin cô đồng ý? Trời ạ, đây không phải chỉ có trong mộng của cô sao? Anh thế nào mà muốn hôn thì không phải là cứ thế áp vào, từ khi nào mà lại biết suy nghĩ là cô có muốn hay không?

“Sao? Có được hay không?” Giọng nói của anh vẫn từ tốn, liên tục kích động thần kinh của cô.

Lộ Hiểu Vụ nhìn chằm chằm ly rượu, không biết nên trả lời thế nào. Cô muốn nói không, nhưng lại cảm thấy anh đề yêu cầu này cũng không tính quá đáng, chỉ là một nụ hôn, một nụ hôn mà thôi. Cho nên, cô không cự tuyệt cũng không có đồng ý.

“Lộ Lộ” Tiếng của Mạnh Dịch Nam chậm rãi tới gần, hô hấp đã muốn áp sát vào trên mặt cô, đôi môi chỉ cần gần thêm một chút là có thể chạm vào má cô “Anh muốn hôn em.”

Tim Lộ Hiểu Vụ nhảy vọt trong một giây, anh đã chậm rãi chạm vào má của cô. Hô hấp của cô trong nháy mắt dừng lại, làn môi ấm áp kia so với bất cứ thứ gì đều nóng hơn. Giống như là một tâm lý nào đó đã chuẩn bị sẵn, rõ ràng hiểu được khi chuyện tình đột nhiên phát sinh thì cô sẽ nhin không được mà cảm thụ từng chi tiết của nó cùng mong muốn trong đầu. Mà đôi môi Mạnh Dịch Nam tựa như mong muốn, nóng bỏng mềm mại, Lộ Hiểu Vụ nhin không được muốn hít thật sâu. Nó đụng chạm lại đáng sợ như thế, da thịt của cô đều bắt đầu mẫn cảm theo.

Làn môi đỏ như bướm vờn hoa nhẹ nhàng lướt qua, khiêu khích giác quan của cô một chút. Mọi sự chú ý của cô đều tập trung lên đôi môi kia, suy nghĩ cũng bị nó làm bay bổng tứ phương. Vì cái gì, tại sao tất cả mọi thứ trong đầu cô đều bị nó hun lên nóng bỏng, thậm chí ngay tiếng thở dài run rẩy của cô đều có thể nghe được rõ ràng.

Tay Mạnh Dịch Nam chậm rãi lướt qua cổ của cô, kéo cô vào trong lòng còn môi đã chậm rãi áp lên môi cô. Lập tức cô cảm giác trong miệng có vị hơi ngòn ngọt, đó là hương vị rượu nồng đậm, thơm phức thuần khiết, lại còn có vị ngọt riêng biệt của cô.

Anh kiên nhẫn tình tế nhắm nháp, tay chậm rãi mơn trớn bên cổ của cô, đầu ngón tay kia gợi cảm nhẹ nhàng nhip lên chỗ xương quai xanh duyên dáng. Lộ Hiểu Vụ bị một chút hơi thở của anh vây quanh, mùi hương rượu đỏ chậm rãi bốc lên. Đầu óc cũng bốc hơi lơ lửng, suy nghĩ cũng bất tri bất giác bị mê hoặc. Tất cả môi anh đều là có hương vị chua chua, ngọt ngào dịu dịu, cô nhin không được khe động đầu lưỡi đụng vào lưỡi anh. Anh mẫn cảm chấn động, chậm rãi rời ra ngược mắt lên nhìn sâu vào cô đã muốn mê man, khóe miệng nhẹ nói “Hình như anh đang say.”

Nụ cười mê người kia ở trước mắt Lộ Hiểu Vụ chớp lên một thoáng làm trong lòng cô cũng rung theo.

Mạnh Dịch Nam chậm rãi lùi lại, đem ly rượu đặt lên trên bàn trà, mắt hơi nháy rồi nhìn chằm chằm cô và chậm rãi đứng dậy đi về hướng phòng ngủ. Anh cứ như vậy mà rời đi!

Lộ Hiểu Vụ kinh ngạc nhìn Mạnh Dịch Nam đi vào, trong lòng bỗng nhiên cảm giác vô cùng mất mát. Cảm thấy vừa rồi rõ ràng giống như bị mất oan uống một thứ gì đó, chỉ còn dư lại trên môi một hơi ấm thoang thoảng nói cho cô biết, anh từng dịu dàng hôn cô như thế. Lộ Hiểu Vụ giật mình suy nghĩ, trong lòng hơi suy sụp. Anh..... làm sao lại cứ đi như vậy, anh chỉ có hôn cô thôi sao?

41. Chương 41: Bị Ăn Sạch!

Lộ Hiểu Vụ cảm thấy cô đơn, đứng dậy đem bình rượu cùng chén bỏ vào trong tủ rượu, chậm rãi đi về phía thư phòng, tắt đèn, sau đó đi khắp các phòng kiểm tra một lượt, cuối cùng đem đôi mắt chứa đầy mắt mát trở về phòng ngủ.

Mạnh Dịch Nam đứng trước tủ, chọn một bộ quần áo sẽ mặc ngày mai.

Lộ Hiểu Vụ cúi đầu, chậm rãi đi qua, giúp anh chọn đồ.

Cho đến khi tủ quần áo được khép lại, Lộ Hiểu Vụ muốn rời đi lại bị Mạnh Dịch Nam một bước nắm lấy, đem cô đặt dấn vào cửa tủ quần áo, ngón tay khẽ động nâng cằm cô lên, ánh mắt thâm sâu ngừng lại trước mặt cô “Em cũng say sao?”

Trong lòng Lộ Hiểu Vụ nặng nề, sắc mặt không thể tốt lên, mắt vẫn cúi thấp, đầu nhẹ lay động, cô cũng hi vọng bản thân mình say. Say sẽ không có cảm nhận rõ ràng như vậy, sẽ không có cảm giác mắt mát này, cô thật vô dụng! Tự nhiên lại khao khát lưu luyến anh đừng rời cô.

“Lộ Lộ, có phải anh bình thường không đặc biệt dịu dàng với em?” Mạnh Dịch Nam túm cằm cô, ép cô phải ngược nhìn lên.

Lộ Hiểu Vụ nhìn ánh mắt sáng ngời của anh, trong lòng buồn bực không hiểu vì sao anh lại hỏi vậy?

“Anh... luôn không để ý suy nghĩ trong lòng em, cứ như vậy mà bá đạo yêu em, em... có phải rất ghét anh không?” Ngón tay cái của Mạnh Dịch Nam nhẹ nhàng lướt qua chiếc cằm non mềm của cô.

Lộ Hiểu Vụ vội vã ngẩng đầu lên, anh... tự nhiên nói những lời này ra, mọi e lệ xấu hổ trong lòng đều thể hiện ra hết, cái này bảo cô phải trả lời sao đây. Cô không phải không thích anh lúc nào bùng lửa, có điều, vừa phải, có tiết chế, cô.... Cũng không phải là hoàn toàn phản đối. Giống như vừa rồi, cô... cảm thấy thật hoàn hảo.

“Anh không nên chỉ nghĩ đến mình.” Ánh mắt anh chậm rãi thấp xuống, trên mặt hiện lên cảm giác áy náy.

Lộ Hiểu Vụ đỏ mặt, nhẹ nhàng nói “Cũng không hẳn thế.” Trong lòng anh có áy náy khiến cô cảm thấy đau lòng, anh cũng không có bá đạo như vậy, chỉ cần, chỉ cần anh giống hôm nay vậy, ôn nhu chăm sóc cô, cô... sẽ không chán ghét.

Mặt Mạnh Dịch Nam nhẹ nhàng đến gần “Anh sợ sẽ doạ em.”

Ánh mắt Lộ Hiểu Vụ hơi tránh, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt kia giống như mang theo lửa nóng, hừng hực xuyên thấu trái tim cô, cô ngượng ngùng lắc đầu. Anh gần đây rất dịu dàng.

“Em....” Mạnh Dịch Nam dừng một chút, muốn nói nhưng lại thôi, ánh mắt nâng lên rồi hạ xuống, “Quên đi, đi ngủ sớm một chút.” Khuôn mặt anh trầm xuống, buông tay cô, xoay người bước về phía giường.

Lộ Hiểu Vụ trợn mắt nhìn bóng dáng anh, hơi run rẩy, sự mát mẻ trong lòng càng thêm nặng, sống mũi cay cay, anh... không muốn nói chuyện với cô!

“Em không có.” Lộ Hiểu Vụ thanh âm run rẩy nhu nhược vang lên, Mạnh Dịch Nam chậm rãi xoay người, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn buồn bực của cô, “Em không chán ghét chuyện.... anh ôm em.” lời cuối cùng nói ra như muối bay, khuôn mặt nhỏ nhắn đã muốn nhả thành bông cải.

Mạnh Dịch Nam nhìn cô một hồi lâu, chậm rãi đi qua, ôm lấy cô, môi chạm lên khuôn mặt cô, “Lộ Lộ, anh chỉ muốn cho em thích thú.” Anh nhẹ vỗ vỗ má cô.

Lộ Hiểu Vụ chôn người trong lòng anh, tham lam hấp thu hương vị trên người anh, cô hiện tại so với lúc trước đúng là đã thích thú hơn! Tay bất giác vòng qua lưng ôm lấy thắt lưng anh, không muốn buông ra.

Mạnh Dịch Nam chậm rãi buông cô ra, nhìn khuôn mặt cô, biểu hiện có chút bất đắc dĩ, “Nhưng em cho đến giờ vẫn chưa chủ động hôn anh.”

Lộ Hiểu Vụ vừa nghe, mắt liền đối diện với đôi môi căng mọng gợi cảm của anh, cô thẹn thùng cúi mặt, cô.... Không dám!

“Anh biết mà.” Thanh âm của Mạnh Dịch Nam càng lúc càng thấp, mang theo thật nhiều mất mát.

Lộ Hiểu Vụ nhanh chóng nâng mặt lên, mở miệng nói “Em...” Nhưng mới nói được một chữ đã nghẹn lại không thể nói. Mặt nóng như lửa đốt, cô nói không nên lời.

Mạnh Dịch Nam vẻ mặt thất vọng, hạ ánh mắt.

Lộ Hiểu Vụ nhìn biểu hiện thất vọng của anh, giật mình, mũi chân tự động kiễng lên, cánh môi anh đào khẽ chạm lên môi anh, chỉ mới chạm nhẹ một chút mà cả mặt của cô lại đỏ thêm một tầng.

Mạnh Dịch Nam đột nhiên nâng mắt lên, nhìn thật sâu vào mắt cô, khuôn mặt anh tuần kia dần dần phóng đại, phóng đại dần, “Thế này mới là hôn.” Ném cho cô ánh mắt xem thường, anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Mạnh Dịch Nam một lần nữa nóng bóng xuất hiện, giống như muốn thay lời tuyên bố chủ quyền của anh, một bên động động lưỡi cô, một bên khẽ nói “Động đầu lưỡi.” Lộ Hiểu Vụ bị anh chạm vào đầu lưỡi hơi nâng lên, từng chút từng chút bị đầu lưỡi của anh cuốn đi, đầu đưa lảo nhảm, gât gao triền miên cùng một chỗ.

Thật lâu, thật lâu, cho đến khi cả hai người đã gần không thể hô hấp anh mới chậm rãi buông môi cô ra, trán chạm vào trán cô, nhìn chằm chằm xuống cổ áo của cô.

Ngực Lộ Hiểu Vụ phập phồng, cuống cuống hô hấp, huyết áp trên mặt vẫn chỉ tăng không giảm, cô quả thực đã say, thế nên mới có thể cảm thấy nụ hôn mãnh liệt của anh lại mang theo cảm giác an toàn, cô có chút thích thú.

...

Tay anh chậm rãi vuốt ve khuôn ngực cô, “Lộ Lộ, anh có cái này đưa cho em.”

Lộ Hiểu Vụ hơi thở dồn dập ngượng ngừng ngượng mắt lên, là gì đây?

Mạnh Dịch Nam nhìn sâu vào mắt cô, khoé miệng khẽ cong, chậm rãi buông cô ra, đi đến bên giường, lấy từ trong ngăn kéo của tủ đầu giường một chiếc hộp giấy.

Lộ Hiểu Vụ nhìn anh cầm hộp giấy chậm rãi đi đến bên bàn trang điểm, anh chậm rãi mở hộp ra, vươn tay lấy từ bên trong một bộ nội y màu hồng phấn.

Rầm lạp, rầm lạp.....

Lộ Hiểu Vụ có thể nghe được tiếng mạch máu trong cơ thể mình chạy như điên, đầu đã muốn bốc hơi!

Kia... cái kia không phải gọi là kẹo nội y sao! Nó sao lại ở trong tay Mạnh Dịch Nam? Bộ nội y màu hồng phấn kiểu dáng giống một chiếc bikini, điểm độc đáo là trên bề mặt được kết bằng những viên đường, tạo thành một bộ nội y đáng yêu lại vô cùng khêu gợi.

“Anh sao lại có thứ này?” Lộ Hiểu Vụ mặt càng lúc càng đỏ hơn, ngượng ngừng hỏi anh.

“Cái này không phải quà em tặng anh sao?” Mạnh Dịch Nam ôm lấy bộ nội y đáng yêu kia chậm chậm đến gần.

Sắc đỏ trên mặt Lộ Hiểu Vụ đã lan đến mang tai, cô luống cuống lắc đầu “Không phải, không phải.” Đám sắc nữ chết tiệt, tự nhiên lại đem gửi qua bưu điện đến thẳng nhà cô, còn lừa cô là hết hàng nữa. Bọn họ rõ ràng là muốn dồn cô vào chỗ chết, không đi cần quàng không bỏ qua đây mà.

Mạnh Dịch Nam dán tại trước người cô, khoé miệng khẽ nhếch, “Thật hợp với em, anh muốn nhìn thấy em mặc nó.”

Lộ Hiểu Vụ càng lắc đầu mạnh hơn, không thể nào, trời ạ, mới nghĩ sẽ mặc bộ đồ này vào trong lòng đã sợ chết rồi, còn muốn để anh ăn nó, trời ạ, cô chắc sẽ điên mất, không được không được.

Mạnh Dịch Nam nâng đầu cô lên “Lộ Lộ, anh muốn nhìn.” Ánh mắt anh thâm trầm sâu xa, tuy mang theo ý cười nhưng cũng mang theo khí phách.

Lộ Hiểu Vụ đỏ mặt nói “Nó... mặc một lần sẽ chảy.” Đến lúc đó không phải cái gì cũng không còn sao, kia... cô... không bằng cởi hết à, quên đi.

“Không đâu, anh đã xem tờ hướng dẫn.” Mạnh Dịch Nam nháy mắt cười cười.

Não Lộ Hiểu Vụ thật nhanh chuyển động “Nó... không phải cỡ của em.” Cô cố gắng chống cự.

“Là một cỡ, có thể điều chỉnh.” Mạnh Dịch Nam nói mặt càng lúc càng gần, hơi thở đã dán lên tai cô, thổi thổi tai cô khiến cả người cô nóng lên, chân như nhũn ra.

“Ách... nó...” Lộ Hiểu Vụ cố gắng tìm lý do.

Mạnh Dịch Nam chặn lại lời cô, “Lộ Lộ, em không phải nói không chán ghét chuyện anh ôm em sao.”

Lộ Hiểu Vụ cứng họng, đúng vậy, đúng là không chán ghét anh ôm em một cách bình thường, có điều với loại quần áo này, cô mặc vào sẽ tự thiêu mất, làm sao cô có thể mặc trước mặt anh đây.

“Em mặc nó vào nhất định sẽ rất đáng yêu, anh muốn xem.” Mạnh Dịch Nam kiên trì.

Tim Lộ Hiểu Vụ đập thành thịch thịch, tâm lý phòng bị bị ánh mắt khát vọng của anh tấn công mạnh mẽ.

“Có thật là... chỉ xem?” Cô bắt đầu do dự.

n, Mạnh Dịch Nam dùng sức gập đầu. Ánh mắt cô cùng thành khẩn.

Lộ Hiểu Vụ trừng mắt nhìn bộ đồ, chần chờ nửa ngày cuối cùng cũng không thể tiếp tục chiến đấu đành tiếp nhận bộ đồ đáng yêu kia, đi về phía phòng tắm.

Mạnh Dịch Nam đi đến bên chiếc hộp đựng lấy thêm một chiếc quần lót đưa cho cô “Còn cái này nữa.”

Lộ Hiểu Vụ đỏ bừng mặt nhận lấy, đi vào phòng tắm.

Đợi cánh cửa phòng tắm đóng chặt, Mạnh Dịch Nam kích động lăn lên giường, Lộ Lộ cuối cùng cũng chịu mặc, quá tuyệt vời, anh chỉ mới nghĩ đến bộ dạng gợi cảm đáng yêu của cô thì cả người liền run rẩy, ách, anh nhất định sẽ điên mất.

Bình tĩnh bình tĩnh, Mạnh Dịch Nam chậm rãi ngồi dậy, trăm ngàn lần không được để lộ ra biểu hiện vội vã. Hôm nay thật vất vả lắm mới khiến cô có chút cảm nhận, anh nhất định phải làm giảm từng ml chán ghét của cô, để anh có thể từ từ yêu cô.

...

Mạnh Dịch Nam ngồi bên giường đợi chờ Hiểu Vụ thay quần áo, nhưng nửa ngày cũng không thấy cô đi ra. Trong lòng anh không khỏi có chút sốt ruột, cô không phải sẽ đổi ý chứ?

Đang lúc sốt ruột, cửa phòng tắm nhẹ nhàng mở ra. Mạnh Dịch Nam như ngừng thở, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía cửa phòng tắm.

Vừa nhìn thấy Lộ Hiểu Vụ cả người Mạnh Dịch Nam đột nhiên căng thẳng, máu trong người vội vã chuyển động, thẳng lên đỉnh đầu. Trời ạ, thật sự là quá hoàn mỹ.

Bộ nội y kẹo kia ôm lắt cơ thể hoàn mỹ của Lộ Hiểu Vụ, toàn bộ cơ thể được bao phủ bởi sắc hồng phấn ngọt ngào, chiếc quần màu hồng nhạt quần trụ lấy nơi khêu gợi của cô, tất cả đều thật ngọt ngào và gợi cảm, từng chút từng chút cướp đi hô hấp của anh, làm anh choáng váng.

Lộ Hiểu Vụ tắt đèn phòng tắm, trong phòng nhất thời tối đi rất nhiều.

Mạnh Dịch Nam cố gắng cưỡng chế dục vọng điên cuồng trong lòng, cố gắng trấn định thân nhiên mỉm cười, vỗ vỗ xuống giường, ý bảo cô đi qua.

Lộ Hiểu Vụ xấu hổ đến mức toàn thân đều đỏ ửng lên, chân cũng có chút miễn cưỡng, cô không quen mặc thế này để anh nhìn, thật đáng sợ, cô đang rất căng thẳng.

“Lộ Lộ, lại đây.” Mạnh Dịch Nam thanh âm lộ ra một chút run rẩy, lại lần nữa vỗ vỗ lên giường.

Lộ Hiểu Vụ nhẹ nhàng bước đi, chậm rãi đi đến bên giường, đứng trước mặt anh.

Ánh mắt Mạnh Dịch Nam giằng co ở trước ngực cô, ánh mắt chậm rãi tối dần. Lộ Hiểu Vụ then thưng hai tay ôm lấy ngực, ánh mắt của anh khiến cô càng lúc càng căng thẳng ngượng ngùng hơn.

Khoé miệng Mạnh Dịch Nam khê cong, nắm lấy tay cô, chậm rãi ngược mắt lên “Cực kỳ xinh đẹp.”

Lộ Hiểu Vụ đỏ mặt run rẩy, anh... anh đã xem rồi, có phải cô đã có thể đi thay ra hay không.

Ánh mắt Mạnh Dịch Nam chậm rãi di chuyển xuống dưới, dừng ở thắt lưng cô khiến cô càng thêm xấu hổ, sao anh lại có thể nhìn chăm chú như thế.

“Anh... nhìn rồi, em.... Em đi thay ra.” Lộ Hiểu Vụ xoay người nghĩ muốn chạy trốn vào phòng tắm.

Mạnh Dịch Nam luồn tay ra phía sau, ôm lấy thắt lưng của cô, một chút lửa nóng nhanh chóng truyền sang người cô. “Anh muốn nếm thử vị của nó?” Đang chưa nói xong môi anh đã tinh tế chạm lên chiếc khoá của áo, chiếc lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm giống như cánh bướm chấp chới, chân Lộ Hiểu Vụ mềm nhũn, cơ thể không nhịn được mà run rẩy. Anh... anh lừa người, rõ ràng nói là chỉ nhìn thôi mà, thế mà hiện tại... ác, anh không cần liếm cô như vậy.

Lộ Hiểu Vụ bị anh vung tay khiến cả người ngã nhào lên giường. Anh lật người một cái đã phủ lên người cô.

“Mạnh Dịch Nam.” Lộ Hiểu Vụ ngượng quá hoá giận khê đánh anh, anh đúng là đồ đáng chết!

Hai tay Mạnh Dịch Nam khê động, đem hai tay cô đặt lên đỉnh đầu, mắt mỉm cười “Thật sự là rất ngon, anh không kìm lòng được.” Nói xong đầu lại lần nữa dấn xuống, chiếc lưỡi linh hoạt lại tiếp tục liếm liếm nụ hoa của cô xuyên qua lớp áo kẹo. n... Trước ngực Lộ Hiểu Vụ căng thẳng, cảm giác ẩm áp kia xuyên qua lớp áo, chậm rãi thấm thấu, đầu lưỡi không trực tiếp chạm vào nhũ hoa của cô nhưng đầu lưỡi của anh mỗi lần chạm vào lớp áo kẹo lại đồng thời khiến lớp áo kẹo trượt trượt, ma sát vào nhũ hoa của cô, sự kích thích này ngược lại lại càng khiến cơ thể cô bức bối hơn. Lộ Hiểu Vụ nhịn không được khê nâng ngực lên, muốn chạy trốn khỏi sự tra tấn của anh, thế nhưng lưỡi của anh giống như đã nghiện, cứ thế gắt gao dấn lên nội y kẹo trên người cô, nhẹ nhàng nhấm nháp.

Lộ Hiểu Vụ bị ép tới mức không thở nổi, viên kẹo phía trên nhũ hoa bởi đầu lưỡi ẩm ướt của anh kích thích mà dần dần mềm ra, một chút một chút kích thích nhũ hoa của cô đứng thẳng lên, mà lưỡi anh vẫn không bỏ qua. Cả người Lộ Hiểu Vụ đã nóng hết lên, trước ngực đã có cảm giác đau nhức, mà đầu lưỡi kia cùng với đường hoà tan từ chiếc áo đã thành thực động chạm đến trái anh đào mẫn cảm của cô, anh cũng phát hiện sau khi đường tan ra toàn bộ trái anh đào đã nằm gọn trong miệng anh, anh hưng phấn dùng đầu lưỡi quét một vòng, nhẹ nhàng cọ cạo răng lên nó, đem nó nhập vào sâu trong miệng.

n a, cơ thể Lộ Hiểu Vụ căng thẳng, khoái cảm từ nhũ hoa mạnh mẽ truyền đến toàn cơ thể, giống như có một luồng điện cao thế chạy trong người cô. Cô nhịn không được cả người run lên, nắm chặt hai tay, khoé miệng phát ra tiếng rên rĩ rất nhỏ, cô.... thế nhưng, thế nhưng sao cô lại có chút khát vọng loại cảm giác này.

Mạnh Dịch Nam giống một đứa trẻ tham lam, không ngừng liếm mút kẹo trước ngực cô, cho đến khi kẹo chậm chậm hoà tan, dính lên ngực cô, anh mới ngẩng đầu hôn trụ môi cô. n, là vị cam, thật ngọt, Lộ Hiểu Vụ bị đôi môi mang vị cam của anh chiếm lấy, lưỡi lại tiếp tục cùng nhau dây dưa triền miên, anh giống như đang mang toàn bộ vị ngọt trong miệng truyền cho cô. {hana: Nụ hôn kẹo ngọt}

Một bên anh tiếp tục hôn lên môi cô, một bên trực tiếp cởi quần áo, chỉ một lát toàn thân không một mảnh vải đã áp lên người cô.

Trải qua một thời gian ma sát và vuốt ve, kẹo trên người đã có chút hoà tan, dính lên người. Cô khó chịu muốn xoay người, không nghĩ sẽ dấn tại người anh.

Anh lại không quan tâm chút nào, chậm rãi hôn dọc người cô, hôn lên xương sườn và xuống phía dưới. Ác, môi anh lướt qua bụng, đi vào cạp của chiếc quần lót bằng kẹo, Lộ Hiểu Vụ hơi bình tĩnh, hơi nhắc người lên, thanh âm run run “Đừng mà.”

Mạnh Dịch Nam khê nâng đầu, “Lộ Lộ, nhắm mắt lại, chạy theo cảm giác đi.” Hai tay chậm rãi xoa thắt lưng cô, làm cho cô thả lỏng. Nhẹ nhàng chạm vào chạm vào, nhẹ nhàng đưa cô trở lại giường.

Cả người Lộ Hiểu Vụ mềm nhũn ra, cảm giác tê dại từ thắt lưng truyền đến, cô chậm rãi nhắm mắt lại, thở sâu, thật sự muốn thả lỏng.

Anh nhẹ nhàng nâng mông của cô lên, môi chậm rãi hôn lên, hôn lên nơi bí mật của cô. Lộ Hiểu Vụ có thể cảm nhận được rõ ràng cảm giác đôi môi ấm áp của anh đang tiếp xúc lên cô, đầu lưỡi từng chút từng chút tiếp tục liếm liếm kẹo.

Lộ Hiểu Vụ hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ biết cả người đều được bảo phủ bởi cảm giác ngọt ngào và hương thơm hoa quả, mà Mạnh Dịch Nam đang không ngừng nhấm nháp cái bị ngọt nồng đậm đấy, cô giống như một viên kẹo khổng lồ, từng chút từng chút bị Mạnh Dịch Nam với lòng tham của một đứa trẻ tham lam đang liếm sạch sẽ, mà cô chỉ có thể mềm nhũn cả người tiếp tục hoà tan và hoà tan.

Cả người anh bò lên cô, gắt gao ôm lấy cô, da thịt cùng da thịt ma sát, chất đường ngọt ngào trên người cô đều dính lên người anh, hai người giống như đã bị kẹo đường bao phủ, anh lật người cô lại, đặt cô dưới thân, khê động thân, nhìn chằm chằm khuôn mặt suy yếu mê loạn của cô.

“Lộ Lộ, em cũng ném thử đi, hương vị rất ngon.” Mạnh Dịch Nam chậm rãi mở miệng, khoé miệng nở ra nụ cười thoải mái.

Lộ Hiểu Vụ e lệ mở mắt, nhìn thấy tấm ngực trần của anh dính một chút màu phấn hồng, chắc đây là đường hoà tan dính lên người anh.

Lộ Hiểu Vụ chậm rãi nâng đầu, khê liếm liếm ngực anh, ân, thật sự rất ngọt.

Ánh mắt Mạnh Dịch Nam căng thẳng, bắt lấy đôi tay nhỏ bé của cô, chậm rãi đưa xuống bên dưới. Khi tay cô chạm đến lửa nóng của anh khiến cô sợ tới mức thật nhanh rút tay về, anh... anh thật nóng.

Lộ Hiểu Vụ đỏ bừng mặt nhắm chặt hai mắt, anh.... Anh là đang cố kìm chế sao?

“Lộ Lộ, ôm anh, hôn anh.” Mạnh Dịch Nam lần này không sốt ruột mà nhẹ nhàng mở miệng, anh muốn làm cho cô chủ động.

Lộ Hiểu Vụ xấu hổ đỏ mặt, do dự nửa ngầu, cuối cùng cũng sợ hãi vươn tay nhỏ bé ôm lấy eo anh, đôi môi nhẹ nhàng tiếp xúc lên ngực anh.

Cô có thể cảm nhận được âm thanh khi anh hít thở, lúc nhanh lúc chậm, cô nhận không được vươn đầu lưỡi di chuyển, ân a.... cô rõ ràng nghe được thanh âm than nhẹ của anh, đột nhiên anh áp chặt người, cả người đặt cả lên người cô.

Một đôi tay như có mang theo lửa xoa nắn ngực cô, ác, cả người cô run lên, mãnh liệt co rút, sao lại dùng sức thô lỗ như vậy, có điều cảm giác đau đớn lại mang theo từng đợt từng đợt khoái cảm từ ngực truyền đến toàn thân, ân a... ân a... cô nhận không được cố gắng hít thở, Dịch Nam, chậm một chút, nhẹ một chút.

Nhưng anh vẫn tiếp tục như dã thú cắn nuốt cơ thể cô, mỗi tắc mỗi tắc trên da thịt, một tắc một tắc xương cốt đều bị anh ăn sạch sẽ, cho đến khi toàn thân cô lưu lại toàn bộ ấn ký của anh. {hana: ấn ký – dấu hôn nhé}

Lộ Hiểu Vụ nhắm chặt mắt, trong đầu từng đợt từng đợt sóng dâng trào, cảm giác ngoài da thịt không ngừng xuyên thấu vào bên trong, thẩm thấu vào các dây thần kinh, kịch liệt đem cảm giác run rẩy truyền đến toàn thân, cảm giác tê dại cùng thoải mái không thể nói nên lời lan tràn khắp cơ thể, đầu ngón tay, cánh tay, trước ngực, thắt lưng, eo, tất cả như đang ẩn chứa một khát vọng nào đó, giống như mỗi một tế bào đều bị anh triển miên khiến cho thức tỉnh, tất cả đều giống như khiêu vũ nhảy nhót, cuối cùng tất cả tập trung lại nơi trái tim, trần đầu, ngọt ngào đến mức có thể khiến trái tim cô nổ tung. Cho đến khi toàn thân cô đã bị một đợt sóng mãnh liệt chiếm lĩnh, lòng của cô mới cảm thấy được có cái gì đó trống rỗng, chậm rãi mở rộng, đem mọi thứ cô gắng hít vào, sao lại vẫn cảm thấy bất mãn đi, vẫn chưa được, tâm tình cô bắt đầu rối loạn, cô khao khát anh dùng sức ôm lấy cô.

Một cảm giác nóng ấm tiến vào khiến cô bừng tỉnh cơn mê loạn, mọi sự rung động của cô vì sự chủ động này của anh mà hoàn toàn bị chinh phục, thâm thể rắn chắc tráng kiện của anh, còn có nhịp đập trái tim này đều như muốn kéo cô vào dây dưa điên cuồng yêu đương trầm luân. Anh và cô có cùng tiết tấu hơi thở, cảm giác mãnh liệt khiến cả hai người đều không thể khống chế, không thể bỏ qua, không muốn chấm dứt,

giống như đây là đoạn cuối cùng trước khi tài năng bùng nổ hoàn toàn, hoàn toàn hoà tan vào nhau, hoà tan tất cả mọi thứ ngọt ngào trong tim, kể cả lo lắng và bất an.

Lộ Hiểu Vụ không thể tự hỏi, không thể giải thích, có điều cô có thể chắc chắn một điều, tất cả mọi thứ của Mạnh Dịch Nam đều là của cô.

42. Chương 42: Có Thể Vì Anh Làm Gì?

Edit + beta: Tiểu Mót & Hana

Lộ Hiểu Vụ chăm chú nhìn chằm chằm máy vi tính gỗ chữ, tuy rằng tay trở nên đau, mắt đã muốn loạn, nhưng là cô không có ý định dừng lại. Giờ phút này, cô vô cùng vô cùng cần phải chú tâm vào một chuyện, bằng không, cô sẽ rất khó chịu. Bởi vì, từ lúc tỉnh dậy vào sáng sớm, cô đã thấy rất hối hận!

Tác dụng của rượu vang kéo dài tới tận sáng hôm sau, cảm giác đầu tiên của cô là đầu đau nhức. Sau khi đứng dậy, cô mới giật mình, cả người đau nhức mới là bệnh trạng thật của mình, cô.....Đến nỗi không dám nhìn những dấu tích hồng hồng trên người cô, cô không muốn sống nữa!

Ký ức như mấy chiếu phim ủa về trong đầu cô, Lộ Hiểu Vụ nhớ lại từng chút một, mặt cứ từ từ đỏ lên,cô hoàn toàn sa đọa, lại có thể để anh làm như vậy, cứ triền miên như thế cho khi trong mộng.

Mạnh Dịch Nam thỏa mãn cười, giống như mèo bỏ nhào vào cá, liếm, gặm, sau đó còn cố ý liếm liếm móng mèo, trong ánh mắt của anh tất cả đều là thỏa mãn.

Lộ Hiểu Vụ thật hy vọng tối qua tất cả đều là say, say đến mức không thể dùng đầu óc lý giải việc mình làm cần, đáng tiếc là không được, cô còn nhớ rõ từng chi tiết một, thậm chí anh ở bên tai cô nói những lời khiến người ta đỏ mặt tim đập nhanh, cô đều nhớ rất rõ!

Đến công ty, ánh mắt hai sắc nữ kia nhìn cô, cũng làm cho cô “như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than” Lộ Hiểu Vụ cảm giác mình như người trong suốt, bị Dương Mị Nhi và Giản Ngọc Đình triệt để nhìn thông suốt, bởi vì, nhìn kiểu cười của bọn họ đã nói cho cô biết, những hành vi cô làm tối qua bọn họ đều biết.

Aiz, Lộ Hiểu Vụ cảm thấy thật buồn bực! Cô là người như thế nào, làm sao bây giờ lại biến thành như vậy! Chẳng lẽ những hành vi của Mạnh Dịch Nam cô nhìn quen mắt rồi dần dần tập thành thói quen, thấy nhưng không thể trách sao? Cô làm sao tối qua lại nghe lời anh nói, mặc vào thật đúng là chết mà, nội y kẹo đáng ghét! Lộ hiểu Vụ một bên trừng mắt nhìn máy tính một bên cảm giận thấp giọng rủa, nhất định là do rượu vang đáng giận kia, cô mới có thể say như vậy.

Kỳ thật tối hôm qua thật sự rất chật vật, cuối cùng khi hai người dính như kẹo tách ra, trên giường đã “một mảnh hỗn độn”, Mạnh Dịch Nam đi pha nước ấm, đem Lộ hiểu Vụ ngâm mình ở trong bồn tắm lớn, anh mới đem khăn trải giường, gối, chăn thay đổi sạch sẽ hoàn toàn. Mạnh Dịch Nam vốn định đem hai người đi tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường, kết quả, nhìn Lộ Hiểu Vụ hương vị ngọt ngào mê người, Mạnh Dịch Nam lại nhịn không được mạnh mẽ trêu mếu một phen. Lộ Hiểu Vụ đã mệt không còn sức chống đỡ lại, chỉ có thể mặc cho anh làm vậy. Cô chỉ biết là, khi cô trở về làm tổ với ga giường mùi cỏ thơm mát, cùng với chiếc gối cũng là lúc ngủ thiếp đi.

.....

Hiện tại, Lộ Hiểu Vụ đột nhiên có điểm không biết nên đối mặt thế nào với Mạnh Dịch Nam, tối hôm qua không hẳn là do anh một mực cưỡng cầu, mà chính là do cô chủ động lựa ý hòa theo, là cô khát vọng được anh ôm. Cô cần chút ít thời gian để lắng đọng cảm xúc của mình.

Làm việc nhanh, cô gọi điện thoại cho Minh Quyên, muốn hẹn cô buổi tối gặp nhau. Kết quả Minh Quyên nhận được điện thoại, có chút chần chừ, nói là buổi tối đã có hẹn.

Lộ Hiểu Vụ vừa nghe khẩu khí của Minh Quyên, liền hiểu ngay, đành phải mỉm cười nói hẹn lần sau gặp mặt. Cúp điện thoại, Lộ Hiểu Vụ không khỏi ngẩn ngơ đứng lên, muốn tìm một người tâm sự cũng khó vậy sao, cô thật sự thất bại, không thể tìm được một đối tượng để thổ lộ.

Lộ Hiếu Vụ đấu tranh cả nửa ngày, cuối cùng vẫn là gửi cho Mạnh Dịch Nam một tin nhắn, nói cô và chị họ có việc, tối nay mới về. Chỉ một chốc sau, Mạnh Dịch Nam gọi điện thoại ngay lại hỏi, “Có muốn anh đi đón em không?”

“Không cần, cũng không muộn lắm đâu.” Lộ Hiếu Vụ cương chế nội tâm thất thường, nhẹ giọng trả lời.

Mạnh Dịch Nam ngừng lại một chút, không gò ép cô, dập máy.

Lộ Hiếu Vụ cúp điện thoại, liền lâm vào trạng thái trống rỗng. Nghe được thanh âm của anh, cô không khỏi tâm hoảng ý loạn, có loại cảm giác kỳ diệu bở ngỡ nảy sinh trong lòng cô. Cô lần đầu tiên cảm thấy thanh âm nặng nề của anh dễ nghe như vậy, từng câu từng chữ dán vào tai truyền hơi thở vào chấn động lòng cô, cô nhớ anh, nhớ bộ dạng cười xấu xa của anh, bộ dáng thâm tình, những đường cong như bản vẽ khắc sâu vào trong đầu cô, bộ dáng của anh quả thật rất tuần tú. Cô nhớ anh, nhưng lại sợ gặp anh.

.....

Sau khi tan tầm, vào thang máy, bộ dáng Lộ Hiếu Vụ vẫn thất hồn lạc phách như cũ. Xuống đến tầng một, Lộ Hiếu Vụ từ từ bước ra khỏi thang máy.

Cô không biết chính mình bị làm sao vậy? Trong lòng đều là bóng dáng Mạnh Dịch Nam, nhưng đầu óc lại do dự không biết nên làm thế nào để đối diện với anh. Cô lâm vào giữa những mâu thuẫn của bản thân mình, rốt cuộc là nên buông tha những giáo điều của mình, phối hợp cùng Mạnh Dịch Nam điên cuồng yêu. Hay là vẫn tiếp tục giữ thói quen rụt rè, chống cự lại khiêu khích và cảm dỗ của Mạnh Dịch Nam.

Giữa lúc cô đang bối rối, phía sau có một thanh âm gọi cô, “Lộ Hiếu Vụ.”

Lộ Hiếu Vụ hoảng sợ, quay đầu, đột nhiên nhìn thấy Cảnh Hạo đang ở phía sau cô, cô ngây người.

“Đang nghĩ cái gì vậy? Tôi gọi cô mấy tiếng rồi mà không thấy phản ứng lại.” Cảnh Hạo cười khế, Lộ Hiếu Vụ lại đang bối rối cái gì vậy?

“Chào anh, Cảnh quản lí.” Lộ Hiếu Vụ xấu hổ cười mĩa, cô nào có nghe thấy anh gọi.

“Làm sao vậy? Hôm nay ông xã không rảnh đến đón cô à?” Cảnh Hạo nhìn ra phía ngoài, nhìn biểu tình buồn bực của cô chẳng lẽ là do ông xã không tới.

“Tôi.....” Lộ Hiếu Vụ vừa định nói, đột nhiên nghẹn lại, trong não chớp lên một tia suy nghĩ ngẩn ngui.

“Làm sao vậy? Có tâm sự à?” Cảnh Hạo nghiêng đầu nhìn Lộ Hiếu Vụ. Cô rất ít khi tỏ vẻ rầu rĩ như vậy.

“Không có việc gì đâu.” Lộ Hiếu Vụ chối bỏ rất nhanh, đầu càng lắc kịch liệt. Cảnh Hạo cũng không tin, “Nếu cô không ngại, tôi vui lòng làm một nửa công dụng của máy ghi âm, chỉ nghe vào chứ không ra.” Anh mỉm cười nháy mắt mấy cái.

Lộ Hiếu Vụ cau mày nhìn anh, lời này hình như đã nghe qua ở đâu? Ahhhh, là anh lấy trộm lời của cô, lần trước anh thất tình, cô đã an ủi anh như vậy. Lộ Hiếu Vụ trong lòng buông lỏng, khoe miệng nhếch một tia cười khổ, khi nhìn thấy nụ cười khổ của cô anh cười lạnh nói.

“Tôi không muốn thiếu nợ ân tình của người khác.” Cảnh Hạo lạnh nhạt mỉm cười, vẻ mặt ôn hòa. Cảnh Hạo từ lần trước thất tình tìm cô nói chuyện đều muốn đền đáp lại cô, nhưng cô đều cự tuyệt.

“Cảnh quản lí, không cần khách khí như vậy, kỳ thật tôi cũng không làm được gì.” Lộ Hiếu Vụ cụp mắt xuống, mỉm cười cự tuyệt.

“Làm sao vậy? Ông xã ghen hả? Nếu không thì cũng mời anh ấy đến, lần trước còn chưa mời được anh ấy ăn cơm.” Cảnh Hạo nhìn cô, vẻ mặt chăm chú.

“Không, không cần khách khí như vậy.” Lộ Hiếu Vụ nhớ đến Mạnh Dịch Nam, trong lòng lại có cảm giác khác thường. Cô nói với Mạnh Dịch Nam là cùng Minh Quyên đi ra ngoài, nếu bây giờ gọi cho anh, anh nhất định sẽ biết cô đang nói dối.

“Cô cứ như vậy mới chính là khách khí.” Cảnh Hạo nhìn ánh mắt vài đồng nghiệp đi ra từ thang máy, đều kỳ quái liếc mắt nhìn họ. Lộ Hiếu Vụ cũng nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của đồng nghiệp, mặt hơi đỏ lên, đứng ở chỗ này thật xấu hổ.

“Đi thôi, đừng lo lắng, đêm nay không phải chỉ có mình cô với tôi, còn có cả chị họ của cô.” Cảnh Hạo vỗ nhẹ vai cô, mọi người đã đi bộ ra ngoài tòa nhà.

Lộ Hiểu Vụ hơi sững sốt, Minh Quyên cũng đi, chẳng lẽ Minh Quyên và Cảnh Hạo vốn đã có hẹn? Lộ Hiểu Vụ nghe vậy đành phải đi theo.

...

Ngồi ở trong xe Cảnh Hạo, Lộ Hiểu Vụ mới tìm lại được đầu mối. Thì ra, đối tượng mà đêm nay Minh Quyên có hẹn chính là Cảnh Hạo, cô vẫn là nên tìm một chỗ cho riêng mình, cô không muốn làm bóng đèn. “Cảnh quản lý, sau khi qua cầu anh để tôi xuống đi.”

Cảnh Hạo cười cười, liếc mắt nhìn cô một cái, lại nhìn về phía trước, “Tâm tình không tốt thì đừng ở một mình.”

Lộ Hiểu Vụ ngẩn ra, sắc mặt khê biến, anh nhìn thấu cô, “Tôi không sao.”

“Không có việc gì thì cùng nhau ăn bữa cơm đi. Chị họ cô muốn báo thi vào MBA, tôi gặp cô ấy là để đưa thư.” Cảnh Hạo mỉm cười giải thích nguyên nhân hẹn gặp Minh Quyên.

Lộ Hiểu Vụ vừa nghe liền hiểu được, Minh Quyên có ý đối với Cảnh Hạo. Như vậy cũng tốt, Minh Quyên giỏi giang cùng với Cảnh Hạo sáng suốt rất xứng đôi.

“Chị họ tôi học rất giỏi.” Lộ Hiểu Vụ nhẹ nhàng cười.

“Không sai, ngay cả mồm miệng cũng rất lợi hại.” Cảnh Hạo cười nhẹ lắc đầu.

“Chị họ tôi rất thiện lương, đối với người khác tốt lắm, thật ra chị ấy dịu dàng.” Lộ Hiểu Vụ vừa nghe thấy anh nói chị họ không tốt, liền vội vàng biện bạch hộ chị họ, cô không hy vọng Cảnh Hạo có ấn tượng xấu với chị họ.

Cảnh Hạo vừa nghe xong, nhìn cô cười cười, không lên tiếng.

“Chị họ rất thông minh, cũng rất chăm chỉ, làm chuyện gì cũng tích cực chủ động, không giống tôi, trong lòng không có chí lớn.” Lộ Hiểu Vụ một bên khen ngợi Minh Quyên, một bên cười khổ, nhìn bản thân mình thật tội tệ, công tác không có tiền đồ, ngay cả cuộc sống gia đình cũng hỏng bét, chính mình cũng không rõ là mình muốn gì? Cô thật sự rất thất bại.

Cảnh Hạo nhìn nghiêng sang khuôn mặt cô ba giây, hờ hững cười. “Làm người đơn giản tốt hơn.”

Lộ Hiểu Vụ trong lòng nhảy dựng lên, anh cho rằng Minh Quyên không đơn giản? Trong lòng cô nóng nảy, khẩn trương giải thích, “Chị họ cũng không phức tạp, chỉ là khi trải qua nhiều việc, nhìn thấu đáo vấn đề hơn, nhưng tâm tư thật sự rất đơn thuần.”

Cảnh Hạo cười không nói gì, im lặng lái xe.

Dọc đường đi, Lộ Hiểu Vụ khoe với Cảnh Hạo chị họ rất tốt, trong lòng chờ đợi hai người có kết quả. Thông qua vài lần ở chung, cô cảm thấy nhân phẩm của Cảnh Hạo không tệ, khôn khéo, bình tĩnh thận trọng, lại rất hài hước, là đối tượng xứng với Minh Quyên nhất. Hơn nữa cô cũng mơ hồ cảm nhận được Minh Quyên có ý đối với Cảnh Hạo, đương nhiên cô phải cố gắng tác hợp.

...

Rất nhanh, chiếc xe dừng lại tại một chuỗi khách sạn lớn.

Lộ Hiểu Vụ theo Cảnh Hạo vào khách sạn, xa xa đã nhìn thấy Minh Quyên đứng lên.

Minh Quyên vừa nhìn thấy Cảnh Hạo, liền đứng lên, vung tay về phía anh. Mà khi cô phát hiện Hiểu Vụ sau lưng Cảnh Hạo, cô ngây ngẩn cả người, biểu tình cứng lại một giây, nhưng nháy mắt khôi phục bình thường.

“Hiểu Vụ.” Minh Quyên hướng Hiểu Vụ cười xán lạn chào hỏi.

Hiểu Vụ bị cô kéo lại, tựa vào bên người cô, ngọt ngào gọi một tiếng, “Chị họ.”

Minh Quyên đưa mắt nhìn Cảnh Hạo, trên mặt anh thủy chung lộ vẻ mỉm cười, “Hiếu Vụ buổi tối nay rảnh, tôi mời luôn cô ấy đến, hai người các cô có thể cùng ăn với nhau.” Khẽ nháy mắt, đáng vẻ tươi cười không thay đổi.

Minh Quyên nhìn cô, cười cười, “Đúng vậy, dù sao thêm một người ăn cũng không sao cả.” Nói xong, kéo Hiếu Vụ ngồi bên cạnh mình.

....

Ba người một bàn đồ ăn, bắt đầu dùng bữa.

Trên bàn cơm đại đa số là Minh Quyên cùng Cảnh Hạo nói chuyện, Lộ hiếu Vụ yên lặng làm người nghe, mỉm cười nghe hai người tranh cãi đấu với nhau, trong lòng rất thoải mái, hai người thật thích làm oan gia, càng tranh giành càng trò chuyện, không ai nhường ai.

Cảnh Hạo thỉnh thoảng nhìn về phía Lộ Hiếu Vụ không lên tiếng, hỏi tình trạng ở công ty của cô một chút. Lộ Hiếu Vụ đều trả lời đơn giản, đem đề tài dẫn đến trên người Minh Quyên, cô thích xem bọn họ nói chuyện.

Nhìn bộ dáng họ nói chuyện phiếm., Lộ hiếu Vụ bất tri bất giác thất thần, nghĩ đến cô và Mạnh Dịch Nam rất ít khi có tình cảnh khắc khẩu đấu võ mồm như vậy, tâm không khỏi lạnh đi, bọn họ có vấn đề như vậy đều là do cô tạo thành! Không nói cũng không sẵn lòng bày tỏ, mỗi lần đều đem gút mắc trong lòng thất lại, cô giống như là rùa lui vào trốn trong mai, thật hối hận. Người như cô có phải không nên được hưởng hạnh phúc? Có lẽ cung Ma Yết của cô luôn có bất an ẩn núp, mới có thể nghi ngờ cảm giác mãnh liệt của Mạnh Dịch Nam dành cho cô không phải là hạnh phúc! Bởi vì, cô là người theo chủ nghĩa bi quan, hạnh phúc cũng nghi ngờ không phải sự thật.

Từ nhỏ, cô đã cảm thấy hạnh phúc là một loại cảm giác xa xỉ không thể có được. Ở trong một gia đình có giáo dục, cô cũng không bao giờ dám hy vọng xa vời đến yêu một người, bởi vì tuổi dậy thì của cô chưa bao giờ được hưởng cảm giác yêu đương. Có thể nói, cô cho rằng nếu may mắn, cô có thể kết hôn cùng với một người yêu mình, cô cũng không cần nhất định phải yêu người kia. Cô cuối cùng kết hôn, cùng một người xa lạ sống bình thản cả đời. Cô đã tập thói quen cam chịu số phận, ngay cả kết hôn thông qua người khác, cô cũng sẽ cam chịu.

Mà Mạnh Dịch Nam là một chuyện xấu, anh xuất hiện đập tan những tính toán của cô trước kia, anh xuất sắc như vậy, hoàn mỹ như vậy, khi lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô đã ngập tràn đủ loại bất an. Có điểm giống như nàng Lọ Lem được cô tiên gõ cây gậy, đặt cô vào lòng một chàng hoàng tử, những điều tốt đẹp nhưng lại giống như mộng ảo càng khiến cô hoài nghi, lo lắng một ngày hoàng tử sẽ phát hiện ra cô chỉ có vẻ ngoài hào nhoáng, nhưng bản chất thật bên trong chỉ là một cô bé lọ lem. Đến ngày đó, anh sẽ lặng yên mà rời xa cô, cô sợ dĩ sợ anh điên cuồng yêu cô vì cô cảm thấy, nếu anh chỉ cảm thấy hấp dẫn bởi cơ thể cô, một ngày kia nhụy rửa hoa tàn thì liệu có thể còn yêu cô, cô sợ một ngày nào đó anh chán ghét cô mà sẽ rời đi.

Cô là người thuộc cung Ma Yết, hơn nữa cung Ma Yết vốn là người có tính bi quan, cô sợ hãi một khi đã tiến vào sẽ không thể quay trở lại, mà hiện tại, càng ngày cô càng bị Mạnh Dịch Nam ảnh hưởng, thậm chí ngay cả cảm giác mãnh liệt về chuyện thân cận da thịt cũng dần dần hấp dẫn cô, cô lại hay đột nhiên nhớ đến anh, nhớ đến anh là trong lòng lại lên men.

Mà cô lại không biết làm thế nào để báo đáp anh!

....

“Hiếu Vụ, Hiếu Vụ!” Lộ Hiếu Vụ bị mấy tiếng gọi liên tục kéo trở về thực tại, ngẩng đầu nhìn thì đã thấy Minh Quyên đang lườm mình.

Lộ Hiếu Vụ xấu hổ cười cười, Cảnh Hạo không thấy đâu.

“Em nghĩ gì thế?” Minh Quyên lo lắng khẽ vuốt trán cô.

Lộ Hiếu Vụ lắc đầu, cô quả thật đêm nay muốn tìm Minh Quyên tâm sự, nhưng hiện tại cô lại không thể nói thành lời.

“Em ... và em kể lại có chuyện gì vậy?” Minh Quyên rất nhạy cảm, Hiểu Vụ cả buổi ủ rũ cô đã nhìn thấy hết, cô cùng Mạnh Dịch Nam lại có vấn đề gì đây?

“Bọn em tốt lắm, thật đấy.” Lộ Hiểu Vụ thở sâu, có lẽ mọi người nhìn hân nhân của cô đều nói là cô có vấn đề.

“Hiểu Vụ, đêm nay... xin lỗi em, chị cũng không nói với em chị hẹn Cảnh Hạo.” trên mặt Minh Quyên lộ một tia áy náy.

Hiểu Vụ mỉm cười, cầm tay Minh Quyên “Chị và Cảnh Hạo khi nào thì thân thiết như vậy?”

“Chị... chẳng qua là có mấy việc muốn nhờ anh ta giúp thôi a.” Minh Quyên đỏ mặt.

“Anh ấy ư là người tốt, chị nên cố gắng nắm chắc.” Hiểu Vụ thật tâm chúc phúc.

“Anh ấy... lúc nóng lúc lạnh a.” Minh Quyên khẽ cắn môi, có chút ảo não. Hiểu Vụ nhìn vẻ mặt phức tạp của chị họ, nghĩ đến lời nói của Cảnh Hạo lúc trên xe, khẽ an ủi Minh Quyên “Đàn ông ngoài mặt luôn tỏ ra lạnh lùng, chỉ cần trái tim ấm là được.” Cô cho rằng Cảnh Hạo cũng có ý với Minh Quyên, bằng không sẽ không thường xuyên gặp gỡ với Minh Quyên.

“Thật sao?” Minh Quyên có chút nghi hoặc nhìn về phía cô.

Lộ Hiểu Vụ dùng sức gạt đầu “Chị phải thật tự tin, anh ta cũng là người xứng đáng.”

Minh Quyên nhìn ánh mắt chân thành của Hiểu Vụ, chậm rãi nở nụ cười.

.....

Cơm nước xong, Lộ Hiểu Vụ cự tuyệt chuyện Cảnh Hạo muốn đưa cô về, kiên trì muốn anh đưa Minh Quyên về, chính mình sẽ đi taxi về.

Đẩy cửa nhà, phòng khách im lặng, trong thư phòng có chút ánh sáng le lói, Mạnh Dịch Nam ở trong thư phòng.

Lộ Hiểu Vụ thay dép, đi đến cửa thư phòng, mỉm cười với Mạnh Dịch Nam đang ngồi sau bàn “Em đã về.”

Mạnh Dịch Nam ngẩng mặt lên, thâm tình nhìn cô, từ từ đứng dậy đi về phía cô, đau lòng khẽ vuốt khuôn mặt cô “Em sao thế? Bộ dạng mệt chết đi?”

Trái tim Lộ Hiểu Vụ run rẩy, anh luôn dễ dàng nhìn ra sự yếu ớt của cô, cô hơi nghiêng đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt anh “Em cũng hơi mệt thôi. ” Nói xong xoay người đi về phía phòng ngủ.

Mạnh Dịch Nam nhìn theo bóng dáng cô, trong lòng trở dậy một cảm giác bất an, đi theo cô vào phòng ngủ.

Lộ Hiểu Vụ cầm áo ngủ đi vào phòng tắm, giặt sạch một cái khăn mặt sau đó mới đi ra.

Mạnh Dịch Nam dựa vào bàn trang điểm, vừa thấy cô đi ra liền tiến đến ôm lấy cô “Em sao vậy?” Trên mặt cô buồn bực khiến anh không thể thoát mái được, anh không muốn cô không vui vẻ.

“Dịch Nam.” Lộ Hiểu Vụ nhẹ nhàng dựa vào trong lòng anh, thanh âm mềm mại như bay trong không khí.

“Uh?” Mạnh Dịch Nam tay ôm chặt hơn, thanh âm của cô như lộ ra một cảm giác bất lực, làm sao vậy?

“Chúng ta...” Thanh âm của cô khiến tâm tình của anh căng thẳng, cô có tâm sự, chẳng lẽ là do tối qua anh phát hỏa quá mạnh mẽ, khiến cô gái bảo thủ của anh bắt đầu tự tra tấn bản thân? Tay Mạnh Dịch Nam không tránh khỏi xiết chặt hơn.

“Chúng ta sinh con đi!” Thanh âm của cô cuối cùng cũng chậm chạp nhẹ nhàng rơi vào nội tâm anh, giặt mình, thân thể anh cứng đờ.

Đôi tay nhỏ bé của Lộ Hiểu Vụ chậm rãi ôm lấy eo anh, cô muốn vì anh sinh con, vì người mình yêu sinh con chính là điều duy nhất cô có thể làm.

End chương 42.

MBA: Thạc sĩ quản trị kinh doanh (tiếng Anh: Master of Business Administration - MBA)[1] là bằng thạc sĩ chuyên ngành quản trị kinh doanh, thu hút nhiều người ở một phạm vi rộng trong các ngành học có tính học thuật.

43. Chương 43: Đột Nhiên Đến Thăm

Edit: Nô lệ Lâm Lâm

Beta: Chủ nhân Hana

Mạnh Dịch Nam chậm rãi buông Lộ Hiểu vụ ra, nâng mặt cô lên hỏi: “Có phải ba mẹ làm cho em có áp lực?” Biểu tình của cô làm cho anh không khỏi lo lắng, chẳng nhẽ ba mẹ vợ đã nói gì đó với Hiểu Vụ?

Lộ Hiểu Vụ nhẹ lắc đầu “Không phải.” Cô chính là muốn làm một người vợ tốt, làm chuyện mà một người vợ nên làm.

Mạnh Dịch Nam nâng cằm nhỏ nhắn của cô lên “Có con cứ thuận theo tự nhiên, anh không muốn em có gánh nặng.” Từ lần trước cùng Chung Bình tâm sự, anh lại đi tiêm thuốc tránh thai dành cho nam giới, đến bây giờ đã là ba tháng. Nếu hiện tại không tiếp tục tiêm, chắc hẳn là rất nhanh có thể hồi phục. Thật không hiểu tại sao Hiểu Vụ lại đột nhiên có ý tưởng này?

“Dịch Nam, em..... đã sắp 26 tuổi.” Thanh âm của Lộ Hiểu Vụ nhẹ nhàng “Chúng mình kết hôn lâu như vậy, em... cũng chưa mang thai, em thật lo lắng, lo lắng có phải hay không em có vấn đề.” Cuối cùng trong lời nói gần như muỗi kêu.

Mạnh Dịch Nam cuối cùng cũng hiểu ý tứ trong lời cô nói, trong lòng thả lỏng, cười đem cô ôm vào trong lòng “Em lo lắng chuyện này? Đúng là ngốc, không cần lo lắng.”

Lộ Hiểu vụ rầu rĩ nâng mặt lên, trừng mắt nhìn anh, anh cười cái gì? Vốn là kết hôn lâu như vậy, cuộc sống vợ chồng lại “bình thường” như vậy, vì sao vẫn chưa có thai?

“Lộ Lộ, anh có chuyện muốn nói rõ với em.” Mạnh Dịch Nam ánh mắt thấp xuống, không dám nhìn thẳng Lộ Lộ. Chuyện anh tránh thai vẫn chưa có nói với Lộ Hiểu Vụ.

Lộ Hiểu Vụ mở to mắt nhìn anh, anh có chuyện gạt cô?

“Kỳ thật, là anh..... tiêm thuốc tránh thai dành cho nam giới.” Mạnh Dịch Nam căng thẳng nói rõ.

.....

Tim đập mạnh và loạn nhịp, Lộ Hiểu vụ không thể nói gì, chỉ có thể trừng mắt nhìn Mạnh Dịch Nam. Sắc mặt tối dần. Đàn ông cũng có thể tránh thai?

“Lộ Lộ, anh..... anh chỉ cảm thấy chúng ta mới kết hôn, không cần vội có con.” Mạnh Dịch Nam vừa thấy Lộ Hiểu vụ choáng váng liền nhanh giải thích. Anh không thể cùng cô nói, anh chính là muốn hưởng thụ cuộc sống hai người với cô, mới không vội có con. Anh biết rõ ba mẹ vợ thúc giục, khiến cho cô có áp lực rất lớn. Anh chính là chỉ muốn hưởng sự ôn nhu của Hiểu vụ, nếu kết hôn xong liền có con, chắc chắn đứa con sẽ lấy hết sự yêu thương và chăm sóc của cô, đến lúc đó, cô sẽ không để ý đến anh, anh thật không muốn như vậy.

Lộ Hiểu Vụ nhíu mày, trong lòng đột nhiên có cảm giác bị lừa gạt, anh tránh thai mà không nói với cô? Làm hại cô lo lắng mình có vấn đề, còn bị mẹ hoài nghi, thật tức chết mà. Lộ Hiểu Vụ nghiêm mặt, dùng sức đẩy anh ra, xoay người ngồi trên giường. Trong lòng căm giận oán anh, rất đáng giận, anh dựa vào cái gì không hỏi ý kiến của cô?

“Lộ Lộ, em đừng giận. Anh biết là anh không đúng, nhỡ ra anh nên nói với em trước.” Mạnh dịch Nam thấy cô phụng phịu, sốt ruột chạy lại trước mặt cô, ngồi bên cạnh cô giải thích.

Hừ, Lộ Hiểu Vụ xoay mặt, không thèm để ý đến anh, anh không nghĩ muốn có em bé ngay, vì cái gì lấy cớ mong sớm có em bé bức cô, khiến cô ngã gục? Hừ hừ, anh khẳng định là vì thỏa mãn tư dục của chính mình vẫn cố ý lừa cô, rất đáng giận! Kết quả, cô vẫn nhẫn nhịn cố gắng, cô còn hoài nghi chính mình vì có gì vẫn chưa có con? Hóa ra, đều là anh giữ trò quỷ.

“Lộ Lộ, anh..... Nếu em muốn sinh con, nhất định phải bảo trì tâm trạng thoải mái, vui vẻ, có như thế thì em bé trong bụng mới khỏe mạnh vui vẻ.” Mạnh dịch Nam trộm ngắm nhìn Lộ Hiểu Vụ đang nhắm chặt mắt. Đầu nhanh chuyển động, suy nghĩ làm thế nào để làm cho cô nguôi giận. Xem ra, hiện tại nên trấn an Lộ Hiểu Vụ, sau đó muốn sinh con liền sinh con, chỉ cần Lộ Lộ hết giận, dù sao muốn có con cũng phải có thời gian, Mạnh Dịch Nam ở trong lòng bàn tính.

Lộ Hiểu Vụ bĩu môi liếc mắt nhìn anh một cái, cô đương nhiên biết, nhưng là anh như vậy gạt cô, làm cho cô lo lắng, hừ, bảo cô làm sao không tức giận?

“Cho nên, em tuyệt đối không thể giận anh, như vậy không chỉ ảnh hưởng đến chất lượng trứng, cũng ảnh hưởng trực tiếp đến việc chọn lựa tinh trùng dẫn đến thành công.” Mạnh dịch Nam một bên nhìn chăm chăm Lộ Hiểu Vụ, một bên giải thích.

Lộ Hiểu Vụ hóa thạch, cả tai cả mặt đều nhuộm đỏ, anh, anh nói cái gì cùng cái gì a! Đầu óc cô bị loạn rồi!

Mạnh Dịch Nam nhìn thấy mặt cô đỏ lên, trong lòng cười khê, Lộ Lộ chính là quá đáng yêu khiến anh không thể không bị thiêu đốt. Anh biết cô rất hay thẹn, nhưng là mỗi lần nhìn thấy cô lại không nhịn được muốn trêu chọc cô, cho đến khi cô thẹn thùng đỏ mặt liền cảm thấy mình như vừa đạt được thành tựu. Hiểu Vụ chỉ có thể trước mặt anh như vậy thẹn thùng.

Mạnh Dịch Nam vươn tay ôm lấy cô, khiến cả người cô dán tại bên người, rất tự nhiên anh lại hôn lên vành tai cô, hơi nóng bên vành tai mượt mà ấm áp, rất đáng yêu.

“Bây giờ muốn có con thì phải nuôi dưỡng tốt, nuôi dạy tốt, chúng ta nhất định phải cố gắng chế tạo sinh ra được một em bé tinh anh, cho nên....” Hơi thở nóng hổi phả vào vành tai cô, mặt cô đỏ lên “Nhất định phải thể xác và tinh thần hợp nhất.” Lời còn chưa dứt, anh đã ôm eo nhỏ của cô đổ xuống giường lớn, mặt mặt hôn nhau.

Dù là Lộ Hiểu Vụ trong lòng có nhiều thâm oán cùng khó chịu, giờ phút này đều bị sự ôn nhu của anh làm cho nóng lên. Lộ Hiểu Vụ ở trong lòng ảo não, rõ ràng biết là anh ấy lấy cớ để được gần gũi mình, muốn nói lại nhưng là không làm được, lại ở thế bị động, bị anh ấy kéo vào triển miên.

Mạnh Dịch Nam là sói, có đạo lý nào không ăn con mồi trước mặt đâu.

.....

Đột nhiên một bản nhạc du dương vang lên, hai người trên giường đang quần quýt si mê nhất thời giật mình, di động của Mạnh Dịch Nam kêu.

Mạnh Dịch Nam nhắm mắt, định không để ý tới, như trước đặt ở trên người cô, tay cũng không buông ra. Lộ Hiểu vụ lại giục anh “Điện thoại kia...” Không chừng là có việc gấp.

Mạnh Dịch Nam không để ý tới, như trước chuyên chú hôn vợ. Người gọi điện kia cũng thật kiên trì, vẫn vang vang không ngừng. Mạnh Dịch Nam thất bại, vẫn là buông ra Lộ Hiểu Vụ, xoay người xuống giường, đi qua lấy điện thoại, vừa thấy cuộc gọi, Mạnh Dịch Nam ngần ngại cả người.

Là cuộc gọi đến của mẹ?

“Là mẹ” Mạnh Dịch Nam nhìn Lộ hiểu Vụ một cái nói. Trong lòng Lộ Hiểu Vụ cả kinh, chạy nhanh từ trên giường xuống, là mẹ? Sao đột nhiên lại gọi điện đến ?

Mạnh Dịch Nam ho nhẹ một cái, nhắc máy nghe “Mẹ.”

Đối phương vừa nghe thấy điện thoại được nhắc, liền nói: “Làm gì mà nửa ngày rồi mới nhận điện thoại? Đang làm cái gì?”

Mạnh dịch Nam nghe được thanh âm quen thuộc của mẹ, trong lòng căng thẳng, anh nghiêm sắc mặt, gương mặt nhìn Lộ hiểu Vụ “Con đang xem ti vi” Chắc chắn là không thể nói với mẹ là mẹ gọi điện quấy rầy con cùng con dâu triển miên a. Lộ hiểu Vụ vừa nghe anh nói, mặt bắt đầu đỏ, nói dối! Cô kéo lại váy ngủ hỗn độn trên người, ngượng ngùng thấp mắt. Nếu đối lại là cô bị mẹ hỏi như vậy, khẳng định là cũng nói dối a, đều là do anh làm hại! Lộ Hiểu Vụ xấu hổ nghiêm mặt lặng lẽ nhìn Mạnh Dịch Nam.

Mạnh Dịch Nam cầm điện thoại trên tay, nhìn trên giường Lộ Hiểu Vụ đang thẹn thùng, tâm thần trở nên nhộn nhạo, ánh mắt trở nên âm trầm thâm thúy, nhất là khi Lộ Lộ lơ đãng, biểu lộ gợi cảm khiến anh khó kìm lòng.

“Ba mẹ mua vé máy bay ngày mai, trưa mai là đến chỗ con, con nhớ tới đón ba mẹ.” Mẹ mặc kệ anh, nói thẳng ra mục đích.

AA????????????????? Mạnh dịch Nam cả người đang nhộn nhạo nhìn Lộ Lộ gợi cảm trong tầm mắt, trừng mắt nhìn Lộ Hiểu Vụ, ba mẹ ngày mai tới? Ngay cả vé máy bay cũng mua rồi, bọn họ như thế nào không thông báo trước cho anh ?

“Này, Uy, mẹ, như thế nào lại nhớ tới con, lại đến thăm con a?” Mạnh Dịch Nam hoàn toàn bị dọa, có hơi bực mình, đối với mẹ có chút nóng nảy, nói chuyện với mẹ cũng có chút không lớn không nhỏ.

“Sao? không hoan nghênh?” Mạnh Mẹ vừa nghe anh nói, ngữ điệu liền trầm xuống. Mạnh Dịch Nam chỉ thấy mẹ đối với ba bên kia đầu dây nói “Ông xem, ông còn có ý kiến, cái gì làm cho con kinh hỉ, này con ông có kinh ngạc thôi, chứ hỉ thì chưa chắc đâu.”

Mạnh Dịch Nam thấy mẹ ở bên kia đầu dây oán hận, liền vội giải thích “Mẹ, con không phải có ý này, chỉ là mẹ làm con bất ngờ quá, ba mẹ đến mà không báo trước cho con sớm một chút để chúng con chuẩn bị thật tốt đón ba mẹ.” Mạnh dịch Nam trong lòng cả kinh nhảy dựng, ba mẹ lại đây, không phải là muốn giám sát anh chứ? Thật kỳ lạ, ba mẹ bình thường chỉ nói qua điện thoại, như thế nào lần này lại muốn đến thăm?

“Cứ chuẩn bị tã giấy là vừa a.” Mẹ đột nhiên đưa ra câu mệnh lệnh, Mạnh Dịch Nam bắt đầu thấy lạnh, Giấy tã, mẹ không cần phải nhắc anh là sẽ mang hai đứa cháu tiểu quý cùng đi đến đây a. Quả nhiên, mẹ anh chứng thực điều anh lo lắng “anh và chị dâu con đi châu Âu để hưởng tuần trăng mật muộn, gửi cho Đình Đình, Đang Đang cho ba mẹ. Ba lại phải đến làm phiền con, dù sao Hiểu Vụ cũng chưa có em bé, trước cho nó học tập một chút.” Mẹ nói quả thật là liền mạch lưu loát. Đình Đình, Đang Đang là hai đứa con sinh đôi của anh trai anh, năm nay mới hơn một tuổi rưỡi.

Mạnh Dịch Nam rốt cục hiểu được, anh và chị dâu đi chơi, ba mẹ liền quyết định đến thăm anh. Trời đất, bọn họ cũng không nên như vậy đi? anh chính là có kế hoạch cùng Hiểu Vụ khia triển kế hoạch tạo người đâu!

“Tốt lắm, vậy mai 3h30 đến đón ba mẹ. Hai tiểu quý kia ba mẹ mỗi người bế một đứa.” Mẹ anh giao nhiệm vụ xong, liền đặt điện thoại xuống.

Mạnh dịch Nam trừng mắt nhìn điện thoại bị cắt, tâm lạnh, mẹ, quả nhiên vẫn là mạnh mẽ vang dội.

Lộ Hiểu Vụ nhìn Mạnh Dịch Nam ngưỡng nghịu, lo lắng hỏi “Dịch Nam, làm sao vậy?” Cô vừa nghe thấy có vẻ như mẹ chồng muốn đến.

Mạnh Dịch Nam đau khổ nhìn Hiểu Vụ “Ba mẹ anh muốn tới thăm chúng ta, còn dẫn theo hai đứa cháu, ngày mai đi.”

Lộ Hiểu Vụ vừa nghe cũng choáng váng, ba mẹ chồng đến. Trời ạ, sao đột nhiên như vậy, cô, cô hoàn toàn không có chuẩn bị. Lộ Hiểu Vụ khẩn trương nhảy xuống giường, đứng ở trước mặt anh, cầm lấy tay anh hỏi: “Ngày mai ba mẹ đến sao?”

Mạnh Dịch Nam gật gật đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ, ba mẹ thật là, anh chị ra ngoài chơi, ba mẹ cũng ra ngoài chơi, còn đến nhà anh chơi nữa chứ. Đình Đang lúc mới sinh, anh có về gặp qua. Khi đó anh cùng Hiểu vụ chưa kết hôn. Sau anh kết hôn, chị dâu còn phải ở nhà chăm sóc hai đứa nhỏ, vì vậy chỉ có ba mẹ cùng anh trai đến tham gia hôn lễ. Không thể tưởng tượng được, kia hai tiểu quý đã hơn tuổi rưỡi.

“Chúng ta nên chuẩn bị cái gì?” Lộ Hiểu Vụ khẩn trương, trời ạ, cô chỉ gặp qua ba mẹ chồng lúc kết hôn, ấn tượng trong đầu là mẹ chồng thực giỏi giang, ba chồng thì ít nói.

“Tã giấy” Mạnh Dịch Nam nhớ lại lời mẹ nói, nhin không được cười khổ, hai vợ chồng vừa thảo luận chuyện sinh con thì ba mẹ lại mang hai đứa cháu nhỏ đến thăm.

A? Lộ Hiểu Vụ nhất thời không phản ứng kịp, Mạnh Dịch Nam cười khẽ “Đình, Đang dùng” Hiểu Vụ còn chưa nhìn thấy hai đứa cháu này đi.

Đình, Đang, Lộ Hiểu Vụ nghe tên liền nhớ tới bức ảnh chụp hai đứa cháu lúc còn bé, hai đứa đều nắm yên ngựa trên tay mẹ. Cô hồi tưởng bộ dáng đáng yêu của chúng, trong lòng không khỏi mềm mại, không biết hai đứa lớn lên thì thế nào?

Lộ Hiểu Vụ nghĩ nghĩ, khoe miệng không ngừng giơ lên “Đình, Đang hẳn là đã hơn một tuổi rồi anh nhỉ?”

“Ừ, hơn tuổi rồi rồi.” Mạnh Dịch Nam nhăn mặt nhìn Lộ Hiểu Vụ mỉm cười, tâm cũng đi theo nụ cười, xem ra Hiểu Vụ thích trẻ con.

“Em... chúng ta có phải hay không đi mua giường cho trẻ con?” Lộ Hiểu Vụ tâm khẩn trương đã muốn chậm rãi chuyển lên người em bé. Ba mẹ chồng đến đây có thể ở phòng khách, vậy còn hai đứa nhỏ thì ở đâu?

“Tuổi rồi rồi còn ngủ giường trẻ con sao?” Mạnh Dịch Nam nhìn cô.

“Em cũng không biết, hay gọi điện ẹ hỏi được không?” Lộ Hiểu Vụ nắm vạt áo anh. Cô đối với trẻ con hoàn toàn không biết gì cả, này là như thế nào, thật sự là không thể không chuẩn bị.

“Không cần phiền toái như vậy. Chúng ta lên mạng tra.” Mạnh Dịch Nam ôm Lộ Hiểu Vụ vào thư phòng. Coi như hai người học tập trước, dù sao nếu lập kế hoạch có con, có một số việc cũng nên biết.

Kết quả, hai người vì chuyện em bé, cả đêm ngồi ở máy tính nghiên cứu thảo luận, hoàn toàn giống như đang thảo luận về em bé của chính mình vậy.

44. Chương 44: Bóng Đèn Siêu Nhỏ!

Edit: Linh Tinh Lung Tung

Beta: Hana

Giữa trưa Lộ Hiểu Vụ hướng công ty xin phép, lãnh đạo vừa nghe cha mẹ chồng cô đến, rất chân thành phê duyệt xin phép của cô. Công ty cả năm có sáu ngày nghỉ bệnh, sáu ngày nghỉ phép, vẫn được tính lương. Lộ Hiểu Vụ bình thường xin nghỉ phép rất ít, cho nên thỉnh thoảng xin nghỉ phép được thông qua rất dễ dàng.

Mạnh Dịch Nam buổi sáng cũng đến công ty dặn dò công việc thường ngày, buổi chiều liền đưa Hiểu Vụ đến sân bay.

Mạnh Dịch Nam dắt Lộ Hiểu Vụ vào sân bay, đến thẳng chỗ cửa ra đón máy bay.

Lộ Hiểu Vụ nghĩ sắp gặp cha mẹ chồng, trong lòng không khỏi có chút khẩn trương, nhìn sắc mặt chờ đợi của Mạnh Dịch Nam, lại hạ mắt xuống. Cảm nhận được Hiểu Vụ khẩn trương, Mạnh Dịch Nam nắm nhẹ tay cô, “Yên tâm, cha mẹ anh rất dễ gần.”

Lộ Hiểu Vụ lộ ra nụ cười thản nhiên, cô trong khi làm dâu cũng không cùng cha mẹ chồng ở chung qua, trong lòng vẫn luôn có chút bất an không yên, rất sợ chính mình làm không tốt, sẽ làm bọn họ mất hứng.

“Đình Đình Đang Đang thì sao?” Lộ Hiểu Vụ nghĩ đến còn có hai đứa trẻ, trong lòng lại bắt đầu mong đợi.

“Hẳn là rồi, lần trước nói bọn chúng gọi bà.” Mạnh Dịch Nam gật nhẹ đầu.

“Vậy nhất định rất vui vẻ.” Lộ Hiểu Vụ kéo nhẹ tay anh.

“Hy vọng.” Mạnh Dịch Nam đến bây giờ cảm thấy cha mẹ đột nhiên đến thăm hẳn định không đơn giản như vậy, hơn nữa hai đứa nhóc cứ như vậy từ trên trời rơi xuống, nhất định sẽ ảnh hưởng đến thời gian ngọt ngào của anh cùng Hiểu Vụ. Thật không biết cha mẹ đang làm cái gì, dù sao trong lòng anh vẫn có điều bất ổn, không biết được thông tin gì, vẫn là đợi cha mẹ nói thôi.

Đợi một hồi lâu, sân bay bắt đầu thông báo, chuyến bay cha mẹ đi đã đến.

Quả nhiên, chỉ chốc lát, cửa ra lục tục xuất hiện đám người.

Mạnh Dịch Nam cùng Lộ Hiểu Vụ cố dãi cổ ở trong đám người tìm tòi người đi ra, rốt cục, Mạnh Dịch Nam xa xa nhìn thấy hai bóng người quen thuộc, kích động phát tay kêu la, “Cha, mẹ, bên này, bên này.”

Lộ Hiếu Vụ theo ánh mắt anh nhìn lại, trong lòng ngẩn ra, cha chồng, mẹ chồng! Một đôi người già thời thượng biết bao, mặt mày hồng hào, một người phụ giúp một chiếc xe trẻ con, Mạnh cha phía sau còn kéo một cái rương hành lý. Hai người vừa xuất hiện ở cửa, nhất thời hấp dẫn ánh mắt mọi người, mọi người đều kinh hãi nhìn đôi kì dị lão nhân, tự nhiên cứ như vậy mang theo tôn tử (cháu trai) đi xa, thật sự là lợi hại a!

Mẹ chồng, cũng chính là Mạnh mẹ, nghe được Mạnh Dịch Nam kêu to, cao hứng đáp lại, “A nam” Thúc giục bạn già hướng hai người đi tới.

Hai người đi đến trước mặt Mạnh Dịch Nam, Hiếu Vụ chạy nhanh ôn nhu xưng hô, “Cha, mẹ, khỏe. Để con.” Nói xong liền tiếp nhân xe đẩy trẻ con trong tay Mạnh mẹ.

Mạnh mẹ mắt cười mị liên tục khen ngợi, “Hiếu Vụ thực ngoan.” Ánh mắt lộ vẻ thương thức, đứa con dâu hai này tuy rằng tiếp xúc không nhiều, nhưng A Nam trong điện thoại rất khen ngợi.

Lúc trước khi A Nam nói sẽ kết hôn, đem nhà họ Mạnh hoảng sợ, bởi vì cho tới bây giờ không có nghe nói A Nam nói chuyện bạn bè, bọn họ đều lo lắng đứa con này ôm chủ nghĩa độc thân. Kết quả, ở hôn lễ nhìn thấy Lộ Hiếu Vụ, bọn họ vẫn là rất vừa lòng, con dâu này nhìn cũng chỉ thuộc dạng thanh lịch, thực nữ bình thường, người nhà đều nghi ngờ sao Dịch Nam lại thích loại hình này, Mạnh cha Mạnh mẹ lại không giống người thường nhận định Lộ Hiếu Vụ có thể chịu được A Nam.

“Cha, mẹ, hai người mệt mỏi rồi, chúng ta về nhà trước đã.” Mạnh Dịch Nam cũng tiếp nhận hành lý trong tay Mạnh cha, liếc mắt nhìn hai đứa trẻ đang ngủ yên trong xe, nhủ thầm, đây là Đình Đình hay là Đang Đang? Đều đã lớn cả rồi!

Mạnh mẹ nhìn sắc mặt anh, nở nụ cười, “Khẳng định con không phân biệt được hai tiểu quỷ này đi.”

“Con cũng không phải anh trai, không phân biệt được cũng là bình thường.” Mạnh Dịch Nam cười khô khốc, hướng Lộ Hiếu Vụ khẽ cười một tiếng.

Hiếu Vụ nhìn xe trẻ con trong tay, cục cưng trong xe ngủ yên thật xinh đẹp. Hai mắt bắt giác cong lên, ngủ cũng như vậy thật an bình, vui vẻ.

“Bọn nhỏ trên máy bay náo loạn từ đầu đến cuối, vừa mới ngủ.” Mạnh mẹ nhìn Hiếu Vụ trong mắt thương tiếc, tươi cười càng sâu, con dâu thứ quả nhiên không nhìn lầm, cô nhất định sẽ thương yêu đứa nhỏ. Mạnh mẹ cùng Mạnh cha đối diện cười thần bí.

Lộ Hiếu Vụ nâng mắt nhìn cha mẹ chồng, ngại ngùng cười, “Cha, mẹ, trên máy bay rất vất vả đi?”

“Hoàn hảo, trừ bỏ một thân đầy mồ hôi do hai tiểu quỷ này giày vò, cái khác đều tốt, đúng không, ông nó?” Mạnh mẹ sang sảng nở nụ cười.

Mạnh cha nhẹ nhàng cười, “Ra nhiều mồ hôi cũng giúp thân thể khỏe mạnh”

Lộ Hiếu Vụ thấy cha chồng nhìn mẹ chồng trong mắt đầy sùng ái, trong lòng không khỏi chấn động, đó là một loại hỗ trợ nhau trong lúc họa nạn, tâm linh tương thông yêu mến, cô nhìn trong lòng có cảm giác cảm động.

“Lần sau tôi sẽ nhường Đình Đình Đang Đang đi trên người ông, cho ông mồ hôi như mưa rơi, vậy nhất định cũng sẽ rất khỏe mạnh.” Mạnh mẹ ra vẻ không cho là đúng cất một tiếng, khóe miệng cười lại toát ra trong lòng ngọt ngào.

Lộ Hiếu Vụ nhìn sững sột, thực hâm mộ bọn họ tuy rằng tuổi đã cao, nhưng vẫn như cũ tự nhiên biểu lộ quan tâm cùng trên tức, cảm giác này thật tốt.

Mạnh Dịch Nam nhìn mãi cũng thành thói quen, Lộ Lộ, em sẽ nhanh chóng thích ứng. Sau đó nhìn phía cha mẹ, làm ơn hai lão thiên vạn lần đừng quá khoa trương, bằng không Lộ Lộ khẳng định chịu không nổi. Anh hiện tại đành phải ở trong lòng vụng trộm cầu nguyện.

Đoàn người đi thang máy xuống bãi đỗ xe, Mạnh Dịch Nam đem hành lý để sau xe. Cha mẹ ôm đứa nhỏ lên xe trước, Hiếu Vụ ngồi ghế bên cạnh, chính mình ngồi ghế điều khiển xe.

Hiếu Vụ nhìn cha mẹ mỗi người ôm một đứa nhỏ, đứa nhỏ trước ngực ngủ rất ngon, khoe miệng mơ hồ treo một tia chỉ bạc, còn chảy nước miếng, ha ha, hai đứa nhỏ này nhất định đang mơ được ăn ngon.

Mạnh mẹ thấy Hiếu Vụ trông mong nhìn đứa trẻ, giật mình, cười nói, “Muốn hay không ôm một chút?”

A? Hiếu Vụ ngây ngẩn cả người, nhìn mẹ chồng, lại nhìn Dịch Nam, có chút do dự, có thể chứ? “Con..... không biết.”

“Không biết thì sẽ học chứ sao.” Mạnh mẹ cũng không cho cô cơ hội do dự, trực tiếp đem đứa nhỏ qua khe hở chỗ ngồi phía trước đem đến trước mặt Lộ Hiếu Vụ, Hiếu Vụ hai tay vội vàng tiếp nhận, Mạnh mẹ điều chỉnh tư thế ôm đứa nhỏ của cô, vừa nói một bên vừa dạy, “Àn, đầu phải gối lên thế này, tay phải ôm như thế, nhẹ một chút, tốt, thả lỏng, chậm rãi.” Lộ Hiếu Vụ được Mạnh mẹ sửa thật cẩn thận ôm đứa nhỏ vào ngực, đứa nhỏ trong ngực đột nhiên ư một tiếng, giật giật tay nhỏ bé. Lộ Hiếu Vụ nhất thời cứng đờ, không dám thở mạnh, rất sợ một động tác có thể làm đứa nhỏ tỉnh.

“Không có việc gì không có việc gì.” Mạnh mẹ một bên vỗ nhẹ mông nhỏ của cục cưng, một bên khuyên Hiếu Vụ thả lỏng.

Quả nhiên, đứa nhỏ được Mạnh mẹ trấn an, tiếp tục ngọt ngào ngủ say.

“Không sai, Hiếu Vụ rất có thiên phú, tương lai nhất định là một người mẹ tốt.” Mạnh mẹ vừa lòng khen ngợi Lộ Hiếu Vụ.

Mạnh Dịch Nam ngồi ở bên cạnh, không cần nói Hiếu Vụ khẩn trương, anh ngồi bên cạnh xem Hiếu Vụ ôm đứa nhỏ, anh cũng khẩn trương! Mẹ già, mẹ cũng quá mạnh rồi, tự nhiên cứ như vậy yên tâm cho Hiếu Vụ ôm?

“Mau lái xe, mẹ và cha con đều mỏi tay rồi, chạy nhanh trở về nghỉ ngơi một chút.” Mạnh mẹ đem đứa nhỏ trong lòng Mạnh cha ôm lại, liền thúc giục Mạnh Dịch Nam lái xe.

Mạnh Dịch Nam cho xe chạy nhanh, ánh mắt vẫn là nhìn không được liếc về phía Hiếu Vụ bên cạnh. Lộ Lộ đáng thương, hoàn toàn đã muốn cứng ngắt rồi, cô ôm đứa nhỏ, hoàn toàn giống ôm quả bom, chỉ cần cử động sẽ bùng nổ.

Mạnh Dịch Nam đành phải lái xe với tốc độ nhanh nhất để về nhà, anh cũng không nhẫn tâm xem Hiếu Vụ chịu tra tấn như vậy. Đứa nhỏ a, quả nhiên là chuyện phiền toái!

—

Đoàn người rút cục về nhà .

Mạnh mẹ vào nhà, liền giao cho Mạnh Dịch Nam tìm cái khăn da lông ngắn kê thành gối thấp, sau đó bảo Lộ Hiếu Vụ đem đứa nhỏ vào phòng ngủ đặt trên giường lớn, hai đứa nhóc nằm song song, Mạnh mẹ nhẹ nhàng mà cấp cho hai đứa nhỏ cái chăn phủ lên. Cuối cùng ở bên giường dùng mặt thăm khác làm cái biên nhỏ, mới yên tâm kéo mọi người ra ngoài.

Lộ Hiếu Vụ cẩn thận mỗi bước đi, lo lắng hỏi, “Như vậy được không ạ?”

“Yên tâm, như vậy hai tiểu quý có nằm ngang dựng thẳng oai dũng cũng không ngã xuống giường được.” Mạnh mẹ lời kéo tay cô, mỉm cười an ủi.

Lộ Hiếu Vụ gật gật đầu, đi theo mẹ chồng ra ngoài.

Mạnh Dịch Nam đem hành lý của cha mẹ đến phòng cho khách, sau đó điều chỉnh nước ấm phòng tắm, mới đi ra ngoài phòng khách.

“Mẹ, hai người tắm rửa thay quần áo. Nếu mệt trước ngủ một giấc, buổi tối bọn con thay các người đón gió tẩy trần.” Mạnh Dịch Nam nói.

“Được, cho cha con tắm trước.” Mạnh mẹ đẩy đẩy Mạnh cha, chính mình kéo tay Hiếu Vụ, “Đến đây, Hiếu Vụ, mẹ dạy con cách pha sữa bột.”

A? A?

Mạnh Dịch Nam cùng Lộ Hiểu Vụ đều tròn tròn mắt, Mạnh mẹ mặc kệ bộ dạng ngây ngốc của hai người, trực tiếp lôi kéo Hiểu Vụ vào phòng khách.

Mạnh mẹ từ trong ba lô lấy ra bình sữa, hộp sữa bột, còn có rất nhiều đồ dùng trẻ con, nhất nhất giảng giải với Hiểu Vụ, Lộ Hiểu Vụ chỉ có thể ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh nghe.

Mạnh Dịch Nam cũng theo vào phòng khách, “Mẹ, Hiểu Vụ sao đã phải làm mấy cái này, mẹ cứ từ từ hãy dạy.”

“Mẹ đây không phải theo đạo sao?” Mạnh mẹ trừng mắt nhìn con liếc một cái, lão mẹ còn có thể hại bọn họ? Quay mặt mỉm cười nhìn Hiểu Vụ, “Àn, pha sữa bột rất đơn giản, cứ theo sách hướng dẫn trên này là được. Đến, mẹ làm một lần cho con xem.” Nói xong lôi kéo Hiểu Vụ đi ra phòng khách, khi đi qua cửa phòng, cố ý hướng con nháy mắt, “Đem toàn bộ mấy thứ này ôm lại đây.” Nói xong liền lôi kéo Hiểu Vụ vào phòng bếp.

Mạnh Dịch Nam trừng mắt nhìn một bàn toàn đồ dùng trẻ con, cái trán bắt đầu đổ mồ hôi, mẹ già làm thế này mục đích không đơn thuần, xem ra không đùa chết anh không bỏ qua! Anh hai, anh như thế nào lại tàn nhẫn đẩy mẹ già đến chỗ em? Anh tiêu dao thoải mái, nhưng em thảm! Bất quá, mặc kệ anh trong lòng dù không tình nguyện, vẫn là thành thành thật đem các thứ ôm vào bếp.

Mạnh mẹ để Hiểu Vụ rửa sạch tay, sau đó bắt đầu làm bước hướng dẫn đầu tiên, “Này, đổ chút nước ấm vào trong bình sữa, chú ý nước ấm duy trì 40-60 độ, con nếu không nắm chắc, có thể trước nếm thử, sau đó, theo như tỉ lệ trên này cho sữa bột vào, bình thường 30ml một thìa là được, cứ theo tỉ lệ tăng lên sẽ không bị nóng.”

Mạnh Dịch Nam và Lộ Hiểu Vụ ngoan ngoãn đứng bên cạnh nghe, một bên còn thật sự nghiêm túc chú ý đến liều lượng nước ấm cùng sữa bột, Mạnh mẹ đem sữa bột hòa tốt lắc đều bình sữa, “Cục cưng hiện tại bình thường một ngày uống ba lần sữa, còn lại ba bữa chuẩn bị cái khác. Đợi lát nữa hai đứa tỉnh, khẳng định muốn uống.”

Lộ Hiểu Vụ thừa dịp gạt đầu nhận làm. Trời ạ, cô có làm được không? Trong lòng hoàn toàn không nắm chắc, vừa rồi ôm đứa nhỏ đều cảm thấy cứng ngắc, bây giờ còn cho đứa nhỏ uống sữa bột, cô rất sợ mình làm sai.

Mạnh Dịch Nam nhìn ánh mắt khẩn trương của Hiểu Vụ, trong lòng cô cũng lo lắng, “Mẹ, Hiểu Vụ không có gì kinh nghiệm, con thấy, mẹ đến chỗ đứa nhỏ đi, con sợ, sợ cô ấy làm không được.” Tay không khỏi đỡ nhẹ lấy thất lưng Hiểu Vụ.

Hiểu Vụ cảm kích nhìn về phía anh một cái, đúng vậy, đúng vậy, cô khẳng định làm không tốt.

“Yên tâm, phụ nữ cần phải trải qua, quen tay hay việc, mẹ chính là tính hiện tại huấn luyện con bé, chờ sau này thực sự có đứa nhỏ, liền thoải mái hơn. Dù sao các con cũng sớm có.” Mạnh mẹ mỉm cười vỗ nhẹ Lộ Hiểu Vụ, đi ra phòng bếp.

Mạnh Dịch Nam cùng Lộ Hiểu Vụ hai mặt nhìn nhau, nhanh, mẹ già thật đúng là thần, tự nhiên biết bọn họ bắt đầu lên kế hoạch có đứa nhỏ?

“Em.....” Hiểu Vụ nhìn bình sữa trong tay, trong lòng vẫn là khẩn trương không được.

“Đừng sợ, mẹ anh hay nói đùa, bà khẳng định giúp em bé em bé.” Mạnh Dịch Nam nói lời an ủi thực không lo lắng. Mẹ già tính cách thế nào anh rất rõ, mẹ dạy Hiểu Vụ tích cực như vậy, nhất định có mục đích của bà. Tuyệt đối sẽ không phải đơn thuần dạy dỗ Hiểu Vụ. Rốt cuộc là cái gì a? Anh đoán không ra.

“Dịch nam, anh phải giúp em.” Lộ Hiểu Vụ tựa vào lòng hần mềm nhẹ nói.

“Yên tâm, anh nhất định sẽ giúp em.” Mạnh Dịch Nam dùng sức đem Hiểu Vụ ôm vào lòng, anh nhất định phải nhanh chóng biết mục đích của mẹ già.

—

Cha mẹ tắm giặt sạch sẽ, ở tại phòng khách nghỉ ngơi.

Mạnh Dịch Nam cùng Lộ Hiểu Vụ nhẹ bước đi vào phòng ngủ, hai tiểu quỷ vẫn còn ngủ say.

Lộ Hiểu Vụ chậm rãi ghé vào bên giường, cẩn thận nhìn hai cục cưng đáng yêu, nhìn nhìn, bắt giắc dán vào bên tai Mạnh Dịch Nam nói nhỏ, “Hai đứa nhìn rất giống anh.”

Mạnh Dịch Nam mỉm cười, hạ giọng nói, “Anh cùng anh trai rất giống nhau.”

Hiểu Vụ gật gật đầu, cô đã thấy qua ảnh chụp anh trai Dịch Nam – Mạnh Dịch Triết, xác thực như là từ một khuôn mẫu đi ra. Hai người nếu đi ra ngoài, chỉ cần liếc mắt có thể nhận ra là hai anh em, thân hình bên ngoài đều thực tương tự, có bộ dáng tiêu chuẩn nhà họ Mạnh.

“Bọn nhỏ thật đáng yêu.” Lộ Hiểu Vụ nhìn chăm chăm cục cưng nhắm chặt mắt, lông mi thật dài, lông mi tinh tế, còn có cái mũi khéo léo, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu, còn có khoe môi nhếch lên vài chỉ bạc. Lộ Hiểu Vụ trong lòng cười, nhin không được nâng lên tay cẩn thận khẽ vuốt khoe miệng nước miếng của hai đứa.

Mạnh Dịch Nam nhìn động tác ôn nhu của Hiểu Vụ, trong lòng một mảnh cảm động, Lộ Lộ thực thích trẻ con.

Hiểu Vụ nhìn hai đứa chăm chăm, ánh mắt chậm rãi mềm nhẹ, đột nhiên nhẹ nhàng mà nói, “Con của chúng ta có phải hay không cũng đáng yêu như vậy?”

Mạnh Dịch Nam trong lòng chấn động, một tay vươn ra ôm sát Hiểu Vụ, dán tại bên tai cô nhẹ giọng nói, “Khăng định so với hai nhóc này đáng yêu hơn.” Nhìn cô ánh mắt mê muội, tâm của anh cũng đi theo say mê. Tiểu hài tử cũng không như vậy chán ghét.

Đang lúc hai người đang chìm đắm trong bộ dáng đang ngủ của hai bé con.

Trên giường một trận di chuyển nhẹ, ả, bé con tỉnh.

Trong đó có một bé nghiêng người, bấp chân nhỏ áp đến người bé kia, bé kia bị đè lên, bắt đầu cảm thấy không thoải mái, chân nhỏ cũng động đậy, lung tung cọ, một đá một cọ liền đem bé kia đá sát tường biên. Chỉ một cái lật người đã khiến đầu trượt khỏi gối và chạm xuống ga giường thật mạnh, đem khê động, đôi mắt nhỏ chớp chớp mở ra.

Lộ Hiểu Vụ cùng Mạnh Dịch Nam nhìn choáng váng, không biết nên phản ứng như thế nào. Đây, hai đứa trẻ này đang ngủ cũng có thể có động tác như vậy? Rất thần kỳ!

Không đợi hai người phản ứng lại, đầu của tiểu quỷ kia đã bắt đầu dịch chuyển, cuối cùng gào khóc. Lộ Hiểu Vụ cùng Mạnh Dịch Nam hoảng, cùng nhau đứng lên, muốn ôm lấy bé, muốn vỗ về bé con để làm bé thôi khóc.

Nhưng tiếng khóc vang dội nhanh chóng lây sang bé con bên cạnh, thêm một bé bị đánh thức, cũng khóc theo lên.

Trời ả, nên làm thế nào bây giờ?

Vợ chồng họ Mạnh trừng mắt nhìn hai bé con trên giường khóc âm ỉ, chân tay luống cuống!

“Bé hai bé lên đi anh.” Lộ Hiểu Vụ đẩy đẩy Mạnh Dịch Nam, trẻ con khi khóc sẽ muốn ôm, cô cũng không nhớ rõ lắm nhưng hình như tối hôm qua mới nhìn thấy trên mạng.

Hiểu Vụ đem bé con nằm bên ngoài ôm lấy, bé con mềm mại trong ngực chân tay khua khoáng lung tung, hai Hiểu Vụ không ôm được. Cô khẩn trương nhẹ nhàng ôm lấy bé, chậm rãi điều chỉnh tốt tư thế cho bé, sau đó vỗ nhẹ lưng bé, miệng còn không ngừng dỗ dành.

Mạnh Dịch Nam nhìn cô, rồi bắt chước theo cô, tay chân vụng về đem bé con ôm lên. Nhưng khi vừa ôm bé con lên tay, anh mới phát hiện ôm trẻ con cũng không thoải mái như tưởng tượng, bé con rất nhẹ và mềm, thân thể nhỏ luôn cử động, anh lại không dám dùng sức ôm. Hai tay to đành phải cố gắng điều chỉnh, không chế bé con trong lòng bàn tay.

“Không đúng, không đúng, làm thế này, làm cho bé con nằm ở trong lòng.” Hiểu Vụ nhìn tư thế anh ôm bé con, vội vàng sửa đúng, anh như vậy hoàn toàn là đang cầm bé con chứ không phải ôm, sẽ khiến bé không thoải mái.

Mạnh Dịch Nam vội điều chỉnh tư thế ôm bé con, nhưng bé con trong tay anh so với Lộ Hiểu Vụ càng nghịch ngợm, luôn luôn vặn vẹo, khóc lòi hại hơn, giống như không cho anh ôm. Mạnh Dịch Nam không có cách, được nửa ngày, đứa nhỏ vẫn là nháo, anh đành chuyển động tay, để bé hơi ngồi thẳng lên, một tay vòng qua ôm trước ngực bé, lưng chạm vào ngực anh, mông ngồi trên tay anh, hai chân treo lên, thuận tiện cho bé hoạt động.

Lộ Hiểu Vụ vừa thấy anh ôm như vậy, dở khóc dở cười, đây là cái tư thế gì, mau làm cho bé con nín khóc đi. Đang định đón lấy bé con trong lòng anh. Di, kỳ quái, tiếng khóc của bé con trong lòng Mạnh Dịch Nam nhỏ dần, chậm rãi chuyển sang nức nở, rồi dừng hẳn.

“Ha, anh đây thì ra thích ngồi.” Mạnh Dịch Nam nhìn Lộ Hiểu Vụ, trong nháy mắt Hiểu Vụ không thể tưởng được anh cũng có thể ôm trẻ con.

Lộ Hiểu Vụ vỗ nhẹ bé con trong lòng, cũng không khóc, chính là hít mũi nhìn cô. Đôi mắt thật đẹp, giống một viên bảo thạch màu đen sáng ngời trong suốt, tròn trịa tròng mắt cô, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn nộn nộn, môi chu ra đáng yêu.

“Anh xem, hai bé như vậy càng giống anh.” Lộ Hiểu Vụ nhìn hai bé con, thật sự giống như Dịch Nam.

“Con của chúng ta khẳng định mũi sẽ không bị tẹt.” Mạnh Dịch Nam cái mũi vừa nhọn, giống đầu mà giống, cũng không đẹp trai như anh.

“Người ta còn không có đủ dài thôi.” Lộ Hiểu Vụ liếc mắt, người này, sao có thể nói trẻ con như vậy.

Bé con trong lòng Lộ Hiểu Vụ đột nhiên như phát hiện ra cái gì mới lạ, nhìn chăm chăm Mạnh Dịch Nam, yên lặng không chuyển mắt.

Đột nhiên, một thanh âm non nớt mơ hồ vang lên, “Bát...bát....”

Hiểu Vụ ôn hòa liếc Dịch Nam, ngẩn ngơ. Tiểu quỷ này có thể nói?

Dịch Nam trừng mắt nhìn tiểu quỷ trong lòng Hiểu Vụ, chăm chú nghiên cứu, vừa rồi rõ ràng thằng bé nói chuyện, “Tiểu quỷ, con nói cái gì?”

“Bát....bát...” Quả nhiên, thằng bé đang nói chuyện! Hiểu vụ lần này cũng nghe rõ ràng, trong lòng một trận mừng như điên, “Thằng bé nói gì?”

“Ba ba ra thì phải? Thằng bé muốn nằm ngoài ra?” Mạnh Dịch Nam cau mày cũng mặc danh kỳ diệu.

“Không thể nào,” Hiểu vụ nhẹ lay động cục cưng, muốn bé con mở miệng lần nữa, “Cục cưng, con biết nói rồi sao? Lặp lại lần nữa.”

Bé con kêu kỳ quay đi chỗ khác, không hề để ý tới.

Lộ Hiểu Vụ cùng Mạnh Dịch Nam nhìn nhau sững sốt, Mạnh Dịch Nam nở nụ cười, “Thằng bé giống như không để ý tới em.” Hiểu Vụ bị anh vừa nói, mặt liền nhú, tại sao có thể như vậy, bé con không thích cô?

Mạnh Dịch Nam thấy cô hờn giận, vội an ủi, “Không phải, không phải,” Xoay mặt trừng đứa nhỏ trong lòng cô, “Con dám làm vợ chú mất mặt, cẩn thận chú đánh mông nhỏ của con.”

Bé con trong lòng cô giật giật, miệng lại động, “Bát... Bát...” tay nhỏ bé cũng hướng Mạnh Dịch Nam.

Cái này hai người thật sự ngây người, bé con thật sự thích Mạnh Dịch Nam, vì sao?

“Đỉnh Đỉnh là kêu ba ba.” Mạnh mẹ không biết khi nào xuất hiện ở cửa, mỉm cười nhìn hai người, “Thằng nhóc nghĩ Dịch Nam là Dịch Triết.”

Khó trách, Lộ Hiểu Vụ nhìn Đỉnh Đỉnh trong lòng, còn có trong tay Dịch Nam, hai đứa phồng chùng còn chưa nhận rõ người, chỉ có thể mơ màng nhận ra bộ dáng cha mẹ.

“Xem ra Đỉnh Đỉnh Đang Đang cũng không bài xích hai con, thật tốt quá.” Mạnh mẹ cười khanh khách đi đến bên người bọn họ.

Mạnh Dịch Nam nghi hoặc nhìn phía mẹ, mẹ nói lời này là sao? Chẳng lẽ bà lại có ý đồ gì khác?

Quả nhiên, lúc ăn cơm chiều, Mạnh Dịch Nam rót cực hiểu được mục đích chân chính cha mẹ mang Đình Đình Đang Đang đến đây.

“Mẹ và cha con năm nay kết hôn cũng được ba mươi năm, vì muốn làm lễ kỉ niệm, cha mẹ muốn đi du lịch, nhớ lại những năm tháng lãng mạn hồi xưa.” Mạnh mẹ mỉm cười tuyên bố mục đích cuối cùng của mình.

Mạnh Dịch Nam cùng Lộ Hiểu Vụ hai mắt nhìn nhau, chỉ có thể ngẩn ngơ nhìn phía Mạnh mẹ hưng phấn.

“Cho nên, tuần này, đứa nhỏ phiền hai con chăm sóc !”

.....

Mạnh Dịch Nam cùng Lộ Hiểu Vụ đồng thời nhìn đến hai bé con đang bị vòng trên cái ghế sofa, như là có tâm linh cảm ứng, hai bé con cũng đồng thời nhìn phía họ, sau đó nở nụ cười!

Mạnh Dịch Nam nhìn khuôn mặt tương tự kia, trong lòng dần dần rét run! Mẹ già, không cần đùa vậy chứ! Con cùng Hiểu Vụ còn có nhiệm vụ trọng yếu hơn cần hoàn thành!

Ai tới cứu vớt cuộc sống tính phúc của anh cùng Hiểu Vụ a?

45. Chương 45: Giáo Dục Sớm

Edit: Yvonne S Nguyễn

Beta: hana

“Mẹ, hai người cứ yên tâm quảng hai tiểu quỷ này cho chúng con sao?” Mạnh Dịch Nam nói ra một câu mà anh biết cũng là vấn đề khiến anh cùng Hiểu Vụ đau đầu, bọn họ kinh nghiệm gì cũng không có, như thế nào có thể chăm sóc cho hai bé con này.

“Dù sao anh con cũng không lo lắng, không phải sốt ruột.” Mạnh mẹ nhẹ nhàng cười, Mạnh cha không thể nói gì nhẹ lắc đầu, “Mẹ con vẫn là như thế đấy.”

Té xỉu, không thể bởi vì mẹ buồn rầu về ông anh mà đem hai con của ông anh tùy tiện ném cho hai người hoàn toàn không biết gì. Mạnh Dịch Nam cười khổ liếc mắt nhìn Hiểu Vụ đã gần ngơ ngẩn “Mẹ, Đình Đình Đang Đang ít nhất còn có cha mẹ trông thì anh trai mới có thể yên tâm đi ra ngoài. Nếu để mặc cho chúng con thì anh chị chắc phát điên .”

“A, con nghĩ người làm mẹ như ta có thể vô lương tâm giống như Dịch Triết sao. Mẹ đã sớm chuẩn bị tốt.” Nói xong, tiền lấy từ trong túi ra tờ giấy a4 dúi vào tay Mạnh Dịch Nam “Những điều phải chú ý chuyện khi trông lũ tiểu quỷ thì mẹ đều viết sẵn cho các con rồi.”

Mạnh Dịch Nam trong lòng nhảy dựng đành tiếp nhận tờ giấy dày đặc chữ kia. Cả hai mặt đều tràn ngập N hạng mục công việc cần chú ý, nấu ăn hàng ngày, một ngày mấy lần xi tè, phản ứng nào có ý nghĩa gì.....

Mẹ, người quả nhiên quyết liệt! Té ra sớm có mưu tính. Mạnh Dịch Nam đưa tờ giấy cho Hiểu Vụ, Hiểu Vụ cũng xem mà choáng váng, đây là sách dạy nuôi trẻ chẳng?

“Yên tâm, hai đứa thông minh như vậy, chăm sóc mấy đứa nhỏ nhất định không thành vấn đề. Hơn nữa các con sớm hay muộn cũng sẽ có, thừa dịp bây giờ mau học đi.” Mạnh mẹ cười đắc ý.

Mạnh cha cuối cùng phụ họa một câu “Có việc thì gọi điện thoại cho chúng ta.”

“Bọn chúng cần rèn luyện, rèn luyện nhiều hơn.” Sự tự tin của Mạnh mẹ rốt cuộc từ đâu mà đến? Hiểu Vụ không thể hiểu hết, nhưng cô biết bà mà ra quyết định là không thể phản đối .

Buổi tối ăn cơm, Hiểu Vụ đã bị bà lôi vào trong phòng truy hỏi theo tờ giấy hạng mục công việc, xem đã học tập chăm sóc trẻ nhỏ như thế nào.

Mạnh mẹ chỉ vào hai bé con ngồi ở trên giường “Bé trên đầu có dúm tóc gọi là Đinh Đinh, một bé gọi là Đang Đang.”

Hiểu Vụ nhìn hai bé con, quả nhiên bé con đều cắt đầu trọc nhưng lại khác nhau. Có bé con trên đầu để lại một dúm tóc không cắt, đây là Đinh Đinh.

Mạnh Dịch Nam cũng chạy vào, nghe được Mạnh mẹ nói như vậy thì sờ vào dúm tóc trên đỉnh đầu Đinh Đinh mà nói “Đinh Đinh có vẻ ồn ào đây.”

Mạnh mẹ cười khê “Đinh Đinh so với Đang Đang thì hoạt bát hơn một chút.” Bọn trẻ đôi mắt sắc sảo, Hiểu Vụ sờ sờ đầu Đang Đang thì nó càng im lặng hơn.

“Dù sao, trẻ con cũng hay ồn ào, con cứ chơi với chúng là được.” Lời tổng kết sau cùng của Mạnh mẹ rất kinh điển, cứ chơi với bọn trẻ con.

Mạnh Dịch Nam cùng Hiểu Vụ liếc nhau, không nói gì mà cười.

“Hiểu Vụ, công ty các con có kỳ nghỉ đông, không bằng ngày mai con đến công ty xin phép, cứ nói con định nghỉ đông.” Mạnh mẹ đã tính toán tốt mọi bề.

A?? Hiểu Vụ giật mình, đột nhiên xin phép công ty như vậy, sẽ không được phê duyệt đâu.

“Yên tâm, cứ nói cùng cha mẹ chồng đi du lịch, một năm khó được một lần. Lãnh đạo sẽ không đến nỗi thiếu tình người như vậy.” Mạnh mẹ nhìn Hiểu Vụ nháy mắt mấy cái, trời ạ, bà làm như lãnh đạo và bà BH giống nhau, muốn nghỉ là nghỉ, thích chơi thì chơi.

Mạnh Dịch Nam nhìn thấy Hiểu Vụ khó xử thì nhanh miệng nói “Mẹ, Hiểu Vụ xin phép không tiện lắm. Bằng không, chúng con tìm mẹ Hiểu Vụ lại đây trông giúp một chút.”

“Không được.” Mạnh mẹ vừa nghe liền ngắt lời “Không được tìm sự trợ giúp từ bên ngoài.”

Cha mẹ vợ không phải sự trợ giúp bên ngoài, thế gọi là người một nhà được không? Mạnh Dịch Nam mặc sức trợn mắt, rốt cuộc là mẹ muốn huấn luyện bọn họ hay là có ý định trêu bọn họ a?

“Mục đích muốn cho các con nhanh chóng cảm thụ ý thức trách nhiệm làm cha mẹ. Con xem, các con đều kết hôn hơn nửa năm mà vẫn chỉ nghĩ về thế giới của hai người, một chút cũng không sốt ruột cần có con cái, như vậy sao được? Thanh niên đừng quá ham chơi.” Mạnh mẹ ánh mắt soi mói còn thật sự muốn giáo huấn hai người.

Mạnh Dịch Nam cùng Lộ Hiểu Vụ lặng lẽ thâm hiểu ra, đây mới là ước nguyện ban đầu của cha mẹ, vì thúc giục bọn họ phải có con.

Thì ra cha mẹ bên nội tuy chưa bao giờ giống cha mẹ bên ngoại thúc giục bọn họ mang thai sinh con, kỳ thật trong lòng cũng là sốt ruột. Cho nên, lần này mới ra hạ sách này để buộc anh chị sớm một chút đổi mặt áp lực có con!

“Sinh con cái không phải là có thể chơi với chúng sao. Chờ đứa nhỏ lớn, các con liền càng thoải mái. Thừa dịp ông bà già chúng ta còn đi lại được, lao động được, còn có thể giúp cho các con trông cháu vài năm. Bằng không, chờ lúc chúng ta già không động đậy nổi, các con phải tự mình làm rất vất vả.” Mạnh mẹ mỉm cười cầm tay Hiểu Vụ “Phụ nữ sinh con sớm đối với thân thể, đối với con cái đều tốt.”

Hiểu Vụ mặt ửng đỏ, gật gật đầu.

“Mẹ, kỳ thật con cùng Hiểu Vụ đã muốn kế hoạch có con rồi.” Mạnh Dịch Nam nhanh giải thích với mẹ rằng bọn họ cũng có kế hoạch.

“Phải đó, thừa dịp này cứ cảm thụ cho rõ một chút nỗi vất vả làm cha mẹ, về sau có thể kiên nhẫn chăm sóc con mình.” Mạnh mẹ xem ra đã muốn hạ quyết tâm.

Lộ Hiểu Vụ trong lòng đã hiểu rõ quan niệm của mẹ chồng, đằng nào cũng nhanh chóng phải làm mẹ, học bây giờ hay sau này là giống nhau. Hơn nữa cô vừa thấy Đinh Đinh Đang Đang cũng đã thích vô cùng, luôn

nghĩ tương lai có thể cùng Dịch Nam có được một đứa con giống như vậy thì cô liền thỏa mãn. Lộ Hiểu Vụ vui vẻ tiếp nhận nhiệm vụ gian khổ này, quyết định ngày mai đến công ty xin nghỉ đông.

Mạnh Dịch Nam thì buồn bực, sau khi bị Mạnh mẹ đuổi ra phòng khách, anh chỉ có thể cùng cha ngồi ở phòng khách xem TV và nói chuyện phiếm. Trong lòng vẫn lo lắng, Hiểu Vụ khẳng định là quá vội vàng khi cô quyết định vững chắc là muốn nhận trông. Ai, buồn rầu nhất là hai đứa nhóc ở nhà thì anh cùng Hiểu Vụ không phải là không thể lúc nào cũng thân mật được sao! Đây là chuyện làm cho anh phiền não nhất!

Hai bé con rất ngoan, cũng không khóc nhè. Chính là khi trò chuyện với nhau thì trong tình hình đặc biệt phát ra một ít âm thanh to hơn,. Cũng không biết là ông bà nội dạy tốt hay là bé con có vẻ nghe lời, thỉnh thoảng có muốn khóc thì chỉ cần dỗ dành là tốt rồi.

Cả đêm, Hiểu Vụ vừa học tập, vừa cùng Đinh Đinh Đang Đang chơi đùa. Chơi cùng tụi nhóc cũng bắt đầu dần dần thành thực, hai đứa bé thường thường đứng ở trên giường lắc la lắc lư đi tới đi lui. Hiểu Vụ sợ hãi muốn ôm bọn chúng thì hai đứa lại lảng ra lao thẳng tới trong lòng bà nội. Hai tiểu quỷ này một trước một sau ôm ở trên người bà nội khiến Hiểu Vụ nhìn mà trong lòng rất thích. Mạnh mẹ kêu đứa bé hơn đi ôm Hiểu Vụ, nhưng nó không thuận theo, chỉ cứ kéo kéo tóc bà, một chút lại ngồi ở trên giường.

Hiểu Vụ cực kỳ kiên nhẫn cùng đứa bé xếp món đồ chơi, cho đứa lớn ca hát. Mỗi lần cô cất tiếng hát thì bọn nhỏ liền chuyên chú nhìn cô chăm chăm. Hiểu Vụ vui vẻ vẫn hát làm cho Dịch Nam vào phòng nhìn thấy Hiểu Vụ như vậy mà trong lòng cũng cảm động, Hiểu Vụ thật sự thích trẻ con.

Đêm đó, tụi nhóc cùng ông bà ngủ ở phòng khách, Hiểu Vụ chờ cha mẹ và bọn trẻ đều ngủ rồi mới trở lại phòng ngủ, khép cửa phòng ngủ lại.

Dịch Nam đã sớm tắm tấp xong đang ngồi ở trên giường, vừa thấy cô vào phòng đã chạy nhanh xuống giường đến ôm lấy cô “Có mệt mỗi không?” Xem cô máy máy mất thể thì nhất định mệt muốn chết rồi.

Hiểu Vụ nhẹ lắc đầu, vui vẻ tựa vào trong lòng anh “Đinh Đinh Đang Đang thực đáng yêu, không ngờ lại theo tiếng hát của em mà nhảy nhót.” Cái gọi là “Nhảy nhót” Kỳ thật chính là hai đứa bé đứng trên giường xoay xoay mông, vẩy vẩy tay. Nhưng mà nhìn điệu bộ hai đứa nhỏ đáng yêu thì Hiểu Vụ thật sự rất vui vẻ, rất có hào hứng.

Dịch Nam nghe giọng Hiểu Vụ có chút khàn khàn, cô hát cả tối nhất định mệt mỗi.

Anh ôm cô ngồi ở bên giường rồi khẽ vuốt trán cô “Em không thể để mệt như vậy, anh sẽ đau lòng.” Nói xong, nhẹ nhàng hôn đôi môi của cô.

“Em không thấy mệt, đến bây giờ vẫn còn hưng phấn. Đinh Đinh Đang Đang rất cục đồng ý cho em bế.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hiểu Vụ thật là hưng phấn, Dịch Nam nhìn lại đau lòng lại cảm động. Cô gái này, còn không chịu chăm lo ỉnh xong đã muốn bắt đầu học sẵn sóc lũ nhỏ.

Mạnh Dịch Nam trầm nghĩ trong lòng rồi ôm Hiểu Vụ đi vào phòng tắm, đặt cô ngồi ở trên bồn cầu.

“Bà xã đại nhân đêm nay vất vả, vậy để cho đức ông nhà ta hầu hạ phu nhân tắm rửa thay quần áo.” Nói xong, bắt đầu xả nước vào bồn tắm. Sau đó xoay người cởi quần áo Hiểu Vụ.

A, Hiểu Vụ mặt đỏ bừng vội túm lấy áo “Không muốn.” Cô thực không cần để anh giúp đỡ. Cha mẹ đang ở nhà mà anh còn dám xằng bậy, nếu để cho cha mẹ biết thì cô sẽ không sống nổi.

“Người ta đau lòng cho em thôi.” Mạnh Dịch Nam toét miệng cười, ghé sát vào miệng nàng đòi hôn “Mỗi lần em mệt không phải đều là anh giúp sao, còn thẹn thùng cái gì?” Có vài lần, anh thật sự là tốt quá thể, Lộ Lộ khi đó mệt mỗi không đi được, đều là anh ôm cô cùng tắm nên cô hẳn là sớm đã thành thói quen mất rồi.

“Dịch Nam.” Hiểu Vụ mặt đỏ bừng đẩy mặt anh ra. Như thế nào mà anh so với Đinh Đinh Đang Đang còn vô lý hơn, cô đã mệt muốn chết, không thể chống nổi anh vậy vò, kính nhờ anh đừng làm loạn nữa.

“Anh biết.” Dịch Nam cúi mặt xuống, đôi mắt đáng thương cứ vậy nhìn Hiểu Vụ “Em mà có con là sẽ bỏ mặc anh sang một bên.”

Hiếu Vụ nhìn nét mặt buồn bực của anh, trong lòng căng thẳng nên kéo nhẹ tay anh “Dịch Nam, em em không có. Chỉ là em mệt mỏi muốn chậm rãi thả lỏng một cái. Được không?” Cô lo lắng nhìn mặt anh, rất sợ anh mất hứng. Tuy rằng cô mệt chết đi, nhưng vẫn hy vọng có thể cùng Dịch Nam chia sẻ niềm vui chăm sóc trẻ con.

“Được rồi, anh đi trải giường, ở trên giường chờ em.” Về mặt Dịch Nam biến hóa giống như cầu vồng sau cơn mưa, trong nháy mắt sáng ngời lên. Nói xong liền xoay người mở cửa phòng tắm đi ra ngoài.

Lộ Hiếu Vụ trừng mắt khép lại cửa phòng tắm, nhin không được nở nụ cười. Ông này hoàn toàn không chỉ vô lại mà còn thêm lưu manh, cả ngày trong đầu cũng chỉ nghĩ đến một chuyện, già gạo, lại già gạo!

Mạnh Dịch Nam đương nhiên nghĩ tới chuyện ấy, nhìn Hiếu Vụ cả tối toàn bế bé con trên người, còn mình hoàn toàn không có địa vị. Anh lại khẳng định, lúc trước không vội có con là sáng suốt. Đứa bé vừa xuất hiện, địa vị anh ở trong lòng Hiếu Vụ lập tức rơi tõm. Nhưng mà, Hiếu Vụ thích trẻ con, người sáng suốt vừa thấy là biết, cô đối với hai đứa bé Đinh Đinh Đang Đang tươi cười tinh nghịch kia đều vô cùng kiên nhẫn, tìm đủ mọi cách để cùng chơi với với bọn chúng. Chỉ cần Hiếu Vụ vui vẻ, anh nguyện ý cùng con cái chia sẻ tình yêu của cô, nhưng lại càng yêu cô nhiều hơn.

Mạnh Dịch Nam tựa vào đầu giường, nghĩ lại hình ảnh Hiếu Vụ ôm đứa bé, trong lòng cũng có hơi hơi cảm động. Hiếu Vụ quả nhiên là cô gái đáng yêu, bảo thủ truyền thống lại điềm đạm dễ thương. Mạnh Dịch Nam suy nghĩ, bất giác càng muốn ôm cô.

—
Khi đèn phòng ngủ đang dần tắt, dưới tấm chăn đơn Dịch Nam ôm chặt Hiếu Vụ vào trong lòng, cảm xúc trong đầu lớn lên vô hạn.

“Lộ Lộ, chúng ta cũng sinh một đứa con đi.” Mạnh Dịch Nam hôn môi Hiếu Vụ, chậm rãi quay người đè lên cô. “Nó sẽ có đôi mắt của em, cái mũi của em, cái miệng nhỏ nhắn, lại còn có đôi tai đáng yêu của em” Âm thanh khe khẽ dụi dằm phả vào trong tai Hiếu Vụ. Cô cảm giác thể trọng của anh chậm rãi tăng thêm, sức ép nặng nề càng làm cho tâm tư lúc này thực sự thỏa mãn. Loại cảm giác mãnh liệt thực sự có được ủa khắp trái tim, làm rối loạn suy nghĩ nóng rực của cô, những từ ngữ lộn xộn rồi rạc tuôn ra đứt quãng “Phải có mũi cao ... cao của anh, thực đẹp trai , a.....” Cuối cùng lời nói đã muốn biến thành hơi thở hỗn hển mê người.

Cả một phòng xuân sắc giấu không nổi, ngay cả chị Hằng ngoài cửa sổ cũng xấu hổ phải che mặt, nấu mình sau lưng nàng Mây.

46. Chương 46: Tiểu Quỷ Khó Chơi

Edit: Hana

Mạnh mẹ nói được thì làm được, sáng sớm hôm sau đã kêu Lộ Hiếu Vụ đi đến công ty xin nghỉ đông, Hiếu Vụ ngoan ngoãn đi.

Mạnh mẹ kéo Mạnh cha đi đến cửa hàng bán giường cho trẻ em, lúc đầu bà định để Hiếu Vụ cùng hai bé con ngủ chung ở phòng cho khách, nhưng Mạnh Dịch Nam nghe thấy liền lập tức phản đối, như thế không phải là anh và Hiếu Vụ bị ngăn phòng ngủ sao, không được, tuyệt đối không được. Mạnh mẹ suy nghĩ, sau đó quyết định để cho hai bé con cùng vợ chồng Mạnh Dịch Nam ở chung một phòng, nhưng lại để hai bé con nằm ở giữa hai người, để phòng hai bé nửa đêm rơi xuống đất. Mạnh Dịch Nam sắc mặt biến đổi, cái này cùng với việc không ở chung giường có gì khác nhau, vẫn không đồng ý. Cuối cùng thương lượng mãi vẫn quyết định đến cửa hàng đồ trẻ em mua một bộ giường cho trẻ con, như vậy vừa có thể trông bé con vừa không ảnh hưởng đến hạnh phúc của hai người. Cuối cùng Mạnh Dịch Nam cũng phải đồng ý.

Từ tối hôm trước Lộ Hiếu Vụ đã gọi điện xin phép lãnh đạo trước, lãnh đạo cũng không làm khó cô. Sáng hôm sau cô đến phòng nhân sự thông báo, sau đó bàn giao công việc cho đồng nghiệp, giữa trưa đã về nhà.

Về đến nhà đã nhìn thấy Mạnh mẹ cùng Đình Đình Đang Đang ngồi chơi trên sô pha, Dịch Nam hình như vẫn ở trong phòng ngủ.

“Mẹ, con đã về.” Hiểu Vụ đổi dép đi trong nhà, Mạnh cha ở thư phòng chơi máy tính, cô chào hỏi và vào phòng tắm rửa tay chân, sau đó đi về phía Mạnh mẹ.

“Hiểu Vụ, chiều nay ba mẹ sẽ đi, những điều hôm qua mẹ dạy con, con nhớ kỹ rồi chứ?” Mạnh mẹ kéo Hiểu Vụ ngồi lên sô pha, Đình Đình Đang Đang chăm chú nhìn cô bằng đôi mắt tròn trịa, giống như đang cố tìm hiểu xem mình có quen người này không.

“Con đã nhớ, có điều, mẹ, con sợ con làm không tốt.” vẻ mặt Hiểu Vụ bất an, có một số việc phải làm mới có thể biết được.

“Yên tâm, hai tiểu quỷ này chỉ là hơi nghịch ngợm, có điều buổi tối sẽ không quấy. Con ban ngày làm cho hai đứa chơi mệt, đến tối tự khắc sẽ ngủ đến tận sáng. Chuyện đi tiểu buổi tối cũng không lo, con dùng tã giấy, có thể trụ đến sáng.” Mạnh mẹ vỗ vỗ cánh tay cô, vẻ mặt mười phần tin tưởng.

Lộ Hiểu Vụ đành phải gật gật đầu, khẽ vuốt vuốt tóc, hi vọng hai bé con thật sự ngoan.

—

Ăn cơm trưa xong, Mạnh mẹ Mạnh cha nghỉ ngơi một lát, sau đó liền chuẩn bị khởi hành, hai người tính buổi chiều xuất phát.

Mạnh Dịch Nam giúp cha mẹ mang hành lý xuống lầu, giúp cha mẹ gọi taxi, nhìn cha mẹ rời đi. Cha mẹ không cho anh tiễn, sợ Hiểu Vụ ở nhà một mình vất vả.

Manh Dịch Nam lên tầng, mới vào nhà đã thấy Hiểu Vụ ngồi trên sô pha chơi đùa cùng hai bé con. Mạnh Dịch Nam đi qua “Ba mẹ đã đi rồi.” Nói xong còn thở dài một hơi.

Lộ Hiểu Vụ ngẩng mặt nhìn anh mỉm cười, “Được rồi, đừng thở dài, Đình Đình Đang Đang cũng ngoan lắm.”

Mạnh Dịch Nam ngồi xuống sô pha, nhìn hai tiểu quỷ cầm đồ chơi chơi, hai bé con này thật sự ngoan sao? Anh còn lâu mới tin.

Trải qua quan sát Mạnh Dịch Nam khẳng định Đình Đình tương đối nghịch ngợm, hiện tại bé đang cầm một món đồ chơi bằng nhựa hình cầu có tay cầm đập đập lên đầu Đang Đang. Trong quả cầu có một cái chuông nhỏ, mỗi lần quả cầu chuyển động sẽ phát ra tiếng kêu ding~ ding~, bé con này chơi đùa bất kể trời đất, mà Đang Đang bị gõ thì lại ngồi ngẩn ngơ, không biết là cái gì, lại cũng không biết phản ứng thế nào, không thể làm gì ngoài việc lấy tay xoa xoa chỗ đầu bị đập vào, chớp chớp mắt, nước mắt dâng lên.

Hiểu Vụ nhanh chóng ôm lấy bé, muốn lấy đồ chơi trong tay Đình Đình, nhưng Đình Đình còn đang thích, không muốn buông tay, thật nhanh túm lấy đồ chơi, khóc oa oa không cho Hiểu Vụ lấy đi.

Hiểu Vụ đành phải buông tha, đem Đang Đang ôm vào trong lòng, không cho Đình Đình tiếp tục gõ.

Đình Đình không động được đến Đang Đang liền đổi sang gõ tay Hiểu Vụ, Dịch Nam Nhìn thấy nhí nhí đầu Đình Đình, nhóc con, dám đánh vào tay vợ chú.

Đang tiếc, Dịch Nam không xác định được lực đánh của tay, đầu của bé con vẫn còn mềm, sao có thể chống đỡ được cái nhí của anh. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đình Đình bắt đầu nhăn lại, cái mũi chun chun, oa~ oa~ bắt đầu khóc.

Hiểu Vụ nhanh chóng đặt Đang Đang lên sô pha, ôm Đình Đình lên, một bên trách Dịch Nam “Anh làm gì mà nhí bé con a, thật là...”

Dịch Nam trong lòng uly uly, anh còn không phải là thay em trút giận sao, ai mà biết được da trẻ con lại mỏng như thế, mới nhí cái đã khóc!

“Anh trông Đang Đang đi.” Hiểu Vụ ôm Đình Đình, một bên xoa xoa đầu bé, một bên thổi thổi, cố gắng làm bé nín khóc.

Dịch Nam trừng mắt nhìn Hiểu Vụ ôm Đinh Đinh, xoay mặt về phía Đang Đang “Anh trai bắt nạt con à? Lần sau chú giúp con đối phó anh con, làm em sao có thể yếu thế được.” Nhiều năm về trước cũng là anh trai vẫn là đối tượng để anh bắt nạt, giờ làm sao có thể để Đang Đang bị Đinh Đinh bắt nạt đây.

Cả buổi chiều hai người ngồi chơi với hai bé con, trẻ con đúng là kỳ lạ, một chút nhớ nhưng cũng không có. Nếu có chuyện gì cảm thấy thích thú sẽ lập tức chấp nhận và vui vẻ chơi đùa. Đinh Đinh tính cách hoạt bát, Đang Đang lại điềm tĩnh hiền hoà, cho nên chuyện Đang Đang bị Đinh Đinh bắt nạt là đương nhiên.

Hai bé con cũng đã biết đi, hơn nữa còn có thể chạy chậm chậm, hai bé ở trong nhà đi qua đi lại, Hiểu Vụ và Mạnh Dịch Nam cũng chạy vòng quanh theo sau. Trong phòng khách lúc này có thể nhìn thấy, hai người lớn đang đuổi theo hai bé con chạy tới chạy lui, nhìn thế nào cũng giống điều hâu đang rình gà.

Sau khi ăn tối, Hiểu Vụ nói Mạnh Dịch Nam mang máy tính đến phòng khác, mở nhạc cho hai bé con nghe.

Đinh Đinh Đang Đang thật sự rất thích nghe nhạc, vừa thấy tiếng nhạc hai bé liền im lặng ngoan ngoãn ngồi trên giường chơi đồ chơi.

Dịch Nam rửa bát xong cũng đến phòng khác cùng chơi, nhìn khuôn mặt luôn luôn mỉm cười của Hiểu Vụ khi nhìn bé con, cảm động trong lòng Dịch Nam không ngừng lớn lên, ánh mắt dịu dàng của cô, sắc mặt ôn hoà, ánh đèn khê chiếu lên người cô, hiện lên một hình ảnh ấm áp, anh đột nhiên hiểu được con cái chính là thứ không thể thiếu của một đôi vợ chồng.

Dịch Nam đi qua ngồi dựa vào Hiểu Vụ, nhẹ ôm cô, khê hôn lên má cô, “Em thật lợi hại, nhanh như thế đã có thể khiến chúng nghe lời.”

“Hai đứa vốn rất ngoan mà.” Hiểu Vụ quay sang nhìn Dịch Nam “Đinh Đinh chính là thích nghịch, chỉ cần chơi với bé, bé sẽ rất ngoan.”

Dịch Nam nhìn vẻ sung sướng tràn ngập trong mắt cô, giật mình, tay nắm chặt, chậm rãi tiến gần mặt cô, hôn lên môi cô. Anh rất thích sự dịu dàng trong mắt cô, thích tiếng nói thanh thúy của cô khi nói về trẻ con, thích cái cách cô dễ dàng bị cuốn hút bởi trẻ con, dần dần anh cảm thấy mình đã thích hai tiểu quý.

Hiểu Vụ nhẹ nhàng nắm vạt áo anh, hơi phát ra thanh âm kháng cự “Dịch...Nam, có... trẻ con..”

Dịch Nam lại không để ý chút nào “Hai nhóc đang bận.” Một chút cũng không buông tha nụ hôn này, dù sao cha mẹ cũng đi rồi, hai bé con này coi như không tồn tại cũng không sao.

Hiểu Vụ đỏ bừng mặt, đánh nhẹ lên vai anh, đáng ghét, bé con đang nhìn!

Dịch Nam đang hôn rất thích lại nghe thấy âm thanh bé nhỏ bên cạnh, Dịch Nam nghi hoặc buông Hiểu Vụ ra, xoay mặt nhìn lên, Ách! Giật mình. Đinh Đinh chính là đang cầm lấy khuôn mặt non nớt của Đang Đang, Đang Đang phát ra thanh âm phản kháng vô cùng bất mãn, Đinh Đinh vui vẻ nhiều nước miếng lên mặt Đang Đang. {hana: thế mà bầu đang bận đi, trẻ con bắt chước đấy. hớ hớ, xem còn dám không}

Hiểu Vụ nhìn thấy mặt càng đỏ hơn, dùng sức đẩy Dịch Nam ra, chạy nhanh giữ chặt Đinh Đinh đang muốn hôn lên mặt Đang Đang. “Đinh Đinh, đừng nghịch.”

Đinh Đinh bị chặn lại trừng mắt nhìn Hiểu Vụ, dùng tay bé nhỏ vỗ vỗ lên miệng, phát ra âm thanh bạch bạch, càng nghịch càng thích.

Lộ Hiểu Vụ bị ánh mắt vô tội của Đinh Đinh nhìn chăm chăm, mặt càng đỏ hơn, đều là bọn họ không tốt, trước mặt trẻ con mà làm như vậy, khiến co bé con mới học theo. Cô ôm bé con vào lòng, làm cho Đinh Đinh dựa lên vai cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng.

Dịch Nam buồn bực nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Hiểu Vụ, anh biết Hiểu Vụ sẽ không để cho anh tiếp tục mà, tiểu quý thôi, tự nhiên dám để Hiểu Vụ cự tuyệt anh. Anh vụng trộm nhí lên đầu Đinh Đinh, Đinh Đinh bị đau ngược mắt trừng anh, đáy mắt đã hồng lên. Dịch Nam nghiêm mặt trừng lại, dám khóc! Dám khóc chú lại đánh! Đinh Đinh nhìn anh, mắt đáu mắt, cuối cùng đành đem nước mắt thu về, mũi khê chun chun, không khóc!

Dịch Nam vừa lòng mỉm cười, dùng sức hôn lên mặt Hiểu Vụ, “Đinh Đinh thật ngoan.”

Hiếu Vụ không thấy được anh ở sau lưng cô trùng mắt đe dọa Đình Đình, mỉm cười nhẹ gật đầu. “Hai bé đều ngoan.”

47. Chương 47: Tắm Cho Trẻ Con Cũng Là Một Công Trình Lớn

Edit: Tiểu Mót

Beta: Hana

Dịch Nam xả đầy nước vào bồn tắm lớn, sau đó đỡ Hiếu Vụ ôm hai bé con vào.

Hai tiểu quỷ đứng khóa thân trong bồn tắm, vừa vào bên trong, đã bắt đầu hưng phấn mà té nước. Hiếu Vụ đứng ở kế bên, dùng khăn mặt lau người cho Đang Đang, nhìn hai cánh tay mập mạp trông thật đáng yêu. Hiếu Vụ một bên vừa tắm cho Đang Đang một bên vừa ca hát khiến Đang Đang lại càng thêm hưng phấn hét chói tai, không ngừng té nước, bọt nước vấy ra chung quanh, bắn tung tóe lên người Hiếu Vụ.

Dịch Nam trông Hiếu Vụ như vậy, cũng tiến đến tham gia cuộc chiến tắm rửa. =w=

Kết quả cả hai người lớn đều bị hai tên tiểu quỷ làm cho ướt nhẹp, Dịch Nam cũng bị hai bé làm cho vui lây, tính trẻ con nổi lên, đem bọt bọt xà phòng bôi lên mặt Hiếu Vụ, Hiếu Vụ hét lên đẩy tay anh ra, anh sao lớn rồi mà lại đùa theo bọn nhỏ vậy a a a a a.

Tiểu quỷ học theo anh, cũng thổi bong bóng bôi lên mặt Hiếu Vụ, Hiếu Vụ chỉ có thể thét lên tìm chỗ trốn. Hai tiểu quỷ thay nhau bôi bong bóng, cao hứng ở trong bồn tắm đập đập nước, phát ra âm thanh huych huych, nhất thời trong nhà tắm “vô cùng huyền ảo.”

Dịch Nam chơi chán, chùi bọt bong bóng vươn tay ôm Hiếu Vụ, Hiếu Vụ cả người ướt đầm né tránh anh, nhưng lại dễ dàng bị anh bắt lại ôm vào trong ngực. Hiếu Vụ khẽ thở hổn hển, cầu xin tha thứ, “Dịch Nam, Dịch Nam, đừng đùa nữa, mau tắm rửa cho hai bé đi.”

Dịch Nam gắt gao ôm chặt cô từ đằng sau, khẽ cắn vành tai cô, “Anh muốn tắm cho em.” cả người cô đã ướt đầm, vấy ngử mông manh dán trên người, những đường cong xinh đẹp đã sớm lộ ra, làm cho anh ý loạn tình mê.

Hiếu Vụ run lên, cả người nhất thời đỏ bừng, hai chân bắt giác nhũn ra, đáng ghét, luôn luôn là như vậy, xấu quá đi. Cô dùng sức kéo tay anh ra, nghĩ muốn tránh cái ôm của anh, thanh âm cầu xin bởi vì ngượng ngùng mà trở nên ái muội, “Dịch Nam, em xin anh, đừng đùa nữa.” Anh không ngừng cắn lỗ tai mẫn cảm của cô, làm thân thể cô run rẩy từng cơn, Hiếu Vụ nhìn hai bé con đang chơi đùa, vẫn là cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhưng thân thể của cô cũng không được khô nóng.

Dịch Nam cuối cùng hôn lên mặt cô một cái, rồi mới chịu buông ra, thanh âm khêu gợi từ từ vang lên, “Được rồi, nhanh tắm sạch cho hai tiểu quỷ này đi, rồi còn cho bọn nó đi ngủ.”

Hiếu Vụ xấu hổ đỏ cả mặt chạy đến bên bồn tắm, xả nước cho bọn nhỏ.

Dịch Nam giúp cô xả nước, rốt cuộc cũng tắm rửa sạch sẽ xong. Cầm khăn tắm bọc lấy bọn nhỏ ôm lên trên giường, hai đứa lặn qua lặn lại ở trên giường, cuối cùng lau khô sạch sẽ, bôi phấn rôm trẻ em lên mặt, mặc quần lót vào, hai bé con đáng yêu cuối cùng đã trở lại. {hana: là tái hiện cơ mà cô mèo}

Dịch Nam nhìn người Hiếu Vụ ướt nhẹp, nên thúc giục cô mau đi tắm, hôm nay chơi với bọn trẻ cả ngày, chắc chắn cô đã mệt. Hiếu Vụ có chút lo lắng giao nhiệm vụ cho anh nhất định phải trông chừng bọn trẻ, mới cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Mạnh Dịch Nam vừa nhìn thấy Hiếu Vụ đi vào phòng tắm, liền vội vàng đến bên giường bảo bọn trẻ, “Các con chơi cả ngày nay mệt rồi. Bây giờ đi ngủ sớm đi nhé.” Vừa nói, vừa đem hai đứa nhỏ túm lên trên giường, đắp chăn lên. Hai đứa nhỏ tất nhiên là không chịu nghe lời anh, vừa mới tắm xong, làm gì đã ngủ sớm vậy, liền đuổi người khua tay vùng vẫy ra.

Mạnh Dịch Nam nhanh chóng nhét bọn trẻ vào lại chăn lông, nhưng mới nhét được một bé vào, một bé khác lại chui ra. Mạnh Dịch nam trừng mắt nhìn, “Này, mấy đứa không buồn ngủ hả ?????”

Hai đứa tiểu quỷ mở to mắt, đột nhiên cười khanh khách, “Bát....Bát....”

Mạnh Dịch Nam đau đầu nhắm mắt lại, anh không phải là ba ba của chúng, đừng gọi vậy! “Ba ba các con đang lãng mạn ở Châu Âu, chú không phải!”

Nào biết được hai đứa, lấy tay tát vào má, tiếp tục phát ra âm thanh bát bát. Dịch Nam cười khổ, bắt lấy tay tiểu quỷ, “Được, được, ba ba thì ba ba, ngoan, nhắm mắt nào, như thế này này, nhắm mắt vào.” Nói xong, liền tự mình làm mẫu.

Nhưng là, khi anh mở mắt ra, hai đứa tiểu quỷ lại mở to mắt nhìn anh, vẻ mặt mê muội. Dịch Nam thất bại trong việc làm mẹ, chỉ có điều, hai đứa căn bản chẳng thèm nghe, nhìn anh biểu diễn vài lần, tiếp tục kêu ba ba, ba ba. Dịch Nam vô cùng buồn bực buông bọn nhỏ ra.

Hiếu Vụ tắm rửa xong đi ra, nhìn mặt anh buồn bực, liền đi tới, “Làm sao vậy?”

“Hai đứa không muốn ngủ.”

Lộ Hiếu Vụ cười khê, “Mấy con có thích nghe hát ru không?”

Dịch Nam ngẫm lại thấy rất có lý, “Vậy mau hát. Thật là kỳ quái, hai đứa này sao mà khỏe thế.” Nói xong, liền đi vào phòng tắm. {hana: câu này anh muốn chị hát ru thật nhanh để hai bé ngủ để anh còn... ba chấm quá}

Chờ Dịch Nam tắm rửa xong đi ra, Hiếu Vụ ôm Đinh Đinh trong tay đi tới đi lui, trong miệng khê ngâm nga khúc hát ru. Đang Đang ngoan hẳn, đã muốn đi ngủ.

Dịch Nam nhẹ nhàng đi qua, nhìn Đinh Đinh đang dán mặt trước ngực Hiếu Vụ, ánh mắt từ từ đã muốn khép lại, nhất thời trở nên đáng yêu hơn rất nhiều.

Dịch Nam ghé vào bên tai Hiếu Vụ, thấp giọng hỏi: “Đã ngủ chưa?”

Hiếu Vụ xuyt một tiếng, ra hiệu anh đừng âm ỉ, trẻ em vừa mới ngủ, thường giấc ngủ chưa sâu, rất dễ dàng tỉnh lại.

Mạnh Dịch Nam ngồi lên giường, dựa vào đầu giường, nhìn Hiếu Vụ ôm bé con đi tới đi lui.

Hiếu Vụ vừa mới thay váy ngủ không lâu, có thể là do ôm đứa nhỏ, váy ngủ bị cuốn lên một đoạn, lên tận trên đầu gối, lộ ra cặp đùi màu trắng. Khi cô đang đi đi lại lại, váy ngủ mềm mại lay động trên đùi, Dịch Nam trong lòng căng thẳng, chậm rãi nuốt nước bọt. Hiếu Vụ rõ ràng ăn mặc bảo thủ như vậy, vì sao lại có thể dễ dàng gợi lên khát vọng trong lòng anh, như ẩn như hiện, thanh thuần gợi cảm và mê hoặc, luôn khiến cho kim lòng không nổi.

Dịch Nam bước xuống giường, từ từ đi qua, “Ngủ rồi sao?” Hiếu Vụ nhẹ nhàng gạt đầu, đem Đinh Đinh đặt ở trên giường trẻ em, đắp chăn lên cho hai bé.

Bé con bị đặt ở trên giường, tay chân giật giật, mí mắt trĩu lại không mở ra. Hiếu Vụ vỗ nhẹ bụng Đinh Đinh, làm bé từ từ đi vào giấc ngủ. Hai bé con vừa ngủ, lập tức liền biến thành thiên sứ đáng yêu.

—

Mạnh Dịch Nam đem Hiếu Vụ nhẹ nhàng ôm lấy, “Chúng ta cũng ngủ đi.”

Hiếu Vụ ở trong lòng anh, mặt dần dần đỏ lên, “Dịch Nam, đêm nay.....thôi bỏ đi, sẽ làm âm ỉ đến hai bé.” Cứ nghĩ đến hai đứa nhỏ đang ngủ bên cạnh, cô liền thẹn thùng không cho anh chạm vào.

Dịch nam đem cô đặt ở trên giường, kéo tấm chăn ra, ôm sát cô, “Đừng lo, hôm nay bọn nhỏ mệt nhọc, nhất định ngủ rất say.” Mạnh Dịch Nam mỉm cười nhìn cô ở dưới chăn, tay tự động tìm đến nơi mềm mại của cô, nhẹ nhàng hôn lên môi, tay cũng thâm nhập vào bên trong váy ngủ.

Thân thể Hiểu Vụ nóng lên, nhẹ nhàng run run. Vừa rồi bị anh ôm ở trong phòng tắm, cô cũng đã khô nóng một chút, trong lòng có khát vọng nào đó từ từ tích lũy, cô như vậy mà luôn dễ dàng bị anh khơi mào dục vọng.

Hiểu Vụ đỏ mặt muốn bắt lấy tay anh, hô hấp bắt đầu gấp gáp, Dịch Nam nắm chặt lấy tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, chỗ rắn chắc dây dưa tại chân cô, từ từ ma sát, dán ở da thịt non mịn của cô gây ra khiêu khích gọi cảm chết người. Hai người dây dưa ở trong chăn, hô hấp rất nhanh đã trở nên khó khăn, Hiểu Vụ đè nén tiếng thở dốc phát ra, rất sợ làm bọn nhỏ tỉnh giấc. Dịch Nam cảm nhận được cô cố hết sức kiềm chế, đột nhiên có một loại khoái cảm không hiểu. Giống như sợ hãi bị người khác phát hiện, trong lòng càng lo lắng bị người khác phát hiện lại càng cảm thấy hưng phấn.

Đêm nay, Mạnh Dịch Nam vui sướng phát hiện, Lộ Lộ vì muốn bịt lại không phát ra tiếng hét, cư nhiên chủ động đặt lên vai anh, hôn môi anh.

Cảm giác này cực kỳ tốt! Xem ra, chuyện bọn trẻ đến cũng không hẳn là chuyện xấu.

48. Chương 48: Nữ Trợ Lý Xinh Đẹp!

Edit: Lâm Lâm

Beta: Hana

Sáng sớm ngày hôm sau, Hiểu Vụ bị tiếng khóc của Đang Đang đánh thức. Cô vội chạy ngay xuống giường, vọt tới bên giường hai bé con. Cả hai bé đều đã tỉnh.

“Dịch Nam, Dịch Nam, Anh dậy đi.” Hiểu Vụ cuống quýt gọi, Mạnh Dịch Nam vẫn còn ngủ.

Hiểu Vụ ôm Đang Đang đến bên cạnh Mạnh Dịch Nam, Dịch Nam giật mình tỉnh lại, vẻ mặt khó chịu trừng mắt nhìn đứa nhỏ trước mặt “Để làm gì?”

“Mau dậy đi, Đang Đang đang khóc.” Hiểu Vụ vỗ nhẹ Đang Đang, sau đó tay mò xuống cái khố của nó, quả nhiên, tả giấy đã nặng trĩu. Mẹ chồng nói hai bé thường hay tè dầm vào buổi tối, cô có thể dùng tả cho đứa bé, nhưng buổi sáng phải dậy sớm thay tả, nếu không thì bé sẽ không thấy thoải mái.

“Anh mau đến bế Đinh Đinh, tả của thằng bé chắc cũng ướt sũng rồi.” Hiểu Vụ vừa nói vừa ôm Đang Đang vào phòng vệ sinh.

Dịch Nam buồn bực, đem khăn tắm buộc ngang eo, đi đến ôm Đinh Đinh như ôm một món đồ chơi vào phòng vệ sinh.

Chỉ nghe thấy trong phòng vệ sinh, tiếng trẻ con khóc, rồi tiếng nước xả, tiếp đến là âm thanh luồng cuống tay chân rầm rầm. Một trận âm ỉ, sau rốt cục hai đứa trẻ mới ngừng khóc.

Hiểu Vụ nhìn Dịch Nam chật vật, nhin không được nở nụ cười “Người nhà anh có phải tinh lực ai cũng dư thừa không, sao cả giường lớn giường nhỏ đều mạnh mẽ như vậy?” Đang Đang nhìn Đinh Đinh bên cạnh, nhất thời hưng phấn, hai bé vừa được thay tả lại giương tay đánh nhau, thật làm cho Hiểu Vụ mệt muốn chết.

Mạnh Dịch Nam sững sốt một chút, đột nhiên nở nụ cười trầm thấp, ánh mắt gian tà nhìn Hiểu Vụ.

“Cười cái gì?” Hiểu Vụ nhìn anh không hiểu ý cười của anh, không khỏi khó chịu.

“Xem ra chắc em đã biết, thể lực của anh rất tốt đi?” Dịch Nam quay đầu lại, dán tại bên tai nàng, cúi đầu nói nhỏ.

Hiểu Vụ lập tức ý thức được mình nói sai, mặt nháy mắt biến hồng, ngay cả bên tai cũng như bốc hơi nước, này cô không có ý đó mà.

Dịch Nam nhìn Hiểu Vụ ngượng ngùng, trong lòng lại vui sướng, hung hăng cắn mặt Hiểu Vụ một cái rồi mới ôm Đinh Đinh đặt lên giường.

Hiếu Vụ xụ mặt xuống, thật không đứng đắn! Mặt cúi xuống lại thấy Đinh Đinh ở trên giường mút tay kinh ngạc nhìn mình, làm mặt cô lại đỏ hơn, trời ạ, lại làm cho bé con nhìn thấy.

...

Trước bữa ăn sáng, Mạnh Dịch Nam ở trên giường chơi đùa với hai tiểu quỷ nói với Hiếu Vụ : “Hôm nay theo anh đến công ty đi.”

A? Hiếu Vụ kinh ngạc nhìn anh, đi đến công ty anh, cô chưa từng đi qua, hiện tại lại mang theo hai đứa nhỏ cùng đi, như vậy có được không?

“Bằng không em ở nhà sẽ rất mệt với hai tiểu quỷ này a. Đến công ty, ít nhất cũng có anh ở bên a.” Dịch Nam nắm tay Hiếu Vụ, cười thật tươi.

“Được rồi.” Hiếu Vụ do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn đồng ý.

Sau khi ăn sáng, chuẩn bị một số đồ dùng cho hai bé, Mạnh Dịch Nam cùng Lộ Hiếu Vụ mỗi người ôm một bé đi ra khỏi nhà.

Đi xuống lầu, Hạ quản lý lễ phép chào hỏi “Mạnh Tiên sinh, Mạnh Mạnh phu nhân, chào buổi sáng.” Sau đó vừa thấy bọn họ mỗi người ôm một đứa bé thì không khỏi kinh ngạc “Đây..”

“Là cháu của tôi.” Mạnh Dịch Nam khoe miệng cười, nhẹ nhàng trả lời. Viên quản lý khẳng định tướng con của anh. Quả nhiên, Viên quản lý vừa nghe, trên mặt liền nở nụ cười “Thật giống Mạnh tiên sinh nha...”

Vô nghĩa, đều là người mang họ Mạnh a. Mạnh Dịch Nam cười gật gật đầu, không lên tiếng, ôm Hiếu Vụ hướng ra bãi đỗ xe đi tới.

Dọc theo đường đi, hai bé con thật ko an phận, nhưng hiện tại Hiếu Vụ lại có tuyệt chiêu – hát. Chỉ cần hai đứa nhỏ bắt đầu nghịch là cô bắt đầu hát, hai bé đúng là rất thích hát, khẳng định hai bé sau khi lớn lên chắc cũng là người có duyên với âm nhạc. Dịch Nam mở nhạc trong xe, Hiếu Vụ hát theo.

.....

Đến công ty, Mạnh Dịch Nam dừng xe vào chỗ, rồi cùng Hiếu Vụ mỗi người bế một đứa bé đến công ty.

Mạnh Dịch Nam cùng một người khác cùng lập một công ty thương mại, chủ yếu quản lý các loại dầu bôi trơn trong và ngoài nước cùng nhập khẩu thiết bị linh kiện. Hiếu vụ bình thường rất ít khi hỏi thăm công việc của chồng, mà Dịch Nam ở nhà cũng rất ít kể chuyện công ty, có việc gì thì đều ở trong phòng làm việc. Cho nên, tuy rằng đã kết hôn, cô hôm nay vẫn là lần đầu tiên đến công ty anh.

“Đây là công ty của anh.” Dịch Nam chỉ vào tấm biển nổi bật của công ty, khoe với Hiếu Vụ, Công ty trách nhiệm hữu hạn Tuấn Thành.

Lễ tân nhìn thấy Mạnh tổng, chạy nhanh ra đón “Chào buổi sáng Mạnh Tổng.” Sau đó ngàng đầu lên mới nhìn thấy đứa nhỏ trong tay cùng một nữ nhân bên cạnh cũng đang ôm một đứa nhỏ khác, trên mặt sững sốt, ngây dại, vị này.... Nên xưng hô thế nào a? Cuối cùng vẫn là chào “Xin chào!”

Hiếu Vụ bị người ta nhìn thì ngượng ngùng, hồi lâu mới đáp lại “Xin chào.”

“Đây là vợ của tôi.” Dịch Nam ôm Hiếu Vụ đi vào công ty.

Lúc đó người lễ tân sợ run một hồi lâu, mới hoàn hồn, chạy nhanh vào công ty, nhìn Mạnh tổng ôm vợ vào phòng quản lý.

Nhất thời, cửa công ty liền mở toang. Người phụ nữ này.... Chính là vợ của Mạnh tổng, trời ạ, tuổi trẻ thanh khiết, thấy thế nào cũng chỉ 20 tuổi, kia trong tay họ đều có ôm đứa trẻ... hoàn toàn là cùng một khuôn đi ra với Mạnh tổng.

Các nhân viên nữ trẻ ở công ty đều tan nát cõi lòng, Mạnh tổng đã có con lớn như vậy.

....

Mạnh Dịch Nam đóng cửa, rồi giúp Hiếu Vụ ngồi trên sofa, hai bé con đã muốn không ngồi yên, leo xuống khỏi sofa, lắc lắc lắc lắc liền lôi kéo tay muốn xem xét mọi thứ trong phòng.

“Mọi người trong công ty đều giật mình a.” Hiểu Vụ vuốt nhẹ quần áo trên người, nghĩ đến việc vừa trải qua khi nãy, này mọi người như vậy nhìn chăm chăm vào cô, giống như cô là người ngoài hành tinh.

“Đúng vậy, không nghĩ tới vợ anh như vậy trẻ trung xinh đẹp a.” Dịch Nam uống nước, dựa ngồi bên người cô, tay khoát lên vai cô.

“Vậy bọn họ nghĩ em là bộ dáng gì?” Hiểu Vụ đỏ mặt cười, anh thật không biết xấu hổ, nào có ai lại khen vợ mình như vậy.

“Không biết.” Dịch Nam vuốt mặt cô khẽ nói “Dù sao thì chỉ có anh mới có thể biết được vợ anh đẹp như thế nào.”

Hiểu Vụ ngượng ngùng đẩy anh ra, chú ý hình tượng, nơi này là công ty, anh không sợ người khác nhìn thấy sao? Hiểu Vụ đi qua nhìn chung quang văn phòng của anh, đơn giản thanh thoát, thể hiện chủ nhân giỏi giang quyết đoán, nội tâm trầm ổn. Trong lòng Hiểu Vụ không khỏi nghi hoặc, không biết cấp dưới nghĩ gì về anh?

Đột nhiên ngoài cửa có tiếng đập cửa mạnh, Mạnh Dịch Nam nghiêm mặt, trầm giọng nói “Mời vào”

Một cô gái trẻ tuổi đẩy cửa bước vào, đầu tiên là nhìn đến Lộ Hiểu Vụ sau bàn làm việc, cùng trước bàn là hai đứa trẻ, sau đó mới là sô pha, nơi Mạnh Dịch Nam đang ngồi, cô gái kia sắc mặt biến chuyển, nhanh chóng vững vàng. “Mạnh tổng, chín giờ có một cuộc họp, Triệu tổng bảo tôi báo cho anh.”

Mạnh Dịch Nam nghe xong gật đầu “Đã biết.”

Cô gái kia bước ra đến cửa còn vụng trộm liếc nhìn Hiểu Vụ một cái, vừa lúc Hiểu Vụ cũng đang nhìn cô, ánh mắt hai người đối diện một giây, sau đó cô ấy rời bước đi ra.

Hiểu Vụ trong lòng cười khế, cô gái này sẽ không là cô thư ký xinh đẹp mà Chung Bình nhắc đến chứ? Trang sức đơn giản, búi tóc tao nhã, đôi khuyên tai trân châu tinh xảo đeo trên tai, mặt thì đánh phấn rất nhẹ, trông tươi mát thanh lịch, dáng người cao gầy, thật là một mỹ nữ.

Tuy rằng cô rất ít hỏi thăm chuyện công ty của Dịch Nam nhưng ngẫu nhiên khi đi cùng bạn bè Dịch Nam cũng sẽ ít nhiều nghe được một số chuyện, nói rằng năm đó Mạnh Dịch Nam chưa kết hôn, không biết đã có bao nhiêu con gái trẻ trong công ty muốn hiến thân, đáng tiếc anh lại lựa chọn cô, không biết đã làm nát trái tim bao thiếu nữ.

Dịch Nam nhìn Hiểu Vụ thản nhiên tươi cười, liền đi qua ôm cô “Em suy nghĩ gì thế?”

“Không có gì ạ.” Hiểu Vụ xoay người khỏi cái ôm của anh, đi qua ngồi xổm bên cạnh hai bé con, cùng với hai bé vui vẻ nghiên cứu bồn hoa ở góc tường.

Dịch Nam đi qua, từ sau lưng ôm cô “Cô gái khi nãy là trợ lý của anh, Phương Khi Tranh.”

Hiểu Vụ cười không ra tiếng, bắt đầu kiên nhẫn lấy vật gì đó ra khỏi tay bé con. Anh làm gì mà phải vội vàng giải thích, cô chưa nói cái gì mà.

Dịch Nam thấy cô không lên tiếng, xoay mặt nàng lại đối diện với anh “Em giận sao?”

Hiểu Vụ khẽ nhăn mặt “Công ty anh không ít người đẹp a.” Ngay ngoài cửa là cô lễ tân, vừa rồi nhìn đến vài người, tiếp đến lại là Phương Khi Tranh, người người đều xinh đẹp không sai, được Chung Bình để mắt tới thì cũng chỉ có thể là mỹ nữ.

“Công ty anh cũng có nhiều người dễ nhìn.” Dịch Nam nhìn cô, trong lòng cười trộm, không thể tưởng tượng được Hiểu Vụ nói chuyện cũng có thể như vậy. Có điều, anh thích.

“Có ý tứ gì?” Hiểu Vụ nhất thời không hiểu được nghi hoặc nhìn anh “Nam nữ phối hợp, làm việc không phiền lụy” Mạnh Dịch Nam trộm nuốt nước bọt, nháy mắt mấy cái “Nhưng bên trong lại có thể bình ổn lòng người.”

Lộ Hiểu Vụ nghe xong không khỏi nở nụ cười, anh lý luận gì chứ, có bao nhiêu nam thì sẽ có bấy nhiêu nhân viên nữ đến phối hợp? Đây chính là lời lẽ sai trái.

“Em xem, anh chính là dư thừa cái khoản kia, hoàn hảo anh chính mình giải quyết” Dịch Nam nhìn cô, trong lòng nghĩ tốt nhất là làm cho Hiểu Vụ ghen, gây sự đi.

.....

Thùng Thùng, có tiếng đập cửa, Hiểu Vụ cùng Dịch Nam đứng lên, xoay người nhìn phía ngoài cửa.

Phương Khi Tranh tiến vào “Mạnh tổng, đã đến giờ họp.”

“Được.” Dịch Nam gật đầu, xoay mặt nhìn Hiểu Vụ “Hiểu Vụ, em cùng bé con ở trong này, anh lát sẽ trở lại.”

Hiểu Vụ mỉm cười, gật gật đầu.

Dịch Nam cầm theo tài liệu, cùng Phương Khi Tranh rời đi.

Hiểu Vụ cùng hai bé con ngồi ở trên sofa, lôi đồ chơi mang từ nhà đến. Thỉnh thoảng sẽ có cô thư ký tiến vào hỏi cô có cần gì không, cô luôn mỉm cười lắc đầu.

Qua hơn một giờ, Mạnh Dịch Nam họp xong mới trở lại văn phòng. Văn phòng đã biến thành chiến trường đồ chơi, nơi nơi đều là đồ chơi, mà Hiểu Vụ đi sau hai đứa bé, trán đầy mồ hôi.

Dịch Nam bỏ bản tài liệu xuống, đau lòng đi qua lau mồ hôi cho cô “Em mệt không” Hiểu Vụ đỏ mặt lắc đầu “Không sao ạ.”

Dịch Nam buông cô ra, đem hai bé con ôm đặt ở trên ghế sofa, ngón tay chỉ chỉ “Đình Đình, Đang Đang không được nghịch, các cháu xem các cháu làm cho cô mệt. hiện tại ngoan ngoãn ngồi xuống, có nghe không?”

Hai đứa nhỏ bị Dịch Nam gầm nhẹ, liền sợ hãi nhìn phía Hiểu Vụ, Hiểu Vụ chạy nhanh đến cạnh chúng, vuốt đầu, trừng mắt nhìn Mạnh Dịch Nam “Anh không được dọa bọn nhỏ.”

Dịch Nam cười khê “Anh là đang dạy bọn nó.”

Đúng lúc này có nhân viên gõ cửa tiến vào, Dịch Nam nói mời vào.

Người vào là một người đàn ông, ước chừng lớn tuổi hơn so với Dịch Nam, Hiểu Vụ không biết.

“Triệu Đài Duyên, đối tác của anh.” Mạnh Dịch Nam giới thiệu.

Triệu Đài Duyên nhìn Hiểu Vụ cười “Đây là em dâu đi, kết hôn có gặp qua một lần, có lẽ không nhớ rõ.”

Hiểu Vụ mỉm cười cố nhớ lại, xác thực không nhớ được, chính là mơ hồ có chút nhìn quen mắt,.

“Này... là con hai người?” Triệu Đài Duyên nhìn thấy hai đứa nhỏ ngồi trên sofa rất giống Dịch Nam, ngây người, A Nam khi nào có con rồi? Còn dám giữ bí mật, công tác làm tốt được như vậy? Đều đã lớn mới lòi ra.

“Là con của anh trai, chúng em trông bọn nó vài ngày.” Dịch Nam đi qua vỗ nhẹ vai anh. Anh với Hiểu Vụ vừa mới kết hôn không bao lâu, sao có thể nhanh như vậy được.

“Ha Ha, anh cũng là hỏi thôi.” Triệu Đài Duyên tươi cười “Hai em cũng nên nhanh có đi a, sinh đôi một cặp, tốt nhất là sinh long phượng thai.”

Dịch Nam hướng Hiểu Vụ cười khê, mắt nháy mắt, chúng ta sẽ cố gắng hơn nữa.

Hiểu Vụ xấu hổ đến cúi đầu, không dám nhìn bọn họ. Bên cạnh Đình Đình không cam lòng bị bỏ qua, ngã đến lòng Hiểu Vụ, dùng sức ôm một cái. Hiểu Vụ vội đem Đình Đình ôm vào trong ngực, nhẹ giọng trách.

Triệu Đài Duyên nói với Mạnh Dịch Nam “Vừa nhìn đã biết em dâu là hiền thê lương mẫu.”

Dịch Nam cười cười không nói, đó là đương nhiên, ánh mắt của ta có thể nhìn sai sao? Hiểu Vụ tuyệt đối là một hiền thê lương mẫu.

Triệu Đài Duyên nói chuyện một chút rồi ra ngoài.

Hiếu Vụ cho Đàng Đàng uống sữa, Đình Đình lại một bên làm loạn, đem sữa đổ lên người Hiếu Vụ, vạt áo bị ướt một chút.

“Tiểu quỷ lại muốn bị đánh?” Dịch Nam làm bộ muốn kí đầu Đình Đình, Đình Đình vội co rụt lại, trốn sau Hiếu Vụ.

Hiếu Vụ ngăn lại Dịch Nam, trừng mắt nhìn anh “Không được đánh trẻ con.” Dịch Nam bất đắc dĩ gật gật đầu, buông tay xuống. Hiếu Vụ buông Đình Đình ra, giao cho Đàng Đàng cho Dịch Nam, cô đi phòng vệ sinh rửa sạch một chút.

“Bảo Phương trợ lý đưa em đi.” Dịch Nam đối cô nói.

Hiếu Vụ đi ra khỏi văn phòng, nhìn đến Phương Khi Tranh đang ngồi ở ngoài “Xin hỏi, toilet ở đâu nhỉ?”

Phương Khi Tranh đứng dậy, mỉm cười nói “Để tôi dẫn đường.” Nói xong liền cùng với cô đi xuyên qua đại sảnh, hướng ngoài cửa đi đến.

Đi vào cuối hành lang, Hiếu Vụ gật gật đầu “Tôi tự đi được rồi.”

Phương Khi Tranh cười khẽ “VẬY tôi đi về trước.”

“Cảm ơn.” Hiếu Vụ nói xong liền đẩy cửa toilet vào.

Hiếu Vụ nhìn vào gương, rửa sạch áo, lại dùng khăn tay lau lau mắt một hồi, rồi sau đó đi vào buồng nhỏ cá nhân.

Đột nhiên, nghe được bên ngoài có người bước vào, chỉ chốc lát, nghe được hai người đang nói chuyện.

“Đó là Vợ của Mạnh tổng sao? Mình xem không giống lắm.”

“Mình cũng nghĩ là không giống.”

Hiếu Vụ lỗ tai căng lên, Vợ Mạnh tổng, không phải là mình sao?

Hai người kia tiếp tục nghị luận.

“Bạn xem cô ấy trẻ tuổi như vậy, lại ôm hai đứa bé. Nên sẽ không là....” Giọng nữ còn chưa dứt liền cười, người kia cũng cười theo “Có khả năng, dù sao công ty cũng không có người gấp qua vợ của Mạnh tổng, nói không chừng Mạnh tổng ở bên ngoài kim ốc tàng kiều, vợ cả chưa ra tay đó thôi.” Nói xong, hai người khanh khách nở nụ cười.

Hiếu Vụ mặt vừa nhú, này những người này sao có thể sau lưng nói xấu ông chủ. Tuy rằng công ty cô cũng có nhóm sắc nữ chuyên tác quái sau lưng ông chủ, nhưng là chưa bao giờ vượt quá phận như thế này, sao lại nói ông chủ bên ngoài có vợ bé chứ! Hiếu vụ buồn bực không thôi.

“Bạn xem mặt Phương Khi Tranh hôm nay sao? Ha ha, kia mới thật phần khích, phỏng chừng cô ta hôm nay sẽ buồn bực đến không muốn ăn cơm. Cô gái bên cạnh Mạnh tổng so với cô ta càng tuổi trẻ xinh đẹp, xem cô ta còn dám kiêu ngạo, nếu kiêu ngạo Mạnh tổng cũng sẽ không yêu cô ta.”

“Chính là nghe nói lần trước tiệc rượu, cô ta còn cố ý uống rượu say, bắt Mạnh tổng phải đưa cô ta về nhà.” Hai người thấp giọng nói đến nửa ngày mới chịu rời đi.

Hơn nửa ngày, Hiếu Vụ mới ra khỏi nhà vệ sinh, nhìn chính mình trong gương bĩu môi. Hừ, Mạnh Dịch Nam, anh dám vụng trộm đưa cô trợ lý xinh đẹp của anh về nhà.

Hiếu Vụ dùng sức rửa sạch tay mới rời buồng vệ sinh.

.....

Dịch Nam vừa thấy Hiếu Vụ trở về, liền nhìn cô kêu la “Sao em đi lâu như vậy? Hai tiểu quỷ này nghịch muốn chết.”

Hiếu Vụ thở sâu, mỉm cười một cái, rồi đi qua ôm lấy Đình Đình, ngọt ngào nói “Em đã nói bé con ở chỗ này quấy nhiễu anh làm việc đi. Vừa vặn mẹ gọi em về nhà, anh đưa em về nhà mẹ, buổi tối lại đến đón đi.”

Mạnh Dịch Nam mắt nhú lại, mẹ vợ như thế nào biết Hiếu Vụ nghĩ làm? “Mẹ gọi em qua?”

“Vâng, mẹ cùng ba nghe nói trong nhà có hai bé con, cao hứng vô cùng, kia cho em mang chúng về ẹ nhìn một cái.” Hiểu Vụ híp mắt, thủy chung cười.

Ba mẹ vợ thích trẻ con, Dịch Nam ngẫm lại, cũng không cảm thấy có gì không ổn, liền gật gật đầu “Anh đưa em đi, buổi tối tan tầm anh qua đón.”

Hiểu Vụ gật gật đầu, ôm Đinh Đinh đứng một bên nhìn Dịch Nam thu thập đồ cho bọn trẻ.

Hiểu Vụ theo dõi anh sắp đồ, trong lòng rầu rĩ không vui. Mạnh Dịch Nam, anh rốt cục còn bao nhiêu tâm sự em không biết?

Mạnh Dịch Nam thu thập tốt mới đem Đang Đang ôm vào ngực, Hiểu Vụ thì ôm Đinh Đinh ra khỏi văn phòng. Phương Khi Tranh vừa thấy bọn họ đi ra, vội đứng dậy “Mạnh tổng.”

“Tôi đưa vợ về nhà, có việc gì thì gọi di động cho tôi.” Mạnh Dịch Nam nói xong ôm Hiểu Vụ rời đi.

Hiểu Vụ nghiêng đầu, nhìn đến Phương Khi Tranh đang thẳng tắp nhìn theo bóng dáng bọn họ, ánh mắt sâu xa. Hiểu Vụ đột nhiên cảm thấy trong lòng có một cảm giác phiền muộn không ngừng tăng lên. Thì ra, Mạnh Dịch Nam rất có duyên với phụ nữ! Hừ, vậy anh việc gì phải biểu hiện ngoài cô ra những cô gái khác đều không không giống, Mạnh Dịch Nam, anh đúng là đồ xấu xa!

49. Chương 49: Bực Chết Anh

Edit: Linh Tinh Lung Tung

Beta: Hana

Cha mẹ nhà họ Lộ nhìn đến Đinh Đinh Đang Đang, quả nhiên vui mừng ánh mắt cười híp lại, hết lời khen ngợi làm cho Mạnh Dịch Nam cùng Lộ Hiểu Vụ nắm chắc cổ găng, ôm con người khác nhiều chưa đã nghiệm, vẫn là con của chính mình càng tốt hơn.

Hai người đành phải mỉm cười yên lặng chấp nhận.

Mạnh Dịch Nam chỉ trong chớp lát trở về công ty.

Lộ mẹ dạy Hiểu Vụ bế bé con như thế nào, vừa nghe nói cô nửa đêm cũng không mang bé con đi xi tiểu được, lúc ấy liền phê phán cô một phen, nói bé con còn nhỏ như vậy, như thế nào nửa đêm cũng không trông được. Hơn nữa, sinh đôi không thể cùng nhau tắm rửa, phải từng bước từng bước tắm. Hiểu Vụ chỉ có thể thừa dạ nghe, chính mình hoàn toàn không kinh nghiệm a, pháp bảo mẹ chồng để lại cũng không viết rõ ràng như vậy.

Lộ mẹ ngồi trên giường nhìn món đồ chơi của trẻ con, nói với Hiểu Vụ, “Lần trước mẹ và con nói chuyện, con đi sao?”

Hiểu Vụ trong lòng căng thẳng, biết mẹ chỉ chuyện kiểm tra sức khỏe, “Con đi rồi .”

“Kết quả như thế nào?” Lộ mẹ khẩn trương truy vấn.

“Cuối tuần tới mới có kết quả. Mẹ, kỳ thật.....” Lộ Hiểu Vụ có chút khó mở miệng, kỳ thật là Dịch Nam dùng thuốc tránh thai.

“Cái gì?” Lộ mẹ vừa nghe nghĩ đến có cái gì, càng khẩn trương .

“Kỳ thật, là Dịch Nam dùng thuốc tránh thai.” Hiểu Vụ dù khó xử nhưng cũng muốn nói thật .

“A??” Lộ mẹ nhất thời ngây ra như phỗng, bà vụn vụn không nghĩ tới là con rể dùng tránh thai. “Dịch Nam như thế nào lại dùng?”

“Anh nói chúng con mới kết hôn, không cần phải gấp gáp có con.” Hiểu Vụ cúi đầu, nói có chút khó chịu.

“Nói chuyện ma quỷ gì thế? Tuổi trẻ mới tốt, sinh sớm sẽ tốt cho em bé, đối với thân thể phụ nữ cũng tốt, hơn nữa chúng ta cũng có thể thừa dịp giúp các con trông. Con không thấy chúng ta hai ông bà già cô đơn ở nhà nhiều nhàm chán, có cháu trai ôm thật tốt.” Lộ mẹ vừa nghe liền hoàn toàn không ủng hộ, hiện tại những người trẻ tuổi thật là, chỉ lo hưởng lạc của chính mình.

“Ân, chúng con bây giờ bắt đầu có kế hoạch, hẳn là, hẳn là rất nhanh có thể mang thai.” Hiểu Vụ càng nói mặt càng đỏ.

“Con chờ lấy bản báo cáo sức khỏe, hỏi lại bác sĩ một chút, hiện tại cần bồi bổ cái gì, thân thể con cũng yếu đuối, sợ đến lúc đó sinh con lại không có sức.” Lộ mẹ còn thật sự nghiêm túc nói.

Hiểu Vụ đành phải gật đầu nhận làm.

Cả ngày, cha mẹ nhà họ Lộ nhìn hai đứa trẻ y y oa oa món đồ chơi, thích vô cùng, khát khao muốn ôm cháu trai quá lớn.

Hiểu Vụ nhìn cha mẹ cứ mặc cho bé con đi lên đi xuống trên người, rất là cao hứng, trong lòng cũng vui vẻ đi theo. Đúng vậy, hẳn là nên cô có con chắc sẽ làm cho cha mẹ cũng có thể hưởng phúc con cháu.

—

Buổi tối, Mạnh Dịch Nam tan tầm chuẩn bị về nhà họ Lộ. Vừa ngồi lên xe, lại nhận được điện thoại của Lộ Hiểu Vụ, bảo anh về nhà lấy đồ dùng của bé con đến đây.

Mạnh Dịch Nam có chút kỳ quái truy vấn, “Làm sao vậy?”

“Quần áo của hai bé ướt hết, không có để đổi, anh mang chút quần áo với tã đến đây.” Hiểu Vụ ở đầu kia điện thoại giao việc.

Dịch Nam đành phải về nhà trước, tìm kiếm đồ cho bé con, cũng không biết nào thích hợp, kết quả, anh đem một túi lớn đồ cho bé con đến.

Đến nhà họ Lộ, nhà họ Lộ đã chuẩn bị cơm xong, đang chờ anh ăn cơm.

Hiểu Vụ vừa thấy anh đến, cười đi lên đón nhận, tiếp nhận gói to trong tay anh, nhìn cái túi lớn kia, ánh mắt chợt lóe, Dịch Nam vội nói, “Chính em chọn.”

Đúng, chính em tự chọn, thực hợp ý em. Lộ đem túi mang lên phòng mình, bảo Dịch Nam rửa tay ăn cơm.

—

Lộ mẹ cùng Hiểu Vụ ôm hai bé con cho bé ăn, thật vất vả đỡ ăn nửa bát, Đang Đang không chịu ăn nữa. Hiểu Vụ đành phải ôm Đang Đang đi một bên chơi, bảo bọn họ ăn trước, Lộ mẹ nói ăn xong sẽ đổi cho Hiểu Vụ.

Dịch Nam nhìn Hiểu Vụ trông đứa nhỏ cũng quả thật vất vả, trong lòng cảm thấy có lỗi.

Cha mẹ vợ tiếp tục không ngừng khuyên bảo Dịch Nam sớm một chút cố gắng có con, Lộ mẹ đối với chuyện Dịch Nam tránh thai phản ứng vô cùng mạnh mẽ, Dịch Nam biết Lộ mẹ lại bức Hiểu Vụ, chỉ có thể mỉm cười nói là chính mình ích kỷ, Hiểu Vụ cũng không cảm kích.

Ăn cơm xong, hai ông bà ôm bọn nhỏ ngồi trên sofa chơi, Hiểu Vụ vào phòng bếp rửa chén.

Dịch Nam cũng lặng lẽ tiến vào phòng bếp, “Không có việc gì chứ?” Lén nhìn mặt cô, giáo huấn của mẹ vợ không phải lợi hại bình thường.

“Cái gì?” Hiểu Vụ dường như suy nghĩ chuyện khác, nhất thời không phản ứng lại.

“Mẹ có phải hay không lại thúc giục em.” Dịch Nam nghĩ đến cô suy nghĩ đến chuyện mẹ vợ nói, ôm nhẹ vai cô an ủi. “Không quan hệ, chúng ta cố gắng mau chóng làm theo ý nguyện của họ.”

Hiểu Vụ cười nhẹ không lên tiếng.

—

Cả tối, Hiểu Vụ cùng Lộ mẹ chơi đùa cùng bọn nhỏ, Dịch Nam cũng không qua, chỉ có thể cùng cha vợ nói chuyện phiếm, xem TV.

Dịch Nam nhìn đồng hồ đã gần 9 giờ, nghĩ cũng nên đi về, anh hướng Hiểu Vụ đang chơi cùng Đình Đình nháy mắt, ám chỉ cô cần phải trở về. Hiểu Vụ lại giống như chưa thấy, tiếp tục cùng Đình Đình chơi. (LTLT: và rồi lại thấy, thấy anh nhìn em

nhưng em không nhìn...*nghêu ngao*.....hana: cẩn thận bị ụynch em...)

Dịch Nam ho nhẹ vài tiếng, Hiểu Vụ ngẩng mặt nhìn anh, Dịch Nam miệng khoa chân múa tay, về nhà.

Hiểu Vụ đưa Đình Đình ẹ, sau đó vào phòng chính mình, Mạnh Dịch Nam cũng vội vàng theo vào.

“Về thôi, đã 9 giờ rồi.” Dịch Nam vừa tới cửa, liền ôm nhẹ Hiểu Vụ.

Hiểu Vụ chậm rãi đẩy anh ra, đứng trước mặt anh, mỉm cười nói, “Dịch Nam, đêm nay em ở lại, không quay về.”

“Vì sao?” Dịch Nam vẻ mặt kinh ngạc, vì sao không trở về nhà?

“Anh cũng thấy đấy, cha mẹ thích Đình Đình Đang Đang như vậy, cho họ chơi với hai bé nhiều một chút, em đêm nay ở đây cùng bọn nhỏ một đêm.” Hiểu Vụ nhẹ đỡ vai anh, khẩn cầu.

Này, Dịch Nam nhìn chằm chằm ánh mắt khẩn cầu của Hiểu Vụ, có chút do dự, cha mẹ vợ thích Đình Đình Đang Đang, anh biết, nhưng là, Hiểu Vụ không về, điểm ấy anh không thích.

“Anh cũng qua đêm ở đây.” Dịch Nam đem Hiểu Vụ ôm nhẹ, anh không cần cô không ở bên người.

Hiểu Vụ mặt ửng đỏ, “Không được, anh cùng em ở lại trong nhà, mẹ sẽ nói. Hơn nữa anh qua đêm ở đây, bọn nhỏ sẽ làm âm ỉ đến anh, anh ngày mai còn phải đi làm.” Này dù sao không thể so với trong nhà.

“Nhưng là.....” Dịch Nam vẫn là cảm thấy khó chịu.

“Dịch Nam, làm ơn, coi như thông cảm cho cha mẹ em một chút.” Hiểu Vụ sắc mặt khổ sở, ánh mắt có chút đáng thương.

Ai, được rồi, “Chỉ có thể một buổi tối a.” Dịch Nam cuối cùng cũng không chống đỡ được ánh mắt cầu xin của cô.

Hiểu Vụ sắc mặt vừa chuyển, nở nụ cười, “Được.”

Hai người ra phòng, Dịch Nam xin phép đi. Lộ cha Lộ mẹ nghe nói bọn nhỏ ở lại qua đêm, cũng đều cực kì cao hứng. Dịch Nam chỉ chốc lát rồi đi trở về.

—

Lộ Hiểu Vụ vào phòng, xuyên qua cửa sổ nhìn phía dưới tầng. Mạnh Dịch Nam khởi động xe, chậm rãi rời đi. Lộ Hiểu Vụ chậm rãi kéo rèm cửa sổ lên, tựa vào bên cửa sổ.

Mạnh Dịch Nam, anh có phải hay không cho rằng cái gì cũng không nói, em liền thoải mái hơn? Cô không khỏi nghĩ tới câu nói kia của Diệp Tỳ, “Cô không hiểu anh ấy, có lẽ anh ấy cũng không muốn cho cô hiểu.” Tâm càng thoáng lạnh, việc này cũng việc em không nên biết sao?

Lộ Hiểu Vụ hạ mắt xuống, nhìn mũi chân của mình, mình vì cái gì mà để ý? Trước kia không phải không để ý đến chuyện của anh, con người của anh, chỉ cần anh mỗi ngày đứng giờ về ăn cơm, cô cũng không hỏi đến công việc, giao lưu bạn bè của anh.

Trước kia cho rằng anh vì mục đích nào đó mới cùng cô thân thiết kết hôn, mà sau khi kết hôn anh lại đòi hỏi vô độ, làm cho cô cảm thấy mình như một cái công cụ không phải vợ của anh. Cô đối với anh trừ bỏ cảm giác an phận nghe lời thì sợ nhiều hơn, sợ anh đột nhiên bùng nổ nhiệt tình, cái loại nhiệt tình này giống như có thể hoà tan cô, mà trong đầu cô vẫn không thoát khỏi suy nghĩ bảo thủ. Cho nên, một đoạn thời gian rất dài, cô thường vướng mắc trong mâu thuẫn anh là yêu cô hay là yêu thân thể của cô.

Thậm chí khi Diệp Tỳ xuất hiện, cô đều không có cảm giác có nguy cơ, cái cảm giác xa lạ giữa cô cùng anh trong lúc đó lại nhiều hơn thật sự không giống vợ chồng. Mà hôm nay nhìn đến Phương Khi Tranh, cô mới

giật mình, phụ nữ bên người Mạnh Dịch Nam không thiếu, chính là cô không phát hiện, cũng chưa bao giờ để ý qua. Mà hôm nay, cô để ý! (LTLT: hô có người đc ăn dấm lần đầu kìa)

Khi rời khỏi công ty của Mạnh Dịch Nam, nhìn đến ánh mắt của Phương Khi Tranh, trong lòng cô như bị đè bởi một khối sắt dày, nặng nề rầu rĩ. Trong mắt người phụ nữ kia lộ rõ vẻ hoài nghi, Phương Khi Tranh nhất định rất nghi hoặc vì sao Mạnh Dịch Nam lại lấy một người vợ như cô.

Đúng vậy, đối với Phương Khi Tranh khí chất thanh lịch, chính mình càng giống một cô nhóc nữ sinh, ngoài vẻ đơn thuần vẫn là đơn thuần, cô thậm trí ngay cả công ty nghiệp vụ của Dịch Nam cũng không hiểu biết, lại càng không cần phải nói có thể giống Phương Khi Tranh trong công việc làm trợ thủ đắc lực của anh.

Mà để cô trong lòng khó chịu nhất là, Mạnh Dịch Nam hiển nhiên biết tâm ý của Phương Khi Tranh. Ngoài lần anh đưa Phương Khi Tranh về nhà ra, đương nhiên, cô vẫn hoài nghi, dù sao bình thường ở công ty nghe bát quái cũng không thể tin tưởng, bởi vì bình thường sẽ bị phóng đại. Nhưng Mạnh Dịch Nam là người giao hoạt như vậy, sao lại không rõ ánh mắt Phương Khi Tranh biểu hiện cái gì? Cô không tin!

Cho nên, Lộ Hiểu Vụ tức giận. Cùng lúc là tức chính mình vì sao lại để ý chuyện này, Mạnh Dịch Nam cùng với trợ lý ái muội thì cứ ái muội đi, dù sao anh tham luyến sắc đẹp như vậy, cùng cái ở chung với loại người ham sắc như Chung Bình, khẳng định cũng lay chút tính của Chung Bình; Vả lại, anh biết rõ tâm ý của Phương Khi Tranh, lại còn yên tâm thoải mái cho cô ta ở bên người. Điều này làm cho Lộ Hiểu Vụ thực buồn bực, anh chính là muốn ở nhà hưởng thụ sự nhu thuận nghe lời của cô, nhưng trên sự nghiệp, lại hưởng thụ sự tận tâm hết sức vì mình của Phương Khi Tranh. Thật giận, thật đáng giận! Mạnh Dịch Nam, anh nghĩ hay quá nhỉ! (LTLT: thùng dấm này vừa chua vừa bực...chết Nam ca)

Lộ Hiểu Vụ đột nhiên có một chút tính nết rồi, tựa như trước đây mặc dù mẹ đã nghiêm khắc quản giáo, cô có rất nhiều việc không thể làm, nhưng ở những lần hội họp thường kì cô thường lặng lẽ đem khát vọng của mình nói cho Minh Quyên, sau đó mượn miệng của chị ấy nói với mẹ, mẹ vừa thấy bộ dạng nhu thuận của chính mình, cũng sẽ không còn nhiều lo lắng, chính là ngàn vạn lần dặn dò giao cho, Hiểu Vụ tuyệt đối không thể làm gì. Nhưng là, khi cô cùng Minh Quyên sau khi đi ra ngoài, Minh Quyên thường vụng trộm mang cô đi chơi, mà trước khi mẹ tức giận, Minh Quyên đều có thể đem cô an toàn về nhà.

Cho nên, cô không muốn về nhà nên mới dùng lí do cha mẹ muốn chơi với hai bé con thêm lúc nữa. Kỳ thật là trong lòng thật sự bực bội, nhưng cô lại không muốn đi chất vấn Mạnh Dịch Nam. Dù sao, anh không đúng, anh đem mỹ nữ giấu ở bên người, để có thể vụng trộm yêu đương mà không cần vất vả! Vậy làm gì khi ở nhà lại biểu hiện đói khát như vậy!

—

Mạnh Dịch Nam cả đêm nằm trên giường trống trơn không thoải mái, đều là do hai tiểu quỷ kia, nếu hai bé không đến, Hiểu Vụ sẽ không phải chăm sóc, cha mẹ vợ cũng sẽ không đoạt lấy giữ lại hai bé qua đêm, vậy anh cũng sẽ không cần phải gối đầu một mình khó ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Dịch Nam liền gọi điện cho Hiểu Vụ, nói buổi tối đến đón cô cùng hai bé, Hiểu Vụ mỉm cười đồng ý.

Kết quả, khi Mạnh Dịch Nam trên đường đến đón Hiểu Vụ cùng hai bé, lại phát hiện nhà họ Lộ đóng cửa. Dịch Nam vội gọi điện cho Hiểu Vụ, Hiểu Vụ mới nói cho anh, cùng cha mẹ mang hai bé đi ra ngoài chơi, phải đến tối mới về. Dịch Nam lúc này nói muốn đi đón mọi người, Hiểu Vụ nói bọn họ đang trên đường, rất nhanh sẽ trở về, bảo anh đi ăn cơm trước.

Mạnh Dịch Nam đành phải một thân đến nhà hàng gần đó ăn cơm. Chờ Mạnh Dịch Nam cơm nước xong, lại gọi cho Lộ Hiểu Vụ, mọi người đã về nhà.

Dịch Nam chạy nhanh lên tầng, vào nhà họ Lộ.

Lộ cha ôm Đình Đình ở trong phòng khách xem TV, Đình Đình ánh mắt như muốn nửa khép, bộ dáng nhìn như muốn chết mệt.

“Cha, Hiểu Vụ đâu?” Dịch Nam không thấy Hiểu Vụ, kỳ quái hỏi.

“Hai mẹ con đang tắm cho Đang Đang.” Lộ cha chỉ chỉ phòng tắm.

Dịch Nam đến gần cạnh cửa phòng tắm, nhìn đến Hiểu Vụ tóc hơi loạn, đang ở bồn tắm giúp Lộ mẹ, bôi sữa tắm tắm vôi sen cho Đàng Đàng.

Hiểu Vụ vừa nhìn đến anh, nâng mặt cười, “Anh đã đến rồi.”

Dịch Nam đành phải đi ra ngoài bởi Lộ cha xem TV, đem Đinh Đinh ôm lại đây, thằng bé vừa động bị đánh thức, chu cái miệng nhỏ khóc.

Hiểu Vụ vội lau tay chạy nhanh đến, ôm lấy bé con trong lòng anh, nhẹ giọng hát ru, Đinh Đinh rất nhanh liền im lặng .

Dịch Nam nhìn vẻ khấn trương Hiểu Vụ với bé con so với chính mình hơn nhiều, trong lòng hơi hơi khó chịu, mà đang trước mặt Lộ cha nên không tiện phát tác, chỉ có thể kéo nhẹ tay Hiểu Vụ, ánh mắt trông mong nhìn cô.

Hiểu Vụ nhìn anh, mỉm cười an ủi, “Bé con một ngày không thấy liền sợ người lạ” Dịch Nam bất đắc dĩ buông tay cô ra, Hiểu Vụ không hiểu anh đang buồn bực gì sao.

Thật vất vả, chờ Hiểu Vụ tắm cho bọn nhỏ xong, nói chính mình một thân đầy mồ hôi cũng cần phải tắm rửa.

Dịch Nam đành phải tiếp tục chờ, nhìn mẹ vợ dỗ Đinh Đinh Đàng Đàng, hai đứa nhỏ chậm rãi mệt nhọc, mẹ vợ chạy nhanh đem lên phòng Hiểu Vụ, dỗ bọn nhỏ ngủ.

Hiểu Vụ tắm rửa xong đi ra, vào phòng nhìn thấy mẹ ngồi ở bên giường, đứa nhỏ đã đang ngủ.

Dịch Nam cũng đi theo vào phòng, đứng sau Hiểu Vụ, dán bên tai cô nói nhỏ, “Trở về đi.”

Hiểu Vụ quay mặt nhẹ giọng nói, “Bọn nhỏ đang ngủ, trở về sẽ đánh thức hai đứa .”

Mặt Dịch Nam nhú lại, cô có ý tứ gì? Lại không quay về?

Hiểu Vụ lôi kéo Dịch Nam nhẹ nhàng ra khỏi phòng, “Dịch Nam, ngại quá, hai bé hơi mệt, cho hai bé ngủ ở đây đi. Em buổi tối ở lại trông, anh đành về một mình.” Hiểu Vụ mặt lộ vẻ vẻ xấu hổ, mắt cúi đầu buồn xuống .

Dịch Nam buồn bực ngẩng đầu lên, “Em nói chỉ ở lại một đêm.”

“Đúng vậy, em cũng nghĩ sẽ về, nhưng là không thể không trông hai bé a. Lái xe trở về như vậy, hai bé khẳng định sẽ bị đánh thức.” Hiểu Vụ khó xử nhìn phía trong phòng, nhẹ nắm tay Dịch Nam, “Dịch Nam, ngại quá, em hẳn là nên cho hai bé về sớm một chút, là em không tốt.” Nói xong, ánh mắt cúi đầu, Dịch Nam nhìn xem không đành lòng lại thăm oán.

“Được rồi, một đêm cuối cùng, ngày mai dù có chuyện gì cũng phải về nhà.” Dịch Nam véo nhẹ tay Hiểu Vụ, xả gần bên tai, “Không có em ở bên anh không ngủ được.”

Hiểu Vụ mặt ngượng ngập, nhanh chóng thối lui chút khoảng cách, hoa đào trên mặt như lan cả vào hốc mắt, hơi hơi đỏ tươi.

Dịch Nam nhìn trong lòng càng khó chịu, ở nhà cha mẹ vợ, muốn ôm không thể ôm, hôn cũng không thể hôn, buồn bực a! Dịch Nam tay còn muốn ôm cô trong ngực, Hiểu Vụ đã muốn xoay người vào nhà, để lại tay anh giữ trong không trung.

Mạnh Dịch Nam đêm nay lại gối đầu một mình khó ngủ rồi !

Đáng tiếc anh không biết ý nghĩ trong lòng vợ yêu, Lộ Hiểu Vụ chính là không để ý đến anh, cố ý lạnh nhạt với anh!

Thì ra tiểu bạch thỏ cần người không cần răng, chỉ cần dùng thái độ cũng đủ khiến người khác buồn chết a!

Mạnh Dịch Nam ngày thứ ba rốt cục cũng ý thức được có chút không thích hợp, vợ yêu cần bản không muốn về nhà! Bởi vì Hiểu Vụ lại gọi điện thoại cho anh nói buổi tối còn phải ở nhà cha mẹ. Mạnh Dịch Nam rốt cục ngồi không yên, nếu vợ yêu không về nhà, anh sẽ phát điên!

50. Chương 50: Ba Từ Hữu Hiệu

Dịch: ...

Beta: Hana

Nhà họ Lộ, Lộ Hiểu Vụ đang giúp mẹ chuẩn bị bữa tối thì Mạnh Dịch Nam gọi điện thoại đến đây.

“Cái gì?” Lộ Hiểu Vụ vừa nghe sững sốt, Mạnh Dịch Nam như thế nào đột nhiên tìm sổ đỏ bất động sản? Mạnh Dịch Nam ở trong điện thoại cũng chưa nói rõ ràng, chỉ nói có việc muốn làm nên cần tìm sổ đỏ bất động sản ngay. Trong nhà thì mọi giấy tờ chứng từ đúng là bình thường đều do Hiểu Vụ cất, cho nên anh tìm không thấy.

“Em có rảnh về được không? Anh cần gấp.” Mạnh Dịch Nam ở đầu kia điện thoại có chút không kiên nhẫn.

Lộ Hiểu Vụ do dự nửa ngày mới mở miệng “Em nói cho anh chỗ, anh thử tìm xem, hẳn là có thể thấy” Mạnh Dịch Nam cũng không vui “Em không thể trở về một chút sao?” Giọng của anh tệ hơn. Lộ Hiểu Vụ nghĩ anh có khả năng thật sự là có việc muốn làm nên đành phải đồng ý.

Lộ mẹ thấy Hiểu Vụ thay đổi quần áo để ra ngoài liền hỏi cô đi đâu? Hiểu Vụ nói Dịch Nam cần sổ đỏ, cô về nhà tìm ột lát nữa sẽ trở lại.

Hiểu Vụ chào rồi liền gấp gáp về nhà.

—
Khi vào nhà chợt nghe trong thư phòng có tiếng người nên Hiểu Vụ mang theo túi vào thư phòng. “Tìm được rồi sao?”

“Không có.” Mạnh Dịch Nam buồn bực ngắt đầu, lại cúi đầu tiếp tục tìm.

“Không có ở chỗ này.” Hiểu Vụ giữ chặt tay anh. Dịch Nam nghi hoặc nhìn phía cô, sổ đỏ không để thư phòng thì cô có thể để chỗ nào nhỉ?

“Ở phòng ngủ ý.” Hiểu Vụ xoay người bước ra khỏi thư phòng đi vào phòng ngủ. Dịch Nam đi theo phía sau cô.

Hiểu Vụ mang một cái ghế mới chuẩn bị đứng lên trên. Dịch Nam chạy nhanh giữ chặt cô rồi tự mình trèo lên “Ở chỗ này?”

Hiểu Vụ gật gật đầu để anh mở ra ngăn trên cùng tủ quần áo, sau đó nói cho anh từ giữa một tấm chăn bông lấy ra một cái túi plastic. Dịch Nam rút ra túi thuốc màu, ánh mắt bất giác có chút kinh ngạc, cô thật đúng là giấu ở đây.

Hiểu Vụ tiếp nhận túi plastic túi rồi ra hiệu bảo anh xuống dưới. Sau đó ngồi ở bên giường, lấy trong túi ra các loại chứng từ sổ sách, xổ ra một loạt sổ sách chứng từ bất động sản. Dịch Nam trong lòng cười khê, nếu Hiểu Vụ không nói cho anh, phỏng chừng anh tìm tới ba ngày cũng không chắc có thể tìm được.

“Cần cái này làm gì?” Hiểu Vụ cẩn thận nhìn anh, có chuyện gì mà phải dùng đến sổ đỏ bất động sản?

“Chính là muốn xem một chút, căn hộ của chúng ta cụ thể diện tích lớn bao nhiêu?” Mạnh Dịch Nam mở sổ đỏ ra lật đại khái vài lần, liền gấp lại đặt ở một bên.

“Muốn lấy đi làm thế chấp sao?” Hiểu Vụ ngẩng lên vẫn là không ổn, nếu là thế chấp thì chừng này đâu đủ cho việc lớn.

“Cũng không phải.” Mạnh Dịch Nam khê cong khóe miệng cười nhìn cô. Hai ngày nay cô ngủ cũng không tốt, mắt hơi có viền khảm định là do hai bé con quấy. Còn anh ngủ không tốt, lại hoàn toàn là bị cô ép buộc.

Hiếu Vụ bị anh nhìn thấy có chút khấn trương thì cúi xuống nhìn anh cất giấy chứng nhận nhà đất cẩn thận xong, sau đó lại đưa cho anh trả lại chỗ cũ.

Hiếu Vụ từ dưới nhìn lên trên lưng anh càng có vẻ thấy dáng cao lưng rộng, hai ngày này anh có khỏe không? Liệu có phải đã quen không có cô ở bên người chẳng? Mạnh Dịch Nam đóng cửa ngăn tủ trên lại rồi đột nhiên xoay mặt nhìn về phía cô. Hiếu Vụ đang nhìn thẳng về phía anh thì vừa vịn bị bắt gặp. Cô vội vàng hạ mắt, nhanh chóng che dấu bối rối trong lòng. Mạnh Dịch Nam chưa nói gì, cứ xuống ghế rồi đem ghế trở về vị trí cũ.

Hiếu Vụ nhẹ nhàng cười “Không có việc gì nữa thì em em về nhà mẹ em.” Nói xong gần như bỏ chạy mà bước ra cửa phòng ngủ.

“Lộ Lộ, trong nhà không còn kem đánh răng.” Âm thanh trầm thấp của Dịch Nam từ tốn vang lên đằng sau cô.

Lộ Hiếu Vụ cứng người kêu qua loa a một tiếng liền xoay người đi vào phòng tắm. Nhìn trên giá chậu rửa mặt một đôi ly, đó là cô lúc trước đã chọn cặp ly đáng yêu hình thỏ con, một cái màu hồng, một cái màu xanh. Cô đi qua đi lấy ra kem đánh răng, quả nhiên đã hết bóp không ra. Cô mở cửa tủ đồ phía sau lấy ra một tuýp kem đánh răng mới, mở hộp lấy ra đặt ở bên đôi ly. Cô ngược mắt lên thì thấy trong gương Mạnh Dịch Nam đứng ở cạnh cửa, Hiếu Vụ mặt hơi hơi đỏ hồng, anh vẫn đứng ở cạnh cửa xem mà chưa lên tiếng.

Mạnh Dịch Nam chậm rãi đến gần cô, Hiếu Vụ khấn trương xoắn hay tay “Không có việc gì nữa..... em đi đây.” Không đợi cô nói xong, Dịch Nam đã duỗi hai tay ôm cô vào trong ngực, ép cô vào chậu rửa mặt .

“Vì sao không về nhà?” Âm thanh mờ ám trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu cô. Cả người Hiếu Vụ run lên, sau gáy đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh, anh..... Anh đã biết.

“Không có gì, là Đinh Đinh Đang Đang cần mà” Hiếu Vụ cố gắng ổn định giọng nói run run.

“Anh cũng cần em.” Dịch Nam buông ra một chút, cúi đầu gần sát bên mặt cô mang đến hơi thở ấm áp.

Trái tim Hiếu Vụ đột nhiên căng thẳng, hô hấp bị anh tới gần làm cho rối loạn, sự căng thẳng ở trong lòng chậm rãi tăng lên. Từng chút từng chút làm tăng thêm nhịp đập tim, cô cố gắng đưa ánh mắt nhìn đến phía sau anh, ý đồ tìm vật gì đó có thể làm bình tĩnh lại. Cô không nên bị anh ảnh hưởng. “Cũng vài ngày nữa.”

Tay Dịch Nam đột nhiên xiết chặt, lắc cánh tay cô đến đau. Cô bất mãn giương mắt trừng trừng nhìn anh, “Đau.”

“Lộ Lộ, em lại dối vì cái gì?” Mạnh Dịch Nam hỏi thẳng.

Hừ, mình giận dối vì cái gì anh cũng không biết sao? Lộ Hiếu Vụ trong lòng thấy buồn, xịu mặt không hé răng.

“Phương Thị Tranh?” Mạnh Dịch Nam suy nghĩ nửa ngày, rốt cục nghĩ đến Hiếu Vụ bắt đầu dối là từ sau khi đến công ty anh. Hơn nữa ngoại trừ Phương Thị Tranh thì cô không lý do để ý chuyện khác.

Lộ Hiếu Vụ ngẩng phắt đầu trừng anh liếc mắt một cái. Hừ, quả nhiên trong lòng có quỷ mới có thể vừa mở miệng liền nhắc tới Phương Thị Tranh, hai người khẳng định có vấn đề.

“Em giận dối cô ấy làm gì, không xinh đẹp như em, không trẻ như em, lại càng không dịu dàng như em.” Mạnh Dịch Nam khoe miệng có một chút nụ cười tiềm tàng.

Tốt, lại đem cô ta ra so sánh với mình. Hẳn là trong lòng anh thực sự nghĩ tới. Lộ Hiếu Vụ trong lòng tức giận dùng sức muốn đẩy anh ra “Sao anh không nói cô ta khá thông minh!”

“Ừ, làm việc thì không tồi.” Mạnh Dịch Nam hơi vuốt cằm tỏ vẻ tán thưởng, tay không hề buông. Điều bộ ghen của cô thật đáng yêu.

Lộ Hiếu Vụ cong đôi môi nhìn về mặt thương thức của anh, lửa giận bốc lên hung hăng cấu vào cánh tay anh, vậy thì đi mà tìm cô ta.

Mạnh Dịch Nam bị đau bụng tay đang ôm cô. Lộ Hiểu Vụ dùng sức đẩy tay anh ra rồi chạy khỏi phòng tắm. “Hiểu Vụ,” Dịch Nam nhanh chóng đuổi theo.

Hiểu Vụ vọt vào thư phòng, xách ba lô lên định đi ra ngoài.

Mạnh Dịch Nam dang ngang tay chặn cả khung cửa “Hiểu Vụ, Hiểu Vụ, đừng tức giận.”

Hiểu Vụ lạnh lùng trừng mắt nhìn anh, “Tránh ra.” Nhìn anh mà tức, lại còn dám trước mặt cô khen ngợi Phương Thị Tranh. Được đó Mạnh Dịch Nam, thì ra trước mặt cô thì đối diện mỹ nữ không thèm nhìn cũng đều là giả mạo, còn sau lưng cô liền mắt nhìn theo, trong lòng tưởng nhớ! Nam nhân thiên hạ quả nhiên cũng vậy thôi!

Mạnh Dịch Nam nhìn lửa giận trên mặt cô càng lúc càng vượng thì không bực mà còn cười, gương mặt anh dần dần sáng ngời. Nhưng nụ cười đó ở trong mắt Hiểu Vụ lại như lửa đổ thêm dầu, anh đang cười cô!

Hiểu Vụ dùng sức muốn đẩy tay anh ra thì lại bị cánh tay anh vừa khép lại ôm cô vào trong ngực, lưng tựa vào cạnh cửa trên tường. Miệng của anh dán đến bên tai, hơi thở ấm áp gây rối loạn bên tai cô, vừa tức lại ngứa. Hiểu Vụ không cam lòng ra sức giãy, miệng càng không ngừng kêu la, “Mạnh Dịch Nam, buông ra.”

“Lộ Lộ, anh thật là cao hứng.” Âm thanh Mạnh Dịch Nam ngọt ngào kề sát bên tai cô, làm dịu đi sự loạn nhịp mãnh liệt trong lòng cô, anh cao hứng cái gì?

“Em rốt cục cũng chịu quan tâm đến anh.” Âm thanh nặng nề mang theo nỗi vui sướng cùng hưng phấn nào đó, ngực anh hơi hơi phập phồng, tay thì vuốt lưng cô.

Lộ Hiểu Vụ cong đôi môi nhỏ nhắn “Em đâu rảnh mà quản anh.”

“Không có em, anh làm sao bây giờ ngay cả kem đánh răng tìm khắp mà không thấy.” Tay ngang hông xiết lại kéo cô vào sát trong lòng anh, môi anh dọc theo bên tai cô chậm rãi hướng về phía trước “Em sẽ chịu trách nhiệm với anh.”

Lộ Hiểu Vụ trong lòng khó chịu, dở khóc dở cười. Cô không hợp rồi, đi mà tìm một người nào đó. Tìm người càng thông minh càng có khả năng, có thể trông nom anh suốt đời càng tốt. Thật có lỗi, cô tự nhận làm không được. “Không có em anh cũng rất tốt.”

“Làm sao mà tốt được, em xem hốc mắt anh đều thâm ba vòng, tối hôm qua không ngủ nổi.” Mạnh Dịch Nam nâng tay cô lên xoa quanh mắt, giọng điệu hạ xuống. Cô mặc kệ anh, cố ý lạnh nhạt với anh.

“Không phải là anh có trợ lý thông minh có năng lực sao? Để cho cô ấy giúp anh mua thuốc ngủ là được!” Lộ Hiểu Vụ rút tay ra vuốt tóc, đều là anh tự tìm.

Mạnh Dịch Nam ngửi thấy mùi vị dấm chua thì trong lòng lại mừng rỡ muốn cười, nhưng trên mặt vẫn là biểu hiện cực kỳ ủy khuất “Trợ lý cũng không phải vợ anh, sao có thể tùy tiện sai khiến được.” Ai da, Mạnh Dịch Nam này rõ ràng là người ta chưa nhắc đã tự khai.

Lộ Hiểu Vụ trong lòng bốc hỏa xem chút nữa nổ tung “Anh lấy cô ta làm trợ lý không phải để có thể tùy tiện sai khiến à.” Lộ Hiểu Vụ cắn tức búng lên, ra sức đẩy tay anh rồi lao ra khỏi phòng.

Mạnh Dịch Nam cười rồi nhanh chóng đuổi theo, hai tay dùng sức ôm một cái bả vai cô lên. Lộ Hiểu Vụ tức giận tay chân cùng sử dụng đánh loạn, cầm lấy ba lô đập lên vai anh, “Thả em xuống, thả em xuống.” Người này chính là vô lại, rõ ràng trong lòng nghĩ tới người khác, nhưng lại ôm chặt cô không tha định hưởng đủ mọi thứ phúc sao, nào có chuyện dễ dàng như vậy. Lộ Hiểu Vụ kêu la inh ỏi đá tứ tung. Nhưng Mạnh Dịch Nam sao lại dễ dàng buông cô ra.

Ác, một trận hoa mắt chóng mặt, Lộ Hiểu Vụ cảm giác toàn thân xương cốt đều phải bị rã rời. Cô bị Mạnh Dịch Nam nặng nề đặt cô lên ghế sofa, cả người anh đè ở trên người cô, hai tay cô bị anh một tay nắm chặt, đưa lên đỉnh đầu.

“Mạnh Dịch Nam, anh hỗn đản.” Lộ Hiểu Vụ thẹn quá thành giận, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, ngay cả cổ đều nhuộm thành màu hồng.

“Lộ Lộ” Dịch Nam cười càng tươi hơn nhẹ lướt qua môi cô “Anh cùng Phương Thị Tranh không có gì.”

“Hừ.” Lộ Hiểu Vụ quay mặt, có làm gì thì sẽ chủ động nói cho cô sao? Lời hay ai mà không nói, khi Chung Bình dụ dỗ nữ sinh kia còn nói tình yêu vĩnh viễn là nữ sinh đó mà!

“Lộ Lộ, vì người ngoài mà em giận dữ anh, thật oan uổng cho anh.” Môi Mạnh Dịch Nam hạ xuống, áp sát vào cô, mặt dán vào mặt cô, quần quít lấy cổ cô, phả hơi nóng vào gáy cô.

“Đứng lên đi.” Cô còn chưa hết tức đây này, ai đồng ý cho anh đè cô nặng như vậy.

“Lộ Lộ, anh chỉ muốn em, vẫn chỉ cần một mình em.” Anh khê nâng người lên, ngón tay duỗi ra điểm đến là cô ngực, để ở trên bộ ngực đang cấp tốc phập phồng của cô. Ánh mắt thâm trầm sâu thẳm, khóe miệng một chút cười.

Cô tim đập loạn nhịp, hơi chút có chút mềm lòng. Nhưng trong đầu lập tức lại nghĩ tới ánh mắt của Phương Thì Tranh kia nên sắc mặt lại cứng rắn “Chuyện ma quỷ hết bài này đến bài khác, còn không biết là ai thường xuyên đưa mỹ nữ về nhà đâu.” Nghĩ đến Phương Thì Tranh có khả năng nhân say rượu dựa vào trong ngực anh, nỗi dấm chua trong lòng không ngừng sôi sùng sục. Đại sắc lang, nhìn thấy mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ thì liền tâm hoa nộ phóng (mở cờ trong bụng)!

“Khi nào vậy?” Mạnh Dịch Nam hai hàng lông mày nhíu chặt, kẻ nào trước mặt Hiểu Vụ nói huyền thuyên, ngày mai phải đuổi việc. Chỉ toàn phá hư hạnh phúc gia đình của anh thôi!

“Hừ, là số lần nhiều lắm không nhớ được đi.” Lộ Hiểu Vụ nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn suy tư bộ dáng của anh chính là đại biểu có làm bộ, nếu không thì sao không một mực phủ nhận.

“Em là chỉ lần trước trong tiệc rượu công ty? Cô ta nói say nhờ anh đưa, nhưng anh chỉ đưa cô ấy xuống lầu rồi nhờ tiểu Ngô của công ty đánh xe đưa cô đi về.” Mạnh Dịch Nam nghe đã ngửi thấy mùi vị dấm chua, vừa buồn cười vừa tức giận nên nhanh chóng giải thích.

Lộ Hiểu Vụ liếc mắt, cho dù không phải tự mình anh đưa thì cũng thuyết minh là mỹ nữ có tâm với anh, anh đã sớm biết “Cô ấy thích anh.”

“Nữ nhân viên công ty anh đều từng thăm mền anh.” Mạnh Dịch Nam trầm thấp cười, không cho là đúng. “Anh lại chỉ yêu vợ của mình.”

Lộ Hiểu Vụ vừa nghe nửa câu đầu thì tức giận đến ánh mắt tròng lên định phát tác, nhưng nghe nửa câu sau thì cơn tức liền dừng lại chỉ yếu ớt thốt lên “Anh biết rõ người khác thích mình mà vẫn còn lại cho người ta cơ hội.”

“Rốt cuộc anh không thể đổi tất cả nữ nhân viên công ty nữ thành nam giới, đám đàn ông độc thân đó sẽ nhảy lầu.” Mạnh Dịch Nam nhìn cô cong cớn cái miệng nhỏ nhắn thì động lòng, nhịn không được cúi đầu xuống trộm hôn một cái.

“Cô ta ánh mắt cô ta nhìn anh cùng người khác không giống nhau.” Lộ Hiểu Vụ nghĩ mà tức anh ách, Phương Thì Tranh dựa vào cái gì dùng cái loại ánh mắt đó nhìn cô, chính mình dù sao cũng không như cô ấy, như thế nào cũng là vợ cái con cọt của Mạnh Dịch Nam nha! Càng nghĩ càng giận, khẳng định là Mạnh Dịch Nam nuông chiều. Bằng không, Phương Thì Tranh biết rõ anh đã kết hôn thì làm gì còn có thể có loại ánh mắt ai oán như thế được.

Lộ Hiểu Vụ cảm giác trước ngực một trận lay động, Mạnh Dịch Nam đang cười nhẹ, rốt cục không ngừng cười lớn hơn, đột nhiên hung hăng ôm cô, dùng sức mà hôn “Cô ta là em họ của Triệu Trường Duyên.” Cô có thể làm thư ký của anh chẳng qua bởi vì có quan hệ họ hàng với Trường Duyên.

Lộ Hiểu Vụ trong lòng rung động kinh ngạc, hoài nghi tròng mắt nhìn anh, chậm rãi tiêu hóa lời nói của anh.

Mạnh Dịch Nam hơi chút buông cô ra, “Lúc trước, khi anh về công ty cổ phần Tuấn Thành, Trường Duyên vì kiềm chế anh nên cố ý an bài Phương Thì Tranh đảm đương chức trợ lý cho anh. Cô là rất được việc, nhưng chuyện cô ta và anh họ mình làm thì anh há có thể hoàn toàn không biết sao. Cô ấy chỉ là một trợ thủ, không hơn.”

Hiểu Vụ ngây ngốc thất thần nhìn anh, anh cùng Triệu Trường Duyên không phải hợp tác với nhau sao? Vì cái gì Triệu Trường Duyên muốn tìm người theo dõi anh? “Triệu Trường Duyên vì sao phải làm như vậy?”

“Tuấn Thành từ đầu là của một mình Triệu Trường Duyên, anh lúc trước chủ yếu phụ trách tiêu thụ, chủ yếu khách lớn đều là anh đưa đến. Triệu Trường Duyên vì muốn giữ anh, cũng vì trong tay anh có khách lớn nên cho anh có cổ phần. Lúc ấy anh cảm thấy điều kiện rất tốt nên đồng ý. Nhưng anh ta lúc ấy lo lắng, sợ anh lại đột nhiên mang theo khách hàng rời đi thì anh ta liền hết đường xoay xở. Khi anh thay Triệu Trường Duyên tranh đấu giành thiên hạ, anh ta vẫn là thực tín nhiệm anh. Nhưng mà khi giang sơn lớn mạnh, Triệu Trường Duyên bắt đầu đề phòng anh. Cho nên, tuy rằng cho anh có cổ phần thì vẫn an bài một Phương Thị Tranh, danh nghĩa là trợ lý, kỳ thật chính là giám thị anh. Nhưng mà công ty không ngừng lớn mạnh, ở khắp nơi cả nước đã thiết lập 10 chi nhánh làm việc. Triệu Trường Duyên mới từ từ tín nhiệm anh, đem càng nhiều quyền lợi phân cho anh. Hiện tại, anh đã có được 45% cổ phần công ty, cùng Triệu Trường Duyên cũng coi như cùng ngồi cùng ăn.”

“Anh ta không tín nhiệm anh thì anh trả lại cho anh ta làm?” Hiểu Vụ nghĩ Dịch Nam biết rõ Phương Thị Tranh là cơ sở ngầm của Triệu Trường Duyên, anh để làm chi rồi còn chịu cơn tức này, chính mình ra đi không phải là được rồi sao.

“Đổi thành anh thì anh cũng sẽ làm như vậy. Triệu Trường Duyên chẳng qua theo góc độ thương nhân khôn khéo mà lo lắng. Dù sao cái anh cần cũng đều đã được.” Dịch Nam nhìn mắt cô hơi giận thì liền an ủi, nhẹ nhàng hôn hôn mí mắt cô. Vợ yêu à, có nên nguôi giận không? Thì ra, dù dỗ vợ yêu không chỉ có nói êm ái dễ nghe, còn phải dùng cách khác nhau nữa.

“Nhưng Phương Thị Tranh rõ ràng thực sự thích anh, cô ấy như thế nào lại giúp đỡ Triệu Trường Duyên làm như vậy?” Lộ Hiểu Vụ không nghĩ ra, thích một người thì làm sao lại nhẫn tâm hại anh ấy? Cô đã bắt đầu khúc mắc với dụng ý của Phương Thị Tranh, ngoại trừ là cô gái này thực sự thích chồng của mình. Ai, tiểu bạch thỏ ơi, thực không phải dễ dàng dụ dỗ được!

“Cho nên nói lòng của phụ nữ như đáy biển mò kim. Trên đời này, ngoài mẹ anh thì em là cô gái duy nhất mà anh có thể tín nhiệm.” Dịch Nam thâm tình liếc mắt một cái, cúi đầu nhẹ nhàng ngậm đôi môi của cô. Nụ hôn nóng bỏng của Mạnh Dịch Nam thiêu cháy mạch suy nghĩ của cô, làm cô rối loạn đã quên truy vấn anh về khả năng của cô ta. Anh dùng âm thanh gần như giọng nam trầm thì thầm nhẹ giọng “Anh yêu em, Lộ Lộ, chỉ yêu em!” Anh không cần người khác làm cái gì, chỉ hy vọng Lộ Lộ có thể hiểu được lòng anh. Ngoài cô ra, ai anh cũng không cần!

Trong lòng Lộ Lộ đột nhiên giật thót, khi ba chữ kia vang lên lọt vào trong tai liền cảm giác thực sự như thế chẳng, thì ra một bụng đầy dấm chua liền ào ạt bị dòng hạnh phúc nào đó đảo ngược cuốn đi. Phụ nữ quả nhiên đối với ba chữ này hoàn toàn không có năng lực chống đỡ. Đơn giản, anh yêu em giống như mang theo ma lực vô biên khiến ột chút hoài nghi trong lòng cô hoàn toàn bị phá hủy, tan rã. Trái tim cô vui sướng cười đến như bóp nghẹt lại, lời thề mà anh cũng không dễ dàng nói ra giống như trước giờ bị niêm kín, chỉ nằm sâu thẳm dưới chỗ êm ái nhất của đáy lòng. Dịch Nam, anh không thể gạt em!

Không lừa em, không lừa em, anh nhất định yêu em thật tốt. Mạnh Dịch Nam trong lòng đầy dắc ý ôm vợ yêu đang mềm như bún quyết định yêu một trận đến nơi đến chốn.

.....

Khi một hồi chuông du dương vang lên, trong phòng khách vẫn đan xen tiếng thở hổn hển khác nhau, bầu không khí mờ ám đầy phòng trong nháy mắt bị quấy nhiễu. Hiểu Vụ khó khăn mở đôi mắt mê loạn mới phát hiện hai người quần áo đã xốc xếch đang quần quýt si mê ở trên ghế salon, đệm dựa đều bị gạt rơi trên tung tóe trên mặt đất. Hiểu Vụ gắng ngẩng đầu đang chôn ở trước ngực xấu hổ nói “Điện thoại, Điện thoại của em.”

“Đừng để ý nó, một hồi nói sau.” Dịch Nam không hề định ngừng lại, tiếp tục cắn cắn bộ ngực trắng nõn của cô.

“Không muốn” Lộ Hiểu Vụ gian nan đẩy đầu của anh ra, hơi thở hỗn loạn “Là Trong nhà .” Nhất định là mẹ gọi điện thoại tới đây nói cô lát nữa trở về. Ừm..... A..... Một cơn tê dại mãnh liệt tràn khắp toàn thân, anh lại còn nhảy nhay đuôi trong của cô.

Điện thoại tiếp tục vang lên không ngừng, hai người tiếp tục quần quýt si mê rồi lại quần quýt si mê, cùng nhau liên tu bất tận.

Đến lúc giữa đường Hiểu Vụ bị Mạnh Dịch Nam ôm vào phòng tắm, khéo mắt không cẩn thận liếc qua dấu ấn loang lổ trên ghế salon thì toàn thân trong nháy mắt đỏ rực. Cô giờ phút này mới phát hiện muộn mản chính mình lại không kháng cự để mặc anh hoạt động ở trên ghế salon! Cô xác định chính mình lại trúng bẫy của Mạnh Dịch Nam.

Đêm đó, Mạnh Dịch Nam cùng Lộ Hiểu Vụ đi đến nhà cha mẹ nhận hai đứa nhỏ về.

Thế giới của hai người rốt cục lại hài hòa.

51. Chương 51: Tâm Nguyên Nhỏ Bé

Edit: Hana

Mấy ngày kế tiếp, Mạnh Dịch Nam ban ngày đưa Hiểu Vụ cùng hai bé con đến nhà họ Lộ, buổi tối lại đến đón về nhà.

Qua một thời gian được mẹ dạy, thủ pháp chăm trẻ em của Hiểu Vụ tăng lên không ngừng, hai bé con cũng không thân với cô hơn, mặc kệ là khóc to cỡ nào, chỉ cần được Hiểu Vụ ôm là lập tức ngừng khóc.

Mạnh Dịch Nam mỗi ngày cũng bị buộc phải gia nhập đội ngũ trông trẻ, Đinh Đinh Đang Đang vẫn không phân biệt được anh với anh trai và vẫn gọi “ba ba..ba ba..” nhưng lại có thể phân biệt một Mạnh Dịch Nam giả bộ là một hung thần ác sát hay không, chỉ cần không có Hiểu Vụ bên cạnh hai bé con lập tức bỏ lên người anh, đem anh làm ngựa để cưỡi.

Buổi tối chủ nhật, Mạnh Dịch Nam lại bị Đinh Đinh túm chân, Đang Đang túm chặt tay, liều mạng ôn lấy người anh.

Mạnh Dịch Nam bị hai tiểu quỷ đè nặng trên sofa, không thể động đậy, vẻ mặt bất đắc dĩ nói “Được rồi, chơi cho sướng đi, nước miếng đều nhiều lên tay chú.” Có thể thấy được Đang Đang có bao nhiêu cố gắng, miệt mài bôi nước miếng lên tay anh, hơn nữa đôi mắt nhỏ bé chớp chớp đã có phần hồng hồng, mũi nhỏ khê chun, có thể biến ra tiếng khóc bất cứ lúc nào.

Đinh Đinh vẫn túm chặt ống quần anh, có điều ống quần anh rất trơn, bé túm vào một chút lập tức bị trượt ra, lại túm lại từ đầu, hai bé con một bên oa oa kêu, một bên cố gắng chinh phục đỉnh núi có tên Mạnh Dịch Nam, đáng tiếc, đỉnh núi này căn bản không thể chinh phục, ngược lại Mạnh Dịch Nam lại vui sướng cười cười khi thấy bộ dạng thất bại của hai bé con.

Hiểu Vụ tắm xong đi ra nhìn thấy hai bé con bám dính lên người Mạnh Dịch Nam, mà Mạnh Dịch Nam nửa nằm nửa ngồi như đang hưởng thụ xem kịch hay, trong lòng không khỏi cười khê, anh sao lại có thể như thế? Cô đi nhanh đến khê trách anh “Anh không thể giúp hai đứa được sao?” Nói xong đem Đinh Đinh ngồi dưới đất ôm lên, khê huých tay anh ý muốn anh ôm Đang Đang lên.

Mạnh Dịch Nam cười khê bế Đang Đang lên, ôm bé ngồi sâu trong ngực mình “Anh là đang rèn luyện cho chúng, muốn làm gì cũng nên dựa vào sức mình.”

“Còn bé như thế đã bị anh tra tấn, cẩn thận đợi hai bé lớn sẽ hợp lại tra tấn anh.” Hiểu Vụ cười nhẹ ôm Đinh Đinh ngồi bên cạnh anh.

“Yên tâm, con chúng ta nhất định có thể chiến đấu lại!” Dịch Nam vẻ mặt đắc ý, con anh tuyệt đối phải lợi hại hơn Đinh Đinh Đang Đang, ai kêu anh chính là một ba ba lợi hại đi.

“Thôi đi, sao anh có thể chắc chắn là con trai?” Hiểu Vụ lườm anh một cái, nếu là con gái thì làm thế nào?

“Đương nhiên phải là con trai, nếu sinh con gái không phải để người ta cướp đi sao, không được, sinh con trai để đi cướp con gái nhà người ta. Hơn nữa bé con trai ra ngoài cũng phong cách hơn, em không thấy buổi chiều lúc Di Siêu nhìn thấy anh bé Đinh Đinh đều nói là hai cha con đẹp trai sao.” Dịch Nam nhớ lại miệng không tránh được cong lên, vẫn là sinh con trai tốt nhất “hơn nữa, nhà chúng ta không thể cùng với

nhà Chung Bình kết thông gia.” {hana: ách, thế mà không hiểu sao con trai anh cố sống cố chết bám lấy con gái Chung ca đấy nhé... hớ hớ... anh không biết dạy con rầu.. có điều đúng là con anh cũng BT không kém anh}

“Vì sao?” Hiểu Vụ buồn bực nhìn anh, anh không phải là bạn thân của Chung Bình sao?

“Tuyệt đối không được, trừ khi bọn họ sinh con gái, khi đó anh sẽ suy nghĩ.” Mạnh Dịch Nam mới nghĩ đến chuyện mình bị Chung Bình kia hại cho thê thảm, nếu con gái mình cũng bị Chung Bình kia làm hư thì không biết hậu quả sẽ nghiêm trọng cỡ nào! Tuyệt đối không được!

Lộ Hiểu Vụ mặc kệ anh, quát nhẹ “Không còn sớm, mau cho bé con đi ngủ.” Nói xong liền ôm Đang Đang vào phòng ngủ.

—

Đột nhiên, chuông cửa vang lên.

Hai bé bị tiếng chuông dọa sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại sắp khóc. Hai người thật nhanh vỗ về, cùng lúc buồn bực kêu lên “Ai mà đến muộn thế a?”

Mạnh Dịch Nam đặt Đinh Đinh lên sofa, vừa đi ra đã kinh ngạc hô lên “Ba, mẹ!” Anh thật nhanh mở cửa, Mạnh mẹ về mặt tức giận vọt vào trong nhà, đầu cũng không ngoảnh lại nói “Đóng cửa.”

A? Mạnh Dịch Nam giữ cửa, nhìn cha già đứng bên ngoài. Mạnh cha kéo theo hành lý, cười khổ đi vào.

“Ba mẹ, hai người đã về, đi chơi có vui không ạ?” Mạnh Dịch Nam vừa thấy biểu hiện kỳ lạ của hai người, cũng không dám lỗ mãng. Mẹ già nhất định là đang bực mình, ai, phụ nữ sao lại dễ dàng tức giận thế nhỉ?

“Không vui.”

“Vui.”

Mạnh mẹ Mạnh cha đồng thời mở miệng, đương nhiên Mạnh mẹ không nói đùa, bởi chỉ nhìn sắc mặt của bà là có thể biết, nếu vui vẻ chắc sẽ không thế, còn Mạnh cha trên mặt ngoài mỉm cười chỉ có mỉm cười.

Mạnh Dịch Nam cùng Lộ Hiểu Vụ nhìn nhau dò xét, ba mẹ làm sao vậy?

“Đương nhiên, còn có người vui đến quên cả trời đất.” Mạnh mẹ nghiêm mặt, đặt mông ngồi xuống sofa, ôm Đinh Đinh lên.

Mạnh cha vẫn mỉm cười, nhún nhún vai, không nói gì.

“Ba, sao ba lại gây với mẹ a?” Mạnh Dịch Nam kè sát vào người ba, thấp giọng hỏi han tình hình, âm ục của mẹ già có vẻ không bình thường a.

“Rồi sẽ quen thôi, qua hai ngày sẽ không sao.” Mạnh cha mỉm cười thấp giọng nói, sau đó bước đến sofa ngồi xuống.

“A Nam, mai đi đặt vé máy bay.” Mạnh mẹ khẽ lắc đầu, ôm Đinh Đinh đi vào phòng cho khách, Dịch Nam nháy mắt với Hiểu Vụ, Hiểu Vụ thật nhanh ôm Đang Đang vào phòng cho khách.

“Ba.” Dịch Nam biết mẹ anh lần này là giận thật, cuối cùng là có chuyện gì.

“Ba mẹ đi chơi, vô tình gặp một công ty cũng tổ chức cho nhân viên đi du lịch, có một cô gái mời ba chụp hình chung, ba đồng ý, cô gái kia nói muốn ba gửi hình vào hòm thư cho cô ấy, cho nên cho ba số di động và địa chỉ hòm thư, mẹ con chính là ghen vì chuyện ấy.” Mạnh cha khẽ cười.

“Hừ, có phải chỉ đơn giản thế đâu? Người ta còn năm lần bảy lượt gọi điện hẹn cùng đi dạo!” Mạnh mẹ ôm Đinh Đinh xuất hiện ở cửa phòng khách.

Hiểu Vụ và Mạnh Dịch Nam buồn bực nhìn Mạnh cha Mạnh mẹ, đành phải chia ra an ủi, thì ra cha mẹ anh lớn tuổi như vậy mà ghen cũng thật đáng yêu, hai người bọn họ nhìn cũng không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Mạnh mẹ kiên trì nhất quyết muốn về nhà vào ngày mai, bởi vì nghe nói cô gái kia cùng đoàn du lịch sẽ tới thành phố này, Mạnh mẹ tức giận nghĩ chắc cô ta muốn cưa cẩm Mạnh cha cho nên đi trước một bước, mất không thấy thì lòng cũng sẽ không buồn bực.

Dịch Nam và Hiểu Vụ khuyên thế nào cũng không có tác dụng, đành phải suốt đêm cố gắng đặt vé máy bay giúp cha mẹ, đem hành lý của hai bé con sắp xếp gọn gàng.

Hai ông bà cả đêm ông cháu tôi rống, cãi nhau không ngừng.

—

Đêm xuống, Hiểu Vụ dựa vào lòng Dịch Nam, nhớ đến lời Mạnh mẹ nói không khỏi thắc mắc “Mẹ nói đàn ông Mạnh gia đều dễ dàng ôm hoa đào, anh có phải cũng giống thế không?” Đầu tiên là Diệp Tỷ, sau nữa là Phương Thì Tranh, có phải sẽ còn rất nhiều rất nhiều hoa đào vậy quanh anh không?

“Đương nhiên không phải, cái đó chỉ đúng với ba và anh hai thôi.” Mạnh Dịch Nam lập tức phủ nhận, ba già cùng với anh hai đúng là phong lưu vô số. Có điều anh lại không thể, cho dù anh muốn phong lưu cũng bị Chung Bình hại không có cách nào phong lưu nổi, cho nên anh tuyệt đối không giống mấy người trong Mạnh gia kia.

“Anh không phải cũng là người nhà Mạnh gia hay sao?” Hiểu Vụ cười nhẹ, không lẽ anh chỉ lo ình?

“Anh là con của tình nhân.” Thanh âm của anh ấm áp, ngữ điệu thâm trầm.

Lộ Hiểu Vụ cuối cùng cũng biết được da mặt anh dày cỡ nào, dày đến mức có thể nó đã được bọc thép bên ngoài a.

“Em sẽ rất nhớ Đinh Đinh Đang Đang.” Hiểu Vụ chậm rãi ôm lấy thắt lưng Dịch Nam, nép sát trong ngực anh.

“Anh biết.” Dịch Nam vỗ nhẹ lưng cô, đêm nay vừa nghe ba mẹ nói sẽ đi sắc mặt Hiểu Vụ liền thay đổi. Tâm tư của vợ yêu sao anh lại không biết đây, mấy ngày nay cùng bọn trẻ sớm sớm chiều chiều vui chơi, Hiểu Vụ sớm đã coi Đinh Đinh Đang Đang như con mình sinh ra, một chút cũng không muốn rời xa hai bé. Hiện tại đột ngột muốn tách ra, cô khẳng định đang rất buồn.

“Đừng lo, sau này nhớ chúng ta có thể thu xếp về thăm.” Dịch Nam ôm cô chặt hơn, hôn lên tóc cô.

“Thật sao?” tay Hiểu Vụ chậm rãi xiết, gắt gao ôm lấy anh, cô nhất định sẽ nhớ bọn nhỏ.

“Đúng thế.” Dịch Nam ôm chặt cô, cuộn lại bên người, theo ánh trăng nhìn thẳng sâu vào mắt cô “Chúng ta cũng sinh một đứa nhé.” Cửa mình vẫn là tốt hơn.

Hai má Hiểu Vụ hồng nhuận, ánh mắt dịu dàng như nước, đón lấy ánh mắt anh, khe ừ một tiếng.

“Sinh con trai.” Dịch Nam thu tay lại, chậm rãi đem cô áp dưới thân, ngẩng đầu khẽ hôn, hưởng hết những gì tốt đẹp.

Nhìn thấy hình ảnh Hiểu Vụ ôm bé con bộ dạng dịu dàng như nước, ôn nhu chăm sóc thật sự khiến anh cảm động, tình mẫu tử thể hiện trên người Hiểu Vụ quả thật rất đẹp, cảm nhận được Hiểu Vụ yêu trẻ con Mạnh Dịch Nam cũng vội vàng khao khát có được một bảo bối của riêng anh và Hiểu Vụ, làm cho tình mẫu tử của Hiểu Vụ có thể thể hiện một cách hoàn hảo.

—

Sáng sớm hôm sau, hai người tiễn cha mẹ và hai bé con đi, Hiểu Vụ nói muốn đến công ty, Mạnh Dịch Nam lái xe đưa cô đi.

Khi cô mới đến công ty đã bị Dương Mị Nhi và Giản Ngọc Đình trừng mắt nhìn như phát hiện ra thêm một châu lục mới “A, cô gái hạnh phúc cuối cùng cũng xuất hiện a.”

Hiểu Vụ đỏ mặt xấu hổ, không cần nói lung tung a.

“Hai người không phải định sinh em bé đấy chứ? Tự nhiên lại muốn đi hưởng tuần trăng mật lần hai, thật sự là quá lãng mạn đi.” Giản Ngọc Đình nhanh nhồm nói.

Hiếu Vụ vừa nghe, lại bị đoán trúng khiến mặt càng lúc càng đỏ hơn, bọn họ sao có thể biết chuyện cô muốn sinh em bé?

“Nói đi, lần này đi đâu chơi? Có quà không?” Dương Mị Nhi vỗ vỗ vai cô.

“Chúng tôi chỉ đưa ba mẹ chồng đi chơi, quà vẫn để ở nhà.” Hiếu Vụ chột dạ, thật may là ba mẹ chồng đi về cũng có mua cho cô ít đặc sản, ít nhất có thể giúp cô ứng phó.

Hai người vì thế mới buông tha cho cô.

Buổi chiều, Lộ mẹ gọi điện đến, nhắc cô đi lấy báo cáo kiểm tra sức khỏe. Lộ Hiếu Vụ lúc này mới nhớ ra hôm nay là ngày hẹn, kết quả kiểm tra hẳn là cũng đã có đi. Dù sao hôm nay cũng là ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, cô vừa lúc có thể đi qua lấy kết quả.

Hiếu Vụ nói với quản lý sau đó trực tiếp đi đến bệnh viện.

Tan làm Mạnh Dịch Nam gọi điện cho Hiếu Vụ, tính đến đón cô, có điều gọi vài lần cũng không liên lạc được, trong lòng Dịch Nam buồn bực, di động của Hiếu Vụ có phải hỏng rồi không? Sao anh gọi mai mà không được? Anh gọi tới văn phòng cô, lại được thông báo chiều nay Hiếu Vụ xin về sớm.

Trong lòng Dịch Nam lúc này mới thả lỏng, thì ra Hiếu Vụ đã sớm về, anh quay đầu lái thẳng về nhà.

Công viên chiều chạng vạng, có khá nhiều người vội vàng trở về nhà, hoặc đi thành đôi, nếu không cũng đi theo nhóm, chỉ có mình cô ngồi lại đây khiến người ta có cảm giác thật cô đơn.

Mặt trời sắp khuất núi, ánh chiều ta nhuộm đỏ mặt hồ, phản chiếu lấp lánh qua làn nước. Bên cạnh hồ không ai chú ý đến một dáng người cô đơn, mặt nhìn xuống nước, lặng lẽ ngồi trên cỏ, như một pho tượng, ngay cả biểu hiện trên mặt cũng trầm tư, hoàn toàn ngưng ngẩn.

“Này, uống nước chanh đi.” Đột nhiên một ly nước ấm ấm đưa đến trước mặt cô làm cô hơi giật mình, tay chậm rãi đưa lên nhận lấy, tiếp tục im lặng. Bên cạnh cô có một chiếc di động bị tháo pin nằm im lặng.

Anh liếc nhìn, thản nhiên hỏi “Hiếu Vụ, gió nổi lên rồi, có muốn lên xe ngồi không?”

Cô chậm rãi lắc đầu, khoé miệng hơi cong lên, giương mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, thanh âm mềm mại như gió “Cảm ơn anh, Cảnh quản lý.”

Cảnh Hạo nhìn khuôn mặt buồn rầu của Hiếu Vụ, không biết phải nói gì, anh không biết cô làm sao, chỉ biết sau khi cô đi khỏi bệnh viện vẫn trầm mặc như vậy.

Đột nhiên di động của Cảnh Hạo vang lên.

“Vâng, tôi hiện tại có việc, mai được không?” Cảnh Hạo thấp giọng nói.

Lộ Hiếu Vụ đang cầm ly nước chanh ấm áp, chậm rãi ngồi bên cạnh Cảnh Hạo. Cảnh Hạo nói vài câu an ủi qua điện thoại.

Lộ Hiếu Vụ nhẹ nhàng mở miệng “Là chị họ sao.”

Cảnh Hạo nhẹ gạt đầu, anh cùng Minh Quyên hẹn cùng nhau đi xem Hồ Thiên Nga, Minh Quyên nói có mấy thứ muốn xem.

“Cảnh quản lý, anh không cần đi theo tôi, tôi ngồi một lát là tốt rồi, anh đi tìm chị họ đi.” Thanh âm của người mới khóc xong, có chút yếu ớt.

Cảnh Hạo cười nhẹ, “cũng không phải chuyện gì đặc biệt.” Anh không thể để cô ngồi ngốc một mình như vậy được.

Lộ Hiếu Vụ quay đi, nhìn thẳng về phía giữa hồ, suy nghĩ trong lòng chậm rãi phát tán.

“Ngại quá, đã làm phiền anh.” Lộ Hiếu Vụ hạ tầm mắt, thanh âm tinh tế.

“Không sao, dù sao tôi cũng rảnh.” Cảnh Hạo nhìn chằm chằm khuôn mặt mất đi vẻ sáng lạn của cô, trong lòng không khỏi bất an, cô nhất định là đã xảy ra chuyện.

Lộ Hiếu Vụ cầm di động bên người lên, chậm rãi lắp pin vào, đóng nắp. Vừa khởi động máy di động đã hiện lên rất nhiều tin nhắn, Lộ Hiếu Vụ cup mắt, cô biết tất cả đều là của Mạnh Dịch Nam.

Cảnh Hạo nhìn chăm chăm vào cô, trong lòng tiếp tục lo lắng, cô hẳn là sẽ không nói. Lộ Hiếu Vụ đứng lên, nghiêng người cười nhạt “Tôi phải về nhà.”

Cảnh Hạo lập tức đứng lên, giữ chặt tay cô “Nếu có chuyện gì, nhất định phải nói cho tôi biết.” Hiếu Vụ bị anh đột ngột nắm lấy, giật mình và hơi hoảng sợ, nhưng khôi phục lại rất nhanh. Cảnh Hạo khẽ buông lỏng tay, thật nhanh nói “Tôi... ý tôi là, nếu cô cần giúp gì, cứ việc nói với tôi.” Hiếu Vụ gật đầu “cảm ơn.” Chính cô còn không nghĩ được gì, sao có thể nói đây.

Cảnh Hạo đành đưa Hiếu Vụ về nhà.

—

Khi Hiếu Vụ đi vào nhà Dịch Nam lập tức lao ra khỏi thư phòng “Lộ Lộ, em đã đi đâu vậy?” Anh lo lắng hỏi, điện thoại sao không gọi được, người cũng không thấy đâu, cô nếu không về chắc anh gọi điện cho cảnh sát báo có người mất tích mất.

“Em gặp một người bạn học cũ, mãi nói chuyện em quên mất.” Hiếu Vụ cười nhẹ, vẻ mặt xin lỗi giải thích.

“Vậy ...điện thoại sao cũng không gọi được?” Dịch Nam nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của cô, chậm rãi đem lo lắng trong lòng nuốt vào, cô chắc là gặp bạn học cũ đi.

“Lúc đi đường em làm rơi vào nước, không biết có phải bị hỏng rồi không nữa?” Hiếu Vụ hơi nhú mi, có chút phức tạp.

Dịch Nam trong lòng chấn động, ôm cô, vỗ nhẹ lưng cô “Vậy cũng không gọi cho anh.” Anh không phải trách cô, chính là quá lo lắng.

“A, em quên.” Hiếu Vụ cười nhạt, đưa tay ôm thắt lưng anh “Anh chắc chưa ăn tối? Em đi làm cơm ngay đây.” Nói xong liền tránh khỏi cái ôm của anh, đi vào phòng bếp.

Dịch Nam nhìn theo bóng dáng cô, trái tim hơi nhói, cô có tâm sự. Anh đi qua đứng tựa vào cửa, nhìn cô rửa tay, đeo tạp dề, bắt đầu mở tủ lạnh, bận rộn.

Hiếu Vụ chắc chắn có tâm sự! Cô ngay cả quần áo cũng không thay mà bắt đầu nấu cơm, cô chưa bao giờ như thế! Là chuyện gì? Vì sao cô không muốn nói cho anh? Mạnh Dịch Nam chậm rãi xoay người rời đi, thông thả tiến vào thư phòng.

—

Cả đêm biểu hiện của Lộ Hiếu Vụ vô cùng bình thường, Mạnh Dịch Nam cẩn thận quan sát cô, ngoài những lúc đột nhiên ngẩn người, cô cũng không thể hiện gì ra mặt, Dịch Nam do dự không biết có nên chủ động hỏi cô hay không, gần đây hai người rất hay nói chuyện, có chuyện gì cũng có thể nói với nhau, vì sao Hiếu Vụ lại rút lui? Không lẽ chuyện này cô không hi vọng anh biết? Vậy anh cuối cùng là có nên hỏi hay không? Hay vẫn là tôn trọng cô, đợi cô chủ động nói?

Hai người vẫn duy trì bộ dạng bình thường, tắm rửa xong lên giường.

Mạnh Dịch Nam đưa tay ôm lấy Hiếu Vụ, cô dịu dàng dựa vào người anh, vô cùng nhẹ nhàng.

“Mẹ buổi chiều có gọi điện, nói đã về nhà bình an.” Dịch Nam nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, muốn tìm đề tài gì đó nói chuyện, cô mềm mại làm anh có chút lo lắng.

“Vâng, tốt quá.” Hiếu Vụ nhẹ nhàng trả lời, tay chậm rãi ôm lấy cổ anh.

“Đỉnh Đỉnh Đang Đang cũng ngoan lắm.” Dịch Nam dùng sức ôm lấy cô, làm cho cô dán lên người anh, cảm nhận đường cong cơ thể cô.

“Vâng.” Trong bóng đêm, khoe miệng Hiếu Vụ hơi cong lên, Dịch Nam chính là đang cắn lên khoe môi cô, rõ ràng cảm giác được nụ cười của cô, Lộ Lộ cười.

52. Chương 52

Edit: Tiểu Mót

Beta: Hana

Sau thiêu đốt kích tình, anh thỏa mãn ôm chặt cô ngủ, ôm cô trong ngực cảm giác thật kiên định.

Trong bóng đêm, chỉ có tiếng thở nhẹ, Hiểu Vụ từ từ mở mắt ra, nghe Mạnh Dịch Nam hô hấp đều đều, cô biết anh đang ngủ.

Nhưng cô lại một chút cũng không buồn ngủ.

Trong đầu không ngừng hiện lên lời nói hôm nay bác sĩ nói với cô, em gái à, đứa nhỏ, có khả năng.....

Suy nghĩ trong đầu Lộ Hiểu Vụ không ngừng luân chuyển, từng cảnh quay ngược về.

Buổi chiều, cô vừa mới ra khỏi công ty, liền đụng phải Cảnh Hạo vừa mới đi làm việc về. Lâu quá không gặp nên anh ngỡ ý muốn đưa cô một đoạn đường, Lộ Hiểu Vụ từ chối không xong đành để anh đưa cô đến bệnh viện.

Cô cứ nghĩ đến Cảnh Hạo chỉ đưa cô đến bệnh viện rồi đi ngay, không nghĩ đến là cô đánh rơi điện thoại trên xe anh, anh liền luôn đứng chờ cô ở ngoài viện.

Cho nên, lại không cẩn thận làm anh nhìn thấy một màn mình âm thầm rơi lệ.

Hôm nay Lộ Hiểu Vụ trải qua sung sướng lẫn đau khổ cực hạn. Cô không cách nào hình dung được cảm xúc của mình khi nghe bác sĩ nói câu kia, đó là khiếp sợ cùng vui sướng! Vô số kinh hỉ cùng tâm tình chờ mong.

“Chị Lộ, trải qua lần kiểm tra lại nước tiểu vừa rồi, tôi đã xác định rõ được, chị đã có thai.” Giọng nói của bác sĩ nghe rất điềm đạm, nhưng vẻ mặt thì lại không điềm đạm chút nào.

Lộ Hiểu Vụ kinh ngạc không nói nên lời, hơn nửa ngày mới mở miệng, “Thật vậy à? Nhưng..... ông xã tôi luôn tiêm thuốc tránh thai rồi mà.”

“Lần trước cô nói anh ta đã dừng tiêm ba tuần nay, đối chiếu lại với thời gian cô mang thai, chắc hẳn là đúng rồi. Có khả năng là, sau khi dừng thuốc đã phục hồi tương đối nhanh, hơn bình thường một chút. Cô hiện tại đã có thai được 28 ngày rồi.”

Trái tim Lộ Hiểu Vụ vui sướng đập loạn xạ, oa a a a a a, mang thai, cô cuối cùng cũng mang thai rồi. Hiểu Vụ hưng phấn che miệng, kích động quá sẽ rơi nước mắt mất, thật tốt quá, Dịch Nam à, chúng ta có con rồi, bé con thuộc về chính chúng ta.

Nhưng biểu tình trên mặt bác sĩ, Lộ Hiểu Vụ lại cố tình không chú ý đến, bác sĩ còn chưa có nói hết.

“Nhưng mà.....” Bác sĩ nhìn vẻ mặt hưng phấn của Hiểu Vụ, tâm có chút không đành lòng, nhưng vẫn nên nói chân tướng sự thật cho cô biết.

Nhưng mà cái gì? Lộ Hiểu Vụ mở to mắt nhìn bác sĩ, bác sĩ có muốn chúc mừng thì cũng nên dừng dừng bộ mặt nghiêm túc đó chứ, làm cho cô hơi lo lắng, đừng có nói cho cô biết là đứa bé không tốt nha. Cô biết thân thể của mình rất tốt, sau khi trở về cô sẽ tắm bổ tốt mà.

“Họ hàng nhà cô có ai sinh đôi không?” Bác sĩ chậm rãi hỏi.

Hiểu Vụ sợ run một chút, suy nghĩ một lúc lâu sau mới nói, “Có bác tôi ngày xưa đã sinh đôi.”

Bác sĩ gật gù đầu, “Theo như lần trước kiểm tra cô, chúng tôi phát hiện có một Sa a bên cạnh tử cung của cô.”

Khối u! Hiểu Vụ vừa nghe đến chữ mẫn cảm này, từ tai truyền đến dây thần kinh đều căng lên, khối u dài ư? Không thể nào!

Bác sĩ vừa nhìn thấy vẻ mặt biến đổi nhanh chóng của cô, vội an ủi: “Khoan đã, hay nghe tôi nói, Chúng tôi nhìn phim chụp X-quang, có thấy một vật thể giống như có răng và tóc, sau khi trải qua thảo luận chúng tôi rút ra kết luận. Đó là em gái song sinh của cô.”

.....

Khiếp sợ, dờ ra, Lộ Hiểu Vụ không còn biết nên phản ứng thế nào nữa. Cô chỉ có thể ngẩng ra nghe bác sĩ giải thích, bởi vì cô thực sự không hiểu lắm, thật không thể tưởng tượng nổi!

“Mẹ của cô lúc ấy hẳn là mang thai đôi, nhưng có thể là do cô quá mạnh mẽ, đem dinh dưỡng của em gái cô hấp thu hoàn toàn, cho nên chỉ có cô mới có thể trưởng thành phát triển thành thai nhi, còn em gái cô thì bị tắc lại ở trong cơ thể, hình thành khối u của cô, giống như một bộ phận bám vào trong cơ thể.”

Lộ hiểu Vụ trợn mắt há hốc mồm!

“Chúng tôi cũng rất ngạc nhiên, nó tồn tại trong cơ thể nhiều năm như vậy, nhưng không hề ảnh hưởng gì đến sinh trưởng bình thường của cô, đây thật sự là một kỳ tích. Nhưng, hiện tại nếu cô muốn sinh con, thì nhất định phải cắt bỏ nó trước, bằng không, cô và em bé nhất định sẽ nguy hiểm.” Thầy thuốc cuối cùng cũng dừng lại.

Lộ Hiểu Vụ nhìn thầy thuốc mím chặt môi, đầu óc hỗn độn, con cô nhất định sẽ nguy hiểm. Cô sợ run tim đập dồn dập, có loại cảm giác ghê rợn dâng lên trong cơ thể. Con cô, con cô sẽ như thế nào?

“Tôi hiện tại nên làm gì đây?” Lộ Hiểu Vụ cố gắng kìm nén xúc động.

“Thưa lúc mới mang thai, cô nên bỏ đứa bé càng sớm càng tốt, sau đó lấy khối u ra thêm một lần nữa, chờ sau khi hoàn toàn khỏe mạnh hãy nghĩ đến chuyện sinh một người con khác.” Bác sĩ trấn định lại tinh thần đưa ra đề nghị.

Phá thai, mỗ? Những từ ngữ này bay loạn xạ trong đầu óc của cô. Giống như cây kim châm vào mọi bức vách tường trong não cô, sợ hãi trong lòng từ từ tăng lên!

“Ý của bác sĩ là muốn bỏ con tôi?” Lộ Hiểu Vụ suy nghĩ cẩn thận ý của bác sĩ không phải là ý này.

“Đúng vậy, càng nhanh càng tốt.” Bác sĩ bình tĩnh gạt đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

Không, Lộ Hiểu Vụ điên cuồng lắc đầu, cô không cần phải bỏ đứa nhỏ, không cần! Cô hoảng loạn bắt lấy cánh tay bác sĩ, “Có thể xin đừng lấy con tôi ra được không? Làm ơn hãy nghĩ cách khác?”

“Không thể, nếu không lấy bào thai ra, cô không chỉ không thể làm phẫu thuật lấy khối u ra, mà còn có khả năng khi bào thai trưởng thành, dẫn đến biến chứng, sẽ bị ảnh hưởng không ít, cũng có thể sẽ nguy hiểm đến cả tính mạng cô.” Bác sĩ kiên quyết cự tuyệt.

Lộ Hiểu Vụ rốt cuộc hiểu được, nếu cô thật sự muốn có con, nhất định phải phá cái thai này, nhưng phẫu thuật xong cũng sẽ rất khó có cơ hội mang thai. Bác sĩ nói, cơ hội mang thai chỉ có khoảng 30%

Lộ Hiểu Vụ hoàn toàn choáng váng! Cô không thể giữ cái thai, mà có thể về sau cũng không thể mang thai nữa!

Bác sĩ lại nói cho cô rất nhiều điều, một câu cô nghe cũng không vào. Cô ngẩn ngơ đi ra khỏi bệnh viện, hoàn toàn không biết mặt đã rơi đầy nước mắt.

Khi Cảnh Hạo giữ chặt cô, cô liền nhịn không được nữa, thất thanh khóc rống lên! Cảnh Hạo đành phải mang cô rời khỏi bệnh viện, đến công viên, im lặng ngồi cùng cô cả buổi chiều.

Điện thoại của Mạnh Dịch Nam không ngừng reo, cô đành phải tháo pin điện thoại ra, không dám nhận cũng không dám về, cô đang cực kỳ rối loạn!

Cô suy nghĩ cả một buổi chiều, vẫn cảm thấy rối bời như cũ! Rốt cuộc có nên nói cho Dịch Nam hay không? Các vấn đề cứ đan xen lẫn lộn trong đầu cô.

Cứ nghĩ đến bộ dạng anh ôm Đinh Đinh Đang Đang, nghĩ đến bộ dáng thâm tình của anh nói với cô muốn có con, nghĩ đến anh xấu xa đắc ý khoe khoang tương lai con nhất định đẹp trai giống anh, Hiểu Vụ liền

đau thất lại, bọn họ đã có một đứa con! Anh đã được làm ba ba, cục cưng trong bụng có thể chính là con? Nhưng hiện tại lại.....

Cô sẽ phải nói như thế nào đây? Anh sẽ không thể hưởng thụ niềm vui làm ba, cũng sẽ chịu đựng đau khổ mất đi đứa con! Cô không cần, không cần phải làm cho anh cũng phải đau khổ giống như cô! Nghĩ đến chính mình giống như đang ngồi máy bay lên trời rồi phịch một cái xuống, giống như vui sướng cực điểm rồi rơi tõm vào vực sâu! Thật sâu, lại quá đen khiến cho cô chỉ có sợ hãi và sợ hãi! Dịch Nam, em sợ không thể sinh con cho anh!

Nếu anh căn bản không biết sự tồn tại của đứa con này, anh có thể sẽ không quá đau khổ? Lộ Hiểu Vụ suy nghĩ cả buổi chiều, rốt cuộc cũng quyết định, cô không thể cho anh biết! Tuyệt đối không thể!

End.

(Sa a là khối u ác tính (ung thư) của mô liên kết. Có khoảng 9.800 trường hợp mới được phát hiện bị sa a mỗi năm tại Hoa Kỳ. Ở bất kỳ thời điểm nào cũng có khoảng 50.000 người đang phải đối đầu với căn bệnh này.

Có trên 1.5 triệu người Hoa Kỳ được chẩn đoán bị ung thư trong năm 2010. Khoảng 1% trong số đó bị sa a. Khoảng 13.000 người được chẩn đoán bị ung thư vào năm này, trong đó có khoảng 50% nam và 50% nữ. Sa a xuất hiện ở trẻ em và người trẻ tuổi nhiều hơn so với những loại ung thư khác. Hơn phân nửa số bệnh nhân bị sa a có độ tuổi dưới 60. Độ tuổi trung bình của những bệnh nhân được chẩn đoán bị sa a xương là 41, trong đó có hơn 40% người dưới 35 tuổi. Độ tuổi trung bình của những bệnh nhân bị sa a mô mềm là 58, trong đó có khoảng 20% dưới 35 tuổi. Trong khi đó, chỉ có khoảng 2% người bị ung thư vú và 1% người bị ung thư đại tràng dưới 35 tuổi. Ngoài ra, khoảng 15% trường hợp ung thư ở trẻ em là sa a, và khoảng 15% người bị sa a là trẻ em.

Do sa a là một bệnh hiếm gặp và phức tạp, nên những người bị bệnh này cần phải tìm kiếm nơi điều trị tốt nhất có thể để cải thiện khả năng sống còn của mình. Nhiều bác sĩ chưa bao giờ nhìn thấy hoặc điều trị những bệnh nhân sa a.

Từ Sa a có nguồn gốc từ tiếng Hy Lạp có nghĩa là một khối u thịt. Sa a bắt nguồn từ mô liên kết của cơ thể. Các mô liên kết bình thường của cơ thể bao gồm mỡ, các mạch máu, dây thần kinh, xương, cơ, mô da sâu, và sụn. Sa a được chia ra làm 2 nhóm chính bao gồm: sa a xương và sa a mô mềm. Sau đó chúng còn được chia ra nhỏ hơn dựa vào loại tế bào tìm thấy được trong khối u. Chúng có chung một số đặc tính vi thể và có những triệu chứng tương tự nhau. Sa a có thể xuất hiện ở cả người lớn và trẻ em.)

53. Chương 53: Toàn Bộ Bùng Nổ Đi

Edit: Lâm Lâm

Beta: Hana

Giữa lúc Hiểu Vụ mở đôi mắt gấu mèo tỉnh dậy, Mạnh Dịch Nam sớm đã dậy. Hiểu Vụ vừa mở mắt đã thấy anh từ trong phòng tắm đi ra, mặt được rửa sạch thoải mái, trông rất có tinh thần.

Lộ Hiểu Vụ nhẹ nhàng chớp mắt, khuôn mặt anh tuần tươi cười đi vào trong mắt. Cảm thấy đầu có chút đau, vừa rồi trong nháy mắt, cô hoảng hốt nhìn đến một hình dạng thu nhỏ của anh, cái mắt nho nhỏ, cái miệng nhỏ, cái mũi nhỏ, hoàn toàn là hình dáng tương mạo của anh, cô thấp mắt, vội vàng xoay người xuống giường, nghiêm mặt đi qua người anh.

Khi tim Mạnh dịch Nam đập mạnh và loạn nhịp là lúc cô đã muốn đóng lại cửa phòng tắm.

Lộ Hiểu Vụ tựa vào bên cửa, trong lòng run rẩy, thân thể bị động cơ rúm. Dịch Nam, thật muốn nói cho anh biết, anh sắp làm cha! Nhưng là, em nói không được. Nước mắt lặng lẽ tuôn ra khỏi mắt, cô chậm rãi nắm chặt tay, gương mặt nhìn chính mình trong gương. Cô chậm rãi khởi động cơ thể, dùng sức hắt nước

lạnh lên mặt, muốn làm mình tỉnh táo. Nếu có thể, cô thầm nghĩ muốn nói tin vui cho anh! Thầm nghĩ đến bộ dạng hưng phấn của anh!

.....

Cả ngày, Lộ Hiểu Vụ đều như mất hồn, đồng nghiệp cùng nói chuyện với cô, cô đều tỏ ra uể oải, mọi người đều cảm nhận được cảm xúc của cô, Dương Mị Nhi cùng Giản Ngọc Đình đều đoán rằng cô và chồng cãi nhau, bình thường rất ít khi nhìn thấy bộ dạng cô như vậy.

Buổi chiều, Lộ Hiểu Vụ xin phép trưởng phòng cho nghỉ đi bệnh viện. Mới ra khỏi thang máy, điện thoại vang lên, Hiểu Vụ lấy điện thoại ra vừa thấy tên anh, tâm khỏi căng thẳng.

“Vâng?” Cô nhìn điện thoại nở một nụ cười buồn.

“Hôm nay em có khỏe không?” Dịch Nam thuần hậu hỏi thăm, buổi sáng cô không nói nhiều lắm, anh nghĩ muốn chủ động quan tâm cô.

“Vẫn khỏe ạ, sáng nay hơi đau bụng có lẽ là do hôm qua ăn phải cái gì đó không tốt.” Hiểu Vụ vừa đi vừa nói, cô muốn nghe giọng nói của anh, cho dù hiện tại cô đang nói dối.

“Hay anh đưa em đi bệnh viện khám xem sao?” Dịch Nam nói có phần lo lắng, thảo nào sáng nay nhìn cô có chút không khỏe.

“Không cần đâu ạ, bây giờ em không sao rồi.” Hiểu Vụ đã đi ra khỏi cơ quan, lòng cô càng ngày càng như bị khối đá đè nặng.

Mạnh Dịch Nam ở bên kia đầu dây ngừng lại mười giây, Hiểu Vụ vẫn nắm điện thoại như cũ chờ anh, nghe tiếng hô hấp của anh, chờ anh tiếp tục mở miệng.

“Lộ Lộ, buổi tối anh đến đón em.” Dịch Nam nói ra quyết định, thanh âm vô cùng kiên định.

Hiểu Vụ định từ chối, nhưng lại không nói được, cuối cùng cũng là đồng ý.

Hiểu Vụ nắm di động trong tay, kinh ngạc đứng tại chỗ, trong lòng áy náy chưa sót. Dịch Nam, thực xin lỗi, em không hỏi anh có đồng ý hay không mà đã tự quyết muốn phá thai. Bởi vì, em không nghĩ muốn anh cũng trở thành tội nhân tự giết chết đứa con của mình.

Lộ Hiểu Vụ lấy thêm dung khí tiến tới bệnh viện.

Gió từ bên ngoài cửa sổ xe đánh vào mặt Hiểu Vụ có chút đau, cô chậm rãi nhắm mắt lại, tay xoa xoa bụng. Thật sự là thần kỳ, rất thần kỳ, khi cô biết trong bụng có một sinh linh bé nhỏ, cô không ngừng tưởng tượng đứa bé trong bụng với anh sẽ có bộ dáng giống nhau, đứa bé trong bụng như có một phương thứ nào đó, cũng có tâm tính cảm ứng.

Lộ Hiểu Vụ tối qua nằm mơ, trong mơ, cô có thể rõ ràng nghe được giọng nói của đứa bé, ôm đến đứa bé nhỏ nhắn non mềm trong tay, chỉ là cô làm thế nào cũng không thể nhìn rõ mặt nó. Đến khi cô tỉnh lại, tâm còn không muốn xa rời giấc mơ, muốn nhìn rõ mặt đứa bé trong bụng, vừa mở mắt thì nhìn thấy Mạnh Dịch Nam, trái tim co rút lại, cô hiểu, đứa bé trong mộng chính là đứa bé cô sắp bỏ đi.

“Đã đến nơi rồi thưa cô.” Bác tài xế nói đánh thức Lộ Hiểu Vụ đang mơ màng.

Lộ Hiểu Vụ thanh toán tiền xuống xe.

.....

Đang muốn đi vào cửa bệnh viện, một giọng nói ở sau lưng vang lên, dọc cho Hiểu Vụ nhảy dựng.

“Lộ Hiểu Vụ”

Lộ Hiểu Vụ kinh ngạc xoay người, Cảnh Hạo, anh ta như thế nào lại ở đây?

Cảnh Hạo đã muốn đi đến chỗ cô “May quá đuổi kịp.”

Hiểu Vụ sắc mặt khẽ biến, anh ta là cố tình tìm cô sao?

“Tôi vừa rồi tìm cô, trưởng phòng nói cô xin phép nghỉ, tôi vội đuổi theo, nhưng cô đã lên xe taxi” Cảnh Hạo vội vàng nói.

Lộ Hiểu Vụ kinh ngạc hỏi “Anh cố ý chạy tới sao?”

“Tôi nói rồi, cô có việc có thể đến tìm tôi.” Giọng nói của anh hơi trầm xuống, ánh mắt sáng quắc nhìn cô.

Lộ Hiểu Vụ trong lòng chột dạ, cô không hi vọng người khác biết việc này, ngày đó không cẩn thận bị anh ta thấy, cô đã có chút hối hận.

“Cảnh quản lý, tôi không sao, anh không cần lo lắng.” Lộ Hiểu Vụ nhẹ nhàng cười, hai mắt hơi nheo lại, đây là chuyện của cô, cô không hy vọng người khác nhúng tay vào. Cho dù Cảnh Hạo là có ý tốt, cô cũng không nguyên ý nhận. Nói xong, Hiểu Vụ lướt qua anh hướng bệnh viện đi tới.

“Hiểu Vụ” Cảnh Hạo vội vàng nắm chặt tay cô, nhìn cô hơi nhú mi, anh ta vội buông tay ra, ngượng ngùng nói “Tôi ở bên ngoài chờ cô.”

Hiểu Vụ từ chối cho ý kiến, cô hiện tại không còn tâm tư đuổi anh ta đi, anh ta muốn ở lại thì kệ anh ta đi.

...

Cảnh Hạo ngồi ở đại sảnh bệnh viện chờ Lộ Hiểu Vụ, trong lòng lung tung phán đoán cô có lẽ hay đến bệnh viện. Có hôm qua vì sao khóc, vì sao buồn rầu? Khi anh nhìn thấy nước mắt trên khuôn mặt kia, tâm anh bỗng đau, cô là làm sao vậy? Chuyện gì làm cho cô gái đáng yêu này thương tâm? Tâm tư của anh trong nháy mắt hoàn toàn rối loạn.

Lộ Hiểu Vụ là một cô gái hay then thùng lại đơn thuần, luôn đơn giản tươi mát như vậy. Cô ngẫu nhiên biểu lộ khuôn mặt nhợt nhạt tươi cười, kỳ thật đã làm cho anh một thời gian dài quên rằng cô đã kết hôn.

Vài lần, anh ở xa nhìn cô, trong lòng đều là lặng lẽ dâng lên niềm vui, nhưng là lý trí lại bắt anh không được đến gần cô ấy, anh chỉ có thể xoay người, cách xa cô mà thôi.

Cảnh Hạo biết rõ là Quý Minh Quyên có tình ý với mình, nhưng mỗi lần đối mặt Minh Quyên, trong đầu anh toàn là hình ảnh Lộ Hiểu Vụ. Mà Minh Quyên đối với anh lại luôn mỉm cười bao dung, Cảnh Hạo nhìn thấy Minh Quyên là người am hiểu ý tứ trong ánh mắt anh như vậy, anh không khỏi áy náy, anh có ý đồ cùng cô ấy thân thiết hơn để xóa đi hình bóng Hiểu Vụ.

Đột nhiên di động vang, Cảnh Hạo nhìn thấy tên Minh Quyên, ánh mắt chợt lóe.

“A lo” Cảnh Hạo bắt máy.

“Đêm nay đi xem ca nhạc đi, em sẽ tìm cho anh một vé..” Giọng nói vui vẻ của Minh Quyên nhảy vào trong tai.

“Anh buổi tối phải tăng ca.” Anh nói không suy nghĩ, hẳn là trong lòng anh vẫn chưa có Minh Quyên, trong lòng anh chỉ có Hiểu Vụ.

“..... Thật vậy sao?” Minh Quyên có chút thất vọng.

Cảnh Hạo áy náy trong lòng “Thực xin lỗi em, ngày mai nhất định sẽ đi chơi với em được không?” Anh vội vàng nói, anh thực không muốn làm tổn thương Minh Quyên.

“Không sao đâu, kỳ thật em cũng không phải là rất muốn đi xem, này bọn họ biểu diễn chắc cũng chả khác gì khi xem trên tivi.” Cô tỏ ra thoải mái nói chuyện mà lại làm cho anh không dễ chịu, Minh Quyên thật là một người phụ nữ tốt.

“Minh Quyên, buổi tối anh gọi lại cho em nhé.” Cảnh Hạo đã nhìn thấy Hiểu Vụ đi ra, anh đứng dậy hướng cô đi tới.

“Được, em chờ điện thoại của anh.” Minh Quyên nhẹ nhàng nói.

Cảnh Hạo ngay cả lời chào cũng chưa nói, đã đem điện thoại tắt.

“Khám xong rồi?” Cảnh Hạo đối với Hiểu Vụ cười.

“Vâng, tôi còn muốn về công ty, nếu anh muốn về nhà thì cứ đi trước.” Hiểu Vụ nhìn đồng hồ trên tường đã gần 4h chiều.

“Tôi cũng về công ty.” Cảnh Hạo không cho cô cơ hội từ chối, đã muốn đi ra ngoài, Hiểu Vụ đành phải đi theo sau anh ta ra ngoài bệnh viện.

.....

Dọc theo đường đi, Lộ Hiểu Vụ chỉ lẳng lặng dựa vào bên xe, nhìn ngoài cửa sổ.

Cảnh Hạo nhìn bộ dáng cô như vậy cũng không dám lên tiếng, phòng chừng cô có tâm sự, nhưng cô không muốn nói, anh cũng không muốn ép. Cứ như vậy đi, chỉ cần cô ngồi như vậy, anh được ngồi gần bên nhìn cô cũng là thấy thỏa mãn. Trừ việc này ra, anh còn có thể làm gì đâu? Cái gì cũng không thể. Cảnh Hạo trong lòng lạnh nhạt cười khổ.

Lộ Hiểu Vụ một mình đắm chìm trong thế giới của mình, căn bản không phát hiện ra tâm tư của Cảnh Hạo.

Cô cùng bác sĩ nói chuyện, nói tốt nhất là trước năm tuần phải lấy ra, đau dài không bằng đau ngắn, nếu đây là chuyện tất yếu phải xảy ra, cô hy vọng sớm một chút chấm dứt. Bác sĩ an ủi cô, có người cũng bị như cô, sau này vẫn có thể có con.

Đó lời nói an ủi không thích hợp với trường hợp Lộ Hiểu Vụ, cô hiện tại khó nhất là tự tay chính mình đem đứa con đầu lòng bỏ đi, mới nghĩ đến điều này, cô thật khổ sở! Đặc biệt ở trong bệnh viện nhìn vợ chồng người ta cùng đến kiểm tra đứa con trong bụng, trong lòng liền muốn khóc, vì cái gì bọn họ có thể hạnh phúc như vậy, mà cô lại gặp phải chuyện bất hạn như vậy, chẳng nhẽ đây là do ông trời trừng phạt cô vì cô từng có ý muốn ly hôn trong đầu, trừng phạt cô từng nguyên rửa Mạnh Dịch Nam vô năng?

Được rồi, cô thừa nhận cô sai rồi, cô chỉ cần ông trời đừng báo ứng ở trên người đứa con trong bụng. Hiện tại, chỉ cần có thể làm cho cô vì Dịch Nam mà sinh một đứa con khỏe mạnh, vô luận làm cái gì, cô đều nguyện ý!

.....

Chỉ chốc lát, bọn họ đi đến công ty.

Cảnh Hạo đem xe vào bãi đỗ, mở cửa xuống xe, đến bên kia xe mở cửa cho Hiểu Vụ.

Hiểu Vụ mới kinh ngạc cởi bỏ dây an toàn, chạm rãi xuống xe, cô có thể là có chút mất hồn, dưới chân mềm nhũn, thân thể muốn ngã, Cảnh Hạo nhanh tay đỡ lấy cô.

Hiểu Vụ cười khổ nói “Cảm ơn” Nói xong, thu tay lại, hướng phía văn phòng công ty đi đến.

Khi cô vừa đi được vài bước, liền dừng lại, sắc mặt cứng đờ, kinh ngạc kêu lên một tiếng “Chị họ.”

Cảnh Hạo đột nhiên xoay người, Minh Quyên đang đứng ở phía trước, thẳng tắp nhìn bọn họ.

Minh Quyên lạnh lùng nhìn vài lần, đột nhiên hướng bên đường chạy đi.

“Chị họ.”

“Minh Quyên”

Hai người sốt ruột đuổi theo, lại không đuổi kịp. Minh Quyên vội tới góc đường ngăn chiếc xe taxi đang đi tới, rồi lao vội lên xe. Lộ Hiểu Vụ cùng Cảnh Hạo chỉ có thể ngẩn ngơ đứng bên đường, nhìn cô ấy rời đi.

Minh Quyên trừng mắt nhìn bọn họ, ánh mắt lạnh lùng, Hiểu Vụ vội quỳnh lên, giục Cảnh Hạo “Anh mau đuổi theo a, chị họ hiểu lầm...”

Cảnh Hạo kinh ngạc đứng một chỗ, Minh Quyên kia ánh mắt lạnh lùng, anh cũng nhìn thấy được, kia ánh mắt đều là lên án anh, cô ấy thật sự bị tổn thương.

“Cảnh Hạo, còn thất thần làm cái gì? Mau đuổi theo a!” Hiểu Vụ nhất tưởng đến ánh mắt lạnh lùng của chị họ, trong lòng thật khó chịu, chị họ, không phải như chị nghĩ đâu, không phải. Em cùng Cảnh Hạo, cái gì cũng không có.

“Cô ấy không hiểu lắm.” Cảnh Hạo đột nhiên mở miệng, ngữ điệu vững vàng, không chút khấn trương.

A? Lộ Hiểu Vụ sững sốt nhảy dựng, trừng mắt nhìn biểu tình bình thản của Cảnh Hạo, anh ta nói lời này là có ý tứ gì?

“Minh Quyên không hiểu lắm, tôi là vì em, lừa gạt cô ấy.” Cảnh Hạo nhìn thẳng vào ánh mắt Lộ Hiểu Vụ, không hề né tránh.

Lộ Hiểu Vụ sợ tới mức lùi lại hai bước, anh ta nói bậy bạ gì đó? Anh ta không phải thích chị họ sao? Vì cái gì lại nói với cô những lời này?

“Cảnh Hạo.” Anh ta như thế nào có thể nói lung tung, cô là người đã có chồng, anh ta rõ ràng biết.

“Lộ Hiểu Vụ, anh không nghĩ lại tiếp tục lừa dối chính mình, cũng không muốn lừa Minh Quyên, người anh thích không phải là cô ấy.” Cảnh Hạo bước về phía trước hai bước, cầm lấy tay cô. Lúc này đây, anh ta thậm chí nên thành thực thì hơn.

“Không! Không!” Lộ Hiểu Vụ trong lòng cuồng loạn, dùng sức gạt tay anh ta, anh ta nói cái gì, cô đều nghe không hiểu, cũng không muốn nghe, đầu óc anh ta đúng là không bình thường, vì cái gì lại nói mê sảng như vậy! Anh ta rõ ràng biết Minh Quyên thực thích anh ta, anh ta như thế nào có thể làm việc này? Lộ Hiểu Vụ đột nhiên xoay người, ngăn lại một chiếc xe tắc xi, cô muốn đi tìm chị họ, cùng với cô ấy giải thích!

“Lộ Hiểu Vụ” Cảnh Hạo không nghĩ tới cô phản ứng như vậy, sốt ruột muốn giữ chặt cô “Hiểu Vụ, em hãy nghe anh nói” Hiểu Vụ dùng sức đẩy anh ta ra “Buông ra, tôi không cần nghe anh nói, buông ra” Hiểu Vụ mơ hồ tiến vào trong xe, thúc giục lái xe đi.

Cảnh Hạo gấp đến độ chỉ có thể ở bên đường, nhìn Hiểu Vụ đi xa, ánh mắt một mảnh khổ sở, Hiểu Vụ, em có thể hay không cho anh một cơ hội, có thể hay không nghe anh nói?

.....

Lộ Hiểu Vụ căn bản không hiểu được Cảnh Hạo giờ phút này có bao nhiêu khổ sở, cô chỉ biết rằng khi Minh Quyên rời đi, trong ánh mắt tràn ngập đau khổ! Minh Quyên nhất định hiểu nhầm chính mình cùng Cảnh Hạo, mặc kệ Cảnh Hạo như thế nào lừa gạt cô, cô cũng chưa từng cấp cho Cảnh Hạo một cơ hội, như thế nào có khả năng? Anh ta là đồng nghiệp, hơn nữa, cô cho rằng anh ta cùng chị họ mới là thích hợp, chị họ, chị ngàn lần đừng loạn tưởng, em cùng Cảnh Hạo cái gì cũng không có.

Lộ Hiểu Vụ lo lắng không ngừng gọi di động cho Minh quyên, nhưng là Minh quyên không có nhận, Minh Quyên nhất định rất tức giận, không chịu nghe điện thoại của cô. Hiểu Vụ sốt ruột nắm di động, càng không ngừng lo lắng, Minh Quyên sẽ đi chỗ nào, cô chỉ có thể đến nhà chị thử xem.

Đột nhiên, di động vang.

Lộ Hiểu Vụ nhanh tay mở máy “Chị họ”

“Hiểu Vụ, là anh” Điện thoại bên kia đầu dây lại truyền đến giọng nói của Dịch Nam, cô lại cứ nghĩ là của chị họ. Tay vỗ đầu, hồng rồi, Dịch Nam đến đón cô.

“Dịch Nam, em hiện tại có việc, em muốn đến chỗ chị họ một chút, anh về trước đi, tối em về.” Hiểu vụ vội vàng giải thích, thật sự là hồng бет, như thế nào bao nhiêu chuyện cùng đến một lúc như vậy chứ.

“Không có việc gì chứ?” Dịch Nam nghe thanh âm dồn dập của cô cũng lo lắng theo.

“Không có gì đâu ạ, em giờ không nói chuyện với anh được, em đang đợi điện thoại” Hiểu Vụ thúc giục anh ngắt điện thoại.

Mạnh Dịch Nam ngồi trong xe, trừng mắt cắt đứt điện thoại, trong lòng nghi ngờ không ngừng tăng lên, Hiểu Vụ không muốn nói chuyện với anh.

Mạnh Dịch Nam nhìn qua cửa xe ô tô, nhìn về bãi đỗ xe của công ty Lộ Hiểu Vụ, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt, Cảnh Hạo. Mạnh Dịch Nam hai mắt híp lại, thẳng tắp nhìn chằm chằm Cảnh Hạo đang đứng cạnh một chiếc xe màu lam crv. Nhớ tới Chung bình vừa nói với anh trong điện thoại, tâm chậm rãi buộc chặt, ánh mắt mang theo hàn băng, Chung bình nói với anh buổi chiều hôm nay nhìn

thấy Lộ hiểu Vụ cùng một người đàn ông cao gầy từ trong bệnh viện đi ra, đi một chiếc xe màu lam crv. Thì ra, người đàn ông kia chính là Cảnh Hạo!

54. Chương 54: Yêu Anh Sẽ Tin Tưởng Anh

Edit: Aoi

Beta: Hana

Mạnh Dịch Nam cầm lấy di động gọi lại cho Lộ Hiểu Vụ, nhưng đường dây vẫn bận. Hiểu Vụ, em rốt cục có chuyện gì giấu anh? Tay Mạnh Dịch Nam căng thẳng, dùng sức nắm chặt điện thoại, đột nhiên tay vung lên, ở trong xe ném điện thoại đi động thật mạnh, phát ra thanh âm rất lớn. Mạnh Dịch Nam dùng sức giẫm một cái, xe phụt ra thanh âm bên nhọn, sau một tiếng rồi đi!

Lúc này, Lộ Hiểu Vụ đang kinh ngạc nhìn về phía mẹ, “Mẹ, con hai ngày nay không rảnh, chờ lúc nào rảnh sẽ đi ly kết quả. Đợi, đợi, con đã biết. Mẹ, con bây giờ còn có việc, khi nào rảnh sẽ gọi lại mẹ ạ.”

Lộ mẹ gọi điện thoại quan tâm kết quả kiểm tra của con, Lộ Hiểu Vụ trong lòng loạn một đống, tuyệt đối [chỉ nói chuyện thật, không nói chuyện xu]. Nếu làm mẹ biết tình hình của con, con có thể đơn độc, phản ứng đầu tiên của mẹ là như vậy, sau đó dùng thanh âm cùng kinh ngạc nói, “L con không thể sinh?” Con sợ mẹ gây áp lực nhé.

—

Lộ Lộ Hiểu Vụ vội vã xuống lầu như Minh Quyên ở tầng 15, sau khi ly hôn con vẫn ở một mình.

Leng keng leng keng, tiếng chuông lo lắng, trong lòng lo lắng, Lộ Lộ Hiểu Vụ suy nghĩ Minh Quyên có phải không về nhà? Nếu ở nhà, sao lại như vậy không thấy động tĩnh?

Khi Lộ Lộ Hiểu Vụ đang mở cửa, cửa mở ra.

“Chị họ.” Lộ Lộ Hiểu Vụ sợ run một chút, Minh Quyên sắc mặt u ám, xoay người đi vào trong, Lộ Lộ Hiểu Vụ đóng cửa chạy nhanh theo vào.

Minh Quyên cũng không để ý đến cô, thẳng tắp ngồi ở trên sofa, cầm điều khiển từ xa điều chỉnh.

“Chị họ, chị hiểu lầm.” Lộ Lộ Hiểu Vụ đến gần chỗ Minh Quyên ngồi, bắt lấy tay cô, ý đồ muốn có chú ý của cô.

“Hiểu lầm cái gì?” Minh Quyên lạnh lùng tà liếc mắt một cái, Lộ Lộ Hiểu Vụ, em đơn thuần, Cảnh Hạo không có khả năng đơn thuần.

“Em cùng Cảnh Hạo không có gì, anh ấy chỉ là trùng hợp đưa em đi một đoạn đường.” Lộ Lộ Hiểu Vụ lo lắng phải sạch quan hệ, Cảnh Hạo với cô trừ bỏ là cấp trên cũng chỉ là có thể bạn bè tâm sự bình thường, mà cô lẽ phép đối với anh ta đều là bởi vì cô muốn tác hợp anh ta với Minh Quyên.

“Phải không? Nhưng anh ta nói với chị bè bạn nhiều việc, vậy ra là trùng hợp vội vàng tiễn em một đoạn đường.” Minh Quyên cười lạnh nói nhẹ, mắt thoáng lạnh, thì ra anh ta vẫn miễn cưỡng bản thân, mà chính cô còn ngây ngốc cho rằng anh ta giữ mình quá mức, nên vẫn duy trì độ âm thích hợp. Quý Minh Quyên, người ta chẳng qua là không đành lòng vạch trần tình cảm với mày sao.

“Em..... Em buổi chiều có việc đi ra ngoài, anh ấy chính là không muốn em phải bắt xe bus.” Lộ Lộ Hiểu Vụ một lòng thầm nghĩ chỉ mong cho Minh Quyên đừng hiểu lầm.

Minh Quyên chậm rãi xoay mặt nhìn phía Lộ Lộ Hiểu Vụ, nhìn ba giây, ánh mắt chống lại sự lo lắng vô cùng của cô, môi mỏng xinh đẹp hé mở, “Buổi chiều hôm qua, hai người không phải cũng vô tình gặp nhau chứ?” Minh Quyên khiêu lỏng mày nhìn biểu tình biến hóa của Lộ Lộ Hiểu Vụ, trong lòng trầm xuống, Lộ Lộ Hiểu Vụ, không cần ngay cả em cũng gạt chị!

“Buổi chiều hôm qua, là anh ta đưa em về.” Lộ Lộ Hiểu Vụ hạ mắt, do dự nên hướng Minh Quyên giải thích thế nào mới có thể hóa giải phần nợ trong lòng cô ấy.

A, Minh Quyên lạnh lùng cười khê, khoe miệng nhẹ dương lên thành một hình cung, ánh mắt khê nhắm hướng về phía TV. “Anh ta thật đúng là sẵn sàng tử tử tử.”

Minh Quyên trong lòng cười khê, sớm đã biết Cảnh Hạo đối với Hiểu Vụ cảm giác không đơn giản, nhớ lại những lần anh ta lơ đãng hỏi thăm chuyện về Hiểu Vụ trước đây, cô nên biết. Nhưng là, cô luôn khuyên chính mình, Hiểu Vụ đã kết hôn, Cảnh Hạo cũng biết, anh sẽ không, vậy cô còn có cơ hội!

Hiểu Vụ nhìn Minh Quyên trên mặt lạnh lùng, trong lòng thu lại đau nhức, tay cầm trụ tay cô nhẹ lay động, “Chị họ, chị tin tưởng em, em cùng anh ta tuyệt đối chuyện gì cũng không có! Thật sự!”

Minh Quyên ánh mắt chưa ấm, khoe miệng thần nhiên mở, “Em không nghĩ, anh ta chưa chắc không nghĩ.” Cảnh Hạo có tâm với Hiểu Vụ, chẳng lẽ Hiểu Vụ một chút cũng không phát giác, không, Hiểu Vụ biết, nhưng là cô nghĩ mình né tránh rất khá. Hiểu Vụ luôn cố ý vô tình tạo cơ hội cho Minh Quyên cùng Cảnh Hạo, cố gắng chặt đứt ý tưởng trong đầu Cảnh Hạo. Nhưng hiện tại vì cái gì bọn họ lại gần như vậy, gần gũi làm cho Cảnh Hạo nghĩ khác.

“Chị họ, em..... Em nghĩ Cảnh Hạo đã ở cùng một chỗ với chị.” Hiểu Vụ biết Cảnh Hạo cùng Minh Quyên có qua lại, liền nghĩ anh ta đã bắt đầu tiếp nhận Minh Quyên, mà sự quan tâm của anh ta chẳng qua là vì cô có mối quan hệ đặc biệt kiểu khác. Ngày hôm cô qua rất rối loạn, trong lòng tất cả đều là về con của Dịch Nam, căn bản không quan tâm tới ý nghĩ của Cảnh Hạo, cũng không đếm xỉa tới Cảnh Hạo ở bên người cô sẽ có ý khác. Nếu, cô biết, cô tình nguyện một mình thương tâm cũng tuyệt đối sẽ không gặp anh ta!

“Chị cũng đã cho rằng bọn chị đã bắt đầu.” Minh Quyên chuyển mắt qua, lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt mang theo ẩn ẩn chỉ trích. Hiểu Vụ trong mắt ngẩn ra, tâm chậm rãi thu nhanh, Minh Quyên là thực để ý tới Cảnh Hạo, cặp mắt trong suốt kia chứa đựng nỗi đau trong lòng, giống nhau như năm đó cô ấy vì anh rể họ trước kháng cự trong nhà, như vậy dừng cảm lại như vậy ủy khuất. Minh Quyên luôn luôn trong tình yêu trước mặt không chỗ nào sợ hãi, chỉ cần tập trung, cô liền không cách nào bứt ra được, cho nên, cô thường chịu tổn thương nặng nhất!

“Chị họ, thực xin lỗi.” Hiểu Vụ đau lòng dùng sức ôm Minh Quyên, vì cô, cô ấy nhất định đã phải nhân nhượng Cảnh Hạo, phụ nữ kiểu ngạo như cô vậy, nếu không phải vì yêu, cô tội gì đâu? Hiểu Vụ thật sự tự trách mình, cô không nên làm Cảnh Hạo sinh ra ảo tưởng, cô phải nên tránh xa anh ta.

Minh Quyên trên vai Hiểu Vụ chậm rãi nhắm mắt lại, đem đau xót lấp lại, trách cô có ích lợi gì đâu? Đàn ông phạm lỗi, phụ nữ sao phải đau khổ làm khó nhau? Minh Quyên hai tay nhẹ nhàng một vòng, ôm Hiểu Vụ.

Một hồi lâu, hai người mới chậm rãi buông ra. Minh Quyên cô đơn cười nhẹ, “Em đối với đàn ông rất không phòng bị, em rể họ xem ra phải hi sinh một chút a.” Nên nói cô là đơn thuần hay ngốc nghếch, đàn ông có ý đồ cô đều làm như không nhìn tới? Mạnh Dịch Nam như thế nào có thể yên tâm về cô đâu?

Nhắc tới Mạnh Dịch nam, Lộ Hiểu Vụ tâm lại trầm xuống, cô có phải hay không luôn làm anh đau đầu?

“Chị họ, đàn ông có phải luôn muốn có con không?” Lộ Hiểu Vụ kinh ngạc mở miệng hỏi.

“Muốn a, nằm mơ cũng muốn, ít nhất chồng trước của chị là như vậy.” Minh Quyên ánh mắt khinh thường.

“Em cũng muốn, em cũng muốn có con, thật sự muốn.” Hiểu Vụ ánh mắt định thẳng, miệng cúi đầu lầm bầm. Từ khi nhìn đến Đinh Đinh Đang Đang, cô liền khát vọng cực độ có một đứa con, con lớn lên sẽ giống Dịch Nam.

“Hiểu Vụ,” Minh Quyên nhìn biểu tình ngẩn ngơ của Hiểu Vụ, trong lòng buồn bực, “Em còn trẻ, khẳng định sẽ có a.” Cô đang lo lắng cái gì? Chẳng lẽ nhà họ Mạnh thúc giục cô?

“Hy vọng sẽ.” Hiểu Vụ ánh mắt bình tĩnh thờ ơ, nhìn xem Minh Quyên trong lòng không khỏi lo lắng.

“Hiểu Vụ, em có chuyện gì?” Minh Quyên rất hiểu cô, cô em họ nhỏ bé này rất thích đem mọi chuyện chôn trong lòng, một mình chống đỡ, cho dù gặp đại khổ, cô cũng đều nghĩ chỉ một mình gánh vác.

Hiểu Vụ nâng lên mắt, nhu nhược nhìn phía Minh Quyên, “Em..... Không có việc gì.”

“Hiếu Vụ, em không cần làm cho người ta lo lắng, có chuyện gì cứ nói ra! Em rốt cuộc làm sao vậy?” Minh Quyên 100% xác định, Hiếu Vụ nhất định đã xảy ra chuyện! Mắt cô sợ hãi nhìn làm cho người ta vô cùng lo lắng! Minh Quyên dùng sức nắm vai đang kinh hoàng của vô.

“Chị họ,” Hiếu Vụ nhìn nhìn, đột nhiên bỏ nhào vào trong lòng Minh Quyên, thanh âm nghẹn ngào đứng lên, “Em chỉ là muốn có con.” Nước mắt không thể ức chế trào ra hốc mắt, cô chính là muốn có cục cưng của Dịch Nam.

“Hiếu Vụ, Hiếu Vụ,” Minh Quyên bị dọa, nhẹ nhàng vỗ nhẹ lưng Hiếu Vụ trấn an, “Đừng khóc, đừng khóc, có chuyện gì nói cho chị họ, ngoan.”

Hiếu Vụ thật vất vả ngừng khóc, Minh Quyên chậm rãi nâng mặt cô lên, lo lắng hỏi, “Rốt cuộc sao lại thế này?”

Hiếu Vụ đem bệnh của mình nói cho Minh Quyên, còn nói chính mình tính gạt Dịch Nam, lặng lẽ bỏ đi đứa nhỏ. Minh Quyên vừa nghe liền nóng nảy, “Em ngốc a! Việc này như thế nào một mình em có thể gánh vác, nhất định phải nói cho Dịch Nam.”

Hiếu Vụ dùng sức lắc đầu, “Em không nghĩ làm cho anh ấy cũng đau khổ.”

“Hiếu Vụ, em không nói cho cậu ấy, về sau cậu ấy biết, còn đau khổ hơn. Hơn nữa, em mà nghĩ làm chuyện ấy, cậu ấy như thế nào khả năng không biết? Chẳng lẽ em định làm cho cậu ta một tháng không chạm vào em?” Minh Quyên nghĩ liền cảm thấy buồn cười, cô như thế nào có khả năng giấu được chồng mình.

“Em..... Em có thể tìm lấy cơ.” Hiếu Vụ sắc mặt ngẩn ra, đúng vậy, cô như thế nào không nghĩ tới này, nên lừa anh như thế nào?

“Hiếu Vụ, em đừng ngây thơ như vậy. Phụ nữ phá thai, một tháng cũng không thể cùng phòng, em không cho chồng chạm vào em, cậu ta còn không hoài nghi em có người khác a?” Minh Quyên ngón tay dùng sức chỉ đầu cô, cô em họ này a, có khi thật sự là quá mức đơn thuần.

“Em chuyển về nhà là được.” Hiếu Vụ mếu máo, nhất định có biện pháp .

“Em vì cái gì không muốn nói cho Mạnh Dịch Nam” Minh Quyên bình tĩnh nhìn Hiếu Vụ.

“Em..... Không hy vọng anh ấy mới biết chuyện có con, lại phải đau lòng đối mặt sẽ mất đi nó.” Hiếu Vụ cúi đầu, ngón tay rối rắm giao cùng một chỗ.

“Hiếu Vụ, em không phải sợ cậu ấy đau lòng, em là sợ chính mình đau, đúng hay không?” Thanh âm Minh Quyên bình tĩnh vang lên.

Hiếu Vụ đột nhiên ngẩng mặt, khiếp sợ trừng hướng Minh Quyên, đầu không có cảm giác nhẹ lay động.

Minh Quyên khoe miệng cười khê, tiếp tục nói, “Em sợ cậu ấy biết em không có khả năng sinh con, sợ cậu ấy không cần em, có phải hay không?”

Hiếu Vụ thân thể không khỏi lui về phía sau, dựa lên sofa, sắc mặt trắng bệch, không phải, không phải.

“Đúng thế đi! Em sợ cậu ấy không cần em, cho nên em mới tính giấu diếm chuyện này, muốn chính mình giải quyết, chờ khi tốt rồi sẽ vì cậu ấy sinh con. Vĩnh viễn cũng không cho cậu ấy biết sự thật khả năng sinh của em không tốt đúng hay không?”

Lộ Hiếu Vụ miệng lẩm bẩm, liều mạng lắc đầu phủ nhận chỉ trích của Minh Quyên. Cô..... Chính là không dám cho anh biết.

“Hiếu Vụ,” Minh Quyên một tay kéo cô qua, bức cô đối diện chính mình chính mình, “Em như vậy thực ích kỷ, biết không? Em cũng không yêu Mạnh Dịch Nam, em muốn sinh đứa con cho cậu ấy, chỉ để hoàn thành tâm nguyện của mẹ em, cũng vì muốn âu yếm đứa nhỏ, vậy em cần gì phải sinh đâu?” Minh Quyên trong lòng cười khê, chính mình bởi vì không nghĩ sinh con mà bị đàn ông vứt bỏ, Hiếu Vụ cũng là vì sinh đứa nhỏ mà lừa gạt người thân nhất bên người.

“Không phải như thế, em..... Là thật muốn sinh con vì anh ấy.” Hiếu Vụ cứng họng, không biết nên phản bác Minh Quyên như thế nào.

“Em ngay cả chuyện phá thai cũng gạt cậu ấy, cái này gọi là yêu? Vợ chồng trong lúc này việc tin tưởng nhau cũng không có, sao có thể cùng nhau dưỡng dục con?” Minh Quyên nhớ tới chồng cũ vì đứa con, cư nhiên sau lưng cô ôm người phụ nữ khác, loại đau này cô biết. Nếu, lúc trước chồng cô cũng có thể cùng cô nói chuyện, hoặc làm cô mềm hóa hơn một chút. Mà anh ta vì bức cô đi vào khuôn khổ, lại cùng mẹ chồng diễn vừa ra Song Hoàng, kết quả, diễn giả thành thật. Hôn nhân của bọn họ cũng hoàn toàn xong đời! Minh Quyên từng tan nát cõi lòng thống khổ, nếu bọn họ trong lúc đó không bức cô, bọn họ làm gì đến mức này?

Vợ chồng a, khó nhất chính là tín nhiệm tin tưởng lẫn nhau, nếu tín nhiệm đều mất đi, hôn nhân cũng liền chân chính đi vào phần mộ. Hiểu Vụ, hiện tại chính là còn chưa hoàn toàn tín nhiệm Mạnh Dịch Nam, cho nên cô mới sợ hãi, muốn chạy trốn. Cô không thể làm cho Hiểu Vụ cùng sai như vậy được, bởi vì cô biết Mạnh Dịch Nam không giống chồng mình, bọn họ hẳn là sẽ thật sự hạnh phúc.

“Em không yêu chồng em?” Minh Quyên dùng sức bắt lấy vai Hiểu Vụ.

“..... Yêu.” Hiểu Vụ nhẹ gật đầu, ánh mắt chậm rãi thanh minh. Từ khi biết thân thể mình khác thường, lời nói của mẹ như u linh nhắc nhở cô, phụ nữ không thể sinh chính là không hoàn chỉnh. Cô chỉ cần nghĩ đến lúc Dịch Nam biết cô không có khả năng sinh con, sẽ biểu lộ ánh mắt thất vọng, lòng cô hung hăng thu lại, một cỗ sợ hãi không hiểu bò đầy toàn thân. Cô không nghĩ sẽ bị anh ghét bỏ.

“Yêu thì nên cho cậu ấy biết, hai người cùng nhau đối mặt, mới nghiêm túc chính yêu nhau.” Minh Quyên mỉm cười cổ vũ cô, “Hiểu Vụ, em nên học cách tin tưởng cậu ấy.”

Hiểu Vụ nhìn Minh Quyên ánh mắt kiên định, sợ hãi trong lòng tiêu tán một chút, Dịch Nam vẫn là muốn cô tín nhiệm anh. “Thật sao?”

“Phụ nữ nên cho đàn ông cơ hội đau lòng, nếu cậu ấy không thể che gió chắn bão cho em, hẳn là kẻ bỏ đi. Đàn ông luôn như vậy.” Minh Quyên đột nhiên cười, trong mắt ôn nhu nhược thủy, bản thân cô chính là quá mạnh mẽ, không hiểu được thế nào là nhượng bộ, cho nên mới thất bại thảm hại.

Hiểu Vụ trên mặt chậm rãi nở nụ cười, Mạnh Dịch Nam thật là như vậy, anh thích nhất giọng nói của cô mềm mại cầu anh. Cô không nên cướp đoạt cơ hội phát huy bản lĩnh đàn ông của anh, anh nên vì cô mà tâm phiền ý loạn đúng không? Ai kêu anh là chồng của cô!

Minh Quyên nhìn Hiểu Vụ trên mặt cười, trong lòng cũng cười! (LTLT: Quyên tỷ Quyên tỷ e là fan của tỷ kí cho e cái tên)

—

Mạnh Dịch Nam bất an ngồi trong thư phòng, ngón tay càng không ngừng đánh lên mặt bàn, ánh mắt thường nhìn về hướng đồng hồ trên máy tính, đã muốn 8 giờ rưỡi, Hiểu Vụ còn không có trở về. Rốt cuộc có nên gọi điện thoại cho cô không? Mạnh Dịch Nam phiền lòng dùng sức lưng dựa vào ghế dựa, nghĩ về mặt cổ quái hôm qua của Hiểu Vụ, nghĩ Chung Bình nói nhìn thấy cô cùng Cảnh Hạo từ bệnh viện đi ra, trong lòng liền khó có thể bình tĩnh. Bọn họ vì cái gì đi bệnh viện? Chẳng lẽ Hiểu Vụ sinh bệnh? Cảnh Hạo chính là trùng hợp tiện đường đưa cô đi? Nhưng cô sinh bệnh vì cái gì không nói cho anh? Lại nguyện ý ột người đàn ông mơ tưởng cô đi cùng? Bọn họ trong lúc đó thật sự chuyện gì cũng không có?

Mạnh Dịch Nam bị vô số nghi vấn trong lòng hành hạ như có lửa đốt, mà Hiểu Vụ mãi không thấy về, cũng làm cho lo lắng trong anh không ngừng tăng lên. Hiểu Vụ, nếu em thực sự có chuyện, vì cái gì không muốn cùng anh nói? Vì cái gì chúng ta mãi mãi không thể thẳng thắn với nhau? Chẳng lẽ, vô luận chúng ta thân thể thân mật cỡ nào, em vẫn không để anh đi vào trái tim em sao?

Mạnh Dịch Nam rốt cục ngồi không yên, cầm lấy cái chìa khóa xe, liền hướng cửa lớn đi, anh muốn đi đón Hiểu Vụ. Anh không thể chịu được chính mình ở nhà miên man suy nghĩ, còn nghĩ thêm nữa, anh nhất định phát điên!

Mạnh Dịch Nam đi giày, dùng sức đẩy cửa ra, nhắc chân đang muốn hướng ra phía ngoài, thân thể lại đột nhiên đứng lại!

Lộ Hiểu Vụ rõ ràng đứng ở ngoài cửa, trong tay cầm cái chìa khóa, cô đã trở lại!

Hai người cứ như vậy ngây ngốc đối diện, trên mặt đều tràn ngập kinh ngạc.

“Em..... Đã trở lại.”

“Em đã về.”

Hai người đồng thời mở miệng, vẫn xấu hổ như cũ.

Vẫn là Mạnh Dịch Nam lấy lại tinh thần đầu tiên, tay lôi kéo, đem Hiểu Vụ kéo vào trong phòng.

Cửa vừa đóng, Mạnh Dịch Nam đột nhiên quay lại ôm, dùng sức đem Lộ Hiểu Vụ ôm trong ngực. Lực đạo cường đại kia làm cho Hiểu Vụ hô hấp đột nhiên căng thẳng, thiếu chút nữa sặc, cô một chút không thể động đậy, chỉ có thể tùy ý cánh tay anh ôm càng nhanh, thẳng đến khi bị anh hoàn toàn khảm vào trong ngực. Hiểu Vụ dán tại ngực anh, thật sâu ngửi hương vị chỉ thuộc về anh, hương hoa nhài giặt quần áo quen thuộc, nhẹ nhàng khoan khoái lạnh nhạt, hỗn loạn xen lẫn mùi thuốc lá thản nhiên, tất cả có thể làm cô cảm thụ thật sâu sự ấm áp. Cô chưa bao giờ giống như thế này lưu luyến ôm ấp của anh, Dịch Nam, em đã trở về.

Mạnh Dịch Nam chậm rãi buông nhanh cô ra, nhìn mắt cô trong suốt, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, anh thật sự là vô dụng. Vừa rồi còn đầy ngập oán khí, một khắc kia nhìn thấy cô hoàn toàn tan thành mây khói, anh không nghĩ sẽ truy vấn cô cùng Cảnh Hạo vì sao ở cùng nhau, cũng không muốn chỉ trích cô giấu diếm. Việc này không quan trọng, quan trọng là, cô đã trở lại, khi chờ đợi của anh đến cực hạn, cô đã trở lại! (LTLT: ô ô ô Nam ca ai nớp diu...Lộ tỷ: *liếc mắt* nớp ai?...LTLT: ách....Hana, Lâm Lâm, Tiểu Mun, Ong tỷ...ai nớp diu gai... hana: ai nớp diu tru)

Mạnh Dịch Nam cười thật sâu, “Anh đang chuẩn bị đi đón em.”

Hiểu Vụ nhìn anh trong mắt như trút được gánh nặng, trong lòng chậm rãi cảm động, nơi cổ họng ứ ất, nuốt không trôi, có loại tư vị ê ẩm ở trong miệng bao phủ trái tim. Anh nhất định đã chờ đến nóng vội, ngay cả mắt đều chờ đỏ. Hiểu Vụ nhẹ nhàng mở miệng, “Dịch Nam, em có chuyện muốn nói với anh.”

Lộ Hiểu Vụ quyết định không hề sợ hãi, không hề né tránh, cô nếu ngay cả dũng khí tin anh cũng không có, làm sao có thể yêu anh thật tốt đâu? Người đàn ông này, cô không nghĩ đã quá yêu như thế!

55. Chương 55: Hạnh Phúc Như Một Bông Hoa Nhỏ

Edit: Hana

Lộ Hiểu Vụ nhìn thẳng vào Mạnh Dịch Nam, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, không biết nên bắt đầu từ đâu? Miệng cô vừa hé mở Mạnh Dịch Nam đã kéo vai cô vào nhà, nhẹ giọng nói “Vào nhà rồi nói.” Sau đó kéo cô vào phòng khách.

“Có chuyện gì vậy?” Dịch Nam kéo cô ngồi xuống sofa, dịu dàng hỏi.

Hai tay Lộ Hiểu Vụ giao vào nhau, trong lòng vẫn rất nhiều lo lắng, Dịch Nam vẫn yên lặng nhìn cô, chờ cô mở lời.

Trong lòng Lộ Hiểu Vụ căng thẳng, quyết định thẳng thắn với anh “Em hôm qua đã đi bệnh viện.”

Dịch Nam khẽ nhướn mi, vẫn không hé răng. Trong lòng anh suy nghĩ, là hôm qua đi, khó trách hôm qua cô về sắc mặt lại khác thường thế.

“Dịch Nam, em có thai.” Lộ Hiểu Vụ dùng sức nói ra, vừa nói xong liền có cảm giác toàn thân trống rỗng, giống như cô đã dùng hết năng lượng và hô hấp để nói ra được những lời này.

Mặt Mạnh Dịch Nam ngẩn ra, ánh mắt loé lên “Lộ Lộ.” Quả nhiên, Lộ Hiểu Vụ nhìn thấy sự kinh ngạc cùng nghi hoặc trong mắt anh, cô thật nhanh chặn lại lời anh, vội vàng nói “Dịch Nam, anh nghe em nói.”

Dịch Nam không nói tiếp, nhìn cô.

Lộ Hiểu Vụ đem tất cả mọi chuyện nói ra, từ chuyện cô hoài nghi khả năng có con của mình đến chuyện kết quả kiểm tra là bản thân lại có u, hơn nữa cô còn biết mình đã mang thai, nhưng bác sĩ nói vì sức khỏe của cô thì phải bỏ đi cái thai.

Mạnh Dịch Nam bình tĩnh nghe cô nói hết, có điều đến khi nghe cô nói chuyện bắt buộc phải phá thai, tay không nhịn được khẽ run lên.

Lộ Hiểu Vụ nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Mạnh Dịch Nam, trong lòng bắt đầu hốt hoảng, anh vì sao không nói gì? Không lẽ anh biết được chuyện cô phải phá thai nên mất hứng? Hay là anh giận chuyện cô lén anh đi kiểm tra sức khỏe? Lộ Hiểu Vụ ngược mắt nhìn anh, không dám lên tiếng.

Ánh mắt Mạnh Dịch Nam chậm rãi chuyển qua bụng cô, sau đó di chuyển đến mặt cô, nhìn cô thật lâu, ánh mắt hiện lên vô số chần chờ, cuối cùng anh cũng mở miệng nói “Vì sao không cho anh biết trước tiên?” Anh vẫn là để ý chuyện này, cô xảy ra chuyện, người ở bên cô đầu tiên không phải anh, người biết cô bị bệnh đầu tiên cũng không phải là anh.

“Em... em còn không biết nói với anh thế nào.” Lộ Hiểu Vụ hạ tầm mắt, thanh âm như muỗi kêu.

“Con cái có thể sinh nhiều lần, nhưng chuyện em không muốn cho anh biết khiến anh vô cùng thất vọng.” Mạnh Dịch Nam chậm rãi đứng lên, Lộ Hiểu Vụ vội vàng ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt đóng băng của anh, anh giận?

Dịch Nam nhìn sâu vào mắt cô, mang theo vẻ cô đơn đi về phía thư phòng, chậm rãi đóng cửa.

Lộ Hiểu Vụ ngẩn người ngồi trên sofa, trái tim giống như có một tảng băng xuyên qua, lạnh thấu xương, Dịch Nam không tha thứ cho cô. Không, anh không cần phải tức giận với cô, cô biết mình sai rồi, cô biết bản thân là người nhất gan, không chịu tin tưởng anh, không chịu chia sẻ mọi chuyện cùng anh, là cô đã sai rồi.

Lộ Hiểu Vụ vội vàng đứng dậy, rất nhanh đi đến thư phòng, đẩy cửa phòng, Dịch Nam đang đứng phía trước cửa sổ.

Lộ Hiểu Vụ hít một hơi, chậm rãi đi đến phía sau anh, thấp giọng nói “Dịch Nam, em xin lỗi.”

Dịch Nam không hề động đậy, cũng không xoay người lại, vẫn như trước đưa lưng về phía cô.

Trong lòng Lộ Hiểu Vụ hoảng hốt, hai tay duỗi ra, gắt gao từ đằng sau ôm lấy anh, không cần tức giận, không cần không để ý đến em, em biết em sai rồi “Dịch Nam, em không nên nói dối anh.”

Lưng Mạnh Dịch Nam đứng thẳng, thật lâu mới lên tiếng, thanh âm lạnh như băng “Em định một mình đi phá thai.”

“Em....em sai rồi.” Lộ Hiểu Vụ gắt gao ôm lấy tấm lưng cứng ngắc của anh, anh càng lạnh lùng cô càng sợ hãi.

“Chúng ta kết hôn gần một năm thế nhưng anh không thể là người để em có thể tin cậy.” Thanh âm của anh vẫn lạnh lùng, có chút thất vọng bị thương.

“Dịch Nam, là em sợ, em sợ anh giận em.” Lộ Hiểu Vụ bị giọng nói lạnh băng của anh dọa phát khóc, anh không cần nói chuyện với cô như thế, anh không cần không quan tâm đến cô.

“Anh giận vì khi em gặp chuyện không may, anh lại không bằng một người ngoài.” Mạnh Dịch Nam đột nhiên gỡ tay cô ra, xoay người nhìn thẳng vào mắt cô, trong mắt bùng bùng lửa giận.

“Dịch Nam.” Lộ Hiểu Vụ mở to đôi mắt bàng hoàng nhìn vẻ mặt tức giận của anh, bối rối lắc đầu, không có, cô không tìm người nào khác.

“Hiểu Vụ, anh làm em sợ đến thế sao, sao em lại không tin tưởng anh như vậy? Anh còn nghĩ vấn đề của chúng ta đã được cải thiện rồi, không nghĩ càng lúc càng kém.” Dịch Nam khổ sở lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Dịch Nam, em không phải không tin anh, em chỉ là không tin tưởng chính mình. Bác sĩ nói với em, với bệnh của em, sau khi phẫu thuật khả năng có con chỉ là 30%, em sợ mình không thể sinh con cho anh.” Lộ

Hiếu Vụ càng nói càng vội, cuối cùng thanh âm có chút nghẹn lại “Anh nói anh thích có con.” Dịch Nam, xin anh đừng giận, xin anh đừng không quan tâm em.

Mạnh Dịch Nam thấy Lộ Hiếu Vụ khóc, lòng mềm ra, lửa giận trong lòng tự động tiêu tan. Ai, anh nên làm gì với cô đây, anh đưa tay ôm lấy cô, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô “Con đáng yêu đến mấy cũng không bằng em, chỉ cần có em thì thứ gì anh cũng không cần.”

“Em....em thật muốn có thể giữ lại đứa bé này.” Lộ Hiếu Vụ mới chỉ nghĩ đến chuyện muốn bỏ cái thai trong lòng giống như bị dao cứa, thật đau, hay tay nắm chặt vạt áo anh, đau lòng khóc. Tâm sự này đặt trong lòng cô hai ngày nay giống như bóng ma ám ảnh cô, khuôn mặt nhỏ nhắn trong mộng làm cô càng luyến tiếc, thật vất vả lắm mới có thể mang được con của Dịch Nam trong người, thật đáng tiếc nếu phải để con ra đi.

Mạnh Dịch Nam dùng sức ôm lấy cô, nhẹ giọng an ủi “Chúng ta nhất định sẽ có con, yên tâm, sẽ có.”

Mạnh Dịch Nam đỡ Hiếu Vụ ngồi trên ghế, dịu dàng lau nước mắt cho cô, nhìn cô khóc anh rất đau lòng. Cô gái ngốc này, vì sao phải tự làm khổ bản thân mình như thế, anh đau lòng hôn nhẹ lên tóc cô, tay vẫn không ngừng vỗ nhẹ lưng cô.

Vất vả lắm Hiếu Vụ mới có thể ngừng khóc, vươn tay nhẹ nắm tay anh “Em xin lỗi, em không nên dẫu anh.”

“Về sau tuyệt đối không được dẫu anh chuyện gì, chúng ta là vợ chồng, điều quan trọng là tin tưởng nhau, quan tâm lẫn nhau. Em nói em xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu không phải nói với anh thì em định nói với ai?” Dịch Nam bóp bóp mũi đã đỏ hồng của cô.

“Em không biết.” Hiếu Vụ cúi đầu nhận sai.

“Đồ ngốc.” Dịch Nam dùng khăn tay lau mặt cho cô, sau đó chậm rãi nâng mặt cô để cô nhìn thẳng vào anh “Em cam đoan từ nay về sau sẽ không dẫu anh chuyện gì.”

“Em cam đoan.” Lộ Hiếu Vụ bĩu môi, thành thật nói.

Mạnh Dịch Nam vừa lòng gật đầu, khẽ vuốt môi cô, nâng mắt nhìn cô “Vậy trước kia em có chuyện gì gạt anh?” Trong lòng anh thầm nghĩ, thừa dịp hôm nay Lộ Lộ thái độ hối lỗi thật ngoan, nhân tiện tháo gỡ tất cả vấn đề vốn có. Bằng không cũng không thể an tâm.

Hiếu Vụ khẽ lắc đầu “Không có.” Cái gì nên nói với anh cô đã nói, còn chuyện gì sao?

Dịch Nam nhẹ nhàng cười, đỡ cô dậy, kéo cô đi ra khỏi thư phòng, vào phòng ngủ.

—

Lộ Hiếu Vụ nghi hoặc nhìn Mạnh Dịch Nam.

Dịch Nam ấn cô ngồi lên giường, tự mình mở tủ đầu giường, động tác nhanh nhẹn bỏ hết băng vệ sinh sau đó lấy ra một cái phong bì, Lộ Hiếu Vụ trừng mắt nhìn anh, không hiểu gì. {hana: mọi người nhớ cái gì hên... từ tập đầu đã xuất hiện á}

Dịch Nam cầm phong bì ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn vẻ mặt ngây thơ của cô, trong mắt khẽ cười, bộ dạng này chứng tỏ cô đã sớm quên, anh thì tuyệt đối không thể quên.

Dịch Nam mở phong bì, rút ra một tập kết quả, bên trong có viết tên công ty chuyên tư vấn tâm lý, mặt Lộ Hiếu Vụ vẫn mơ màng như cũ, kinh ngạc hỏi “Đây là cái gì?”

Khoé miệng Dịch Nam khẽ nhếch, mở kết quả ra, chậm rãi đọc “Cuộc sống vợ chồng tiết chế một chút, không nghiêm trọng đến mức cần li hôn.” Lộ Hiếu Vụ nghe xong cuối cùng cũng nhớ ra tờ kết quả chết tiệt này. Trời ạ, đó, đó là lần cô lên Dịch Nam đi đến gặp bác sĩ tâm lý, cô khi đó đúng là quá rối rắm đến mức muốn cùng anh li hôn.

Mặt Lộ Hiếu Vụ đỏ rực, hai tay vội muốn túm lấy tờ kết quả xé tan nhưng lại bị Mạnh Dịch Nam đưa lên không trung, Mạnh Dịch Nam hí hửng, khoe miệng cười xấu xa “Lộ Lộ, em rất muốn li hôn sao?”

Trong lòng Lộ Hiếu Vụ căng thẳng, tim đập thình thịch, máu trong người cô nhanh chóng chạy lên đỉnh đầu, cô chỉ biết liều mạng điên cuồng lắc đầu.

A? Mạnh Dịch Nam thoáng nhìn hai chữ li hôn trong bản báo cáo kia, Lộ Hiểu Vụ khẽ cắn môi, xấu hổ đỏ mặt gật gật đầu, được rồi, cô thừa nhận, cô từng có ý định li hôn trong đầu, ai kêu anh suốt ngày lúc nào có cơ hội là lại bỏ nhào vào cô.

“Vì sao?” Mạnh Dịch Nam nhướn mi, nhìn chăm chăm vào cô.

Lộ Hiểu Vụ cảm giác được máu trong người bắt đầu chảy ngược, bắt đầu chảy dần từ trên đỉnh đầu xuống. Trong bản kết quả không phải có viết sao? Còn không phải tại anh, anh quá mạnh mẽ khiến cô không chịu nổi.

“Vì sao?” Mạnh Dịch Nam tiếp tục đề cao âm lượng.

“Vì... vì... em thiếu máu.” Lộ Hiểu Vụ nghĩ nửa ngày đột nhiên phun ra một câu.

Mạnh Dịch Nam đột nhiên ngậy người, thiếu máu với chuyện muốn li hôn thì có liên quan gì. Đúng là thân thể cô có phần yếu ớt, nhưng cũng không đến mức vì thiếu máu mà li hôn đi.

“Lộ Lộ?” Mạnh Dịch Nam khẳng định là không hài lòng với đáp án này của cô, không được lảng tránh, hôm nay không thu hoạch đại phiên toái này cô về sau nhất định có thể sẽ có lúc nghĩ đến. Diệt cỏ phải diệt tận gốc, tuyệt đối không được để lại tro tàn. Đây là phương pháp xử lí của Mạnh Dịch Nam.

“A... là thế này, vì em thiếu máu cho nên bác sĩ nói em không nên có quá nhiều vận động kịch liệt.” Lộ Hiểu Vụ một bên lấp bắp nói, một bên lén lùi về phía sau. “Vận động quá độ có thể sẽ làm khí huyết hỗn loạn, nhẹ thì hoa mắt chóng mặt, nặng thì có thể dẫn đến suy tim.”

Mạnh Dịch Nam cố nén cười, nhìn động tác lùi về phía sau không ngừng của cô, giật mình, bàn tay to túm được cô trở lại, thật nhanh ôm vào trong lòng, môi anh dán lên tai cô khẽ nói “Vậy cái gì gọi là vận động kịch liệt?” Lộ Lộ, em không biết em có bao nhiêu đáng yêu, mỗi lần em lo lắng hay căng thẳng, cả người em đều phấp phồng. Anh tình nguyện nhìn cô lo lắng khẩn trương cả trăm lần cũng không muốn nhìn thấy bộ dáng nhú mày của cô, không được lại khóc, không được nữa là lại lén lút khóc.

“Chạy bộ, khiêu... vũ..., còn có... a, còn....có...” lời nói của cô rối loạn, anh dùng lưỡi từng đợt từng đợt liến lên tai cô, khiến từng đợt tê dại cuộn lên, còn tùy lúc tùy chỗ thêm lực khiến trong lòng cô muốn điên. Mỗi lần anh dùng lực thì toàn bộ máu trong người cô giống như dồn tới mọi góc ngách trong cơ thể, cứ thế này cô chưa đến ba mươi đã có thể bị xuất huyết não cũng nên, khó trách cô lại thiếu máu, máu cứ chảy đi chảy lại thế này thì bao nhiêu máu cho đủ.

“Còn những lúc anh yêu em, đúng không?” Mạnh Dịch Nam cười nhẹ, khẽ thổi một luồng khí qua tai cô, phản ứng gần đây của Lộ Lộ thật sự rất phong phú, chỉ cần anh nhẹ nhàng động chạm cũng đã gọi lên sự mẫn cảm của cô, phản ứng này của cô thật mê người.

Cả người Lộ Hiểu Vụ nóng bừng run rẩy, đầu óc cô lúc này toàn một mớ hỗn độn, miệng chỉ có thể khẽ hừ hừ, không cần tiếp tục nghịch tai cô, lời lẽ ám áp đừng nói bên tai mẫn cảm của cô.

“Thích anh cắn em như vậy sao?” Mạnh Dịch Nam đưa tay ôm đặt cô ngồi vào lòng mình.

Cả người Hiểu Vụ mềm nhũn dựa vào lòng anh, đầu óc một mảng mơ hồ, trong lòng luôn có cảm giác cần ngăn cản lại, nhưng mà, thân thể đã sớm đáp lại sự trêu chọc của anh, cô nhịn không được càng lúc càng nép sát vào ngực anh, khẽ ừ ừ.

“Thích vậy sao?” Hai tay anh chậm rãi đi vào trong áo cô, nhẹ nhàng cầm lấy nơi mềm mại của cô, ngón tay mới chạm vào ngực đột nhiên căng thẳng, thân thể mềm mại của Hiểu Vụ khẽ run lên, tay vô thức muốn đẩy tay anh ra, anh càng lúc càng dùng lực, cô càng lúc càng nóng nực, buồn buồn. Nhịn không được khẽ hô “Dịch Nam.” So với trước kia đúng là có điểm thích hơn, một chút.

“Thích không?” Môi anh chậm rãi quét qua, đè nặng lên môi cô, tay vẫn không ngừng tiết tấu xoa nắn, đem cô hoà tan vào anh.

Hiểu Vụ ưm, chỉ cảm thấy trong người có một dòng điện chậm rãi lưu chuyển, sự đụng chạm trước ngực giống như được châm thêm lửa, cuồng nhiệt thiêu đốt, thật khó chịu, Dịch Nam, cô khẽ nâng tay muốn ngăn anh lại, nhưng không hiểu sao tay lại hướng lên cổ anh, thân thể càng lúc càng nhập sau vào lòng anh.

“Anh vì yêu em mới nhịn không được mà muốn “yêu” em, sao em lại muốn li hôn?” Môi Dịch Nam đè nặng lên môi cô, cúi đầu nói với cô, tay vẫn không ngừng điên cuồng chạy loạn trên người cô, tiếp tục châm lửa “Sau này không được như thế.”

Vâng, Lộ Hiểu Vụ vô thức đáp, đầu óc đã bị nộ hôn âu yếm của anh điên cuồng xâm chiếm.

“Chúng ta còn muốn sinh một cục cưng đáng yêu, tuyệt đối không được phép nói chuyện li hôn.” Dịch Nam đè nặng cô xuống giường lớn.

“Em... sẽ không.” Hiểu Vụ hé mắt, ngửa đầu đón nhận cái hôn của anh từ từ đi xuống cổ cô, cô không muốn li hôn với anh, cô còn muốn vì anh sinh cục cưng đáng yêu, không muốn li hôn.

Lộ Hiểu Vụ hoàn toàn không phát hiện, ngoài việc cô bị anh điên cuồng cắn nuốt đến mê loạn, thì những lời cô nói cùng sớm đã bị anh khống chế. Muốn li hôn, kiếp sau đi.

—

Lộ Hiểu Vụ bỗng nhiên cảm thấy trước ngực trống rỗng, mắt khê mở mới phát hiện không biết từ lúc nào anh đã mang nội y và quần áo của cô cởi bỏ, Hiểu Vụ đỏ mặt nâng tay lên chắn trước ngực, ánh mắt anh sáng quắc dán lên cơ thể cô.

Dịch Nam kéo tay cô xuống, chậm rãi di chuyển đến chiếc bụng phẳng của cô, đặt tay anh lên tay cô tiếp xúc với bụng, thanh âm trầm thấp có phần khàn khàn nói “Ồ đây... thì ra đã có một cục cưng.” Thanh âm trầm trầm cùng một chút hưng phấn kinh hỉ hỗn loạn, anh cũng không hiểu được cảm xúc trong mình lúc này, nơi này vẫn còn bằng phẳng như thế.

Lộ Hiểu Vụ vừa nghe, trong lòng cảm động ầm ập, cười nói “Bác sĩ nói mới chỉ có 28 ngày.”

Dịch Nam chậm rãi cúi người, dán mặt lên bụng cô, nhẹ nhàng “Lộ Lộ, em nói bé con giờ lớn bằng nào, siêu âm có thể nhìn thấy không?” Anh cũng rất kinh ngạc, cảm giác có một sinh linh bé nhỏ đang hình thành thật kỳ lạ, nghĩ đến thôi cũng cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Lộ Hiểu Vụ nhẹ cười “Mới một tháng thì chưa có hình dạng, khẳng định là rất nhỏ.” Cô nghe mọi người nói, ngoài bốn mươi ngày đi siêu âm mới có thể nhìn thấy như hạt đậu.

Dịch Nam chậm rãi hôn lên bụng cô, cảm động nói “Phụ nữ thật là vĩ đại.”

Hiểu Vụ nhìn thấy thâm tình sâu trong mắt anh, trong mắt có một mảng ướm át, nâng tay khê xoa mặt anh, cô cuối cùng hiểu được, âu yếm để sinh ra một bé con là chuyện hạnh phúc thế nào.

“Em nói xem, bác sĩ kia có phải là lang băm không? Cái u kia ở trong người em lâu như thế còn không sao, sao sinh con lại có thể phá hoại a?” Mạnh Dịch Nam mới nghĩ đến chuyện phải bỏ đi cục cưng này, trong lòng có cảm giác mất mát.

“Là bác sĩ nói thế.” Lộ Hiểu Vụ cũng không muốn như thế, nhưng vì con cô không dám mạo hiểm.

“Không được, phải để Chung Bình giới thiệu chuyên gia, như vậy mới có thể tin tưởng.” Mạnh Dịch Nam kéo chăn che lên người cô, sau đó xoay người xuống giường, lấy đi động bắt đầu gọi điện.

Điện thoại vẫn vang nhưng không có người nhắc máy, Mạnh Dịch Nam thấp giọng “Khẳng định là đang ăn chơi.”

Lộ Hiểu Vụ vừa nghe mặt lại đỏ ửng lên, đã gần mười một giờ, cũng đến giờ đi ngủ a.

Mạnh Dịch Nam kiên trì tiếp tục gọi lại “Chung Bình chết tiệt, chơi ít một chút cậu sẽ chết sao?” Anh đối với đi động bắt đầu trách mắng.

Hiểu Vụ nằm trên giường nhìn bộ dạng sốt ruột của Dịch Nam, trong lòng vô cùng cảm động, anh quả thật cũng giống mình, đều là lo lắng cho cục cưng, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Cô sao lại có thể cảm thấy Dịch Nam không yêu cô, tình yêu của anh đã sớm bao lấy cô, bất luận là cô có bao nhiêu tùy hứng anh vẫn bao dung với cô, anh chính là dùng phương pháp của mình thể hiện tình yêu với cô. Đàn ông cung bộ cạp quả nhiên rất mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức có thể dọa người khác bỏ chạy. Trong lòng Hiểu

Vụ khẽ cười, cô không thể chạy thoát, cô muốn dừng cảm hưởng thụ phần thưởng đặc biệt này, Dịch Nam, em cũng rất yêu anh.

Cuối cùng Chung Bình cũng nghe điện thoại.

“Ông già, cậu xem giờ là mấy giờ, cậu tập thể dục xong là đến quấy rầy tôi sao, tôi vẫn còn muốn có mùa xuân của mình, cậu tha cho tôi đi. Không phải chuyện quan trọng mà làm phiền tôi, MD, hại tôi không lên được đến đỉnh.” Chung Bình ở bên kia điện thoại bắt đầu oán giận, thật rõ ràng, anh buồn bực chặn lại.

“Không làm một lần cũng không chết, tôi có chuyện quan trọng cần nói với cậu.” Mạnh Dịch Nam liếc mắt nhìn Hiểu Vụ, trong mắt mang theo ý cười.

“Nói, MD, nói đi, cậu có vợ đương nhiên có thể nói thế, ông đây mỗi ngày làm gì có người ôm để ngủ, tôi không được phép buồn bực sao?” Chung Bình bắt đầu gào lên.

“Cậu có quen chuyên gia đầu ngành khoa phụ sản nào không?” Anh đặc biệt nhấn mạnh.

“Điên, hai người không phải không tự sinh được nên mới đi tìm chuyên gia chứ?” Chung Bình ở bên kia chế nhạo Mạnh Dịch Nam.

“MD, hỏi thì mau nói, có hay không?” Mạnh Dịch Nam phát hỏa, trực tiếp chửi bậy.

“Có.” Được rồi, xem ra A Nam tức giận không ít, Chung Bình nhanh chóng nói.

“Ngày mai hẹn cho tôi, trong người Hiểu Vụ có một khối u, muốn chuyên gia xác định xem có đúng là nhất định phải phẫu thuật hay không.” Mạnh Dịch Nam đơn giản giao việc, Chung Bình đại khái hiểu được, lập tức đồng ý giúp bạn hẹn chuyên gia.

Cúp điện thoại, sắc mặt Mạnh Dịch Nam mới có phần khá hơn.

Đi đến nằm xuống bên người Hiểu Vụ, nhẹ ôm lấy cô “Ngày mai đi gặp chuyên gia rồi nói, nói không chừng không cần phải phá thai.”

“Hi vọng là thế.” Hiểu Vụ dựa sát trong lòng anh, nhẹ giọng nói.

Dịch Nam ôm Hiểu Vụ, tay lại không ngừng tiến vào trong quần áo, quay người đem cô ôm lên trên người. “Em có thai, vậy anh làm sao đây?”

Hiểu Vụ nhìn mắt anh sáng lên, trong lòng xấu hổ, cô hiểu ý anh, cúi đầu không biết làm sao. Mang thai rồi bé con là quan trọng, anh chịu khó chịu đựng đi.

“Lộ Lộ.” Tay anh chậm rãi xoa lưng cô, ma sát làn da non mịn, trên người bắt tri bắt giác có phản ứng, ách, cô đang có thai.

Mạnh Dịch Nam cẩn thận nhẹ lên vai cô, bò lên tai cô khẽ nói “Lộ Lộ, anh khó chịu lắm.”

“Vây.... làm sao bây giờ?” Hiểu Vụ xấu hổ nghiêm mặt nhìn anh, mặt lại tiếp tục hồng, rõ ràng cô cũng cảm nhận được thân thể anh biến hoá, trong lòng anh căng thẳng, cô biết anh đang kìm chế.

Mạnh Dịch Nam ở bên tai cô nói nhỏ “Giúp anh.” Anh túm lấy tay cô, chậm rãi để tay cô chạm đến nơi nóng bỏng của anh.

Cả người Hiểu Vụ đỏ bừng, hơi lùi tay về, đầu ngón tay vẫn không cẩn thận vẫn khều lên ngọn lửa đã bùng sẵn dưới lớp quần áo, Mạnh Dịch Nam khẽ hừ một tiếng, “Lộ Lộ” vẻ mặt đang vô cùng kìm nén chịu đựng.

Hiểu vụ nhìn ánh mắt cầu khẩn của anh, đành phải đỏ mặt ghé vào trong lòng anh, tùy ý anh dẫn dắt để cô cầm nắm lấy vật vĩ đại đang oai hùng kia của anh.

Mạnh Dịch Nam khẽ lặn lội, nuốt xuống một hơi, tay gặt gao ôm lấy cô, cảm nhận được đôi tay nhỏ bé của cô đang nắm lấy một phần cơ thể mình, trong lòng nhin không được niệm thần chú. Vợ yêu đang có thai, chồng yêu không được tạo nghiệp chướng.

56. Chương 56: Vũ Thiên Tình

Edit: Hana

Sáng sớm hôm sau, Mạnh Dịch Nam giúp Hiểu Vụ gọi điện đến công ty xin nghỉ, lãnh đạo nghe Hiểu Vụ không khoẻ nên nhờ chồng gọi điện xin phép, lúc này cũng không làm khó, hơn nữa còn đặc biệt quan tâm giao phó Mạnh Dịch Nam phải chăm sóc vợ thật tốt.

Lộ Hiểu Vụ ngồi bên cạnh buồn cười, lãnh đạo cũng bà tám thật, còn nói anh phải bồi bổ ỳnh nữa chứ? Lãnh đạo không lẽ đoán là cô mang thai?

“Anh nói với ông ấy là em có thai sao?” Lộ Hiểu Vụ kỳ quá trừng mắt nhìn Mạnh Dịch Nam, cái thai còn chưa xác định là có thể giữ hay không, anh sao lại có thể đi nói lung tung thế được.

“Anh không nói.” Mạnh Dịch Nam tắt điện thoại, sau đó cho vào túi, từ giờ trở đi Lộ Hiểu Vụ nếu cái thai có thể giữ lại Hiểu Vụ sẽ không được sử dụng di động, hiện tại nên bắt đầu cẩn thận, phải ngăn cản hết mọi phóng xạ có thể phóng đến. Anh khẽ liếc mắt “Anh chỉ nói là em cần thời gian tĩnh dưỡng.” Nói xong còn cười xấu xa.

Tại Lộ Hiểu Vụ nhất thời nóng rực, cái này với việc nói thẳng là cô đang có thai có gì khác nhau? Cô thẹn thùng đỏ mặt liếc anh một cái.

Mạnh Dịch Nam tiến lại gần ôm cô “Thì cứ làm cho lãnh đạo của em chuẩn bị tâm lý, đến lúc đó nếu em có muốn nghỉ dài hạn cũng thuận tiện hơn.”

“Xin nghỉ dài hạn? Không cần đâu, đồng nghiệp trong công ty em có thai bảy tám tháng mới bắt đầu nghỉ.” Lộ Hiểu Vụ nhìn bọn họ mang thai vất vả, nếu cô mới có thai đã muốn xin nghỉ, công ty hẳn sẽ không đồng ý.

“Sao em phải vất vả như vậy? Anh cũng không phải không nuôi nổi em.” Tay Dịch Nam căng thẳng, khẽ hôn lên mặt cô, anh hiện tại hận không thể mỗi ngày đều nhìn thấy cô, anh không thể khiến cô miên man suy nghĩ.

“Dịch Nam.” Hiểu Vụ ngẩng mặt nhìn anh, cô đi làm không phải vì kiếm tiền, cô hi vọng anh có thể hiểu được.

“Được được, đến lúc đó nói sau.” Dịch Nam cũng không ép cô, chỉ cần không quá vất vả, anh cũng sẽ không cản cô.

—

Mạnh Dịch Nam lái xe chở Lộ Hiểu Vụ đến bệnh viện của Chung Bình.

Chung Bình nhìn Mạnh Dịch Nam ôm Hiểu Vụ, ánh mắt không tự giác nhìn đến bụng Hiểu Vụ, trên mặt mang theo ý cười, mặt Dịch Nam tối sầm, vỗ nhẹ đầu anh “Nhìn cái gì? Chuyên gia ở đâu?” không phải vạn bất đắc dĩ anh thật không muốn nhờ vả tên này.

Chung Bình cười nhẹ hai tiếng, tiến sát đến bên tai Dịch Nam nói nhỏ “Không ngờ cậu dùng thuốc tránh thai mà vẫn mạnh như vậy? Bội phục bội phục.” Dịch Nam nhấp tay, khuỷu tay đập vào ngực Chung Bình, Chung Bình bị đau khẽ kêu lên, trừng mắt nhìn Dịch Nam, xuống tay cũng thấy ác đi.

“Nhanh dẫn đường đi.” Dịch Nam đẩy Chung Bình về phía trước, dịu dàng ôm Hiểu Vụ theo sau.

Chuyên gia mà Chung Bình hẹn chính là bác sĩ của bệnh viện, bác sĩ Tần.

Bác sĩ Tần cẩn thận xem xét tất cả giấy tờ liên quan đến bệnh trạng của Hiểu Vụ, mỉm cười nói với Hiểu Vụ, căn cứ theo tình hình sức khoẻ của Hiểu Vụ mà chẩn đoán, khối u trong cơ thể cô cũng không có dấu hiệu đào thải, đối với chuyện cô mang thai cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn, đến lúc sinh thì nên dùng phương pháp mổ đẻ, tiện thể lấy luôn khối u ra.

Mạnh Dịch Nam cùng Lộ Hiểu Vụ nghe xong đều thở phào nhẹ nhõm, găt gao nắm tay nhau mỉm cười.

“Vậy sao lúc trước bác sĩ lại nói tôi nên phẫu thuật, còn nói muốn tôi phá thai.” Hiểu Vụ nghi hoặc hỏi.

Bác sĩ Tần đẩy gọng kính, hiền lành cười “Cái này cũng rất khó nói, có thể vị bác sĩ ấy quá lo lắng, nếu trong trường hợp cô chưa có thai thì chuyện phẫu thuật lấy khối u này ra cũng là chuyện tốt, lấy ra càng sớm thì càng an toàn. Nhưng cô lại mang thai, muốn lấy khối u ra thì sẽ tổn thương đến cơ thể người mẹ, có thể sẽ xảy ra tình trạng đào thải, loại tình huống này nếu phát sinh thì biến chứng, nhiều nhất là từ 9 – 17%, nhẹ thì cũng 2%. Chúng tôi cũng đã gặp qua mấy trường hợp người mẹ có u ở trong người nhưng vẫn có thể sinh con bình thường. Cô có thể yên tâm, không có việc gì.”

Hiếu Vụ cuối cùng cũng có thể nở nụ cười, bác sĩ đã nói là không có việc gì thì chắc là sẽ không có việc gì!

“Bác sĩ, tôi lúc trước có dùng thuốc tránh thai, cô ấy có thai là khi tôi đã ngừng được bốn tuần, không biết bé con có bị ảnh hưởng gì không?” Trong lòng Mạnh Dịch Nam vẫn còn một nỗi lo lắng.

“Thời điểm cô ấy thụ thai có uống thuốc gì không?” Bác sĩ hỏi.

“Không có.” Mạnh Dịch Nam lắc đầu, thân thể anh luôn rất tốt, rất ít khi bị ốm.

“Vậy thì không sao, có người khôi phục nhanh, nếu cô ấy đã có thể thụ thai, vậy chứng tỏ năng lực hoạt động bình thường của anh đã khôi phục, chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến thai nhi. Có điều gần đây có sau rượu hay hút thuốc không?” Bác sĩ chân thành hỏi.

“Mới đây có uống một chút, chỉ là chút rượu.” Dịch Nam thành thật khai báo, mấy ngày nay vì chuyện của Hiếu Vụ mà có lần anh cùng Chung Bình ra ngoài uống rượu.

“Chỉ cần trong quá trình thụ thai không say rượu thì không có vấn đề gì lớn. Hiện tại tôi nghĩ anh nên kiêng rượu.” Bác sĩ mỉm cười. Với độ tuổi của hai người xem ra kinh nghiệm làm cha mẹ không nhiều, cuối cùng vẫn để nghị bọn họ tham gia một lớp huấn luyện làm cha mẹ. Cùng nhau học tập kiến thức làm cha mẹ.

Mạnh Dịch Nam lúc này cảm tạ vạn phần, lập tức nhờ Chung Bình sắp xếp mời cơm bác sĩ Tần, bác sĩ Tần vội từ chối, nói là vì là bạn của Tiểu Chung, cô sẽ cố gắng giúp đỡ.

Chung Bình nói lời cảm ơn với bác sĩ Tần, sau đó cùng vợ chồng Mạnh Dịch Nam đi ra. Đi đến hành lang, Chung Bình lộ ra vẻ mặt khó xử “Cô ấy vẫn còn nghĩ muốn làm cô gái của tôi.”

Mạnh Dịch Nam và Lộ Hiếu Vụ nghe xong liền bật cười. Chung Bình đúng là sát gái, đi đến chỗ nào cũng có thể gieo tình.

“Sao. Bác sĩ Tần là người đa tài bác học, không phải tốt lắm sao?” Dịch Nam nhân cơ hội khiêu khích.

“Quý a, cô ấy đúng là bác học đa tài, mắt kính của cô ấy còn dày hơn của mẹ tôi, tôi sợ cô ấy về sau còn phải đeo kính lúp mới nhìn thấy tôi, vẫn là sớm tránh thì hơn.” Chung Bình cả người run rẩy, nghĩ đến vị nữ bác sĩ trong lòng hoảng sợ.

“Hôm nay cảm ơn cậu, cùng nhau ăn cơm đi.” Dịch Nam biết tính cách Chung Bình, phụ nữ đối với cậu ta đầu tiên là đáng người diện mạo, nhưng tuyệt đối phải là người không thể vượt qua cậu ta.

“Khách khí quá sẽ không còn là anh em a.” Chung Bình dùng tay vỗ mạnh lên vai Dịch Nam, sau đó cười với Hiếu Vụ “Hiếu Vụ, chúc mừng hai người sớm lên chức ba mẹ, anh còn nghĩ Dịch Nam còn muốn đợi thêm vài năm nữa cơ.” Nói xong liếc mắt cười với Dịch Nam.

Dịch Nam nâng tay lại muốn đấm Chung Bình, anh rất nhanh lùi về phía sau, Hiếu Vụ then thùng cúi đầu, chuyện Dịch Nam tránh thai chính là so Chung Bình giúp đỡ, anh khẳng định là biết hết!

Dịch Nam ôm Hiếu Vụ, ở bên tai cô thấp giọng an ủi “Đừng để ý đến cậu ta, cậu ta đang ghen tỵ với chúng ta đấy.”

“Đúng vậy, tôi ghen tỵ đến mức trái tim đều tan nát, khi nào mới có thể có được một người vợ giống Hiếu Vụ đây, tôi mong lắm rồi.” Chung Bình bày ra bộ mặt tươi cười chậm rãi lui về phía sau.

Hiếu Vụ nhìn thấy Chung Bình sắp đụng phải người đằng sau, vừa định mở miệng nhắc đã bị Dịch Nam kéo đi, ánh mắt Dịch Nam loé lên, mặc kệ cậu ta. Hiếu Vụ cúi đầu cười, hai người này đúng là giống hệt hai anh em, rõ ràng thân thiết nhưng lại cũng luôn đối đầu nhau.

Quả nhiên, Chung Bình đụng trúng cô gái phía sau, Chung Bình nhanh chóng xoay người, cười cười xin lỗi với nạn nhân.

Cô gái vừa nhìn thấy Chung Bình, sắc mặt ngẩn ra, nhanh chóng cúi đầu vội vàng rời đi.

Chung Bình đứng ngây giữa đường, sau đó đột nhiên xoay người, chỉ vào bóng dáng cô gái “cô....”

“Ai a?” Dịch Nam cười cười vỗ tay Chung Bình, Chung Bình giống như bừng tỉnh, vội nói có việc, thật nha đuổi theo cô gái đang biến mất ở cầu thang.

Để lại Mạnh Dịch Nam và Lộ Hiểu Vụ đứng tại chỗ, cô gái kia là ai? Sao có thể làm cho sắc mặt Chung Bình kỳ lạ như thế, xem ra có vấn đề, nhất định có vấn đề. Hai người đồng thời gật đầu mỉm cười, xem ra Chung Bình sắp có trò hay rồi.

—

Mạnh Dịch Nam lái xe đưa Lộ Hiểu Vụ về nhà.

Mạnh Dịch Nam vừa lái xe, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Hiểu Vụ cười một cái, không nói gì, tiếp tục nhìn về phía trước. Lộ Hiểu Vụ nhìn bộ dạng của anh, trong lòng ngọt ngào, anh có khi cũng rất đáng yêu.

Mạnh Dịch Nam lại liếc mắt một cái, mở miệng nói “Vừa rồi có Chung Bình anh không tiện nói, quả thật anh có một vấn đề muốn được bác sĩ cố vấn.”

“Chuyện gì ạ?” Hiểu Vụ buồn bực nhìn anh, vì sao có Chung Bình anh lại không tiện hỏi?

“Khụ, anh muốn hỏi bác sĩ, khi mang thai có nhất thiết là không thể có quan hệ phòng the.” Mạnh Dịch Nam tự nhiên nói.

Lộ Hiểu Vụ cứng người, lại có cảm giác toàn bộ máu trong cơ thể chạy rần rần! Anh, có thể không cần nghĩ chuyện này không. “Mạnh Dịch Nam!” Hiểu Vụ đỏ mặt trừng mắt với anh.

“Lộ Lộ, em đừng giận, với anh vấn đề này rất quan trọng.” Mạnh Dịch Nam nhanh chóng cầm tay cô, lại bị cô giận dữ rút tay về không cho anh nắm “Em mang thai chín tháng, anh không phải sẽ bị cấm dục chín tháng chứ, chuyện này đúng là vô cùng quan trọng a.”

Lộ Hiểu Vụ xấu hổ đến nỗi đầu lưỡi bắt đầu lú lại. “Anh không thể không nghĩ cho con a, toàn nghĩ ỉn thôi sao?” Cô thật không chịu nổi anh, phụ nữ có thai đương nhiên là phải cấm cái khoản kia rồi, bằng không tổn thương đến con thì làm sao bây giờ? Còn tưởng anh quan tâm con, ai ngờ anh vẫn là quan tâm đến mình.

“Anh không dám tưởng tượng ạ, không lẽ em nhẫn tâm để anh ôm em chín tháng nhưng cái gì cũng không thể làm?” Mạnh Dịch Nam vừa thấy cô giận, thật nhanh muốn chiếm chút đồng tình từ cô.

Hiểu Vụ đột nhiên nhớ đến bộ dạng khổ sở của anh hôm qua, trong lòng cũng có chút không đành lòng “Nhưng... cũng không thể tổn thương đến con.” Cô có thai, cô biết cô làm khó anh, nhưng cũng chỉ có chín tháng thôi mà, có gì đáng sợ đâu.

“Cho nên anh mới muốn hỏi bác sĩ xem thế nào, làm thế nào để không làm tổn thương đến con, lại có thể, khụ, có thể làm bình thường.” Mạnh Dịch Nam mới nghĩ thôi trong lòng đã phiền não lắm rồi, đáng nhẽ lúc ấy anh nên tổng cổ Chung Bình ra ngoài.

“Dịch Nam.” Lộ Hiểu Vụ xấu hổ đến mức cả người đã đỏ bừng, anh có thể không cần như thế không, cô thật nhanh lảng qua chuyện khác “Buổi tối em muốn ăn cá.”

“Vậy để mua cá, nếu không chúng ta về nhà ba mẹ, tiện thể nói cho ba mẹ chuyện vui này.” Khoé miệng Dịch Nam khẽ cười, xem ra cần phải cố gắng nhiều mới có thể khiến Hiểu Vụ hết thẹn thùng như vậy.

“Được được.” Hiểu Vụ có thể đổi đề tài thì cái gì cũng được hết.

“Bỏ đi, anh sẽ gọi điện cho Chung Bình, hỏi số điện thoại của bác sĩ Tần.” Mạnh Dịch Nam nói xong lấy đi động ra.

Lộ Hiểu lườm anh “Mạnh Dịch Nam.” Anh đúng là không thể từ bỏ ý định, đêm nay cô sẽ không thêm để ý đến anh.

Mạnh Dịch Nam cười cười thật nhanh cất điện thoại vào trong túi, vợ yêu giận rồi, anh còn tiếp tục thì đêm nay chắc chắn sẽ không yên, vợ yêu là lớn nhất.

—

Cha mẹ Lộ Hiểu Vụ nghe được tin cô có thai quả nhiên mừng điên cuồng, lập tức đem cô như bảo bối trong nhà. Lộ mẹ trịnh trọng dạy cho Hiểu Vụ rất nhiều điều cần chú ý khi mang thai, cái gì không nên ăn, cái gì không nên làm. Cố ý kéo cô vào trong phòng, trăm ngàn lần căn dặn, cô lúc mang thai tuyệt đối không được cùng phòng, tuyệt đối phải nhớ kỹ. {hana: bà mẹ này ăn cháo đá bát quá, người ta nói sau 3 tháng đầu là không phải kiêng nữa mà. Khổ thân Nam ca}

Lộ Hiểu Vụ chỉ biết gật đầu, trong lòng lại không ngừng kêu khổ, cái gì mà nhất định không được cùng phòng, người nào đó hôm nay đã bắt đầu kháng nghị rồi a!

Lộ Hiểu Vụ biết rõ tính Mạnh Dịch Nam, anh tuyệt đối sẽ không chịu được lâu như vậy.

Quả nhiên đêm đó Mạnh Dịch Nam vẫn gọi điện cho bác sĩ Tần để xin cố vấn về vấn đề tính phúc của anh.

57. Chương 57: Sự Trả Thù Đáng Yêu

Edit: Tiểu Mót

Beta: Hana

Lộ Hiểu Vụ mang thai!

Rất nhanh tất cả mọi người đều biết tin tức này. Bởi vì nhìn biểu hiện trên mặt Mạnh Dịch Nam, mọi người đều hiểu.

Sáng sớm hôm sau, Mạnh Dịch Nam liền lái xe đưa Lộ Hiểu Vụ đi làm, anh không chỉ gặp lãnh đạo và đồng nghiệp của cô đều chào hỏi, còn nhờ họ quan tâm đến Hiểu Vụ nhiều hơn. Lại còn mua cả quần áo chống tia phóng xạ, yêu cầu Hiểu Vụ cố gắng hết mức hạn chế dùng máy tính, dùng ít di động đi, vì vậy làm cho Hiểu Vụ có việc gì đều phải gọi điện thoại bàn cho anh. Bất kể có vấn đề gì, nhất định cũng phải nói cho anh.

Hiểu Vụ nhìn dáng vẻ anh khấn trương, trong lòng vừa buồn cười lại vừa bực, cứ như là chính anh đang mang thai vậy!

Các đồng nghiệp vừa nghe tin cũng chạy đến chúc mừng họ, ai cũng hâm mộ khen Hiểu Vụ may mắn, có ông xã yêu thương cô.

Hiểu Vụ bị một đám người chú ý quá mức, lại càng cảm thấy xấu hổ, thúc giục Mạnh Dịch Nam mau đi. Cô tiến Mạnh Dịch Nam đến cửa thang máy, Dịch Nam vẫn như cũ lo lắng lưu luyến ôm cô không rời, “Nhanh đi làm đi, em không sao, thật mà.” Hiểu Vụ cười khẽ đẩy anh.

“Nếu không thoải mái thì phải gọi điện cho anh, nhớ là dùng điện thoại bàn đấy.” Dịch Nam khẽ véo má cô, tuy rằng bây giờ chưa nhìn ra được là mang thai, nhưng cứ nghĩ đến trong bụng cô bây giờ đang có một sinh mệnh nhỏ, thì anh không nhịn được khấn trương.

“Được, được.” Thang máy đã đến, Lộ Hiểu Vụ cười cười đẩy anh vào, anh làm sao mà lại dài dòng thế chứ.

Cửa thang máy vừa mở ra, hai người đều sững sốt một chút, người ở trong thang máy là Cảnh Hạo. Ba người nhất thời cảm thấy xấu hổ.

“Xin chào, Mạnh tiên sinh.” Cảnh Hạo cười nhẹ, đi ra khỏi thang máy, chủ động chào hỏi trước.

Mạnh Dịch Nam nghiêm mặt, nghiêng đầu, “Xin chào, Cảnh quản lí.” Lộ Hiểu Vụ trừng mắt nhìn Cảnh Hạo không thèm nói gì, nhìn Cảnh Hạo, cô lại nhớ đến nỗi đau khổ của chị họ.

“Chúc mừng hai người, nghe nói Hiểu Vụ mang thai.” Cảnh Hạo lúc này mới đảo mắt nhìn về phía Lộ Hiểu Vụ, ánh mắt thâm trầm xa xăm, có vẻ như vấn đề của cô đã được giải quyết.

“Cám ơn.” Mạnh Dịch Nam ôm Lộ Hiểu Vụ, mỉm cười nói, “Nghe Hiểu Vụ nói, Cảnh tiên sinh đang qua lại cùng với chị họ cô ấy.”

Lộ Hiểu Vụ giật mình ngẩng lên, tay nhịn không được khẽ vò vò áo Mạnh Dịch Nam, anh không cần nói lung tung thế, Cảnh Hạo cùng với chị họ còn chưa biết có khả năng với nhau không.

Mắt Cảnh Hạo chợt lóe lên, nhưng không phủ nhận, chỉ cười lạnh nhạt, ánh mắt vẫn nhìn về phía Hiểu Vụ. Hiểu Vụ nhanh chóng nhắm mắt lại, nếu không phải thì phủ nhận đi, đỡ để người khác phải hiểu lầm, chị họ lại khó chịu.

“Hiểu Vụ, lần trước có nói mời Cảnh quản lí về nhà làm khách, mà vẫn chưa có cơ hội, không bằng tối mai đi, mời Cảnh quản lí cùng chị họ đến nhà chơi, thế nào?” Mạnh Dịch Nam khước miệng thủy chung mỉm cười, Lộ Hiểu Vụ giật mình gọi anh, “Dịch Nam.” Rồi lại lo lắng nhìn về phía Cảnh Hạo, liệu chị họ mà nhìn thấy anh ta bây giờ sẽ không tức giận sao?

Cảnh Hạo lại mỉm cười gật đầu, “Cung kính không bằng tuân mệnh.”

Lộ Hiểu Vụ lại giật mình, anh ta không chỉ không phủ nhận mối quan hệ của mình và chị họ, lại còn đáp ứng sẽ cùng nhau ăn, Cảnh Hạo rốt cuộc là có dụng ý gì? Còn Dịch Nam thì có dự định gì nữa, anh không phải là rất ghét Cảnh Hạo sao? Làm sao lại chủ động mời anh ta đến nhà chơi được.

“Được, Hiểu Vụ, em liên lạc với chị họ đi, tối ngày mai.” Mạnh Dịch Nam kề mặt Hiểu Vụ lại, dịu dàng ôm hôn một lát, rồi mới buông cô đi vào thang máy.

Lộ Hiểu Vụ mỉm cười nhìn Mạnh Dịch Nam biến mất ở sau thang máy, mới trừng mắt hướng sang người bên cạnh là Cảnh Hạo. “Minh Quyên là người phụ nữ tốt.” Nói xong liền xoay người đi về văn phòng.

Cảnh Hạo nhìn bóng dáng Hiểu Vụ rời đi, trong lòng một loại cảm giác chua chát hiện lên, Minh Quyên đúng là người phụ nữ tốt.

—

Lộ Hiểu Vụ gọi điện thoại cho Minh Quyên, thử dò hỏi ý tứ của cô, cô sợ Minh Quyên không muốn nhìn thấy Cảnh Hạo, không muốn cùng nhau ăn cơm. Cũng không nghĩ đến, Minh Quyên đáp ứng luôn. Hiểu Vụ kinh ngạc hỏi, “Chị họ, chị thật sự không có việc gì?”

“Không có việc gì, chị đã cùng Cảnh Hạo nói chuyện rồi.” Minh Quyên thanh âm rất thoải mái.

Lộ Hiểu Vụ cẩn thận hỏi, “Kết quả thế nào?”

“Tốt lắm.” Minh Quyên cười khê trong điện thoại, “Em đó, chuyện đùa nhỏ là như thế nào? Dịch Nam đã biết rồi sao?”

“Đã biết, hơn nữa chúng em tìm một chuyên gia, chuyên gia nói không cần phải bỏ đứa nhỏ đi. Chị họ, cảm ơn chị.” Hiểu Vụ nghĩ may mà nghe lời chị họ khuyên, bằng không thực sự cô đã làm chuyện điên rồ.

“Thật sự là quá tốt rồi, như vậy cũng đúng thôi, vợ chồng trong lúc đó sẽ cảm thông cho nhau, cũng giống như chị và Cảnh Hạo, có một số việc nói ra mới hiểu rõ được.” Rõ ràng là Cảnh Hạo và Minh Quyên đã giải quyết được một số vấn đề, Hiểu Vụ có thể nghe ra sự vui vẻ trong lời nói của Minh Quyên.

“Vậy tối mai gặp.” Lộ Hiểu Vụ bỏ điện thoại xuống, nghĩ đến vẻ mặt vừa rồi của Cảnh Hạo, không khỏi cười khê, cô đến lúc đấy nhất định sẽ làm cho anh xấu hổ.

—

Kỳ thật đêm đó, Minh Quyên khuyên nhủ Hiểu Vụ xong, vừa tiễn cô đi, liền gọi điện thoại hẹn gặp Cảnh Hạo. Cảnh Hạo nhận được điện thoại của Minh Quyên thấy rất kinh ngạc, nhưng cũng rất sáng khoái đến nơi hẹn.

Hai người hẹn gặp mặt ở quán bar Victoria.

Cảnh Hạo vừa vào quán bar, đã nhìn thấy Minh Quyên ngồi ở góc phòng. Cảnh Hạo đi đến, ngồi trước mặt Minh Quyên, áy náy nói một tiếng. “Rất xin lỗi.”

Minh Quyên khẽ cười, lắc lắc ly rượu trong tay, “Có muốn uống một chén không?” Cảnh Hạo gật đầu, Minh Quyên kêu người mang đến cho anh một chén cũng giống như cô.

Minh Quyên cầm ly rượu, lẳng lặng nhìn Cảnh Hạo, vẫn không nói lời nào. Cảnh Hạo tựa vào trên ghế sofa, có chút phiền não móc điều thuốc ra, ngậm ở trong miệng, rầu rĩ hút, cũng không nói lời nào.

“Thật ra em đã sớm biết.” Minh Quyên thản nhiên mở miệng, khoe miệng mỉm cười, cô đã sớm biết lòng Cảnh Hạo đặt ở trên người Hiểu Vụ.

Cảnh Hạo mở to mắt nhìn cô, vẫn không nói câu nào.

“Nhưng mà, em vẫn lừa chính mình, sẽ có một ngày anh tỉnh táo lại.” Minh Quyên nhàn nhạt cười, ánh mắt bình tĩnh.

Cảnh Hạo nặng nề nhấp một ngụm rượu, mới mở miệng, “Minh Quyên, xin lỗi, anh không nên gạt em.” Anh cũng không biết chính mình nên làm cái gì bây giờ? Hôm nay khi Hiểu Vụ dùng sức gạt tay anh ra, anh chỉ biết rằng mình thật là ngốc, Lộ Hiểu Vụ cho tới bây giờ cũng không coi anh là người đặc biệt.

“Hiểu Vụ rất đơn thuần, không bao giờ có tâm tư để phòng người ngoài, nhưng chính vì con bé đơn thuần, nên lòng của nó chỉ vương bận một người, đó là ông xã nó.” Thanh âm Minh Quyên nhẹ nhàng chậm chạp nói ra, chuyện này là thật. Hiểu Vụ sẽ không buồn rầu với người đàn ông khác ngoại trừ ông xã cô, bởi vì trong lòng cô không thể chứa đựng được người nào nữa, mặc kệ cô có yêu hay không yêu ông xã của cô, cô cũng sẽ không ra khỏi quỹ đạo đó.

“Anh cũng không biết anh bị trúng phải ma quỷ gì, vì cái gì mà không thể kìm lòng khi nhìn cô ấy đau lòng, nhìn cô ấy khổ sở, tim cũng sẽ đau theo, biết rõ cô ấy đã kết hôn, lại vẫn không nhịn được muốn gần gũi cô ấy một chút.” Cảnh Hạo một tay cầm điều thuốc, một tay chống sau gáy, buồn rầu cau mày.

“Bởi vì bộ dáng cô ấy giống bạn gái trước kia của anh.” Minh Quyên nhẹ giọng mở miệng, Cảnh Hạo si tình với bạn gái cũ cô đã được Hiểu Vụ cho biết, nguyên nhân là vì sau này bạn gái anh thay đổi, anh mới cảm thấy Hiểu Vụ đơn thuần đáng quý, mới có thể nhịn không được lưu luyến cô.

“Anh không biết.” Cảnh Hạo day day trán.

“Cảnh Hạo, anh hẳn là nhìn ra được, Dịch Nam đối với Hiểu Vụ tốt lắm, bọn họ không có khả năng tách ra đâu, anh việc gì phải tự mua dây buộc mình.” Minh Quyên thầm nghĩ phải đánh thức anh, mặc kệ là anh có nguyện ý tỉnh lại hay không.

“Đúng vậy, anh đoán là anh đã bị trúng tà, tự nhiên lại làm ra chuyện ngu ngốc như vậy.” Cảnh Hạo tự giễu cười khẽ, bưng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch. Bạn gái anh là bị người khác cướp đi, anh nghĩ thế nào mà lại muốn đi phá hoại hạnh phúc nhà người khác, thật là buồn cười.

“Cảnh Hạo, em thật sự chỉ muốn hỏi lại anh một lần nữa, anh có thích em không?” Minh Quyên chăm chú nhìn Cảnh Hạo, nếu đáp án như đã định, cô thật sự hết hy vọng. Thời điểm đó cô đã chuẩn bị trong lòng tốt lắm, nếu trong lòng Cảnh Hạo hoàn toàn không có cô, cô cũng không có gì phải lưu luyến, thích hay ghét phân định rạch ròi, cô không thích kiểu bày tỏ dài dòng, cũng không thích kiểu bày tỏ không nói nên lời, tốt nhất là nên hỏi rõ ràng.

“Minh Quyên.” Cảnh Hạo nhìn cô chăm chú, trong lòng lại càng nhiều áy náy, người phụ nữ phóng khoáng này cũng có chỗ đáng yêu, dám yêu dám hận, so với anh còn dũng cảm hơn!

“Nếu anh không thích em, em bây giờ cũng chuẩn bị tinh thần tốt lắm rồi.” Minh Quyên ra vẻ thoải mái cười, khẽ vỗ vỗ trán. Tuy rằng ngoài miệng nói nhẹ nhàng, trong lòng vẫn nặng nề, ánh mắt anh làm lòng cô trầm xuống, bọn họ xem chừng ngay cả làm bạn bè cũng không được rồi.

Cảnh Hạo nhìn cô, ánh mắt thâm trầm, thật lâu sau mới duỗi tay ra nắm tay cô, “Một cái này còn chưa giải quyết tốt, đã chuyển sang cái khác?” Minh Quyên trừng mắt nhìn anh, tạm thời không nói gì.

“Có lẽ chúng ta nên thử xem.” Anh hiện tại không thể hứa hẹn cho cô điều gì, nhưng anh có thể thử không?
“Minh Quyên, anh hiện tại không thể cho em đáp án, em có trách anh không?”

Minh Quyên mỉm cười nhìn anh, trong lòng kích động, nhất thời rơi nước mắt, cầm chặt lại tay anh, “Em tin tưởng đáp án nhất định là đáp án em muốn.” Ít nhất anh còn nghĩ đến việc muốn thử, nếu buông tay người đàn ông này ra, cô nhất định sẽ hối hận, mà cô lại không muốn như thế!

Cảnh Hạo nhìn cô vừa khóc vừa cười, trong lòng ầm ập cảm động, đàn ông quả nhiên không nên làm cho phụ nữ rơi nước mắt!

—

Tối nay, vợ chồng họ Mạnh hẹn Cảnh Hạo và Minh Quyên cùng đến nhà ăn cơm.

Dịch Nam vừa tan tầm xong liền đến đón Hiểu Vụ đi siêu thị.

Hiểu Vụ về nhà bắt đầu chuẩn bị, Dịch Nam lo lắng đứng bên cô, không ngừng hỏi có cần anh giúp không? Hiểu Vụ cầm tay anh, áp lên mặt, “Dịch Nam, em mới mang thai một tháng, anh đừng lo lắng quá như vậy được không?”

Dịch Nam nhìn cô, ánh mắt dịu dàng, “Anh không lo lắng cho em thì lo lắng cho ai bây giờ? Anh chỉ hận không thể mang con dùm em.”

Hiểu Vụ cảm động kiễng chân, hôn lên môi anh một cái, Dịch Nam, em thật sự cảm động, thật sự.

Mạnh Dịch Nam nhìn mãi cho đến khi mặt cô rời ra, khóe miệng không khép lại được, Hiểu Vụ lại có thể chủ động hôn anh, liền mở cờ trong bụng, cúi đầu dùng sức hôn cô. Lộ Lộ, em nên chủ động nhiều một chút thì tốt.

Anh hôn vừa mãnh liệt lại vừa vội vàng, Hiểu Vụ rất nhanh cảm thấy hơi khó thở, cô đấm ngực anh, anh, anh không cần phải kịch liệt như vậy, cô chịu không nổi.

Mạnh Dịch Nam rút cuộc buông cô ra, nhìn khuôn mặt cô đỏ bừng, môi sưng đỏ, trong lòng ý thức được mình đã lỗ mãng, nhẹ nhàng ôm lấy lưng cô, “Lộ Lộ.”

“Về sau không được dùng sức như vậy.” Lộ Hiểu Vụ đỏ mặt khẽ thở dốc, như thế nào mà chẳng chú ý gì cả.

“Tuân mệnh.” Mạnh Dịch Nam nghiêm mặt lại, tay giơ lên chào, giống như kiểu binh sĩ, cô cười lườm anh một cái, anh mới cúi đầu, “Về sau phải thật dịu dàng dịu dàng.” Sau đó lại hôn cô lên môi cô, vẻ mặt cười đắc ý.

Hiểu Vụ khẽ cắn môi, thật sự là không có biện pháp đối phó anh, đành cười nhẹ đẩy anh ra khỏi phòng bếp, “Không được đi vào.” Dịch Nam đứng ở ngoài cửa phòng bếp, thò đầu vào, “Anh đứng đây nhìn em.”

“Dịch Nam.” Hiểu Vụ đỏ khốc đỏ cười chống nạnh trừng mắt nhìn anh, anh mà còn quấy rầy cô nữa, xem chừng bữa tối sẽ biến thành bữa khuya.

“Được rồi, anh đi ra chỗ khác, nhưng nhớ rõ, lấy cái gì cao thì phải gọi anh.” Dịch Nam dặn dò hết rồi mới rời khỏi phòng bếp.

Hiểu Vụ cầm túi đồ ăn, nghĩ đến anh la lối như vậy là lại buồn cười, anh thật đáng ghét, nhưng mà, trong lòng lại ngọt như được rót mật, càng ngày cô càng thích đáng vẻ khấn trương của anh, thật đáng yêu!

—

Cảnh Hạo và Minh Quyên cùng nhau đến, Hiểu Vụ vừa nhìn thấy hai người, trên mặt lộ ra ý cười, xem ra thật sự là không cần phải lo lắng cho chị họ.

Cảnh Hạo tặng quà cho Mạnh Dịch Nam, bọn họ mua một đồng hồ dinh dưỡng, Dịch Nam liền mời hai người vào nhà.

Minh Quyên vào trong bếp giúp Hiểu Vụ, Hiểu Vụ cười nhẹ nói, “Xem ra, anh ta không còn ngốc nữa.” Người phụ nữ tốt như Minh Quyên mà không quý trọng, không phải ngốc thì là cái gì?

Minh Quyên cười gật gật đầu, “Em và Dịch Nam cũng OK?” Xem bộ dạng Hiểu Vụ rất thoải mái, xem ra bọn họ cũng đã hiểu nhau. “Chị họ, cảm ơn chị, chị nói đúng, thật ra trong những lúc như thế vợ chồng phải cảm thông lẫn nhau, thật ra Dịch Nam đối với em tốt lắm.” Hiểu Vụ nhớ lại hình dáng trẻ con của Dịch Nam, nhìn không được lại khẽ cười.

Minh Quyên dùng sức ôm vai Hiểu Vụ, “Hãy quý trọng tốt hạnh phúc của mình.” Nhìn Hiểu Vụ hạnh phúc, cô cũng yên tâm.

Kỳ thật, Minh Quyên khuyên Hiểu Vụ, vẫn là có tâm tư, cô biết chỉ có làm cho Lộ Hiểu Vụ hiểu được Mạnh Dịch Nam, dịu dàng ngọt ngào ân ái, mới có thể chặt đứt hoàn toàn vọng tưởng của Cảnh Hạo. Bằng không, tâm Cảnh Hạo thủy chung cứ đuổi theo Hiểu Vụ, cô sẽ vĩnh viễn không có cơ hội nắm lấy người đàn ông này. Cho nên nhìn Hiểu Vụ trở về bên Dịch Nam, cô cũng quyết định lại cho Cảnh Hạo một cơ hội, nếu thất bại, cô hoàn toàn cam chịu. Cũng may, cả bốn người bây giờ đều vui vẻ.

Cơm nấu xong, bốn người ngồi vào bàn ăn.

Đầu tiên, mọi người cùng nhau nâng chén chúc mừng Hiểu Vụ và Dịch Nam làm cha mẹ. Hai người uống rượu vang đỏ, Dịch Nam uống nước trái cây, Hiểu Vụ uống sữa.

“Dịch Nam, em nhớ chăm sóc tốt cho Hiểu Vụ, mau mau đi đăng kí một khóa tập huấn làm cha đi thôi.” Minh Quyên nhìn Dịch Nam ánh mắt không rời Hiểu Vụ, vui vẻ nhắc nhở.

“Đăng kí rồi, hai ngày nữa thì đi.” Dịch Nam cười bưng ly rượu lên, kính Cảnh Hạo, “Còn hai người thì khi nào hả?”

Cảnh Hạo và Minh Quyên mặt đỏ lên, xấu hổ, Minh Quyên vội vàng nói, “Em quan tâm bọn chị làm cái gì, lo cho Hiểu Vụ trước đi.” Nói xong, còn liếc Cảnh Hạo một cái.

“Hy vọng cũng có thể hạnh phúc giống như hai vị vậy.” Cảnh Hạo cười cợt chèn.

“Cố lên.” Mạnh Dịch Nam nhẹ nhàng cười.

Hiểu Vụ nhìn Mạnh Dịch Nam cùng Cảnh Hạo ngồi đối diện cười vui vẻ, trong lòng nhẹ nhàng thở hắt ra, vốn cô còn lo lắng Mạnh Dịch Nam để ý chuyện Cảnh Hạo đưa cô đi bệnh viện, xem ra Dịch Nam đã không còn để tâm đến rồi.

Dịch Nam đang uống nước trái cây, không biết là bị sắc hay sao, đột nhiên đứng dậy ho khụ khụ, lại còn đi vào trong bếp.

Hiểu Vụ khẩn trương bỏ đĩa xuống, “Dịch Nam, anh không sao chứ?” Rồi đứng dậy đi theo.

Dịch Nam chống tay bên bồn rửa ho, Hiểu Vụ vỗ nhẹ lưng anh, đưa cốc nước, “Có phải anh bị sắc không?”

Dịch Nam uống một hớp nước to, rồi buông cốc ra.

Hiểu Vụ vươn tay lau nước ở miệng anh, hơi hơi lo lắng. Dịch Nam cầm tay cô, ôm cô vào ngực, có cô lo lắng cho anh thật là tốt. Anh cười, nhìn chăm chăm mắt cô, từ từ cúi đầu xuống, “Em xem này em đến ăn mà cũng rút ra ngoài.” Nói xong, đầu lưỡi khẽ hạ xuống, xẹt qua khóe miệng cô, dịu dàng ngậm môi cô, tinh tế, lưỡi cũng nhẹ nhàng thâm nhập chiếm lấy hương thơm của cô. Hiểu Vụ vội vàng đẩy anh, lại bị anh nắm chặt tay, tiếp tục dịu dàng cắn, anh vô cùng yêu thích bộ dáng khẩn trương lo lắng của cô.

Khi Mạnh Dịch Nam buông Hiểu Vụ ra, mặt cô đã đỏ bừng, môi cũng sưng lên, thậm chí cả cổ cũng đỏ. “Em mà còn đáng yêu như vậy, là anh sẽ hạ lệnh đuổi khách đó.” Dịch Nam hạ sát nói ở bên tai cô.

Hiểu Vụ mặt lại càng đỏ lấy tay đẩy anh ra, xoay người ra khỏi bếp.

Cảnh Hạo và Minh Quyên vừa nhìn thấy Hiểu Vụ mặt đỏ tai hồng, liền lập tức hiểu được.

Mạnh Dịch Nam về mặt tỉnh bơ ngồi lại về chỗ mình, “Ngại quá, gần đây bác sĩ không cho uống rượu, bây giờ chỉ uống được nước trái cây.” Nói rồi thần nhiên nhìn về phía Hiểu Vụ cười, “Bà xã, anh cũng muốn uống sữa giống em.”

Hiếu Vụ mặt đỏ bừng đưa cốc cho anh.

DịchNam lại cúi mặt xuống, đòi uống cốc của cô. Hiếu Vụ nhìn Cảnh Hạo và Minh Quyên vẻ mặt như đang xem kịch vui, xấu hổ cực độ, khẽ cắn môi trông Mạnh Dịch Nam, mặt anh thì lại vẫn mỉm cười. Hiếu Vụ hết cách, giơ cao cái chén, đổ vào miệng anh.

Dịch Nam cảm thấy mỹ mãn liếm liếm môi, “Sữa ngon thật.”

Lộ Hiếu Vụ buông cốc xuống, tay thò xuống dưới gầm bàn, lặng lẽ vươn đến, khẽ nhéo đùi anh một cái, cảnh cáo anh đừng có quấy rối nữa. Thân thể Dịch Nam chấn động, đảo mắt liếc cô, vừa đúng lúc nhìn cô mặt đỏ bừng trông anh, bàn tay to bắt lấy cánh tay cô đang muốn thu lại, nhẹ nhàng bắt lấy, không buông ra.

Hiếu Vụ dùng sức lườm Dịch Nam, nhưng anh vẫn cười nhìn lại cô.

“Bà xã à, em muốn ăn gì? Cá nhé, được không?” Dịch Nam cầm đũa cẩn thận bỏ xương cá ra, gắp thịt cá đến tận miệng Hiếu Vụ, Hiếu Vụ đỏ mặt không mở miệng, “Sao vậy, không thích? Em không phải thích ăn cá sao? Ăn cá sẽ rất tốt cho đứa nhỏ.”

Hiếu Vụ đành phải há mồm ngậm miếng cá vào miệng.

Dịch Nam mỉm cười buông tay cô ra, ho nhẹ một tiếng, nhìn hai người đối diện đang ngẩn ngơ cười cười nói, “Hai người cũng ăn đi, Hiếu Vụ dạo này hay kén ăn, phụ nữ mang thai thường là hay như vậy.”

Cảnh Hạo và Minh Quyên cùng phụ họa theo, “Không nên kén ăn nha.”

Lộ Hiếu Vụ nuốt cá, trong lòng nuốt lệ, anh là cố tình muốn làm lúng túng trước mặt người ngoài hả? Hiếu Vụ ăn một bữa ăn vô cùng đau khổ dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của Mạnh Dịch Nam

—

Rốt cuộc sau khi tiễn Cảnh Hạo và Minh Quyên xong, Lộ Hiếu Vụ trừng mắt với Mạnh Dịch Nam, “Anh đang làm trò quỷ gì thế hả?”

Mạnh Dịch Nam cười đến thật giống hồ ly, vuốt nhẹ môi cô, “Anh đang làm mẫu cho bọn họ một đôi vợ chồng mẫu mực là như thế nào.”

“Anh thật là bệnh!” Hiếu Vụ dùng sức đấm ngực anh, cả tối anh cứ cố ý ân ân ái ái, đã biết da mặt cô mỏng, lại còn làm như vậy.

“Ai mượn ai đó có lòng quấy rối, dám mơ tưởng đến bà xã đáng yêu của người khác.” Dịch Nam mặt tối sầm lại, thanh âm cũng trầm xuống.

Lộ Hiếu Vụ nhìn anh, nhất thời chán nản, “Anh cố ý chọc giận Cảnh Hạo?”

“Anh ta còn chưa đủ tư cách đó.” Dịch Nam hừ mũi, buông cô ra, đi vào trong bếp, rửa bát.

Lộ Hiếu Vụ dờ khóc dờ cười dậm chân ở phòng khách, “Mạnh Dịch Nam!” Anh thật sự là quá nhàm chán rồi, nên mới có thể ý mời Cảnh Hạo đến để kích thích! Cô chưa bao giờ biết được anh lại làm ra chuyện nhàm chán đến thế.

“Bà xã à, hôm qua anh hỏi bác sĩ Tần.” Mạnh Dịch Nam ló ra từ trong bếp, vẻ mặt buồn bực, “Bác sĩ nói ba tháng đầu không được, em lo nghĩ cách mà an ủi anh đi.”

Lộ Hiếu Vụ hung hăng lườm anh, Mạnh Dịch Nam, an ủi anh, mơ à! Xong quay người lại về phòng!

Kết quả, Hiếu Vụ nói được thì làm được, quả nhiên không thêm an ủi anh! Mạnh Dịch Nam cuối cùng cũng ý thức được tối nay có phần hơi quá, bắt đầu vội vàng làm nhiệm vụ tỉ tê bên tai bà xã!

58. Chương 58: Vất Vả Nửa Cũng Chịu Được

Edit: Lâm Lâm

Beta: Hana

Lộ Hiểu Vụ mang thai tháng thứ hai.

Mạnh Dịch Nam bắt đầu lên mạng tìm kiếm thông tin, làm một quyển sổ tay để bắt đầu học tập các làm cha.

Nửa tháng sau, Hiểu Vụ bắt đầu nghén. Buồn nôn, chán ăn, hơn nữa dễ dàng mệt mỏi. Trưởng phòng thông cảm cô mang thai, cho cô giữa trưa được dùng sô pha của quản lý để nghỉ ngơi. Dịch Nam đôi khi cũng lo lắng, buổi trưa chạy đến thăm cô.

Thân thể Hiểu Vụ cũng không khỏe lắm, buổi tối thỉnh thoảng mất ngủ, Dịch Nam cảm giác cô nửa đêm lăn qua lăn lại, liền nhẹ nhàng vỗ về cô, dỗ cho cô ngủ mới đi ngủ.

Hơn nữa, thỉnh thoảng Hiểu Vụ lại buồn vô cớ, Dịch Nam liền đưa cô đi tản bộ.

Cả tháng này, Dịch Nam thật sự vất vả, mỗi lần nhìn thấy Hiểu Vụ mệt mỏi, trong lòng lại đau, chỉ muốn cục cựa mau ra đời để Hiểu Vụ không mệt mỏi.

.....

Cho dù Mạnh Dịch Nam có nhiều việc, anh cũng không bao giờ quên đưa Hiểu Vụ đến khám thai định kỳ. Hơn nữa mỗi lần bác sĩ căn dặn gì anh đều nghe rất cẩn thận, về nhà còn ghi vào giấy dán lên tường, nhắc nhở chính mình không được quên.

Hiểu Vụ mỗi lần nhìn thấy anh dặn dò mình bổ sung dinh dưỡng này, bổ sung dinh dưỡng kia thì luôn cảm động muốn khóc.

Dịch Nam ngẩng đầu, vừa nhìn đến Hiểu Vụ lại ngồi ở sô pha ngăn người giật mình nhìn anh, trong lòng nhẹ nhàng cười, Hiểu Vụ thật dễ dàng ngăn người, nghe bác sĩ nói phụ nữ mang thai dễ xúc động.

Dịch Nam đi qua đem cô ôm vào lòng “Lại làm sao vậy?” Mắt của cô đã hơi đỏ như muốn khóc đến nơi, này quả thật Hiểu Vụ thật dễ xúc động.

“Dịch Nam, anh thật tốt.” Hiểu Vụ duỗi hai tay, dùng sức ôm lấy thắt lưng anh. Chỉ có tình tế chú ý, mới có thể phát hiện trước đây thì ra chưa từng nhìn vào cái tốt của anh.

“Hiện tại mới phát hiện ra anh rất tốt sao?” Dịch Nam nhẹ nhàng cười, đem cô ôm ngồi ở trong lòng.

“Dịch Nam, em xin lỗi.” Hiểu Vụ đem mặt dán vào cổ anh cọ cọ, sau khi mang thai, cô đặc biệt không muốn rời xa anh, lại càng khát vọng có thể ở trong lòng anh. Anh thật ra vẫn rất tốt từ trước tới nay, chỉ là tại cô không thấy thôi

“Đúng là đồ ngốc, còn có cả đời cho em từ từ nhận ra những điểm tốt của anh.” Dịch Nam hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô. Ôn nhu đem tay xoa xoa lưng cho cô, cô vẫn thật gầy, cần bồi bổ thêm nhiều.

“Dịch Nam.” Hiểu Vụ cảm động gắt gao ôm cổ anh, trong mắt nhịn không được ướm át.

“Đừng khóc, trên mạng nói trong thời kỳ mang thai, người mẹ nên cười nhiều. Như vậy bé con sinh ra mới lạc quan, em không hi vọng tương lai con chúng ta sẽ như cái hũ nút đi” Dịch Nam nói giỡn với cô, nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt cô.

Hiểu Vụ sau khi mang thai thực sự rất dễ cảm động, có khi hai người đi ra ngoài tản bộ, nhìn đến con người khác đi học, cô đều si ngốc tưởng tượng hồi lâu, sau đó ôm lấy anh hỏi “Cục cựa còn bao lâu mới ra đời?” Kia ánh mắt của anh, nhìn xem thương tiếc không thôi, chỉ có thể ôm cô “Con ở trong bụng thì có gì hay, khẳng định so với em nó còn muốn đi ra hơn. Bởi vì con còn muốn nhìn thấy người cha đẹp trai người mẹ xinh đẹp đã tạo ra nó đi.” Hiểu Vụ bị anh nói đùa rồi cục cựa cũng nở nụ cười, tay vỗ vỗ bụng thì thảo “Cha con thực sự rất tuần tú!”

Dịch Nam vì muốn làm cho cô vui lên, liền thuê rất nhiều phim hài, cùng cô xem, mỗi lần nhìn đến cô khanh khách cười, anh vui mừng ôm cô vào lòng.

Khẩu vị Hiểu Vụ không tốt, đối với đồ ăn mà bác sĩ chỉ định cũng sẽ phản ứng. Mỗi lần hầu hạ cô ăn cơm tựa như dỗ trẻ con ăn, nhưng Dịch Nam mỗi lần đều thực kiên nhẫn, cô không muốn ăn, anh liền nói cục cứng trong bụng đang rất muốn nếm thử mấy thứ này, nếu cô không ăn, thì cục cứng sẽ không được ăn. Mỗi lần, Hiểu Vụ đều ngoan ngoãn đem đồ ăn ăn hết.

Có khi Hiểu Vụ ngủ gật, cả người tựa vào người anh ngủ. Dịch Nam đều nhẹ nhàng ôm cô lên giường, đau lòng nhìn cô vì bị nghén mà khuôn mặt tiêu tụy. Nếu như là người khác mang thai, khuôn mặt đều béo, nhưng mặt cô chẳng có chút biến hóa gì, khuôn mặt thậm chí còn gầy đi, mắt có vết thâm. Nhìn Hiểu Vụ như vậy. Dịch Nam sẽ đau lòng không thôi, phụ nữ mang thai, đàn ông không thể chịu đau hộ, chỉ có thể giảm bớt vất vả công việc nhà cho cô.

Ngẫu nhiên nhìn bộ dáng mảnh mai của cô, trong lòng vẫn rục rịch như cũ, nhưng là anh chỉ khẽ vuốt đến bụng cô sẽ dừng tay. Sau đó đến thư phòng tập tậ cho đến khi mệt, đem hỏa trong lòng phát tiết đi ra.

Khi anh nằm trên giường ôm Hiểu Vụ, trong lòng vẫn là nhịn không được muốn có cô, kề sát thân thể để giảm bớt chút tương tư. Nhưng cứ chạm đến bụng cô, tay anh lại trở nên ôn nhu. Người phụ nữ này là người anh yêu nhất, anh chịu một chút tra tấn, so sánh với sự vất vả của cô có tính là gì đâu? Mỗi đêm Mạnh Dịch Nam chỉ có thể ôm lấy Hiểu Vụ, ngửi mùi hương của cô mà dày vò đi vào giấc ngủ. (LL: Chẹp, tội anh quá...không nhịn được cũng cố mà nhịn...)

Phụ nữ mang thai, đàn ông cũng có trách nhiệm, cùng nhau vất vả.

.....

Ở công ty, Dương Mị Nhi cùng Giản Ngọc Đình nhìn đến phản ứng ốm nghén của Hiểu Vụ so với người bình thường thật vất vả, cũng đặc biệt chăm sóc cô. Có việc gì nặng đều tranh cướp giúp cô làm.

Có điều, hai sắc nữ này đúng là bản chất không thay đổi. Hôm nay như thế nào lại nói về vấn đề nhạy cảm.

“Hiểu Vụ, cô cùng chồng cô thật tốt, làm cho người ta hâm mộ đến chết.” Dương Mị Nhi vừa ăn cơm trưa, một bên vừa nhìn Hiểu Vụ.

Hiểu Vụ trừ bỏ mỉm cười vẫn là mỉm cười, hiện tại người khác khen Dịch Nam, lòng cô đều là vị ngọt.

“Hiểu Vụ, nghe nói là trước khi thai đủ ba tháng thì sẽ bị cấm dục, kia.... Chồng cô hẳn sẽ không nhịn được đi?” Giản Ngọc Đình cũng không nghĩ tới Dương Mị Nhi có thể nói đơn giản như vậy, cô luôn có thể nghĩ vấn đề một cách sắc bén.

Hiểu Vụ mặt bắt đầu hồng lên, Đây... làm cho cô biết trả lời thế nào?

“Đúng vậy, nghe người ta nói, đàn ông lần đầu ngoại tình đều là ở thời điểm vợ mang thai, Hiểu Vụ, cô nên cẩn thận, tuy rằng nói chồng cô thoát nhìn thực chung tình, nhưng đã là đàn ông thì... Hắc hắc, cũng không thể không đề phòng” Dương Mị Nhi cũng hát đệm thêm vào.

Hiểu Vụ miệng đầy cơm gật đầu liên tục, Dịch Nam sẽ không đi ngoại tình, anh vẫn luôn thực vất vả, cô biết.

“Tôi thấy phụ nữ nước ngoài vì phòng ngừa chồng đi ngoại tình bên ngoài, đều là giúp chồng bằng khẩu dân, nếu không chính mình giúp chồng cái kia...” Giản Ngọc Đình tặc cười một cái, Dương Mị Nhi liền hiểu được.

Hiểu Vụ nhịn không được trừng mắt nhìn các cô, trên mặt huyết áp không ngừng kéo lên, đã muốn vọt đến cực hạn, kính nhờ hai vị sắc nữ này, có thể không cần trước mặt của cô nói này nói nọ, làm ảnh hưởng đến cục cứng có được hay không. Hiểu Vụ cố nén lại, tiếp tục xúc một thìa cơm to .

“Đúng vậy, Hiểu Vụ, cô có giúp chồng cô đúng không đúng chứ hả?” Dương Mị nhi khẽ hỏi thẳng.

Hiểu Vụ cố nghiêm mặt nhìn phía cô, nói cái gì a? Không rõ.

“Chính là.... Cái đó đó.” Dương Mị Nhi hạ giọng thì thào vào tai Lộ Hiểu Vụ nói ra hai chữ kia rất nhanh.

Phốc, Lộ Hiểu Vụ phun cơm ra, mà ngồi ở đối diện Giản Ngọc Đình không thể tránh được tai ương (LL : * cười lăn lộn*)

A a, hai sắc nữ phát ra tiếng thét chói tai, cũng chưa nghĩ đến Hiểu Vụ phản ứng như vậy, Giản Ngọc Đình lại về mặt cầu xin nhìn đến quần áo bị dơ.

Hiểu Vụ một bên lau miệng, một bên bưng bát chạy nhanh. Cô quyết định, từ nay về sau rời xa hai sắc nữ đáng sợ này. Bằng không chỉ có tự làm hư mình, còn có làm hư cục cưng trong bụng.

.....

Đêm đó, Hiểu Vụ nằm ở trong lòng Mạnh Dịch Nam, không khỏi nhớ tới lời nói của hai người kia. Hiểu Vụ cắn cắn môi, cúi đầu hỏi “Dịch Nam, anh, anh có thể hay không...” Hiểu Vụ cắn môi nói không nên lời, bên tai đã nổi lên phần hồng.

“Cái gì?” Dịch Nam nắm nhẹ tay cô, nhẹ nhàng thưởng thức độ ấm của tay cô.

“Anh nhìn lâu như vậy, có khó chịu ...hay không?” Hiểu Vụ rốt cục lấp bắp đem nói cho hết lời.

Dịch Nam buông tay đang nắm tay cô ra, nâng mặt cô lên đối diện với anh “Em sao lại nghĩ đến chuyện này?” Cô vợ đơn thuần đáng yêu của anh tự nhiên lại chủ động quan tâm anh, này anh có nên cảm động một chút? Có điều, khẳng định là lại cùng ai nói gì đó, một mình cô không thể tự đứng nghĩ đến chuyện này.

Hiểu Vụ xụ mặt xuống, ngón tay nhẹ nhàng mà cầm lấy vạt áo anh, lầm bầm nói rất nhỏ “Các cô ấy nói khi người vợ mang thai, nếu chồng nhìn.... lâu lắm, dễ dàng.... Bên ngoài.” Nói xong đầu cô đã muốn dán vào ngực anh.

Dịch Nam vừa nghe, nhìn không được cười khê, ai lợi hại như vậy, tự nhiên có thể làm cho Hiểu Vụ hiểu được đạo lý này.

“Em nói anh sẽ làm sao?” Có điều, làm cho Hiểu Vụ lo lắng anh lảng nhãng bên ngoài là không tốt.

Hiểu Vụ cúi đầu, cô tuyệt đối tin tưởng anh, nhưng là chẳng phải anh sẽ rất khó chịu hay sao?

“Nhưng anh... rất khó chịu đi?” Hiểu Vụ mới nghĩ đến việc anh nhăn nhó chịu đựng cũng thấy đau lòng.

“Khó chịu khẳng định là có, nhưng vì em anh chịu được.” Dịch Nam nhìn bộ dáng do dự của cô. Trong lòng lại càng vui vẻ, cô càng ngày càng để ý đến cảm giác của anh.

“Dịch Nam, em.... Em..... nguyện ý giúp anh.” Hiểu Vụ mặt đã muốn nhuộm đỏ, mạch máu đều chạy nhanh, có thể biết cô trong lòng xấu hổ tới cỡ nào.

“Được?” Dịch Nam nhìn cô đã muốn xấu hổ đến nói không nên lời, bắt đầu có chút tò mò, cô tính giúp anh như thế nào?

Hiểu Vụ cố gắng nuốt, tay nhỏ bé chậm chậm theo ngực anh trượt xuống dưới, Dịch Nam nhìn cô đang cúi đầu, chỉ lộ ra chiếc cổ trắng, cảm thụ được bàn tay nhỏ bé của cô lung tung sờ, tiếng thở gấp gáp, thân thể cảm nhận sự nóng ấm ôn nhu của bàn tay cô, làm cho người anh căng thẳng. Hiểu Vụ chủ động như vậy, thật sự làm cho anh thụ sủng nhược kinh. Anh vừa rút tay lại, Hiểu Vụ liền tựa vào người anh, anh vuốt nhẹ tai cô, rồi cẩn thận vuốt ve eo cô, cô thì hướng bên hông anh mà ve vuốt.

Dịch Nam cảm thấy được bàn tay nhỏ bé của cô tiếp tục làm laonj, thanh âm không khỏi khan khan “Lộ Lộ, anh không muốn làm em bị thương.” Tay lại không nhìn được ôm cô vào trong ngực, hơi hơi ma sát khát vọng của anh.

Hiểu Vụ mắc cỡ đỏ mặt, ngửa đầu nói “Có phải hay không còn có thể.... Dừng miệng?” Kia thanh âm như tiếng gió nhẹ thoảng qua.

Dịch Nam vừa nghe, thân thể chấn động, nhất thời ngẩn đầu, giật mình trừng mắt nhìn cô “Lộ Lộ ?” Cô là thế nào biết được việc này. Tuy rằng thực lòng anh cũng muốn cho cô biết, nhưng là, bộ dáng của cô rõ ràng là chưa hiểu hết.

“Em hi vọng giúp anh khoái hoạt” Hiểu Vụ đem mặt chon trong lòng anh, tay ôm lấy cổ anh, nhìn bộ dáng khó chịu của anh, cô thật sự đau lòng.

Dịch Nam gắt gao đem cô ôm trong ngực “Được ôm em như vậy, anh cũng rất khoái hoạt.” Anh không muốn làm cô khó xử, cho dù có nhiều khoái hoạt cũng không thể bằng sự quan tâm của cô đối với anh, chỉ cần cô trong lòng quan tâm anh, đó chính là cảm giác hạnh phúc nhất.

Đêm đó hai người ôm nhau, triền miên hôn an ủi lẫn nhau, yêu nhau cho dù chỉ là cái ôm cũng đã làm cho trái tim mất hồn quanh quẩn.

59. Chương 59: Lý Do Đàn Ông Đối Tốt Với Bạn

Edit: Aoi

Beta: Hana buồn bã

Dưới sự che chở cẩn thận của Mạnh Dịch Nam, Lộ Hiểu Vụ rốt cục vượt qua khó chịu lúc đầu, tiến vào thời kì mang thai tháng thứ tư.

Phản ứng khi bắt đầu có thai của Lộ Hiểu Vụ giảm bớt, khẩu vị trở nên lớn hơn, có khi trong lúc đi làm cũng sẽ ngẫu nhiên cảm thấy đói bụng. Mạnh Dịch Nam thường hay đến siêu thị để mua đồ ăn vặt, đựng trong hộp tiện lợi. Mỗi ngày lúc đưa Lộ Hiểu Vụ đi làm, đều thay cô mang đến công ty, còn cố ý nhờ đồng nghiệp công ty chiều cô Hiểu Vụ nhiều hơn, nếu cô thích ăn cái gì khác, phiên toái bọn họ mua giúp cho Hiểu Vụ. (LTLT: ghen tị a...)

Dương Mị Nhi cùng Giản Ngọc Đình mỗi khi nhìn thấy Mạnh Dịch Nam ôn nhu, tâm liền say mê không muốn tỉnh, đồ mắt nhìn Hiểu Vụ, cô gái nhỏ này thật sự là rất hạnh phúc, không chỉ có được người đàn ông nhiều tiền anh tuấn, hơn nữa còn là một người chồng ôn nhu săn sóc, ông trời thật sự đem toàn bộ những điều tốt của đàn ông trên thế giới này tập trung hết lên Mạnh Dịch Nam, đưa hết cho Hiểu Vụ. Làm cho những còn đang đau khổ tìm kiếm tốt vệt lên cạn như các cô hâm mộ muốn chết!

Hiểu Vụ ăn không hết đồ ăn vặt, sẽ chia sẻ cùng mọi người, mỗi lần nghe được đồng nghiệp khen ngợi Mạnh Dịch Nam, tâm liền ngọt ngào muốn cười. Trước kia người khác hâm mộ cô, cô hoàn toàn không cho là đúng, thậm chí đang ở trong phúc mà không biết hưởng, còn chán ghét Mạnh Dịch Nam đối với cô rất bá đạo, hiện tại mới biết được đây chính là cách yêu của đàn ông cung Bọ Cạp, cô thực sự cảm giác được hạnh phúc.

Hiểu Vụ gần đây cảm nhận được cái thai đập một ít, ngẫu nhiên khi cô đang ngồi, có thể cảm thấy trong bụng khẽ động, Hiểu Vụ đưa tay nhẹ nhàng phủ lên cái bụng hơi nhô, trong lòng yên lặng cùng nói chuyện với cục cưng.

Cục cưng, con không phải đang nhớ tới ba ba? Ba ba nhất định cũng đang nhớ con a. Ba ba có đôi mắt to, cái mũi cao cao, môi xinh đẹp, tương lai con nhất định đẹp trai giống ba ba. Hiểu Vụ nhớ đến bộ dáng Dịch Nam đem Đỉnh Đỉnh đặt trên cổ, trong lòng sẽ vui vẻ sung sướng, tương lai anh nhất định cũng sẽ như vậy với con.

Đang suy nghĩ, Dịch Nam gọi điện đến đây. Lộ Hiểu Vụ cầm lấy điện thoại nói bộ, “Alô?”

“Đang làm cái gì?” Dịch Nam thanh âm ôn nhu vang lên.

“Suy nghĩ..... Cục cưng.” Hiểu Vụ mặt đỏ lên, thanh âm ép tới rất thấp, vừa rồi thiếu chút nữa thốt ra mà nói muốn anh. Nhưng thẹn thùng vẫn làm cô nói không nên lời, đổi thành nói muốn cục cưng.

“Lộ Lộ,” Dịch Nam thanh âm thoảng giơ lên, “Anh nhớ em cùng cục cưng.”

“Cục cưng vừa rồi cựa quậy,” Hiểu Vụ nhẹ giọng cười, “Có khi thằng bé biết chúng ta nghĩ đến nó.”

“Thằng bé động? Em có đau không?” Dịch Nam vừa nghe, trong lòng khẩn trương vội vàng quan tâm cô.

“Không đau, cục cứng động thật sự nhẹ, giống như là nói cho em biết, thằng bé tỉnh.” Hiểu Vụ cười dịu dàng, thanh âm cũng trở nên mềm nhẹ.

“Đúng, cục cứng nhất định cũng giống anh rất thương em, không muốn làm em vất vả.” Mạnh Dịch Nam ở đầu điện thoại kia nở nụ cười, hiện tại rất muốn được ôm lấy cô, cảm thụ động tĩnh nho nhỏ kia.

“Dịch Nam, em..... Cùng cục cứng đều nhớ anh.” Hiểu Vụ che miệng, thanh âm thấp gần như là lẩm bẩm. Cô thì ra muốn nói em nhớ anh.

Dịch Nam giật mình, ôn nhu cười khẽ, “Anh cũng nhớ hai người.” Hiểu Vụ gần đây thay đổi làm cho anh cũng thực vui vẻ. Bé con, thật sự là liều thuốc hòa giải giữa vợ chồng, hoàn toàn không giống lo lắng ban đầu của anh, là phiền toái nhỏ cảm tình ảnh hưởng vợ chồng, có con thật tốt.

Mạnh Dịch Nam hai ngày này đều phải ra ngoài công tác, trước khi đi đem Lộ Hiểu Vụ về nhà mẹ đẻ. Cha mẹ Lộ Hiểu Vụ vừa thấy con gái trở về, đều thật cẩn thận nâng đỡ, con gái hiện tại có thai hơn nữa là cháu ngoại đầu tiên, bọn họ có thể không khắt khe sao?

Minh Quyên biết Mạnh Dịch Nam không ở nhà, chủ động đến chơi cùng Hiểu Vụ. Minh Quyên đưa Hiểu Vụ đi dạo mấy cửa hàng trẻ sơ sinh, tính chọn chút quần áo cho cục cứng. Đi dạo một vòng, hai người tiến vào một cửa hàng bánh ngọt, nhân nhả nói chuyện phiếm.

“Hiểu Vụ, em nên ăn nhiều một chút, em xem em vẫn là hơi gầy.” Minh Quyên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn Hiểu Vụ, thân thiết nói.

“Em hiện tại đều ăn nhiều gấp hai, còn chưa đủ nhiều?” Hiểu Vụ mặt nhăn cái mũi, Dịch Nam kêu cô ăn, cha mẹ cũng làm cho cô ăn, cô sớm sắp thành con heo chỉ biết ăn.

“Gấp hai cũng không đủ, em hiện tại là ăn cho hai người, đương nhiên phải ăn nhiều a. Nào có ai mang thai mà gầy vậy.” Minh Quyên thầm oán, khó trách Dịch Nam lo lắng cho cô. (LTLT: mệnh lại thấy nhiều người có thai mà muốn giữ dáng như Lộ tỷ lại kh ęc a)

“Được, em cố gắng ăn là được chứ gì?” Hiểu Vụ cười gật đầu liên tục.

“Dịch Nam đi công tác mấy ngày?” Minh Quyên cười khẽ hỏi.

“Ba ngày, anh ấy không muốn đi, hận không thể đi rồi về ngay.” Hiểu Vụ nghĩ tới bộ dáng rất không tình nguyện của Dịch Nam thầm cười trộm, giống như người mang thai là anh vậy.

“Dịch Nam vì thương em, nhìn hai đứa như vậy, thật sự là vui vẻ.” Minh Quyên vui mừng nở nụ cười, Mạnh Dịch Nam đối với Hiểu Vụ thật sự là che chở.

“Chị cùng Cảnh Hạo thế nào?” Hiểu Vụ hỏi.

“Rất tốt, anh ấy thật ra là một người rất cẩn thận.” Minh Quyên cười khẽ, đàn ông như Cảnh Hạo một khi tập trung có thể nhìn ra bất đồng, anh đối với cô rõ ràng là quan tâm hơn so với lúc đầu.

“Chị thích là tốt rồi, hy vọng anh ấy có thể quý trọng chị.” Minh Quyên là người phụ nữ tốt, cô hẳn là cũng giống mình, sẽ đến được hạnh phúc.

“Hai ngày trước chị nhìn thấy một quyển sách, có chút thông tin. Đàn ông sẽ không vô duyên vô cớ đối tốt với bạn.” Minh Quyên nhẹ nói, thanh nhả cười, Hiểu Vụ nhìn Minh Quyên còn thật sự nghe.

“Cảm xúc sâu nhất đúng như tác giả nói, không có một người đàn ông nào cưới một người phụ nữ là vì muốn làm cho người phụ nữ đó hạnh phúc, đàn ông cưới bạn, là vì muốn làm cho chính anh ta hạnh phúc, khi anh ta cho rằng bạn làm cho cuộc sống anh ta hạnh phúc, anh ta sẽ đối tốt với bạn.” Minh Quyên hai tròng mắt trong sáng, trên mặt cười có loại tài trí thông suốt duyên dáng.

Hiểu Vụ chậm rãi nuốt từng lời Minh Quyên vừa nói, đàn ông cưới bạn là vì làm cho chính anh ta hạnh phúc.

Minh Quyên tiếp tục nhẹ giọng nói, “Nếu một người đàn ông không cần người phụ nữ hỗ trợ trong sự nghiệp, như vậy, phụ nữ nên ở nhà cùng trò chuyện chuyện phòng the với anh ta làm niềm vui, không ngại siêng

năng một chút.” Cô trước kia chính là tự nhận quá mạnh mẽ, mạnh đến nỗi đàn ông sẽ chủ động đến yêu thương, kỳ thật không phải, đàn ông một khi cho rằng những gì anh ta bỏ ra không thu được kết quả như ý, người đàn ông đó sẽ trở nên hẹp hòi, cũng không thể toàn tâm toàn ý đối tốt với mình nữa.

Hiếu Vụ kinh ngạc giương mắt nhìn hướng Minh Quyên, “Đàn ông là như vậy sao?” Cô chưa từng nghĩ tới vấn đề này, đàn ông đối tốt với một người phụ nữ là vì anh ta muốn cảm giác phụ nữ đối tốt với anh ta.

“Nghe nói tuổi tâm lý của phụ nữ kém 3 tuổi so với tuổi thực tế, cho nên phụ nữ sẽ có vẻ để ý dung mạo; Mà đàn ông lại không như vậy, tuổi tâm lý của đàn ông so với tuổi thực tế lại kém 13 tuổi, cho nên đừng nhìn đàn ông bề ngoài thành thực kiên cường, kỳ thật nội tâm bọn họ chính là một đứa trẻ. Mà tính trẻ con của bọn họ sẽ chỉ bày ra trước người phụ nữ họ thân cận nhất, khi còn nhỏ thì thân cận nhất là mẹ, sau khi trưởng thành thì thân cận nhất chính là vợ, bởi vậy bọn họ trước mặt vợ và hội nghị thường kỳ biểu hiện trình độ tính trẻ con khác nhau.” Minh Quyên nghĩ Cảnh Hạo trước mặt cô cũng dần dần đỡ xuống lớp nguy trang, chậm rãi thân cận, trong lòng cảm giác vui mừng sâu sắc.

Hiếu Vụ kinh ngạc nghe Minh Quyên nói đến đây hết thấy. Có điều ngẫm lại, Mạnh Dịch Nam khí phách cùng sự bướng bỉnh xác thực cùng bên ngoài không giống nhau, ngẫu nhiên còn có thể lưu luyến một cái ôm không rời, nghĩ đã thấy buồn cười. Trước kia cô sẽ cho rằng đó là sắc tâm của Dịch Nam, hiện tại xem ra, anh chính là thích thân cận với cô, phương thức thân cận hơi thân thiết một chút.

“Vậy làm thế nào để cho đàn ông vừa lòng?” Hiếu Vụ hiện tại bắt đầu quan tâm nếu như anh có thể khoái hoạt hơn.

“Nếu em muốn cậu ta đối tốt với em, trước hết toàn tâm toàn ý đối thật tốt với cậu ấy, đàn ông kỳ thật tựa như một đứa trẻ, anh ta lấy được bao nhiêu của em, thì sẽ hoàn trả lại gấp bội.” Minh Quyên cười khẽ, phụ nữ a, vẫn là không thể mạnh hơn, nếu muốn bắt lấy được trái tim đàn ông, quan trọng nhất vẫn là làm cho anh ta cảm thấy vui vẻ.

“Đối thật tốt với anh ta.” Hiếu Vụ thì thảo trầm ngâm, nghĩ Dịch Nam đối chính mình săn sóc, tâm cũng chậm chậm căng ra, cô sẽ đối thật tốt với anh.

“Có khi trả giá trước thường nhận được nhiều hơn.” Minh Quyên nhẹ nắm tay Hiếu Vụ, Hiếu Vụ đứng rất hạnh phúc, Dịch Nam không ngừng trả giá làm cho cô chậm rãi cảm động, chậm rãi mở rộng trái tim đáp lại anh.

Người yêu nhau vĩnh viễn không cần so đo ai trả giá nhiều ai trả giá ít, chỉ khi bạn toàn tâm toàn ý yêu đối phương, đối phương cảm giác thực sự hạnh phúc, tự nhiên sẽ đem tất cả toàn bộ yêu thương dồn vào bạn. Yêu, sẽ cố gắng yêu nhiều một chút.

—

Hiếu Vụ về nhà, tắm rửa sạch sẽ nằm lên giường, lăn qua lộn lại, bất tri bất giác lại nghĩ đến Dịch Nam. Ngẫm lại Dịch Nam đối với cô rất tốt, trong lòng càng cảm thấy ề ề, chính mình cũng không chủ động đối tốt với anh, nhưng anh vẫn kiên nhẫn bao dung.

Hiếu Vụ cuộn thân, mặc lên người bộ đồ tránh phóng xạ, từ trong túi lấy điện thoại di động ra, bấm điện thoại cho anh.

“Hiếu Vụ?” Điện thoại vừa thông suốt, thanh âm Dịch Nam liền nhảy ra, có chút vội vàng.

“Dịch Nam,” Nghe thanh âm vội vàng của anh, lòng của cô càng mềm mại đứng lên.

“Làm sao vậy? Không thoải mái? Sao giờ này em còn chưa ngủ?” Dịch Nam cảm thấy kỳ quái, khuya như vậy cô gọi điện thoại cho anh, sẽ không xảy ra chuyện gì.

“Em không sao.” Hiếu Vụ nằm ở trên giường, còn thật sự nghe tiếng của anh.

“Vậy có việc gì sao?” Thanh âm Dịch Nam từ từ hạ thấp xuống.

Hiếu Vụ cắn cắn môi, nhẹ giọng nói, “Em không ngủ được.”

“Có phải giường cứng quá không? Để anh bảo mẹ trải đệm giúp em.” Dịch Nam trong lòng buông lỏng, hoàn hảo không xảy ra chuyện gì.

“Không phải.” Hiểu vụ cái miệng nhỏ nhắn nhất đỏ, khóe miệng lại vì kiêu nở nụ cười.

“Cực cưng đá em?” Dịch Nam một chút, tiếp tục đoán.

“Không phải.” Hiểu Vụ tựa vào bên gối, nghĩ về mặt của anh, trong lòng dịu dàng lướt nhẹ.

“Kia không có việc gì, em đi ngủ sớm một chút, bằng không ngày mai lại ngủ gà ngủ gật.” Dịch Nam đau lòng dỗ cô, khi ở nhà cô cũng thường ngủ không yên, có phải tại không có anh bên người hay không, cô không ngủ được.

“Dịch Nam.” Hiểu Vụ cúi đầu gọi .

“Sao em?” Dịch Nam cảm nhận được thanh âm cô phóng nhẹ, cũng mềm theo.

“Em nhớ anh.” Hiểu Vụ thì thào nói.

Dịch Nam ở đầu dây bên kia ngây người, nhất thời trống rỗng, cô vừa rồi nói cái gì?

Một hồi lâu, Dịch Nam mới khụ một tiếng, cổ họng khàn khàn nói, “Hiểu Vụ, em vừa rồi nói cái gì?” Thanh âm anh có chút gấp gáp, anh đang kích động.

Hiểu Vụ cười, nhẹ nhàng nói, “Em nhớ anh, rất nhớ anh.” Cô không cần đem yêu thương giấu trong lòng, anh muốn sẽ nói cho anh, bằng không, anh làm sao biết được cô thương anh bao nhiêu.

“Lộ Lộ,” Dịch Nam kích động ở điện thoại kia đầu khê gọi, “Anh cũng nhớ em, lúc này rất muốn có thể ôm em thật chặt.” Thật sự là quá tuyệt vời, Lộ Lộ chủ động nói nhớ anh, anh nghe được trong lòng một không ngừng vui sướng, anh biết rõ Hiểu Vụ thẹn thùng cùng bảo thủ cỡ nào, câu nói này khó khăn bao nhiêu với cô.

Hiểu Vụ mặt đỏ nghe tiếng anh đầu kia gầm nhẹ, tâm lại ngọt ngào như bay lên.

Hai người cầm di động ngay tại chỗ anh em em, ngọt ngọt mật mật. Cuối cùng vẫn là Mạnh Dịch Nam không muốn Hiểu Vụ nghe điện thoại lâu, thúc giục cô buông điện thoại, hai người mới ngắt điện thoại.

Mạnh Dịch Nam gác điện thoại, hưng phấn ở trong phòng đi tới đi lui. Hiểu Vụ, em rất cực thành thật đối diện với lòng mình, đem tình cảm trong lòng phóng ra. Anh thật là vui, đợi lâu như vậy, rất cực chờ được Hiểu Vụ khai hóa.

Cứ nghĩ đến Hiểu Vụ lẩm bẩm nói nhớ anh, tâm liền nhanh chóng run rẩy, cái loại loại cảm giác vương bận nhớ nhung ai đó này, giống như có người rót canh hạnh phúc đầy trong trái tim, vừa nồng lại ngọt, làm tim anh tê dại quên cả đập. Anh hạnh phúc đến độ muốn nửa đêm điên cuồng hét lên!

Lộ Lộ, anh chỉ biết em nhất định sẽ yêu thương anh.

60. Chương 60: Mang Thai Cũng Có Thể

Edit: Hana

Tối thứ ba Mạnh Dịch Nam về đến nhà, đẩy cửa bước vào nhà có thể ngửi thấy hương vị quen thuộc, trong lòng nóng lên, Lộ Lộ, anh đã về. Hiểu Vụ không biết ở trong bếp làm gì, phát ra âm thanh rất nhỏ. Mạnh Dịch Nam đem hành lý đặt ở trên ngăn tủ giày, đi về phía nhà bếp.

Hôm nay Minh Quyên biết buổi tối Dịch Nam về nên đã cố ý đưa Hiểu Vụ về nhà. Hiểu Vụ đang đui nước, cô đoán anh sắp về đến nhà, cô muốn pha cho anh một chén trà nóng.

Dịch Nam nhìn bóng dáng Hiểu Vụ, trong lòng cảm động ầm ập, nhẹ nhàng đi đến, tay chậm rãi ôm thắt lưng cô từ phía sau, anh ôm rất nhẹ vì sợ làm cô sợ. “Anh đã về.” Miệng dán bên tai cô, dịu dàng nói.

Thân thể Hiểu Vụ khẽ run, Dịch Nam. Trái tim sung sướng nhất thời đập loạn, anh đã về. Hiểu Vụ vừa định xoay người, lại bị anh ôm chặt thắt lưng, cẩn thận xoa bụng cô “Hình như hơi lồi lên.” Thanh âm trầm

thấp mang theo gọi cảm khiến đầu vô loạn sóng. Anh quan tâm cực cực, mới về đã nhớ đến cực cực, cảm giác cảm động lặng lẽ len vào trái tim cô, nụ cười vui vẻ hiện lên, thanh âm mềm mại khẽ cất lên “Dịch Nam.”

DịchNamchậm rãi đem Hiểu Vụ xoay lại, mỉm cười nhìn vào khuôn mặt khiến anh nhớ nhung, ánh mắt bờ môi, tất cả, Lộ Lộ, anh rất nhớ em. Kích động trong lòng nhanh chóng chuyển hoá thành những nụ hôn, đôi môi ướt át nhẹ nhàng chạm đến cánh môi đỏ tươi kia, vị ngọt mềm mại mang theo hương vị của cô. Trong lòng Lộ Hiểu Vụ căng thẳng, nhanh chóng túm lấy áo anh, đón nhận nụ hôn của anh, từ từ xâm nhập, cảm giác quen thuộc khiến cô khẽ mở miệng, nhường chỗ cho đầu lưỡi linh hoạt tiến vào, đầu lưỡi liếm qua mọi ngóc ngách, đoạt đi hơi thở của cô, đem tất cả ngọt ngào của cô nuốt hết. Hiểu Vụ thở gấp, trái tim sớm đã không còn nhịp đập bình thường. Dịch Nam, người đàn ông bá đạo của em.

Dịch Namđã ăn cơm trên máy bay, Hiểu Vụ kỳ quái nhìn anh bước ra từ phòng tắm. “Anh không phải không thích ăn cơm trên máy bay sao?” Anh mỗi lần đi đều không thích ăn, anh nói những loại đồ ăn đó anh không nuốt được. Vì thế, bình thường khi anh về nhà đều là ăn đồ ăn cô làm.

“Anh ăn thử một chút, cũng không tệ, ít nhất có thể làm đầy bụng.” Dịch Nam lau lau tóc, đi đến bên Hiểu Vụ “Nếu anh còn đói, em sẽ làm đồ ăn cho anh.” Hiểu Vụ nghĩ đến lúc anh ăn những món kia sẽ cau mày, trong lòng không khỏi cười trộm. Dịch Nam vòng tay ôm cô ngồi bên giường, “Không cần, anh không muốn làm em mệt nên mới ăn rồi mới về mà.” Ánh mắt ôn nhu nhìn sâu vào mắt cô, vài ngày không gặp mà mắt cô có vẻ thâm, có phải không có anh ôm cô không ngủ được không?

Trái tim Hiểu Vụ tăng nhịp, ánh mắt bừng sáng, anh là không muốn cô mệt mỗi sao. DịchNam.

Dịch Nam nhìn đôi mắt đáng yêu của vợ yêu loé sáng, cảm động, ngón tay điểm nhẹ chóp mũi cô, tay chậm rãi ôm cô nhập sâu vào trong lòng, quyến luyến hôn lên trán cô. Cô vì anh mà vất vả mang thai, anh làm sao lại khiến cô vất vả nữa đây. Hiểu Vụ vòng tay dùng sức ôm lấy thắt lưng DịchNam, thật hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi trong tim chỉ có cảm giác này. DịchNam, em sẽ cố gắng trở thành một người vợ tốt.

Dịch Namở trong thư phòng nhìn đồng hồ, lần này đi công tác thu hoạch không ít, công ty vừa lập thêm hai chi nhánh mới. Đột nhiên cánh cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng và thanh âm mềm mại của Hiểu Vụ “Dịch Nam, đừng làm muộn quá nhé.”

DịchNambuông văn kiện, ngược mắt mỉm cười. Đột nhiên ngẩng đầu lên, chậm rãi nhìn về phía cửa phòng. Lộ Lộ.

Hai mắt DịchNambình tĩnh, yết hầu chuyển động, trong lòng giống như đang bị móng vuốt cào cào, Lộ Lộ, em, em sẽ không phải là muốn câu dẫn anh chứ?

Dịch Nambình tĩnh khuôn mặt trong suốt đang tươi cười của cô, miệng nhỏ khẽ mở, hai gò má khẽ hồng. Ánh mắt kinh ngạc dần dần hạ xuống, nhìn theo chiếc cổ mảnh khảnh, sau đó đến chỗ lõm của hai xương quai xanh, phần dây áo ôm lấy đường cong bờ vai gợi cảm, xuống thêm một chút nữa sẽ thấy bờ ngực trắng lộ ra phân nửa, do hô hấp khiến ngực cô như ẩn như hiện.

Trời ạ, anh cũng không biết Lộ Lộ mặc cổ chữ V lại gợi cảm như vậy, Ánh mắt chậm rãi nhìn lên, dán tại nơi đang nhanh chóng phập phồng kia, sau đó nhìn đến hai điểm nổi lên dưới lớp váy ngủ khiến anh không khỏi căng thẳng, hô hấp bắt đầu cảm thấy khó khăn, cơ thể như có một dòng điện cao thế đang chạy. Mạnh DịchNambỏ hít một hơi thật sâu, cô thì ra không mặc nội y.

Thân thể cương cứng của Mạnh DịchNambình tĩnh không nhúc nhích, ánh mắt tiếp tục xẹt qua, nhìn đến phần bồng hờn lên của cô. Ở góc độ này cũng không thấy nổi lên nhiều lắm, nhưng anh có thể cảm nhận được bụng cô đã lớn hơn. DịchNamkhó khăn nhắm mắt lại, hít thật sâu, chết tiệt, cô ấy đang có thai.

Trong lòng DịchNambình tĩnh như lửa đốt, máy móc nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, trong lòng không ngừng hít sâu, không cần nghĩ, không cần nghĩ, cố nhịn cố nhịn! Trong đầu đều là dáng người mê người của cô, anh đã gần ba tháng không gần gũi cô, mới nghĩ đến giọng nói yếu ớt như con mèo nhỏ của cô, hạ thân anh đột nhiên căng thẳng, anh thật sự muốn hung hăng ôm lấy cô.

“Lộ Lộ, em đi ngủ trước đi.” Dịch Nam hắng giọng nói, hai mắt căn bản không dám nhìn thẳng vào cô.

Lộ Hiểu Vụ nhìn Dịch Nam căng thẳng, trong lòng không ngừng then thùng, hai tay bối rối đan vào nhau. Miệng nhỏ khẽ nói “Dịch Nam, không có anh, em không ngủ được.” Ngượng ngùng khiến thanh âm của cô nghe càng nũng nịu hơn, giọng nói này lọt vào tai Mạnh Dịch Nam quả thật là một sự tra tấn dã man.

Lộ Lộ, anh sợ anh không nhịn được. Dịch Nam chậm rãi nhìn về phía Hiểu Vụ, trên mặt anh phiếm hồng, trong lòng không ngừng nhắc nhở bản thân phải kìm chế, nhưng ánh mắt vẫn lơ đãng liếc nhìn những đường cong mê người của ai đó. Anh khó xử thấp giọng “Lộ Lộ.” Anh hiện tại nếu ôm lấy cô nhất định sẽ khiến cô gục ngã, mạnh mẽ xâm chiếm, có điều vợ yêu đang có thai chính là cản trở lớn nhất trong lòng anh.

Lộ Hiểu Vụ nhìn anh hoàn toàn không có ý đứng dậy, cái miệng nhỏ nhắn lại tiếp tục nói “Vậy em đi ngủ trước.” Nói xong chậm rãi xoay người, miệng lầu bầu, thanh âm ai oán chậm rãi bay vào tai Dịch Nam “Cũng đã bốn tháng rồi, ai...”

Dịch Nam ngồi cứng ngắc trên ghế, mắt kính ngạc nhìn chằm chằm vào cửa, trong đầu vẫn vang lên thanh âm mềm nhẹ kia. Bốn tháng, bốn tháng, trong lòng Dịch Nam căng thẳng, rằm, anh vội vàng đứng dậy lao như bay ra khỏi phòng.

Trên bàn giấy tờ tung toé, người nào đó xem ra đã không còn cố gắng được nữa, ngay cả máy tính chưa tắt cũng không quan tâm.

—

Dịch Nam nhanh chóng vọt vào phòng ngủ, đứng bên giường nhìn Lộ Lộ, trái tim đập liên hồi, váy ngủ này thật quá tuyệt vời. Thì ra phần lưng khoét hình chữ V còn sâu hơn phần trước, trực tiếp để lộ ra phần lưng trơn mịn trắng bóng của cô.

Dịch Nam đến gần, nhẹ nhàng ôm thắt lưng Hiểu Vụ “Đã bốn tháng rồi sao?” Hiểu Vụ mặt hồng tai hồng nhẹ gật đầu, hai tay đang ôm lấy hông cô nóng bỏng, toàn thân anh hình như đều như bốc hỏa. Dịch Nam chậm rãi xoay người cô lại, ánh mắt chậm rãi nhìn lên ngực cô, nửa bờ ngực như kín như hở kia đúng là đang trêu đùa nội tâm điên cuồng của anh, anh vẫn có chút giấy dứa, có được không?

Hiểu Vụ hơi cúi đầu, tay nhẹ đặt lên ngực anh, nhịp tim mãnh liệt của anh truyền đến bàn tay khiến trái tim cô cũng đập mạnh hơn. Cô tinh tế nói “Em... em hơi bác sĩ Tần rồi, chị ấy nói... bốn tháng... là... là... có thể... có thể...” Thanh âm cuối cùng giống như tiếng gió, hoàn toàn không nghe rõ.

Trong lòng Dịch Nam căng thẳng, tay không tránh khỏi xiết chặt hơn, một tay nhẹ nhàng nâng khuôn mặt cô, khuôn mặt đỏ bừng này vẫn luôn là vẻ đẹp mà anh yêu nhất. Một Lộ Lộ bảo thủ lại hay xấu hổ, thế mà lại chủ động đi hỏi bác sĩ tần, có phải điều này chứng tỏ Lộ Lộ tình nguyện? “Lộ Lộ, anh nhịn lâu rồi.” Ngón tay Dịch Nam chuyển động, khiến cô nhìn thẳng vào anh “Thật sự là có thể sao?”

Lông mi Hiểu Vụ khẽ chớp, mặt càng lúc càng đỏ hơn, tuy cô rất ngượng nhưng cô cũng muốn để anh có thể vui vẻ, cô biết anh muốn ôm cô biết bao, vì thế ngượng ngùng gật đầu.

“Cho nên, đây là do em cố ý chuẩn bị cho anh sao?” ngón tay thon dài của anh khẽ chỉ vào đồ bảo hộ để nơi đầu giường, mặt chậm rãi tiến sát mặt cô.

Hiểu Vụ ngoài gật đầu thì đã không biết nói gì vì xấu hổ. Bảo cô nói thế nào đây. Nói cô đột nhiên lại nhớ đến cảm giác được anh ôm, dùng đôi môi như mang theo lửa nóng kia quấn quýt si mê hôn lên môi cô. Cô nói không được, nhưng khát vọng trong lòng cũng không thể vì thế mà giảm đi, cô không biết mình bị sao nữa, chỉ biết cảm giác cô đơn thật khó chịu, cô nhớ anh, nhớ đến mất ngủ, thậm chí trong mơ cũng muốn anh hôn cô, mọi lúc mọi nơi đều nhớ đến anh.

Cô lén lút đến gặp bác sĩ Tần mới biết được, phụ nữ chỉ cần trải qua những tháng đầu, tiến vào thời kỳ thứ hai, từ tháng thứ tư trở đi, vì trong cơ thể phụ nữ mang thai học môn nữ tính tình dục tăng cao hơn so với bình thường nên mới cảm thấy như thế. Nhưng có nhiều người lo lắng sau khi mang thai cơ thể sẽ không còn được như xưa nên cảm giác này không phát tác quá mạnh. Hiểu Vụ còn ngượng ngùng hỏi han chuyện sinh hoạt vợ chồng trong thời kỳ mang thai, bác sĩ Tần đều kiên nhẫn giải thích cũng như hướng dẫn cô những tư thế khiến cho không ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng khi vận động quá mạnh, có điều, ở thời

kỳ này cũng không nên vận động quá mạnh, và có quá nhiều kích thích về tâm lý. Đến gần thời kỳ sinh thì phải tiếp tục cấm dục, nếu không khả năng sinh non sẽ rất cao.

Hiếu Vụ cuối cùng cũng biết được, thời gian ba tháng đầu mang thai phụ nữ không được phép có quan hệ vợ chồng, sau ba tháng là có thể cho phép quan hệ với mức độ vừa phải.

“Lộ Lộ.” Dịch Nam kích động luồn tay ôm lấy hông cô, thật là vui, Lộ Lộ cuối cùng cũng đã quan tâm đến anh, chủ động gỡ bỏ sự bảo thủ trong lòng cô, anh chỉ nghĩ đến thôi trong lòng đã hưng phấn không ngừng.

—

Tắt đèn, Dịch Nam nhẹ nhàng ôm Hiếu Vụ đặt lên giường, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh cô, ánh mắt gắt gao khoá trên mặt cô, ngón tay nhẹ nhàng động chạm nụ hoa của cô. Một tay khác nhẹ nhàng vuốt ve đường cong khêu gợi trên cơ thể cô, lớp váy ngủ bên dưới váy ma sát vào người tạo một cảm giác cuồng nhiệt mê mông, đánh sâu vào lồng ngực.

Anh cẩn thận vỗ về, rất sợ mình nhỡ mạnh tay sẽ khiến cô bị đau, ánh mắt vẫn nhìn khuôn mặt cô, một tác thu tất cả hình ảnh xinh đẹp của cô vào trong mắt, người phụ nữ khiến anh yêu thương này càng ngày càng khiến anh không thể kìm chế. Anh cũng không dám hi vọng cô sẽ vượt ra được quan niệm truyền thống cổ hủ của cô, thậm chí lại nghĩ sự cổ hủ đó của cô thật đáng yêu, từ lâu anh đã quen rồi. Nhưng cô lại chủ động câu dẫn anh, thật sự điều này khiến máu trong người anh sôi sục. Nhưng trong lòng anh càng căng thẳng hơn, hành động cũng thông thả hơn, anh sợ bản thân quá cao hứng, hưng phấn sẽ làm cô bị thương. Vì thế cho dù núi lửa trong người anh đã sớm bùng bùng anh cũng vẫn không dám làm gì quá cuồng nhiệt.

Hiếu Vụ nhắm chặt mắt, toàn thân run rẩy, trên mặt mơ màng, bàn tay nóng bỏng nơi thất lưng hình như nhẹ nhàng thông thả hơn bình thường, thân thể cô có một loại cảm giác nóng rực điên cuồng chạy nhảy, nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng cao, ngay cả hơi thở cũng nóng rực, tim đập cuồng loạn khi cảm nhận được sự âu yếm của anh, miệng khô lưỡi khô, hơi thở đứt quãng. Dịch nam nhìn bộ dáng kiều mị của cô, trong lòng căng thẳng, đêm nay cô thật sự quá mê người. Dịch Nam cuối cùng không kìm lòng được, hôn thật sâu lên đôi môi đỏ sẫm của cô, thân thể kề sát, tay chậm rãi xoa xoa lưng, chậm rãi kéo dài nụ hôn.

Sườn Hiếu Vụ nằm lên cánh tay rắn chắc của anh, giọng nói đã không còn là của mình, tất cả đã bị ngọn lửa cuồng nhiệt của anh treu chọc, nuốt trọn, trong miệng, mũi hoàn toàn đều là mùi vị đầy nam tính của anh, trong lòng mềm mại, người đàn ông này chính là người đàn ông cô yêu nhất. Nụ hôn kéo dài đầy dẫy đưa và treu chọc kết thúc trong lưu luyến khi cả hai người gần như không thở nổi, Dịch Nam nuốt lấy vị ngọt trên môi cô, nhẹ tay đem cô dán lên người anh, hai cơ thể chậm rãi dính sát vào nhau. Lưng Hiếu Vụ ầm ập, cảm nhận được vật gì đó đang dựng thẳng cọ vào cô làm cô xấu hổ đến mức tai càng lúc càng đỏ bừng, anh đã sớm có phản ứng.

Hai tay Dịch Nam chậm rãi tiến về phía trước ngực cô, nhẹ nhàng cẩn thận xoa lên bờ ngực đầy đà, cách một lớp áo ngủ, đôi tay ma quái làm trái tim cô căng thẳng, thân thể không khỏi run rẩy, đôi tay tham lam của anh chậm rãi xâm nhập cổ áo, nhẹ nhàng phủ lên ngực cô, thanh âm khêu gợi vang lên sau tai “Hình như lớn hơn.” Cả người Hiếu Vụ ngượng ngùng rụt về phía sau, vì thế càng lúc càng tiến sát vào anh hơn, càng cảm nhận vật cứng rắn rõ ràng hơn. Một bàn tay khác của Dịch Nam nhẹ nhàng xoa gáy cô, xoa lưng cô, cố ý muốn cô thả lỏng người, tay từ từ trượt xuống.

Dịch Nam khẽ cắn đầu vai bóng loáng, tay vẫn tham lam nắm chặt ngực cô, khẽ cắn hõm vai cô, từ từ giúp cô cởi áo ngủ. Hơi thở Hiếu Vụ đứt quãng “Cái... ừm...” Dịch Nam ngừng hôn cô, môi chuyển dần lên tai “Lộ Lộ, không đắp chăn được không?” Toàn thân Hiếu Vụ run lên, mặt càng ngày càng đỏ hơn, tim đập càng lúc càng nhanh hơn, loạn nhịp, khẽ gật đầu. Đèn cũng đã tắt rồi chắc cũng không phải lo lắng. Trong lòng Dịch Nam kích động, được một tác lại muốn một thước. “Anh muốn bật đèn, anh muốn nhìn em.” Hơi thở nóng bỏng dán lên tai cô khiến tim cô càng lúc càng loạn nhịp. Hiếu Vụ xấu hổ đến mức muốn đem toàn bộ mặt mình vùi vào trong gối, nhẹ lắc đầu, mở đèn chắc chắn cô sẽ xấu hổ đến chết mất.

Dịch Nam khẽ nâng mặt cô, chậm rãi hôn lên “Anh muốn nhìn, Lộ Lộ?” Máu trong người Hiếu Vụ sôi sục, mí mắt không dám nâng lên, do dự nửa ngày cuối cùng thì thào “Mở nhỏ thôi nhé...” Dịch Nam hiểu được ý của cô, dùng sức hôn lên môi cô “Anh biết rồi.” Nhìn Lộ Lộ bảo thủ từng chút từng chút thoát khỏi vỏ bọc, trong lòng anh ngọt ngào giống như đang ăn kẹo mạch nha, ngọt đến tận sâu trong trái tim. Anh xoay

người bật đèn ngủ nơi đầu giường, một loại ánh sáng mờ nhạt chiếu vào giường, vẽ lên đường cong hoàn hảo mê người trên cơ thể cô.

Khi anh hạ gục được vật che đầy duy nhất trên người cô, máu trong người anh bắt đầu điên cuồng gào thét, vô số tinh linh dự vọng trong cơ thể chạy như điên, chiếc bụng hơi nhô lên của cô cũng khiến anh phát điên, thì ra phụ nữ khi mang thai lại có thể đẹp như thế. Dịch Nam khẽ xoa bụng mịn màng của cô, chậm rãi hôn lên nơi hơi lồi lên, nơi này đang ẩn chứa một sinh mệnh, là kết tinh tình yêu của anh và cô. Anh cảm động đến mức trái tim nhói đau, Lộ Lộ, cảm ơn em, cảm ơn em đã dùng món quà vô giá này đáp lại tình yêu của anh. Lộ Lộ cảm nhận được cái hôn nhẹ của anh trên bụng mình, chậm chậm mở mắt, nhìn mái tóc đen của anh dán lên người mình, trái tim khẽ cảm động, tay không khỏi khẽ vuốt tóc anh, thở nhẹ “Dịch Nam.” Dịch Nam ngẩng đầu mỉm cười, nhìn sâu vào mắt cô “Lộ Lộ, anh yêu em, thật sự rất yêu em.” Lộ Hiểu Vụ bỗng cảm thấy mắt cay cay, trong khoảng khắc nước mắt muốn rơi ra, nhìn thật sâu khuôn mặt anh tuần đang tươi cười kia, nghẹn ngào nói “Em cũng yêu anh.”

Dịch Nam chậm rãi nằm kề sát bên cạnh người cô, hai tay điên cuồng càn quét cơ thể trơn bóng của cô, mỗi cũng dán lên da cô. Anh cố gắng đè nén khát vọng, kiên nhẫn trêu chọc sự mẫn cảm ẩn dấu trong người cô, cuối cùng lập lại sự tra tấn đáng yêu kia, sự kích tình từng chút từng chút đưa cô lên đến đỉnh điểm của hạnh phúc, anh muốn yêu cô thật dịu dàng, để cô có thể cảm nhận rõ ràng tình yêu của anh.

Khi anh nằm nghiêng người, từ phía sau chậm rãi tiến vào, toàn thân Lộ Lộ run rẩy, cảm nhận được phần cơ thể nóng rực của anh khiến cô vừa thoải mái vừa khó chịu, miệng nhin không được thở hỗn hển. Hai tay Dịch Nam ôm chặt, nhẹ nhàng ôm chặt, hơi thở nặng nề thổi qua tai Hiểu Vụ “Lộ Lộ, kêu đi, anh thích nghe tiếng kêu của em.” Lộ Hiểu Vụ như được mở khoá, không thể kìm nén phát ra thanh âm kiều mị, toàn bộ căn phòng lúc này nồng đậm mùi vị hoan ái ngọt ngào.

Dịch Nam dùng sự dịu dàng nhẹ nhàng nhất yêu thương cô, cho đến một khắc cuối cùng kia không thể kìm nén được mà mãnh liệt rung động. Đối với Lộ Hiểu Vụ, thân thể cô lúc này so với ngày thường càng mẫn cảm gấp trăm lần, thật dễ dàng có thể đưa cô lên đến đỉnh điểm, từng đợt triều tình dồn dập hoàn toàn nốt trọn cô, huỷ diệt cô, cô thậm chí cảm nhận được cơ thể mình đang cuộn lại, cục cứng trong bụng giống như cũng động đậy, mà đôi tay rắn chắc của anh vẫn cẩn thận che chở cô.

Kích tình qua đi, khi hai người đã lấy lại sự bình tĩnh, Hiểu Vụ chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng nhận nhạo một cảm giác áp áp yêu thương, Dịch Nam và cô đều yêu thương cục cứng. Bởi vì đêm nay lần đầu tiên anh đã sử dụng áo mưa. Bác sĩ đã nói, chỉ có làm như thế mới không gây nguy hiểm cho cục cứng.

61. Chương 61: Duy Nhất

Edit: Hana

Ngày từng ngày trôi qua, bụng Lộ Hiểu Vụ càng lúc càng lớn, nhìn một cái là thấy ngay. Nhờ sự chăm sóc quá cẩn thận của Mạnh Dịch Nam khiến Hiểu Vụ cũng cảm thấy thoải mái và vui vẻ hơn.

Cha mẹ Dịch Nam vẫn thường gọi điện hỏi thăm Hiểu Vụ, cha mẹ Hiểu Vụ cứ ba ngày hai buổi lại qua giám sát, sợ Dịch Nam chăm sóc không cẩn thận. Cha mẹ Hiểu Vụ đều nghĩ, hai người này đều lần đầu làm cha mẹ khẳng định là chưa biết gì. Nhưng cha mẹ Hiểu Vụ đến được mấy lần đã cảm thấy an tâm. Họ không nghĩ rằng một người đàn ông như Mạnh Dịch Nam lại có thể có kiến thức về chuyện mang thai tốt như thế, mọi cái anh đều đặt Hiểu Vụ lên trên để chú ý cẩn thận. Nhìn đôi vợ chồng trẻ như vậy hai lão già cuối cùng cũng an tâm, hiện tại cũng chỉ thỉnh thoảng gọi đến hỏi han một chút.

Dịch Nam thật sự rất tốt, trong giai đoạn này, ngoài việc có thể cảm nhận cơ thể vợ biến đổi hàng ngày, sự che chở của Dịch Nam khiến Hiểu Vụ càng lúc càng không muốn rời xa anh. Cô cảm nhận sâu sắc được những gì Minh Quyên đã nói, đàn ông một khi có con ý thức trách nhiệm sẽ rất lớn. Hơn nữa gần đây ở công ty tuy có nhiều việc, có điều Triệu tổng thông cảm anh vì có vợ đang mang thai nên có chuyện quan trọng gì cũng tự mình xuất mã. Công ty mới khai trương rất thuận lợi.

Đường quan của Mạnh Dịch Nam rộng mở, có điều Chung Bình gần đây có chút thê thảm.

“Còn Chung Bình đâu, sao chưa đến?” Dịch Nam thấy Chung Bình đi đến muộn, không kiên nhẫn thúc giục. Trái tim anh giờ đây luôn đặt ở nơi khác, nếu không phải Vệ Đông oán giận thì anh đã sớm chuẩn mất rồi, anh không muốn để Hiểu Vụ ở nhà một mình, còn mình thì đi tụ tập với bạn bè.

“Có quỷ mới biết được cậu ta đang ở đâu, cả người giống như mất hồn, có đến tám phần là do cô nàng nào túm được rồi.” Vệ Đông uống bia, khoe miệng khê cười.

“Cậu ta sao vậy?” Dịch Nam nhướn mi, cũng một thời gian anh chưa gặp Chung Bình.

“Không biết, dù sao lần trước bao nuôi mất tiền, tổn thương trầm trọng.” Hàn Xa cũng cười theo.

“Người này chính là không thể rời xa phụ nữ, sớm muộn gì cũng có ngày bị đá.” Dịch Nam không nề hà lắc đầu, vẫn là vợ yêu tốt nhất.

“Đang nói ai đấy?” Chung Bình cuối cùng cũng xuất hiện, vẻ mặt mệt mỏi ngồi trên ghế, tiện tay cầm bình rượu lên tu một hơi. “Mấy người càng lúc càng giống bà tôi, mỗi ngày đều lầy bầy.” Ánh mắt thoáng nhìn Dịch Nam, khinh thường.

“Tôi giống bà cậu thì sao, càng sống thọ.” Dịch Nam khê cười, nhìn về phía Chung Bình. Tên này chắc có vấn đề, hai hàng mày nhíu chặt, nhất định là có chuyện phiền lòng “Có chuyện gì? Ai lại có tài làm phiền lòng cậu đây?”

“Trộm.” Ánh mắt Chung Bình khê nhướn, hờ hững cười lạnh.

“Trộm?” Thanh âm Dịch Nam cao hơn, Chung Bình mà cũng gặp phải chuyện này sao?

“Là nữ tặc đi.” Vệ Đông cười lạnh, buồn ly rượu.

“Thảo nào.” Dịch Nam cuối cùng cũng hiểu được ẩn ý đằng sau, trộm đụng đến Chung Bình không phải bị cậu ta đánh cho chết thì cũng bị làm cho thân tàn ma dại, chỉ có phụ nữ mới có thể khiến cho người nào đó phân tâm. Trong lòng Dịch Nam cười nhẹ, đáng đời, cuối cùng cậu ta cũng có ngày hôm nay, tốt nhất là sớm tìm một cô gái cho riêng mình đi.

“Đừng nói tôi, Hiểu Vụ gần đây thế nào? Mặt có bị sưng hay không?” Chung Bình buồn chán nâng chén rượu, đi gặp bạn bè tốt nhất nên quên mất chuyện bực mình trong lòng.

“Diên, mặt cậu sưng thì có, Hiểu Vụ không quá mập, bụng cũng rất đẹp, bác sĩ nói mẹ con đều khỏe.” Dịch Nam nhớ đến Hiểu Vụ trong lòng dịu dàng đi rất nhiều, khuôn mặt thoải mái cười tươi, ánh mắt hạnh phúc.

Ba người nhìn vẻ mặt sau mê của Dịch Nam nhin không được trọn mắt há mồm. Ai, từ một vương tử độc thân đến một người cha mẫu mực, vị trí đúng là có thay đổi, không thể rời khỏi vợ con quá ba bước.

“Mạnh Dịch Nam, cậu có thể không cần thế không, có vợ là giỏi sao?” Chung Bình tức khí càu lén.

“Sao? Không phục thì chờ cậu có vợ chúng ta tiếp tục đấu, chờ cậu có vợ chắc con tôi có thể chơi bóng rổ cũng nên.” Vẻ mặt Mạnh Dịch Nam đắc ý, bản thân so với Chung Bình đang có thể mạnh hơn.

Bốn người đang nói chuyện vui vẻ, đột nhiên bên cạnh khê vang lên tiếng gọi kinh ngạc “A Nam?” Bốn người đồng loạt nhìn về phía đối diện Dịch Nam và Chung Bình, có một cô gái cao gầy xinh đẹp đang đứng. Ngoài vẻ mặt đột nhiên biến đổi của Mạnh Dịch Nam thì ánh mắt ba người còn lại đều vụt sáng, oa, khuôn mặt thiên sứ, đáng người ma quỷ, thật sự là cực phẩm.

Mạnh Dịch Nam run sợ nửa ngày cuối cùng chậm rãi nói “Thanh Thanh.”

Cô gái ừa nghe đến tiếng gọi, nhất thời nở nụ cười, đôi mắt như nước nhu tình lưu chuyển “Đúng là anh, thật tốt quá.”

Chung Bình trừng mắt nhìn Mạnh Dịch Nam, tay khê túm quần anh, người này sao lại có thể quen một tuyệt sắc thể này mà không giới thiệu gì cho anh em thể hã. Dịch Nam cúi đầu, trừng mắt nhìn lại Chung

Bình, ánh mắt Thanh Thanh chuyển dần qua các vị trí, nở nụ cười quyến rũ, ba người còn lại nhất thời cảm thấy ngực căng thẳng, cơ gái này đúng là...

Mặt Dịch Nam trầm xuống, vỗ nhẹ vai Chung Bình “Em đi một mình sao?” Ánh mắt nhìn lướt ra phía sau người cô.

“Có muốn qua bên kia ngồi không?” Thanh Thanh nhìn lên phía tầng hai, mỉm cười mời Dịch Nam.

Dịch Nam cúi đầu nhìn Chung Bình, do dự không muốn đi.

“Không muốn sao?” Thanh Thanh hơi đẩy người về phía trước, khoé miệng khê nhếch.

“Đi đi, tôi sẽ không mách Hiểu Vụ đâu.” Chung Bình nhìn Dịch Nam sắc mặt trầm xuống, không buồn giới thiệu cô gái xinh đẹp trước mặt, khê đẩy tay anh.

Sắc mặt Dịch Nam khê biến, trừng mắt nhìn Chung Bình, sau đó lạnh nhạt cười với Thanh Thanh “Được.” Nhiều năm không gặp có gì không được.

Ánh mắt Chung Bình nhìn theo bóng Dịch Nam cùng Thanh Thanh đi lên lầu, “Cậu ta không phải không quen con gái sao? Mỹ nhân này ở đâu ra đây?” Người ở công ty Mạnh Dịch Nam Chung Bình đã sớm tìm hiểu qua, có thể xuống tay cũng đã làm, sao có thể để lọt lưới, không thể nào!!

“Không biết, nhìn bộ dạng Dịch Nam chắc hai người có quan hệ không bình thường.” Vệ Đông cười lạnh lùng, “Cậu cũng ác quá đi, cố ý nhắc đến Hiểu Vụ.”

“Hừ, đương nhiên, hiện tại Hiểu Vụ đang có thai, tên nhóc này dám làm chuyện có lỗi với Hiểu Vụ, tôi sẽ là người đầu tiên lột da cậu ta.” Chung Bình làm mặt hung thần, anh không phải vì chuyện Hiểu Vụ có bị tổn thương hay không mà bức mình, chẳng qua để lột cá lớn khiến anh bức mình thôi.

“A Nam sẽ không như thế.” Hàn Xa cuối cùng mở miệng “Có điều, cậu ta sao không giới thiệu một chút nhỉ, không hiểu nổi.” Hắc, thì ra ba người này đều cùng một dạng, thấy người đẹp là thèm nhỏ dãi.

—

Dịch Nam nhìn Tô Ngôn Thanh ngồi đối diện, từng nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa, không ngờ lại gặp lại.

“Em dạo này thế nào?” Cô thành thực, cả người toát ra phong thái yêu kiều làm cho anh thiếu chút nữa không nhận ra cô. Nếu không phải ánh mắt của cô chưa từng thay đổi, còn có giọng nói vẫn to như cũ, thì chắc anh sẽ không tin đây là cô.

“Rất tốt.” Tô Ngôn Thanh tự nhiên lấy một điều thuốc, châm thuốc, tao nhã thả một hơi “Còn anh?” Dung mạo anh biến đổi không nhiều lắm, nhưng nét thành thực của một người đàn ông trưởng thành đã sớm xóa đi nét thanh xuân tươi trẻ, nếu không phải vừa rồi nghe được tên anh, cô ngàn vạn lần cũng không nhận ra anh.

“Anh cũng rất tốt.” Dịch Nam cười nhẹ, anh thật sự hạnh phúc lắm, có một người vợ ngọt ngào, còn sắp có con nữa, “Anh đã kết hôn, ba tháng nữa sẽ làm ba ba.” Không thể phủ nhận, anh chính là đang giả vờ tự nhiên, sự xuất hiện của Thanh Thanh vẫn khiến lòng anh gợn sóng.

“Chúc mừng anh.” Tô Ngôn Thanh thở nhẹ một vòng khói, hai mắt khê nheo, nụ cười càng sâu hơn, sau đó đem thuốc dập đi “Ngại quá.”

Dịch Nam cười khê, “Không sao.”

“Chúng ta không gặp bao lâu rồi nhỉ?” Tô Ngôn Thanh ngồi thẳng lưng, hơi ngả về phía trước, đem thuốc lá dụi vào gạt tàn, cổ áo khoét sâu để lộ một đoạn cơ thể đầy dụ hoặc.

“Mười hai năm.” Dịch Nam mở mắt nhìn tay cô, vẫn tinh tế như thế.

“Thật là lâu.” Tô Ngôn Thanh ngược mắt nhìn anh, thật lâu, thời gian giống như ngừng trôi, trong lòng Dịch Nam căng thẳng, ho nhẹ một tiếng, vội vàng chuyển mắt.

“Em vừa về, đang định gặp mấy người bạn học cũ, mọi người hàng năm vẫn họp lớp đấy chứ?” Tô Ngôn Thanh nhìn bộ dạng xấu hổ của anh, nhẹ cười, chuyển đề tài phá tan không khí ái muội.

“Có.” Dịch Nam nhẹ gật đầu “Bình thường đều do Kiều Lập phụ trách tập hợp mọi người.” Lớp trung học của Mạnh Dịch Nam hàng năm đều có tụ tập, mỗi lần anh đều đi, có điều Tô Ngôn Thanh chưa lần nào xuất hiện, không ai biết sau khi cô tốt nghiệp đã đi đâu.

“Em về thăm nghĩ muốn gặp anh, không nghĩ lại có thể gặp dễ dàng thế này.” Tô Ngôn Thanh vẽ mặt sáng ngời, tươi cười như nắng.

Cả người Dịch Nam căng thẳng, ngược mắt nhìn về phía Tô Ngôn Thanh, vẽ mặt kinh ngạc “Thanh Thanh.”

“Con người đúng là tham lam, không biết chừng mực, liều mạng bay đi tưởng sẽ tìm được cái mới là rất tốt, có điều đi một vòng trái đất cuối cùng mới phát hiện thì ra cái tốt nhất đã bị mình bỏ lỡ.” Đôi môi xinh đẹp đỏ thắm của Tô Ngôn Thanh khẽ mở, thả một hơi thuốc, hô hấp nhẹ nhàng, giống như trong lòng có điều chưa xót lặng lẽ. Thanh Thanh, cơ thể Dịch Nam tê rần, ánh mắt của cô bị sương mù che khuất thật đẹp, một chút hồi hận nhợt nhạt ẩn ẩn hiện hiện. Trước kia trong từ điển của Tô Ngôn Thanh tuyệt đối sẽ không bao giờ có hai chữ hối hận.

“Anh hiện tại chắc đang rất hạnh phúc.” Tô Ngôn Thanh ngược mắt, nhìn sâu vào mắt anh, nhanh chóng thu liễm một chút hối hận trong mắt, thả ra một cái nhìn hâm mộ.

“Đúng vậy, cô ấy rất tốt.” Dịch Nam nuốt nước miếng, nhẹ nhàng mở miệng.

“Em đoán cô ấy nhất định không giống em.” Tô Ngôn Thanh cười khẽ, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt khoé miệng, ngả người về phía sau. Anh đã từng nói sau này sẽ không bao giờ tìm người nào giống cô.

“Cô ấy là cô ấy, là duy nhất.” Ánh mắt Dịch Nam sáng ngời, khoé miệng cười sâu, Hiểu Vực không hề giống bất kỳ ai.

“Anh từ bao giờ trở nên buồn nôn như vậy?” Tô Ngôn Thanh khẽ gắt, anh trước kia chưa từng nói lời ngon tiếng ngọt.

“Sau khi gặp cô ấy.” Dịch Nam nhịn không được nở nụ cười, đúng vậy, da mặt mình cũng dày thật.

“Em gặp cô ấy được không?” Tô Ngôn Thanh vô cùng tò mò, người có thể làm Mạnh Dịch Nam thay đổi đến thế này không biết là thần thánh phương nào.

“Không được.” Dịch Nam lạnh nhạt từ chối “Hiểu Vực không biết sự tồn tại của em.”

“Sao, anh sợ mối tình đầu của anh sẽ làm vợ anh sợ phát khóc?” Tô Ngôn Thanh cười khanh khách, biểu tình khấn trương của Mạnh Dịch Nam đúng là buồn cười quá, anh sao lại vẫn còn trẻ con như thế.

“Thanh Thanh, anh không muốn Hiểu Vực phải suy nghĩ.” Dịch Nam cười chân thành nhìn Tô Ngôn Thanh.

“Hiểu Vực, tên nghe rất êm tai.” Tô Ngôn Thanh tâm thần hoảng hốt, chậm rãi nói “Cô ấy thật sự hạnh phúc.” Nhìn vẻ mặt chân thành của Mạnh Dịch Nam, trong lòng Tô Ngôn Thanh chậm rãi thả lỏng, đối với sự bảo vệ của anh với vợ cô rất hâm mộ, anh so với trước kia càng lúc càng đàn ông hơn.

“Thanh Thanh, hi vọng em cũng hạnh phúc.” Dịch Nam chân thành nói.

“Em từng hạnh phúc.” Tô Ngôn Thanh thản nhiên nở nụ cười.

Mạnh Dịch Nam lái xe về nhà, nỗi nhớ Hiểu Vực so với bình thường mãnh liệt hơn. Vừa vào cửa, Dịch Nam khẽ gọi “Hiểu Vực, anh về rồi đây.”

Chỉ chốc lát, Hiểu Vực vách bụng bầu chậm rãi đi ra từ phòng ngủ. Dịch Nam nhìn thấy càng thêm khấn trương, thay giày, đi nhanh đến ôm Hiểu Vực vào lòng, đầu vùi sâu nơi hõm cổ cô, người cô tỏa ra hương thơm tự nhiên của cô. Dịch Nam lâm bầm, chậm rãi ôm chặt, hôn lên vai cô “Thơm quá.”

Hiểu Vực nâng tay ôm lấy cổ anh “Anh uống rượu?” Trên người anh phảng phất mùi rượu.

“Không có.” Dịch Nam ngẩng đầu, khẽ thả lỏng Hiếu Vụ ra “Anh chỉ uống nước trái cây, không tin em thử xem.” Nói xong đôi môi đã tìm đến môi cô, một mùi chanh thơm xâm nhập tràn ngập khoang miệng cô. Hiếu Vụ chỉ có thể ôm lấy cổ anh, mềm mại đón nhận nụ hôn ngọt ngào của anh. Cô càng ngày càng thích sự bá đạo, ôn nhu và mang theo sự độc chiếm một cách mãnh liệt của anh.

Cuối cùng khi Dịch Nam chậm rãi buông môi cô ra, nhẹ nhàng ôm lấy cô, chậm rãi nhắm hai mắt, hít thật sâu hương vị của cô, trong lòng khẳng định, Hiếu Vụ, em chính là duy nhất trong lòng anh.

62. Chương 62: Tin Tưởng

Edit: Tiểu Mót

Beta: Hana

Sau khi tan làm, Lộ Hiếu Vụ bỏ điện thoại xuống, cười hạnh phúc, Dịch Nam gần đây khá bận rộn. Đây đã là lần thứ hai trong tuần này Dịch Nam không trở về nhà ăn cơm chiều, tối nay anh nói là tụ họp cùng với bạn học trung học, anh dự định đưa cô về nhà trước rồi mới đi. Hiếu Vụ nhớ lại mấy hôm trước Minh Quyên vừa nói sẽ đưa cô đi mua đồ dùng trẻ con, cô nhu mì từ chối anh đưa về. Dịch Nam còn có chút lo lắng, Hiếu Vụ phải dịu dàng giải thích anh mới từ bỏ, đi thẳng tới chỗ họp lớp.

Hiếu Vụ ngồi ở dưới lầu công ty chờ Minh Quyên, một chốc sau thấy Cảnh Hạo từ trên lầu đi xuống, vừa nhìn thấy cô liền nho nhả cười, “Minh Quyên chưa đến à?”

Hiếu Vụ mỉm cười. “Còn chưa thấy đâu.” Trong lòng thầm nghĩ, Cảnh Hạo không phải sẽ cùng đi theo chứ. Vừa nói xong, đã nhìn thấy Minh Quyên đang đi vào trong đại sảnh, nhìn thấy hai người, mắt liền sáng rực, thấp giọng gọi một tiếng, “Hiếu Vụ, Cảnh Hạo.”

Hiếu Vụ nhìn hai người thân mật ôm eo nhau, hiểu ý cười, rõ ràng mình đã trở thành bóng đèn lần hai. “Có phải buổi tối hai người đã có hẹn đúng không? Nếu có chuyện, thì em xin phép về nhà trước.”

Minh Quyên nhướn mi, ôm vai Hiếu Vụ, “Có chuyện gì đâu, dù sao cũng đều phải đi ăn cơm dạo phố, rồi tán gẫu cùng nhau mà.” Nói xong nhìn Cảnh Hạo thản nhiên cười.

Cảnh Hạo cũng cười gật đầu, “Em đi một mình liền đã bắt đầu kêu chán.” “Đúng vậy đó, mà Dịch Nam sao lại để em ở lại đây thế này, cậu ta đâu?” Minh Quyên hơi lộ vẻ khiển trách.

“Anh ấy đi họp lớp với bạn, định đưa em đi nữa, nhưng lại nghĩ đến nhiều người thì có phần bất tiện, nên đành thôi.” Hiếu Vụ mỉm cười, anh không có bỏ cô, chỉ là bảo vệ cô mà thôi.

“Biết rồi biết rồi, ông xã em là biết quan tâm đến người khác nhất.” Minh Quyên không nhịn được cười, Hiếu Vụ bây giờ không chấp nhận được người khác nói xấu Dịch Nam dù chỉ một chút.

“Chị họ.” Hiếu Vụ xấu hổ kéo tay Minh Quyên, Cảnh Hạo ở bên cạnh cười nhẹ. Bọn họ thật ngọt ngào khiến cho người ngoài thật ghen tị.

—

Cảnh Hạo chở Minh Quyên và Hiếu Vụ đi mua sắm ở Plaza S, trước tiên ăn cơm ở trên tầng bảy, rồi mới chậm rãi đi dạo từ trên tầng xuống mua vật dụng cần thiết cho em bé. Dọc đường đi Minh Quyên thì đỡ Hiếu Vụ, còn Cảnh Hạo thì đi theo sao giúp xách đồ đạc. Hiếu Vụ mua một ít đồ dùng em bé xong, liền kéo Minh Quyên vào chỗ bán quần áo đàn ông, nói muốn mua quần áo cho Dịch Nam. Minh Quyên cùng Cảnh Hạo nhìn nhau cười, cô gái nhỏ này càng ngày càng biết quan tâm đến ông xã.

Hiếu Vụ chọn áo sơ mi và cà vạt, để đề phòng ngày lạnh, cô còn dự định mua thêm cả áo len. Minh Quyên cùng Cảnh Hạo cũng tiện thể chọn lựa vài món đồ. Hiếu Vụ nhìn Minh Quyên cẩn thận mặc áo giúp Cảnh Hạo, tâm không khỏi ngọt ngào, xem ra hai người bọn họ tiến triển không tệ, cuối cùng tảng đá lớn trong lòng cũng được buông xuống.

Hiếu Vụ đứng bên tủ kính, một bên chọn quần áo, nghĩ xem Mạnh Dịch Nam đã có chưa, xem chọn cái nào màu sắc phối được. Đột nhiên bụng khẽ động, Hiếu Vụ cúi đầu vuốt vuốt, “Sao vậy?” Chẳng lẽ cục cưng đã giúp cô chọn lựa sao? Hiếu Vụ một tay khẽ vuốt bụng, một tay cầm chiếc áo màu lam, “Màu lam không tốt?” Bụng bất động, Hiếu Vụ lại cầm lên chiếc áo màu hồng khác, “vậy màu hồng nhé, papa da trắng, mặc màu hồng sẽ làm sáng da.” Bụng đột nhiên hơi nhẹ nhàng động, gồ lên trong lòng bàn tay cô. Hiếu Vụ an ủi cái bụng, cầm áo đi về phía thu ngân, màu hồng thì màu hồng, cục cưng của cô chắc chắn lựa chọn đúng.

Gần đây, Lộ Hiếu Vụ vô cùng vui sướng. Bởi vì cô thường cảm thấy cục cưng trong bụng của cô cũng nghe được tin tức, trong lòng bất tri bất giác như cùng được chia sẻ, đây có phải gọi là mẫu tử tâm linh không nhỉ? Có khi, Dịch Nam đến gần cô vỗ về ghé sát vào bụng thì thảo, yêu cầu cho cha con nói chuyện với nhau. Cho nên, buổi tối thường có thể nhìn thấy cảnh tượng Hiếu Vụ nằm trên ghế sofa, Dịch Nam nằm úp sấp trên bụng cô, cùng nhau tiến hành đường thai. =.=!!!

Thanh toán xong, Cảnh Hạo vác theo túi lớn túi nhỏ đi vào thang máy cùng các cô xuống tầng.

“Có mệt không?” Minh Quyên cẩn thận kéo Hiếu Vụ, mắt nhìn xuống hai chân, bụng của cô càng ngày càng lớn, hai chân cũng phù thũng đi rất nhiều, giày cũng to ra rất nhiều.

Hiếu Vụ lắc đầu, mỉm cười. Vận động cũng tốt, đi từ từ thì sẽ không cảm thấy mệt. Bác sĩ nói, phụ nữ có thai nên vận động nhiều, như vậy sẽ giúp sinh sản tốt hơn. Cô bây giờ ở công ty cũng không dám ngồi lâu, ngồi lâu eo sẽ mỏi, đi lại còn thoải mái hơn. Dịch Nam rất đau lòng thường bảo cô ở nhà nghỉ ngơi, cô luôn mỉm cười cự tuyệt, hiện tại cũng không phải làm việc gì nặng, cô hy vọng đến hai tháng cuối cùng mới phải xin nghỉ. Cô muốn mình có một thân thể tốt thuận lợi sinh hạ đứa nhỏ.

Ba người xuống tầng một trung tâm mua sắm, đi về phía cửa lớn.

Plaza này thực ra là một building sáu tầng, tầng bảy trên cùng là khách sạn. Vì vậy có nhiều người vào khách sạn đi về phía thang máy. Minh Quyên cẩn thận ôm Hiếu Vụ đi theo sau Cảnh Hạo, thấy đoàn người đi vào trên tay cầm theo ô ướt sũng, một vài giọt nước còn đọng lại trên sàn. Minh Quyên nói nhỏ, “Hiếu Vụ, cẩn thận một chút, mặt đất trơn trượt.” Hiếu Vụ cầm tay Minh Quyên, cẩn thận đi về phía trước.

Cảnh Hạo dẫn cả hai ra cửa, “Hai người đứng đây chờ chút, anh đi lấy xe lại đây. Minh Quyên, trong túi có ô chưa? Nếu chưa có thì em đi mua đi.” Minh Quyên gật đầu, “Em không mang, em đi mua giờ đây.” Nói xong, Cảnh Hạo lập tức xách túi to túi nhỏ lập tức đi ra cửa lớn, Minh Quyên cẩn thận kéo Hiếu Vụ đi, tìm cho cô một chỗ trống bên cạnh thang máy, dẫn Hiếu Vụ ngoan ngoãn đứng im, cô đi một ô một lát rồi sẽ quay lại. Hiếu Vụ mỉm cười gật đầu, sau đó Minh Quyên mới xoay người rời đi.

Hiếu Vụ nhìn từng đoàn người ùn ùn kéo vào, nghĩ thời tiết hôm nay đúng là thay đổi như tính khí trẻ em, nói mưa liền mưa ngay được, không biết Dịch Nam có bị ướt không? Nghĩ nghĩ rồi cúi đầu, tay bắt giác khẽ vuốt cái bụng đang nhô cao ra, cục cưng, con có đang nhớ papa giống như mama không? Chúng ta mau mau về nhà được không? Về nhà là có thể nghe ba ba hát cho con. Trong lòng vừa nhớ đến, trên mặt nở nụ cười tươi rói.

Đột nhiên một âm thanh mềm mại truyền đến bên tai, cái tên quen thuộc kia làm lòng cô chấn động, Hiếu Vụ ngẩng mặt lên nhìn về phía phát ra âm thanh. “A Nam, mau, mau, thang máy đến này.” Hình ảnh trong mắt Hiếu Vụ rời rạc, ngưng tụ, rồi cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt anh tuấn, tâm đập thình thịch thấp giọng gọi, Dịch Nam, Dịch Nam. Chờ cho đến khi nói thành lời, cô mới phát hiện Dịch Nam đã đi vào thang máy, dần dần biến mất.

Hiếu Vụ kinh ngạc cup mắt xuống, từ từ nhớ lại một màn ban nãy, ai gọi Dịch Nam, Dịch Nam vì sao lại ở đây? Anh không phải đi họp lớp sao? Vừa rồi là tiếng phụ nữ, cô mới nhìn được nửa khuôn mặt, người phụ kia vội vàng vàng chạy, cô ta ăn mặc thật gợi cảm, cô nhớ mơ hồ trên thắt lưng váy lộ ra tấm lưng trần trắng bóc, dưới chân là đôi giày cao gót, hình ảnh đó khắc sâu trong tâm trí cô, chân người phụ nữ kia thật thon dài. Dịch Nam vội vàng đi vào thang máy, không thể nhìn được xung quanh, cho nên không thể phát hiện được Hiếu Vụ đang đứng ở một góc, mà cô chính là đang ngơ ngác đứng vuốt bụng.

Cô ta là ai? Cô ta là ai? Trong đầu Hiếu Vụ chỉ lơ lửng một dấu chấm hỏi.

“Hiếu Vụ, được rồi.” Minh Quyên khẽ gọi một tiếng khiến cho Hiếu Vụ đang thất thần chấn động, sắc mặt khẽ biến, Minh Quyên chạy nhanh đến ôm cô, “Sao vậy? Không thoải mái à?”

Hiếu Vụ dùng sức hít sâu, lộ ra vẻ tươi cười, “Không có việc gì đâu, chúng ta về đi.” Minh Quyên kéo cô đi về phía cửa lớn, Cảnh Hạo đã sớm chờ ngoài cửa.

Cảnh Hạo cùng Minh Quyên đưa Hiếu Vụ lên tầng, giúp cô sắp xếp đồ đạc xong, mới cùng nhau rời khỏi.

Hiếu Vụ chậm rãi đi về phía phòng ngủ, dùng nước nóng rửa mặt, thay quần áo, mới ngồi bên giường thở hổn hển. Ánh mắt bắt đầu lo lắng, Dịch Nam còn chưa về nhà.

Đang lúc Hiếu Vụ miên man suy nghĩ, cái bụng lại động đậy, trông giống như cái quả bóng nhỏ đang chuyển động, rồi dần dần biến mất. Hiếu Vụ nằm tựa ở trên giường, nhẹ vỗ về bụng, “Cục cưng, con làm sao vậy? Không vui à?” Đứa nhỏ hình như là nghe không hiểu được, không phản ứng gì, chỉ thèm nhúc nhích. Hiếu Vụ khẽ cười, “Có phải mẹ rất nhỏ nhen không, mới chỉ vậy đã tức giận. Nhưng quả thật mẹ hơi buồn, ba ba không ngoan.” Hiếu Vụ bĩu môi khẽ cầu nhàu, “Trẻ thế này rồi mà ba ba còn chưa về hát cho con nghe, là ba ba không tốt.”

Hiếu Vụ nhắm mắt, nhớ lại hình dáng người phụ nữ kia, rốt cuộc là ai? Dịch Nam tối nay đi họp lớp, chẳng lẽ cô ta là bạn học của Dịch Nam? Trời mưa, anh hảo tâm đưa giúp một đoạn đường, nhưng đưa người lẽ nào lại đưa vào khách sạn? Lẽ nào cô ta từ nơi khác đến? Trong đầu Hiếu Vụ toàn là dấu chấm hỏi, nhưng vấn đề càng nhiều, ngược lại bất an trong lòng lại giảm bớt đi một chút. Cô suy nghĩ lại, đúng vậy, người kia chính là bạn học của Dịch Nam, trời mưa đưa về là chuyện bình thường. Chẳng qua, người đó là một phụ nữ xinh đẹp thôi.

Hiếu Vụ mở mắt ra, nhận không được nở nụ cười, cô làm sao vậy? Một người ở nhà miên man suy nghĩ, cô làm sao có thể nghi ngờ Dịch Nam được? Cho dù cô đoán đúng hay không, cũng đều phải tin tưởng Dịch Nam, thật buồn cười mà. Nói không chừng tất cả đều chỉ là phán đoán của cô. Đột nhiên bụng lại động đậy, Hiếu Vụ cúi đầu xuống nở nụ cười, “Cục cưng, con cũng thấy mẹ ngốc đúng không? Được rồi, được rồi, mẹ sai rồi, không nên nghi ngờ ba ba. Được, ngoan nào, chúng ta cùng nhau chờ ba ba trở về.”

Buồn bực trong lòng tiêu tan, Hiếu Vụ mỉm cười đứng dậy, đem quần áo mới mua được hôm nay cất đi. Sau đó, đi vào phòng tắm, định tắm rửa, chờ Dịch Nam trở về.

Dịch Nam mở cửa nhà, mở đèn phòng khách, lén lút đi vào trong bóng tối, thì thấy ánh đèn hắt ra từ phòng ngủ. Dịch Nam thay dép đi vào, đứng tựa ở cửa, liền nhìn thấy Hiếu Vụ đang tựa ở đầu giường, khép hờ mắt nghe nhạc. Dịch Nam trong lòng ngọt ngào, khẽ gọi, “Lộ Lộ, anh đã về.”

Hiếu Vụ từ từ mở mắt ra, nhìn anh, nở nụ cười. Dịch Nam đi tới, ngồi trên đầu giường, cúi đầu khẽ hôn hai má cô, “Em mệt à?” Hiếu Vụ lắc đầu, “Không sao.”

Dịch Nam cười đứng lên, đi vào nhà tắm, định rửa mặt. Hiếu Vụ nhìn bóng dáng anh, trong lòng mỉm cười, tin tưởng quả nhiên là rất hạnh phúc.

Một chốc sau, Dịch Nam đã tắm rửa xong, quần áo cũng đã thay, liếc mắt nhìn mấy túi bên bàn trang điểm, liền đi qua nhìn, khẽ nhướn mày, “Em lại mua quần áo cho anh à?”

Hiếu Vụ tham lam nhìn anh, ánh mắt như dán trên mặt, “Vâng.” Vì sao nhìn mặt anh, lại có loại cảm giác hạnh phúc, là vì yêu sao? Vì yêu anh cho nên tin anh vô điều kiện.

Dịch Nam cởi quần áo ngoài ra, chỉ mặc một chiếc quần đùi ở trên người. Anh có thói quen về nhà chỉ mặc bình thường, không muốn đem tro bụi ở ngoài về nhà. Dịch Nam lấy bộ quần áo mới trong túi ra, ngắm nghía trước gương, “Mắt thẩm mỹ của bà xã đúng là rất tốt, anh mặc vào trong thật đẹp trai.”

Hiếu Vụ cười nhìn anh, nhìn bộ dạng đẹp trai đặc ý trông giống hệt đứa nhỏ vậy. Dịch Nam quay đầu lại nhìn, thấy cô mỉm cười ngọt ngào, tim đập thành thịch, bỏ quần áo xuống để trên ghế dựa, bước đến bên giường, ngồi xuống cạnh cô, bàn tay to kéo cô vào ôm trước ngực, đem đầu chôn chặt vào hương thơm mái tóc cô, “Lộ Lộ, em thật tốt.”

Hiếu Vụ căng thẳng, vừa ầm áp lại vừa ngọt ngào, tay khẽ nâng mặt anh lên, “Dịch Nam, em lúc nào cũng nhớ anh.” Còn chưa nói xong, đầu anh đã thẳng lại, chậm rãi ngẩng lên, Dịch Nam nhìn thật sâu ánh mắt Hiếu Vụ, vô cùng chăm chú.

Khóe môi Hiếu Vụ cong lên vẽ thành một nụ cười như vàng trắng non, bàn tay nhỏ bé khẽ xoa mặt anh, “Rất nhớ anh.” Cô quả thật rất rất nhớ anh, không có anh ở bên cạnh, loại cảm giác hư không cùng tịch mịch làm cho cô sợ hãi, trong căn phòng trống vắng đều tràn ngập mùi hương của anh, nhưng anh lại không có bên cạnh cô. Trong lòng vẫn ra vẻ thoải mái là đã buông nghi ngờ nhưng thực ra vẫn còn mơ hồ quẩn lầy, chỉ có giờ phút anh trở về, loại lo lắng này mới được biến mất, cô rất trông ngóng anh trở về.

Cổ họng Dịch Nam khô khốc, trái tim như bị sự chua xót ép chặt lại, tay căng thẳng, hôn cô thật sâu, dùng sức mà hôn cô để tiêu tan hết nỗi nhớ trong lòng. Anh làm sao có thể không nhớ cô được? Anh chỉ hận không thể bay đến bên cạnh cô, mặc dù khi Tô Ngôn Thanh đột nhiên dùng sức ôm sau lưng anh, nhưng trong lòng anh duy nhất vẫn chỉ nhớ mình Hiếu Vụ, người vợ đáng yêu xinh đẹp của mình.

Hiếu Vụ yếu ớt ôm lấy cổ anh, lưỡi quẩn quít dây dưa, ngực kịch liệt đập phồng. Anh lúc nào cũng bá đạo mà mãnh liệt, nhưng cô lại thích. Cho đến khi cô hô hấp khó khăn, Dịch Nam mới buông cô ra, tay khẽ vuốt ve đôi môi sưng đỏ, mặt đỏ bừng, luôn luôn làm cho anh động tâm.

Dịch Nam ôm Hiếu Vụ song song tựa vào đầu giường, bàn tay to khẽ vuốt bụng cô, chậm rãi mở miệng, “Tối nay là hộp lớp bạn học trung học.” Hiếu Vụ gồng đầu lên vai anh, im lặng nghe, khóe miệng khẽ cười hạnh phúc. Dịch Nam tiếp tục nói, “Bạn học trung học, rất nhiều người đã lập gia đình có con, mọi người nghe nói anh sắp làm ba ba, ai ai cũng chúc mừng. Nhìn mọi người đến dự đều mang theo người nhà của mình, anh thật ghen tỵ, nhưng chẳng mấy chốc rồi anh cũng nhanh được như thế.” Tay Dịch Nam căng thẳng, ôm chặt cô. “Năm nay, có một việc ngoài ý muốn, anh tình cờ gặp lại mối tình đầu của mình.” Anh cảm giác rõ ràng được Hiếu Vụ cứng đờ trong lòng anh, anh nhẹ nhàng vỗ lưng cô, tiếp tục nói, “Mối tình đầu chính là bạn học trung học của anh, cô ấy tên là Tô Ngôn Thanh. Em có biết, tình yêu tuổi học trò thường mang nhiều phiêu lưu và nổi loạn, năm đó trường học và cha mẹ vì để chia rẽ bọn anh, mà tổn rất nhiều tâm tư.” Hiếu Vụ trong lòng thất lại, bọn họ là bị ép xa nhau? Dịch Nam cúi xuống, nhìn thấy mặt cô cứng lại, bèn cười khẽ, “Tô Ngôn Thanh là một nữ sinh rất lợi hại, không sợ trời không sợ đất. Tuổi khê khi nghĩ lại tình yêu thấy thật dài, nhưng thật ra bọn anh không phải bị trường bối tách ra, mà là bị đánh bại ở trong lòng. Cô ấy trước khi tốt nghiệp một tuần đã nói muốn chia tay, bởi vì cô ấy muốn xem thế giới bên ngoài, không muốn bị tình yêu ràng buộc.” Dịch Nam khẽ vỗ về lưng Hiếu Vụ, cúi đầu xuống, anh mới nói đoạn trước, chưa có nói đoạn sau.

Anh vẫn nhớ rõ buổi chiều mùa hè hôm ấy, Tô Ngôn Thanh khẽ hát chiếc cầm xinh đẹp nói với anh, “Em muốn bay đi tìm thế giới của riêng mình, tuổi thanh xuân của em không nên chỉ có một loại màu sắc thế này. Nếu khi em bay trở về, anh vẫn còn ở chỗ này, em sẽ tới tìm anh.” Anh nhớ cô tiêu sái quay người đi, thoải mái mà vẫy chào, đó chính là Tô Ngôn Thanh. Mộng ảo tuổi trẻ của anh, đã bị một cái mỉm cười ngày hè đó kết thúc.

Tô Ngôn Thanh đặc ý tùy tiện, tự do không bị ảnh hưởng đã khắc sâu vào Mạnh Dịch Nam, sau khi lên đại học, anh không dám tiếp xúc với nữ sinh giống như Tô Ngôn Thanh vậy, rất sợ lại một lần nữa, trở thành đối tượng bị vứt bỏ như vậy. Anh trong lòng chỉ ước mong tình nhân trong mộng của mình, là người dịu dàng, nhỏ nhỏ bảo thủ, mang theo chút thẹn thùng, dễ dàng khiến cho anh muốn bảo vệ. Nhưng dạng con gái này ở đại học đã sớm bị tuyệt chủng, ít nhất xem đám bạn gái hào phóng của Chung Bình, anh đã sớm thất vọng rồi, chỉ có thể ngồi than thở mà thôi.

(Tiểu Mót: Sở thích anh độc đáo ghê =.=)

Nhưng vận mệnh đều rất công bằng ọi người, lấy đi của bạn một thứ này, sẽ trả lại cho bạn thứ khác. Mà Lộ Hiếu Vụ, đúng là báu vật quý giá nhất Thượng Đế ban tặng cho anh! Mỗi khi đêm khuya tình giấc, nhìn thấy khuôn mặt cô bình yên ngủ bên cạnh, trong lòng anh sẽ thỏa mãn một chút, cô gái nhỏ thẹn thùng này luôn làm cho anh bận tâm nhất, cô ngoan cố bảo thủ, ý nghĩ cổ quái làm cho anh vừa tức vừa cười, nhưng mỗi lần suy nghĩ sâu xa, anh lại nhìn không được đem cô giữ thật chặt. Cô chưa đủ yêu anh, nhất định là do anh còn chưa thể hiện đủ với cô, nhưng dù sao vẫn còn cả đời, anh không tin lại không thể làm cho cô yêu anh!

“Dịch Nam, có phải cô ấy rất xinh đẹp không?” Bàn tay nhỏ bé của Hiểu Vụ khẽ vẽ trước ngực anh.

“Đẹp. Là loại đẹp làm đẹp mắt đàn ông.” Dịch Nam cười khẽ, “Anh phát hiện anh già đi, nhìn cô ấy, cảm thấy rất áp lực.” Chắc Hiểu Vụ thuộc loại điềm tĩnh dịu dàng? Có lẽ vậy.

Hiểu Vụ ngẩng mặt lên, nhìn Dịch Nam, “Hôm nay em nhìn thấy hai người.” Cô không nghĩ giấu diếm, cũng không muốn giấu diếm, cô đã sớm hiểu được, còn có cái gì cần phải giấu diếm đâu? Mặc dù sự thật Tô Ngôn Thanh là mối tình đầu khó có thể thay thế, nhưng cô ấy dù sao bây giờ cũng chỉ còn là kí ức, trong lòng hiện tại bây giờ chỉ có một, chỉ có thể có một, là chính cô, vợ của anh!

Dịch Nam ngẩn ra, nhú mồm nhìn cô.

“Buổi tối, em cùng chị họ, Cảnh Hạo đi mua sắm ở Plaza S.” Hiểu Vụ bĩu môi, anh không phát hiện được cô, chuyện này vẫn làm cho cô hơi khó chịu.

“Em sao không gọi anh?” Dịch Nam căng thẳng, giữ chặt cô. Cô nhất định đã nhìn thấy cảnh anh và Tô Ngôn Thanh vào khách sạn. “Sau khi họp xong, trời đột nhiên mưa, anh nghĩ cô ấy về sẽ không dễ, cho nên không từ chối mà đưa cô ấy về khách sạn.” Dịch Nam trong lòng nhảy dựng lên, cái ôm ngoài ý muốn kia không cần phải nói. Bởi vì khi anh kiên định từ chối, vẻ mặt Tô Ngôn Thanh vụt sáng, anh biết cô đã hiểu được, bởi vì cuối cùng cô nói với anh một câu, “Chúc vợ chồng anh hạnh phúc.”

Hiểu Vụ nghe xong, ôm anh cười khẽ, “Em không chất vấn anh.” Ánh mắt giảo hoạt, tuy ngoài miệng nói rằng không hỏi, nhưng trong lòng đã sớm tự hỏi vô số lần. Tốt lắm, bất kể trong lúc đó Dịch Nam cùng với Tô Ngôn Thanh đã phát sinh cái quái gì, cô cũng sẽ không truy vấn. Cô tin tưởng anh một chút, sẽ giữ được trái tim của anh, cái này đủ để đánh bại mối tình đầu!

Dịch Nam cảm động ôm chặt Hiểu Vụ, “Nhìn cô ấy, anh mới phát hiện được mình may mắn cỡ nào.”

Ai đó bỏ qua nhất định sẽ là tiếc nuối, có lẽ nó chỉ là sự chuẩn bị nhỏ nhỏ để tiến tới sự hoàn mỹ. Trải qua khảo nghiệm nhỏ lần này, tình cảm hai người không gì phá nổi, Hiểu Vụ cũng học được cách chia sẻ suy nghĩ lòng mình với Dịch Nam. Hôn nhân chính là một quá trình học tập, đem hai cá thể ràng buộc nhau suốt cả cuộc đời, có biết bao nhiêu vấn đề rắc rối? Nhưng chỉ cần hai người nguyện ý chia sẻ cảm thông, thì đâu còn gì đáng sợ?

63. Chương 63: Ngoại Truyện 1: Nhật Kí Trưởng Thành Của Tiểu Bạch Thỏ

Edit: Aoi

Beta: Hana

Lộ Hiểu Vụ, mười ba tuổi

Lộ Hiểu Vụ vẽ mặt quần bách đứng ở ven đường, không biết làm sao níu lại váy của mình. Hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng nhăn nhó đến sắp khóc.

“Bạn học, cần giúp không?” Một nam sinh nhả nhận cười xe đạp đứng bên cạnh cô.

Lộ Hiểu Vụ mặt đỏ lên, lắc đầu, cô..... Không biết nên nói như thế nào.

Bạn học kia vừa thấy vừa thấy cái túi sách của cô gắt gao che mờ, trong lòng liền sáng tỏ, vỗ vỗ yên sau xe, “Đi lên, tớ đưa cậu về.”

Lộ Hiểu Vụ cắn môi dưới, sợ hãi trừng mắt nhìn nam sinh, cô không biết cậu ta, mẹ nói không thể tùy tiện cùng người xa lạ nói chuyện. (LTLT: bé ngoan a~)

“Tớ cũng học lớp 6.” Cậu ta lấy ra cái thẻ học sinh trong túi tiền, Lộ Hiểu Vụ trong lòng khản trương thoáng giảm bớt.

“Đi lên đi, cậu..... Như vậy phải nhanh về nhà.” Nam sinh nhìn cô mặt đã muốn đỏ bừng, có chút lo lắng.

Lộ Hiểu Vụ xoắn xoắn cái túi sách, do dự có nên lên hay không, nhưng là, cô hiện tại, thật sự thật sự rất khó chịu.

Từ lúc xế chiều, bụng cô bắt đầu đau nhức, kết quả đi WC, hoảng sợ phát hiện phía dưới đổ máu. Lộ Hiểu Vụ bị hù chết, không dám nói cho người nào, cuối cùng từ tiết học đầu tiên cứ như vậy chôn chân tại chỗ ngồi, không dám nhúc nhích. Nhưng là, cho dù cô không động đậy, máu vẫn liên tục chảy ra, cô nhất định bị nhiễm bệnh.

Khi tan học, cô đứng lên liền nhìn thấy vết máu nhàn nhạt trên ghế, cô vội vàng dùng khăn lau nửa ngày, tay sờ sờ, trên váy có chút cảm giác ẩm ướt, cô..... lên cả váy. Cô ngồi lại trên ghế, chờ tất cả mọi người đi rồi, cô mới dùng túi sách che khuất mông, chậm rãi đi ra trường học.

Nhưng là, cô vừa đi, một bên cảm giác máu chậm rãi chảy ra, Lộ Hiểu Vụ sợ tới mức muốn khóc, cô..... Có phải hay không sắp chết?

Cuối cùng, cô vẫn là làm cho nam sinh kia chở về nhà, ngồi yên sau xe cậu ta, ít nhất không cần lo lắng bị người nhìn thấy bộ dạng quần bách.

“Lộ Hiểu Vụ, cậu ta ai vậy?” Vào đến cổng, mẹ liền đen mặt chất vấn cô.

Lộ Hiểu Vụ sợ hãi hạ thấp mắt, “Học trưởng ở trường.”

“Cậu ta vì cái gì đưa con về?” Mặt mẹ càng đen.

“Con..... Sinh bệnh.” Lộ Hiểu Vụ rốt cục lớn tiếng nức nở, “Mẹ, con chảy rất nhiều máu.....”

Mẹ sững sốt, rất nhanh phản ứng lại, quay người Lộ Hiểu Vụ lại, trên váy cô đã nhiễm vết máu rất lớn. Mẹ vội vàng đưa Lộ Hiểu Vụ vào phòng tắm, bảo cô tắm nước ấm.

Chờ Lộ Hiểu Vụ tắm rửa xong đi ra, mẹ đưa cho cô một bao này nọ, Lộ Hiểu Vụ cau mày, là thuốc sao?

“Băng vệ sinh, về sau chảy máu, dùng cái này đệm lên.” Mẹ lấy ra một miếng, làm mẫu cho cô xem.

Lộ Hiểu Vụ cái hiểu cái không chỉ gật đầu, thì ra cô thật sự sinh bệnh.

“Con trưởng thành, tháng sau kinh nguyệt. Nhớ kỹ, về sau tuyệt đối không để người khác biết.” Mẹ nghiêm mặt, dạy cô.

Lộ Hiểu Vụ gật gật đầu, thật sự hạo nhiên, tuyệt đối không thể nói cho bất luận kẻ nào.

“Lần sau, không được tùy tiện ngồi xe nam sinh.” Mẹ đột nhiên nhớ tới nam sinh đưa cô về.

“Vâng.” Lộ Hiểu Vụ ừ ừ gật gật đầu, cô hôm nay rất sợ hãi.

“Con gái thì nhất định phải rụt rè, tuyệt đối không thể học Tiểu Ngọc nhà đối diện, nghe không?” Mẹ ẩn ẩn vai Lộ Hiểu Vụ, nghiêm khắc dặn.

“Nghe được.” Lộ Hiểu Vụ trong lòng chợt lạnh, cô cùng Tiểu Ngọc như thế nào lại giống nhau được. Tiểu Ngọc nhà đối diện, mẹ nhắc tới chính là khinh thường, mới học sơ trung năm thứ hai, liền yêu sớm, còn sẩy thai, rất khủng bố!

“Ở trường học cũng không được cùng với nam sinh nói chuyện.” Mẹ nhìn chằm chằm bóng dáng Lộ Hiểu Vụ đi vào phòng, trịnh trọng thông báo.

Bởi vì ba là đội trưởng đội địa chất, hàng năm bốn ba bên ngoài. Mẹ đối với Lộ Hiểu Vụ giáo dục vô cùng nghiêm khắc, rất sợ không cẩn thận một cái, Lộ Hiểu Vụ sẽ học cái xấu.

Lộ Hiểu Vụ trừ bỏ đến trường, bình thường đều ở trong nhà, rất ít khi hoạt động ngoại khóa. Ngay cả khi họ hàng đến chơi, những đứa trẻ khác có thể tùy ý nghịch đồ đồ chơi, đập cửa thành, cô vĩnh viễn chỉ có thể ăn mặc xinh đẹp đứng bên cạnh.

Mẹ yêu cầu cô phải ăn nói lễ phép, nhìn thấy mọi người đều phải chào hỏi, ngay cả bác quản lí dưới tầng, khi đến nhà cô đều phải chủ động chào hỏi. Khi nhận điện thoại vĩnh viễn đều phải nói, “Xin chào, tôi là

Lộ Hiểu Vụ, xin hỏi ngài tìm ai?” trước tiên. Thậm chí ngay cả lúc mỉm cười chỉ có thể lộ nhiều nhất tám cái răng, thanh âm khi nói chuyện cũng không thể lúc cao lúc thấp, vĩnh viễn đều là ngọt ngào. Trong học hành cũng chỉ cho phép đứng trong top 3, nếu cô có hơi rớt hạng, tuyệt đối về nhà chính là thảm họa.

Mẹ nghiêm khắc có tiếng, có một sự kiện để lại ấn tượng nhất trong kí ức Lộ Hiểu Vụ chính là, khi cô học lớp 5 tiểu học, có một buổi tối 12 giờ còn chưa ngủ, vụng trộm ngồi ở sô pha xem TV. Kết quả mẹ tắm rửa xong, bưng ly sữa đi ra, nhìn đến Lộ Hiểu Vụ còn chưa đi ngủ, liền chất vấn cô, “Như thế nào còn không đi ngủ?”

Cái miệng nhỏ của Lộ Hiểu Vụ bĩu môi, cãi một câu, “Mẹ không phải cũng chưa đi ngủ?”

Kết quả.....

Rầm, Lộ Hiểu Vụ liền cảm giác trên đỉnh đầu có một mảnh ẩm ướt, mẹ đem ly sữa trong tay cứ như vậy đổ lên đầu cô. (LTLT: má ơi O_____o có cần phải thế kh?)

Lộ Hiểu Vụ lúc này bị dọa choáng váng!

“Ai dạy con cãi lại? Không ngủ được con còn cảm thấy mình có lý? Thật sự là vô pháp vô thiên.” Mẹ tức giận để cái ly thật mạnh xuống bàn, vào nhà liền lấy ra roi mây, bắt Lộ Hiểu Vụ đầu ẩm ướt quỳ xuống mặt đất, hung hăng đánh cô một chút.

Cuối cùng, Lộ Hiểu Vụ tối hôm đó hai giờ mới đi ngủ. Cô một lần nữa gọi đầu tắm rửa, đem chính mình làm sạch sẽ.

Từ nay về sau, Lộ Hiểu Vụ biết, bất luận trong lòng có bất mãn cỡ nào, tuyệt đối không thể cùng người lớn cãi lại.

Lộ Hiểu Vụ tính tình vốn hướng nội, càng nói cái gì cũng không dám dễ dàng mở miệng, vĩnh viễn như mọi người hy vọng làm một cô gái ngoan.

Lên trung học, rất nhiều cô gái đều sớm đi vào thời kỳ trưởng thành, trừ bỏ thích đánh phấn, các cô gái cũng bắt đầu có tình cảm ấm áp.

Có lần bạn học ngồi cùng bàn cứng rắn đưa cho Lộ Hiểu Vụ một quyển tiểu thuyết ngôn tình, cô mơ hồ nhớ là của Tịch Quyên viết. Cô rất sợ mẹ nhìn thấy, sau khi làm xong bài tập, cô đem quyển truyện thật cẩn thận giấu dưới sách giáo khoa, chầm rãi nhìn lên. Nhưng là, còn chưa có nhìn đến trang thứ năm, mẹ đột nhiên đẩy cửa tiến vào, sợ tới mức Lộ Hiểu Vụ có tật giật mình nằm úp sấp lên sách, giả bộ bị mệt. Mẹ vừa thấy cô như vậy, vội đi lên sờ trán của cô, lo lắng hỏi cô làm sao vậy, Lộ Hiểu Vụ lắp bắp nói, có chút mệt mỏi. Mẹ nhìn chằm chằm bộ dáng quái dị của cô, trong lòng liền hiểu được, ra lệnh cô đứng lên. Lộ Hiểu Vụ sợ hãi đứng lên, liền nhìn mẹ lấy ra quyển tiểu thuyết ngôn tình dưới sách giáo khoa, Lộ Hiểu Vụ mặt trắng bệch, bị bắt rồi!

Mẹ vừa thấy đến tiêu đề, [Tranh giành tân nương], mặt lúc này đen lại, xoay người bước đi ra khỏi phòng.

Lộ Hiểu Vụ lòng thu lại, đầu đầy đổ mồ hôi giật mình ở tại chỗ, vẫn không nhúc nhích. Mẹ..... lại muốn giáo huấn cô.

Quả nhiên, “Lộ Hiểu Vụ!” Nghe được tiếng mẹ rống giận, Lộ Hiểu Vụ liền run rẩy đi ra khỏi phòng, tự giác quỳ trên mặt đất, mẹ mẹ một bên quát cô, một bên giận dữ mắng mỏ, “Mẹ là dạy con như thế nào? Đọc mấy loại sách vớ vẩn yêu đương không có tác dụng này có ích gì?” Đây có phải lần đầu không? Con nói đi?”

Lộ Hiểu Vụ khóc vô cùng thê thảm, chần hững lại thanh âm trả lời, “Là lần đầu tiên.”

“Xem loại sách này sẽ chỉ làm con miên man suy nghĩ, về sau tuyệt đối không được xem, nghe không?” Mẹ tức giận đến thanh âm cũng thay đổi, “Con gái chỉ hơi chút không để ý liền học cái xấu. Con còn tái phạm lần nữa, mẹ liền nói cho ba, cho ba quản.”

Lộ Hiểu Vụ vẫn khóc, thẳng đến khi quỳ hai chân run lên, mẹ mới cho cô về phòng. Cuối cùng, mẹ vẫn là đem quyển sách kia đốt đi, khi Lộ Hiểu Vụ nói cho bạn học, còn bị bạn học khinh bỉ nhìn một phen, cô đành lén lút lấy tiền tiêu vặt của mình đền cho bạn học.

Trung học đến đại học, trong nhà cũng không cho cô ở trọ ở trường, chỉ sợ cô sẽ cùng bạn bè học cái xấu.

Lộ Hiểu Vụ rất ít khi tham gia hoạt động hội họp, bạn học hẹn đi chơi, cô cũng sẽ đều từ chối, thậm chí buổi tối đi chơi với bạn thân nhất, cô cũng về nhà trước 12 giờ. Bằng không, mẹ lúc 11 giờ sẽ ở nhà gọi điện thoại, chất vấn cô như thế nào còn chưa về? Cô liền lập tức vội chạy về nhà, nếu không quay về, mẹ sẽ vẫn chờ không ngủ.

Không chỉ giáo dục giới tính, liền ngay cả xem TV, chỉ cần màn hình vừa xuất hiện cảnh hôn môi, mẹ liền lập tức đổi kênh, chương khí mù mịt, đây là những lời mẹ nói. Cho nên, Lộ Hiểu Vụ mới có thể đảm tính biến sắc! Chỉ cần bị nam sinh đụng tới sẽ thấy khấn trương, dần dần liền thành cá tính lãnh đạm.

Lộ Hiểu Vụ cứ như vậy trong sự quản giáo nghiêm mật trưởng thành đến 25 tuổi.

Nụ hôn đầu tiên, ôm nhẹ, thậm chí đêm đầu tiên cũng giống nhau được giữ lại, thẳng đến khi Mạnh Dịch Nam vượt qua mọi cửa ải của nhà cô, hết thấy những cái đó đều dâng tặng cho Mạnh Dịch Nam!

64. Chương 64: Ngoại Truyện 2.1 Đêm Tân Hôn – Lần Đầu Tiên Động Tình

Edit: Hana

Đêm tân hôn của Lộ Hiểu Vụ khắc sâu trong trí nhớ cô. Từ sau đêm đó, cô cuối cùng đã biết Mạnh Dịch Nam kiên tồn hoàn toàn chính là một con sói!

Trong khi Hiểu Vụ cùng Mạnh Dịch Nam tiễn bước mấy người anh em đang làm loạn đêm động phòng, kim đồng hồ đã chạy đến một giờ sáng. Hôm nay đối với vợ chồng mới cưới đúng là một muốn chết.

Lộ Hiểu Vụ đóng cửa lại, tiến vào phòng khác liền thấy Mạnh Dịch Nam đang nằm trên sô pha, mặt đỏ tai hồng. Trong lòng Lộ Hiểu Vụ run lên, thật nhanh chạy đến phòng tắm lấy khăn giúp anh lau mặt.

Mạnh Dịch Nam vì không để cho anh em chính Lộ Hiểu Vụ, chủ động yêu cầu bọn họ để mình chịu phạt rượu, anh biết Hiểu Vụ nhất định không chịu nổi sự bồn chồn của bọn họ. Kết quả, Mạnh Dịch Nam bị bọn họ ép uống rất nhiều rượu, hoàn hảo tủy lượng của anh không phải tệ, cuối cùng cũng trụ vững trước những tấn công của đám bạn.

Khăn mặt vừa chạm đến mặt Mạnh Dịch Nam, anh không khỏi giật mình, tay nhấc lên nắm lấy tay Hiểu Vụ, ngăn không cho khăn mặt chạm vào mặt, một đôi mắt đỏ nhìn chăm chăm vào mặt Hiểu Vụ, trong lòng Hiểu Vụ căng thẳng, thân thể không khỏi hơi lùi về phía sau.

Tay Mạnh Dịch Nam càng căng thẳng, túm chặt cổ tay cô không cho cô rời đi, đầu chậm rãi tiến gần “Lộ Lộ.” Thanh âm khê run mang theo vị rượu nồng đậm, nóng bỏng, trái tim Hiểu Vụ khê tun, dùng sức muốn rút tay về, ánh mắt sợ hãi nhìn người đàn ông đã là chồng mình.

“Chúng ta cuối cùng cũng kết hôn.” Mạnh Dịch Nam khê vờn người, đầu gục lên vai cô, hơi thở nóng bỏng phả lên gáy cô, từng chút nhiệt nóng bỏng thoáng qua chiếc gáy non mịn, anh nhất định say.

“Anh say rồi, em giúp anh mở nước ấm cho anh tắm.” Hiểu Vụ nâng đầu muốn giúp anh dựa vào sô pha, thân thể muốn rời đi.

Mạnh Dịch Nam kéo tay, đem cô ôm tại bên người, mùi rượu bao quanh cơ thể anh “Em tắm trước đi, anh muốn nằm một chút.” Ánh mắt sáng quắc nhìn sâu vào mắt cô, chậm rãi đi xuống, cuối cùng dừng lại ở đôi môi đỏ tươi.

Mặt Hiểu Vụ đỏ lên, vội vàng gạt đầu, khê rút tay lập tức đi về phía phòng ngủ. Phòng ngủ của bọn họ có phòng tắm bên trong.

—

Lộ Hiếu Vụ nhìn bồn tắm lớn, suy nghĩ một lúc lại thấy vẫn nên tắm bằng vòi hoa sen, ở nhà cô cũng thích tắm bằng vòi hoa sen, nhất thời vẫn không thể đổi được.

Hiếu Vụ mở nước, một dòng nước ấm áp từ trên chảy xuống, thoảng qua thân thể cô, hưởng thụ cảm giác ấm áp của dòng nước ấm đang bao quang mình, cô nhẹ nhàng tẩy rửa. Kết hôn đúng là một chuyện mệt chết được, thật may là Mạnh Dịch Nam tha cho cô nhiều thứ, cha mẹ chồng và cha mẹ cô cũng giúp cô thu xếp nhiều thứ, cô căn bản cũng chẳng phải suy nghĩ nhiều. Nhưng cả ngày đứng cũng khiến cô mệt mỏi. Hiếu Vụ chậm rãi ngẩng đầu, để nước trong vòi hoa sen phủ lên mặt mình, nhẹ nhàng dùng tay xoa xoa mặt, hôm nay cười đến cứng cả mặt.

Lộ Hiếu Vụ bóp một chút sữa tắm, chậm rãi ột ít nước, đánh bọt, sau đó nhẹ nhàng xoa lên người, cảm thụ cảm giác thích thú khi bọt sữa tắm chạm vào người.

Đột nhiên Lộ Hiếu Vụ nghe được tiếng động, Hiếu Vụ xoay người nhìn phía ngoài, xuyên qua tấm màn ngăn bồn tắm mờ ảo, mơ hồ nhìn thấy có người đi vào. Hiếu Vụ đem khăn tắm quấn trước ngực, nghiêng người không dám phát ra tiếng động.

Là Mạnh Dịch Nam? Anh muốn đi vào rửa mặt hay là muốn đi WC?

Lộ Hiếu Vụ không dám động, chỉ nghe bên ngoài có tiếng mở nước, tiếng nước ào ào, còn có thanh âm hừ nhẹ nhàng, là Mạnh Dịch Nam, anh nhất định là cảm thấy khó chịu nên tiến vào rửa mặt. Lộ Hiếu Vụ khẩn trương vẫn không nhúc nhích, đợi anh đi ra ngoài.

Tiếng nước ngừng, sau đó tiếng bước chân vang lên, Lộ Hiếu Vụ nhanh ôm chặt khăn tắm trước ngực, không dám hô hấp, anh đang đi, cô mong chờ tiếng mở cửa vang lên, nhưng ngược lại, có một bóng đen đang tiến gần đến cô, anh... anh đi tới đây.

Xôn xao.. Hiếu Vụ lo lắng đến mức muốn thét lên chói tai, tấm màn đột nhiên bị kéo ra, Mạnh Dịch Nam thẳng tắp đứng bên ngoài bồn tắm.

Toàn thân Lộ Hiếu Vụ đổ bưng, anh sao có thể kéo màn ra, anh không biết cái màn che này được tạo ra làm gì sao? “Anh, anh đi ra ngoài.” Cô tâm hoảng ý loạn đến mức nói không đầy đủ.

Mạnh Dịch Nam lại giống như không nghe thấy, không nói một lời, đưa tay bò lên thắt lưng cô. A.. Lộ Hiếu Vụ hét lên chói tai, lùi dần về phía trong cùng của bồn tắm trốn, anh nhất định là say!

Xột xoạt, cô nghe được tiếng cởi quần áo, trái tim đập mạnh đến cực hạn, anh không phải muốn tắm rửa chứ? Vậy cô nhường anh tắm trước là được rồi, anh không cần không nói một tiếng mà đã vào. Hiếu Vụ còn đang do dự không biết có nên chạy ra ngoài hay không, lại nghe bồn tắm có tiếng nước động, anh đã bước vào bồn tắm.

Lộ Hiếu Vụ quần bách đến mức hận không thể đi vào trong bức tường, nhưng bồn tắm nhỏ hẹp này, nếu cô muốn trốn cũng phải động qua người anh, mà giờ phút này anh đang chặn đường ra duy nhất của cô. Lộ Hiếu Vụ hoảng hốt, sợ muốn khóc, anh uống rượu, anh muốn làm gì?

Bàn tay to đột nhiên ôm lấy thắt lưng cô, a, Lộ Hiếu Vụ kinh hách khê hét, Mạnh Dịch Nam hơi dùng sức, đem cô đối mặt với anh.

Lộ Hiếu Vụ vừa thấy nửa thân trên trần của anh hai mắt đã nhắm nghiền, anh cùng cô cứ thế đối mặt nhau, Lộ Hiếu Vụ xấu hổ đến mức cả người đã đỏ hồng, toàn thân run rẩy.

Mạnh Dịch Nam nắm tay cô, gắt gao nhìn chằm chằm cơ thể cô, tay chậm rãi tăng lực, trong không gian yên tĩnh khiến anh có thể nghe rõ cả tiếng thở của cô, nghe rõ tiếng nhịp tim cô đang đập, cô run rẩy đến mức gần như không đứng vững.

“Chúng ta cùng nhau tắm.” Thanh âm khàn khàn của Mạnh Dịch Nam chậm rãi vang lên, giống như hạt cát lăn nơi yết hầu anh, một giọng nam trầm thấp cực kỳ gợi cảm, rung động khiến trái tim Lộ Hiếu Vụ đập kinh hoàng. Cô ngượng ngùng lắc đầu, cô không muốn, anh không phải vẫn rất ôn hoà, vẫn là kẻ sĩ đó sao? Vì sao giờ cô lại có cảm giác anh giống một con sói đang tham lam nhìn cô, cô giống như con thỏ nhỏ lập tức sẽ bị con sói này nuốt vào bụng.

“Lộ Lộ, chúng ta đã là vợ chồng.” Mạnh Dịch Nam kéo tay đang ôm khăn tắm trước ngực cô, thân thể cũng di chuyển gần hơn đến trước mặt cô.

Hiếu Vụ then thùng lắc đầu, tay không biết làm sao che trước ngực, nhưng dù che thế nào cô vẫn cảm thấy xấu hổ, tự nhiên lại trần trồng đứng trước mặt anh. Vợ chồng cũng không thể như thế, như vậy thật xấu hổ.

Mạnh Dịch Nam cúi đầu, môi dán lên trán cô, cúi đầu nói “Vợ chồng thì sẽ phát sinh quan hệ thân mật khăng khít, em không biết sao?” Bộ dạng then thùng của cô trong mắt anh, sớm đã khiến dự hỏa trong anh bùng cháy, nhìn thân thể run rẩy của cô, biểu hiện của cô cho thấy cô còn chuẩn bị chưa tốt. Lộ Lộ, anh đã đợi lâu như vậy, anh sẽ kiên nhẫn đợi em chuẩn bị thật tốt.

Hiếu Vụ quần bách muốn khóc, anh tới gần và sự tiếp xúc của anh khiến cô lo lắng, chồng đều là như thế sao? Vì sao không ai nói cho cô biết, mẹ nói đêm tân hôn chỉ cần nghe lời chồng là được, nhưng mà, cô thật sự không muốn nghe những lời này, sao lại thế này! Cô đã bị dọa sợ rồi.

Tay Mạnh Dịch Nam vừa nhấc, kéo khuôn mặt cô lên, Hiếu Vụ vẫn tiếp tục nhắm chặt mắt, mi mắt không ngừng run rẩy, hai hàng lông mi xinh đẹp kia lập tức giống như hai cây quạt nhỏ, từ từ ôm lấy trái tim Mạnh Dịch Nam, run lên run lên. Bàn tay và cơ thể cô vẫn không ngừng run rẩy, khê kéo... cô đã ở trong lòng anh, thân thể mềm mại dính nước dán lên người anh, trong cơ thể anh lửa tình nhanh chóng bốc lên.

Mạnh Dịch Nam nhìn thật sâu vào mặt cô, đôi môi ấm áp chậm rãi dọc theo khuôn mặt đi xuống, khoé miệng hôn lên môi cô, trái tim Hiếu Vụ đột nhiên căng thẳng, môi anh chậm rãi tăng lực, áp triển lên đôi môi non mềm của cô, lửa nóng từng chút từng chút xâm nhập, cảm giác ướt át treu chọc. Hai chân Hiếu Vụ như nhũn ra khuỵu về phía trước, vừa hay bên hông có một đôi tay lớn, cô mới miễn cưỡng dán lên người anh.

Không biết ngọn lửa chiếm đoạt chiếm đóng miệng cô bao lâu, cô chỉ biết khi anh chậm rãi buông miệng cô ra, cả người cô đã hoàn toàn suy yếu dựa sát vào người anh, bên hông được hai tay anh chống đỡ. Tay anh khê nhấc mở vôi hoa sen, một dòng nước dịu dàng lướt qua cơ thể hai người, Dịch Nam cầm khăn tắm nhẹ nhàng chà qua cơ thể Hiếu Vụ, Hiếu Vụ khó chịu run rẩy, nhưng tay anh hoàn toàn không cho phép cô né tránh.

Anh tắt vôi hoa sen, cầm bông tắm, chậm rãi xoa lên người Hiếu Vụ, Hiếu Vụ ngượng ngùng đứng thẳng, cảm nhận lòng bàn tay anh theo bông tắm mềm mại chậm rãi lướt qua cơ thể mềm mại của cô, bọt tắm mềm mại, xương quai xanh khôu gợi, bộ ngực đầy đặn, eo nhỏ xinh đẹp, tay anh chậm rãi lướt qua từng nơi một, đôi tay thô ráp tiếp tục tra tấn trên da thịt non mịn của cô. Lộ Hiếu Vụ áp chế cảm giác khó thở, tựa sát vào cánh tay anh, mặc anh đem đến những nóng bỏng trên người. Chồng ơi, a, cô đã muốn hôn mê.

Dịch Nam nuốt nước miếng, tay chậm rãi di chuyển từ hông xuống giữa hai chân, trong lòng Lộ Hiếu Vụ tiếp tục căng thẳng, hai chân khép chặt, điên cuồng lắc đầu, không được, chỗ đó không được, không thể được.

Ánh mắt Dịch Nam loé lên một tia thần bí, nhẹ giọng nói “Đừng sợ.” Tay ở trên lưng khe di chuyển thân thể cô, làm cho lưng cô dựa vào trong lòng mình, cúi đầu dán mặt lên gáy cô “Anh sẽ không làm tổn thương em.” Nói xong, tay lại nhanh chóng tiến vào giữa hai chân cô, a a Lộ Hiếu Vụ sợ hãi không thôi “Không cần, em không cần.” Cô nếu có thể cũng không cần cần kết hôn!

Tay Mạnh Dịch Nam khê dừng, lại tiếp tục hoạt động, răng nanh khê cắn lên vành tai cô, nhẹ giọng an ủi, “Thả lỏng, ngoan, tin anh.”

Hiếu Vụ chỉ có thể không ngừng vịn vẹo thắt lưng muốn chạy trốn sự đụng chạm của anh, nhưng sau lưng là thân thể nóng bỏng của anh, dán chặt không một khe hở, đôi tay to lớn của anh chậm rãi thâm nhập vào nơi bí mật, chậm rãi động chạm, cảm giác kỳ lạ lần đầu xâm nhập cuộn cuộn cắn nuốt lý trí và sự bảo thủ của Hiếu Vụ. Mẹ ơi, con thật sự nên hoàn toàn nghe theo lời chồng sao, vì sao mà hiện tại con sợ đến mức muốn hét lên? A a , mỗi lần Mạnh Dịch Nam động chạm đều đang khiêu chiến những điểm mấu chốt trong đạo đức của Lộ Hiếu Vụ, cô cuối cùng nên làm gì bây giờ?

Hơi thở hỗn hển của Mạnh Dịch Nam từ phía sau, không ngừng khê cắn tai cô, tay vẫn tham lam xoa nắn nơi non mềm kia, hai chân Lộ Hiếu Vụ mềm nhũn, đầu gối tiến về phía trước, thân thể chậm rãi trượt. Dịch

Nam nhanh chóng ôm thắt lưng của cô, một tay khác chậm rãi trượt xuống, hoạt động nơi phía trong bắp đùi, chậm rãi kéo chân cô rộng ra, tay theo đó đi xuống.

Lộ Hiểu Vụ yếu đuối dựa vào người anh, cả người không có chút sức lực, chỉ có thể mặc anh ve vuốt, trong cơ thể đã có một loại cảm thụ đáng sợ đang chạy quanh, đi đến từng góc ngách nhỏ trong cơ thể rồi phát tán rộng khắp cơ thể, cô cảm thấy giữa hai chân có gì đó ấm áp thoát ra, cảm giác giống như đến ngày nghỉ lễ, ấm áp, cô cuối cùng là bị sao vậy? Có phải vì sự động chạm của anh khiến cô trở nên thế không?

Hai tay Mạnh Dịch Nam chậm rãi hoạt động giữa hai chân, ngón tay khẽ động, chợt nghe đến tiếng rên khẽ của Hiểu Vụ, đầu không nhìn được dựa hẳn lên vai anh, cô động tình! Ngón tay dím một chút ấm áp khiến lòng anh căng thẳng, hạ thể sớm đã cương cứng, nhưng bị anh cưỡng kềm, nhất định phải đợi cô chuẩn bị thật tốt.

Mạnh Dịch Nam lần nữa mở vòi hoa sen, phủ nước ấm lên hai người, Hiểu Vụ bị nước chạm vào cả người run rẩy, tay Dịch Nam theo làn nước chạy qua cơ thể trần trụi của cô, cả người cô đã nóng bừng đỏ hồng, khuôn mặt động tình cùng ánh mắt động tình càng lúc càng kích thích dục vọng trong lòng anh. Lộ Lộ, nhìn lậu như vậy, đêm nay chúng ta nhất định phải hưởng thụ thật tốt đêm tân hôn này.

65. Chương 65: Ngoại Truyện 2.2: Đêm Tân Hôn – Tình Nồng

Edit: Lâm Lâm

Beta: Hana

Dịch Nam lấy khăn tắm bao lấy Hiểu Vụ nằm ở trên giường, mặt cô đã sẫm hồng, toàn thân cũng hồng, thật xấu hổ.

Mạnh Dịch Nam nhìn cô bị khăn tắm bao lấy, trong lòng cười khế, cô cứ như vậy làm cho anh rất khó khăn. Mắt Dịch Nam nhíu lại, khóe miệng cười khế, đi đến đại sảnh mang tới một lọ rượu hồng. Không biết cho Lộ Lộ uống rượu hồng có thể giúp cô thả lỏng không?

Mạnh Dịch Nam cầm rượu hồng uống một ngụm, sau đó cúi xuống, nâng đầu cô lên, hung hăng áp chế, Lộ Hiểu Vụ không kịp phòng bị, trong miệng đã tràn đầy mùi rượu, rượu cứ thế chảy vào miệng cô, còn nồng sang cả mũi, Lộ Hiểu Vụ suy nghĩ kháng cự đầu lưỡi linh hoạt của anh, chất lỏng lạnh lẽo theo miệng tràn xuống cổ họng cô.

Hiểu Vụ ho nhẹ quay đầu đi, mắt hơi hơi mở “Không...” . Thanh âm ê lệ cùng lửa nóng thiêu đốt không có độ mạnh yếu, dễ dàng gọi lên sự triu mến trong lòng Dịch Nam, Lộ Lộ, đừng nóng vội, anh chỉ muốn em thả lỏng.

Mạnh Dịch Nam nhìn môi hồng của cô, kia mặt cô chậm rãi hồng lên trông rất đẹp, mắt hơi khép hờ, chiếc khăn tắm câu hồn dụ hoặc, anh liếm liếm môi, đem rượu hồng còn sót nuốt vào, bên môi vẫn như cũ có mùi hương của cô. Anh chậm rãi cởi chiếc khăn tắm trên người cô, lộ ra bộ ngực sữa trắng nõn mảnh mai, làm cho dục vọng trong anh bùng lên, thật muốn dùng lực ôm cô vào trong lòng.

Tâm vừa động, thân đã muốn chiếm hữu thân thể mềm mại kia.

Lộ Lộ, Lộ Lộ, trong miệng lẩm nhẩm hôn lấy từng chỗ trên người cô. Quả nhiên khát vọng trong mơ của anh bấy lâu nay đã thành sự thật, không biết bao đêm anh mơ thấy được cùng cô dây dưa không dứt, giờ phút này có thể chân thật ôm cô trong ngực, tinh tế hôn môi. Mạnh Dịch Nam trong lòng mệnh mông, ôm cô càng chặt hơn.

A, Lộ Hiểu Vụ phát ra một tiếng kêu gọi, thân thể hơi run, khăn tắm không biết từ khi nào đã rơi ra. Thân thể trắng nõn mềm mại cứ như vậy chậm rãi hiện lên trước mắt anh, Dịch Nam cả người khô nóng, kia khát vọng dưới thân cũng chậm rãi ngẩng đầu, Lộ Lộ, anh nhìn không được gọi tên cô.

Lộ hiểu Vụ nghe được anh, mặt quay sang một bên, tay căng thẳng ôm cổ anh, miệng lại ưm nhẹ. Dịch Nam làm cho cô ưm, trong lòng kích động, tay ôm cô càng chặt, Lộ Lộ, để anh yêu em.

Không, Lộ Hiểu Vụ mở mắt, tay dè tay anh đang muốn ôm lấy ngực cô, xê dịch thân thể như muốn tránh, tóc rối tung bay ở mạn sườn, nửa che nửa hở thân người đã đem sức quyến rũ của cô phát huy đến mức cao nhất “Không thể nghe chồng.”

Dịch Nam ngẩn ra, cô nói gì, vì cái gì không thể nghe chồng? Năm ngón tay chậm rãi nắm lấy tay cô.

“Tuyệt đối không thể để chồng khi dễ.” Lộ hiểu Vụ mở to mắt mê man, nghiêm mặt nói, thân thể đã phơi bày trước mặt anh, Dịch Nam vui vẻ hưởng thụ vợ anh si mê, giờ phút này anh không thể không nhìn dáng người mềm mại của cô, khiến cho dục hỏa trong người càng lúc càng tăng.

“Kia, cho em khi dễ chồng được không?” Dịch Nam nhìn bộ dáng yêu lại khiêu gợi của cô, lửa trong lòng chậm rãi thiêu đốt, không thể tưởng tượng vợ anh bảo thủ như vậy lại có được dáng vẻ mê người như vậy.

“Được.” Hiểu Vụ cười cười, đầu cúi xuống, thân thể không khỏi dính chặt vào người anh, mũi cô mềm mại lơ đãng lướt qua, làm ngực anh căng thẳng, thân thể cũng chậm rãi căng thẳng. Để cho cô khi dễ có thể hay không là một quyết định sai lầm?

Lộ Hiểu Vụ xoay người cười ở trên người anh, hai tay dùng sức đè nặng hai tay của anh đặt cạnh sườn, nhưng vì ép hai tay anh cố định, cô ở trên hơi đảo, như vậy thân thể hai người không thể tránh khỏi kề sát một chỗ, cô mềm mại như vậy dán trước ngực anh. Mạnh Dịch Nam nuốt nuốt nước miếng, cơ thể nóng lên thật khó chịu, nhưng là anh muốn xem cô khi dễ mình như thế nào.

Hiểu Vụ khẽ nâng mặt đối với anh, thân trên vừa động, chiếc mũi mềm mại của cô đã dán trước ngực anh, ở trên ngực anh ma sát, Dịch Nam không khỏi động chân, điều chỉnh tư thế thoải mái cho cô ngồi trên.

Hiểu Vụ chu cái miệng nhỏ, thanh âm nũng nịu làm anh tê dại “Mẹ nói đêm tân hôn phải nghe lời chồng, em không, dù sao mẹ cũng không quản được em, em rốt cục đã lập gia đình.” Hiểu Vụ mồm miệng không rõ nói xong, cái mũi ngẫu nhiên còn hừ hừ, giống như một đứa trẻ đáng yêu.

Dịch Nam vừa nghe, trong lòng buồn cười, hóa ra vừa rồi cô run run lợi hại như vậy mà không có đẩy anh ra, là vì mẹ vợ đã dạy như vậy. Xem ra, nếu muốn Lộ Lộ ngoan ngoãn, còn phải dùng chút phương pháp. Bản sắc phúc hắc nam lại bất tri bất giác đi ra.

“Đúng vậy, em lập gia đình, hiện tại là em làm chủ. Em muốn khi dễ anh như thế nào cũng được, nhưng xin em đừng cắn anh, đừng nhéo anh, anh rất sợ đau.” (LL: * ngậy người*.... *ngắt*) Dịch Nam một bên nói, một bên nghĩ nên nói gì tiếp thì đã bị Hiểu Vụ cắn cằm. {hana: anh ấy thích bị như thế nên mới bảo Lộ Lộ đừng làm, quá nham hiểm đi ha ha *cuồng tiếu*}

“Như vậy anh mới có thể sợ em” Hiểu Vụ vừa cắn vừa nói, không phát hiện ra, tay Dịch Nam đang xoa nắn hông cô, hưởng thụ da thịt mềm mại mang đến khoái cảm.

Hiểu Vụ cắn lung tung trên người chồng, anh không phải sợ đau sao, vì sao cô cắn mà anh không phản ứng? Hiểu Vụ căng thẳng, dùng sức cắn, Dịch Nam đau đớn, này cô vợ nhỏ, cư nhiên thực sự cắn, tay dưới hông dùng sức, Hiểu Vụ đau đến kêu lên “anh nhéo em.” (LL: * chấm chấm mồ hôi*.... Hai vợ chồng nhà này thật.... 3 chấm.)

Dịch Nam chuyển tay đến bên ngực cô “Anh sai rồi, anh muốn sờ chỗ này có thể hay không?” Dịch Nam mỉm cười xem cô nhắm chặt mắt, miệng hé mở, phát ra âm thanh mê người, tay bắt đầu có tiết tấu ôn nhu.

Hiểu Vụ thở gấp kêu nhỏ, tay đã ở trên người anh vuốt lung tung, anh như vậy nắm bắt thật thích a, nhưng vì cái gì ngực lại căng đau, khi anh buông lỏng tay, cô lại thấy có gì mất mát khó chịu.

“Anh nhéo em, em rất khó chịu, anh..... anh khi dễ em.” Hiểu Vụ khẽ cắn môi, mặt ngửa ra sau, ngực ưỡn lên, làm cho anh càng dễ dàng xoa nắn. (LL” * phụt máu mũi*)

“Em cũng có thể khi dễ anh.” Dịch Nam khàn khàn thanh âm chậm rãi xoa nắn hai bầu ngực, cô thực sự đáng yêu, rõ ràng gợi cảm mê người, lại có lúc đáng yêu đơn thuần, làm cho anh cũng muốn khi dễ.

“Như vậy?” Hiểu Vụ hừ nhẹ tay nắm lấy ngực anh, nhưng là ngực anh rắn chắc, căn bản nhéo không được, Hiểu Vụ suy sụp, vỗ nhẹ tay anh “Anh gạt em.”

Dịch Nam cầm tay nhỏ bé của cô, đặt nó vào nơi sau mông cô, anh lửa nóng đã muốn bùng lên.

Hiểu Vụ nhất thời đụng tới cái kia cứng rắn nóng bỏng, trong lòng kinh sợ “Để làm gì?”

“Em không phải muốn khi dễ anh sao? Nếu em nắm nó, anh sẽ sợ.” Dịch Nam chậm rãi mở miệng, nhìn chằm chằm cô đang khép hờ mắt, Lộ Lộ say rượu đúng rất tốt.

Hiểu Vụ bán tín bán nghi, tay nhỏ bé nhẹ nhàng nắm chặt, oa, thật cứng nha, cô cảm nhận được người anh run lên, anh quả nhiên sợ hãi!

Hiểu vụ đắc ý cười khê “Nhìn anh còn dám khi dễ em.” Tay chậm rãi nắm nắm cái nóng bỏng kia, thủ pháp ngây thơ kia làm cho anh thật sảng khoái, Lộ Lộ, em thật tuyệt vời, Dịch Nam không nhịn được hừ nhẹ, theo độ mạnh yếu của tay Hiểu Vụ mà thở dốc không ngừng.

Hiểu Vụ nghe thấy anh thở hổn hển, nghĩ đến anh khó chịu. Lại tăng thêm sức cầm nắm. Mạnh Dịch Nam cảm giác thực thích thú, tay nhịn không được luồn vào giữa hai chân cô, nơi đó đã sớm động tình, một mảnh, bảo bối ướt át, hóa ra em đã chuẩn bị tốt.

Dịch Nam bắt lấy tay cô, đưa ngón tay cô lên cắn nhẹ. A, Lộ Hiểu Vụ muốn rút tay lại. Dịch Nam nắm chặt eo nhỏ, kéo một cái, đem cô đặt dấn ở trên người. Hiểu Vụ thét chói tai liên tục, anh muốn làm cái gì?

Dịch Nam gất gao ôm cô ở trên người, chậm rãi ma sát gợi lên dục vọng của cô, thanh âm trầm thấp “ Đến lượt anh báo thù.”

Hiểu Vụ nhắc tay, muốn đẩy anh ra, cái miệng nhỏ nhắn phía dưới đột nhiên bị cái cứng rắn của hắn che lại, ai, ai, Hiểu Vụ còn muốn nói cái gì, Mạnh Dịch Nam đã muốn tấn công. Lửa nóng dẫn lối, miệng hôn trụ, tay nóng bỏng ma sát, còn có đùi hướng nơi mảnh mai của cô phát động, Lộ hiểu Vụ hoàn toàn xong rồi. (LL : * gào khóc*... ta muốn chết.)

Đến khi cô ý thức được cơ thể đã bị xâm nhập, cô hoảng sợ vặn vẹo thân thể, không ngừng vuốt anh, phát ra nhu nhược thanh âm “Đau, không cần.” Cô sai lầm rồi, anh không cần như vậy khi dễ cô.

“Lộ Lộ, ngoan, một tí nữa sẽ không đau.” Dịch Nam cảm nhận được cô, chỉ có thể dừng lại, tay chậm rãi âu yếm nơi phía ngoài mẫn cảm, Lộ Lộ nhất thời cảm thấy trong cơ thể một cỗ sóng nhiệt ập tới, ngọn nguồn là tay anh, anh rốt cục làm cái gì, vì cái gì khiến cô khó chịu như vậy, lại khát vọng như vậy? Hiểu Vụ nhìn không được muốn xoay thất lưng, muốn thoát khỏi ma lực kia, nhưng là anh không chịu buông tha.

Dịch Nam cảm thấy ngón tay ướt át, biết cô có cảm giác, thân thể lại cử động, chậm rãi tiến vào, ôi, Lộ Lộ khó chịu thở gấp, kia vật to lớn xâm nhập làm cho cô thật khó chịu, nhưng là cảm giác này so với vừa rồi tốt hơn nhiều. Anh chậm rãi xâm nhập, tay vẫn ở chỗ mẫn cảm bên ngoài của cô ma sát nhẹ nhàng, cô không chịu được phát ra âm thanh ư a như một liều thuốc kích thích, anh đột nhiên muốn cô nhiều hơn nữa.

A...A.... Hiểu Vụ vùng tay đánh, đau đến toàn thân co rút nhanh, nhịn không được phát ra âm thanh nức nở, anh khi dễ cô, thực sự dùng sức, dùng sức khi dễ cô “Đi ra, ô, đi ra.” Kia thật đau khiến cô hoảng sợ, Lộ hiểu Vụ nức nở đánh vai anh, anh như thể nào có thể trả thù cô như vậy?

Dịch Nam chịu cái đánh của cô, thân thể cử động chậm lại, nhẹ nhàng ôm cô vào ngực, chậm rãi cho cô thả lỏng. Hiểu Vụ rung động thân thể, cả người đều như bị anh đốt lên, vẫn lặn qua lặn lại, tổn thương cô, trước ngực khơi mào mẫn cảm lại lần nữa làm cho trong cơ thể có một là sóng nhiệt khác thường lại xâm chiếm, bên trong và cả bên ngoài đều nóng khiến cô chịu không nổi, chỉ có thể lắc lắc thân thể.

Dịch Nam cảm nhận được cô đã muốn thích ứng, chậm rãi cử động, Lộ Lộ, học được hưởng thụ, anh sẽ làm em khoái hoạt đến bạo! Anh đáp ứng làm cho em hạn phúc, em nhất định là người phụ nữ hạnh phúc nhất! Lộ Hiểu Vụ lúc đầu đau đớn, sau thân thể bắt đầu dần tiếp nhận.

Dịch Nam buông tay ra, đem hai chân cô ở bên hông, chậm rãi đặt ở trên người cô, bên hông bắt đầu dùng sức co rúm. Thật là nơi ấm áp bao vây lấy dục vọng của anh, mỗi lần xâm nhập đều có thể rõ ràng cảm nhận được bên trong người cô rên rỉ, còn, bên tai thanh âm kêu gọi từ miệng nhỏ nhắn phát ra, anh có

thể cảm nhận được trong cô thể, khát vọng không ngừng tích lũy tiến lên. A, anh nhịn không được tăng tốc điên cuồng, nghe thanh âm rên rỉ không ngừng gia tốc bên tai, hô hấp cũng tăng theo, dày đặc hơi thở hoan ái trong đêm, Lộ Lộ, anh muốn yêu em đến chết!

Trong cơ thể Hiểu Vụ chồng chất sóng nhiệt đem cô đánh nghiêng, kia phong ba phóng túng khoái cảm ở trong cơ thể đánh sâu vào, cô không biết chính mình như thế nào có thể thừa nhận như vậy cảm thụ đáng sợ. Lửa nóng chân thật không ngừng ở nơi mềm yếu, cô chỉ có thể gắt gao ôm anh, tùy ý anh đưa mình đến tận cùng, sau đó nổ rộ, trôi đi!

Thời khắc một bông hoa xinh đẹp nhất chính là trong phút chốc khi bông hoa đó rơi vào nơi hắc ám nhất.

Lộ Hiểu Vụ không biết đêm đó bọn họ có bao nhiêu điên cuồng, chỉ biết ngày hôm sau cô tỉnh lại là giữa trưa, cả người giống như bị bánh xe lăn qua, toàn thân đau nhức, mà bên hông còn có cánh tay rắn chắc vắt qua, hai người chân còn quấn lấy nhau.

Hiểu Vụ rất cực ý thức được chính mình đã kết hôn! Đối với đêm tân hôn, Lộ hiểu Vụ còn nhớ rõ hai người ở phòng tắm ái muội, sau đó, cô bị Mạnh Dịch Nam làm ẩm giường, còn lại cô thực sự nhớ không rõ! Nhưng là, trên người loang lổ nhiều chỗ nói cho cô biết, bọn họ nhất định làm chuyện thực điên cuồng !

Quả nhiên, Lộ Hiểu Vụ sau lại chỉ biết Mạnh Dịch Nam có bao nhiêu điên cuồng, điên cuồng đến nỗi cô hối hận khi gả cho anh!

66. Chương 66: Ngoại Truyện 3: Chung Bình Cũng Có Ngày Gặp Hận

Thế nào thì được gọi là xúi quẩy? Ví dụ như đi đường gặp thì trở ngại, uống nước thì sặc nước, tắm vòi sen thì lại hết nước. Chung Bình gần đây chính là như vậy, chuyện gì không hay ho cũng đều gặp phải, mà xúi xẻo nhất chính là anh muốn tìm đối tượng một đêm tình để trả tiền phòng!

Chung Bình thừa nhận ngày đó anh thật sự uống quá nhiều, mà người phụ nữ kia cũng quá nóng bỏng. Cho nên hừ hừ, củi khô lửa bốc, đêm đó thần trí anh giảm xuống đến trình độ của một đứa trẻ, căn bản không biết ví tiền của mình khi nào thì không thấy!

Người đẹp nhìn Chung Bình đi ra từ phòng vệ sinh, sau khi rửa mặt xong vẻ mặt anh tuần nhẹ nhàng khoan khoái, vẫn như cũ là dạng câu hồn tà tử tai họa, tâm trạng lại nhộn nhạo, “Soái ca, xe của anh đỗ ở đâu?” Tối hôm qua hai người đều say đến không rõ, dục hỏa đốt người, thậm chí tìm một chỗ đêm xuân một lần. Người đẹp nhớ khi anh ngày hôm qua thuê phòng lấy ra mấy tấm thẻ vàng, sớm nhận định anh là một kẻ có tiền, có xe là điều rất bình thường.

Chung Bình nhíu mày cười khê, “Tôi bình thường đi uống rượu không lái xe.” Anh là bác sĩ, sao lại tự tìm tội chịu, tùy tiện lái xe sau khi uống rượu say không phải bị cảnh sát giao thông bắt được, thì cũng là đem sinh mệnh đùa giỡn, anh cũng không muốn chính mình phẫu thuật thẩm mỹ!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của người đẹp vừa nhíu, có chút hờn giận, nhưng nghĩ lại, soái ca nói cũng có đạo lý, lại nở nụ cười, “Anh muốn đi đâu không? Nói không chừng chúng ta có thể tiện đường ăn bữa sáng.” Người đẹp hiển nhiên rất vừa lòng chuyện kích tình tối qua, đối với Chung Bình lưu luyến không rời.

Chung Bình đi qua ôm lấy eo của cô, “Số di động của anh không phải em có rồi sao? Còn nhiều thời gian, sáng nay anh có việc.” Nói xong ở bên miệng cô ta hôn trụ, nhất thời đem hết thất thần lục phách của cô hút hết.

Hai người ôm nhau xuống đại sảnh khách sạn, đi đến trước quầy lễ tân chuẩn bị tính tiền. Chung Bình đem thẻ phòng ra, “602.” Nhân viên lễ tân mỉm cười tiếp nhận thẻ phòng, kiểm tra phòng trên máy tính một chút, sau đó lễ phép nói, “Tiền sinh, ngài vẫn là quẹt thẻ sao?” Chung Bình gật đầu, nhàn nhạt nói, “Phải.”

Ngày hôm qua vào phòng khách sạn là quẹt thẻ lấy trước tiền đặt cọc, khi xác nhận chi phí thì mới tính tiền. Chung Bình buồn mĩ nữ ra, tay đưa ra sau quần bỏ lấy ví tiền, định lấy thẻ.

.....

Chung Bình chưa có giờ phút nào khiếp sợ cùng phần nộ như lúc này, ví tiền trong tay chính là của anh! Nhưng là, tiền trong ví hoàn toàn không thấy! Tiền mặt, giấy chứng nhận, chi phiếu toàn không có! MD, cũng chỉ có mấy cái danh thiếp khách sạn bị nhét dưới đáy ví! Chung Bình kinh ngạc vạn phần ngẩn đầu, người đẹp cùng nhân viên vẻ mặt đều nghi ngờ nhìn anh. Chung Bình nhìn đến các cô trong mắt lộ rõ vẻ hoài nghi, lửa giận trong lòng một chút bốc cháy lên, hai mắt bắt đầu như hỏa long phun lửa! Làm gì nhìn anh như vậy, tiền của anh bị trộm!

“Tiên sinh?” Nhân viên lễ tân lên tiếng hỏi, vị tiên sinh này áo mũ chỉnh tề, hẳn là không phải kẻ lừa đảo đi, chẳng lẽ thật sự có cái gọi là nhả nhận bại hoại, mặt người dạ thú? Vô luận như thế nào, cô vẫn phải cam đoan lợi ích của khách sạn, “Tiên sinh, anh tính trả tiền mặt sao?” Không quẹt thẻ vậy trả tiền cũng có thể đi? Ăn mặc xa hoa như vậy, tiền lẻ phỏng chừng cũng đủ cho tiền phòng một đêm đi. (LTLT: khổ anh bị lộn tiền kh còn nổi 1 đồng các còm *cười đều*)

Chung Bình nghe, sắc mặt càng khó nhìn, MD, bình thường ghét nhất phải mang tiền lẻ, tiền của anh đều rất chỉnh tề đặt trong ví. Trong ví hiện tại trừ bỏ mấy cái danh thiếp vô dụng, cái gì cũng không có, anh lấy cái gì để trả a! Shit! Chung Bình trong lòng thấp chửi một tiếng, lấy di động chuẩn bị gọi cho Vệ Đông, sau cùng chỉ có thể tìm anh em cấp cứu.

Nhưng là, có câu nói như thế nào? Phòng rò trời mưa suốt đêm, di động một đêm không sạc điện, hết pin! Shit! Shit! Shit! Chung Bình liên tục khê chửi ba tiếng, mới phiền chán ngẩn đầu, trong ánh mắt hai người kia trừ bỏ hoài nghi còn tăng thêm một tầng cảnh giác. Chung Bình trong lòng hận đến cắn răng kêu ken két, nhưng là, anh hiện tại vô kế khả thi!

“Tôi.....” Chung Bình vừa định mở miệng giải thích, người đẹp bên cạnh đã cười nhẹ, “Để tôi trả.” Nói xong từ trong túi lấy ra ví tiền, hai tờ trăm tệ giá trị lớn, vô cùng tao nhã đưa nhân viên lễ tân, xong rồi còn đột nhiên cười với Chung Bình, “Hoàn hảo di động không quăng.” Xem thì dễ nhìn anh tuần lịch sự, cư nhiên còn có thể chơi cái trò ấy. Đàn ông a, quả nhiên trừ bỏ thân thể đều giống nhau không đáng tin!

Chung Bình bên tai nhất thời đỏ bừng, cả người khô nóng, tự nhiên phải nhờ phụ nữ trả phí đêm xuân, trong lòng buồn bực sắp bạo, MD, nếu để anh bắt được tên trộm đó, nhất định làm cho tên đó chết ba lần!!!

Nhân viên lễ tân vừa thấy đến tiền khuôn mặt liền lập tức tươi cười đón chào, tiếp tục lễ độ thanh toán sổ sách, xong rồi còn ngọt ngào khê gập người, “Cám ơn, hoan nghênh lần sau quang lâm.” Chung Bình buồn bực trừng mắt nhìn cô ta liếc mắt một cái, đừng có cười tươi như vậy, không có người nào nói cho cô biết cô có bạo nha sao? Cùng người đẹp xoay người rời khỏi quầy.

Kết quả, nhân viên lễ tân bạo nha phi thường làm hết phận sự tận tâm nhắc nhở, “Tiên sinh, anh tốt nhất nên mau chóng báo mất giấy tờ mất thẻ tín dụng đi. Tiền đặt cọc tối hôm qua mà bị khóa lại hủy bỏ là không được.”

Kéo kẹt kéo kẹt, Chung Bình cố nén tiếng răng nanh muốn phát ra, tiếp tục hướng cửa lớn đi, không cần cô ta nhắc nhở, về bệnh viện việc đầu tiên chính là báo mất giấy tờ cùng tất cả thẻ!

Chung Bình đưa mĩ nữ ra khỏi cửa khách sạn, người đẹp quay đầu lạnh nhạt cười, “Tôi còn muốn đi làm, đi trước.” Xem ra lưu luyến của người đẹp với Chung Bình đã sớm không còn sót lại chút gì. Đương nhiên, đối với một kẻ sau khi ăn xong ngay cả tiền phòng cũng keo kiệt như thế, có người phụ nữ nào nguyện ý lui tới, trừ phi đầu óc bị nước vào, còn thừa ra ba tấn!

Chung Bình nhìn người đẹp rất nhanh đi đến ven đường, giơ tay lên bắt xe taxi, trong lòng lửa giận điên cuồng thiêu đốt, nhưng anh lại không biết làm thế nào, vừa thấy xe taxi đến, anh đột nhiên như nhớ tới cái gì, “Người đẹp,” Anh hướng cô ta chạy tới.

Người đẹp đóng cửa xe lại, quay đầu chán ghét nhìn hướng Chung Bình, Chung Bình nhìn đến ánh mắt của cô ta, trong lòng như có bọ bò quanh, ai, một khi phụ nữ để lộ vẻ mặt này coi như xong rồi! Nhưng là, anh hiện tại dù không thích người phụ nữ này, vẫn là phải ăn nói khấp nép, anh cần cầu cạnh cô, “Thật ngại, có

thẻ hay không cho tôi mượn ít tiền xe, đến lúc gặp lại sẽ hoàn trả.” Mẹ nó, Chung Bình không thể không thừa nhận, hôm nay tuyệt đối là ngày xui xẻo nhất trong đời anh! Lần đầu anh phải mất mặt như thế!

Người đẹp liếc mắt, âm tình cũng vòng vo ba vòng, cuối cùng từ trong ví lấy ra 50 tệ, giơ ra trước mặt Chung Bình, cười lạnh một tiếng, “Không cần trả lại! Chúng ta tốt nhất về sau sẽ không gặp lại!” Nói xong, đem tiền nhét vào tay anh, rồi nhanh chóng bước vào xe, nghênh ngang mà đi!

Chung Bình nhìn đuôi xe đang dần biến mất, gắt gao nắm chặt tờ 50 tệ, tức giận hừng hực không trung vung lên, MD, lão từ khi nào thì muốn tiền của phụ nữ! Cũng không phải sẽ không trả cô! Kháo, trở về tôi sẽ trả cô gấp đôi, cho đề chết cô!

Chung Bình trở lại bệnh viện, khi tìm được cái sạc nạp đủ pin cho điện thoại, vội vàng báo mất giấy tờ và thẻ, bằng không liền bị mất lớn. Nhóm đồng sự thấy sắc mặt anh không tốt thân thiết đến hỏi thăm, anh cười trừ ứng phó, “Không có việc gì, có vài thứ bị đánh mất, việc nhỏ, việc nhỏ.”

Nhưng là, không đến 10 phút, anh cảm thấy không thể giả bộ cười nữa! Chung Bình tức giận đánh một quyền lên bàn, phát ra tiếng rầm lớn, làm cho nhóm đồng sự đều vọt vào xem có chuyện gì phát sinh? Chung Bình từ trước đến nay đều tao nhã làm sao vậy? Hôm nay khủng bố giống như ăn nhầm thuốc súng.

Chung Bình trừng mắt nhìn nhóm đồng sự đang hoảng sợ, cố gắng hít sâu, chậm rãi thu lại khí diễm. “Tôi không sao.” Mọi người rốt cục chậm rãi tán đi. Anh không có việc gì mới gặp quỷ! Anh vừa rồi báo mất giấy tờ chứng nhận cùng chi phiếu, kết quả, lại bị báo cho biết có hai thẻ tín dụng bị quẹt sạch! Kháo, anh thật muốn giết người, tên trộm này không chỉ đáng giận, càng thật đáng hận! Cư nhiên chỉ một buổi tối mà đem hết thẻ của anh quẹt sạch! Mà anh căn bản chưa lập mật mã cho thẻ tín dụng, con mẹ nó, gặp quỷ!

Dù sao lần này Chung Bình bị tổn thất thật thảm, sở hữu giấy chứng nhận đều phải một lần nữa làm lại, làm cho anh buồn bực muốn chết!

Sự kiện lần này qua đi cũng được một tuần, cơn tức của anh cũng dần được nhóm người đẹp an ủi thì anh lại gặp lại tên trộm kia!

Ngày đó Mạnh Dịch Nam cùng Lộ Hiểu Vụ đến bệnh viện hỏi ý kiến của bác sĩ Tần, vấn đề của hai người nghe qua có vẻ nghiêm trọng, kết quả khi bác sĩ Tần giải đáp, cũng thành việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không. Nhìn bộ dáng hai người ngọt ngào thân mật, Chung Bình cũng vui vẻ theo, A Nam cùng Hiểu Vụ rốt cục không còn khiến người khác lo lắng nữa, bây giờ còn có con, nhất định sẽ càng hòa hợp.

Khi Chung Bình đưa hai người xuống lầu, cũng không cẩn thận đụng vào một người phụ nữ, Chung Bình áy náy thăm hỏi muốn xin lỗi, nhưng khi quay lại nhìn người phụ nữ kia, ngây ngẩn cả người! Người phụ nữ này, anh đã gặp qua. Trong đầu nhanh chóng di chuyển tìm tòi cảm giác quen thuộc này, đôi mắt này, rốt cục anh đã gặp qua ở đâu? Người phụ nữ kia nhìn đến anh, sắc mặt cũng thay đổi, rất nhanh dời thân đi qua, bay nhanh hướng cửa cầu thang chạy tới.

Là cô ta! Chung Bình rốt cục nhớ tới cô, ít nhiều trí nhớ của anh cũng siêu cường, người phụ nữ này trong thang máy đã gặp qua! Ví tiền của anh bị mất trộm trong đêm kia, khi anh cùng với người đẹp kia mở cửa vào trong thang máy, anh có ấn tượng với một người phụ nữ cũng đi theo vào. Lúc ấy anh cùng người đẹp có chút không kìm giữ được, người đẹp kích động ôm lấy anh hôn nồng nhiệt, anh lúc ấy uống cũng say, thể nào còn quản được còn có người bên ngoài, cũng toàn bộ tập trung tinh thần. Nhưng trong lúc nửa tỉnh nửa mê lúc đó, anh nhìn người phụ nữ bên cạnh kia, theo góc nhìn của anh, có thể tình tường nhìn thấy dưới vành tai người phụ nữ kia có một nốt ruồi hồng. Lúc ấy Chung Bình còn nhú nhú mày, trong đầu lại nhin không được suy nghĩ lung tung, nốt ruồi này nếu để cho đàn ông nhắm nháp, nhất định rất quyến rũ! Có điều, anh rất nhanh liền rơi vào sự quyến rũ của người đẹp, đã quên mất người phụ nữ có nốt ruồi bên tai này.

Tầng trệt vừa đến, Chung Bình đưa người đẹp ra khỏi thang máy, người phụ nữ kia hình như cũng ở tầng này, cũng ra khỏi thang máy. Chung Bình không quản liền đưa người đẹp vào phòng.

Vừa rồi, Chung Bình thấy được nốt ruồi hồng kia, chính là vị trí đó, chính là người phụ nữ trong thang máy. Anh trong lòng kích động, cô ta chẳng lẽ chính là tên trộm đó? Tên trộm cư nhiên là một phụ nữ? “Cô.....” Chung Bình kinh ngạc chỉ vào hướng cô đang chạy trốn, nhìn hướng vợ chồng Mạnh thị, anh chẳng quan tâm giải thích cho hai người, chạy nhanh hướng tới cầu thang! MD, để anh bắt được, nhất định làm cho cô đẹp mặt!

Chung Bình rất nhanh lao xuống tầng. Nhưng là, dưới tầng người đến người đi đều là bệnh nhân, thế nào còn có bóng dáng người phụ nữ kia. Chung Bình cực kì bại hoại ở đại sảnh soát một vòng, vẫn là không tìm được người phụ nữ kia. Cô như thế nào có khả năng chạy trốn nhanh như vậy? Nhìn một đồng người, anh cũng chỉ có thể ủ rũ thừa nhận, cô đã trốn thoát!

Chung Bình buồn bực đi về phía cửa thang máy, ấn nút thang máy, phần hận hai tay nắm trong túi, trong lòng yên lặng rửa, người phụ nữ kia anh đã nhớ kĩ, nếu làm cho anh gặp lại, nhất định tuyệt đối sẽ không cho cô ta trốn thoát!

Thang máy đến, Chung Bình theo mọi người đi vào, cửa thang máy chậm rãi đóng lại.

Trong đại sảnh phòng tiêm thuốc, một đám bệnh nhân đang truyền dịch hoặc đang chờ truyền dịch. Một người phụ nữ đầu đội mũ lưỡi trai từ sau cuốn tạp chí ngẩng đầu, nhìn phía cửa thang máy, lạnh lùng cười! Chung Bình vừa rồi bộ dạng cực kì bại hoại, cô trong mắt đều thấy, trong lòng dắc ý lặng lẽ tràn ra.

Chung Bình, anh ngoan ngoãn chịu chết đi! Xem Tiêu Tố Tâm tôi như thế nào chỉnh sửa nửa người dưới sức sinh của anh!

67. Chương 67: Đứa Trẻ Ra Đời

ED: Lâm Lâm đáng yêu nhất trần đời

Beta: Hana ác ma nhất trần đời....

Trải qua thời kỳ mang thai chín tháng mười ngày, cuối cùng Hiểu Vụ cũng đón được đứa con trai đầu lòng ra đời, một bé trai bụ bẫm nặng bốn kí rưỡi.

Mạnh Dịch Nam sẽ không bao giờ quên được cái ngày con trai anh ra đời, đó là một sự chờ đợi lâu nhất trong cuộc đời.

Vì Hiểu Vụ trong cơ thể còn có một thai lưu của người chị em song sinh, nên khi mổ đẻ cái thai lưu này cùng với đứa bé cùng được lấy ra. Mạnh Dịch Nam thật muốn ở bên cạnh cô lúc này, nhưng là tình huống mổ đẻ của Hiểu Vụ là tình huống đặc thù nên anh cùng ba mẹ vợ đều phải ở ngoài cửa phòng mổ chờ.

Mạnh Dịch Nam ở ngoài hành lang bệnh viện lo lắng đi qua đi lại, anh đã cố gắng bỏ thuốc lá gần một năm, nhưng là giờ phút này anh thực muốn được hút một điếu thuốc, bởi vì chỉ có mùi vị của thuốc lá mới có thể khiến cho anh bình tĩnh một chút.

“Dịch Nam, con ngồi xuống đi.” Lộ mẹ nhẹ giọng gọi anh.

“Vâng.” Dịch Nam gật gật đầu, đi qua ngồi xuống cạnh Lộ mẹ. Nhưng là chưa đầy một phút anh lại bắt giác đi tới đi lui, anh không thể nào ngồi yên được. Đầu óc đều là nghĩ Hiểu Vụ giờ này thế nào? Cô có phải đang đau đớn không? Có nguy hiểm gì hay không? Tuy rằng hôm nay là bác sĩ Tần mỗ chính, cũng đã cam đoan xác suất thành công là 95%, nhưng là chẳng phải còn 5% nguy hiểm sao? Bảo anh làm sao có thể yên tâm, hơn nữa thể chất Hiểu Vụ thật sự có thể chịu được cuộc đại phẫu này sao?

Dịch Nam cứ như vậy phiền não, cuối cùng là tự nguyện rửa vì bản thân đã khiến Hiểu Vụ mang thai. Anh bắt đầu hối hận, vì sao ông trời lại bắt việc sinh đứa bé vất vả như vậy cho người phụ nữ? Phụ nữ chẳng phải rất yếu ớt, sao lại bắt họ phải mang thai khổ cực như vậy, thật là không công bằng. Anh bắt đầu nghĩ chắc chắn sẽ không bao giờ khiến cho Hiểu Vụ mang thai nữa, chỉ mới có một đứa mà đã khiến nàng vất vả

như vậy, anh chắc chắn sẽ lại dùng thuốc tránh thai, không bao giờ làm cho cô phải mang nặng đẻ đau như vậy nữa.

Giống như là trải qua hàng ngàn thế kỷ, phòng phẫu thuật cuối cùng cũng truyền ra âm thanh tiếng trẻ con khóc OA~ ! thật vang dội, ba người ngoài cửa đều kinh hỉ vạn phần, kích động không thôi.

Chỉ chốc lát, y tá bế một đứa bé đi ra, hướng hành lang chính gọi: “Ba của bé này ở đâu?”

Lộ mẹ nhìn Mạnh Dịch Nam ngây ngốc liền đáp “Ở đây, ở đây. Mạnh Dịch Nam, mau đứng lên.”

Mạnh Dịch Nam hai chân luống cuống hướng chỗ y tá đi đến, Lộ mẹ Lộ cha đi theo sau.

“Chúc mừng, là con trai, bốn cân rưỡi.” Y tá vừa nhìn thấy ba đứa bé là một đại soái ca, lập tức vẻ mặt tươi cười chúc mừng.

Dịch Nam đứng bên cạnh y tá, kích động ngẩn ngơ như cũ, đây là con chúng ta, con của chúng ta, Lộ Lộ! Dịch Nam cẩn thận tiếp nhận con từ trong tay y tá, oa~, trong lòng kích động không nói nên lời! Trợn mắt nhìn kị, tiểu tử này tại sao lại mặt nhăn nhúm như vậy? Gương mặt hồng hồng, mặt lại nhăn như vậy, khuôn mặt nhỏ bé, hai mắt nhắm nghiền, cái miệng nhỏ nhắn chu ra, lông mi cũng nhắm lại, tiểu tử này kháng nghị gì mà vừa ra đã có cái biểu tình này á?

“Nó khó chịu sao?” Mạnh Dịch Nam nhìn đến đứa con trong tay, câu hỏi đầu tiên tự nhiên lại là câu hỏi này. Sau làm cho Hiểu Vụ biết liền hung hăng phê bình hẳn.

“Ha ha, không phải, đứa bé nào vừa sinh ra cũng như vậy cả.” Y tá cười càng ngọt, này ba đứa bé thật ý tứ.

“Là con trai, haha, tôi đã có cháu ngoại.” Lộ ba kích động cẩn thận mở ra tã lót, nhìn đến kia tiểu kê kê đáng yêu, rốt cục vui vẻ ra mặt, ông chính là muốn một cháu ngoại, giờ mong muốn đã trở thành sự thật.

Dịch Nam gắt gao nhìn chằm chằm đứa bé trong lòng “Con, nếu sau này con dám trưng cái biểu tình khuôn mặt này ẹ con xem, ba sẽ đánh con đó nha.” Đứa nhỏ trong lòng bất an cau mày, mặt càng ngày càng nhăn, giống như đang uy hiếp Mạnh Dịch Nam, chu cái miệng nhỏ, oa oa khóc rống lên. Dịch Nam sợ tới mức xanh mặt, y tá nhanh tay đem đứa bé ôm lại “Được rồi, mọi người chờ một chút, bác sĩ còn ở bên trong lấy ra cái thai lưu.” Nói xong, ôm đứa bé đi luôn.

Dịch Nam nhìn tay mình trống rỗng, nhìn Lộ mẹ lại nhìn y tá rời đi “Đứa nhỏ...” Mẹ vợ kéo tay hẳn hạ xuống cười nói “Đứa nhỏ này tương lai nhất định rất hoạt bát, thanh âm vang to như vậy.” Dịch Nam trong lòng nói thầm, trăm ngàn lần đừng cho nó hoạt bát thành hỗn thể ma vương.

Lộ Hiểu Vụ sau khi tỉnh lại sau cuộc phẫu thuật, chuyện đầu tiên muốn làm đó là nhìn mặt con. Mạnh Dịch Nam lo lắng, bèn mời y tá mang đứa nhỏ lại đây. Anh đã mời bố mẹ vợ đi về nhà nghỉ ngơi trước, sau có chút thời gian sẽ qua giúp anh cùng Hiểu Vụ.

Hiểu Vụ vừa thấy y tá vào cửa, trong mắt đã bắt đầu ươn ướt. Gắt gao cầm chặt tay của Dịch Nam, trong lòng thực kích động. Hiểu vụ cẩn thận tiếp nhận đứa nhỏ trong tay y tá, vô cùng cẩn thận nhìn đứa bé trong lòng mình, đây là đứa con của bọn họ, đứa bé đáng yêu nhất. Hiểu vụ kích động nhìn cái mũi nhỏ nhỏ của đứa bé, đôi mắt dài nhắm chặt của nó, lông mi thật tinh tế, còn có cái miệng đáng yêu nhỏ nhắn, hình dáng lỗ tai rõ ràng, thật tinh tế, đây là con của chúng ta. Hiểu Vụ kích động mắt đã muốn khóc “Con của chúng ta.” Dịch Nam nhìn cô xúc động, tâm tình cũng dịu đi, gắt gao ôm lấy cô, một tay nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt trên khóe mi “Đừng kích động, đừng kích động.”

“Nó thật đáng yêu” Hiểu Vụ thật vất vả để không khóc nữa, cười nhìn đứa bé trong lòng, tay nó gắt gao ôm lấy chiếc tã lót lên miệng, ngủ thật sự ngon, Hiểu vụ nhịn không được hôn lên trán đứa nhỏ.

“Em xem, nó giống em.” Dịch Nam nhìn con, so ra với lúc mới sinh mặt đã không còn nhăn nhiều nữa, vẻ mặt an tường ngủ say, thực ngoan, thực đáng yêu.

“Lông mi của nó giống anh, không biết ánh mắt có giống không?” Hiểu Vụ đau lòng ôm con vào lòng, thật muốn nhìn nó mở to mắt.

“Giống em nhiều hấp dẫn.” Dịch Nam mỉm cười khê vuốt má cô, hy vọng đứa nhỏ giống cô hết thấy.

“Con trai giống anh mới tốt.” Hiểu Vụ lắc đầu, không đồng ý.

Y tá nhìn hai người ôm đứa bé, anh một câu, em một câu, xem là giống ai thì tốt, nhin không được ở bên cạnh cười khê “Đứa bé bản mặt giống của ba, cái mắt cái mũi đều giống, còn cái miệng với cằm thì giống mẹ.” nói xong, ôm đứa nhỏ mang vào phòng dành cho trẻ sơ sinh.

Hiếu Vụ lưu luyến không rời nhìn đứa nhỏ, trong lòng ấm áp dựa vào lòng Dịch Nam “Cực cưng.” Vẫn mong được ôm cực cưng, nhìn thấy nó mở mắt.

Dịch Nam khê vuốt tóc cô, ôn nhu nâng mặt cô lên, kia gương mặt mập mạp, hai mắt vẫn còn chứa lệ, trong lòng cảm động “Lộ Lộ, cảm ơn em.” Khê hôn lên môi cô, cảm ơn cô vì anh mà chịu cực khổ.

Hiếu Vụ khê nhắm hai mắt, nước mắt nhẹ nhàng chảy xuống hai má, em mới phải cảm ơn anh, làm cho em biết thế nào là tình yêu, thế nào là hạnh phúc! Hiếu Vụ hai tay vòng qua cổ anh, lấy sức ôm hôn thật sâu. Dịch Nam, em yêu anh.

.....

Một tháng sau, Lộ hiếu Vụ ra viện.

Lộ mẹ, Lộ cha đều đến đây, chăm sóc cô ở cũ, trước là giúp cô học tập việc làm mẹ, chăm sóc con, hai là truyền lại kinh nghiệm nuôi dạy con, Lộ hiếu Vụ tỏ ra rất biết nuôi con, kia thật thoải mái.

Cuối cùng thì cũng đến ngày con trai cô đầy tháng, nhà Lộ Lộ làm một tiệc mừng ngày đầu tháng của con. Đây tiệc rượu thật náo nhiệt, bạn bè tốt, ngay cả Diệp Tỳ ở nước ngoài cũng cố ý bay trở về. Mọi người đều chúc hai người đã có quý tử.

Lộ Hiếu Vụ nhìn đến Tô Niệm Thanh cũng đến, Dịch Nam cúi đầu ghé vào tai cô nói “Cô ấy vẫn muốn trông thấy em.” Hiếu Vụ mỉm cười, tốt, cô cũng muốn gặp Tô niệm Thanh.

“Chúc mừng, chúc mừng.” Tô Niệm Thanh đưa một cái phong bao đỏ thắm, đối Hiếu Vụ cười.

“Cảm ơn, Tô tiểu thư.” Hiếu Vụ khéo cười.

Tô Niệm Thanh liếc mắt một cái nhìn Mạnh Dịch Nam, ánh mắt mới dừng ở đứa bé trong lòng Hiếu Vụ “Thật đáng yêu, tôi có thể ôm một cái không?”

Hiếu Vụ gật gật đầu, cẩn thận đem đứa nhỏ đặt vào tay cô ta, Tô Niệm Thanh nhìn đứa nhỏ, đứa nhỏ bị chấn động, tay nhỏ bé giật giật, Tô Niệm Thanh kích động hô to “Tay nó cử động kìa, thật đáng yêu a.”

Dịch Nam đem Hiếu Vụ tựa vào lòng mình, cúi đầu nhìn cô, trong mắt tràn đầy hạnh phúc, bọn họ hạnh phúc như vậy làm cho Tô niệm Thanh hâm mộ không thôi. Dịch Nam cười nói “Nếu thích như vậy thì mau kết hôn, tự mình sinh một đứa đi.”

Tô niệm Thanh Phiêu mắt liếc Dịch Nam một cái “Sinh đứa nhỏ rất vất vả, em á, coi như hết.” Dem đứa nhỏ trả lại cho Hiếu Vụ, chân thành nhìn cô nói “Tôi rất cực hiểu được cô vì sao lại hạnh phúc như vậy.”

Lộ Hiếu Vụ cười nhẹ “Cảm ơn, cô cũng sẽ hạnh phúc.” Cô thấy Tô Niệm Thanh như vậy đối với mình chúc phúc ấm áp cùng mang theo một sự hâm mộ, tâm tình thật vui mừng.

Dịch Nam hướng chỗ Diệp tỳ đi qua hỏi “Michael sao lại không đến?”

Diệp Tỳ ngồi lui vào, ý muốn anh cùng ngồi , nói “Anh ấy không muốn nhìn mặt tình địch” Dịch Nam sắc mặt trầm xuống, tên này vẫn vậy “Vâng, kính nhờ cậu, lần trước không phải chúng ta đã nói rõ ràng sao?”

“Nhưng sự thật vẫn là sự thật. Hoàn hảo, anh cùng Hiếu vụ thực hạnh phúc, cuối cùng làm cho tâm của em hoàn toàn tuyệt vọng.” Diệp tỳ cười nhẹ nhìn Hiếu Vụ ôn nhu cúi đầu, đối với đứa bé trong lòng giọng nói nhỏ nhẹ.

“Diệp tỳ.” Dịch Nam gầm nhẹ, sớm biết thế sẽ không mời hắn đến dự đầy tháng của thằng cu. Diệp tỳ vừa nghe liền kích động la hét muốn về xem một chút.

“Được rồi, anh hạnh phúc, em cũng hạnh phúc, cả đời này không thể dây dưa không rõ.” Diệp tỳ đột nhiên thần bí tiến gần anh, bên tai nói nhỏ “ Anh nói, có phải hay không lúc trước em trở về thông đồng với Chung Bình khiến anh có vẻ dễ dàng hơn không?”

“Dựa vào, Diệp Tỳ, cậu còn nói bấy nữa, anh liền mua vé máy bay, đưa cậu về nhà.” Dịch Nam mặt tối sầm, đứng lên, anh thực không chịu nổi tiểu tử cố chấp này, vấn đề này còn muốn dây dưa đến bao giờ mới dứt?

“Ai, ai, nói giỡn chút mà anh tưởng thật sao?” Diệp Tỳ hai tay bám chặt lấy ghế, nhìn anh như đang muốn dùng sức lôi cậu ra khỏi nhà. Giơ lên hai ly rượu, một ly hướng tới anh “Chúc mừng anh rốt cục cũng đã làm mất ý niệm muốn ly hôn trong đầu Hiểu Vụ, còn sinh con trai, quả nhiên lợi hại.”

Dịch Nam dở khóc dở cười tiếp nhận ly rượu, cùng cậu chạm cốc đối ẩm. Trong lòng vẫn là thấy xao động, tốt nhất là làm cho Diệp Tỳ tiến bước càng nhanh càng tốt.

.....

Vào buổi trưa, Dịch Nam đi vào phòng ngủ, Hiểu Vụ đang cho con bú, ánh nắng từ ngoài cửa chiếu vào người Hiểu Vụ, bộ ngực trắng nõn, mặt đứa nhỏ thì non nớt gắn chặt vào bầu vú, kia hình ảnh thật sự là ấm áp động lòng người. dịch Nam đột nhiên thấy trong lòng ấm áp, thực cảm động.

Dịch Nam chậm rãi đi qua, nằm úp sấp bên cạnh Hiểu Vụ, nhìn đứa con cái miệng nhỏ nhắn đang bú sữa. Hiểu Vụ nhìn anh không chuyển tầm mắt, mặt chuyển hồng, gất nhẹ “Nhìn cái gì?”

Dịch Nam nâng mặt lên, ôn nhu nhìn cặp mắt thẹn thùng kia, rõ ràng khuôn mặt phỉếm hồng. Trong lòng căng thẳng, trầm thấp mở miệng “Lộ Lộ, em thật vĩ đại.” Hiểu Vụ mặt đỏ “Người mẹ nào cũng vĩ đại.”

Dịch Nam nhìn cô thẹn thùng, trong lòng khát vọng chạm rãi bùng lên, nhưng là, anh còn phải chờ bốn tháng không được chạm vào vợ. Dịch Nam kim lòng không được hôn nhẹ cô “Ngực của em dạo này cũng lớn lên.” Hiểu vụ nghe xong mặt càng đỏ hơn, vừa định rời đi, thì bị tay anh bao quát bầu ngực còn lại. Anh thành công trong việc câu lên dục vọng của cô. Ở cứ một tháng, mẹ cùng bà đều ở đây. Vợ chồng son tưởng thân thiết một chút cũng không được, hơn nữa cô còn phải chăm sóc con, càng không có thời gian quan tâm Dịch Nam.

Hai người đang mãi mê hôn sâu, đột nhiên nghe được tiếng đứa con oa oa khóc lớn, hai người đành phải tách ra. Nguyên nhân là hai người đã quá mức thân mật, ép đứa con ở giữa. Hiểu Vụ mặt đỏ lên, đẩy anh ra. Vỗ nhẹ đứa con, trấn an. Dịch Nam vẫn chưa chịu bỏ đi, khẽ cắn bên tai hiểu Vụ “Cực cương đã được hai tháng nhỉ? Giống như có thể...” Trời biết anh có bao nhiêu mong chờ được ôm lấy cô, mỗi lần nhìn thấy bộ dáng của cô dưới thân, anh đều không kim lòng được. Hiểu Vụ cả người như nhũn ra, dời đầu khỏi bờ môi của anh “Dịch Nam, còn con mà.” Lòng của cô cũng hỗn loạn, thân thể bị anh khơi mào nhiệt liệt hưởng ứng, nhưng trong đầu vẫn kiên trì suy nghĩ kháng cự. Dịch Nam một bên khẽ cắn, một bên tay đã muốn ôm thắt lưng cô “Buổi tối anh muốn ngủ giường lớn.” Hiểu Vụ run rẩy lắc đầu “Mẹ không đồng ý.” Bà nói, ba tháng sau khi sinh con thì nói sau, hiện tại phải lấy đứa nhỏ làm trọng.

“Không được, anh không chịu được, tối nay đưa giường của con sang phòng khách, đêm nay làm cho cực cương cùng mẹ ngủ.” Anh đã ngủ hai tháng ở phòng khách, nếu không cho anh vào phòng ngủ của hai vợ chồng, anh liền tạo phản.

Quả nhiên đêm đó Mạnh Dịch Nam vừa đâm vừa xoa đem đứa nhỏ ẹ vợ, chính mình thành công chiếm giường lớn. Cuộc sống tính phúc tốt đẹp lại trở lại!

Nhưng là thời kỳ đặc thù, đương nhiên tính phúc cũng có chút đặc thù. Đang lúc hai người kích tình thiêu đốt, tiếng khóc của đứa nhỏ vang lên, tiếng đập cửa làm bừng tỉnh hai người “Hiểu Vụ, cực cương đói bụng.” Cả người Hiểu Vụ đỏ lên, trong lòng quỳnh lên, đẩy Mạnh Dịch Nam ra, cũng không nghĩ thân hình Dịch Nam không ổn định, ngã xuống giường. hiểu Vụ sốt ruột nằm úp sấp trên giường “Anh không sao chứ?” Dịch Nam bực mình cau mày “Không có việc gì.” Hiểu Vụ vừa nghe không có việc gì vội vàng mặc váy ngủ, mở cửa đi ra, trước khi mở còn không quên nhìn lại Dịch Nam, Dịch Nam bực mình lấy chăn đắp lên người, lúc ấy Hiểu vụ mới yên tâm mở cửa đi ra ngoài.

Mạnh Dịch Nam mông ở dưới chăn, thật bất mãn, dưới thân dục vọng vẫn bùng bùng phần chân dạt dào, không chịu đi xuống, thật sự là rất thông khổ! Còn muốn như vậy, anh thực sự là sống không bằng chết! Mạnh Dịch Nam buồn bực ở trong chăn quay cuồng, ngày mai phải đi tránh thai.

Kết quả, đêm đó Mạnh Dịch Nam hùng hực lửa tình đem Lộ Hiểu Vụ si mê! Làm cho yêu phi thường, tính phúc, càng hạnh phúc đi!

N năm sau

Hai người vẫn yêu nhau như trước...

“ Anh hạnh phúc sao?”

“Hạnh phúc.”

“Làm sao hạnh phúc?”

“..... Muốn nói sao?”

“Vâng.”

“Là, nơi này..... nơi này... còn có nơi này.”

“ Vậy em liền theo anh hạnh phúc...”

Cô rất cục bị anh giáo hóa thành công, hạnh phúc mỹ mãn, tính phúc cũng hoàn hảo.

Chính Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-dam-noi-em-khong-tinh-phuc>